

Kutsal duruş

Zeki Çol 2007.10.31

Futbol, geçmişte de sadece bir oyun değildi. Bazen ideolojilerin pekiştirilmesinde destek rolü üstlendirilir, bazen siyasallaştırılır ve iktidarların propaganda malzemesi yapılır, bazen tarihe geçen onurlu bir tavrın adı olur, bazen bir direniş hareketiyle sembolleştirilir ama çokça toplumu uyutan bir afyon olarak algılanırdı.

Portekiz'in faşist diktatörü Salazar döneminde (1932-68) ortaya çıkan "Fado, Fatima, Futbol" -bizde Fado, Fiesta, Futbol olarak bilinir- üçlemesi, özellikle entelektüel çevrelerin futbolu, toplum dinamiğini törpüleyen bir spor olarak algılanmasının temel nedeniydi. Zira Salazar, çok uzun yıllar Portekiz'i eğlence, din ve futbol üçgeninde uyutmuştu. Benzer bir tabloyu Franco döneminin (1938-75) İspanya'sında da görmek mümkündü. İtalya'nın faşist diktatörü Mussolini (1922-43) 1934 Dünya Şampiyonası sırasında daha da ileri gitmiş, sonradan takımı 1938'de de şampiyon yapan teknik direktör Pozzo'yu tehditlere varan bir baskının altında tutmuştu. Mussolini'nin futbol üzerinden yaptığı propagandanın parçası olmak istemeyen Pozzo, hele 1938 şampiyonası öncesi "Şampiyon yapamazsan ölürsün" tehdidi altında takımını sahaya sürmüştü.

2. Dünya Savaşı sırasında Kiev'in Nazi işgali döneminde yapılan bir maç, futbol tarihinin en soylu direnişlerinin başında gösterilir. Dinamo Kiev, mağrur Almanları yendiğinde, oyuncularının bazıları kurşuna dizilmiş, bazıları sürgüne gönderilmişti. Sonradan Dinamo Kiev stadının önündeki anıtlı ölümsüzleştirilen bu trajik olay, Hollywood filmlerine de esin kaynağı olmuştu.

1978 Dünya Şampiyonası sırasında bu kez Videla hükümeti, futbolu rejim propagandasının en önemli figürü yapmıştı! Arjantin'deki şampiyonada, evsahibinin yoluna devam etmesi için maç bile satın alınmış, Peru 6-0 mağlup edilmiş ve sonrasında da şampiyonluk gelmişti. Arjantin'de halk, tüm sorunlarını unutup sokaklara döküldüğünde, Videla da haklı zaferini büyük bir coşku eşliğinde kutlamıştı!

Futbol, Güney Afrika'nın bağımsızlık mücadelesinde bir kez daha, ama daha farklı bir misyonda başroldeydi. Ülkedeki siyahların oyunu, bağımsızlık mücadelesinin tribünlerde yeşerip, sokağa taşmasıyla Mandela'yı iktidara taşıyan en önemli enstrümandı.

Tarihsel süreçte değişik çıkar, amaç ve hedefler doğrultusunda kullanılan ya da bazen halkın sesi olarak toplumsal hareketlerin odağına yerleşen futbol, şimdilerde ülkemizde son derece saygın, kutsal ve anlamlı bir duruşun aracı.

Güneydoğu'da yaşanan olayların ardından teröre karşı en duyarlı, en kararlı ve en öncelikli tavrın sergilendiği, sesin yükseldiği, tepkinin verildiği adreslerin başında futbol yer alıyor. Maddi ve manevi seferberliği ilan eden bu coğrafyanın insanları, terörü lanetlerken, başka hiçbir ülkede örneğine rastlanmayacak bir dayanışmayı sergiliyor. İçimizi sızlatan, yüreklerimizi yakan terör belasına karşı gösterilen bu duruşta, tabii ki toplumun her kesimi saygı ve takdirle anılacak bir birlikteliği ortaya koyuyor. Ancak kabul etmek lazım, futbol da bu tek vücutlu duruşta çok önemli bir çimento görevini üstleniyor.

İşin güzel tarafı, tarihin çeşitli dönemlerinde, az önce örneklediklerimin çoğunda rastlanmadığı türden, bunun bir siyasi hareket olmaması. Bir ideolojik yaklaşımın parçası gibi durmaması. Bir iktidarı pekiştirmeye çalışmaması. Bu bir halk hareketi. Ülkenin bölünmez bütünlüğünü korumaya kararlı, Türk, Kürt, Laz, Çerkez ayrımı yapmaksızın bu topraklarda asırlardır bir arada yaşayan, kader birliği, gönül birliği yapmış insanların dayanışması. Ve işte futbol o kararlılığı, o birlikteliği, o kardeşliği devam ettirme sevdasının simgesel parçası.

Bu ülkede de uzun yıllar futbolu bir afyon olarak gören ve adına "aydın" denilen insanlar vardı. Şimdi sanırım onlar da futbolun sportif boyutu dışındaki toplumsal ve sosyal işlevlerinin ne anlama geldiğini biraz olsun kavradı!

Evet, futbol sadece saha içerisinde oynanan bir oyun değil. Bir sportif gösteri eşliğindeki eğlence de değil. Futbol bazen rekabet... Bazen öfke, şiddet... Bazen hüznün... Bazen coşku... Bazen zevk. Ama bunların da ötesinde futbol, yaşamın en önemli dinamiklerinden biri. Hele böylesi dönemlerde... Gösterdiği duruş, oluşturduğu birliktelik, sağladığı dayanışma ve dozu iyi ayarlanmış tepkilerle verdiği mesajlarla.

Çatlak borazan!

Akıl, mantık ve sağduyunun terk ettiği, gerçek amaçlarını, hedeflerini unutmuş ve provokasyona açık insanlar, her ortamda huzur bozmayı, kaos yaratmayı öncelikli ödev gibi algılar. Çünkü onlar için başarı fazla şey ifade etmez. İstikrar zaten kabul edilmez. Maksat bulanık suda balık avlamak, ortalığı karıştırmak, birilerinin maşası olarak tekere çomak sokmaktır.

Kayserispor, şimdilerde bu anlamda önemli bir tehditle karşı karşıya. Belli ki birileri ortalığı karıştırmak istiyor. Trabzonspor maçında, azınlıkta da kalsa "Tolunay istifa" sesleriyle bir yıpratma sürecini başlatmaya kalkmanın başka izahı olamaz.

Ben, Kayserispor'un inişli-çıkışlı giden ve 6 kez ligden düşülen geçmiş dönemlerini de biraz bilirim. Benzer tahammülsüzlüğün, o günlerde kulübü ne badirelerle karşı karşıya bıraktığını da. Şimdi sanki, o günlere dönmek istencesine bir grup provokatör pişmiş aşı su katmaya çalışıyor. Ortadaki sorun ne? Ya da yapılmak istenen ne? Kayserispor, geçen sezondan daha fazla gol atmış, daha az gol yemiş, daha fazla puan toplamış ve bu ligin kalıcı deve dişlerinden biri olmak adına gerçekten iyi şeyler yapıyor. Ama bir bölüm buna tahammülsüz! Kent ise takımına ilgisiz. Nüfusu 1 milyonun üzerinde olan Kayseri'de toplansanız 5 bin kişi cebinden para çıkartıp maça gitmiyor.

Kayserilinin artık bir karar vermesi gerek. Bu takımı büyütecek mi? Yoksa zaman içerisinde önce sıradanlaştırıp, sonra tıpkı geçmişteki gibi küme düşmeye varan bir sürecin eşiğine mi itecek?

Bu emeğe, bu performansa, bu yatırıma, bu kulübe yazık edilmesin. Kayserispor, farklı bir yapılanmayla farklı bir kulvarda koşuyor. Kayserili daha fazla zaman geçirmeden bu gerçeği fark etmeli ve takımının etrafında kenetlenmeli.

Yoksa... İnanın, bugünler çok aranacak!

Fantezi

Gelin ufak bir futbol fantezisi yapalım, Süper Lig'de geçen sezon da oynayan 15 takımın, 10. haftalar itibarıyla puana yansıyan performanslarını kıyaslayalım. Bakın bakalım, kimler artı, kimler eksi bakiye veriyor ve nasıl bir sıralama oluşuyor:

Sivasspor +10

Galatasaray +9

Ankaragücü +6

Beşiktaş +2

Kayserispor +2

Denizlispor 0

Fenerbahçe -1

Gaziantepspor -1

Trabzonspor -2

Ç. Rizespor -2

Konyaspor -3

Bursaspor -4

Gençlerbirliği -5

Ankaraspor -6

V. Manisaspor -14

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ya akılları yok ya da paraları çok

Zeki Çol 2008.03.12

Aykut Kocaman ile Hikmet Karaman apayrı dünyaların adamları. Duruşları, bakışları, tarzları ve hepsinden önemlisi futbol felsefeleri farklı. Hikmet Karaman ile Saffet Susiç de öyle. Ama Ankaraspor, Kocaman ile başladığı sezona Karaman ile devam edebiliyor ve sonradan Susiç'e dönebiliyor.

Peki hangi mantıkla?

Orasını karıştırmayın.

Bu işin mantığı doğru kurulsa zaten bu takım, bir sezon içerisinde üç ayrı görüşün temsilcisi, üç farklı karakter ile çalışmazdı. Ya da başarısızlığın temel gerekçesinin ne olduğunu doğru analiz eder ve suçu teknik adamlarda aramazdı!

Bunları bir yana bırakarak, asıl vurgulamak istediğim iki önemli konuya dikkatinizi çekeceğim. Son olarak Yılmaz Vural'ın dünkü vedasıyla bu sezon Turkcell Süper Lig'de değişen teknik adam sayısı 18. Tabii o da şimdilik! Hiç dikkat ettiniz mi? Ligin ilk 9'undaki takımlardan sadece biri teknik adamıyla yollarını ayırdı. Diğer 17 değişiklik son 9'da yer alan takımlarda yapıldı. Yani istikrar başarıya giden yolun, her zamanki gibi vazgeçilmez değeri oldu. Nerede istikrarsızlık var, orada başarısızlık oluştu. Bu özellikle altını çizmek istediğim bir konu.

Bir diğer konu ise futbol ekonomisini çok yakından ilgilendiriyor. 18 teknik adam değişikliği -ki bunun içinde yabancılar da var- neresinden bakarsanız bakın, bu kulüpler açısından ciddi bir tazminat yükü. Kaba taslak bir hesaplamayla 6-7 milyon Euro arasında bir para, tazminat olarak iş ahdine son verilen teknik adamlara

sunulmakta. Bu rakam önemli. Çünkü bizde çoğu kulübün neredeyse yıllık bütçesi bu kadar. Hele ekonomik sorunlar altında kıvranan bu ligin, bir takım bütçesine denk düşen bir parayı, yasal tazminat adı altında da olsa böylesine hoyratça çarçur etme hakkı var mı? Bu kulüp yöneticilerinin "ya akılları yok, ya paraları çok" diyeceğim de... Laf, tam yerine oturmayacak. Zira paralarının çok olmadığını biliyorum!

Sultan&Selim tanır mısınız?

Bir Sultan, bir de Selim'imiz var şimdi. Her ne kadar tanımasak, görmesek, bilmesek de artık onlar Milli Takım sporcularımız!

Etiyopyalı Chaltu Girma'yı Sultan, Shimelis Legessee'yi Selim yaparak atletizm ordumuza kattık! Hatta önceden barajı geçen Selim'i çoktaan olimpiyat kafilemizin içine attık. Sultan'a ise yarış arıyoruz. Hayırlısıyla onu da bir yerlerde koşturunca, olimpiyat barajını aşacak bir dereceye ulaştırıp, kafiye katacağız. Sonrasında ise ya tutarsa deyip, madalya havuzuna maya çalacağız!

Dünyada uzunca bir süredir farklı uyruktaki sporcular, farklı milli takım formalarını giyerek yarışıyorlar. Bir anlamda milli takımları, farklı ülkelerden sporcu transfer eden kulüp takımlarına benzeten bu gelişme, spordaki endüstrileşme sürecinin bir uzantısı. Kiminiz onaylar, kiminiz karşı çıkarsınız. Ama gerçek bu... Parayı bastırdığınızda başarıyı satın aldığınız bir dönemdeyiz artık. Ve spor da başarının satın alındığı en popüler ortam.

Futbolda Fransa Milli Takımı'nı gözünüzün önüne getirin... Bir dönemki İngiltere Milli Takımı'na bakın ya da atletizmde bir dolu Avrupa ülkesine göz atın. Renklerin birbirine karıştığı, sporcuların gerçek değil, pasaport ülkeleri adına ve çoğu kere para için yarıştığı bir dünyayla karşılaşsınız.

Aslında bunları pek de yadırgamıyorum. Şu "para" denilen cazibe odağı, sporun felsefesini, başarının tanımını, sporcunun kiblesini de değiştirdi!

İşte Chaltu Girma ile Shimelis Legessee, onun için birkaç günlüğüne de olsa vatandaşlığa geçmek için Türkiye'ye geldi. Tarihine, coğrafyasına, örfüne, ananesine, sosyal yaşamına dair tek şey bilmedikleri bir ülkeyi, daha fazla para kazanabilmek umuduyla kağıt üzerindeki vatan olarak seçti!

Evet aslında bunları pek yadırgamıyorum, hatta biraz da denizcilikteki şu bandıra tanımlamasına bile benzetiyorum! Bir süre sonra belki o noktaya da geleceğiz. Hatta olimpiyatlarda belki şu türden bir anons bile dinleyebileceğiz:

"5000 metrede Türk bandıralı Shimelis Legessee finallere kaldı." Zira öyle bir duruma gelindi ki... Artık hangi uyruktan olduğuna değil, hangi bandırayla yarıştığına bakılıyor! Yani bir anlamda, mazruftan ziyade zarf önem kazanıyor!

İşte benim canımı sıkan da bu. Sultan & Selim, para için hiç bilmedikleri bir ülkenin pasaportunu taşıyor. Onların hiç bilmedikleri o ülke, başarıyı satın almak için Sultan & Selim'e yatırım yapıyor. Bu arada sporun en önemli değeri, ruhu ölüyor. Üstelik, bir dönemler "Kazanmak değil, yarışmak önemli" felsefesi sloganlaştırılan olimpiyatlar bile alet edilerek!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vizenizi multiple(*) alın

Chelsea, Şampiyonlar Ligi mahallesinin en ağır abilerinden biri! Bütçesi, kadrosu, neredeyse sınırsız denilebilecek ölçüdeki imkanlarıyla yalnızca Premier Lig'in değil, dünyanın en popüler ve en güçlü takımları arasında.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından sistemin oluşturduğu dolar milyarderlerinden Abramovich'in pahalı oyuncu! Her ne kadar şu an görevde değilse de Mourinho'nun öfkeyle kapris arasında karşılıklı sefer yapan futbol zekasıyla biçimlenen ve büyüyen takım.

Evet, neresinden bakarsanız bakın Chelsea, çok değerli ve güçlü bir rakip. Kendi liginde halen bir maç eksiğiyle lider Arsenal'in 5 puan gerisinde duruyor. Oynadığı 28 maçın 18'ini kazanmış, 7'sini berabere bitirmiş. Manchester United'dan (15) sonra Premier Lig'in en az gol yiyen (18) savunmasına sahip. O savunma, Şampiyonlar Ligi sürecinde de sarsılmaz bir kale gibi ayakta! Bir gol Rosenborg, bir gol de Valencia'dan yemiş. Yani sert ve sağlam bir yapısı var. Her İngiliz takımı gibi, yüksek tempoda oynayan Chelsea, uyumlu ve bol seçenekli bir kadronun sahibi. Söz gelimi o kadroda Maluda, Anelka, Esien, Belletti, Shevchenko, Raybriç gibi oyuncular çoğu zaman yedek kalıyorlar. İdeal onbirde kalede hepinizin yakından tanıdığı Cech var. Geri dördlü Ferreria, Terry, Carvalho, Ashly Cole'dan oluşuyor. Onların hemen önlerinde dünyanın sayılı oyuncularından Makalele oynuyor. Onun önündeki ikili ise yine hepinizin yakından tanıdığı Lampard ile Ballack. Öndeki üçlü C.Cole, Drogba ve Kalu'dan oluşuyor. Genelde 4-3-3 oynayan Chelsea'nin, Şampiyonlar Ligi'nde bu sezon karşılaştığı 4 rakibin ikisiyle sahasında, ikisiyle deplasmanda 4 beraberliği var. 8 maçta hiç yenilmediğini belirtirsek, ikisi içeride ikisi dışarıda 4 de galibiyeti olduğu ortaya çıkar.

Buraya kadar anlattığımız hemen her şey Chelsea'nin ne denli iyi bir ekip olduğuna dair. Ama bu ligin bu aşaması zaten zayıf rakip barındırmıyor. Aşağı tükür Chelsea, yukarı tükür Arsenal! Ya da sağa bak Liverpool, sola bak Barcelona. Fark eden bir şey yok ve aslında endişeyi gerektiren fazla bir şey de yok. Futbol mantığına göre F.Bahçe'nin Chelsea'ye elenmesi normal. Chelsea'nin F.Bahçe'ye elenmesi anormal. Yani şu aşamada rahat olması gereken Fenerbahçe. Hele Kadıköy geleneğinin devam etmesi halinde, baskıyı daha yoğun hissedecek olan ise Chelsea. O nedenle İstanbul'daki ilk maç inanılmaz ölçüde önemli. Şükrü Saracoğlu'nda hele de gol yemeden alınacak bir galibiyet, F.Bahçe'yi tura ortak olmaktan da ileriye taşır.

Ta Anderlecht deplasmanından beri, bu takıma inanıyor, güveniyor ve onun için de İngiltere vizemi multiple (çok girişli) alıyorum. Biliyorsunuz, bu turu geçen, Liverpool-Arsenal galibiyle eşleşecek. Maça gidecekseniz, tavsiye ederim, siz de vizenizi multiple alın. Unutmayın, futbol bu. Bu oyunda her zaman favoriler kazanmıyor. Bazen de kocaman yürekleri, umutla ve iştahla kovalanan hedefleri olanlar, zafere adlarını yazdırıyor. (*) Çok girişli.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İpler Beşiktaş'ın elinde

Lig tarihinin en keyifli, en heyecanlı, en çekişmeli ve bir o kadar da belirsizlik içeren final dönemini yaşıyoruz. Bu dört dördlük finalde, şampiyonluğun dört adayının kaderi, öncelikli olarak birbirleriyle oynayacakları dört maçta belirlenecek.

Beşiktaş-F.Bahçe, Sivasspor-Beşiktaş, G.Saray-F.Bahçe ve Sivasspor-G.Saray arasında oynanacak bu maçlardan 6 puanla çıkan takım ya da takımlar, şampiyonluk ipini göğüslemek için çok önemli bir avantajı elde edecek.

Ama büyük olasılıkla bu da yetmeyecek. Birinci derecede önem taşıyan bu maçların dışında, şampiyonluk Büyükşehir Belediyespor, Trabzonspor ve Kayserispor'un adaylarla oynayacakları maçlardaki performanslarına bağlı olarak şekillenecek. Zira Beşiktaş ile G.Saray, Büyükşehir deplasmanına gidecek. Trabzonspor, G.Saray ile dışarıda, F.Bahçe'yle sahasında mücadele edecek. Kayserispor ise F.Bahçe'yle İstanbul'da, Sivasspor'la içeride karşı karşıya gelecek. İşte bu 10 maçta ortaya çıkacak sonuçlar, bu sezon şampiyonun kim olduğunu belirleyecek.

Çoğumuzun eleştirdiği, oynadığı futbolu beğenmediği Beşiktaş, yarışın şu an en avantajlı konuma sahip ekibi. Öylesine bir fıkstürü var ki, şayet ilk üç maçını kazanırsa Beşiktaş 6 Nisan günü ligi bitirebilecek! Yani bitime beş hafta kala, şampiyonluk şarkısını söyleme şansını elde edecek. Bu hafta deplasmandaki Büyükşehir Belediyespor, sonra içerideki Fenerbahçe, ardından da Sivas'taki Sivasspor maçlarının sonuçlarına göre Beşiktaş'ın finiş çizgisine olan mesafesi ölçülecek.

Çok zor görülen bu dönem üç galibiyetle aşılabılırsa, diğer üç takım, kalan beş haftada, bir sürpriz olmadığı takdirde ikincilik mücadelesi verecek.

Yani yarışın boyunun kısa ya da uzun olması, Beşiktaş'ın alacağı sonuçlara bağlı olarak değişecek.

Bu futbol, işte böyle enteresan bir oyun. Şöyle bir lige dönüp bakıyorsunuz... Beşiktaş en iyi kadronun sahibi değil. En iyi futbolu oynayan takım değil. En fazla gol atan ekip değil. En iyi savunmayı yapan bir yapılanmada değil. Ama şampiyonluk yarışında en avantajlı olan şu an Beşiktaş.

Neden mi? Yürekten oynuyor. Hırsını, mücadelesini ortaya koyarak oynuyor. İnancını her geçen gün biraz daha artırarak oynuyor. İte-kaka da olsa, son dakikalarda da atsa, kazanma karakterli bir takım haline geldiği için bu noktada duruyor. 3-0 kazandığı son Trabzonspor maçında bile kalecisinin maçın kahramanı olduğuna bakılırsa, Beşiktaş'ın oyun anlamında eleştirilecek hâlâ çok yanı var. Ancak ortada çok önemli de bir futbol gerçeği var; beğendiklerimiz puan kaybetsin diye gözünün içine bakarken, beğenmediğimiz Beşiktaş, yarışta ipleri şu an için de olsa elinde tutuyor.

Çarşı, haksızlığın her türlüüne karşı!

Yalnızca taraftar grubu olmaktan çok daha öte bir şey bu Çarşı. Her şeyden önce protest... Ve toplumun çoğu sorununa karşı duyarlı.

Bazen sosyal, bazen siyasal, bazen ekonomik konularda tavır koyarken görürsünüz onları. Dünya görüşlerine katılır ya da katılmazsınız... Ama Çarşı'nın yaşayan, düşünen, hayata dair söylenecek sözü olan, dinamik bir platform olduğunu bilirsiniz.

Nev-i şahsına münhasır bu yapı, zaten biraz da bu yanıyla Çarşı'yı diğerlerinden farklı kılar. O farklılığın ve birçok konudaki farkındalığın gerisinde sadece futbolla izah edilemeyecek bir kültür yatar. Şu son olay, işte o kültürün bir yansıması. Hatırlayın, hakem Trabzonsporlu Barış'a haksız yere kart göstermiş... Ve Çarşı rakip takımı eksik bırakan hakeme tepki veriyor, genç Barış'ı alkışlayarak teselli ediyor.

Futbol sahalarımızda rastlanmayacak türden derin anlam içeren, bir dönüm noktası kabul edilecek ve Çarşı'ya yeni misyon yükleyen saygın bir protesto. Demek ki Çarşı, artık her türlü haksızlığa karşı!

Gökdeniz'in kazandırdığı parayı kaç başkan getirmiş?

Gökdeniz'e saygı duymayı bile beceremedi Trabzonspor. Gereksiz, anlamsız, tutarsız ve düzeysiz bir polemikle son yıldızını uğurladı.

Oysa Gökdeniz, her şey bir yana, oynadığı futbol, attığı, attırdığı goller ve bugüne dek verdiği hizmetle teşekkürü çoktan hak etmişti. Trabzonspor bırakın teşekkürü, bizzat başkanının ağzından Gökdeniz'e sitem etti: "Bir Gökdeniz gider, bin Gökdeniz gelir!"

Keşke bu kadarla kalınsaydı. O sitem sözcükleri, döndü dolaştı Gökdeniz'in yıldız olup olmadığı tartışmalarına dek gitti. Artık hangi akla hizmetse... Tam imza aşamasına gelindiğinde, Trabzonspor ayranının ekşi olduğunu ilân etti!

Karadenizli aklı işte!

Milletin, olmayan değerleri yükleyip defolu malını pazarlamaya kalktığı bir devirde, Trabzonspor elindeki en değerli futbolcuya kulp takmaya niyetlendi! Bereket, büyüklerinin gösteremediği olgunluğu ve tutarlılığı Gökdeniz gösterdi de... Hem o lâfların sahiplerini son derece şık bir üslupla muhatap görmedi, hem de yıllarca hizmet ettiği kulübüne, bir Türk futbolcusuna tarihte verilen en yüksek bonservis bedelini getirdi.

Şimdi soru şu: Gökdeniz'in kulüp ekonomisine yaptığı katkısı, Trabzonspor tarihinde toplansanız kaç başkan yapabildi? Gökdeniz'in katkıları, hele şu parasız zamanda bu anlamda da önemliydi.

Son dönemlerde sıklıkla sorgulanan konu ise şu: "Trabzonspor neden bu günlere geldi?" Aslında sorunun yanıtını uzun uzadıya aramaya gerek yok. Değer bilmezseniz, saygı göstermezseniz, vefasızlığı alışkanlık haline getirip, camianızın yetiştirdiği insanlara önem vermez, lâf eder, sırt çevirirseniz, hiç kaçınılmaz zaman içerisinde darmadağın olursunuz.

Dikkat edin, hele son yıllarda Trabzonspor'dan bir kaçış var. En popüler isimler, en değerli oyuncular, simgeleşmiş futbolcular birbirinin ardından Trabzon'u terk ediyor.

Fatih gitti, Szymkowiak gitti, Marcelinho gitti, Stepanov gitti... Ve son olarak Gökdeniz gitti. Elde ne kaldı? Yattara'yı bir yana koyarsanız, sıradan, kupkuru bir kadro! Trabzonspor'u yönetenler sorun çözmek istiyorlarsa, ona buna lâf edeceklerine bunun nedenlerini araştırın.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İyi ki Semih var

Zeki Çol 2008.03.22

Dakika 58... Zico, ilk değişikliği yapıyor. Selçuk'u kenara, Semih'i oyuna alıyor. Tipik Zico değişikliklerinden biri bu! Daha önce denemiş, tutmuş ve yine deneneni, yani hiç de sürpriz olmayan bir değişiklik.

Tıpkı yaptığı değişiklikler gibi, oyun planı da hep aynı Zico'nun. Nitekim, bu defa erken gelen bu değişiklik de artık rakiplerin ezbere bildikleri Zico planına alınan önlemlerin sonucu. Önce kanatları tıkayacak, sonra Alex'e ilk topu aldirmayacak, Aurelio'nun top kullanmasını engelleyecek, Deivid'in çapraz koşularına çözüm bulacak ve Fenerbahçe'yi kilitleyeceksin. Kasımpaşa da o ana kadar bunu yapıyor. Üstelik de çok başarılı yapıyor. Taktik disipline sadık, sürekli baskı uygulayan, alan daraltan, takım savunmasını güçlü tutan anlayışıyla Fenerbahçe'ye tabiri yerindeyse kök söktürüyor.

Semih oyuna girdikten ve Fenerbahçe çift santrfora döndükten sonra oyunda ufak ufak dengeler değişiyor. Çünkü Semih, araştırmacı, karıştırıcı, yıpratıcı, dağıtıcı. Nitekim, bir saate yakın süre pozisjonsuzluktan kıvranan Fenerbahçe, yavaş yavaş hareketlenmeye başlıyor. O sıralarda Kezman karşı karşıya kaldığı bir pozisyonda golü kaçırıyor. Ardından Semih devreye giriyor. Ceza alanı dışından sağa nefis bir pas. Gökhan bindiriyor, buluşuyor,

Alex'e bırakıyor ve Fenerbahçe öne geçiyor. Kötü, etkisiz, sevimsiz oynadığı oyunda Fenerbahçe, bu golle kapıyı aralıyor. 85. dakikada golcü bu kez fırsatçılığını ve takipçiliğini konuşturuyor. Alex'in vurduğu top kaleciden dönüyor, Semih yetişiyor, tamamlıyor skora adını yazdırıyor. Oyunun son dakikasında da Deivid'in golüyle skor belirleniyor.

Bir oyuncu, bir takımın kaderini ancak bu kadar değiştirebilir. Semih, kah kulübeden çıkıp Fenerbahçe'yi galibiyete taşıyor, kah ilk onbirde başlayıp golleri sıralıyor. Dikkat edin, en kritik anlarda, en sıkışık zamanlarda Semih takımını rahatlatan adam oluyor. Çünkü 3 puan hanesine Semih yazmak sanırım çok abartılı bir yaklaşım olmaz. Fenerbahçe'yi bir yana bırakıp biraz da Kasımpaşa'dan söz etmek istiyorum. Uğur Tütüneker geldikten sonra Kasımpaşa takım olmaya, futbol oynamaya, takdir toplamaya başladı. Kasımpaşa şu Werner Lorant'la geçirdiği zamana şimdi ne kadar yansa yeridir. Zamanında bu operasyon yapılsa ve Tütüneker bu takımın başına getirilse herhalde Kasımpaşa bu dirençli ve keyifli futboluyla bu ligde zor düşerdi. Her şeye rağmen Kasımpaşa'nın vermiş olduğu onurlu mücadeleyi büyük bir takdirle izliyorum. Keşke biraz daha zaman olsa ve keşke bu takım kümede kalabilecek fırsatı bulsaydı. Ama artık vakit çok geç.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu oyunla bu kadar!

Zeki Çol 2008.03.23

Beşiktaş, şampiyonluk yarışında kaderinin büyük ölçüde belirleneceği, üç maçlık final periyodunun ilk ayağında Büyükşehirspor'a yenildi ve önemli bir avantajı yitirdi.

Bu orta saha kurgusuyla, Beşiktaş'ın bırakın kazanmayı maça ortak olması dahi çok zordu. Zira sağda Holosko, solda Tello, ön liberoda Serdar Özkan ve forvet arkasında Delgado'nun oynadığı bu orta sahanın çift santrforlu düzenle uyumlu ve verimli oynaması, takımı öne taşıması neredeyse olanaksızdı. Orta alanda oynatılan dört oyuncunun karakteristik ortak özelliklerinden birisi, topu iyi kullanmalarına karşın savunmalarının yetersizliği idi. Hele Büyükşehir Belediyespor gibi özellikle büyükler karşısında dirençli, taktik anlamda başarılı ve skor avantajı elde etmeyi beceren bir rakip karşısında, agresiflikten uzak bu orta saha ve çift santrforlu düzenle Beşiktaş'ın sahada yer alması bana göre anlamsız bir fanteziydi.

Nitekim maç başladığında Beşiktaş orta sahası, savunmaya dönük oyunda hemen fire verdi. Özellikle ön liberoda Serdar'ın yetersiz kalmasıyla Büyükşehir Belediyespor, Necati, Adriano, İbrahim Akın üçlüsünü dönüşümlü olarak o bölgeden, toplu ve topsuz hücumda kullandı. Daha 6. dakikada İbrahim Akın'ın golüyle skor avantajını yakaladı. İlerleyen dakikalarda savunmanın arkasına atılan iki topta da biri Necati, diğeri Adriano ile iki fırsattan yararlanılamadı. Sahada bunlar olurken, doğal olarak akla yine Koray satılır mıydı sorusu geldi. Evet, açık söylemek gerekirse Beşiktaş dün Koray'ı çok aradı.

Beşiktaş, arka alandaki sorunları bir yana, hücum organizasyonunda da ciddi arızalar yaşadı. Çünkü dirençsiz ve mücadele gücü yetersiz orta saha, topu hücum alanına taşımakta zorlandı. İki bek hücum katılmayınca da ilerideki Bobo-Nobre ikilisi adeta işsiz kaldı! Holosko'nun bireysel performansı ile öne çıkmaya çalışan Beşiktaş, rakip savunmanın çok bariz hatası sonucu ikram ettiği golle beraberliği yakaladı. Ancak 43. dakikada Bobo'nun atılmasıyla 10 kişi kaldı ve bundan sonraki bölümde işi iyiden iyiye zorlaştı. İkinci yarıda daha düşük tempoda, daha etkisiz ve daha verimsiz oynadı. Duran toplar dışında hücumda çoğalamadı. Rakip savunmayı hiç zorlayamadı. Orta sahadaki agresiflikten uzak oyun, bu bölümde de sürdü ve şampiyonluğun bu maç öncesinde, kâğıt üzerindeki en avantajlı ekibi Beşiktaş, hedefi olan değil, hedefini ıskalamış bir takım edasıyla

oyladı. Büyükşehir Belediyespor ise sayısal üstünlüğün de verdiği avantajla kontrolü sürekli elinde tuttu. Galibiyeti hak eden bir futbol sergiledi ve oyunun sonlarında Necati'nin attığı golle de 3 puanı aldı.

Sonuçta sezona büyüklerin belası olarak damgasını vuran Büyükşehir Belediyespor, bu karakteristik özelliğini dün de sahaya yansıttı. Kümede kalma yolunda iyice rahatlarırken, Beşiktaş'ı şampiyonluk mücadelesinde kendi açmazlarıyla baş başa bıraktı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beşiktaş'ın yumuşak karnı

Zeki Çol 2008.03.26

"Çekirge atlayışlarını bitirmiştir. Beşiktaş teknik kadrosu ve futbolcusu, dişini tırnağına takmadığı takdirde netice hüsrandır. Çaba ve mücadele yok. Bayan takımı gibi futbol oynanıyor!"

Bu saptama, bana ait değil. Beşiktaş Kulübü Asbaşkanı Levent Erdoğan'ın, Kayserispor yenilgisinin ardından 11 Şubat tarihinde yaptığı açıklamaların bir bölümü.

Hatırlayın, o açıklama, o günlerde ortalığı karıştırmıştı. Çoğu futbol adamı gibi, ben de Levent Erdoğan'ın bu değerlendirmesini en azından etik bulmamıştım.

Ancak... Şu son Büyükşehir Belediyespor maçını gördükten sonra, Levent Erdoğan'a hak vermeden de edemedim.

Düşünün şimdi... Beşiktaş o maçın öncesinde şampiyonluğun kâğıt üzerindeki en avantajlı ekibi. Geçen hafta da yazdığım gibi, yarışın iplerini elinde tutuyor. Büyükşehir Belediyespor'un ardından sahasında Fenerbahçe, deplasmanda Sivasspor ile oynayacak. Bu üç maçı kazandığında, ligin bitimine 5 hafta kala şampiyon olacak! "Şampiyon olacak" diyorum, zira diğer 5 maç, o aşamadan sonra, halk ağzıyla leblebi çekirdek.

Şans böylesine güçlü kapınızı çaldığında, kısmet böylesine ayağınıza geldiğinde ne yaparsınız? Takımsanız, çıkar takır takır mücadele eder, eksik de olsanız savaşır, yüreğinizi ortaya koyar ve kazanırsınız. Haaa futbol bu... Siz oyunun hakkını verirsiniz ama olmaz... Saygı duyulacak bir mücadelenin ardından kaybedersiniz.

Ama nerede?

Beşiktaş şampiyonluğa oynuyor...

Kaybettiği maçı sarı kart görmeden bitiriyor!

Beşiktaş şampiyonluğa oynuyor...

Göstere göstere giden maçta, lig tarihine geçecek bir zarafeti sergiliyor! Yani, öylesine narin, öylesine nazende bir oyun anlayışı var ki, faul yapıp rakibe rahatsızlık vermek istemiyor!

Bir takım, hedefi ne olursa olsun... İster şampiyonluğa, ister küme düşmemeye oynasın... İster gazozuna maç için sahada yer alsın... 6 faulle maç bitirebilir mi?

Bu rakama dikkat edin... 6 faul... Hepsi topu topu 6 faul. Enine boyuna analize gerek yok! Beşiktaş maçı niye kaybetmiş, faul sayısına bakın, anlayın.

Bu 6 faul konusunun detaylarına geçmeden önce, çok daha vahim bir futbol yanlışından söz etmeliyim. Beşiktaş'ın orta sahası sağda Holosko, solda Tello, ön liberoda Serdar Özkan, forvet arkasında Delgado'dan oluşuyor. Bu dört adamın, maçtan sonra da belirttiğim gibi ortak özelliği, top kullanma becerilerine karşın, savunma yapmayı bilmemeleri. Avrupa'nın en sert ve en mücadeleci liglerinden birinde şampiyonluğa oynayacaksınız... Aralarında savunma karakteri gelişmiş bir tek oyuncunun bile olmadığı, böylesine bir orta saha kuracaksınız... Dahası, en ufak bir agresifliği olmayan bu orta sahanın önüne de çift santrfor Bobo ile Nobre'yi koyacaksınız.

Soru şu:

Bu orta saha, taktik anlamda çok doğru işler yapan, büyükler karşısında sürekli başarılı sonuçlar alan ve özellikle orta alanda iyi oynayan bir rakip karşısında oyunu, nasıl olacak da öne taşıyacak?

Nitekim yapabilmiş değil. Bobo atılmadan önce de atıldıktan sonra da taşıyabilmiş değil.

Bir diğer soru:

6 oyuncunun savunmaya lâf olsun diye katkı yaptığı bir oyun, direnci nasıl sağlayacak, takım savunmasını nasıl güçlü kılacaksınız?

Bu soruları daha da çeşitlendirmek olası da... Artık o kadarına gerek yok.

Demek ki Beşiktaş'ın hem oyuncu seçimi yanlış hem de oyun seçimi. Ve demek ki bu harakiri, futbolun temel doğrularını görmezden gelmeye kalkan bir fantezinin sonucu.

Bitmedi... Yeniden o 6 faule geliyorum. O faulleri kim yapmış biliyor musunuz? İkisini Bobo, diğerlerini de Nobre, Holosko, Serdar ve Tello.

Yani, Beşiktaş iki gol yemiş, kalesinin önünde fark olabilecek sayıda pozisyon vermiş. Lakin geri dörtlü bir tek faul yapmamış. Yanlış okumadınız, evet tek faul bile yapmamış. İnanın, dünya futbol tarihine geçecek türden bir istatistik bu!

Yine bitmedi... 6 faulün üçü orta saha oyuncusundan, üçü de çift santrfordan gelmiş. Ancak burada ilginç olan ne biliyor musunuz? Beşiktaş'ın kendi yarı sahasında yaptığı faul sayısı. O kadar baskı yiyen, o kadar pozisyon veren takımın kendi sahasında yaptığı faul sayısı sadece bir! Bu da Beşiktaş'ın, üstelik liderliği de kaybettiği bir oyunda ne denli yumuşak oynadığının göstergesi.

O zaman, tekrar başa dönmeliyiz. Levent Erdoğan'ın "bayan takımı gibi" benzetmesini yaptığı o açıklamaya.

Her ne kadar bir yöneticinin ağzına yakışmasa da...

Sizce haksız mı?

İlkesizliğin şampiyonu

Hani, sevdalıysa değilsinizdir ama bazen kanınızın kaynadığı takımlar vardır. Günümüzden örnek verirsek, söz gelimi Sivasspor gibi... Gençlerbirliği Otaş gibi. Onlar mütevazı olanaklarıyla kapasitelerinin üzerine çıkıp bir şeyleri başardıkça, siz için için bir futbol keyfini yaşarsınız. Bunun adı taraftarlık değildir. Sempatizan olmaktır. Taraftarlık farklı bir felsefedir. Katolik nikâhıyla kıyılmış evlilik benzeridir. İyi günde kötü günde birlikte yürüme sorumluluğudur. Oysa sempatizanlık ayrı bir duygudur. Birine, dönemsel olarak yakın durmak gibidir.

Geçmişteki başarıları nedeniyle ben o dönemsel yakınlıklarımın birini Göztepe'ye duymuştum... Birini de Eskişehirspor'a. Göztepe amatör kümeye düştüğünde, hatırlıyorum çok üzül müştüm. Eskişehirspor, Süper Lig'in kapısını aralamak isteyip başaramadığında da.

Şimdilerde bir şansı yeniden yakalar gibi oldu Eskişehirspor. Yıllardır kapalı gişe maç oynayan, güçlü taraftar desteğiyle apayrı bir futbol kültürü yaratan Eskişehirspor, hatırlayacaksınız geçtiğimiz hafta futbolun temel doğrusunu altüst eden bir ilkesizliği yaptı. Günü kurtarmak adına, kulüp olma sorumluluğunu çöpe attı. Zirvelerde dolaşması gerekirken sayısız hatalarının sonucunda kenarlarda gezinen Sergen'in bitmek bilmeyen kaprislerine boyun eğdi, teknik direktörüyle yollarını ayırdı. Sonrasında ise oynadığı ilk maçtan hüsrarla ayrıldı.

Böylesine köklü ve en az Eskişehir'deki taraftarı kadar ülke genelinde sempatizanı olan bir kulübe, böyle ilkel bir duruşu sergilemek ne ölçüde yakıştı? Kulüp yönetimi, bu sorunun cevabını, bu hareketin takım üzerinde oluşturacağı tramvayı yaşadıkça daha iyi öğrenecek!

Eskişehirspor, ligde şampiyon olur ya da ikinciliği alıp Süper Lig'e çıkar mı çıkmaz mı bilmiyorum. Açıkçası, şu son olaydan sonra bu konuyla zaten ilgilenmiyorum. Fakat ilkesizlik konusunda Eskişehirspor'un şampiyon olduğunu çok iyi biliyorum.

Sisteme, prensibe, disipline, otoriteye bağlı kalıp değerlerini yükseltmesi gerekirken, futbolcuya dayalı düzene prim veren bu Eskişehirspor'un bir üst lige çıkmasını, Eskişehirspor sempatizanları eskisi gibi istiyorlar mı? Kendi yakın çevreme baktığımda, bir dolu insanın en azından artık kafasının karıştığını görüyorum. Bu zihniyet, takımı Süper Lig'e taşısa futbol ne kazanır? Çoğu dostun bu sorunun cevabını aradığını gözlüyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Artılarına bakılırsa ibre Fener'den yana

Zeki Çol 2008.03.29

Sevilla maçının öncesi ve sonrasında, Bursaspor ile Ankaragücü karşısında 5 puan yitirip şampiyonluk mücadelesinin bu etabında kendisini rahatlatacak puan farkını elinin tersiyle iten Fenerbahçe, şimdi son derece zor, kritik, sıkıntılı bir süreci yaşamaya hazırlanıyor.

Mayıs ayına kadar, her iki haftada bir, adeta tamam ya da devam kararının gözden geçirilebileceği bu süreç, bir anlamda mayın tarlasında yön belirlemeye benziyor.

Zira Fenerbahçe'yi son 7 haftada birbirinden sancılı dört deplasman bekliyor. Beşiktaş o dertli dörtlünün ilk ayağı.

Hemen belirteyim, Fenerbahçe kâğıt üzerinde maçın kaybetmemeye yakın duran tarafı. Gerekçe belli; daha iyi kadro ve daha iyi takım. Üstelik üst düzey karşılaşmalarda daha deneyimli olmak gibi bir yeterliliğin de sahibi.

Beşiktaş için maçın önemi ortada. Kaybederse çok büyük olasılıkla yarıfta devre dışı kalacak. Berabere kalırsa Sivasspor deplasmanında kazanması, önemli ölçüde farz olacak. Bu, her ne kadar kontrollü oynamaya kalksa da Beşiktaş'ın sahasında, hele ilk bir saatte skor avantajı elde edemezse, risk üstlenmesi anlamına gelecek.

Fenerbahçe böyle zamanlarda, bu ligin en tehlikeli ekiplerinden birisi. Şampiyonlar Ligi sürecinin, Fenerbahçe'ye zorluk derecesi yüksek maç oynama alışkanlığının yanı sıra kazandırdığı bir büyük deneyim de sabır. Bu tür maçlarda çoğu zaman stratejinin en vazgeçilmez gereklerinden biri olan sabırlı oyunda da maçın gidişine göre Fenerbahçe ağırlığını hissettirebilecek.

Beşiktaş'ın maça ortak olması, bir adım daha öne gidip kazanması, doğru oyun, doğru oyuncu seçiminin yanı sıra taktik disipline ne ölçüde bağlı kalacağına bağlı.

Büyükşehir Belediye maçındaki oyun yorumu, bir harakiri daha istenmiyorsa bu akşam sahaya yansımamalı. Fenerbahçe'nin hücumdaki artıları belli. Kanatları verimli kullanıyor. Duran toplardan yararlanıyor ve asıl önemlisi orta saha organizasyonunu çok iyi yapıyor. Beşiktaş Alex'e ilk topları aldırılmaz, Aurelio'ya top kullandırmaz, beklerin hücum katılımını kontrol altında tutmayı başarırsa, Deivid'in oynamama avantajından da yararlanır, taraftarının desteğiyle maçı kazanma olasılığını yükseltir. Ama bu çift santrfor gibi bir fanteziyle ve tek ön libero yetersizliğiyle olmaz. Zaten bunları gerçekleştiremezse, deplasmanda oynamasına karşın, bir adım önde duran Fenerbahçe maçı kazanır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İsteyen, oynayan, hak eden kazandı

Zeki Çol 2008.03.30

Ligin nöbetçi lideri Beşiktaş, iki haftada iki yenilgi aldı ve şampiyonluk şansını büyük ölçüde riske attı. İki takım arasında, kalite ve klas farkını bir yana bırakın her şeyden önce açık seçik hissedilen bir özgüven farkı vardı.

Beşiktaş, sahasında oynamasına karşın tedirgindi. Hatta korkuyor ve işin garip tarafı korktuğunu rakibine de hissettiriyordu.

Oyun başladığında, F.Bahçe adeta sahasında oynarcasına rahattı. Ayağa paslarla topu dolaştırıyor, kanatlara indiriyor, kale alanına gönderiyor, pozisyon üretiyor, ancak Beşiktaş savunması o sıralar rakibi izlemek dışında oyundaki bu gelişmelere pek de karışmıyordu.

Golden önce, duran topta Lugano'nun savunmanın arasından yükselip vurduğu kafa bunun kanıtıydı. Alex'in tandem arasından çıkıp attığı kafa golü bunun kanıtıydı. Yine Alex'in savunmanın arasından sıyrılıp vurduğu ve topun auta gittiği bir diğer pozisyon da bunun kanıtıydı.

Ertuğrul Sağlam'ın başlangıçtaki tercihi doğruydı. Savunmanın önünü Cisse ve Serdar'la kapatmak, önde tek santrforla oynayıp, Holosko, Delgado, Tello'yu onun destekçileri olarak oynatmak kâğıt üzerindeki tercih doğruluğuydu. Ama yine de saha içi uygulamalar ciddi sorunları beraberinde getirdi. Zira Delgado inanılmaz dağınıktı. Ne top kullanıyor, ne rakibi karşılıyor, ne de attığı şutlarda isabet kaydediyordu. Tello'nun hücum katılımı yetersizdi. Beşiktaş, organize işler yaparak rakip kaleye inmekte zorlanıyordu. Tabii bunun sonucunda da F.Bahçe kalesinde Holosko'nun soldan yaptığı ve Volkan'ın çıkıp aldığı bir atak dışında, hücumda en ufak bir heyecanı dahi oluşturmıyordu.

F.Bahçe ise tam aksine ilk yarım saatte oyunu tamamen rakip alana yıkmıştı. Hiçbir baskıyı görmeyen Aurelio, rahatlıkla top kullanıyor, Alex öne yaptığı sürpriz çıkışlarla savunmanın dengesini bozuyordu. Gökhan'ın bindirmeleri, Uğur'un driplingleri, Kazım'ın ortalarıyla Beşiktaş savunması ciddi ciddi hırpalanıyordu.

Beşiktaş ikinci yarıya Ali Tandoğan-İbrahim Üzülmaz değişikliği yaparak girdi. Sağbek başlayan İbrahim Toraman'ı stopere, stoper başlayan Baki'yi solbeke çekti. Serdar'ı sağ kanada kaydıldı ve taraftarın da itmesiyle rakip kaleye yüklendi. Ancak yine organize ataklar yapmakta ve pozisyon üretmekte zorlandı. Nihayet 74. dakikada, F.Bahçe'nin hücumda topu kaptırıp geride az adamla yakalandığı bir anda Ali Tandoğan, Serdar'ı kaçırdı. Serdar çok iyi bir zamanlamayla hamlesini yaptı ve Beşiktaş ilk net gol pozisyonunda beraberliği yakaladı. Ama bu sevinç fazla sürmedi. F.Bahçe hemen gol arayışlarına başladı. Bir önemli fırsatı kaçırdı,

ardından 80. dakikada yine Kazım-Alex işbirliği ve Alex'in bitirici vuruşuyla skoru noktaladı. Bu galibiyetle F.Bahçe, zorlu deplasmanların olduğu sürecin ilk ayağını hatasız atlattı ve şampiyonluk yolundaki yürüyüşünü emin adımlarla sürdürmeyi başardı. Beşiktaş ise iddiasını önemli ölçüde azalttı. Maçın, Beşiktaş taraftarına hiç yakışmayan yanı Alex'in iki kez tribünden atılan yabancı cisimlerle yere yıkılmasıydı. Farklı duruşuyla bilinen Beşiktaş taraftarı, bu sorumsuzluğu mutlaka sorgulamalı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dört dörtlük skor

Zeki Çol 2008.03.31

Bunca yıldır maç izlerim, böylesini ne gördüm ne de duydum! Sivasspor'un skoru 3-0'a taşıdığı 48. dakikaya dek, oyunun kontrolü tamamen Kasımpaşa'da. O an, topla oynama oranı yüzde 60'a yüzde 40... Kaleye atılan şut sayısı 9'a 2... Kaleyi bulan şut sayısı ise 4'e 2... Hiç abartmadan söylüyorum, Sivasspor'un goller dahil organize tek atağı yok! Ama skor, o dakikada gelen golle 3-0.

Peki nasıl oluyor bu iş?

Şöyle oluyor: Daha 2. dakika... Fatih Akyel, arkadaşının kendisine verdiği topla dripling yapmaya kalkıyor. Bunca yılın stoperi, bir stoperin kendi ceza alanının biraz ilerisinde dripling yapmasının oyunun temel doğrularıyla bağdaşmayacağı gerçeğini unutuyor ve ayağındaki topu Muhammed Ali'ye kaptırıyor. Onun, Fatih'in boşalttığı bölgeye attığı pası Cvetkov izliyor, iyi vuruyor ve golü yapıyor.

Dakika 11... Erhan kendi yarı alanına gelmiş... Rakip baskı yapınca, topu arkada boş durumda bekleyen Fatih'e uzatıyor. Bunca yılın stoperi, bu kez topu ıskalıyor! Cvetkov yine hamlesini yapıyor ve bu defa ikinci golü atıyor.

Fatih'in iki vahim hatasıyla Sivasspor umduğundan çok daha kolay rahatlıyor.

Ardından Fatih toparlanıyor, bu defa kritik kademelere girip, Sivasspor'un pozisyon oluşturmalarını engelliyor. Ancak nafile! Zira atı alan Üsküdar'ı çoktan geçiyor. Sivasspor, iyi oynamasa da savunmada rakibine küçümsenmeyecek oranda gol şansı verse de skor avantajını koruyarak devreyi tamamlıyor.

Dakika 48... Bu defa Murat Akın oyunda sahne alıyor. Önündeki topu arkadaşlarıyla oynamakta ya da vurup uzaklaştırmada geç kalıyor. Mehmet ayak koyup topu öne dürtüyor. Cvetkov bir kez daha boş durumda hamlesini yapıp, bu defa skoru 3-0'a taşıyor.

Garip ama gerçek olan bu. Skoru 3-0'a evet, attığı gollerle Cvetkov getiriyor. Fakat bu gollerin altyapılarını tamamen Kasımpaşa'nın hataları hazırlıyor! Zaten sonrasında da skora ortak olma umudunu yitiren Kasımpaşa maçı bırakıyor. Cvetkov bir gol daha atıyor ve sezonun şu ana dek bir maçta 4 gol atan ilk oyuncusu oluyor.

Skora baktığınız zaman, çok haklı olarak Sivasspor'un çok üstün, çok etkili, çok baskılı, hatta ezici bir futbol oynadığını düşünebilirsiniz. Ancak oyunun genel akışı hiç de öyle olmuyor. 3-0'a kadar skor dışındaki kontrolü elinde bulunduran Kasımpaşa, fahiş savunma hataları sonrasında o kontrolü rakibine devrediyor. Sivasspor, özellikle son 20 dakikada biraz olsun gözlerdeki pası silen bir futbolu sergileme olanağı buluyor.

Bu skor, kuşkusuz Sivasspor'u hedefine bir adım daha yaklaştırıyor ve sezonun flaş ekibi haftayı deplasmandaki en farklı galibiyetine ulaşıyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tüm zamanların en başarılısı kim?

Zeki Çol 2008.04.02

Biraz hafızanızı yoklayın, biraz bilgi dağarcığınıza tıklayın ve üzerinde tartışılabilir bir cevabı aramaya başlayın.

Soru şu:

Yurtdışına gönderdiğimiz oyuncuların içerisinde en başarılı olan kim?

Yaşı, yolun yarısına varmamışların, geçmişe dönük araştırma da yapmamışlarsa anımsayacağı ve aralarında tercih yapacağı isimler üç aşağı-beş yukarı belli: Hakan Şükür, Tugay Kerimoğlu, Alpay Özalan, Emre Belözoğlu, Ümit Davala, Nihat Kahveci.

Ama yaşı kemale ermişlerin, hele de 60'ı, 70'i devirmişlerin bir çırpıda sayacağı çok değerli isimler var: Şükrü Gülesin, Lefter Küçükandonyadis, Metin Oktay, Can Bartu, Özcan Arkoç.

Bu isimler arasında, "Tüm zamanların en başarılı oyuncusu"nu düşünelim, ben geçmişten bugüne bu kulvara kimler girdi, kimler çıktı onun kısa bir hatırlatmasını yapayım.

Her ne kadar bugünlerdeki sayı yetersiz gözükse de Türk oyuncuların yurtdışında futbol oynamaya başladıkları tarih, bir asrın bile öncesine varıyor.

1905-1907 yılları arasında Talat Erboy İngiltere, Nejat Evliyazade Belçika'da top koşturuyor. Onları 1916-1919 yılları arasında İsviçre'de Servette formasını giyen Yusuf Ziya Öniş izliyor. 1921-1925 yıllarını kapsayan dönemde Bekir Rafet Tever'in Almanya'da Karlsruhe Phoenix'te oynamasından tam 7 yıl sonra, Vahap Özaltay, profesyonel sözleşme imzalayan ilk Türk futbolcusu olarak 1932 yılında Fransa'ya, Paris Racing kulübüne gidiyor.

O gün bugün, yani 100 yılı aşkın bir sürede yurtdışına gönderdiğimiz futbolcu sayısı, ne yazık ki bir sezonda ülkemize gelen yabancı oyuncu sayısına bile ulaşmıyor. En son Gökdeniz'in gidişiyle birlikte 67'yi ancak buluyor!

Bu çok önemli sorun, bir başka yazı ve tartışma konusu. Biz yeniden asıl konumuza dönelim. Evet, size göre yurtdışına gönderdiklerimizin içerisinde, tüm zamanların en başarılı oyuncusu kim?

Ne cevap vereceğinizi bilemiyorum. Ama benim cevabım Nihat Kahveci. Neden Nihat Kahveci? Çünkü İspanya gibi, bana göre İngiltere ve İtalya ile birlikte Avrupa'nın en önde gelen ve en zor üç liginden birinde, üstelik iki kez ameliyat olup, uzun süreli ayrılıklara karşın bu denli yüksek bir performansa ulaşmak, gerçekten büyük başarı. Nihat, yurtdışında oynayanlar içerisinde en fazla gol atan oyuncu. Real Sociedad'da 134 maçta 57, Villarreal'de 34 maçta 14 golü var. Bunlar yalnız ligde attıkları. 7 sezondur İspanya Ligi'nde, sakatlıklar dışında belli bir düzeyde futbol oynamak ve ülkedeki en iyi yabancılar arasında durmak, hiç de yabana atılacak bir olay değil.

Tugay Kerimoğlu, Nihat gibi skorer olmamasına karşın, yurtdışına gönderdiklerimiz içerisinde en fazla forma giyen oyuncu. Glasgow Rangers'ta 42, Blackburn Rovers'ta 184 lig maçına çıkan Tugay, gerçek bir istikrar abidesi ve 14 golün sahibi.

Şimdi biraz yıllar öncesine gidelim. Türk futbolunun "Taçsız Kral"ından bahsedelim. Metin Oktay'ın 1960'lı yılların başlarında Palermo formasıyla 107 maçta kaç golü var biliyor musunuz? 44... Ya İtalya'yı ayağa kaldıran Şükrü Gülesin'in 1950-53 yıllarındaki Palermo ve Lazio günlerinde gol sayısı? 79 maçta 36.

Hiç kuşku yok, o dönemlere damgasını vuran en büyük oyunculardan birisi Lefter Küçükandonyadis. 1951 ile 53 yılları arasında önce Fiorentina, sonra da Nice formasını giyen "Ordinaryüs"ün ardından, bir büyük oyuncu da 1961-67 sezonlarında Fiorentina, Venezia ve Lazio'da forma giyen Sinyor Bartu.

Tekrar günümüze dönelim... Türk futbolunun gelmiş geçmiş en iyi kariyere sahip oyuncusu Hakan Şükür'ün yurtdışı denemesi fazlasıyla sıradan. Torino, Inter, Parma ve Blackburn Rovers'ta oynanan toplam 53 maç ve hepi topu atılan 10 gol.

Emre Belözoğlu'nun grafiği de inişli çıkışlı. 2001 yılından bu yana İnter ve Newcastle United'da geçen sürede 136 maça çıkmış, 8 gol atmış Emre.

Evet, ben fikrimi söyledim. Sizin fikrinizin oluşması için de seçenekleri sıraladım. Bana göre tüm zamanların en iyisi Nihat. Peki, ya size göre?

Renk körlüğü!

Belarus maçıyla birlikte turkuaz tartışmaları yeniden alevlendi.

Kimi tutucu... "İlle de kırmızı-beyaz" diyor.

Kimi suçlayıcı... Turkuazı tercih etmenin bir ihanet olduğunu söylüyor.

Kimi gelenekçi... Milli Takım'ı bir başka rengin içerisinde görmek istemiyor.

Kimi yenilikçi... Turkuazın Milli Takım'a apayrı bir hava kattığından söz ediyor.

Kimi seçici... "Turkuaza evet de bu dizayn ve bu ton değil" diye fikir beyan ediyor.

İhanet algısıyla tartışmayı apayrı bir kulvara taşımaya çalışan sığ düşüncenin dışındaki tüm fikirlere saygılıyım. Ama önceden de belirttim, ben turkuazcıyım. Bunu bir farklılık, bir şıklık olarak görüyorum. Turkuazı; adını bizden alan, bize özgü olan ve geçmişle günümüz arasındaki bağı en özgün biçimde kuracak bir renk güzelliği olarak tanımlıyorum. "Formanın dizaynı daha iyi olabilirdi" fikrine katılıyorum. "Turkuazın pantonedeki seçimi, keşke THY'nin o deri koltuklarındaki tonla aynı olsaydı"yı savunuyorum da...

Asıl belirtmek istediğim daha başka.

Medyada bu işi, bir ciddi ciddi düşünüp eleştirenler var. Bir de mal bulmuş mağribi edasıyla popülizm yapanlar var. Çoğu lâf ola, beri gele türünden ahkâm kesiyor. Çoğu bu ülke sporunda ne oluyor, ne bitiyor, bilmiyor.

Voleybolda, Bayan Milli Takımımızın çok uzun zamandır giydiği formayı hatırlayan var mı? Ne kırmızı ne de beyaz. Düpedüz siyah!

Milli Takım'ın turkuaz formayı tercih etmesiyle ortalığı ayağa kaldıranlara, hiç o tartışmaların içine de girmeden, basit bir soru soruyorum:

"Bundan haberiniz var mı?"

Bugüne dek, bu konuyla ilgili hiçbir tartışma yaşanmadığına göre... Bu arkadaşlar ya Voleybol Milli Takımımızı hiç izlememiş! Ya voleybolu spordan saymıyor! Ya da son derecede başarılı sonuçlara imza atan Bayan Voleybol Milli Takımı'nı, milli takım yerine koymuyorlar!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Saracoğlu kurbanları!

Zeki Çol 2008.04.03

F.Bahçe, tarihinin en önemli maçını, Şampiyonlar Ligi'nin namağlubu mağrur Chelsea'yi Şükrü Saracoğlu kurbanlarının arasına katarak kazandı.

O kurbanların arasında bu sezon Anderlecht vardı. PSV vardı. İnter vardı. Ama daha önemlisi son üç yılın UEFA Kupası şampiyonları CSKA ile Sevilla vardı. Şimdi Abramovich'in pahalı oyuncuğu Chelsea de o kervana katıldı.

Gece keyifli başladı. Tribünlerdeki ambiyans, taraftarın coşkusu, sahaya yansıtılan sinerji bu defa alışlagelmişin de dışındaydı. Ama daha 13. dakika oynanırken, bir ters vuruşla maçın adeta gazı kaçtı. Tipik Edu sakarlıklarının bir benzerini, Maluda'nın ortasını kendi kalesine gönderen Deivid yaptı. Şampiyonlar Ligi tarihinde, aynı sezonda kendi oyuncularından üç gol yiyen F.Bahçe'nin, şaka gibi bir rekora imza atmasını sağladı!

Oyun planını altüst eden, oyun disiplini, moral motivasyonu ve özgüveni azaltan bu golün ardından, F.Bahçe uzun süre toparlanamadı. Ayağa paslar ve sabırlı oynayarak savunmanın hata yapacağı anı kollayan Chelsea, gol dışında bir direktan dışarı giden 4 önemli atakla kaleyi yoklayıp, ilk yarıyı beklediğinden de rahat bir biçimde kapadı.

Çünkü Deivid'in kendi kalesine attığı golle skor avantajını yakalayan Chelsea, taktik uygulamada da akılcı işler yapıp, F.Bahçe'yi öncelikle kalesine yaklaştırmadı. Rakibi orta alanda etkisiz hale getirdi ve bu bölümde bir tek etkili hücum yaptırtmadı. Bunu gerçekleştirirken, kuşkusuz dersini iyi çalışmış olmanın, yani F.Bahçe'yi çok iyi analiz etmenin artılarını yaşadı. Mesela F.Bahçe ataklarını başlatan Aurelio ile olgunlaştıran Alex ve çapraz koşularla hücumu zenginleştiren Deivid arasındaki pas bağlantısını kurdurmadı. Aurelio ile Alex arasındaki alışverişi, Lampard, Ballack, Makalele üçlüsü etkili alan savunmasıyla yok etti. Dolayısıyla F.Bahçe'nin organize ataklarla hücum çıkma şansı kalmadı. Oyun başladığında Chelsea gibi oynamaya, ayağa paslarla ve sabırla top dolaştırmaya çalışan, fakat top kullanan oyuncularının devre dışı kalmasıyla hiçbir etki sağlayamayan F.Bahçe, nihayet ikinci yarıda kendisi gibi oynamaya yöneldi. Önce tempoyu artırdı. Sonra savaştırmaya ve geride de risk alarak müthiş bir mücadele sergiledi. Hücumda çoğalarak Chelsea savunmasını hataya zorladı. Daha sık rakip kaleye indi. İlk yarının aksine şut atmayı denedi. Kazım'ın oyuna girmesiyle hücumda daha da hareketlendi. Ve 65. dakikada beklenen gol geldi. Aurelio, orta çizginin biraz ilerisinde bir an boş kaldı. Topu savunmanın arkasına kaldırdı. Kazım aradan fırladı. İyi vurdu ve fileleri havalandırdı. Ancak rövanş için umut taşımaya bu gol yetmiyor. En azından bir tane daha gerekiyordu. İşte onu da Deivid attı. Yaklaşık 30 metreden bir çaktı. Cuducini topa ağırlara giderken çaresizce baktı. Evet, Fenerbahçe kendisi gibi oynamaya başladığında kendisini bulmuş ve bu sezonun Chelsea'yi yenen ilk takım olmuştu. Bu tarihî zaferde Chelsea de kaderdaşları gibi Şükrü Saracoğlu kurbanı olmuştu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Doğu Ekspresi

Şampiyonlar Ligi'nin iki yarı finalistini hemen hemen belli gibi. Biri Roma'yı deplasmanda 2-0 yenen ve kupanın en güçlü favorisi gibi duran Manchester United...

Diğeri ise Schalke'yi sahasında 1-0'la geçip, rövanşta Nou Camp'a çok önemli bir avantajla çıkmaya hazırlanan Barcelona. Bir diğeri yarı finalist ise Liverpool-Arsenal galibi olacak.

Dikkat ederseniz, bu üç yarı finalistin ortak özelliği, Avrupa'nın en batısında bulunmaları. Demek istediğim şu; uzunca bir süredir, beş büyük ligin tekeline giren bu lig, öyle bir hale geldi ki, doğuya neredeyse yaşam hakkı tanımıyor! Beş büyük ligden, Fransa dışındaki dördünün temsilcilerinin katıldığı çeyrek finalde, şimdi Almanya ve İtalya da büyük bir sürpriz olmazsa devre dışı kalıyor.

Batının, daha doğrusu batının da batısının bu hegemonyasına direnen tek takım Fenerbahçe. Futbol endüstrisinin en dinamik olduğu o coğrafyalara, onlarla tartışılmayacak mütevazılıktaki olanaklarıyla kafa tutan, yüreği, inancı, hırısı, arzusuyla futbol becerilerini birleştirip korku salan bir konumda şimdilerde Fenerbahçe.

Ama asla bir gece yarısı ekspresi ürkütücülüğünde değil!

Bir doğu ekspresi zarafetinde.

Futbolun batı kulübü Şampiyonlar Ligi, çoktandır doğuyu başarı tablosundan dışlamış durumda. 2001-2002'de Panathinaikos'un çeyrek final oynaması dışında, İtalya'yla Almanya üzerinden çizilecek bir dikey hattın bizden tarafa olan bölümü, bu ligde sadece figüranlık yapmış!

Şimdi ve nihayet, Şampiyonlar Ligi coğrafyasının en doğudaki temsilcisi Fenerbahçe, düzene başkaldırının bir isyanını başlatıp, başrole soyunmaya hazırlanıyor. Doğu ekspresi, işte asıl bu anlamdaki misyonuyla çok önemli bir umut treni! Yalnızca bu ülkenin değil, Almanya-İtalya dikey hattının doğusunda duran onlarca ülkenin, yüzlerce takımın, milyonlarca futbolseverin sonunu ilgi ve merakla beklediği bir anlamlı mücadelenin önderi.

Şuna gönülden inanıyorum; o söylediğim hattın doğusundaki Avrupa, hele de Chelsea galibiyetinden sonra şu an artık Fenerbahçeli.

Çünkü Fenerbahçe artık onlar için de bir ufuk... Bir umut... Bir başkaldırı lideri.

O başarırrsa diğerleri de inançlarını artıracak... O kazanırsa diğerleri de batı kulübü üyelerine kafa tutacak.

Yani Fenerbahçe 8 Nisan'daki rövanşa on milyonlarca destekçinin oluşturacağı bir sinerjiyi arkasına alıp çıkacak.

Çarşamba gecesine dair fazla bir şey söylemenin gereği yok. Chelsea, evet daha zengin bir kulüptü... Daha güçlü bir takımdı... Doğruyu söylemek gerekirse, daha iyi oynadı. Ama maçı Fenerbahçe kazandı. Zaten futbol budur! Büyük balığın küçük balığı her zaman yutamadığı bir oyundur!

Rövanş ne mi olur?

Buradaki maç keşke 1-0 bitseydi. Avantaj o zaman daha büyüktü. Ama şimdi de ibre Fenerbahçe'den yana. Çünkü ilk maçın galibi Fenerbahçe. Chelsea rövanşta çok daha istekli olacak. Ancak, Fenerbahçe iyi savunma yapar da gol yemezse Chelsea'de stres başlayacak. Bu da Fenerbahçe'nin işine yarayacak. Fenerbahçe kendisi gibi oynarsa orada da gol bulur.

Hatırlarsanız bu eşleşmenin hemen sonrasında "İngiltere vizelerinizi multiple (çok girişli) alın" diye yazmıştım. Ben doğu ekspresinin bir İngiltere seferi daha yapacağını düşünüyorum. Sonrasında bir de Moskova seferi yaparsa... "Hayâli bile güzel" demiyorum. "Neden olmasın?" sorusu, büyük düşünmenin ilk adımıdır, hatırlatıyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mağlup ama gururlu

Zeki Çol 2008.04.09

LONDRA - Böylesine üst düzey maçlarda, bir anlık konsantrasyon eksikliği ya da bir hata, ağır bir bedeli de beraberinde getiriyor. Zira yetenek ve yeterliliklerini çoktan kanıtlamış oyuncular, çoğu kere yakaladıkları fırsatları affetmiyor.

F.Bahçe dün akşam o bedelle çok erken karşılaştı. Daha 3. dakikadan yeni çıkmıştı ki, savunmanın adam paylaşma hatasını Ballack affetmedi. Bir duran topta gelen ortayı, aradan çıkıp yükseldi ve filelere gönderdi.

Chelsea'nin oyuna yüksek tempoda başlayacağını ve hele ilk dakikalarda golü kovalayacağını herkes biliyordu. Savunmada özellikle dikkatli olunması gereken o bölümde yapılan hata, F.Bahçe'yi bir anda şoka soktu. Henüz 4 dakika geçmeden, bu kez Kalou'nun şutu direktten döndü. Chelsea, vites yükseltiyor, F.Bahçe rakibinin temposunu kırmaya çalışıyordu. Nihayet ilk yarının ortalarına doğru oyun biraz olsun dengelendi. Chelsea'nin hücum etkinliğinin azalmasında, kanatların iyi kapatılması iyi rol oynuyordu. Ancak Lugano'nun tatlı sert markajıyla Drogba'yı devre dışı bırakması da Chelsea'nin hücum gücünün azalmasının asıl önemli nedeniydi. Lugano, gerçekten de birebirde Drogba'yı çok iyi savunuyor, adeta nefes aldırmiyordu. Ballack ve Lampard'ın ortadan yaptıkları girişimler, önde Drogba, kanatlarda da Joe Cole ile Kalou etkisizleştirilince kolaylıkla savuşturuluyordu.

Evet, F.Bahçe artık oyuna ortak olmuş gibiydi. Ancak yine de hücumda hiçbir varlık gösteremiyordu. Çünkü tıpkı rakibi gibi, o da beklerini yeterince öne çıkaramıyordu. Vederson'un bir-iki denemesi başarısız oldu. Kazım sağ tarafta çok yetersiz kaldı. Deivid solda, Essien'i aşamadı. Semih yüksek topları hiç alamadı. Ayağına gelenleri ise tutamadı. Daha önemlisi, Aurelio ile Alex, çok iyi savunuldukları için hücum organizasyonuna yeterince katılamadı. Devre bu görüntüler eşliğinde 1-0 kapandı.

İkinci yarıya F.Bahçe daha dengeli oynayarak başladı. Şimdi hücumda daha fazla ve daha çok adamla çıkıyor ve beraberliği kovalıyordu. Avram Grant, F.Bahçe'nin hücumda inisiyatif almasını engellemek için hemen Kalou-Belletti ve ardından da taktik değişikliğine gitti. Belletti'yi sağ beke, Essien'i orta sahaya kaydırıldı. Joe Cole'u sağdan sola çekip Drogba'ya yakın oynatmaya yöneltti. Bir dakika sonra bu kez Zico'nun hamlesi geldi. Maldonado çıktı. Kezman girdi ve Semih'le birlikte çift santrfora dönüldü. Bu denemeden umduğunu bulamayan Zico, 70. dakikada bu defa ikinci hamleyi gerçekleştirdi. Hücumda bekleneni veremeyen Semih'i çıkardı. Uğur'u sahaya sürdü. Bu kez Deivid, Semih'in pozisyonuna çekildi. Ancak bu arada Chelsea, seyrek de olsa F.Bahçe kalesini yokluyor, Volkan yerinde müdahalelerle farkın artmasını engelliyordu. 81. dakikada F.Bahçe beraberliğe çok yaklaştı. Soldan Uğur indi, ortaladı, Gökhan vurdu, Hilario güçlkle çıkardı. 1 dakika sonra Kazım uzaktan kaleyi yokladı. Hilario onu da çıkardı. F.Bahçe artık sahasına yerleşmişti. Sürekli gol ve tur arayışındaydı, ama savunma güvenliğinin azaldığı o anlarda gol yine Chelsea'den geldi. 88. dakikada Essien sağdan ortaladı, Lampard geriden hamle yaptı, ikinci direkte ayağını koydu ve skoru noktaladı. Evet, kısmet buraya kadardı. Alnı açık, başı dik, tarihinin en önemli başarısına imza atmanın gururuyla F.Bahçe, Şampiyonlar Ligi'ne veda ediyordu. Bir başka seferde daha büyük işleri başarmanın umuduyla.

Son düzlükte ilk fire

Zeki Çol 2008.04.15

Ligin zirvesi orta şiddette bir sarsıntıyla yeniden şekillendi. Hayalleriyle gücü arasındaki farkı ölçmekte zorlanan Beşiktaş, yarışta artık devre dışı. Kasımpaşa'dan sonra düşmeye en yakın duran takım Vestel Manisaspor. Tehlike çanları haftayı 3'er puanla kapatmalarına karşın Rizespor, G.Birliği ve Konya için çalmayı sürdürüyor. Düşme hattındaki baraj 36 puan artı iyi averaj gibi duruyor.

Doğanın uyandığı, bitkilerin canlandığı, insanın kanının kaynadığı bu aylar, futbol ateşinin en harlı yandığı döneme denk düşer. Kasabın et, koyunun can derdiyle dolaştığı günlerdir bunlar bir anlamda. Zirvedekinin hesabı, daha fazlasını kazanmak üzerinedir. Diptekinin ise ne yapıp edip lige tutunmak. Bu hafta zirve, orta şiddette bir sarsıntıyla yeniden şekillendi. Beşiktaş, bu kez kendi sahasında Oftaş'a yenildi. Şampiyonluğa da Şampiyonlar Ligi iddiasına da veda etti. Fenerbahçe bir son dakika golü yedi, çok önemli bir avantajı yitirdi. Sivasspor deplasmanda Kayserispor'u yendi, Fenerbahçe-Galatasaray ikilisine "izinizdeyim" diye konuştu.

Ligin son 5 sırasında değişiklik olmadı. Ama kimi umudu Kaf dağının ardına yolcu ederken, kimi yeniden soluklandı. Benim uzunca bir süredir ifade ettiğim, "36 + iyi averaj ligde kalır" tezi bu hafta da geçerliliğini korudu.

Şimdi dilerseniz, haftanın maçlarının kısaca bir değerlendirmesini yapayım:

Ankara-Fenerbahçe: Fenerbahçe, çok üretken oynayamadı. İki kez öne geçme şansını yakaladı. Ancak özellikle son anlarda rakibin baskısını kıramadı. De Nigris ile Mehmet Yılmaz yüksek toplarda savunmayı çok zorladı. Tita, oynadığı sürece Vederson'un savunduğu kanadı sıklıkla hırpaladı. Sonuçta bir son an golü ve ders gibi bir skorla Fenerbahçe maçı noktaladı. Kezman'ın, takımı 2-1 öndeyken kaçırdığı penaltı, maça damgasını vurdu. Kimi Zico, kimi Alex'i suçladı ve "niye Alex atmadı" kuralcılığıyla olayı sorguladı. Ama "O gol nasıl yenir" diye defansa bakan olmadı.

G.Saray-Trabzonspor: Hani "ahı gitmiş, vahı kalmış" derler ya... Galatasaray işte öylesi bir Trabzonspor'la oynadı. O Trabzonspor ne savunma yapmayı becerebildi ne de hücumla çıkmayı. Galatasaray böylesine bir rakip karşısında 1-0 kazandığı için, adeta bayram yaptı! Evet, istekli göründü, sıkça pozisyon yakaladı. Ancak, sanki biraz herkes kendi bildiğini oynadı. Aşırı özgürlük içeren bir oyun, Galatasaray'ı takım gibi durmaktan uzaklaştırdı. Son iki maçı, Adnan Sezgin'in de aralarında bulunduğu bir teknik kurul yönetiminde geçiren Galatasaray, o galibiyetleri fazla abarttı. Bu haftadan itibaren zor serinin başlayacağı ve kenar yönetime çok işin düşeceği maçlar oynanacak. Bu yeni oluşumun ne denli yeterli olacağı işte o zaman ortaya çıkacak.

Kayseri-Sivas: Kayserispor, son 7 maçında 17 puan kaybetti. Sahasında üst üste iki yenilgi aldı. Nasıl olsa ligi 5. sırada bitireceğini biliyor ve hedefsiz kaldığı bu kulvarla artık gereğince ilgilenmiyor. Kayserispor için tek hedef, kupa. Sivasspor için ise ligin zirvesindeki en uygun yer. Ligin ikinci yarısında, en önemli handikapı olan deplasman yetersizliğinden uzaklaşmış bir Sivasspor izliyoruz. 7 deplasmanı 5 galibiyet, 2 beraberlikle geride bırakmaları bunun göstergesi. Sivasspor, Kayseri'de golcüsü Mehmet Yıldız'ın iyi oyunu ve şık golüyle haftayı 3 puanla kapattı.

Beşiktaş-Oftaş: Son dört maçtan üç yenilgiyle ayrılan bir takımın şampiyon olması beklenebilir mi? Beşiktaş, hayalleriyle gücü arasındaki farkı ne yazık ki hâlâ ölçememiş bir takım! Kötü oynadığı çoğu maçta, eğrisi doğrusuna denk gelmiş kazanmış, ama bir türlü gerçeğe yüzleşmeyi becerememişti. Kalitesinin, kapasitesinin

ne olduğu şimdilerde ortaya çıkıyor. Takım gibi oynamayı beceremediği için sürekli darbe yiyor. İşin kötü tarafı, garip bir paranoyanın eşliğinde ve her puan kaybedişinde bir yerleri suçluyor! Kendi yanlışlarını görebilse, çoktan doğru yolu bulacak. Fakat bunu beceremiyor. Şu an tek hedefi kaldı, o da UEFA Kupası. Oftaş bilinen görüntüsüyle lige devam ediyor. Bu sezon ligde ya da kupada dört büyüğü de yendi. Ankara dışındaki 13 deplasmandan 5 galibiyet, 4 de beraberlik çıkardı. Bu, ligde ilk sezonunu yaşayan bir takım açısından büyük başarı.

Denizli-Belediyespor: Ligin tuzu kuru iki ekibinin maçı, izleyenlere bol gol ve pozisyon zenginliğiyle keyif dakikaları yaşattı. Yusuf, mükemmel oynadı. Necati, iki nefis gol daha attı. Son 7 maça 8 gol sığdırarak geçmişle buluşma sinyalleri yolladı. Denizlispor, bünyesinde yaşanan sorunlar nedeniyle altıncılık iddiasından giderek uzaklaşıyor. İBB'nin ise yeni hedefi lig altıncılığı. Bu hedefe ulaşmanın yolu ise öncelikle bu hafta Galatasaray ile oynanacak maçtan puan almaktan geçiyor.

V.Manisa-A.Gücü: Ligin iyi takımlarından biri, ne yazık ki kötü yönetildiği için bu durumlara düştü. Vestel Manisaspor, sahasında bir büyük şansı daha tepti. Son 4 maçında en az 10 puan alması gerekiyor. Bu hafta deplasmanda Gaziantepspor ile hayati önem taşıyan bir karşılaşmaya çıkacak. Yenilirse, bence diğer 3 maçının artık önemi kalmayacak. Ankaragücü'nün hedefi ise hedefi lig altıncılığı.

G.Birliği-G.Antep: Bu maçı kazanamazsa çok büyük olasılıkla Gençlerbirliği düşerdi. Zira kalan 4 maçının hepsi de birbirinden zor. Derin bir nefes alıp, yeniden yola koyulan Gençlerbirliği'nin iki maç daha kazanması gerekiyor. Gaziantepspor, bir maç kazanması halinde ligde kalacak. Kalan dört maçın üçünü sahasında oynayacağı düşünülürse bu hiç de zor olmayacak.

Konya-Bursa: Kazanılan üç puana bakılırsa Konyaspor çok önemli bir adım attı. Fakat bu adım hâlâ yeterli değil. A.Gücü, Manisa, Kasımpaşa deplasmanlarından Konyaspor'un mutlaka puan alması gerekiyor. Oynadığı oyun pek iç açıcı değil. Bursaspor'un iki şutu direktten döndü. Cihan ve Eser'in kaçırdıklarının dışında, çok sayıda gol fırsatı da değerlendirilemedi. Konyaspor yine iyi savunma yapmıyor. Bu başına dert açabilir. Bursaspor, bu hafta Kasımpaşa'yı yenerse ligde kalır.

Kasımpaşa-Ç.Rize: Rizespor, ikinci yarının ilk galibiyetini deplasmanda aldı. Kasımpaşa'nın önemli sorunlarından biri gol atamamak. Yine çok kaçırdı ve hiç atamadı. Rizespor'un hiç de kolay olmayan bir fikstürü var. Bu hafta sahasında Beşiktaş'la oynayacak. Sonra Kayseri'ye gidecek. Bu iki maçı kaybederse lige veda edecek. En azından birini kazanırsa sahasındaki Ankaraspor ve deplasmandaki Denizlispor maçları kaderini belirleyecek.

G.BİRLİĞİ (31)

Trabzonspor (D)

İstanbul BŞB

Fenerbahçe (D)

Sivasspor

Ç.RİZESPOR (29)

Beşiktaş

Kayserispor (D)

Ankaraspor

Denizlispor (D)

V.MANİSA (26)

Gaziantepspor (D)

Konyaspor

Kasımpaşa

Beşiktaş (D)

KASIMPAŞA (22)

Bursaspor (D)

MKE Ankaragücü

Manisaspor (D)

Konyaspor

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İçinde insan yoksa futbol neye yarar?

Zeki Çol 2008.04.16

Alex'siniz... Maçta da 88. dakikaya gelinmiş ve 2-1 öndesiniz. Takımınız bir penaltı kazanmış.

Özgüven kaybına uğramasının getirdiği hırçınlığı yaşayan, sorunlu bir dönem geçirdiği her halinden belli olan, üstelik bir gün önce doğum gününü kutlayan arkadaşınız yanınıza gelse ve "Lütfen, ben atayım" dese, ne yaparsınız?

"Hayır, olmaz, bu takımın penaltıcısı benim" deyip tersler misiniz?

Yoksa arkadaşınıza moral vermek, güven vermek, kaptanlığın getirdiği apayrı bir sorumlulukla ona bu takımın çok önemli bir parçası olduğunu hatırlatmak, bir adım öteye gidip, doğum günü hediyesi sunmak için bu teklifi okeyler misiniz?

Ya da Zico'sunuz... Kezman gibi inişli-çıkışlı bir form grafiği olan, ancak sakatlığı sonrası geçirdiği ameliyatın ardından çok iyi çalışıp, yeniden kendisini bulan, üst üste attığı gollerle takımın başarısına katkı yapan bir oyuncuya sahiptiniz. Her golcüde olması gerekenden daha fazla egoist ama bir o kadar da duygusal, alingan, kırılgan bu oyuncunuz, zaten Chelsea maçında ilk onbirde oynatılmadığı için içerlemiş. Bu maçta da yedek soyundurulunca iyice gerilmiş. Kim bilir belki de rahatlamak, kendisini bazen acımasızca eleştirenlerle hesaplaşmak, yine formasının sırtındaki "Kezman" yazısını iki eliyle göstermek ve "Ben golcüyüm" demek istiyor. Skor lehinize, kaptanınız "Peki" demiş... "Hayır" demeye kalkarsanız, hem iki önemli oyuncunuzun ortaklaşa kullandıkları inisiyatifini refüze edeceksiniz. Hem de zaten buluttan nem kapam Kezman'ı bu defa iyice bunalıma iteceksiniz. Karar vermek için sayılı saniyeleriniz var. Ne yaparsınız?

Sizi bilmem ama o an Alex olsam, Alex'in yaptığını, Zico olsam, Zico'nun yaptığını yapardım. Şimdi birileri çıkıp, kendince haklı nedenlerle Zico'yu eleştiriyor. Alex'i eleştiriyor. Kezman'ı eleştiriyor.

Futbol, evet, bir kurallar silsilesinin oyunu. Ve bu oyunda disiplin çok önemli. Ama tüm bunlara karşın futbol, aynı zamanda bir özgürlükler oyunu! Katı kurallar içerisinde hapsedilmiş, adeta faşizan bir felsefenin esiri olmuş futbol, ne oynayanı ne de izleyeni mutlu eder.

Bu oyunun aktörlerine duygu, düşünce ve eylemlerinde "önce insan" algısıyla bakılmalı. Duygularını yitirmiş bir futbolun, ruhunu da yitireceği unutulmamalı. Ve Alex'e de Zico'ya da hatta egoizmin doruklarında dolaşan Kezman'a da o kaçan penaltı nedeniyle suç yüklemek yerine, biraz olsun hoşgörülle yaklaşılmalı.

Futbolun içinden insanı çıkarırsanız, oyunun tadı kaçır, rengi solar, keyfi biter. İnsan, bir yanılla da "hata" demektir. Ve futbol da hataların oyunu olduğu için güzeldir!

Naklen tükeniş!

Ligin sonlarına geldik... Çoğu yerde tribünler hâlâ boş.

Futbolsever için kolayını bulmuş! Daha doğrusu, ona iletişim çağının en önemli nimetlerinden biri sunulmuş. Evinde, yattığın yerde, fındığını, fıstığını ye ve maç izle!

Geçtiğimiz hafta sonu naklen yayın programına hiç göz attınız mı? Cumartesi günü 7, pazar günü 12 maç.

Seç, beğen, izle...

Üstelik çoğu bedava.

Hangi kanalı zaplasan bir maç...

Hangi ligden istersen oradan maç.

İster NTV, ister Lig TV... İster Kanal A, ister Kanal D... İster Fox TV, ister 24 TV... İki günde, tamı tamına 19 maç!

İngiltere Ligi ekranda... İtalya Ligi ekranda... İspanya Ligi ekranda... Almanya, Fransa ligleri ekranda... Yetmiyor, Arjantin Ligi de ekranda. Tabii bizim Süper Lig ile Bank Asya 1. Lig de cabası.

Evet, güvenlik, konfor, kalite arayışı içerisindeki bir grup futbolseverin sessiz protestosu halen daha devam ediyor. Ama önemli bir grup, ekranın karşısında yiyip, içip uzanarak tüm dünyayı izliyor.

Böylesine yayın enflasyonunun yaşandığı bir ülkede, insanlar bir de ceplerinden para harcayarak maça gider mi?

Gider gitmesine de... İşte ancak bu kadarı gider.

Uzatmanın uzatması olur mu?

Bilenin, bilmeyenin, bildiğini sanan ya da iddia edenin kendisini yetkin görüp ahkâm kesmeye kalktığı bir ülkedeyiz.

Her bir şeyin otoritesini yetiştiren bu mümbit coğrafya, ne mutlu bize ki, en çok da futbol otoritesine sahip! Futbolu bu kadar az bilen, futbola bu denli az değer veren, konuşmak dışında aslında futbolu pek sevmeyen, futbol kültürü nedir bilmeyen bir ülkenin, bu kadar çok otorite yetiştirmesi başlı başına bir tez konusu ya... Onu başka bir zamana öteleyeyim de sadede geleyim.

Son haftalarda garip bir tartışma başladı: "Uzatmanın uzatması olur mu?"

Kazanana göre, "Bal gibi olur." Kaybedene göre "Zinhar olmaz!" Bir hafta kazanıp bir hafta kaybedene göre ise hem olur, hem olmaz! Mesela Fenerbahçe'nin son saniyede galibiyet golünü kazandığı Kayserispor maçında uzatmanın uzatması doğru karardır! Yine son saniye golüyle 2 puanı bıraktığı Ankaraspor maçında ise yanlış karar!

Bu denli esnetilen uzatmanın uzatması tartışmasını, lafı daha fazla uzatmadan ve işin doğrusunu anlatarak noktalayayım.

Uzatmanın uzatması olur. Söz gelimi, stat ışıkları kesilir, olur. Saha olayı yaşanır, olur. Hakem sakatlanır, olur. Bunlar uç örnekler. Normalde oyuncu değişir, olur. Oyuncu sakatlanır, yine olur. İlave süreler her oyuncu değişiminde 30 saniye, her sakatlık olayında 1 dakikadır. Siz siz olun, o saçma sapan tartışmalara fazla kulak asmayın. Uzatmada oyuncu değişikliği ya da sakatlanma olmuş mu? Ona bakın ve uzatmanın da uzatmasının olacağını sakın unutmayın.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kezman'ı kazanmak

Zeki Çol 2008.04.20

Geçen hafta kaçan penaltıdan sonra, sanki, "Kezman'ı kazanmak" kod adlı özel bir misyonu üstlenmişti F.Bahçe! Aslında dönem dönem bu sendromla yüzleşen F.Bahçe, bir yandan maçı kazanmak için uğraş verirken, diğer yandan Kezman'ı kazanmak için adeta özel çaba harcadı.

Penaltıyı kaçırdıktan sonra psikolojisi bozulan, aslında zaten gol atamadığında alinganlaşan, hemen kırılan, çabuk darılan Kezman, dün gol atmasına karşı yine garip işler yaptı. Kah topu ayağında gereksiz tuttu, kötü zamanlamayla arkadaşı ofsayta düştüğünde pas attı. Kah önünden geçen topa vurması gerekirken, çakıldı, bakakaldı. Kah kötü şut attı. Kah ıskaladı. Yalnızca takım arkadaşları değil, bir defasında Denizlispor kalecisinden de katkı aldı. Ancak o seferde de boş kaleye golü atamadı. Tüm bunlara rağmen, oyunda perdeyi yine de Kezman açtı. 21. dakikada Kazım sağdan yaklaştı, ceza alanına ortaladı. Kezman maç içerisindeki en iyi hareketini yaptı, mükemmel bir tek vuruşla fileleri havalandırdı. Sonrasında ise sanki şampiyonluk sevinci gibi bir abartılı kutlamayla bağırdı, çağırdı, stres attı!

Uzun uzadıya bunları anlattım. Çünkü maçın özellikle gole dek olan bölümünde Kezman'ın bazen komik kaçan acemice hareketleri ve bunlara giderek taraftarın öfkesinin kabarması dışında zaten kayda değer bir gelişme yansımadı. O bölümde Denizlispor kanatları iyi savunuyor, Tomas, Alex'i oynatmıyor, Süleyman'ın ikramı dışında F.Bahçe, pozisyon bulamıyordu.

Golden sonra Denizlispor, hücumu daha fazla düşünmeye başladı. Bu da geniş alma olanağı yakalayan F.Bahçe'yi hücum organizasyonunda rahatlattı. O arada Tomas'ın kısılcından kurtulan Alex, bir önemli fırsattan yararlanamadı. Ancak Denizlispor da iki fırsattan yararlanamadı. Çok da keyif vermeyen, fakat vasata yakın bir görüntüde giden oyun, 52. dakikada F.Bahçe'ye biraz tuzluya patladı. Hani o, yazının başında belirttiğim Kezman'ı kazanma çabası var ya.. İşte o çaba yüzünden net bir gol fırsatı harcadı. Alex-Uğur verkacında, Uğur bir anda Süleyman'la karşı karşıya kaldı. Vursa golü yapacaktı. Baktı, Kezman yanında, topu ona uzattı. Ama Kezman ofsayttı. 59. dakikada yine Uğur, bu kez soldan indi, öne hamle yapan Kezman'a ortaladı. Kezman, bunu da ıskaladı. Neyse arkadan Deivid yetiştirdi, vurdu da Kezman olmasa bile F.Bahçe'yi rahatlattı. Maçın ondan sonraki bölümü F.Bahçe için çok daha kolaylaştı. Çünkü Denizlispor, savunma güvenliğini iyice azaltmış ve

oyun disiplini elden bırakmıştı. Üst üste gelen gollerle skor 4-1'e ulaştı. Bu arada nöbetçi golcü de bir gol attı. Kimsenin psikolojisini düşünmediği Semih, yine kulübeden geldi ve sessiz sedasız görevini yaptı.

Evet, Kezman'ı kazanma operasyonunda F.Bahçeli futbolcular özverili davranışlarıyla takım olma aşamasında hangi noktaya ulaştıklarını bir kez daha kanıtladı. Ancak Kezman kazanıldı mı? Onu gol atamadığı maçlardan sonraki davranışlarında göreceğiz. Ancak F.Bahçe'nin yine farklı kazandığı bu oyunda, "şampiyonluğun en önemli favorisi benim" mesajını bir kez daha yolladı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbol Sivas'ı alkışlıyor

Zeki Çol 2008.04.22

Şampiyonluk yarışında mantık, Fenerbahçe ya da Galatasaray'ı gösteriyor. Gönüller ise Sivasspor'u istiyor. Kasımpaşa düştü, Vestel Manisaspor gitti gidiyor. Rizespor çıkmaz sokakta, onun için tehlike her geçen gün biraz daha büyüyor. Düşme hattında baraj 1 puan geriledi, ibre 35 artı iyi averajı gösteriyor.

Ligin tepesindeki dört takım kazandı, dibindeki üç takım kaybetti. 18 takımın 15'inin sıralamadaki yeri değişmedi! Fenerbahçe ile Galatasaray derbi öncesi farklı skorlarla keyiflendi. Sivasspor bir engeli daha devirdi. Mantığın ya Fenerbahçe ya Galatasaray'ı gösterdiği yarışta, ülkenin sempatisini kazanan Sivasspor, daha şimdiden gönüllerin şampiyonluğuna yükseldi. Beşiktaş, Rize deplasmanından 3 puanla dönünce, Şampiyonlar Ligi şansı devam etti. Kasımpaşa resmen düştü, Vestel Manisaspor son darbeyi Gaziantep'ten yedi ve sendeledi, Kasımpaşa'nın ardından veda aşamasına geldi. Ligin ikinci yarısında sadece bir galibiyet alan Rizespor, kümede kalabilmek için artık son üç maçını kazanmak zorunda ve bir anlamda o da çıkmaz sokağa girdi. Gaziantepspor ile Bursaspor son maçlarını kazanıp güvenli bölgeye geçti. Kümede kalma barajının 35 puan artı iyi averaja gerilediği haftayı Konyaspor beklenmedik bir skorla Ankaragücü'nü deplasmanda yenip renklendirdi. Şimdi kısaca maçlara bir göz atalım.

F.Bahçe-Denizli: Gole dek yaşanan sıkıntılı sürecin ardından açılan Fenerbahçe, özellikle ikinci yarıdaki ezici oyunuyla farka gitti. İki kanadın da çok etkili kullanıldığı bu bölümde, Fenerbahçe bu denli cömert olmasa gol sayısını daha da artırabilirdi. Psikolojisini düzeltmek adına, arkadaşlarının oyun içerisinde Kezman'a verdikleri destek anlamlıydı. Ancak Kezman'ın beceriksizlikleri, farkın artmasını engelledi. Ligin hedefsiz takımlarının başında Denizlispor geliyor. Fenerbahçe ise hedefine ulaşabilmek için, bu hafta Ali Sami Yen'e, zirvenin kaderinin belirleneceği maça gidiyor.

Büyükşehir-G.Saray: Hani "Dağ fare doğurdu" derler ya... İBB'ninki biraz öyle oldu. Üç büyükler karşısında iyi, dirençli ve skora dönük oyunuyla dikkat çeken İBB, Galatasaray karşısında tanınmayacak kadar kötü oynadı. Ne savunma yapmayı becerebildi ne hücum etmeyi. Galatasaray erken bulduğu golle rahatladı. Oyunun tümünde kontrolü ele aldı. Umduğundan çok kolay kazandı ve Fenerbahçe'yi zirvede yalnız bırakmadı. Bu hafta sonundaki derbi, sadece Galatasaray'ın değil, şampiyonluk yarışının, Şampiyonlar Ligi'ne katılan takımların kim olacağının şekillenmesi açısından çok önemli.

Sivasspor-Ankara: Sivasspor sezona damgasını çoktan vurdu. O mütevazı kadrosuyla geldiği bu nokta bile inanılması güç bir başarı. Ankaraspor maçında ortaya konan futbol, Sivasspor'un daha fazlasını istediğinin ve aslında hak ettiğinin de göstergesi. Şu an Türkiye, Fenerbahçe ve Galatasaray'dan daha çok Sivasspor'un şampiyonluğunu istiyor. Bu sinerji ile bünyelerindeki inanç, hırs, enerji Sivasspor'u ikinci bir Anadolu ihtilaline götürebilir mi? Bu hiç de kolay gözüküyor. Ancak Sivas'ın Şampiyonlar Ligi şansı azımsanmayacak

büyüklikte devam ediyor. Bu şans bu hafta oynanacak maçların sonuçlarına göre biraz daha şekillenecek. Ankaraspor yenilmesine karşın, çok fazla bir şey kaybetmediği bir hafta yaşadı. Vestel Manisaspor da kaybedince, onun konumunda bir değişiklik olmadı Bir galibiyet alıp iyice rahatlaması gerekiyor. Bunu başaracak gücü ile birlikte fikstür avantajının da sahibi.

Çaykur Rize-Beşiktaş: Kaybedenin hedefinden büyük ölçüde uzaklaşacağı bir maçtı. Beşiktaş yenik duruma düşmesine karşın, özellikle ilk yarıda çok net pozisyonlar yakaladı. Sadece birinden yararlandı. İkinci yarıda da arayışlarını sürdürdü ve hak ettiği maçı kazandı. Şampiyonluk şansı mucizelere bağlı olan Beşiktaş, Şampiyonlar Ligi ve UEFA Kupası iddialarını sürdürmeyi başardı. Rize'den galibiyetle dönemese, bu hedefleri de ıskalayacaktı. Rizespor ise sahasında bir fırsatı daha kullanamadı ve kümede kalma şansını iyiden iyiye azalttı.

Oftaş-Kayseri: Oftaşspor, ligdeki genel performansının iyiliğine karşın, sahasında kazanma özüllü olan bir takım. Ankara'da oynadığı 18 maçta 5 galibiyet, 6 beraberlik, 7 yenilgisi var. Ankara dışında yaptığı 14 maçta ise 5 galibiyet, 5 beraberlik, 4 yenilgisi. Kayserispor karşısında da skor avantajını elde etmesine karşın kazanamadı. Kayserispor, lig hedefini çoktan kaybetti. Ligdeki 8 yenilginin 4'ünü üst üste ve bu maçın öncesinde almıştı. Bu, 5 hafta içerisinde ulaşabildiği tek puan.

Trabzon-G.Birliğı: Hedeflerini çoktan ıskalamış olan Trabzonspor, yine kötü oynadı, yine sahasında puan bıraktı. Trabzonsporlu oyuncuların, en azından gelecek sezonun kadrosunda yer alabilmeleri için bir çaba göstermeleri bekleniyordu, o bile olmadı. Hafta içerisinde Galatasaray'ı eleyip kupada finale yükselen Gençlerbirliğı, biraz daha becerikli olabilse sahadan 3 puanla ayrılacaktı. Düşme hattının üzerinde bulunmasına karşın tedirginliğı süren Gençlerbirliğı'nin kalan üç maçından alabileceğı bir galibiyet dahi, rakiplerinin alacağı sonuçlara bağılı olarak ligde kalmasını sağlayabilir. Bu aşamadaki en önemli maçı, bu hafta sahasında İBB ile.

A.Gücü-Konya: A.Gücü'nün inişli-çıkışlı bir grafiğı var. Sözelimi ligin ikinci yarısında üst üste iki maç kazanamadı. Konya karşısında ilk yarıda net fırsatları kullanamadı. İkinci yarıda affedilmez savunma hataları yaptı, Konyaspor'un farklı galibiyetine engel olamadı. Konyaspor'un da inanmakta zorlandığı skor, bu sezon Ankaragücü'nün sahasında en farklı yenilgisiydi. Ligin en az deplasman puanına sahip iki takımından biri olan Konyaspor, ilginçtir, dış sahadaki 8 puanın 7'sini Ankara'dan çıkardı. Son üç haftada aldığı 7 puanla yeniden güvenli sularda dolaşmaya başlayan Konyaspor'un tehlikeyi tümüyle atlatması için bir galibiyet daha almasında yarar var.

G.Antep-V.Manisa: Göz göre göre, göstere göstere gidiyor Vestel Manisa. O kadronun bu hallere düşmesi, özel bir beceri isterdi! Vestel Manisaspor maalesef bunu başardı. Bu aşamadan sonra ligde kalması çok ama çok zor. Üç maçını da kazansa, kümede kalmak için rakiplerinin kaybetmesini bekleyecek. Bana göre artık uzatmaları oynuyor. Gaziantepspor sahasında son üç maçını da kazandığı için son üç haftaya kümede kalma garantisiyle girdi. Gol atmakta hâlâ zorluk çekiyor.

Bursaspor-Kasımpaşa: Tum, 10 maçlık bir aradan sonra gol attı ve takımının 3 puan kazanmasında önemli rol oynadı. Oyunun genelinde üstün olan Bursa çok sayıda fırsat yakaladı ancak Sinouh'u aşamadı. Matematiksel olarak da ligden düşen Kasımpaşa, zaman zaman futbol keyfi sunan onurlu bir lig mücadelesi verdi. Bursaspor'un bu galibiyetle zaten uzakta duran "Düşer miyim?" endişeleri de bitti.

F.BAHÇE (70)

Galatasaray (D)

Gençlerbirliğı

Trabzonspor (D)

G.SARAY (70)

Fenerbahçe

Sivasspor (D)

Gençlerbirliği Oftaş

SİVASSPOR (67)

Denizlispor (D)

Galatasaray

Gençlerbirliği (D)

BEŞİKTAŞ (64)

Bursaspor

Ankaragücü (D)

Vestel Manisa

ANKARA (34)

Gençlerbirliği Oftaş

Çaykur Rizespor (D)

Bursaspor

G.BİRLİĞİ (32)

İstanbul BŞB

Fenerbahçe (D)

Sivasspor

Ç.RİZESPOR (29)

Kayserispor (D)

Ankaraspor

Denizlispor (D)

V.MANİSA (26)

Konyaspor

Kasımpaşa

Sezonun en özel 90 dakikası

Zeki Çol 2008.04.24

Lig bu hafta bitebilir! Derbiyi Fenerbahçe kazanır, Gençlerbirliği, Büyükşehir Belediyespor'u yener, Rizespor, Kayseri'de puan yitirirse üç aşağı, beş yukarı şampiyon da küme düşen takımlar da belirlenebilir. Zira...

Fenerbahçe kazanırsa Galatasaray ile Sivasspor karşındaki ikili averaj üstünlüklerini de hesaba katarsanız, kalan iki maçının birini yitirse bile şampiyon olur. Rizespor'un hele de yenilmesi halinde, yine ikili averaj hesabına bakarsanız, Gençlerbirliği, İBB karşısında kazandığı takdirde kümede kalır.

İşte öylesine önemli ve kritik bir hafta bu. Diyelim derbide tersi oldu, Galatasaray kazandı... O zaman maçın önce skoru, sonra da Sivasspor-Galatasaray maçının sonucu önem taşır. Fenerbahçe ilk maçı 2-0 kazandığı için, Galatasaray'ın yenmesi halinde bile asgari iki farkı yakalaması gerekebilir. Çünkü Sivas'ta elde edilecek skorun olumsuzluğu halinde, lig bitimindeki olası puan eşitliği, Galatasaray'ın Fenerbahçe'yi geçebilmesi için, en azından ikili averaj handikapını aşmasını ve şansını genel averaja taşımasını gerektirir. Derbideki beraberlik ise tartışmasız Fenerbahçe'nin işine gelir.

Bir dolu olasılığa göre değişkenlik gösterecek bu hesapları bir yana bırakıp, büyük ölçüde sezonun kaderinin belirleneceği bu çok özel 90 dakikada neler olabileceğine göz atalım. Kim ne yapmalı, nasıl oynamalı, ona bakalım.

G.Saray ligin aksine kupada, hatırlayacaksınız Fenerbahçe karşısında önemli bir başarı elde etmişti. Kadıköy'de berabere kalmış, Mecidiyeköy'de kazanmış ve tur atlamıştı. İki maçta da Galatasaray, dönemin teknik direktörü Kallı'nın taktik becerisinin meyvelerini toplamıştı.

Peki, Kallı'nın o maçlardaki taktik doğruları nelerdi?

Kadıköy'de Galatasaray sahaya çift santr-forla çıktı. Hakan'ı önde, Ümit Karan'ı onun arkasında oynattı. Maçın taktik uygulamadaki kilit oyuncularından Ümit Karan, top rakibe geçtiğinde Aurelio'yu kovaladı, arka alandan oyun kurdurmadı. Mehmet Topal, Alex'e ilk topları aldırmadı. Kalabalık tutulan orta saha, Aurelio ile Alex arasındaki pas bağlantısını kesti ve Fenerbahçe hücumda etkisizleşti. Bu uygulamayı, Fenerbahçe'nin Şampiyonlar Ligi'ndeki rakiplerinin bir bölümü de yaptı. En son, en iyi ve en başarılı olarak da Chelsea yaptı. Fenerbahçe'de Aurelio ile Alex'in top kullanmasını engellemek, bir anlamda bu iki oyuncunun kanatları harekete geçirmesinin de önüne geçmek anlamını taşıyor. Galatasaray savunmasını önde kurup, Fenerbahçe'ye kendi yarı sahasında baskı uygulamaya başlayınca, o maçta rakibine top kullanmak için alan ve zaman bırakmadı. Kanatları da iyi savununca, oyunu istediği kıvama getirdi ve skora ortak oldu.

Benzer taktik rövanşta da uygulandı. Galatasaray ilk golü erken bulmanın getirdiği avantajı da değerlendirip, o maçı kazandı. Derbide Galatasaray'ın Kallı felsefesinden esinlenerek bir taktik plan hazırlaması, yararına olabilir. Ancak bu plan ne olursa olsun, hücumda son derece hızlı, hareketli, becerili ve etkili olan Fenerbahçe'ye hamle şansı ve üstünlüğü tanımamak gerekir.

Peki, bu kritik oyunda Fenerbahçe neler yapabilir? Kimse alınmasın, darılmasın, deplasmanda da oynasa bu oyunda ipler büyük ölçüde Fenerbahçe'nin elinde. Zira Fenerbahçe, Galatasaray'dan hem daha güçlü hem de

daha deneyimli. Şampiyonlar Ligi sürecinin kazanımlarını da dikkate alır ve Zico'nun derbilerdeki başarısını hesaba katarsanız, bu tür maçları oynama alışkanlığı fazla olan Fenerbahçe, rakibinin çoğu yönden daha önünde. Ancak kâğıt üzerindeki bu avantajların sahaya yansımaları, bu maçta biraz da Zico'nun kadroda yapacağı tercihlere bağlı. Sözelimi Maldonado mu yoksa Selçuk mu, Kezman mı yoksa Semih mi, Uğur mu yoksa Kazım mı tercih edilecek? Benim futbol mantığım, ön liberoda oyunu çift yönlü oynayan Selçuk'tan, santrforda ise rakip savunmayı hem daha fazla yıpratana hem de topu saklayarak ve daha iyi kullanarak arkadaşlarını oynatan Semih'ten yana. Kazım-Uğur tercihinde ise tartışmasız Uğur'dan tarafa. Neden Uğur'dan tarafa?.. Çünkü Fenerbahçe'nin oyundaki en etkili kanadı, Gökhan-Deivid ikilisi birlikte oynadıklarında sağ kanadı. Denizlispor maçının ikinci yarısında da görüldü. Bu ikili bir araya geldiklerinde, rakibin sol tarafını felç ediyor. Artı Vederson-Uğur ikilisi de uyumlu, etkili ve bu tür maçları birlikte oynama alışkanlığı içerisinde iyi işler yapıyor.

Zico kadro tercihini böyle yaptığı takdirde, daha verimli kullanabileceği kanatlardan da oyun kurma şansını yakalayacağı için, Galatasaray Aurelio-Alex bağlantısını kesmeye çalışsa dahi hücumda alternatif oluşturma olanağına sahip.

Fenerbahçe'nin savunmaya dönük oyunda, Galatasaray'a oranla avantajı daha fazla. Niye fazla? Çünkü Galatasaray'da oyunu Lincoln ile Arda kuruyor. Bu ikili, etkili alan savunmasıyla durdurulabilirse Galatasaray'ın oyunu kurma, yönlendirme ve hücumda pozisyon bulma şanslarını asgariye iniyor.

Galatasaray, ancak erken bir gol bulduğu takdirde oyunu kontrol etme şansını yükseltebilir. Oyun sıkışıp, gol geciktikçe fizik kapasitesi daha iyi olan ve daha sakin, daha sabırlı oynamayı becerebilen Fenerbahçe avantajlı duruma gelir. Derbilerin havası, biliyorsunuz normal maçların çok ötesinde. Galatasaray, kupadaki sonuçları bir yana bırakırsanız, son dönemlerde Fenerbahçe karşısında psikolojik yönden daha geride. Bu, oyun sıkıştığında Galatasaray'ı olumsuz etkileyebilir.

Fenerbahçe'nin çok önemli bir artışı, kenar yönetiminde. Bu maç, yalnızca sahadaki oyuncuların değil, kenar yönetimlerin de katkılarına gereksinim duyan özellikte. Bu açıdan baktığınızda da Zico tartışmasız çok önde. Oyuna hem taktik anlamda hem de oyuncu değişikliği yaparak müdahale ederken Zico, kendi inisiyatifiyi kullanıyor. Teknik adamları eleştirmek anlamında söylemiyorum ama Galatasaray'da içinde bulunduğu koşullar gereği başta otorite olmak üzere bu konuda hissedilen bir zaaf var.

Tüm bu anlattıklarım, futbol mantığı çerçevesindeki öngörülerim. Ancak futbol, hele böylesi maçlarda öylesine garip gelişmelere sahne oluyor ki... Temel doğrular bile bu oyunda bazı kereler doğru olmaktan uzak düşüyor.

Son sözüm şu; bu çok özel derbi, sezon finaline yakışan bir güzellikte olsun. Maç bittiğinde futbolun çirkinliklerle kirlenen öteki yüzü değil, güzelliklerle taçlanan asıl ve özlediğimiz boyutu konuşulsun.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galatasaray aklını kullandı yüreğini koydu ve kazandı

Zeki Çol 2008.04.28

Bu oyunda önce inanacaksınız. Eğer başarmak istiyorsanız, inancınızın yanına yüreğinizi, mücadelenizi, tabii ki aklınızı, becerinizi de koyacaksınız. Tıpkı G.Saray'ın da yaptığı gibi.

Derbinin kâğıt üzerinde kazanmaya biraz daha yakın duran tarafı olan F.Bahçe, saha üzerindeki uygulamada rakibinin tam aksini yaptığı için kaybetti. Bana göre ilk yanlış, Zico'nun başlangıç kadrosu seçimindeydi.

G.Saray, tıpkı Kadıköy'deki kupa maçında olduğu gibi, belli savunmasını önde kuracak, rakip alanda baskı uygulayacak, öncelikle Alex ile Aurelio arasındaki pas bağlantısını koparacak, sonra da Deivid'e top kullandırmayacaktı. O zaman F.Bahçe'nin oyunda bir alternatif oluşturması gerekiyordu. O alternatif de oyunu dar bir bölgede ve tek yanlı oynayan Maldonado değil, savunma yapmasının yanı sıra hücumda etkili çıkabilen Selçuk olmalıydı. Oyunu çift yönlü oynayan, hem savunma hem de hücumda katkı yapabilen Selçuk, özellikle orta alana Maldonado ile kıyaslanmayacak bir dinamizmi katacaktı. Zico bunu yapmadı, tercihini Maldonado'dan yana kullandı. F.Bahçe'nin hücumda en etkili kanadı sağ tarafıydı. Gökhan-Deivid ikilisi uyumu ve verimiyle çoğu zaman takımı dahi taşımaktaydı. Solda ise Vederson-Uğur ikilisi arasında benzer bir uyum vardı. Kazım oynatıldığında sağ taraf etkisini kaybediyor, üstelik deneyimsiz Kazım, çoğu zaman oyunda dalıp gidiyor, savunmaya yeterli desteği vermiyordu. Zico, Vederson'u kenarda tuttu, Deivid'i sola attı, tercihini Kazım'dan yana yaptı. Bu iki tercih, F.Bahçe'nin orta alanı nasıl kullanacağını belirlemenin açısından önem taşımaktaydı. Zira G.Saray, savunmasını öne çıkarma, rakibe kendi alanında basma dışında, yine Kadıköy'deki gibi Ümit'i Nonda'nın arkasında oynatacak, top rakibe geçtiği an orta alana kaydıracak ve bu bölgeyi kalabalıklaştıracaktı.

Nitekim bunların hepsi oldu. Kalli'nin Kadıköy'de verdiği taktik dersten hiç hisse çıkarmayan F.Bahçe, bu defa da G.Saray teknik komitesinin benzer tuzağına düştü. Aurelio'yu dönüşümlü olarak Ayhan ile Ümit, Alex'i Mehmet Topal, Deivid'i Barış kilitledi. Etkili silahları susturulan F.Bahçe, ne rakibin baskısını kırabildi ne de top kullanabildi. Üstüne bir de Volkan-Edu anlaşmazlığı sonucu buram buram hata kokan bir gol yedi ve bu çok önemli maçı, hiçbir şey oynamadan kaybetti.

Galatasaray yalnızca savunma önlemlerini iyi almakla kalmamıştı. Çok üstün oynadığı orta alanda kazanılan topları da öne ve kenarlara başarıyla servis etti. Geride dinamik, dikkatli ve hareketli savunmasıyla zaten cılız gelen F.Bahçe ataklarına geçit vermedi. Maçın genelinde çok başarılı bir taktik mücadeleyi sergiledi. Aklını ve yüreğini birleştirip bitime iki hafta kala şampiyonluğun en önde gelen favorisini devirdi.

Bazı oyunlar vardır, kör döğüşü gibidir, tesadüfen kazanılır. Bazı oyunlar vardır, futbolun gereği uygulanır ve alkışlanır. Galatasaray'ın sergilediği oyun, övgüye, takdire ve alkışa değerdi. Maç bittiğinde Galatasaray, kim bilir şampiyonluğu getirecek yolculuğun son düzlüğünde hak etmiş bir liderdi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İstatistiklerin prensi

Zeki Çol 2008.04.30

Derbiyi çoğunuz izlediniz... Galatasaraylıları bir yana bırakarak, Fenerbahçelilere bir soru yöneltmek istiyorum. Benzer pozisyonlarda oynayan iki oyuncu arasında bir değerlendirme yapın... Kendi takımınızda oynayan Maldonado'yu mu yoksa Galatasaray'da oynayan Mehmet Topal'ı mı beğendiniz?

Ben Mehmet Topal'ı beğendim. Neden Mehmet Topal'ı beğendim? Alex gibi çok önemli bir silahı susturdu. Savunmaya katkı yaptı. Etkili toplar kullandı. Hücumda arkadaşlarına destek sağladı. Galatasaray'a maçı kazandıran orta saha dinamizminin en önemli halkasıydı. Maçı izleyenlerin sanırım çok büyük bir bölümü de benzer düşünceleri paylaştı. "Oyuna damgasını vuran üç oyuncu sayın" deseniz, yanıtlardan biri hiç kuşkunuz olmasın Mehmet Topal'dı.

Peki ya Maldonado? Fenerbahçelileri bile isyan ettirecek bir yetersizlik içerisinde, hiçbir risk üstlenmeden, hiçbir ekstra iş üretmeden oyunu tamamladı.

Bu Maldonado geldiğinde, Fenerbahçe cephesi öyle bir methiyeler düzdü, öyle bir hava yarattı ki... Muhterem sanırsınız eşi bulunmaz bir virtüöz!

Neymiş, tek topu müthiş oynarmış... Neymiş, top yüzdesi muazzammış! Neymiş, takımı rahatlatan pas trafiğini o ayarlarmış!

Allah'ı var, rakamların kahramanı hâlâ Maldonado! Oynadığı tüm maçlarda en isabetli pasları o kullanıyor! Fakat nereye? 8 metre sağa, 5 metre sola, 10 metre öne, falan, filan. Yani, oyunun adı futbol maçı değil de ortada sıçan olsa, Maldonado'nun yanması ve ortaya girmesi olası değil. Çünkü ayaklarına o denli hâkim. Lâkin... İş sahadaki maça geldiğinde durum değişiyor. İstatistiklerin kahramanı, oyunun silik adamı olup çıkıyor.

Şimdi size bunun son örneğini vereyim... Galatasaray-Fenerbahçe maçında, sahada en fazla topla buluşan (70) üçüncü ve en isabetli pasları veren (51) ikinci oyuncu Maldonado!

O istatistiklere göre en az topla buluşanlardan (42) birisi ise Mehmet Topal. En fazla isabetsiz pas (17) kullanan adam yine Mehmet Topal.

Buna rağmen, "İyi oynadı" denilen, sahanın en başarılılarından biri olarak gösterilen yine de Mehmet Topal.

Bu istatistikler Hürriyet'in maç değerlendirme tablosundan. Şimdi sıkı durun... O istatistiklere göre Mehmet Topal'ın fersah fersah önünde duran Maldonado'ya Hürriyet'in verdiği not kaç biliyor musunuz? 10 üzerinden 4. Mehmet Topal'a ise 10 üzerinden 8!

Demek ki bu istatistikler Fenerbahçe'yi, Maldonado da futbolu kandırıyor!

Bugünün futbolunda böyle bir oyuncu tipi de, böyle bir oyun yorumu da yok! Niye yok? Çünkü üst düzey futbol, her şeyden önce artık sorumluluk alan, risk üstlenen ve oyunu iki yönüyle oynayan oyuncularla oynanıyor. Maldonado dripling yapmıyor. Rakip kaleye bakmıyor. Orta atmıyor. Şut mu? Ceza alanına yaklaşıyor! Hani maazallah bir arkadaşı ağır bir sakatlık geçirirse belki o zaman rakip ceza alanına, o da 'geçmiş olsun'a gidecek!

Futbolda sıkça kullanılan bir "bal yapmayan arı" tabiri vardır ya. İşte tam da o, bu Maldonado.

Bir başka benzetme ile daha da iyi örtüşüyor. Zira ne kokuyor ne de bulaşıyor.

Ve Zico, Fenerbahçe'de bu Maldonado'yu oynatırken, Selçuk yedekte bekletiliyor! İnanılır gibi değil. Anlaşılır gibi değil... Olacak gibi değil!

Sonra da sezonun en kritik maçı, Zico başlangıç kadrosunda bana göre iki yanlış tercihi daha yapınca göstere göstere gidiyor.

Lafın kısası, istatistikler prensi Maldonado konusunda ya rakamlar yalan söylüyor... Ya da bu millet, futboldan hiç anlamıyor! Bana göre işin gerçeği şu; Maldonado, bu oyun tarzıyla tıpkı istatistikleri gibi, sadece kandırıyor!

Altın vuruş!

Ankaraspor 1 - Trabzonspor 0... Dakika 20, gol Mehmet Yılmaz.

İBB 0 - Ankaraspor 1... Dakika 44, gol Mehmet Yılmaz.

Ankaraspor 1 - G.B.Oftaşspor 0... Dakika 19, gol Mehmet Yılmaz.

Ve Ankaraspor 2 - Fenerbahçe 2... Dakika 90, beraberliği getiren gol, Mehmet Yılmaz.

Son bir ayda, Ankaraspor beş maç oynadı, üçünü kazandı, birinde berabere kaldı. Takıma tamı tamına 10 puan getiren dört kritik golün hepsinde Mehmet Yılmaz imzası vardı.

Ankaraspor, 13 puanla kapadığı ve hayal kırıklığı yaşattığı ilk yarının ardından çok iyi bir performans gösterdi. İkinci yarıda 15 maçta 24 puan topladı. Bu yarının en fazla puan kazanan 6 takımı arasına girdi ve hele son 5 haftadaki çıkışıyla kümede kaldı. O çıkışta farklı yerde duran, attığı gollerle takımı sırtlayan adam, Mehmet Yılmaz'dı. Bana sorarsanız, ayın altın vuruşunu, şimdilerde santrforsuzluktan yakınan Trabzonspor'un, bir zamanlar beğenmeyip de gönderdiği Mehmet Yılmaz yaptı.

Hüzünlü veda

Duyunca içim tuhaf oldu. Şaşırmadım ama üzüldüm. Hasta yatağında, her geçen gün eridiğini gördüğünüz eski bir dostu kaybettiğinizde neler hissederseniz, işte öylesi bir ruh haline büründüm.

Volkan'lı, Ersoy'lu, İsa'lı, Hamit'li günleri hatırladım. Muammer'in, rahmetli Muzaffer'in oynadığı günleri anımsadım. Hele de sahasında, önüne gelene kök söktüren o takım ne başarılarla imza atmıştı. Ne oyuncular yetiştirmiş, ne güçlü kadrolar yakalamıştı.

1973-74 sezonunda çıktığı ligde, tam 14 sezon kalmıştı. Şimdilerde 50. yaşını kutlayan ve 66 takımın gelip geçtiği bu ligin, en fazla maç oynayan ilk 20 ekibinin arasında yer almaktaydı. 14 sezonda çıktığı 454 maçın 135'ini kazanmış, 148'ini berabere bitirmiş, 170'ini yitirmişti. 1979-80 sezonunda lig üçüncülüğüne ulaşmış ve tarihinin en büyük başarısını yakalamıştı. 1987-88 sezonunda 2. Lig'e düştükten sonra bir türlü toparlanamadı.

Kâh kötü yönetim, kâh ekonomik sorun, ilgisizlik, sahipsizlik derken, bu sezon 3. Lig'den de düştü, mahalli kümeye yuvarlandı.

Yazık! Zonguldakspor madencilerin takımı, işçi sınıfının sesiydi.

Bir dönemler aydınlık yarınlar için gürleyen o ses, artık madenin derinliklerine gömüldü! Hüzünlü bir veda, tam 41 yıl sonra Zonguldakspor'u profesyonellikten ayırıp amatör lige götürdü.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Düşenin dostu olmayacak mı?

Zeki Çol 2008.05.07

Yıllardır hep aynı manzara.

Bomboş bir tribün... Terk edilmiş bir takım... Yapayalnız bir veda.

Yalnızca hüznün değil, öksüzlüğün de fotoğrafı bu. Ve tabii vefasızlığın.

Bizde futbol seyircisi, ne yazık ki oyunun sportif yanına pek bakmıyor... Güce tapıyor. Tıpkı yaşamın, hele bu devirdeki o kahredici realitesinde de olduğu gibi. Takım güçlüyse yanında yer alıyor. Kazanıyorsa seviniyor. Başarıyorsa beğeniyor... Hedefe ulaşmışsa övünüyor... Ters olduğunda ya haşlıyor ya taşıyor ya da yalnızlaştırıyor.

Büyüğü, küçüğü... Hiç fark etmiyor.

En Avrupalısı dediğin, işte bir yenilginin ardından tesis basıyor!

Geçtiğimiz hafta Rizespor ve Manisaspor tribünlerine göz attım. Boş!

İyi gün dostları, takımları çaptan düşünce çoktan gemiyi terk edip, gitmiş! Öküz ölünce ortaklık hemen bitmiş!

O bir zamanlar atılan, "Yenilsen de yensen de taraftarın seninle" sloganları koca bir yalan.

Onlar için iddia yoksa destek de yok!

Çünkü onların yüreklerinde gerçek futbol sevgisi, kişilik oluşumlarında ise futbol kültürü yok!

Bazen Batı'yla mukayeseye kalkar, gerçekte yüzleşince biraz da umutsuzluğa kapılıp hayıflanırsınız ya... O umutsuzluğun, sanki 50 yıllık bir geri kalmışlığı yansıtan boyutu, işte bu yok dediğimiz futbol kültürü.

Böyle zamanlarda sıklıkla verdiğim bir örneği tekrar hatırlatmalıyım. Bundan üç sezon öncesi... Southampton sahasında iddiasını yitirmiş Manchester'le ligin son maçını oynuyor. Önce öne geçiyor. Ardından iki gol yiyor ve maçı kaybetmekle de kalmayıp küme düşüyor. Tribünler iğne atsan yere düşmeyecek türünden dolu. Ne mi oluyor? Southamptonlu futbolcular, o tribünler tarafından ayakta alkışlanarak bir alt kümeye uğurlanıyor.

Benzer örnekler o kadar çok ki.

O kültürün insanları, futbolun bir ölüm-kalım meselesi değil, sadece ve sadece bir oyun olduğunu çok iyi biliyor. Kaybetmeyi dünyanın sonu görmüyor. Onursuzluk saymıyor. Takımıyla arasında bir boşanma nedeni olarak algılamıyor!

Oysa bizde, düştün mü ilk tekme, kendi taraftarından geliyor!

Artık bu aymazlığa bir son vermenin zamanı sizce de gelmedi mi?

"Geldi" diyorsanız, hâlâ her şey bitmiş değil. Rize'de Rizespor, Manisa'da Manisaspor taraftarının yapmayı beceremediğini, İstanbul'da bu hafta Kasımpaşa taraftarı yapabilir. İlk yarıyı sadece 9 puanla bitiren, ikinci yarıda 17 puan toplamasına karşın lige veda eden Kasımpaşa, hepimizin takdir ettiği, onurlu, keyifli ve yürekli bir mücadeleyi verdi. Kapasitesi belli, gücü sınırlıydı ve ancak bu kadarını gerçekleştirebildi.

Şimdi Kasımpaşa taraftarı için, futbolumuza apayrı bir anlam ve değer katacak bir sınav zamanı. Bu ülkede hem bir değişimi başlatma hem de Süper Lig'deki son maçında, takımlarına unutulmayacak bir veda partisi sunma fırsatına sahipler.

Kasımpaşa, duruşu ve yaptıklarıyla bunu zaten hak ediyor.

Bakalım Kasımpaşa taraftarı, o duruşa ne ölçüde saygı gösteriyor? Ve eser miktarda olan futbol kültürümüzde, apayrı bir ufuk açacak bu önderlik konusunda ne düşünüyor?

Kafasını kullanan adam!

Bu ligde kafasını en yararlı işlere kullanan oyuncu kim?

Belki çoğunuzun aklının köşesinden bile geçirmeyeceği bir isim, sorunun cevabı... Antonio De Nigris.

Ülkesi Meksika dışında, ABD, Kolombiya, Brezilya ve İspanya liglerinde de top koşturan bu futbol gezgininin geçmişinde, yine çoğunuzun bilmediği bir sportif kariyer var. Önceleri Amerikan futbolu da oynayan De Nigris, aynı zamanda iki kez Meksika şampiyonu olabilme başarısı gösteren ustalıkta bir tenisçi. Meksika formasını, futboldan önce teniste Davis Cup takımına girerek giyen çok yönlü bir sporcu.

Gelelim De Nigris'in Turkcell Süper Lig'deki özelliğine... 8'i Gaziantepspor, 6'sı Ankaraspor formasıyla rakip fileleri 14 kez havalandıran De Nigris bunlardan tam 10'unu kafayla atmış bir oyuncu.

Bizim büyükler, harıl harıl yüksek toplarda etkili bir golcü arayadursunlar, bu ligin bu alanda hiç tartışmasız en iyi ismi olan De Nigris, sessiz sedasız gollerini sıralamaya devam ediyor. 17 gollü Semih'in ardından Alex, Mehmet Yıldız ve Holosko ile birlikte bu ligin en golcü oyuncular arasında, çok özel bir yerde duruyor.

Final haftası

Bank Asya 1. Lig'in bir özelliği var; 18 takımın 15'i vakti zamanında Süper Lig'de oynamış.

Şimdi o takımlardan eve dönüş rezervasyonu yaptıran 2'si bileti almak için gün sayıyor.

Lider Kocaelispor'a Altay deplasmanında 1 puan bile yetecek. İkinci Antalyaspor ise ligden düşmesi haftalar önce kesinleşen İstanbulspor ile sahasında karşı karşıya gelecek. Kocaeli ile Antalyaspor'a bir sürpriz yaşanmadığı takdirde Süper Lig'in yeni takımları gözüyle bakılabilir.

V. Manisaspor, Rizespor ve Kasımpaşa'nın düştüğü Süper Lig'e gelecek üçüncü takımın kim olacağı asıl merak konusu.

Sakaryaspor ile Eskişehirspor'un Kocaelispor ya da Antalyaspor'un olası puan kayıplarını bekleyip az da olsa lige direkt çıkma umutlarını koruyabilmeleri için, sahasındaki maçları kazanmaları şart. O maçlardaki rakiplerden biri Erciyesspor, diğeri Boluspor. Play-off'a katılma garantisi olan Diyarbakırspor dışında, ilk 6'ya girmek için yoğun bir uğraş içerisinde olan bu ikilinin yanı sıra Orduspor da grup matematiği ile yakından ilgilenen bir diğer takım.

Yani, Bank Asya 1. Lig'de son hafta, kelimenin tam anlamıyla gerçek bir final haftası.

Antalyaspor-İstanbulspor, Eskişehirspor-Boluspor, Altay-Kocaelispor, Sakaryaspor-Kayseri Erciyesspor, Giresunspor-Orduspor maçları adeta nefes kesecek. Ve bu ligde kader çatır çatır, takır takır bir mücadelenin yaşanacağı son haftanın son dakikasında belirlenecek.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kuş, taşa çarpar mı?

Zeki Çol 2008.05.11

Kuşun taşa çarpacağına F.Bahçe de inanmıyordu. Zaten onun için isteksiz, iştahsız, keyifsizdi. Şampiyonluk, hele bu aşamada onun için umut bile değil, olsa olsa Kaf Dağı'nın ardındaki bir hayaldi.

Yani G.Saray, sahasında, şampiyonluğu kucaklamanın oluşturduğu o motivasyon denizinde Oftaş'a yenilecek, F.Bahçe de Trabzonspor'u deplasmanda yenecekti. Açıkçası kuşun taşa çarpma olasılığı dahi, bundan fazla gibiydi.

Daha maç başladığında F.Bahçe'nin sahaya hayal peşinde koşmamak için çıktığı hemen belli oldu. Oyunun boyunu uzun tutmak, orta alanda rakibin üstünlüğünü kabul etmek, arka alanda önemli boşluklar bırakmak derken, maçın rengi de üç aşağı beş yukarı kendisini gösterdi. Trabzonspor, Yattara'nın sürüklediği ataklarla F.Bahçe savunmasını bunaltmaya, Ergin üst üste fırsatları kaçırmaya başladı. Yattara bugün bir başka oynuyordu. Geniş alanı ve dirençsiz savunmayı bulduğu için, bir sağdan bir soldan etkili driplinglerle rakibi yıpratıyor, Edu-Yasin ikilisinin arkasına attığı toplarla da arkadaşlarına önemli denilebilecek sayıda pozisyon oluştuyordu. F.Bahçe'nin orta dirençsizliğinin gerisinde Aurelio ile Selçuk'un, bilinen performanslarının gerisinde kalması, Deivid ile Kazım'ın savunmaya katkı yapmaması ve Alex'in biraz da Ferhat'ın markajından kurtulamadığı için etkisiz kalmasının rolü vardı. Yine de F.Bahçe bazen duran top, bazen de Uğur'un soldan yaptığı yüksek ortalarda skoru değiştirebilecek fırsatları bulmuyor değildi. Trabzonspor savunmasının yüksek top zaafından verdiği bu pozisyonların çoğunda genç kaleci Onur son vuruşları başarıyla önledi. Trabzonspor, arka alandaki bu önemli sancısına karşın, rakip kale önünde sezonun en üretken oyunlarından birini oynadı. Daha doğrusu, F.Bahçe bu sezon hiçbir maçta rastlanmayacak ölçüde Trabzonspor'a pozisyon verdi. Özellikle de baskı sonucu rakipten kaptığı toplarla etkili ani ataklar geliştiren Trabzonspor, ilk yarıyı pek de ummadığı bir skorla önde bitirdi. Son 12 maçta rakibini yenemeyen Bordo-Mavili ekip, bu defa sanki tüm başarısızlıkların acısını çıkarmanın peşindeydi.

F.Bahçe, üzerindeki sünepeliği ikinci yarıda biraz olsun attı ve toparlandı. Bu kez karşılıklı ataklarla oyun çok daha keyifli hale geldi. Bir tarafta Onur, diğer tarafta Serdar çok önemli gol pozisyonlarını başarılı kurtarımlarıyla engelledi. Ve sonuçta Trabzonspor daha akıllı, daha istekli, daha becerikli oynadığı için kendisi açısından önemli olan bu prestij maçında F.Bahçe'yi yendi.

Evet bir sezon daha bitti. G.Saray alkışlanacak bir başarı gösterdi. F.Bahçe, Şampiyonlar Ligi'nde tarihinin en verimli dönemini yaşadı, ancak favorisi olduğu ligi ikincilikle bitirdi. Bizde garip bir yaklaşım var... Şampiyon olmadığında başarılı da sayılmıyorsun. Ben bu yaklaşımın çok da sportif olmadığını düşünenlerdenim. O nedenle yalnızca şampiyonu değil, ikinciye, üçüncüyü, hatta bu sezona apayrı bir renk katan dördüncüyü de alkışlamak gerek derim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Farkı, oyuncu duruşu belirledi

Zeki Çol 2008.05.14

Kurum kültürü deyip geçmeyin. Farklılık yaratan ve en kritik eşiklerde oluşan birlikteliklere apayrı önem, değer ve anlam katan o kültür, işte bakın G.Saray'ı şampiyon yaptı.

Kadrosunu yabancılaştırarak o kültüre yabancı kalan Fenerbahçe ise tüm yeterlilik ve avantajlarına karşın, son düzlüğe girildiğinde en çok gereksinim duyduğu o özveriyi yaratamadı. Favorisi olduğu yarışı ikincilikle tamamladı.

Bir başka deyişle, kulüp kültürünü iyi özümseyen Galatasaray oyuncusu, yalnızca futbol değil, sonradan oluşan koşullar gereği biraz da onur mücadelesine dönüşen yarışın final aşamasında, müthiş bir sorumluluğu aldı. Fenerbahçe oyuncusu ise o sorumluluğun çok uzağında kaldı.

Peki bu farklılık nereden kaynaklandı?

Galatasaray'da geçmişin görkemli zaferlerine imza atmış Hasan gibi, Hakan, Okan gibi, sonradan onlara eklenen Ümit, Ayhan gibi ağabeyler, Sabri, Arda, Aykut gibi uzunca bir süreyi o kulüpte geçirmiş kardeşler

vardı. Kalli'nin ayrıldığı, takımın teknik adamsız kaldığının sanıldığı günlerde onlar, kadroya bu sezon katılanlarla çok şeyi paylaştı.

Fenerbahçe'de ise Galatasaray'ın en büyük silahına dönüşen o duygusal birlikteliği yaratacak, yaşatacak, kulüp kültürünü anlatacak oyuncu, geçen sezonki ayrılıklardan sonra zaten kalmamıştı.

Galatasaray'ın futbolun bilinen ezberlerini bozarak şampiyonluğa ulaştığı bu sezona damgasını vuran en büyük fark, bana göre buydu. Ve o farkı da Galatasaray oyuncusunun duruşu yarattı.

Demek ki keramet yalnızca yabancıda değil

Yabancıların en iyisi, en pahalısı, en şöhretlisini Fenerbahçe aldı. Zaten öteden beri, her fırsatta "Yabancı sayısı artırılsın" tezini savunmakta ve bu konuda sınırlamaya şiddetle karşı çıkmaktaydı.

Ancak, neredeyse Türkiye'deki tüm yabancıların maliyetlerine yakın bir bedel ödeyerek alınan o futbolculara karşın, Fenerbahçe ligdeki asıl hedefine ulaşamadı!

Fenerbahçe, yabancı ağırlıklı bir kadroyla oynarken, Galatasaray en kritik maçlarının ilk 11'inde bazen 1, bazen 2 yabancı oyuncu kullandı. Bazen yabancısız oynadı ve başarıyı getiren o son dönem birlikteliğini biraz da birbirini anlayan, tanıyan, tamamlayan oyuncular sayesinde yarattı.

Mesela, Galatasaray 7 yabancısından hepi topu 6 bin 56 dakika yararlandı. 3 bin 200 dakikalık lig süresinde bu, 2 oyuncunun alması gereken toplam dakikadan bile daha azdı. Fenerbahçe ise 8 yabancısından, rakibinin iki katından bile daha fazla, 13 bin 520 dakika faydalandı.

Evet, Fenerbahçe daha istikrarlı yönetiliyordu. Daha güçlü bir kulüp ekonomisine, daha büyük bir tribün desteğine sahipti. Yabancıları daha iyi, daha pahalı, daha şöhretli, hatta daha yararlıydı.

Ancak... Galatasaray'da son dönemdeki oyuncu duruşunun oluşturduğu o ruh, onda yoktu. O ruhu oluşturmak da yabancı oyuncudan ziyade, yokluklarda bile var olmayı becerebilen bu coğrafyanın insanına özgü bir hasletti.

Dünden bugüne

Trabzonspor'un dünüyle bugünü arasındaki farkı, güncel bir örnekle anlatmakta yarar var.

Milli Takım'ın ilk Avrupa Şampiyonası'na katıldığı 1996'daki kadrosunun çekirdeğini hatırlayın Trabzonspor oluştuyordu. Çoğu ilk on birde oynayan tam 5 oyuncu vermişti Trabzonspor o kadroya. Abdullah, Hami,

Ogün, Orhan ve Tolunay'ı. Şimdi açıklanan kadroda ise Trabzonspor'dan sadece bir oyuncu var. Üçüncü kaleci olarak çağrılan Tolga.

12 uzun sene, Trabzonspor'dan neler almış, neler götürmüş, sanırım en iyi anlatan örneklerden birisi de bu.

Şimdi yeni bir oluşumun eşiğinde Trabzonspor. Yeni yönetim, yeni bir kadro kurup önümüzdeki sezona da farklı bir takımla başlamak düşüncesinde.

Bu aşamada yapılacak en doğru iş, önce gerçeklerle yüzleşmek ve ardından belirlenen yol haritasına göre uzun soluklu bir yapılanmayı benimsemek.

Şampiyonluk umuduyla yola çıkmak ya da taraftara umut verip yeni bir hayal kırıklığı yaratmak, Trabzonspor'u bu defa dönüşü olmayan bir yıkıma sürükleyebilir.

O nedenle akılcı, uzun vadeli bir program ve geleceği kucaklayan bir planlamaya gereksinim var.

Taraftar sabırlı olacak. Yönetim doğru yatırımlar yapacak. Camia desteğini esirgemeyecek. Önce kulüp ekonomisi düzeltilecek, güçlendirilecek ve sonrasında da bu yatırımın meyveleri yenecek.

Neresinden bakarsanız bakın, üç sezonu kapsayacak bir program olmalı bu. Şayet akıl, sabır, özveri kol kola girer ve yalnızca yönetim değil, camia Trabzonspor gerçeğiyle doğru yüzleşirse kulüp yeniden yarışmacı kimliğini kazanır. 1996'daki o sözünü ettiğimiz tablonun bir benzeri de katılmamız halinde ancak 2012 Avrupa Şampiyonası'nda gerçekleşir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zico yoksa cezalandırılıyor mu?

Zeki Çol 2008.05.21

Fenerbahçe ne 'tamam' diyor... Ne de "devam." Lig bitti, aradan 10 günü aşkın bir zaman geçti, belirsizlik hâlâ sürüyor.

Sezon içerisinde başlayan tartışmaları bugüne taşıyarak kendince gizemli bir sis perdesi oluşturan Fenerbahçe'nin büyük kulüp sorumluluğuyla pek bağdaşmayan bu tavrı, şu sıralar en azından Zico'nun verdiği hizmete saygısızlık anlamına geliyor.

Zico'yu, hele de geldiğinin ilk aylarında oyuncu seçimi ve oyun felsefesindeki çelişkilerinden dolayı en fazla eleştirenlerdenim. Zaman içerisinde o çelişkilerin büyük bölümünden arınarak yaptığı doğruları ise takdir edenlerdenim. Özellikle de Şampiyonlar Ligi sürecinde.

Şöyle bir geriye dönüp, Zico ile birlikte geçen iki sezonun değerlendirmesini yaptığınızda, Fenerbahçe'nin gerek içeride, gerekse dışarıda en başarılı takım olduğunu görürsünüz. Fenerbahçe'nin 101 yıllık tarihinde Avrupa'da en verimli olduğu sezon bu sezon. Zico ile birlikte Avrupa kupalarında iki sezonda Fenerbahçe 16 maçtan 9 galibiyet, 3 beraberlik, 4 yenilgiyle ayrıldı. 30 gol attı, 19 gol yedi. Bu, kulüp tarihinin en iyi performansı. Süper Lig'de bir şampiyonluk, bir ikincilik kazandı. Galatasaray'dan 8, Beşiktaş'tan 9 puan fazlasını topladı. Derbilerde yine tarihe geçecek bir performansı yakaladı.

Yani, özellikle son Galatasaray derbisinde benim de eleştirdiğim hatalarına karşın Zico, beklenenin ötesinde bir başarının sahibi.

Oysa şimdi, Fenerbahçe bu Zico'yu gerek medya, gerekse kamuoyunda tartıştıyor. Bu tartışma, hiç kuşkusuz bir güvensizlik algısını da beraberinde getiriyor ve ister istemez akla da "Yoksa Zico cezalandırılıyor mu?" sorusu geliyor.

Akla düşen bir diğer soru da Zico'nun bu aşamada bir stepne olarak mı tutulduğu... Böyle bir olasılığın kamuoyunda konuşulması bile inanın insanı rahatsız ediyor.

Çünkü Zico, her şeyden önce duruşu ve kişiliğiyle bu tür tartışmaların odağına konmayı hak etmiyor.

Zico ile çalışıp çalışmamak tabii ki Fenerbahçe'nin sorunu. Kişisel görüşüm, kulübü iyi tanıyan, kadroyu iyi tanıyan, ülkeyi ve Süper Lig koşullarını iyi tanıyan, ilk sezonuna oranla kendisini fazlasıyla geliştiren Zico'nun, yeni gelecek bir teknik adamdan daha yararlı olacağı. Ama az önce de belirttiğim gibi bu, Fenerbahçe'nin vereceği bir karar. Ancak Zico ile devam edilse de edilmese de şu sis perdesinin bir an önce dağıtılması gerekiyor. Her şey bir yana, büyük kulüp olmanın sorumluluğu da zaten bunu gerektiriyor. Unutmamalı, Zico'yu tartışırken, belki farkına varılamadı fakat asıl Fenerbahçe'nin izlediği bu yöntem tartışılıyor!

Çok özel bir sorun!

Topun başına gelirken şöyle bir durdu ve sağ eliyle kaleciye "Soluna atacağım" işaretini verdi. Yetmedi, santrada bekleyen arkadaşlarına da bir el-kol işareti yapıp, "Merak etmeyin, ben atıyorum ve öyleyse zaten goldür." demek istedi. Tabii ki çok lakayttı, konsantrasyonunu kendi kendine dağıtmıştı ve sonuçta kötü bir vuruşla, o penaltıyı, U17 Milli Takımı da olası finali kaçırdı.

Yalnızca bu hareket değildi tribünde ya da TV başında maçı izleyenleri öfkeliendiren. Saha içerisinde kendi kendine konuşan, garip jest ve mimiklerle sürekli bir şeyleri anlatmaya çalışan, her kaybettiği pozisyondan sonra hakeme kızan tavırla da Batuhan, çok uzun yıllar içerisinde ilk kez bu boyutta tanıdığı olduğum düşündürücü bir ruh halini yansıtıyordu.

Kendisine saha içerisinde bir rol biçmişti ve futbol değil, rolünü oynamaya çalışıyordu.

Herkesi çok kızdırdı. Hatta çileden çıkaracak boyutta kızdırdı. Ama sonuçta o, dengelerini kurmakta zorlanan, yeteneklerinin farkında olan, bunun için de kendisinin çok özel durduğuna inanan bir çocuk.

Şimdi o çocuk, çok hassas bir çizgide duruyor. Ya kendisine biçtiği o rolü oynamayı sürdürecektir ve çok kısa bir sürede yok olup gidecek. Ya da birileri elinden tutacak, yol gösterecek, sürekli bir mentör eşliğinde, psikolojisini de değiştirecek bir yaşam tarzını benimsetip, dünya yıldızı olabilecek bir sürece girecek.

Bu çok özel yetenekle ilgili, başta Beşiktaş olmak üzere tüm sorumluların özel bir çalışma yaparak, "futbola kazandırma" programını yürütmesi gerekli. Aksi takdirde Batuhan, kendi aklınca doğru yaptığını sandığı çocukça şımarıklıkların altında ezilip, hiçbir şey olamadan bitecek.

Stoper değirmeni!

Beşiktaş'ın temel sorunlarından birisi, transfer yanlışları. Öylesine yetersiz oyuncular alınıp, öylesine hesapsız harcamalar yapılıyor ki; şaşmamak elde değil. Mesela Lamine Diatta, Gordon Schildenfeld... Elde Gökhan, İbrahim Toraman, Baki, Koray, İbrahim Kaş varken alınan ve nerede ise hiçbir işe yaramadan yol ayrımına varılan stoperler bunlar. Higuen'den falan bahsetmek istemiyorum. Çünkü asıl anlatmak istediğim, transfer yanlışlarının da ötesindeki stoper yanlışları!

Bir takım, hele de adı büyükse önce bir kadro devamlılığı sağlamalı, değil mi? Bakın size bir örnekleme. Son beş sezonda stoperde kaç oyuncu Beşiktaş formasını giymiş biliyor musunuz? Benim hatırlayabildiğim

kadarıyla tam 14. Ronaldo oynamış, Tayfur oynamış, Ahmet Yıldırım, Fatih Sonkaya, Mustafa Doğan, Çağdaş Atan oynamış. İbrahim Toraman, Gökhan Zan, Koray Avcı, Serdar Kurtuluş oynamış. Baki Mercimek, İbrahim Kaş, Lamine Diatta, Gordon Schildenfeld oynamış. Şimdi Beşiktaş yine stoper arayışı içerisinde. İbrahim Kaş'ı elinden kaçırdı. Gökhan Zan'a puslu bakıyor. Eldekilerle yetinmiyor olacak, Tuna'yı aldı. Zapatochny ve Sivok'u almayı planlıyor. Bu arada iç piyasadan ya da altyapıdan bir-iki stoperi daha kadrosuna katarsa da şaşmayın.

Şimdi soru şu:

Dünyada sadece stopere bu kadar adam alan, son beş sezonda 14 farklı oyuncuya şans veren ve halen daha mutlu olmayan bir takım hatırlıyor musunuz?

Beşiktaş dün kötü yönetiliyordu. Bugün daha da kötü yönetiliyor. Hepsini bir yana bırakın, şu stoper enflasyonunu yaratmak, bunca isme rağmen kalıcı oyuncularla buluşmamak ve hâlâ arayışta olmak zaten Beşiktaş'ın nasıl yönetildiğini belgeliyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Her kulüp kendi Ferguson'unu bulmalı

Zeki Çol 2008.05.28

Avram Grant'a "başarısız" diyebilir misiniz?Mourinho'nun ayrılmasının ardından sezon içerisinde Chelsea'nin başına geçen Grant, hem Premier Lig hem de Şampiyonlar Ligi'ni ikinci sırada bitirdi. Ama yine de Abramovich'in gazabına uğramaktan kurtulamadı.

İki kulvarda da Manchester United'ın gerisinde kalınca, futbol popülizminin kurbanları kervanına katıldı. Oysa on binlerce meslektaşının hayal etmekte bile zorlanacağı bir kariyer aşamasını yapmıştı. Ancak Drogba'nın kırmızı kart görmesi, seri penaltı atışlarında onun yerine seçilen Terry'nin topa vururken ayağının kayması ve bunun sonucunda Chelsea'nin kupadan olması tüm sorumluluğu günah keçisi seçilen Avram Grant'ın sırtına yükledi!

Futbol, bazı çevrelerde maalesef böyle algılanan bir oyun. Kazananın her şeyi aldığı, bir tür kumar mantığıyla oluşturulan bu yaklaşım, ikinciye adeta yaşam hakkı bile tanımıyor. Tıpkı eski Roma'da kaybeden gladyatörün tribünden gelen bir parmak işaretiyle ölüme gönderildiği gibi, kendilerini kulübün en vazgeçilmez değeri zanneden yönetici tiplerinin iki dudağının arasından çıkan "kovuldun" sözcüğü, bazen çok daha parlak geleceklere taşınabilecek bir birlikteliği, henüz başlangıç aşamasında sonlandırıyor.

Şu sıralar Chelsea'de yaşanan bu popülist politikanın, aslında dünya coğrafyasındaki en verimli adresi Türkiye! Her sezon kendi rekorunu kıırarak kıyımdan kıyıma koşan bizim kulüplerimiz, sadece Süper Lig'de bu sezon 38 teknik patron çalıştırdı.

'Türk futbolundaki en temel sorunların başında ne geliyor?' diye sorulduğunda, sanırım verilecek yanıtın ilk cümlelerinde, bu anlayışsız, acımasız ve ilkel davranış bozukluğu yer alır.

Bakın, Chelsea, Grant'ı 8 ay içerisinde derdest ederken, Manchester United 22 sezondur aynı teknik adamla, Sir Alex Ferguson'la birlikte olmanın meyvelerini toplamayı sürdürüyor.

Ferguson, göreve geldiğinin ilk dönemlerinde hiç de başarılı bir tabloyu ortaya koyamamıştı. Kulübü sabretti ve arkasında durdu. O sabretti ve kafasındaki takımı kurdu. O 22 yıllık çalışma döneminin son 16 yılında Manchester United tam 10 kez Premier Lig'de şampiyon oldu. İki kere Şampiyonlar Ligi'ni, bir kere UEFA Kupası'nı, birer kez de Süper Kupa ile Kıtalararası Şampiyonluk Kupası'nı kaldırdı. Yani Ferguson'un yetenek ve yeterlilikleri, istikrar politikasıyla birleşti ve ManU gibi bir dünya devi yeniden doğdu.

Futboldaki en önemli aşamalardan birisi de kulüplerin kendi teknik adamlarını yaratabilmeleri. Mesela ManU bunu başarıyla yaptı. Chelsea örneğinin aksine, İngiltere'de birçok kulüp yine başarıyla yapmayı sürdürüyor. Ancak bizde hâlâ o kültürle buluşulabilmiş değil. Yap-boz tahtasının minyatürleri gibi, kendisini kulübün her şeyi gören zihniyet, canı sıkılınca, kafası bozulunca, istediği olmayınca teknik adamını oyunun dışına itiyor. Sonra da bu tür saçmalıklar yüzünden 18 takımlı ligde bir sezon içerisinde 38 teknik patron görev yapıyor!

Türkiye'nin bir yandan da kaynak israfına yol açan bu çarpıklıkla artık doğru yüzleşmesi gerekiyor. Az önce Ferguson örneğini verdim. Başarılı olmak isteyen, hele de o başarıyı uluslararası platforma yansıtmak isteyen her kulüp, kendi Ferguson'unu bulmak zorunda.

Fenerbahçe bu yolda bir adımı atar gibiydi. Ancak anlamsız bir şekilde kendisini de teknik adamını da tartıştırmayı sürdürüyor. Bunu Beşiktaş gerçekleştirebilir. Kayserispor gerçekleştirebilir. Sivasspor, Büyükşehir Belediyespor, OFTAŞ Spor gerçekleştirebilir. Zaten dikkat edin, bu saydığım takımlar teknik adam değişikliği yapmayıp azınlıkta kalan, ancak başarılı bir sezonu da geride bırakanlar. Yeni teknik adam alacaklar da uzun süreli bir birlikteliği sağlayacak tercihlerle yola koyulabilir.

Teknik adamı mevsimlik işçi gibi gören bir zihniyet, üst tarafı sadece günü kurtarabilir. Sonrasında ise başarısızlığa mahkûm olur. Onun için her kulübün kendi Ferguson'u ile buluşması, artık futbolumuzun olmazsa olmaz zorunluluğudur.

Başkan dediğin!

Gutersloh, Milli Takım'ın kamp yaptığı Marienfeld yakınlarında şirin bir bölge. Nüfusu, çevresiyle birlikte 114 bin. Belediye başkanı orta yaşlı, sıradan bir kent sakiniyle ayırt edilmeyecek davranışlar sergileyen bir bayan; Maria Unger.

O başkan geçtiğimiz hafta Milli Takım'ın antrenman için gittiği statta, önce Fatih Terim'e kentin anı defterini imzalatmak için düzenlenen törende, sonra da binlerce Türk taraftarın arasında izledim. Açıkçası yadırgadım!

Bir kere, "başkan dediğin"ın bizdeki hiçbir tanımına uymuyordu. Makam şoförü yoktu. Koruma ordusu yoktu. Kendisinin çok önemli olduğunu sanan bir duruşu, bakışı, kaş çatışı yoktu. Hatta "başkan geldi" diye etrafta terör estiren yardakçıları da yoktu. Zavallı, koca Almanya'nın ortasında adeta acınacak halde! Törene kendi başına geldi, sonra kendi başına geri gitti. Dayanamadım, etraftakilere sordum... Alışverişini de kendisi yapıyormuş! Hatta yaşlı annesini, fırsat buldukça şehrin ortasında tekerlekli iskemlesinden iterek o dolaştırıyormuş!

Bir bizdekilerin kerameti kendilerinden menkul bilen ve kendi kendilerine yükledikleri misyonun ağırlığını taşımak için ıstırap çeken hallerini düşündüm. Bir de Maria Unger'in sadeliği, rahatlığı ve doğallığını. Bizimkiler, kendilerine göre çok ama çok önemli. Bu garibim fazla halk gibi duruyor, lâkin çok değerli.

Bizimkiler kendilerine biçtikleri başkan rolünü abartarak yaşıyor. Bu, hayatın içerisinde, neyse onu yansıtıyor.

Bu "başkanlık" denilen şey, zaten bir garip algılanıyor! Belediye başkanından vazgeçtim, geçmişte defalarca şahit olmuştum, kulüp başkanları da afrasız, tafirasız ve dahi korumasız dolaşıyor! Bizdeki başkanların aksine, taraftarlarla aynı mekânda yiyor, içiyor, sohbet ediyor! Her şeye tepeden ve asık suratla bakmak yerine, kendilerini hiç kasmadan, normal insanlar gibi gülüp, eğleniyor.

Buraların havasından mı suyundan mıdır nedir... "Başkan" sıfatıyla ortada gezinenler caka satmayı, hava atmayı, hor gözle bakmayı bile beceremiyor!

Yanisi şu:

Bunlar biraz tuhaf! Bizdekilerin tersine güçlerini koltuk ve cüzdanlarından değil, bilgi, beceri, kişilik ve ufuklarından alıyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yolumuz açık olsun

Zeki Çol 2008.06.04

Artık sayılı günler kaldı. Cumartesi akşamı, Avrupa Şampiyonası'nda yeniden sahne alıyoruz. 1996'da ilk kez katılıp gol atamadan ve puan alamadan ayrıldığımız, 2000'de çeyrek final oynadığımız şampiyonada bu kez amaç, daha da yukarıya yükselmek. Bunun için de öncelikle gruptan çıkmayı başarabilmek.

Grup maçları süreci, bizim için şampiyonanın bu aşamadaki en zor bölümü. Çünkü Portekiz, ev sahibi İsviçre ve Çek Cumhuriyeti gibi gerçekten iddialı rakiplerin olduğu bir grupta yer alıyoruz. Ve bu grupta, bana göre en belirleyici maçlardan birini cumartesi akşamı Portekiz'le oynuyoruz.

Portekiz, 1996'da grupta, 2000'de ise çeyrek finalde yenildiğimiz bir takım. Finallere katılan 16 takımın kadrolarına göz attığınızda, aynı zamanda en fazla yıldıza sahip ekiplerden birisi Portekiz. Carvalho, Deco, Nani, Ronaldo, Quaresma, Simao, Nuno Gomez kalburüstü oyuncular.

Ancak Portekiz, bireysel yeterliliği çok gelişmiş oyunculardan oluşsa da takım oyununa adapte olmakta zorluk yaşayan bir rakip. İyi bir oyun planı, güçlü bir takım savunmasıyla, taktik disipline sahip ve günü iyi yaşayan bir Türk Milli Takımı'nın bu defa Portekiz'i yenmesi pekâlâ mümkün.

Zaten bu maçı kazandığımız takdirde, gruptan çıkmamız hiç de zor olmaz. Berabere bitirdiğimizde ise özellikle İsviçre maçı, bizim açımızdan büyük önem taşır. Portekiz maçı kazanmak bizim için neden çok önemli? Birincisi, ilk maçı kazanmanın getireceği moral ve güven açısından önemli. İkincisi ise grupta en önemli rakibimizin gardını ilk maçtan düşürmek açısından önemli.

Tabii ki en az oyun stratejisi kadar, grup stratejisi de bu aşamada hassasiyetle üzerinde durulması gereken bir konu. Maçların skorlarına göre, 4 puanın bile gruptan çıkmak için yeterli olabileceği bir etabı yaşayacağız.

Milli Takım'da ilk iki hazırlık maçında bir dolu eksik gözlendi. Takım savunmasının sorunlu oluşu bunlardan biriydi. Topun kaybedildiği noktada, tüm takım olarak arkasına geçmek oyun anlayışımızın olmazsa olmazıydı. Mesela o maçlarda bu yapılamadı. Biraz da bu nedenle arka alanda rakiplere küçümsenmeyecek sayıda pozisyon verildi. Yüksek toplardaki savunma zaafı bir diğer yetersizlikti. Skor avantajını yakaladıktan sonra rakibi soğutmak için oyunu tutmak, arka alandan top kullanarak çıkmak, hücum organizasyonunu daha efektif

yapmak, oyunun boyunu kısaltmak gibi antrenmanlarda özellikle çalışılan konularda da bu maçlarda dönem dönem sıkıntılar yaşandı.

Bunun gerisinde, lig döneminin ardından oluşan mental ve fizik yorgunluğun, hazırlık aşamasının o maçları kapsayan bölümünde tam anlamıyla giderilememesi, sakatlıklar nedeniyle ideal kadronun kurulamaması, ilk iki maçta 24 ayrı oyuncunun oynatılması gibi etkenler de vardı.

Ancak Finlandiya ile yapılan son hazırlık maçında, ilk iki maça yansıyan sorunların büyük ölçüde giderildiği de gözlemlendi.

Şimdilerde ise hem fizik hem mental olarak hazır, coşkulu, istekli, adeta istim üzerinde duran bir yapı oluştu.

Bu takımdan, bu şampiyonada hepimiz çok şey bekliyoruz.

Bu takımın, bu şampiyonada çok şey yapacağını düşünüyoruz.

Bu takımın, en zor aşama olan gruptan çıkması halinde, çok iyi yerlere gideceğine yürekten inanıyoruz.

Öyleyse... Yolumuz açık olsun.

Hangisi doğru?

Spor hukuku, Türkiye'de hâlâ ideal bir zemine oturabilmiş değil. Özerklik sürecinin başlamasıyla birlikte her özerk federasyonun ayrı bir ceza kurulu oluşturması, spor hukukundaki karmaşayı azaltmak yerine biraz daha yoğunlaştıran, hatta bazen içinden çıkılmaz hallere sokan bir gelişme.

Spor ile hukuk ilişkisini, klasik hukuk anlayışıyla kurmaya ve bu yolla sorunlara çözüm aramaya kalkmanın bazen çok garip sonuçlar doğurduğunu çoğunuz gözlemişsinizdir. Süreyya Ayhan'a verilen ömür boyu men cezasının, Tahkim Kurulu tarafından şimdilerde 4 yıla indirilme kararında da olduğu gibi.

Vatandaş bir yana bırakın, sporun uzun süredir içerisinde olan kişilerin bile anlamakta zorlandıkları iki farklı karar var şu an ortada.

Atletizm Federasyonu Ceza Kurulu, yurtdışında olduğu sürede yasaklı madde kullandığı gerekçesiyle, hatırlayacaksınız Süreyya Ayhan'a ömür boyu men cezası vermişti. Daha sonra yapılan itirazın ardından kurul bu kararında ısrar etmişti. Süreyya Ayhan'ın Tahkim Kurulu'na yaptığı başvuru ve akabinde çıkan karar, çok daha farklı ve önemli miktarda azaltılmış bir cezayı beraberinde getirdi. Kurul 36. maddeye göre dopingli yakalandığı gerekçesiyle Süreyya Ayhan'a 2 yıl men cezası verdi. Bu eylem yurtdışında olduğu için, 43. madde gereği cezaya 2 yıllık bir ilave daha yaptı.

Şimdi akla gelen ilk soru şu:

Hangi karar doğru?

Ceza Kurulu'nun verdiği ömür boyu men mi?

Tahkim Kurulu'nun verdiği 2+2 yıl mı?

4 yıla ömür boyu arasında uçurumlar var.

Hukukta, farklı yorumlar bazen böylesine garip çelişkiler de yaratabiliyor. İşin o noktasından da vazgeçtim. Sporcuya verilen cezalar konusunda, artık yapılması şart olan bir tartışmanın boyutu açıkçası beni daha çok ilgilendiriyor.

Bu tür kararlar sadece hukuki mi olmalı?

Yoksa hukuki olmasının yanı sıra, biraz da sportif bir yan mı taşınmalı?

Eğer sadece "hukuki olmalı" diye kestirip atarsanız, bir aşama sonrasında IAFF tarafından değerlendirilecek, sonra belki de CAS'a kadar gidecek Tahkim Kurulu kararına da saygı duyabilir, dahası bu kararı insafli bile bulabilirsiniz. Ama Süreyya Ayhan'ın 30 yaşında, üstelik 4 yıldır yarış koştırmayan bir atlet olduğunu hesaba katar ve IAFF sesini çıkarmadığı takdirde, bu karara göre 4 yıl daha koştırmayacağını düşünürseniz, bir atletin spor yaşamının kibarca bitirildiğini anlarsınız.

Türkiye ne yazık ki böylesi konuları medyası, spor adamları, hatta eser miktarda olan spor hukukçularıyla da tartışmaktan uzak duran bir yapıda.

Süreyya Ayhan dün ömür boyu men cezasıyla bitirilmişti. Şimdi ise cezanın 4 yıla indirilmesiyle.

Sonuçta iki karar arasındaki fark nerede?

Dosyayı iki kurul da kendine göre ve hukuki boyutuyla değerlendirmiş. Biri "ömür boyu pistlerin dışında duracaksın" demiş... Öteki ise "Aktif sporculuğun bitsin, arzu ediyorsan masterlarda koş" iyileştirmesini getirmiş. Birinci kararı söylediğim manada tartışmaya zaten gerek yok. Ancak ikinci kararda da galiba sportif boyut göz ardı edilmiş.

Spor hukukunun bu ülkenin sporundaki en önemli eksiklerden birisi olduğunu düşünenlerdenim.

Spor Tahkim mahkemelerinin oluşması ve belli standartların sağlanmasının gerektiğini de söyleyenlerdenim. Ancak bir noktanın ısrarla altını çizerek. Sporun hukuku oluşturulurken, her şeyden önce sportif olması gerektiğini bilerek.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Evlat kurşunu!

Zeki Çol 2008.06.11

Almanya, B Grubu'nun güçlü ekiplerinden Polonya'yı Podolski'nin iki golüyle yendi. Çoğunuz biliyorsunuz, Podolski Polonya asıllı bir oyuncu.

Tıpkı, ilk golün pasını veren, ters bir vuruşla ikinci golde topun Podolski'ye geçmesine istemsiz katkı yapan Klose'nin de olduğu gibi.

Son 50 yıldır devam eden ve başta ekonomik nedenlerle oluşan yoğun göç trafiği, özellikle de Avrupa'da artık milli takım yapılarını neredeyse tümüyle değiştirdi. Geçmişte, hele de siyahî oyunculara karşı olan tutuculuk, 1990'lı yıllardan itibaren yerini hissedilir bir değişime bıraktı. İngiltere, Hollanda, Fransa'nın başını çektiği bu süreç, giderek tüm Avrupa'yı sardı. Bugün, biz de dâhil olmak üzere bu şampiyonada yer alan çoğu takım, çok milletli birer mozağin yansımaları.

Bizde, doz aşımı tutuculukla azınlıkta da kalsa halen daha Aurelio, hatta Colin Kazım'a tepki verenler var. O tepki sahiplerinin, çok uzağa gitmeden son Almanya-Polonya randevusundaki maçın adamına bakmaları lâzım. Evet, Podolski bir Polonyalı. Ancak Alman Milli Takımı için oynuyor. Belki dramatik bir gelişme ama Polonya'ya maçı kaybettiren goller de bizim klasik "Evlat kurşunu" tanımımıza uyarcasına o Polonyalının ayağından çıkma.

Bugün, bize de aynısı olabilir. İsviçre takımında Gökhan İnler ilk 11'in değişmez oyuncusu. Frei'in sakatlanmasından sonra yine ilk 11'de oynaması beklenen İsviçre Ligi'nin gol kralı Hakan Yakın da bir Türk. Dahası, sakatlığı geçerse kadroda yer bulabilecek Eren Derdiyok da öyle. Hiç temenni etmem fakat o üç Türk'ten biri de bize gol atabilir.

Yarınlarda hiç kaçınılmaz çok daha farklı gelişmelere tanık olacağız. Almanya, Hollanda, Fransa, Avusturya, Belçika, İsveç ve Danimarka'da futbol oynayan on binlerce Türk genci var. Üstelik bunların küçümsenmeyecek bir bölümü de yaşadıkları ülkelerin vatandaşları. Bir sonraki şampiyonada, Alman Milli Takımı'nın kadrosunda bir Türk'ü görürseniz şaşırmayın. Bugün İsviçre ve Avusturya örneklerinde olduğu gibi, belki 2020'lerin Avrupa Şampiyonası'nda karşılaşacağımız çoğu takımın kadrolarında azımsanmayacak sayıda Türk olacak. Pazar günü Polonya'nın yaşadığı o dramatik gibi görülen sonu, o yıllarda belki biz de yaşayacağız.

Ağırlıklı olarak ekonomik sorunlar ya da daha iyi koşullarda yaşama arzusundan kaynaklanan göçlerin oluşturduğu bu farklılaşmayı, artık "Evlat kurşunu" sığılından uzaklaşarak doğru algılamak gerek.

Bunu, fanatik bir yaklaşımla yargılamak, suçlarcasına sorgulamak yerine, yeni dünya düzeninin bir sonucu ve futbolun kendine özgü renklerinden biri görmek, sanırım daha doğru bir yaklaşım olacak. Evet, Polonya'nın Almanya karşısında yaşadığını yine hiç temenni etmem ama bugün biz de yaşayabiliriz. Dilerim bugün olmaz, ancak böyle bir gelişme yarınlarda inanılmaz kaçınılmaz.

Kimileri bunu bizim handikabımız olarak görebilir. Bana göre çok daha farklı bir şey... Eksikimiz, yetersizliğimizden öte, fazlalığımız.

Huzurevindeki şampiyona

Avusturya tarafını bilmiyorum. Ama İsviçre'de ruhsuz bir sıradanlık hâkim. Güya Avrupa Şampiyonası oynanıyor. Etrafa serpiştirilmiş bayrakları, yönlendirmeleri görmesiniz ya da maçların oynandığını bilmeseniz, İsviçre'nin ev sahibi olduğuna inanmanız bile zor. Sanki geleneksel bir organizasyonun kanıksanmış periyotlarından birini yaşıyormuşçasına... Garip bir sükûnet var burada. Böylesine sessiz bir Avrupa Şampiyonası'yla inanılmaz ilk kez karşılaşıyorum.

UEFA'nın merkezi Nyon, bizim basın mensuplarının ağırlıklı olarak konuşlandığı kent. UEFA'nın düzenlediği bu organizasyona, UEFA'nın merkezinin bulunduğu kentten bakarken daha da bir tuhaf oluyor insan. Sözelimi sokaklar, ıssızlık ölçüsünde boş.

Şöyle bir 2 yıl öncesini, Almanya'da yapılan Dünya Şampiyonası'nı ya da diğer Avrupa Şampiyonaları'nı göz önüne getiriyorum da... Aradaki fark, bir İngiliz 'pub'ıyla bir huzurevinde maç izlemenin mukayesesini çağırıştırıyor bana.

Buradaki olağandışı dinginlik... Diğerlerinde yaşanan ise coşku, heyecan, hareketlilik...

Sahi, bu şampiyonayı bu İsviçre'ye niye vermişler ki?

Portekiz yenilgisi son değil, sonuç

Bir maç kaybettik... Fırtınalar koptu. Aslında doğal. Biz biraz böyleyiz. Hele de beklentilerimizi yüksek tuttuğumuz eşiklerde daha da tepkiliyiz.

Aslında kaybedilen ne?

Sadece bir maç.

Ve o maçla birlikte, çok önemli bir opsiyon. Fakat 2000'de çeyrek final oynadığımız Avrupa ampiyonası'na da yenilgiyle başlamamış mıydık?

Tarihimizin en görkemli başarısını elde ettiğimiz 2002 Dünya ampiyonası'nda da grubun ilk maçını kaybetmemiş miydik?

Portekiz'e yenilmek bir son değil, yalnızca bir sonuç.

Bugün İsviçre, pazar günü ek Cumhuriyeti malarımız var. Grup matematiğinin seyrine göre dört puan bile yetebilir. 2000'de olduğu gibi, bir beraberlik, bir galibiyet dahi bizi bir st tura götürebilir. Ya da yine grup matematiğine göre 6 puan bile yetmeyebilir.

Henüz yolun bağındayız ve bir avantaj dığında kaybettiğimiz çok Şey yok.

Bugün, artık geride bırakmamız gereken o günden daha önemli.

Kazanırsak, yola yine emin adımlarla devam ederiz. Berabere kalırsak, diğer maçların seyirlerini izleriz.

Őansımızı büsbütün yitireceğimiz tek alternatif, İsviçre'ye de kaybetmek.

Onu da zaten düşünmüyor, beklemiyor, istemiyoruz.

Zor bir gün yağayacağız. Yeni bir bağlangı için, bu engeli açmalıyız, ağacağız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arėiv bağlantısı)

Hırvatistan ara durak

Zeki ol 2008.06.18

Bizim takımı bu ağamada en güzel tanımlayan cümle, "ılgın Türkler!" Bir İsviçre maçı oynadık... Hop oturduk, hop kalktık. Sonra bir ek Cumhuriyeti maçı yağadık... Yreklerimizin dayanıklılığını milletçe sınadık. Ücretsiz check-up'tan geçtiğimiz o iki ma, hatta gruptaki  ma, hepimize Milli Takım'ın oyun karakteriyle ilgili de çok önemli ipuçları verdi.

Bir kere biz, savunma değil hücum karakterli bir takımız. Ne zaman oyunu kendi alanımızda kabul edersek, o zaman bağta bireysel olmak üzere hata yapıyor ve gol yiyoruz. Ne zaman oyunu karėı alana yıkar, rakibi baskı altında tutarsak, o zaman gol atıyor ve sonuca ulağıyoruz.

Futbol, hele böyle si organizasyonlarda hiç tartışmasıız, çok st düzey stratejileri de beraberinde istiyor. Biz, o stratejileri rakibi durdurmak adına üretmeye bağladığımızda, takımın sanki önce psikolojisi, sonra da ritmi bozuluyor.

Eskilerden kalma, çok anlamlı bir laf var: "En iyi müdafaa hcumdur."

Bizim karakterimizi en iyi bu laf yansıtıyor.

Oyunu kendi alanımızda kabullendiğimizde, garip bir zgven yitimi oluşuyor. Tersini yaptığımızda ise tam tersine müthiş bir güven geliyor. Zaten oyuna tempo kazandıran, renk ve keyif katan, pozisyon ve gol getiren coşku da bu bölümde ortaya çıkıyor.

Fatih Terim'in gerek İsviçre gerekse Çek Cumhuriyeti maçlarının ikinci yarılarında oyuna yaptığı müdahalelere dikkat edin. Takımın daha çok sayıda çabuk ve atak oyuncusuyla takviye gördüğü o ikinci yarılar, ilk bakışta kimilerine savunma güvenliğini azaltan riskli hamleler gibi gelebilir. Oysa tam tersi... Yüksek tempoyla buluşan, rakibi kendi alanına hapsedip hataya zorlayan o bölümlerde verdiğimiz pozisyon sayısı, savunma anlayışımızın daha yoğun olduğu bölümlerden daha az.

Yanisi şu... Biz oynatmamaktan öte oynamayı seviyoruz. Oynatmamaya kalktığımızda sıkıntı yaşıyor, oynamaya yöneldiğimizde de sıkıntı yaşıyoruz. Üstelik bireysel becerisi gelişmiş, o beceriyi takım oyununa da yansıtan çok önemli silahlara sahibiz. O zaman Hırvatistan maçında da hücumla devam.

Söz Hırvatistan maçına gelmişken, şunu da belirtmeliyim. Hırvatistan, iyi kapanan, kontratağa çabuk ve etkili çıkan ve grubu 9 puanla kapatan bir takım. Ama bizim onlardan fazlamız var.

Futbolun olmazsa olmazları teknik, taktik, fizik üçgeninde buluşuyor. Biz o üçgeni, başka hiçbir takımda bizdeki kadar olmayan çok farklı bir değerle farklılaştırıyoruz... Takım ruhu.

O ruhun, imkânsız gibi görülen Çek Cumhuriyeti maçının çevrilmesine nasıl katkı yaptığını tanık oldunuz. Son 15 dakikaya 2-0 yenik giren, üstelik Çek Cumhuriyeti gibi turnuva deneyimi yüksek, takım oyununu çok iyi oynayan bir rakip karşısında verilen o müthiş mücadeleyi gözlerinizle gördünüz.

Skoru bir yana bırakıp, bir önemli noktaya parmak basmak istiyorum. Oyunda topun bizde kaldığı süre 30,41 dakika. Çek Cumhuriyeti'nde kaldığı süre ise 23,05 dakika. Bu, o güçteki rakiple oynanan, bir kader belirleme maçında inanılmaz ölçüde ezici bir fark.

Oynadığımız üç maçta da rakipten daha fazla koşan biziz. Dolayısıyla fizik kalitemizde sorun yok. Teknik anlamda becerileri yüksek oyunculardan kuruluyoruz, onda da sıkıntımız yok. Taktik anlamda bir sıkıntı yaşamayız.

Bunlara, işte o takım ruhumuzu da eklediğimizde, "bizim çılgınlar" bir zafere daha imza atacaklardır diyorum.

Evet, Hırvatistan güçlü bir ekip... Zor bir rakip... Ancak bizim için bir ara durak. İnaniyoruz, bir kez daha Basel'e döneceğiz...

Öyleyse, hedef büyük, koşmak gerek.

Bu takımla coşmak gerek.

FUTBOL HAYATTIR!

Geçen haftaki yazımda, "Portekiz'e yenilmek bir son değil, sadece bir sonuç" demiştim. Gördünüz, çarşamba akşamı İsviçre, pazar akşamı Çek Cumhuriyeti'ni yendik... Ve çeyrek final için şimdi Viyana'ya geldik.

Futbol, umutsuzlara yaşam hakkı tanımayan bir oyun. Çoğu yanı hayatımızla da benzeşiyor. Önce çalışacaksın... Mücadele edeceksin... Tabii ki inanacaksın ve kendine güveneceksin... İşin içerisine hırsını, inadını katacaksın... Avantajlı konuma geldiğinde şırmamayacak ve tevazuu elden bırakmayacaksın... Arada bir sendeleyip geriye düştüğünde asla umutsuzluğa kapılmayacaksın... Fırsatları değerlendirmeyi becerecek ve hedefi sonuna dek kovalayacaksın.

Tıpkı bizim önce İsviçre, sonra da Çek Cumhuriyeti maçında da yaptığımız gibi.

Bu yanıyla baktığınızda, o maçları yalnızca futbol dersi olarak algılamamak gerekir. Birer hayat dersi görmek, daha farklı bir yaklaşımı beraberinde getirir.

Evet, başarmak istiyorsanız çalışacaksınız... Mücadele edeceksiniz... İnanacaksınız, kendinize güveneceksiniz... Ve en önemlisi, umudu asla yitirmeyeceksiniz ki... Kazanasınız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Öncekiler 'zafer'di... Bu defa 'destan' olur

Zeki Çol 2008.06.25

Bu tür hatırlatmaları pek sevmiyorum. Bir istisna olarak, hoşgörünüze sığınıp yazıyorum. Portekiz yenilgisinin ardından "Bu bir son değil, sadece sonuç" demiştim. Son zaferin öncesinde ise Hırvatistan'ın ara durak olduğunu dile getirmiştim.

Sizler de gurur duyarak tanığı oldunuz. Önce İsviçre, sonra Çek Cumhuriyeti'ni, üstelik geriden gelerek yendik. Ardından da yine geriden gelerek, Hırvatistan'ı eledik.

O iddia dolu öngörülerde, asla laf olsun diye bulunmadım. Bu takımın gücünü biliyordum. İnancını biliyordum. Dahası, tüm o maçlara damgasını vuran ve başka hiçbir takımda olmayan ölçüde zirveye tırmanan "takım ruhu"nu biliyordum. Kabul etmek lazım, sanki bir ilahi güç devreye girdi, şans da bizden yana oldu. Ama öylesine yürekli, öylesine istekli, öylesine coşkulu bir mücadeleyi ortaya koyduk ki... O "bizden yana oldu" dediğim şans da yanımızda olması için bu takım zorladı.

Şu an "şampiyonanın en büyük rengi" denilen takımız. Şampiyonaya keyif, heyecan ve anlam katan takımız. Üç maçı da geriden gelip kazanarak yarı finale adını yazdıran yanıyla şampiyona tarihine geçen takımız. Mangal gibi yüreğimiz, eksildikçe büyüyen direncimizle yola devam ediyoruz.

Bugün rakip Almanya... Servet, Nihat, Emre Güngör sakatlıkları nedeniyle şampiyonayı kapattılar. Tümer ile Emre Belözoğlu'nun durumları maç saatine dek belli değil. Arda, Tuncay, Volkan, Emre Aşık cezalı. Nereden bakarsanız bakın, ideal onbirin yarısından fazlası oynayamayacak.

Sahaya ideale yakın bir kadroyla çıkabilsek, gönül rahatlığıyla "Almanya'yı eleriz" derdim. Şimdi biraz daha ihtiyatlı davranıyorum. "Eleyebiliriz" diyorum. Bu defa kesin söyleyemesem de umudumu yine koruyorum.

Çünkü, bu takıma hepiniz gibi ben de yürekten inanıyorum.

Bugün belki üç değişiklik yapabilecek sayısal yeterliliğe sahip bir kadromuz bile olmayacak. Ama yüreğiyle, inancıyla, azmiyle, inadiyla oyunu sonuna dek kovalayan, Türk Milli Takımı o sahada oynayacak.

Bu kadar eksiğe rağmen, Almanya'yı da elersek... İşte o zaman galibiyetin adı "Zafer" değil, "Destan" olarak konulacak.

Korkunç düello!

Yalnızca futbolda değil, yakın geçmişe kadar takım sporlarındaki en önemli eksiklerimizden biri, kritik eşikleri aşamamaktı.

Mesela Milli Takım, 2004 Avrupa, 2006 Dünya Şampiyonasına katılma haklarını play-off'ta sırasıyla Letonya ve İsviçre'ye elenerek kaybetmişti. Basketbolda, voleybolda da değişik kereler benzer sıkıntıları yaşamıştık. Ama bu milli takım, makûs talih gibi gözükken o güvensizlik girdabını da aşmayı başardı.

Eleme grubunda, sondan ikinci Norveç maçı olmak ya da olmamaktı. Üstelik maç Oslo'da oynanmaktaydı. Düşenin bir daha ayağa kalkamayacağı gerçek bir düelloydur. Milli takım 2-0 kazandı. Ardından gruptaki son maça gelindi. Bosna-Hersek mutlaka yenilmeliydi. O da devre dışı bırakıldı.

O iki maçta oluşan özgüven artışının ne denli önem taşıdığı, bu Avrupa Şampiyonasında ortaya çıktı. İsviçre maçını kaybetsek, şampiyona bizim için bitecekti. Üstelik İsviçre'yle 2006'dan kalma çok önemli bir sportif hesaplaşmamız vardı. Kendi evinde, kendi seyircisinin önündeki o düellonun galibi de milli takımdı.

Ya Çek Cumhuriyeti maçı? Puanlar eşit, atılan-yenilen goller eşit, averajlar eşitti. Son zamanların en çok konuşulan bu maçında, 2-0 yenik duruma düşmek çoğu takım için her şeyin bitmesi anlamı taşırdı. Oysa milli takım, tarihe geçecek bu düellodan da başı dik ayrıldı.

Ve Hırvatistan maçı... Tüm dünyayı hayrete düşüren o inanç zaferi. Bu düello, hepsi içerisinde çok farklı bir yer aldı. Çünkü hatırlayabildiğim hiçbir dünya ya da Avrupa Şampiyonası'nda böyle bir finiş yaşanmamıştı. Uzatma devrelerinin bitimine bir dakika varken gol yiyen hiçbir takım, son düdüğe saniyeler kala maçı ve ardından da turu kurtaramamıştı.

Evet,... Son 6 resmi maçının 5'ini düello ortamında oynadı milli takım. "Ya hep, ya hiç" noktasına gelen bu 5 maçta, yara bere içerisinde de dursa, ayakta kalan ve yola devam eden taraf oldu.

Belki dikkatlerden kaçan ve geçmişin aksine milli takımı apayrı bir noktaya taşıyan en önemli gelişmelerden biri de buydu.

O gelişmenin 6 sözcüklü özeti ise şuydu: Azmin zaferi, güvenin eseri, mücadelenin bedeli.

Bu da Türk...O da Türk

Böylesi şampiyonaların en keyifli yanlarından biri, dünyanın dört bir yanından gelen insanların kaynaşması. Farklı din, farklı dil, farklı kültürlerden onbinlerce futbolsever, "Oradaydım" demek ve o ortamın saha dışında da tadını çıkarmak için günlerdir İsviçre-Avusturya arasında kentten kente gidip geliyor.

Özellikle "Fan-Zone"lardaki eğlence, diğerleriyle kıyaslandığında biraz sönük de dursa Avrupa Şampiyonasına ayrı bir renk katıyor.

Her ne kadar ayrı tribünler oluşturulsa da çoğu zaman sahada oynayan takım taraftarları aynı tribünlerde buluşabiliyor. Tatlı sataşmalar dışında kimse kimseye ne küfür, ne de hakaret ediyor. Kavgadan uzak bir barış ortamında, herkes sırtında forması, elinde bayrağı takımına destek veriyor.

Birlikte çekilen fotoğraflar, TV kameralarına sarmaş dolaş verilen görüntüler, bu anlamlı olayı yıllar sonrasına taşıyacak olan anı belgeleri.

O görüntülerin içerisinde sıklıkla bizimkilere de rastlamak mümkün. Bir Çek, birkaç Hırvat, birkaç Türk fotoğraf makinelerinin karşısında defalarca gördüğümüz dostluk sahnelerinin figürleri.

Sanılanın aksine, Türk taraftarlar bu şampiyonada çok da iyi bir sınav veriyor. Bir yandan sonuna dek takıma sunulan destek... Diğer yandan, rakip takım taraftarlarıyla kurulan diyalog. Açıkçası ülkemizde özlediğimiz, ama bir türlü gerçekleştiremediğimiz futbol dostluğu, burada doruklarda geziniyor.

Tabii bu manzaraları gördükçe de insanın aklına haklı olarak da şu soru geliyor:

"Burada yapıyoruz da, ülkemizde niye yapamıyoruz?"

Sahi, niye yapamıyoruz?

Bir İsviçreli, bir Çek, bir Hırvat taraftara gösterdiğimiz saygıyı, hoşgörüyü, neden kendi insanımıza, daha doğrusu birbirimize çok görüyoruz.

Burada, o çağdaş taraftar profilini çizen de Türk... Ülkemizde olay çıkaran, anarşi yaratan, birbirine saldıran da Türk.

Bir İsviçreli ile bir Türk yan yana oturup maç izlemeyi pekala beceriyor... Bir F.Bahçeli ile bir G.Saraylı birbirinin görüş mesafesine girdiğinde dahi, öfkeden deliye dönüyor! Bu şampiyonanın futbolumuza kazandırdığı çok önemli değerler var. Onların üzerine bir şeyleri inşa edip gidersek, çok daha iyi yerlere gelmemiz pekala mümkün. Ama tribünlerimizdeki şu davranış bozukluklarını da yok etmek kaydıyla.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

En mutlu dede

Zeki Çol 2008.07.02

Luis Aragones'in İspanyol taraftarlar arasındaki lakabı "Abuelo", yani "Dede." Kimilerinin "huysuz", kimilerinin "sevimli" buldukları Aragones, 70 yaşında ilk kez Avrupa Şampiyonluğu'yla kucaklaşmanın mutluluğunu yaşıyor şimdilerde.

Başta Raul olmak üzere, İspanya'nın bazı yıldızlarını kadroya almayan, bireysellikten öte takım oyununu ön plana çıkaran ve ülkesine 44 yıllık bir aradan sonra Avrupa Şampiyonluğu'nu yaşatan Aragones, söylediği lâfın arkasında duran, iş disiplini ön planda tutan, şu sıralar kalması için Başbakan Zapatero önderliğinde demeç seferberliği yapan ülke yöneticilerine kulak tıkayan bir katılıktadır.

Biraz fazla dediğim dedikçi!

Bu hali, kim bilir yeni takımı Fenerbahçe'de bazı sorunlar yaşamasını da beraberinde getirebilir.

Ancak, şunu hemen belirtmeliyim; Aragones'in Fenerbahçe'ye katacağı çok şey var. Çünkü Aragones'te klasik bir teknik adam portresinin dışında çok şey var. Oyunu okuma, zamanında önlem alma, müdahalede bulunma, takıma pozitif futbol oynatma konusunda Aragones yılların deneyimiyle olgunlaşan bir büyük usta. Almanya ile oynanan finaldeki hamleleri ders alınacak yaratıcılıkta.

Bizde, yaşı ilerlemiş teknik adamlara öteden beri nedense hep dudak bükerek bakılır. Hatırlayın, geçtiğimiz sezon bunun örneğini yaşamıştık. Kalli Galatasaray'la anlaştığında, yorumcusu, futbol adamı, taraftarı, küçümsenmeyecek sayıda insan, o huysuz ihtiyarın akıl sağlığına varıncaya dek çok şeyini tartışmıştı. Lâkin Kalli, son 6 haftada bırakmasına karşın şampiyonluğun en azından altyapısını hazırlamıştı.

Aragones isminin ilk ortaya atıldığı günlerde de bir dolu soru işareti kafalarda uçuşmaya başladı. Ancak Aragones, İspanya'yı şampiyon yapmayı başardı, tüm olumsuz tartışmaların önünü kapadı ve Kalli'den çok farklı bir krediye yakaladı.

Şimdi Fenerbahçe erken karar vermenin maddi-manevi artılarını yaşıyor. Bu, bir yönüyle daha ihale aşaması yeni bitmişken geniş bir kitle tarafından kabul gören ve fiyatı ikiye katlayan yatırımlara benziyor. Yıllarını ihale ve inşaatlarda geçiren Aziz Yıldırım'ın, sportif anlamdaki en yararlı, en kârlı yatırımlarından biri şu an Aragones.

Peki Aragones F.Bahçe'ye ne kazandırır?

Biraz sabır gösterilirse çok şey.

İspanya'yı bazen 4-3-3, ağırlıklı olarak 4-1-4-1 oynatan Aragones'in en büyük şansı, bir Senna'nın da yeni takımında kendisini bekliyor olması. İspanya Milli Takımı'nın kilit oyuncusu Brezilya asıllı Senna'nın Fenerbahçe'deki karşılığı, yine bir Brezilya asıllı, bizim Milli Takım'ın da temel direği olan Aurelio. Aragones'in hücum organizasyonundaki en büyük silahlarından biri, sağdan sürekli bindirme yapan ve önündeki Iniesta veya Silva'yla birlikte rakip savunmayı yıpratın Sergio Ramos. Fenerbahçe'de benzer görevi yapan oyuncular Gökhan Gönül ile Deivid. Öndeki çabuk ve hareketli golcü Villa'nın fonksiyonunu en yararlı şekilde yerine getirebilecek adam Semih. Hemen onun arkasında, Fabregas kadar hareketli olmasa da top kullanmada büyük bir yetenek olan Alex. Evet Fenerbahçe'de Xavi Hernandez yeterliliğinde bir orta saha oyuncusu yok. Ama kalite olarak daha geride de dursa, Aragones'in İspanya Milli Takımı'na oynattığı oyunu oynamaya yakın bir oyuncu topluluğuna sahip Fenerbahçe.

Bu açıdan bakarsanız, bir-iki takviyeyle bu sezon Aragones kendi oyun modelini uygulatacağı çok farklı bir Fenerbahçe ile karşımıza çıkabilir.

Kim bilir o zaman "Abuelo", en mutlu dede olmayı, yeni sezondaki Şampiyonlar Ligi performansı ile da bir alışkanlığa dönüşürebilir.

En etkili vuranlardan biri de biziz

Euro 2008'den bir dolu övgü ve unvanla döndük.

Şampiyonaya renk kattık... Keyif kattık... Anlam kattık... Tüm dünya tarafından takdirle karşılandık... Gönüllerin şampiyonluğunu kazandık.

İlk kez Avrupa üçüncüsü olduk... Fatih Terim'e, Aragones ile birlikte en başarılı teknik adam unvanı verildi. Hamit, Fabregas ile birlikte asist kralı oldu, UEFA tarafından en iyi 23 oyuncu arasında gösterildi. Tüm zamanların en heyecan verici maçı, Çek Cumhuriyeti'ni 3-2 yendiğimiz o unutulmaz zafer seçildi. 31 maç içerisinde sadece dördünü yenik duruma düşen takım kazandı, bunların üçünü geriden gelip biz aldık. İspanya (12), Hollanda ve Almanya'nın (10'ar) ardından en fazla golü (8) rakip filelere biz bıraktık. Bunlar hepinizin artık ezbere bildiği güzellikler.

Ya bilmediğiniz?

Şimdi çok daha farklı bir aşamadan söz edeyim. En etkili şutları da Almanya ve Hollanda'nın ardından biz attık. Almanya'nın 6,2, Hollanda'nın 7,8, bizim ise 8 şutumuzdan biri gol oldu.

Bu istatistik bazı kıyaslamaların yapılması açısından çok önemli. Mesela 2004'ün şampiyonu Yunanistan 34 şutta bir gol kaydetti, son dünya şampiyonu İtalya ise 17.6 şutta bir gol.

Peki, karavanacılar kimler miydi? Biri Romanya, 33 şutta bir gol kazanabildiler. Biri Avusturya, 41 şutta bir gol. Bir diğeri Polonya, 44 şutta bir gol.

Ya son dünya şampiyonası finalisti Fransa?

Tam 47 şutta bir gol!

Yani bir zamanlar hayranlıkla izlediğimiz o Fransa, hayal kırıklığı şampiyonu olmakla da kalmadı Euro 2008'de... Üstüne bir de karavana şampiyonluğunu eklemeyi başardı!

Beni içeri dıhar mısın?

Benzer gözlemleri, değişik zamanlarda yıllardır yapıyorum. Avrupa'da yaşayan gençlerimiz yoğun bir kimlik arayışında. Çoğu, ne biz gibi ne de Avrupalı. Kültür erozyonunun hüznü verici örnekleri... Kimi değer yargılarını yitirmiş. Kimi yaşadığı toplum tarafından reddedilmiş. Uyum sağlayanların sayısı da çok. Ama eğitimsiz kalanlar... Zararlı alışkanlıklara teslim olanlar... Uyumsuzluğun pençesinde kıvrananlar... Onların sayısı galiba daha çok.

Kültür erozyonu denildiğinde benim aklıma önce hep "anadil" gelir. Bugüne dek Almanya'da, Fransa'da, Belçika'da, İsviçre'de, Avusturya'da kendi dilini konuşamayan o kadar Türk genciyle karşılaştım ki...

Hiç unutmam... 2003 Konfederasyon Kupası sırasında Saint Etienne'deyiz. Bir yerde oturduk, yemek yiyoruz. Garson 20 yaşlarında bir Türk. Ama anlaşılmakta zorluk çekiyoruz. Yemeğin sonunda dondurma istemiştik. "O ne?" demişti de lafı "icecream"e döndürmüştü öyle anlaşıştık.

Viyana'da daha farklı bir Türkçeyle karşılaştım. Zaten ondan sonra, bu yazıyı yazmayı kararlaştırdım. Milli Takım'ın kaldığı otele gidiyorum. Üç genç yolumu çevirdi. Biraz sohbet ettik. Yine kırk bir Türkçe. Sonra içlerinden biri, "Abi" dedi, "beni içeri dıhar mısın?" Önce anlayamadım. Sonra uyandım. O da içeri girmek istiyor.

"Dıhar mısın?", doğru telaffuzla "tıkar mısın", içeri alınmak anlamında kullanılıyor belli ki... Ancak söylemek istenen, bugünkü Türkçeden o kadar uzakta duruyor ki.

Oralarda yaşasalar da yürekleri bizimle çarpıyor bu gençlerin çoğunun. Sevgileri, ilgileri, destekleri, coşkuları, bazen anlaşılmasın tepkileriyle aslında "bizden biri" oldukları her defasında kolaylıkla gözleniyor. Ama yine de "biz gibi" olamıyorlar.

Peki bu, sadece onların sorunu mu?

Güçlü bir ülkeyiz, diyoruz... Büyük bir devletiz, diyoruz... Fakat Avrupa'daki on binlerce gencimize daha kendi dillerini öğretmeyi bile beceremiyoruz. O gençler ne yazık ki anadillerini konuşamıyor. Nerede bizim devletimiz?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Geleneksel duyarsızlık

Zeki Çol 2008.07.09

Orada bir tarih yaşıyor... Bir gelenek yarışıyor... Bir servet yatıyor... Ve biz, hâlâ değerini bilmiyoruz. Dünyada Kırkpınar'dan daha eski, daha köklü, daha sürekli bir spor organizasyonu var mı? Ben hatırlamıyorum.

Modern olimpiyatlara bakıyorum... Başlangıcı 1896. Kürekteki Oxford-Cambridge rekabetine bakıyorum... Başlangıcı 12 Mart 1829. Bir de Kırkpınar'a göz atıyorum... Çağlar öncesinden gelen bir gelenek... Dile kolay, 647 yıl!

Bırakın özgünlüğünü, sadece bu 647 yıl bile başlı başına büyük bir değer.

Batı, turizm denilince önce tarih satıyor. Onlarca, yüzlerce yıl öncesinden yapılmış binalarını koruyor. Özellikle de Anadolu'dan ve Mısır'dan çaldığı eserleri müzelerinde gösterime açıyor. Milyarlarca dolarlık girdileri, tarihi

dokuyu muhafaza ettikleri kentlerini, değişik aktivitelerin cazibeleriyle destekleyerek pazarlıyor.

Oysa biz, medeniyetlerin beşığı denilen Anadolu'nun yağmalanmasını dahi durduramıyoruz!

Evet, Batı turizm denilince önce tarih satıyor. Ama biz, tarih, spor, kültür, gelenek birlikteliğinin oluşturduğu dünyanın en nadide mücevherlerinden birini anlatmanın, tanıtmmanın, pazarlamanın aczini yaşıyoruz.

Üstelik, dünyanın talepkâr olmasına rağmen!

Kırkpınar'ı artık her yıl yabancı basın da izliyor. Kimi yazıyor, kimi görüntülüyor, kimi belgesele dönüştürüp ülkesinin TV'lerinde yayınlıyor. ABD'den, Kanada'dan, Almanya'dan, Fransa'dan, komşu Yunanistan ve Bulgaristan'dan bu yıl 20 civarında basın mensubu gelmiş Kırkpınar'a. Ve tabii onlarca da turist.

Peki bu yeterli mi?

Hayır değil.

Daha büyük, daha güçlü, daha görkemli bir organizasyon gerekirken, eldeki olanaklarla yapılan bu kadarı.

Daha iyisini yapmak, geleneksel dokusunu zedelemekten, Kırkpınar'ı dünyanın cazibe odağına dönüştürerek dizayn etmek zor mu?

O da değil.

Ama bunu yapmak için, sanırım Kırkpınar'ın değerinin ne olduğunu iyice kavramak gerekli.

Hem de ilk aşamada devlet katında.

Kırkpınar'dan söz ederken çoğumuz, yağlı güreşten bile önce bir tarih, gelenek vurgusunu yapıyoruz. Yani bir kültür mirasından da bahsediyoruz. Birkaç cümle sonrasında ise turizm gündeme geliyor. Böylesine köklü bir geleneğin, turizm adına eşsiz bir potansiyel olduğundan dem vuruyoruz.

O zaman, nerede bu ülkenin Kültür ve Turizm Bakanlığı?

Kırkpınar'a "dünyanın devamlılığı olan en eski spor organizasyonu" diyoruz. Ama bu organizasyona, hâlâ dünya sporunda değerine layık bir yer bulamıyoruz. Yağlı güreş, bu coğrafyanın sporu. Her şeyiyle özgün, her yanıyla bize ait. Ancak ne yeterince tanıtabiliyor ne de gereğince anlatabiliyoruz.

O zaman, nerede bu ülkenin spordan sorumlu Devlet Bakanlığı?

"Şunu şöyle, bunu böyle yaptık" dercesine yasak savan hizmetlerden söz etmiyorum.

647 yıllık bir geleneğin hak ettiği, dünyaya kapısını açan bir organizasyon beklentisine dikkat çekmek istiyorum.

Bu ülkede sayısız holding var. Futbola milyonlarca lira harcayan, basketbola, voleybola ya da diğerlerine hatırı sayılır meblağları aktaran çok sayıda sponsor firma.

Cıvız sponsor destekleriyle ancak bu kadarının yapıldığı Kırkpınar'ı, dünyanın ilgi odağına dönüştürmek ve uzun süreli bir yatırımla bu organizasyonu güçlendirmek onları hiç mi ilgilendirmiyor?

Çayıra baktığımda, Kırkpınar'ı açık düşüren en önemli detay gözüme çarpıyor, tek kelimelik anlatımla "kargaşa!"

Aynı anda, bir-üç-beş değil... 40-50 güreş birden. Her köşesinde aksiyon yaşanan dev bir sahne! Evet geleneksel yapı belki bunu öngörüyor. Fakat tribündeki seyirci açısından baktığınızda, insanlar ciddi bir odaklanma sorunu yaşıyor. TV izleyicileri ise kamera sürekli güreşten güreşe dolaştığı için, bir süre sonra hiçbir şey anlayamıyor. Kısacası hiç kimse 35 dakikalık bir müsabakayı belleğinde kalacak şekilde seyredemiyor.

Az önce, "geleneksel dokuyu zedelemekten dizayn etmek" derken, biraz da bunu kastetmek istemiştım. Biraz daha açarak anlatayım:

Bu yıl Kırkpınar'da 13 ayrı boyda 1820 güreşçi çayıra çıktı. Bunların 55'i de başpehlivanlık için güreş tuttu.

Düşünün aynı anda, bir taraftan başpehlivanlık için güreşenler, diğer taraftan öbür boydakiler. Onlarca müsabakanın olduğu keşmekeşte ne anlarsınız?

Mesela şu yapılabilse... O 1820 güreşçi, her boyda eleme müsabakalarına birkaç gün önceden çıksa da.. "Kırkpınar başladı" denildiğinde, yine her boyda azami 16'lık gruplar halinde er meydanında kapışsa...

1820 yerine 208 seçkin güreşçiyle 13 boyda yapılacak 52 güreş, daha özenle izlenilir olmaz, organizasyon sportif kalite açısından daha yukarıda durmaz, o kargaşa da böylelikle son bulmaz mı?

Sonuç itibarıyla şunları söylemekte yarar görüyorum.

Kırkpınar, çok büyük bir potansiyel.

Tanıtım açısından, turizm açısından, sportif açıdan... Neresinden bakarsanız bakın, eşi bulunmaz bir servet.

Ama o servetin değerini ne devlet biliyor ne spor teşkilatı ne sponsor firmalar ve ne de medya.

Biraz ilgi, biraz saygı gösterilse ve hak ettiği değer biraz olsun verilse... O servet pınarından bu ülke yararına çok daha lezzetli sular akmaz mı?

Ve o zaman geleneksel ihmalkârlığımız son bulmaz, Kırkpınar her geçen gün biraz daha endüstrileşen popüler spor dallarının gölgesinde durmaktan kurtarılmaz mı?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Köpeklerin bayramı!

Zeki Çol 2008.07.23

Daha başlamadan söyleyeyim; Pekin, tarihin en sorunlu olimpiyatı olacak.

Çin hükümeti milyar dolarları su gibi akıtsa ve çoğu göstermelik bir dolu önlemi de alsa, gerek ülkenin, gerekse kentin yaşam koşulları, temel alışkanlıkları, başta medya olmak üzere binlerce sporcu, spor adamı ya da izleyiciyi rahatsız edecek.

Mesela o rahatsızlıklardan biriyle ilgili sızlanmalar, daha şimdiden başladı bile. Çin, birçok konuda olduğu gibi medyanın özgür çalışması için, olimpiyatın alınması sürecinde devlet garantisi vermişti. Hatta medya mensuplarının yalnızca sportif anlamda değil, diledikleri konuda kamu kurumlarının da desteğini alarak çalışabileceklerini belirtmişti. Oysa şimdi, çoğu başvuruda kapı duvar! 20 bin medya mensubunun izleyeceği olimpiyat başlamadan, medyanın çalışma alanlarının kısıtlı tutulması tartışmaları çoktan başladı bile.

Alınan onca önleme karşın hâlâ tartışılan, hatta bir ölçüde oyunları tehdit eden bir önemli ve büyük sorun da çoğunuzun bildiği gibi hava kirliliği.

Pekin, 17 milyona yaklaşan nüfusuyla dünyanın en kalabalık kentlerinin başını çekiyor. Ve bu kentin en öncelikli sorunlarından birisinin hava kirliliği olduğu ayan beyan biliniyor. Dünya Sağlık Örgütü'nün belirlediği standartların 7 katına ulaşan kirlilik oranı, alınan önlemlere karşın bir türlü giderilemiyor.

Bunun içindir ki IOC Başkanı Jacques Rogge, açık havada yapılacak yarışmaların bir saatten fazla sürmesi halinde, sporcu sağlığının korunması amacıyla ertelenebileceğini belirtiyor.

Düşünebiliyor musunuz? Böylesine vahim bir tehditle karşı karşıya olimpiyat.

Üstelik Çin hükümetinin trafikten sanayi tesislerine kadar uzanan geniş bir yelpazede kısıtlamaya dönük önlemleri almasına karşın.

3 milyon 300 bin aracın bulunduğu Pekin'de araçların yarısı, tek-çift plaka uygulaması nedeniyle trafiğe çıkarılmıyor. Ancak bu, milyonlarca insanın ulaşım sorunuyla karşı karşıya kalmasını da beraberinde getiriyor. Kok kömürü kullanan sanayi tesislerinin yanı sıra 66 çelik üretim fabrikasının da aralarında bulunduğu 267 işletmenin faaliyetlerine izin verilmiyor. Ülkenin çelik üretiminin neredeyse yüzde 20'si olimpiyat nedeniyle durduruluyor. Kuşkusuz, Çin ekonomisine bu önlemlerin getirdiği büyük bir yük de söz konusu. Ancak olimpiyata 40 milyar doların üzerinde bir yatırım yapan Çin, bu riski göze alıyor.

Güvenliğe dönük önlemler, olimpiyat öncesi ve sonrasında yaşamı zorlaştıran türden. Mesela birçok ülke vatandaşının oturma izinleri iptal edildi. Vize konusunda belli ülkelerin vatandaşlarına kısıtlama uygulanıyor. Bu da Çin'le ticaret yapan binlerce kişi ya da firmanın mağdur olmasını sağlıyor.

Bu tür organizasyonlarda güvenlik elbette çok önemli. Ancak, oyunların açılış-kapanış törenlerinin yapılacağı stadın çevresinin, terör saldırılarına karşın füze rampalarıyla donatılma fikri bile, her şey bir yana en azından psikolojik olarak insanı tedirgin ediyor.

Olimpiyat, yalnızca sportif anlamda değil, istihdamdan turizme, sanayiden ekonomiye çok yanlı faydalar getiren bir organizasyon. Komünizmin etkilerinden hızla sıyrılmaya çalışan, son dönemlerde sanayi ve ticaretteki atılımlarıyla dünyanın en güçlü ekonomilerinden biri haline gelen Çin'e de bu olimpiyatın sağlayacağı önemli katkılar var. Parasal yönden yaptığı yatırımın karşılığını alamasa da Çin, biraz da IOC dayatmalarıyla kendi insanının yaşam kalitesini artırmak adına çok önemli bir eşikten içeriye adım atmaya hazırlanıyor.

12 Nisan 1971'de bir masa tenisi maçıyla ABD ile diplomatik ilişki kuran ve siyasi literatüre "pinpon" diplomasisi adıyla geçen bu olayla Batı dünyasıyla el sıkışan Çin, yarım asra yaklaşan bir aradan sonra, bu defa çok daha büyük ölçekteki bir spor olayı sayesinde halkının yaşamını yeniden dizayn etme fırsatını ele geçirmiş durumda.

Halen daha bazı dar ufuklu kafaların algılayamadıkları sporun gücü, işte böylesine bir şey.

Hatta daha da öte bir şey!

Bakın Çin'de olimpiyat sırasında köpek eti satılması da yasaklandı. Özellikle konukların kalacakları otellerde ve kentin belli başlı restoranlarında köpek etiyle yemek yapılamayacak. Yani on binlerce köpek, olimpiyat sayesinde hayatta kalma fırsatına kavuşacak.

Bir başka deyişle bu olimpiyat bir dolu olumsuz koşulu bünyesinde taşımaya aday durmasına karşın, sadece bir sportif şölen değil, aynı zamanda köpeklerin de bayramı olacak! Kim bilir yarınlarda belki biraz da bu yanıyla anılacak.

Sizce az şey mi?

Kalite ve tecrübe

Sporting Braga, 16 takımdan oluşan Portekiz Ligi'ni, geçtiğimiz sezon 30 maçta 41 puan toplayıp 7. sırada bitirdi. Şampiyonluk yarışıyla hiç ilgilenmedi. 69 puanla ligi zirvede tamamlayan Porto'nun 28 puan gerisinde kaldı. Hepsini 10 maçını galibiyetle kapadı. Yani bizim orta direk tabir ettiğimiz, vasat performanslı bir takımdı.

Sivasspor, geride bıraktığımız sezonun en flaş ekibiydi. Şampiyonluk yarışını son haftalara dek kovaladı. 34 maçın 23'ünü kazandı. Şampiyon Galatasaray'ın 6 puan gerisinde, Fenerbahçe ve Beşiktaş'la eşit puanda (73'er) üçlü averajla dördüncü sırayı aldı. Ancak gelin görün ki, o vasat performanslı Braga, sezonun flaş ekibi dediğimiz bu Sivasspor'u üstelik kendi sahasında 2-0 yenmeyi başardı.

Bir tarafta Portekiz Ligi'nde 1,36'lık puan ortalamasını zor tutturan Braga... Diğer tarafta bizim ligimizde 2,14'lük puan ortalamasıyla herkesin takdirini kazanmış Sivasspor.

Yok kaleci hatalıydı... Şans onlardan yanaydı... İyi oynadıktı da olmadı, türünden bahaneleri geçiniz.

Kalite ve tecrübe...

Bence bu iki kelimeye yüklenen anlamlar, bu sonucun özetiydi. Bizim lig, evet mücadeleci, rekabetçi bir yapıdaydı. Portekiz Ligi ise kaliteden yana biraz daha fazla nasibini almıştı. Zaten son yıllarda Avrupa kupalarında onların da bizimkilerin de neler yaptığı ortadaydı.

Braga geçmişte defalarca uluslararası arenada boy gösterirken, Sivas ise ilk kez böylesine bir kulvarda yarışmaktaydı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ya adınızı değiştirin... yada spor kulübü olun!

Zeki Çol 2008.07.30

Hamaset edebiyatında apayrı bir yere konulur onlar... Söz gelimi asırlık çınar olduklarından başlanır... Türk sporunun lokomotif olduklarından çıkılır.

Asırlık çınar oldukları doğrudur. Türk sporuna zaman içerisinde önemli katkılar yaptıkları da yadsınamaz. Ama 'lokomotif'lik payesi, bugünün gerçekleriyle yüzleştiginizde, bir istisna dışında pek yerine oturmaz.

Öte yandan büyük olmak, yalnızca köklerin derine uzanmasıyla mı ilintilidir? Ya da güçlü bir camiayı temsil etmekle mi? Yoksa büyük olmanın çok önemli koşullarından biri de önderlik etmek midir? Mesela, adının hemen yanı başında "spor kulübü" ibaresi yazıyorsa, spora karşı olan sorumluluğunu, aynı zamanda bir büyüğün geçmişi, gücü, ismi ve o ibaredeki misyonuna da yakışır bir liderlikle örtüştürmek midir?

Siz bu soruların yanıtlarını kafanızda tartışadurun, ben olimpiyat sath-ı mailine girmeye hazırlandığımız bu günlerde, çok önemli gördüğüm bir gerçeğin altını çizmeye çalışayım.

Olimpiyat, biliyorsunuz dünyanın en büyük spor organizasyonu. Olimpik dallarda en hızlı, en güçlü, en yükseğe çıkabilen atletlerin, yüz binlerce aday arasından sıyrılıp, birbirlerini elemek, geçmek, yenmek için yarıştıkları organizasyon. Her elit atletin rüyasını süsleyen, başarı için binlerce saatlik çalışmanın yapıldığı, milyarlarca insanın izlediği ve ülkelerin genel spor düzeylerinin tartıya çıktığı gerçek spor şöleni.

Türkiye bu şölene, 12 dalda 68 sporcusuyla katılacak. Ama bu sporcular içerisinde, örneğin Türk sporunun lokomotifini payesi verilen Beşiktaş'tan bir tek temsilci olmayacak! Galatasaray, B finali yüzecek üç sporcusuyla zevahiri kurtarmaya çalışacak. Yalnızca Fenerbahçe, "büyük kulüp" unvanına yakışır sorumluluğu, kafiye 5 dalda 18 sporcu vererek yerine getirecek. Ve aynı zamanda en fazla dalda, en çok sporcuyla temsil edilen kulüp olacak.

Bizde yiğidin hakkını yiğide teslim etmeye kalktığınızda bile, birileri çıkıp öküzün altında buzağı aramaya, dahası sizi kulüp sözcüsü gibi değerlendirmeye kalkar. Bazılarınızın böyle bir önyargının içerisine düşmemesi için kestirmeden söyleyeyim, ben Fenerbahçeli değilim.

Ama Fenerbahçe'yi bu anlamda takdir edenlerin, tebrik edenlerin, sportif bir saygıyla şu an ülkenin en büyük kulübü olduğunu kabul edenlerin de başında gelmekteyim.

Futbol, yalnızca bizde değil, tüm dünyada en fazla ekonomik değer üreten ve en geniş kitlelere, en yoğun katılımı hitap eden bir spor.

Ancak farkında mısınız, özellikle 1990 sonrası, spor denilince artık sadece futbola odaklanan bir ülke olduk.

Profesyonel liglerde yer alan ve neredeyse tamamına yakınının tescilleri spor kulübü olarak yapılan onca kulübün, birkaç istisnayı bir yana koyarsanız futbol dışındaki sporla yakından uzaktan ilgileri yok.

Belki çok acı fakat olimpiyat kafilesine baktığınızda, bu gerçeğin yansımalarını da çarpıcı biçimde görmeniz mümkün. 22 kulübün sporcularının yer aldığı kafiye, diğer liglerden zaten vazgeçtim, Turkcell Süper Lig kulüplerinden Fenerbahçe ve Galatasaray'ın yanı sıra 4 dalda 8 sporcusuyla ikinci ve en yoğun katılımın sahibi bir de İstanbul Büyükşehir Belediyesi'yle karşılaşılıyorsunuz.

Evet, bu ülkenin en eski kulübü Beşiktaş'ın Pekin'de yarışan bir tek sporcusu yok! Ancak dördüncü büyük dediğimiz Trabzonspor'un da yok! Bu ülkenin en köklü kulüpleri Gençlerbirliği, Ankaragücü'nün de yok! Bursaspor, Gaziantepspor ya da diğerlerinin de yok!

Bu, üzerinde başlı başına durulması ve tartışılması gereken bir sorun.

Bu kapsamdaki onlarca kulübün artık bir karar vermesi lazım. Ya adınızı değiştirin, spor yerine futbol kulübü yapın... Ya da göstermelik değil, bu ülkenin uluslararası platformda var olmasını sağlayacak bir yaklaşımın içerisinde spor yapın.

Bakın, çok değil 20-25 gün sonra Türkiye farklı bir tartışmanın içerisine girecek. Dilerim ben yanılırim ama ağustosun ortalarına gelindiğinde, çok büyük bir olasılıkla olimpiyattaki başarısızlığımızdan söz edilecek. Çünkü Türkiye performans olarak, bana göre 2004 Atina Olimpiyatları'nın gerisine düşecek. Peki o olası başarısızlıkta, spor ekonomimizin neredeyse yüzde 90'ını kontrol eden sözde spor, özde futbol kulüplerimizin hiç mi payı olmayacak?

BİR ÖZÜR, BİR ONUR

Haberi, ben dahil hepimiz atladık.

Oysa bu ülkenin uluslararası platformdaki en kariyerli spor adamının, IOC üyeliğine seçilmek için aday gösterilmesi gibi son derece önemli bir gelişmeyi içeriyordu o haber.

Uluslararası Olimpiyat Komitesi Başkanı Jacques Rogge, Dünya Okçuluk Federasyonu Başkanı Uğur Erdener'i bizzat görüşmeye çağırmış ve kendisine Pekin'de ağustos ayı başında yapılacak IOC genel kurulunda, Sergei Bubka ile birlikte üyelik için aday gösterilecek iki kişiden biri olduğunu söylemişti.

Bizler, o sıralar yoğun biçimde Avrupa Futbol Şampiyonası'na konsantre olmuştuk. O ülke senin, bu kent benim, dolaşp duruyorduk. Bırakın bir spor adamı olmasını, çok yakın bir dostumun, üstelik böyle bir gelişmeyi beklememe karşın, böylesine anlamlı, onurlu ve bu ülkeye gurur veren başarısını zamanında öğrenememenin ezikliğini kendi adıma günlerdir yaşıyorum.

Fakat bu arada asıl, Türk basınının bu konudaki duyarsızlığına şaşıyorum.

Uğur Erdener'e adaylıkla ilgili gelişmenin bildirildiği tarih, sonradan öğrendiğime göre 5 Haziran'dı. Dünya basınında haftalar önce duyurulan bu haberi Türk basınında, bildiğim kadarıyla önce Milliyet'ten Murat Ağca, 9 Temmuz'da yazdı. Yani Türkiye, Uğur Erdener'in IOC üyesi olacağını 34 günlük bir gecikmeyle Murat sayesinde haber aldı.

Futbol odaklı bir dünyada yaşayan Türk spor basınının düştüğü durumu, adeta bir kara mizah gibi duran bu gelişmeden daha iyi özetleyecek bir örnek, herhalde olamazdı!

Uğur Erdener, medyatik olmamaya özen gösteren, popülizmden uzak yaşayan ve yaptığı her işte sürekli çözüm üreten yapısıyla örnek alınacak bir başarı öyküsünün çok değerli kahramanı.

23 yıl süren Okçuluk Federasyonu ve bu sporda 5 yılı kapsayan Avrupa, 2005'ten bu yana devam eden Dünya Başkanlığı sırasında sadece Türk okçuluğuna değil, dünya okçuluğuna da büyük katkılar yapmış bir spor adamı.

Hacettepe Hastaneleri genel direktörü olduğu dönemde verdiği hizmetlerle ülkenin en önde gelen sağlık kurumunu teknolojisi dahil yeniden dizayn edip herkesin takdirini kazanan, bu başarısının ödülü olarak Hacettepe Üniversitesi Rektörlüğü'ne seçilen çok değerli bir yönetici ve bilim insanı.

Belirlediği hedeflere yıllardır büyük bir sabır ve titizlikle yürüyen Prof. Dr. Uğur Erdener, birkaç gün sonra, uluslararası platformdaki her üst düzey spor adamının rüyasını süsleyen en onurlu görevlerden birine seçilecek.

Hiç kuşkunuz olmasın, spor tarihimizdeki 7. IOC üyemiz, bu ülkeye gurur duyacağımız hizmetlerde bulunmayı, o akılcı ve çözüm üreten tavrı ve her zamanki tevazusuyla yine sürdürecektir.

Olimpiyata gidecek Fenerbahçeli sporcular

Atletizm: Halil Akkaş, Nevin Yanıt, Selim Bayrak, Melis Mey Boks: Yakup Kılıç, Onur Şipal, Adem Kılıççı Yelken: Ertuğrul İçingir Yüzme: Kaan Tayla, Buse Günaydın, Demir Atasoy, Gülşah Sünenç, İris Rosenberger, Serkan Atasay, Ediz Yıldırım, Deniz Nazar Masa Tenisi: Melek Hu, Cem Zeng

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Aragones F.Bahçesi'nden olumlu sinyaller

Oyuncu oynadığı oyundan ne kadar keyif alırsa izleyene de o ölçüde keyif veriyor. F.Bahçe, dün akşam tempolu oynamak ile aceleci olmak arasındaki kıvamı tutturana dek kısa bir bocalama evresi yaşadı.

Ama Roberto Carlos'un golünün ardından oyuna iştahı kabaran oyuncularıyla öyle bir ağırlık koydu ki... MTK sahada önce sindi, sonra da kaybolup gitti.

Golün getirdiği rahatlığın sonrasında, oyunun yönünü sıkça tersi oynayarak değiştirmeye ve rakip savunmanın dengesini kolaylıkla bozmaya başlayan F.Bahçe, bireysel yeterliliği yüksek oyuncularıyla MTK'yı bir ara adeta şaşkına çevirdi. Temponun yükseldiği, savunmanın arasına, arkasına sık sık topların gönderildiği kedi-fare oyununu çağrıştıran o bölümde, hem saha hem de tribündeki futbol keyfi doruklarda gezinmekteydi.

Ancak ne yazık ki, o coşkulu oyun, ilk yarıda başkaca gol getirmede. Neden getirmede? Çünkü özellikle final paslarının şiddetinin ayarı iyi değildi. Son vuruşlarda Güiza biraz savruk, biraz da Gökhan ile Kazım'ın oynadıkları sağ kanadın o sıralar oyuna katkısı beklenenin gerisindeydi. Tabii ikinci yarıda o da düzeldi.

F.Bahçe ile MTK arasındaki klas farkı, her geçen dakika kendisini biraz daha hissettirmekteydi. Savunması, neredeyse her F.Bahçe atağında darmadağın olan Macar ekibi, orta alanda kısa paslarla F.Bahçe'nin oyununu bozmayı, temposunu kırmayı denedi. Ama öylesine aciz kaldı ki... Bunu ilk 15 dakika dışında hiç gerçekleştiremedi. Göze hoş gelen oyun, skora ikinci yarıda da yeterince yansımadi. Sonuçta F.Bahçe çok daha farklı bitirebileceği bir maçı şov yapmasına rağmen 2-0'la tamamlayabildi. Oyunun güzelliklerinin yanı sıra, biraz da Aragones F.Bahçe'sinin bu maçta gözlediğim bir önemli artısından söz etmeliyim.

Bu F.Bahçe, daha tempolu oynuyor. Daha dikine oynuyor. Daha doyurucu oynuyor ve bunların sonucunda daha üretken oynuyor.

Duran top değerlendirmelerinde belli ki daha özenle çalışılmış. Tek top oynamaya dikkat ediliyor. Oyun sıklıkla değiştiriliyor ve böylelikle rakip savunmanın pozisyon hatası yapmasının yanı sıra, ilk müdahalelerde güçlük yaşaması sağlanıyor. Güiza-Semih ikilisi sürekli alan değiştirerek oynuyor ve savunmayı hissedilir biçimde yıpratıyor. Güiza, bu maçta çok sayıda fırsatı değerlendirememesine karşın, boşa çıkıp pozisyon bulmayı ustalıklı becerebilen bir oyuncu. Semih'in, Güiza partnerliği dışında çok önemli bir rolü var. Ağırlıklı olarak orta alana yaklaşarak hatta çoğu zaman o bölgedeki blokun içerisine girerek oynuyor. Herkesin golcü yanı sıra tanıdığı Semih, üst düzey bir oyun kurucu olarak arkadaşlarına etkili paslarla gol pozisyonu hazırlıyor. Bu sezon F.Bahçe'nin oynadığı futboldaki en önemli farklılıklardan bir tanesi Semih'in bu pozisyon değişikliği olacaktır diye düşünüyorum.

Aurelio'nun gidişiyle tartışılmaya başlanan ön liberoda Selçuk, gerek kesiciliği gerekse top kullanmadaki becerisiyle ders verir gibi oynuyor. Kazım oyuna katıldığında çok önemli bir silah. Ancak oyun konsantrasyonunu daha da geliştirmesi gerekiyor. Alex bildiğinizden de çalışkan bir Alex. Roberto Carlos-Uğur Boral ikilisi iyi işler yapıyor. Kısacası Aragones'in F.Bahçe'si şu an olumlu sinyaller veriyor. Tur mu? F.Bahçe, rövanşı daha rahat kazanarak bu turu geçer.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Skor da oyun da alkışlanır...

BUDAPEŞTE- Bir gün önce basın toplantısını izledim. Jozsef Garami, birebir olmasa da mealen, "Hiç şansımız yok." dedi. F.Bahçe'nin kalitesinden, o yüksek temposundan, oyun içi yeterliliklerinden söz etti. Yani lafı, "Biz sahaya formalite gereği çıkacağız"a getirdi.

Umudun oyunu futbolda, bir teknik adamın bu denli umutsuz olması çok doğal, MTK'nın taraftarına da, oyuncusuna da fazlasıyla yansımıştı. Zira taraftar maçı bir formalite görmüş, tribüne gelmemişti. Toplasanız 1000 MTK taraftarını zor sayardınız. Oyuncu için de aynı şey söz konusuydu. Adeta bitse de gitsek edasında, inançtan, özgüvenden, mücadeleden, dolayısıyla da futboldan yoksun bir MTK vardı sahada.

F.Bahçe, maç başlar başlamaz ilk pozisyonu yakaladı. Roberto Carlos, geriden uzun topla savunmanın arkasına oynadı. Güiza kontrol etti vurdu, golü kaleci çıkardı. Dakikalar ilerledikçe hemen anlaşıldı... Aragones, takımını bu tür atak gelişimlerine çok iyi çalıştırmıştı. Zira ilk 9 dakika dolduğunda Mladen ve Bela'dan oluşan ağır tandem arkasına tam 4 uzun pas atıldı. Dördüyle de Güiza buluşturuldu. Ancak Güiza, ya ilk kontrolü ya da son vuruşu kötü yaptığı için bu fırsatları cömertçe harcadı. Çok açık bir farkın oluşması gereken o bölümde, İspanya ligi kralının hovardalığı tutunca golü atmak bizim ligin kralına kaldı! Henüz 4. dakikaydı. Ve Kazım, sağdan mükemmel ortalamış, Güiza ikinci direktten içeriye çıkarmış, Semih de her zaman olduğu gibi yine işini yapmıştı. Semih'ten söz açılmışken, önemli gördüğüm bir aşamanın bir kez daha altını çizmeliyim. Semih, ilk maçıktan sonra da belirtmiştim, yeni pozisyonunda çok iyi oynuyor. Usta bir oyun kurucu kıvamında orta alanda pas trafiğini yönetiyor, hücum koordinasyonuna önemli katkılar ve zaman zaman mükemmel işler yapıyor. Bu pozisyonda arkadan gelip cepheden kaleyi gördüğü için de çok daha rahat gol atıyor. Dün tartışmasız sahanın yıldızı Semih'ti. Hele bir ikinci gol attı... Akıl ve becerinin ustalıkla birleştiği o vuruş tek kelimeyle ayakta alkışlanırdı.

Güiza'dan da birkaç cümleyle söz etmenin yararı var. Öncelikle şunu belirtmeliyim, pozisyona giren santrfor iyi santrfordur. Güiza'nın yer çekimleri iyi. Boşa çıkmayı ve topla rakibin baskısından önce buluşmayı da iyi beceriyor. Ancak son vuruşlar şimdilik bir felaket. Henüz uyum döneminde olması ve rahatlayamaması şu aşamada haklı mazereti. Ama bu mazeret süresi uzarsa önce tribünlerde ve tabii ki medyada kariyeri ne olursa olsun Güiza tartışmaları hiç kaçınılmaz başlar. F.Bahçe yine atak ve etkili oynadı. Yine sıklık ve kolaylıkla pozisyon buldu. Kendisini fazla sıkmadan ve hiç zorlanmadan hak ettiği farka gitti. Hani, şu sıralarda da olduğu gibi, takımlar hazırlık maçı yaparak sezona hazırlanıyorlar ya... İşte F.Bahçe de MTK ile Şampiyonlar Ligi öncesinin hazırlık maçlarını oynadı. Devler Ligi'ne iki hazırlık maçı daha kala, "bu sezon farklı olacağım" sinyallerini yolladı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu Fenerbahçe daha hızlı, daha güçlü ve daha verimli

Zeki Çol 2008.08.10

Futbolseverler bu sezon daha farklı bir Fenerbahçe izleyecek. Zico'lu dönemde iskeletini kurmakla kalmayıp, oyun kalitesini de geliştirip olgunlaştıran Fenerbahçe, görülen o ki Aragones'li günlerde daha ileriye taşınacak.

Tıpkı birbirini izleyen çıraklık, kalfalık, ustalık üçlemesinde olduğu gibi, bu sezon temposuna süreklilik kazandıran, pozitif futbol anlayışıyla rakiplerini ürküten, izleyenleri keyiflendiren bir yapıya bürünerek üst düzey takımlardan olacak.

Şampiyonlar Ligi ön elemesindeki iki MTK maçında izlediğim Fenerbahçe, hissedilir bir aşama içerisinde. Bazı eleştirmenlerin MTK'nın zayıf rakip olmasına bağladıkları skor zenginlikleri eleştirilerine katılmıyorum. Sahadaki

oyunu, takım içi uyumu, ortaya koyduğu mücadele ve süreklilik kazanmaya başlayan oyun disiplinine bakarak bu yorumları yapıyorum.

Katılmadığım bir başka eleştiri de orta alanın dirençsiz olduğu ve güçlü rakipler karşısında oyundan kolaylıkla düşeceği görüşü. Bu görüşün sahipleri Kazım, Selçuk, Alex, Uğur'dan oluşan ve Semih'in de aralarında yer aldığı orta sahanın koşan, mücadele eden, dirençli rakipler karşısında hem takım savunması hem de oyun organizasyonunda zorlanacağı tezini ileri sürüyor. Oysa ben tam tersini düşünüyorum.

Futbolda en iyi savunmayı topa daha fazla sahip olarak ve topu koşturarak yaparsınız. Fenerbahçe'nin orta sahası bu anlamda ligdeki tüm rakiplerinden açık ara önde. Hepsi topu iyi kullanan, hepsi farklı özelliklere sahip, teknik kapasitelerinin de yüksekliğiyle savunmaktan önce savunulmayı gerektiren bir orta alan kurgusu var Fenerbahçe'nin. Aragones'in uygun oyun ve uygun oyuncu seçimleriyle yeniden dizayn ettiği bu orta saha, her şeyden önce müthiş üretken. Selçuk, Aurelio'dan doğan boşluğu doldurmaya aday. Rahat, özgüveni ve top kullanma becerisi yüksek. Bazen bire birlerde hamle hatası yapıyor. Ama tek top oynaması, yüksek pas yüzdesi, top çalma becerisi, arka alandaki arkadaşlarıyla bütünleşmesi ile takımın en formda oyuncusu gibi duruyor. Geçtiğimiz sezonun bu dönemlerinde, Fenerbahçe'nin en önemli transferinin Deivid olduğunu yazmıştım. Şimdi aynı görüşü rahatlıkla Selçuk için tekrarlayabilirim. Aynen Deivid gibi kulübeden 11'e en isabetli ve sezonun en faydalı transferi bana göre Selçuk. Ve Selçuk varken Fenerbahçe'nin ön libero transferi yapmasının hiçbir anlamı da yok.

Alex ile Semih bu sezon alışlagelmişin dışındaki pozisyonlarda oynatılıyor. Alex'in Selçuk'un hemen önüne çekilmesi başlangıçta yadırgatıcı gelebilir. Ama zaman içerisinde Alex'in yeni pozisyonundaki katkıları ortaya çıkmaya başlayınca, bu değişikliğin oyun organizasyonuna ne denli etki yapacağı görülecek. Zira Fenerbahçe'nin en önemli eksikliği olan orta alandan uzun toparla oyun kurma sorunu, bu pozisyonundaki Alex ile giderilebilecek. Alex'in eski pozisyonunda sorun yaşanacağını sanmıyorum. Çünkü Semih o görevi, üstelik Alex'in yapmadığı bir işi yaparak, yani rakibe önde basarak büyük bir başarıyla yerine getiriyor. Oyun kurma, arkadaşlarını pozisyona sokmadaki yeterliliğiyle Alex'ten aşağıya kalmıyor. Artık sırtı dönük değil, kaleyi cepheden görerek oynatıldığı için hücumda daha fazla tehdit oluşturuyor. Semih'in bu pozisyonda geçen sezondan daha fazla gol bulacağına ve bu arada Güiza'dan daha fazla gol atacağına inanıyorum.

Aslında bu seçiminden dolayı, Aragones'in kutlanması gerektiğini de düşünüyorum. Bugüne dek hiçbir teknik adamın keşfedemediği bir yeterliliği fark ederek çok yararlı ve verimli bir Semih portresinin ortaya çıkmasını sağlıyor Aragones.

Deivid'in sakatlanması başlangıçta bir tedirginlik yaratmıştı. Ancak Kazım da o boşluğu doldurmaya aday. Kısa sürede büyük çıkış yakalayan Kazım, var olan eksiklerini giderdiği takdirde geleceğin yıldızlarından biri olabilir. En büyük kusuru oyun içinde konsantrasyon eksikliği yaşaması. Bazen dalıp gidiyor ve oyunu seyreliyor. Hâlâ savunmaya gerekli desteği vermiyor. Topla gereğinden fazla oynuyor. Ama çabukluğu, adam eksiltme, isabetli orta yapma becerileri ve fizik gücünün yüksekliğiyle oyuna her katıldığında adeta rakiplerini eze eze gidiyor.

Uğur Boral, geçen sezon Şampiyonlar Ligi ve Milli Takım deneyimlerinin ardından kendisini çok geliştirdi. Oyun içi devamlılığını artırdığı takdirde çok daha iyi işler yapacak. Fenerbahçe'nin bu beşliden kurulu orta sahasına Emre ve Burak'ın da katılacakları düşünülürse ortaya hiç de hafife alınmayacak bir kalite çıkıyor.

Aragones, Fenerbahçe'yi Zico döneminden çok daha farklı oynatıyor. Bu döneme yansıyan en önemi artılardan biri disiplin. Oyunun boyunu iyi ayarlayan, bol pas yapan, oyunun yönünü sıklıkla değiştiren ve arka alandan kullanılan uzun toparla rakibin savunma sistemini zaafa uğratan Fenerbahçe, şu an tek sıkıntıyı Güiza'nın uyum sorununu giderememesinde yaşıyor. İki MTK maçında 10'a yakın pozisyona girmesine karşın gol atamayan Güiza, yer seçimi, boşa çıkarak pozisyon bulma, rakip savunmayı yıpratmakta gösterdiği yeterlilikleri gol

vuruşlarına yansıtamıyor. Gerek kafa, gerekse ayakla yaptığı son vuruşlar bu aşamada çok yetersiz. Güiza'nın bir başka sorunu da savunmanın arkasına atılan uzun toplarda yanına bir destek oyuncusunun gelememesi. Fenerbahçe'nin set oyunu ve duran toplar dışında sıkça yaptığı bu organizasyonda Semih'i biraz daha Güiza'ya yakın oynatması gerekiyor.

Evet Fenerbahçe iyi yolda. Zaman içerisinde çok daha iyi olacak. Değişen oyun anlayışı, güçlü kadrosuyla ligin tartışmasız en büyük favorisi. Ancak ligden daha da önemli hedef Şampiyonlar Ligi. "Orada neler yapabilir?"in yanıtını vermek için önce favorisi olduğu Partizan maçlarını geçmeli. Ve ardından da grupta eşleşeceği rakipleri görülmeli.

Her zaman zirvede olacağız

Şampiyonlar Ligi'nde gruplara kalma yolunda emin adımlarla ilerliyoruz. Süper Lig'in başlamasına da artık kısa bir süre kaldı. Tabii hedeflerimiz yine çok büyük. Şu an takımda tüm dışlilerin sorunsuz bir şekilde işlediğini söyleyebilirim. En başta çok tecrübeli bir hoca ile çalışıyoruz. Aragones, dünyanın en önemli yıldızlarına teknik direktörlük yapmış bir insan. Her zaman koyduğu kurallara uyulmasını istiyor. Ona büyük saygıları olan yardımcılarının da son derece deneyimli insanlar olması, F.Bahçe'de, büyük bir kulübe yakışacak ortamın oluşmasını sağlıyor. Bizler de buna katkıda bulunmaya çalışıyoruz. Bu birliktelik ve ekip çalışması daha da pekiştirilerek devam ederse, sahadaki başarımıza yüzde 100 yansıtacağına inanıyorum.

Şimdiye kadar birbirinden değerli birçok teknik adamla çalıştım ve şampiyonluklar yaşadım. Hocamız Aragones de bana göre büyük bir duayen. Adeta kendisini hayranlıkla izliyoruz. Hoca'nın kariyerinin, futbolcu üzerinde oluşturduğu bir etki de var. Buraya Avrupa şampiyonu olarak geldi. 40 yılın üstünde bir meslek hayatı var. Hâlâ, öğrenmenin sınırı olmadığını, her gün insanın yeni bir şeyler öğrendiğini ve çok çalışırsanız başarılı olacağınızı söylüyor. Takıma sürekli bunu empoze ediyor. Takımdaki herkes de elinden geleni, daha fazla üstüne koyarak yapmaya gayret ediyor. Böyle olursa da zaten son yıllarda yaşadığımız hep zirvede kalabilme başarısını devam ettireceğimizi düşünüyorum. Açıkçası geçtiğimiz sezon ligdeki ikincilik hepimizi üzdü. Son yıllarda baktığınız zaman, takımımız hep zirvede. Ya ilk ya da ikinci sıradayız. Geçtiğimiz yıl Şampiyonlar Ligi'ndeki başarılı sonuçlardan hepimiz gurur duyduk. Taraftarlarımız çok mutlu oldu. Keşke şampiyon da olabilseydik. Kaybedilmesinde hepimizin hatası var. Keşke kaybetmeseydik. Ama zirvede kalabilme istikrarı çok önemli. Biz son yıllarda zirveden düşmüyoruz. Hiçbir zaman düşmedik, bundan sonra da düşmeyeceğiz. Şampiyonluk bizim beklentimiz değil, en büyük hedefimiz. Şampiyonlar Ligi'nde gruplara kalma ilk etaptaki en büyük hedefimiz ki, bunu mutlaka gerçekleştireceğiz. Çünkü bu gücümüz var. Çok kötü şartlar yaşamadığımız ve futbol adaleti ile şans eşit miktarlarda yanımızda olduğu sürece, F.Bahçe, Türkiye'de de her zaman için şampiyon olacak güce sahip. Şampiyonlar Ligi'nde geçen sene yaşadığımız başarıyı, bu yıl en azından tekrar edebilmeliyiz. Hedefimiz, bundan sonra kolay değil. Çünkü taraftarlarımız bizden daha iyisini bekleyecek. Biz bunu takımdaki herkese anlatmaya çalışıyoruz. İnşallah lige iyi bir başlangıç yaparız ve Şampiyonlar Ligi'nde de Partizan'ı geçerek gruplara kalma başarısını gösteririz.

Kanarya, top çalma ve pas çalışması yaptı

Fenerbahçe, Partizan'la deplasmanda yapacağı Şampiyonlar Ligi 3. ön eleme turu maçının hazırlıklarını sürdürdü. Sarı-Lacivertli futbolcular, top çalma ve kontrollü pasa yönelik bir çalışma yaptı. Sakatlıkları süren Ali Bilgin ile Deniz Barış, fizyoterapist eşliğinde takımdan ayrı çalıştılar. Bağırsak enfeksiyonu geçirdiği bildirilen Kezman ile Deivid, Vederson ve Tümer ise antrenmana katılmadı.

Benitez, Alonso için açık kapı bıraktı

Liverpool menajeri Benitez, F.Bahçe'nin de transfer listesinde olduğu iddia edilen İspanyol orta saha oyuncusu Xabi Alonso'nun takımdan ayrılabilceğini söyledi. Skysports'a konuşan Benitez, "Alonso'nun çok iyi bir oyuncu olduğunu biliyoruz. Şimdiye kadar onun için teklifler aldık. Ancak tekliflerden hiçbiri ekonomik olarak istediğimiz seviyede değildi. Alonso, bu yüzden şimdilik kalacak." diye konuştu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yüzleşmemiz gereken gerçek

Zeki Çol 2008.08.13

Şöyle bir katılım listesine bakıyorum; Çin 639, ABD 595, Rusya 467, Almanya 439, Japonya 351, Brezilya 277, Mısır 103, Meksika 85 sporcusunu yarıştıran olimpiyatlarda.

Bu 8 ülkenin ortak özellikleri, nüfuslarının bizden fazla olması.

Sonra listenin asıl bizi ilgilendirmesi gereken bölümüne göz atıyorum; işte o zaman spordaki geri kalmışlığımız, yüzleşmemiz gereken o ilkel yapı tüm açıklığıyla ortaya çıkıyor.

204 ülkeden 10 bin 694 sporcunun yarıştığı olimpiyatlarda, Türkiye biliyorsunuz 68 sporcuyla temsil ediliyor. Kimilerinin "başarı" diye böbürlendiği bu sayı, ne yazık ki gerçekte bir sıradanlığın ölçüsü. Zira aralarında yüzölçümü, nüfusu, sanayisi ya da ekonomisiyle Türkiye'nin gerisinde duran çok sayıda ülke, olimpiyatlara götürdüğü sporcu sayısı ile fersah fersah önümüzde yer alıyor.

Diğer kriterleri bir yana bırakıp, yalnızca nüfus yoğunluğuna bakıp bir kıyaslama yapıyorum. Katılımcı sayısı ile bizi geçen 41 ülkeden 33'ü gerimizde. Üstelik dünyanın en genç nüfusuna sahip ülkeler sıralamasında en üst basamaklarda durmamıza karşın.

Mesela nüfusu bizim yirmide birimiz bile olmayan Litvanya 69 sporcuyla yarışıyor. Nüfusu altıda birimiz bile olmayan Yunanistan iki mislimizden fazla (159) sporcuyla katılıyor. 4,5 milyonluk Hırvatistan (106), 4,2 milyonluk Yeni Zelanda (182), 9,6 milyonluk Beyaz Rusya (208) bizden misli misli fazla sporcu yarıştıran. 21 milyonluk Avustralya 433 sporcuyla 5. sırayı alırken, 71 milyonluk Türkiye 68 sporcuyla 42. sırada duruyor.

Hem de olimpiyatlardaki 28 dalın 16'sına hiç katılmadan... Sporcu götürdüğü 12 dalın yarısından fazlasında ise hiçbir iddia taşımadan, adeta göstermelik yarışarak!

Böyle bir ortamda ve nüfus olarak tüm katılımcılar arasında ilk 10'a girmesine karşın, sporcu sayısı ile 42. sırayı zor tutturan bir ülkede sporun varlığından söz edebilir misiniz?

60 yıla tekabül eden 15 olimpiyata takım sporlarında katılamayan, yüzmede, jimnastikte, esamisi okunmayan atletizmde devşirme sporcularından medet uman, tarih boyunca atletizm, boks, judo, tekvandodaki cılız dönemsel çıkışlar haricinde bir güreş, bir de haltere sığınan ya da nüfusunun ancak binde dördüne aktif spor yaptıran bir ülkenin spor ülkesi olduğunu söyleyebilir misiniz? 2004 Olimpiyatları'nda da aynı olan rakama ulaşabilmek için, sıradan devşirmelere bile kapısını sonuna dek açan, dört yılda bir fazla sporcuyu dahi kfilesinin içine katamayan anlayışın, sporda atılım yaşattığını iddia edebilir misiniz?

Genel sıralamada ilk 20'ye girmemizin başarı kabul edildiği bir dönemi yaşıyoruz!

Aslına bakarsanız, sadece bu söylem bile bir aczin anlatımı değil mi?

Olimpiyatlardan aldığımız her madalya tabii ki çok önemli. Hiç zannetmiyorum ama başarı olarak 2004 Atina Olimpiyatları'nın önüne geçmemiz de çok önemli. Fakat daha da önemli olan nokta, bu ülkede gençliğin spor yapması. Türkiye'nin, en az kendisinden nüfus olarak çok geride duran Hırvatistan kadar, Danimarka kadar, Yunanistan, Macaristan, Beyaz Rusya, Kanada, Avustralya kadar bir spor ülkesi olması.

Bari, futbol odaklı bir yaşamdan kısmen kurtulduğumuz şu olimpiyat günlerinde, bir yandan sporun büyüleyici güzelliklerini, görkemli rekorlarını, doruklarda gezinen keyfilleri sunan mücadelelerini izlerken, biraz olsun bu kahredici gerçeklerimizle de yüzleşebilssek.

Türkiye büyük ülke... Türkiye her konuda başarıya aç insanların yaşadığı bir ülke... Türkiye her alanda başarı kazanabilecek nüfus potansiyeline sahip bir ülke. Ama Türkiye, hâlâ sporda varlığını, ağırlığını, yeterliliğini ortaya koyamamış da bir ülke.

Bu ülke artık sporda da var olmalı. Her dalda yarışmalı. Ancak... Bunu yapabilmesi için, Türkiye her şeyden önce çağdaş ve çok gerekli olan gerçekçi bir spor politikasını oluşturmalı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe kötü başladı, iyi bitirdi

Zeki Çol 2008.08.14

BELGRAD - F.Bahçe henüz ne olduğunu çözene kadar, skor daha ilk 15 dakika bile dolmadan 2-0'a geldi. Bir anlamda rakibi iyi analiz etmemenin, biraz oyunu tutup tartmamanın ve açıkçası Partizan'ı hafife almanın bedeliydi bu.

Aslında Partizan, gol öncesi önemli bir uyarı ateşiyle F.Bahçe'ye "kolay lokma değilim" sinyalini de yollamıştı. 8. dakikada arka alandaki ilk dengesiz yakalanışta, Luganoviç savunmanın arkasına sarkmış, öne çıkan Volkan'ı geçen vuruşunda topu Lugano kaleye giderken çıkarmıştı.

Ama bu uyarıya hiç de aldırış eden olmadı. F.Bahçe önde oynamak isterken, arkaya giden toplarda ya az adamla ya da dengesiz yakalandı. Üst üste gelen pozisyon hataları doğal olarak çabuk ve etkili çıkışlar yapan Partizan'ın işine yaradı. Lamine Diarra'nın geriye çıkararak başlattığı iki önemli atağın ilkinde, 11. dakikada Stevanoviç sağdan ikinci direğe ortaladı. Paunoviç, eski Beşiktaşlı babasını çağrıştıran bir kafa vuruşuyla fileleri havalandırdı. F.Bahçe, hırslı, istekli, agresif oynayan ve hızlı ataklarla kalesine etkili gelen Partizan'ı hâlâ ciddiye almamaktaydı. 14. dakikada yine Lamine Diarra, golü hazırladı. Dengesiz ve yerleşme hatası yaparak yakalanan savunma, bu defa da seken topta araya giren Luganoviç'in golüne engel olamadı.

Şimdi F.Bahçe'de şokun getirdiği telaş ve panik başlamıştı. O ortamda F.Bahçe açısından son derece kötü giden oyunda, 34. dakikada Diarra'nın bir vuruşu kıl payı avuta çıktı. Sonrasında F.Bahçe biraz olsun toparlanmaya ve oyuna ortak olmaya başladı. Soldan Uğur'un zorlamaları, üst üste gelen kornerler derken Güiza ve Alex'in iki şutuyla hücum biraz olsun kıpırdandı. Devrenin sonuna gelirken Gökhan'dan aldığı pasla ceza alanına giren Alex, Skimiç tarafından düşürüldü. Penaltıyı Alex gole çevirdi ve F.Bahçe soyunma odasına üzgün ama umutlu gitti. Nitekim ikinci yarıya daha derli toplu bir başlangıç yapıldı. 49. dakikada ise beraberlik golü geldi. Sağdan yapılan ortada Semih indirdi, MTK maçlarının hovardası Güiza net bir vuruşla ilk resmi maç golünü atıp skoru 2-2'ye taşıdı. Aragones, 54. dakikada Kazım-Burak değişikliğini yaptı. Seçim doğruydur. Zira Kazım, sahanın en etkisiz oyuncularından biriydi. Bu değişiklik hücumda da işlerlik kazandı. Gökhan, Burak'ın savunmaya da destek vermesi nedeniyle daha etkili bindirmeler yapıp Partizan savunmasını yıprattı. Ancak yakalanan az sayıdaki pozisyonda F.Bahçe galibiyet golünü bulamadı.

İlk yarıdaki F.Bahçe, ne denli suskun ve dağınıksa ikinci yarıdaki F.Bahçe o denli derli toplu ve disiplinliydi. Savunma bu bölümde hatasız oynadı. İlk 45 dakikanın pozisyon zengini Partizan, bu defa kaleye gelmekte zorlandı. Ayağa çabuk paslarla orta alanda sağlanan üstünlük, zaman zaman hücum organizasyonuna da yansdı.

Sonuçta F.Bahçe, tıpkı G.Saray gibi kötü başlayıp, ama ondan daha avantajla bitirdiği bu oyunda, tur kapısını deplasmanda araladı. İstanbul'daki rövanşta F.Bahçe, Partizan'ı fazla zorlanmadan yener ve Şampiyonlar Ligi'ne gider. Son söz olarak Partizan tarafından bahsetmek isterim. Bu denli coşkulu, bu denli etkili ve takımını böylesine iten bir taraftara doğrusu az rastladım. F.Bahçe taraftarını ise bunca yıldır ilk kez tribünde göremedim. Sahadaki oyuncular ve kulübedeki yedeklerin sayısı kadar bile F.Bahçe'nin taraftarının olmayışı doğrusu çok dikkat çekiciydi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Boşa giden yıllar

Zeki Çol 2008.08.27

Önce düz mantık yürüteyim; olimpiyatlarda dağıtılan madalya sayısı 957. Biz, 18 dalda katılmadık, dolayısıyla bunların 309'una zaten talip değildik.

Katıldığımız 12 dalda ise 198 ayrı müsabakanın hepi topu 75'inde yarıştık. Yani, kalan 648 madalyanın 248'i - boks, güreş, judo ve tekvandoda her sıklıkta 4'er madalya verildi- içerisinde arayışa girdik.

Başka bir deyişle 957 madalyanın 709'u, ya da yüzde 74'ü zaten ilgi alanımızda değildi.

Bir dolu sorundan önce, bence tartışmamız gereken temel nokta bu.

Dağıtılan her dört madalyanın üçü için yarıştıracak sporcumuzun bile olmayışı, sporda ne denli bir aczi yaşadığımızı belgelemiyor mu?

Düz mantığı bir tarafa bırakıp, biraz daha detaya inerek devam edeyim; olimpiyatlarda 40'ın üzerinde madalya dağıtılan, bu nedenle de önceliği olan 11 dal var. Atletizm (141), yüzme, atlama, su topu (138), güreş (72), judo (56), jimnastik (54), bisiklet (48), kano (48), atıcılık (45), halter (45), boks (44), kürek (42).

Peki biz bu dallarda ne yaptık?

Jimnastik, atlama ve sutopu, kano, kürekte yeterliliğimiz olamadığı için olimpiyatlara katılamadık. Yüzmede ancak B barajlarını aşan sporcularla gidebildik, doğal olarak her yarışı son sıralarda bitirdik. Judo, bisiklet, atıcılıkta birer sporcuyla göstermelik mücadeleleri verdik. Halterde döküldük. Güreşte tarihî bir hezimet yaşadık. Atletizmde Elvan'ın iki gümüş madalyasıyla gururlandık.

Bu 11 dalda dağıtılan madalya toplamı 695. Bizim payımıza düşen ne oldu? 6!

Silaha bu kadar meraklı bir ülkede atıcı çıkaramıyoruz.

Üç yanı denizle çevrili bir ülkede yelkenci bulamıyoruz.

Bir dolu gölü olan bir ülkede kanocu, kürekçi yetiştiremiyoruz.

Yüzmede yıllardır dişe dokunur bir aşama yaşayamıyoruz.

Olimpiyatlar tarihinde en çok madalyayı aldığımız güreş ve halterde ise geçmişi mumla arıyor ve adeta sürünüyoruz.

Olimpiyatlarda herkesin öncelik vererek izlediği dallar vardır. Benim için ilk üç; atletizm, jimnastik ve yüzmeden oluşur. Bir dolu özelliğinin yanında tekniğin, taktiğin, estetiğin, rekabetin, keyfin ve heyecanın doruğa çıktığı, izleyene doyumsuz güzellikleri yaşatan dallardır bunlar. Ve tekrar tekrar izlerken bile aynı zevki alacağınız bu üç dalda toplam 333 madalya dağıtılır.

Bizim, dünya genelinde izlenilirliği en fazla olan bu dallarda -hadi Elvan sayesinde atletizmi bir yana bırakalım- esamemiz okunmuyor!

Neden?

Çünkü Türkiye hâlâ spor ülkesi değil.

Ve ne yazık ki olmak için de hiçbir çaba göstermiyor.

4 koca yılı boşa harcadık.

2004 Atina Olimpiyatları'nda 3 altın, 3 gümüş, 4 bronz madalyayla 1948'den sonra en başarılı olduğumuz dönemi yaşamıştık.

Bırakın yerimizde saymayı, o 4 yılda geriledik, geriledik ve işte bu hallere geldik.

Kimse kimseyi kandırmaya kalkmasın. 1 altın, 4 gümüş, 3 bronzluk tablo, Türk sporunda bir dibe vuruşun fotoğrafıdır.

Sporun politikası mı, politikanın sporu mu?

Bu ülkede bildim bileli çağdaş, katılımcı, gerçekçi bir spor politikası yok.

Ama politikanın sporu hep var!

Oysa sporun evrensel doğruları ortada ve o doğrular öncelikle politikadan arınmış, ilkeli bir devamlılıktan yana.

Biz mesela bu olimpiyat döneminde ne yaptık?

Özerklik adı altında, sözde çağdaş bir yapılanmanın içerisine girdik. Lâkin çoğu politik tercihlerle kendi camialarında bile adı sanı duyulmayan donanımsız, deneyimsiz, yetersiz çoğu insanı federasyonları yönetmeleri için seçtirdik. Özerkleşme aslında iyi bir fırsattı, hoyratça teptik.

Yetmedi, onca deneyimli il müdürünü tasfiye ettik. "Benden olsun, ne olursa olsun" yaklaşımı içerisinde, sporla ilgisi olmayan insanlara taşıyamayacakları sorumluluklar yükledik.

Bu ülkenin en büyük sorunlarının başında katılım yetersizliği geliyordu. Aktif lisanslı sporcu sayısını dört yılda 140 binden 150 bine bile (son rakam 148 bin 340) yükseltmedik.

Tüm bunların elbette bir bedeli olacaktı.

Olimpiyatlarda işte o bedeli ödedik.

Atina'daki başarı, biraz da Kemal Mutlu döneminin mirasıydı.

Mehmet Atalay, Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü'ne vekalet etmeye başladığında olimpiyatlara 1,5 yıl kalmıştı. Yani il müdürleri, federasyon başkanları ve önceden belirlenen stratejilere pek dokunulmamıştı.

Atalay döneminin performansı bu olimpiyat dönemine yansdı.

Sonuç, hayal kırıklığıyla noktalandı.

Görünen köy

Geçen yılın sonbaharından başlayarak, olimpiyatlarda hüsrana yaşayacağımızı birçok yazıda, defalarca belirttim. Çünkü göstergeler ortadaydı. Federasyonlar kötü yönetilmekte, gerek dünya gerekse Avrupa şampiyonalarında sporcularımız hiç de iç açıcı olmayan bir performans sergilemekteydi.

Ama bunun önlemini almak yerine, çok sayıda devşirme sporcu getirtirilerek, spor teşkilatımız en azından Atina Olimpiyatları'ndaki sayının (66) tutturulmasını istedi. Olası kamuoyu tepkilerini de azaltmak için yapılan bu girişim, Ramazan Şahin'in altın madalya kazandığı güreş dışında hiçbir artıyı getirmedi.

Bir yanıla baktığınızda, toplam sayıda 1948 (12), 1960 (9) ve 2004'ten sonra en fazla madalya aldığımız bir olimpiyatı geride bıraktık. Kimileri bunu da bir başarı olarak görecektir ve savunacak.

Oysa değil...

72 milyonluk Türkiye hâlâ, çoğunda hiçbir yeterliliği olmayan 12 dalda olimpiyatlara katılıyorsa, bunun adı başarı olamaz.

Nüfus ile katılan oranlamasında bu ülke 42. sırada çakılıp kalmışsa bu başarı olarak adlandırılmaz.

Dünyanın en fazla ilgi gösterdiği, izlenilirlik oranı en yüksek dallarında Türkiye pistte, pisinde, podyumda -2'si hariç-sporcularını en azından finallere taşıyamıyorsa bu başarı olarak yutturulamaz.

204 ülke içerisinde 40. sırada yer bulmuşsak bu, hiçbir mazereti kabul ettiremez ve savunulamaz.

2008 Olimpiyatları'nın Türk sporuna getirdiği sonuç, kimse kusura bakmasın ama fiyaskodur.

Kadının fendi

Bu olimpiyatlarda bir ilki yaşadık ve aslında hakkını teslim edemeden bir önemli aşamayı ıskaladık. Pekin öncesi, bayan sporcularımız olimpiyatlara yarışmak değil adeta katılmak için giderler ve pek de bir varlık gösteremeden kös kös geri dönerlerdi. Bunun ilk istisnasını 1992 Barcelona Oyunları'nda Hülya Şenyurt'la yaşadık. Hülya judoda bronz aldı. 2000'deki Sydney Oyunları'nda bu defa tekvandoda Hamide Bıçkın bronz madalya kazandı. İlk altın madalyayı 2004 Atina Oyunları'nda Nurcan Taylan boynuna taktı.

Pekin'deki oyunlarda bayan sporcularımız tarihî bir başarıya imza attı. Tüm zamanlarda kazandıklarımızdan bir fazlasını aldı. Üstelik erkekleri sayısal olarak yakaladı, oransal olarak geride bıraktı. Kazandığımız 8 madalyanın 4'ünün bayanlardan gelmesinin aslında çok önemli bir anlamı var. Bu ülkede 108 bin 833 erkek, 39 bin 507 bayan sporcu, aktif lisanslı spor yapıyor. Bu yanıla baktığınızda bayanlarda 10 bin sporcu arasından biri kürsüye çıkıyor. Erkeklerde ise 27 binde 1. Yani şimdi ilk kez bayanlar önde... Hem de açık ara önde.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe hak ettiği yerde

Zeki Çol 2008.08.28

Kilidi Semih açtı. Başlangıçtaki sevimsiz ve verimsiz oyundan 10. dakikadan sonra yakaladığı tempo ile yavaş yavaş uzaklaşan F.Bahçe, hele gole dek olan 5-6 dakikalık sürede Partizan'ı yoğun bir baskı altında tuttu.

Ortadan Alex, soldan Uğur'un sürüklediği ataklarda pozisyonlar birbirini kovalamaya, gol "geliyorum"un yerini yollamaya başlamıştı... Ortaya çoğu zaman olduğu gibi golcü çıktı. Uğur soldan ikinci direğe nefis bir orta yaptı. Semih'in işi zaten dokunmak ve golü atmaktı. Nitekim öyle de oldu. Şık bir kafa ve Partizan direnişinin kırılış anı.

Oyunla ilgili söylenecek elbette çok şey var. Ama daha önce Semih konusuna değinmeliyim. Emre son anda sakatlanmasa Aragones büyük olasılıkla Semih'i oynatmayacak. Bu teknik adamların doğrusu garip takıntıları var. Bir oyunda, en etkili silah kimdir? Elbette golcü. Semih, bu takımın tartışmasız en iyi ve en verimli golcüsü. Üstelik yalnız golcü de değil. Oyun organizasyonunu çok iyi yapan bir oyuncu. Ama nedense Zico'dan sonra şimdi de Aragones'in kafası karışmış! Varsın olsun... Nasıl olsa yakında o da Semih'in vazgeçilmezliğini anlayacak.

Oyuna döneyim... Partizan, tıpkı ilk maçtaki gibi, yine çabuk oyuncularıyla hızlı ve etkili ataklar yapmak istedi. Ortadan Antanello ile Orelia'nın çabuk servis ettiği toplara, yine ilk maçtaki gibi Paunoviç ile Diarra atak yaptı. Ancak bu defa F.Bahçe savunması dersine daha iyi çalışmıştı. İlk yarıda dengeli oynayarak, bu ataklarda tehlikenin büyümesi önlendi.

F.Bahçe, diri, hırslı ve etkiliydi. Ancak takım halinde iyi değildi. Mesela, sağ kanatta hissedilir biçimde yetersizdi. Kazım, çoğu kere yaptığı gibi yine oyuna dalıp gitti. Arkadaşları neredeyse yırtınırcasına çalışırken, o çok da istifini bozmadan oyunu adeta seyretti! 49. dakikada bir de gol kaçırdı... Tek kelimeyle konsantrasyon eksikliğinin beraberinde getirdiği bir yetersizlikti. İlk yarı, sağ tarafta Gökhan'ın da oyuna katkısı alışlagelmişin gerisindeydi. Bereket sol taraf işledi. Alex, klas işler yaptı. Enteresandır, oyunun önemli bir bölümünde Maldonado dahi iyi oynadı!

Aslına bakarsanız, dün F.Bahçe'nin işini büyük ölçüde Partizan kolaylaştırdı. Özellikle ikinci yarıya risk üstlenerek, bir an önce beraberliği yakalamak için çok adamla önde oynamaya kalktı. Arka alanda büyük boşluklar bıraktı. Ve F.Bahçe'ye gol için davetiye çıkardı. Nitekim, 58. dakikada Semih'le başlayan, Güiza'yla devam eden Alex'in gol vuruşuyla sonlanan son derece organize bir atakta F.Bahçe'ye tur vizesini getiren skor yakalandı. Partizan'ın bu gol sonrası yaptığı ataklar F.Bahçe savunmasında üst üste oluşan hatalar ve yenilen bir gol turun akıbetini değiştirmede ve F.Bahçe hakkı olan Şampiyonlar Ligi'ne bu sene de girmeyi başardı. F.Bahçe'yi kutluyor ve bu defa geçen sezonu da geride bırakacak bir performans bekliyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon'u bekleyen tehlike; şampiyonluk baskısı

Zeki Çol 2008.09.04

Trabzonspor lige pırıltılı bir başlangıç yaptı. Umarım devamı da gelir. Çünkü güçlü bir Trabzonspor, bu lige keyif katar... Heyecan katar... Renk katar. Dahası, rekabeti artırır ve kalite katar.

İlk iki lig maçında izlediğim Trabzonspor'un yakın geçmişle kıyasladığımda hissedilir farklılıkları var. İlki, oyuncularadaki oynama arzusu. Bence değişimin başlangıç noktası burası. Sahada herkes koşuyor, mücadele ediyor, belli bir disiplin içerisinde oyun planını uygulamaya çalışıyor. Futbol, oynayanın keyif aldığında izleyene

de keyif veren, verdiği bir oyun. Bu yanıyla baktığınızda, gerek ilk on birde başlayan, gerekse sonradan oyuna giren oyuncular, o formayı taşımak, oyuna katkı yapmak, skoru kovalamak adına içtenlikle uğraş veriyor.

Bir başka değişim, takım savunmasının güçlenmesi. Topun kaybedildiği bölgelerde hemen arkasına geçilmeye çalışılıyor ve bu yapılırken yardımlaşmaya, alan ve adam paylaşımına dikkat ediliyor.

Oyun organizasyonu daha iyi. Top kazanıldıktan sonra çabuk oynamaya, ters kanada atılan paslarla oluşan boş alan kullanımına özen gösteriliyor. Selçuk'un gelişıyle dış şutların hem sayısının hem de isabet oranının artması, hücumda etkinin yanı sıra rakip için tehdit, takım için özgüven oluşturuyor. Song yönetimindeki arka alan, derli toplu oynuyor. Zamanlamalı ilk müdahalelerle oluşabilecek riskleri asgari tutuyor.

Ancak bu olumlu gelişmeler, Trabzonspor'un şu an, sorunsuz, işleri tıkr tıkr giden bir takım olduğunu da göstermiyor. Trabzonspor, bu aşamada sadece yakın geçmişten çok daha iyi. Gelecek adına umut veriyor. Ama oyun olarak hâlâ eksiklikleri var. Bu da son derece doğal. Çünkü takım bir geçiş sürecinde.

Peki o eksiklikler ne?

Niyet iyi... İştah yerinde... Coşku fazla... Lâkin hücumla dönük oyunda, açıkça gözlenen bir yetersizlik söz konusu. Bu da sol tarafın hücumla yeterli desteği verememesinden kaynaklanıyor. Cale neredeyse çakılı oynuyor. Daha doğrusu şimdilik öyle oynatılıyor. Dolayısıyla katkısı sınırlı kalıyor. Colman iyi oyuncu, ancak o bölgede hücumla dönük yaşanan sorunu çözemiyor. Sıklıkla alan değiştirip deplase olan Gökhan'ın girişimleri de sol tarafın verimli kullanılmasını sağlamıyor. Durum böyle olunca da yük, Serkan-Yattara ikilisinin kullandıkları sağ kanada yükleniyor. Yattara, izleyiciye futbol keyfi sunan becerilere sahip bir oyuncu. Tartışmasız hücumdaki en büyük silah. Ama tıpkı Ankaragücü maçında olduğu gibi o oyundan çıktıktan sonra, Trabzonspor'un hücumdaki dinamizmi ve etkinliği azalıyor.

Umut-Gökhan ikilisi uyum sorunu yaşıyor. Zaman içerisinde birbirlerini daha iyi tanıyıp tamamladıklarında elbette Trabzonspor'a önemli katkılar sağlamaya adaylar. Umut'un fizik gücünü de kullanarak yıprattığı savunmalar için, hele de seken toplarda tek vuruşu iyi yapan Gökhan büyük tehlike.

Hüseyin'in formda olması ve iyi başlangıç yapması Trabzonspor'un artısı. Ancak, mevcut oyun sisteminde Hüseyin'e de fazla yük biniyor. Ankaragücü maçının son bölümlerinde yorulduğu için konsantrasyonu da azalan ve oyundan düşen Hüseyin'e, böyle zamanlar için iyi bir alternatif bulunması gerekiyor.

Taraftarın takımla barışıp kucaklaştığı, yüzlerin güldüğü, umutların yükseldiği bu süreç, haklı olarak beklentileri de artırıyor. Açıkçası beni de asıl bu gelişme kaygılandırıyor. Taraftar yılların özlemi içerisinde... Haklı bir beklenti döneminde. Ancak, en azından belli bir süre takımı da beklentileri de abartmamalı. Bu takım, şu an emekleme aşamasında. Gelişmesi, büyümesi, serpilmesi için bir süre baskıdan uzak yaşaması gerekli.

Trabzonspor'u ilk maçıtan başlayarak şampiyonluk yarışının içine sokma gayretleri, bu geçiş döneminde yarar değil zarar getirir.

Bırakın takım zaman içerisinde eksiklerini gidersin... Özgüvenini artırsın... Kişilik bulsun... İleride koşullar o noktaya taşırса, o zaman şampiyonluk için yarışsın. Trabzonspor camiasının bu anlamda doğru, akılcı ve gerçekçi bir strateji üretmesi gerekiyor.

Aşırı baskının geçmişte nelere mal olduğunu tüm camia biliyor. Trabzonspor'un çok daha iyi olması için zamana, sabra, desteğe gereksinimi var. Ama Trabzonspor'un şu an "şampiyonluk" sözcüğünün telaffuz edilmediği, baskıdan uzak bir süreci yaşamaya, her şeyden daha fazla gereksinimi var.

Önü açık, yolu açık bu oluşumun, sağlıklı gelişmesi ve gelecekte önemli başarılarla imza atması isteniyorsa tabii ki...

Skibbe tartışmaları için henüz erken değil mi?

Skibbe tartışmaları çok erken başlatıldı. Hazırlık maçlarının verimsizliği, Şampiyonlar Ligi'nden eleniş, Kayserispor maçında alınan beraberlik derken, ligin henüz ikinci haftasında medyanın bir bölümü Skibbe'yi hedef tahtasına koyuverdi. Bu aceleciliği öteden beri bir türlü anlayabilmiş değilim. Daha sezonun başında yapılan eleştirilerin dozu, birkaç maçın kötü gitmesi halinde Skibbe'yi adeta "istenmeyen adam" konumuna getirecek gibi.

Skibbe sıradan bir teknik adam değil. Evet, Galatasaray iyi oynamıyor. Bırakın skoru, pozisyon üretmekte de zorluk çekiyor. Ama bu, yalnız Skibbe'den mi kaynaklanıyor? Yapılan transferlerin zamanlamalarına bir bakın. De Sanctis, Meira, Kewell hazırlık dönemi başladıktan sonra takıma katılmış. Baros lig başladıktan sonra alınmış. Yani sorun bu yanıyla biraz da yönetimden kaynaklanıyor. Sabri sakatlanmış. Ümit Karan, Arda yeni düzelmiş. Hasan ile Linderoth aylar süren sakatlıktan çıkmış. Lincoln hâlâ form tutamamış. Avrupa Şampiyonası'ndan sakat dönen Emre Güngör henüz devreye girememiş. Tüm bunları üst üste koyduğunuzda, Galatasaray'ın ideal on biri, istenilen form düzeyine taşıyarak oluşturması çok da kolay değil. Kaldı ki Skibbe apayrı bir ortama gelmiş. Futbol felsefesi, yaşam felsefesi farklı bir ülkeye, çok büyük bir bölümünü yeni yeni tanımaya başladığı oyunculardan oluşan bir takıma ve koşullarını hiç bilmediği bir lige. O nedenle Skibbe'nin, tıpkı Galatasaray gibi zamana ve bir süreliğine hoşgörüyeye gereksinimi var.

Galatasaray'da şu an gözlenen en önemli sorun, düşük tempoda oynayan orta alanın oyun organizasyonundaki yetersizliği... Buna bağlı olarak hücumda gözlenen verimsizliği. Elde iyi bir kadro var. Bu kadronun biraz daha form tutması ve uyumu yakalaması çok da değil bu ay sonlarına doğru gerçekleşir. O nedenle, hele de amacını aşan Skibbe tartışmalarına kendi adıma ben katılmıyorum.

Biraz sabır gösterildiğinde, Skibbe'li Galatasaray'ın çok daha iyi olacağını düşünüyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbol, çağın en güçlü diplomatı

Zeki Çol 2008.09.10

6 Eylül, tarihe not düşülecek bir tarih! Aynı gün, yıllardır birbirleriyle küs duran ve diplomatik ilişkisi olmayan dört ülkenin milli takımları, FIFA 2010 Dünya Kupası grup elemelerinde futbolun o birleştirici, kaynaştırıcı büyüsunün eşliğinde, iki farklı kıtada, iki farklı maçta barış, dostluk, kardeşlik tohumlarını yeşil sahalara ekti.

O tohumları politikacılar nasıl yeşertir, ne zaman büyütür, ülke politikaları çerçevesinde tabii ki onların bileceği iş. Ancak futbol sayesinde oluşan iklimin, yıllardır soğuk bakışlarla birbirini süzen politikacıların çehrelerinde tatlı tebessümler oluşturduğu da şimdilerde altı kalın çizgilerle çizilmesi gereken bir gerçek.

ABD Milli Takımı 61 yıllık bir aradan sonra Küba ile ilk maçını oynadı. İki ülke arasındaki diplomatik ilişki, 3 Ocak 1961'de kesilmişti. Küba, Havana'daki ABD Büyükelçiliği'nde belirlenen sayının üzerinde görevli çalıştığı, daha doğrusu o görevlilerin rejim için tehdit oluşturan girişimlerde bulunduğu gerekçeleriyle diplomatların geri çekilmesini istemişti. Karşılıklı olarak büyükelçiliklerin kapatılmasına dek uzanan kriz, o günlerden bu günlere dek süregeldi. İki ülke de ülkelerindeki İsviçre büyükelçilikleri gözetimi altındaki kadrolarla, resmi olmayan bir

ilişkiyi götürdü. Seyahat kısıtlamalarından, ABD şirketleri ve mallarına ambargo koymayı içeren Havana politikasına, Washington küresel güç olmanın getirdiği avantajla her platformda katı, sert stratejilerle yanıt verdi.

Ermenistan-Türkiye maçını statta, Küba-ABD maçını TV'deki özetlerde izledim. İkisinde de ortak noktalar aynıydı. Deplasman takımlarının kazanmasına karşın, saha içerisindeki olgunluk, Hrazdan Stadi'nda başlangıçta marjinal grupların saygısızlığına rağmen tribün geneline yansıyan dostluk, maç öncesi ve sonrası verilen mesajlardaki sorumluluk, tam da yaratılan iklime yakışır türdendi.

Erivan, kent dokusu ve yaşam standardı açısından Batı'nın çok gerisinde. Diasporanın uzantılarını bir yana bırakırsanız, halk Türkiye'ye karşı yıllardır izlenen ülke politikasının çok dışında. Yakın, sıcak, ilgili ve samimi. Bizdeki, "Komşu, komşunun külüne muhtaç" sözünün paralelinde bir yaklaşım içerisinde. Bir an önce, iki ülke arasında diplomatik ilişkinin başlamasını ve sınırların açılmasını bekliyor. Kiminin kökleri Van'a, kimininki Adana'ya, kimininki Gaziantep'e, Urfa'ya dayanıyor. Yaşlısı, genci azımsanmayacak bir nüfus, kırık dökük de olsa Türkçe konuşuyor. TRT'nin üç kanalı çoğu yerde izleniyor. Bizim Süper Lig, ilgiyle takip ediliyor. Aslında, politikacıların başlatamadıkları ilişkiyi, iş çevreleri çoktan başlatmış. Bazı dükkânlarda Türk malları satılıyor. Uzun yıllar benzer coğrafyalarda yaşamının getirdiği ortak kültür, çoğu yerde kendisini hissettiriyor.

Maç öncesi, dünyanın değişik yörelerinden gelen Ermenilerle karşılaştım. Onlardan biri de Fransa'dan gelmişti. TRT'deki programı kastederek, "Sizi her hafta zevkle izliyorum." dedi ve ekledi: "Ben Fenerbahçeliyim. Bu sezon ne yapar bizim takım?" Ermeni vatandaşı da olsa ve apayrı bir ülkede de yaşasa, soru bizim sokaktaki vatandaşın sorusuyla aynıydı!

Asıl anlatmak istediğim, bizim Ermeni vatandaşlarımız... Türkiye'ye ayrılan bölümdeki taraftarlarımızın azımsanmayacak bölümü, Ermeni asıllı vatandaşlarımızdı. Ve onlar ellerinde Türk bayraklarıyla Ermenistan'da bile olsak, gol olunca sevinçten havalara zıplıyor ve takımlarını alkışlıyordu! "Bizim takım" denilince, Ermeni asıllı olmalarına karşın, içtenlikle Türk Milli Takımı'nın yanında durmaları, onların bu ülke mozağının ne denli ayrılmaz bir parçası olduğunun göstergelerinden sadece biriydi.

Dünya, sporun evrensel gücüyle anımsayın, 12 Nisan 1871'de tanışmıştı. ABD ile Çin arasındaki diplomatik ilişkinin başlangıç noktasında o tarihlerde bir masa tenisi maçı duruyordu. Literatüre ping-pong diplomasisi olarak geçen o müsabakadan sonra, Çin, Batı dünyasıyla bir araya gelmişti. Aradan geçen uzun yılların ardından şimdi futbol, Amerika kıtasının kuzeyinde ABD ile Küba'ya yeni bir başlangıç yaptırabilir. Avrupa'nın doğusunda bizimle Ermenistan'a yaptırmaya başladığı gibi.

Uzun süre futbolu toplumların afyonu gibi gören sözde entelektüellerin bile ezberini bozup, bakış açısını değiştirmeye yetecek gelişmeler, her 22 kişiden birinin futbol oynadığı, nüfusun dörtte üçünün de futbolu izlediği yaşlı dünyamızda, bu keyifli ve büyülü oyunun küresel güçlerden biri haline geldiğinin göstergesi.

Lâfın kisası şu... Futbol çağın en güçlü diplomatı. Ve futbol, yalnızca topun etrafında dönen bir dünya değil. Futbol artık, dünyanın etrafında koşuşturduğu, ekonomisi, ticareti, turizmi, kültürel katkısı, diplomasisiyle çok farklı bir olgu.

Bu grup sürprizlere gebe

Bizim de yer aldığımız 5. Grup'un ilk bakışta iki favorisi var; son Avrupa Şampiyonu İspanya ile Avrupa üçüncüsü Türkiye.

Ancak grup, sürprizlere gebe. Bunun göstergesi de geçtiğimiz hafta sonu oynanan maçlar. Mesela İspanya sahasında Bosna-Hersek'i 1-0 yenerken zorlandı. Belçika, Estonya'yı 3-2'yle geçebildi.

Ermenistan ile Estonya gruptan çıkma şansı neredeyse yok denecek kadar az iki takım. Ama Bosna-Hersek ile Belçika, ikinci sırada yer alabilmek için varını yoğunu ortaya koyacak.

Hatırlayın, Avrupa Şampiyonası eleme grubunda Bosna-Hersek'e deplasmanda 3-2 yenilmiş, içerideki maçı da 1-0 kazanabilmiştik. Giderek oturan oyun anlayışıyla Bosna-Hersek bu grupta can yakmaya aday.

Belçika'nın konumu daha da farklı. Her şeyden önce bir sistem takımı Belçika. Olimpiyat dördüncüsü genç oyuncularla takviye olmuş dinamik ve hedef kovalamaya hazırlanan bir kadrosu var. Belçika futbolu geçmişteki parlak günlerinin arayışında ve Dünya Kupası elemelerinde yeniden o günlere dönüş yapma beklentisinde. O nedenle bugünkü maç, hiç de kolay değil.

Grupta gerek İspanya, gerekse Türkiye ilkbahardaki ikili randevu öncesinde puan kaybı yaşamak istemiyor. Bu yanılla baktığınızda grubun kaderinin belirleneceği takvim mart sonu, nisan başı olarak görülebilir.

O karşılaşmalardan 4 ya da 6 puanla çıkan taraf, grubu çok büyük olasılıkla zaten lider bitirir. 2'şer ya da 3'er puanla çıkılması halinde ise belirleyici rakipler, işte bu Bosna-Hersek ile Belçika olabilir.

Büyük-küçük ayrımının pek de kalmadığı bugünün futbolunda, artık her maç çok önemli. Saha içerisinde oyunun gereklerini yerine getirmeyen, sözgelimi en az rakibi kadar mücadele etmeyen takımların isim büyüklüğünün kâğıt üzerinde kalacağı bir süreci yaşıyoruz.

Her rakibi ciddiye alır, her maçı kendi değerlerimizle buluşarak oynarsak, bu grubu hedeflediğimiz noktada bitiririz.

Bunun ilk örneğini Erivan'da verdik.

Bugün aynı ciddiyeti Belçika karşısında da gösterirsek, ilk etabı kayıpsız geçeriz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Oyuncu kural bilmiyorsa hakem ne yapsın?

Zeki Çol 2008.09.16

Önce çarpıcı ve düşündürücü bir istatistikle konuyu anlatmaya çalışacağım. Geçen sezonun ilk üç haftasında Süper Lig'de yalnızca bir kırmızı kart var. Oysa bu sezon, aynı dönemde çıkan kırmızı kart sayısı tamı tamına 16.

Sadece geçtiğimiz hafta 9 kırmızı kart çıkması ve bunun son yılların rekoru olması, şimdilerde haklı bir tartışmayı da beraberinde getiriyor.

Sayı neden bu denli yüksek? Hakemler mi hatalı ve insafsız? Yoksa futbolcular mı dikkatsiz ya da bilgisiz?

Bu tartışmayı, doğru bir platforma oturtmadan önce, birkaç açıklayıcı istatistikten daha söz etmeliyim. Son 5 sezon baz alındığında, Süper Lig'de hafta başına düşen kırmızı kart ortalaması 2,38, sarı kart ortalaması ise 38,7. Oysa bu sezon, henüz birinci hafta itibarıyla kırmızı kartlarda ulaşılan oran 5,33. Enteresandır, sarı kartlarda varılan nokta ise 35.

Normalde sarı kart sayısında, kırmızı kart sayısındaki artışa paralel bir ilerleme olmasının beklenmesine karşın, bu sayının son beş yıl ortalamasının çok gerisine düşmesi dikkat çekici.

Bir örnekleme daha yapıp, bu noktaya biraz daha açıklama getireyim. Geçen sezonun aynı döneminde, yani 1 kırmızı kartın çıktığı ilk üç haftalık süreçteki sarı kart toplamı 162. Bu sezon ise 105. Bu inanılmaz düşüşe karşın, ne oluyor da kırmızı kart sayısında bu denli büyük bir artış yaşanıyor?

Bunun yanıtını da vermeden önce, bir başka açıklayıcı bilgiyi aktarmam gerek. Merkez Hakem Kurulu, sezon başında profesyonel liglerdeki tüm kulüplere birer yazı göndermiş... Ve "Kurallar konusunda eğitim istiyorsanız, bir hakem hocası görevlendirip yardımcı olalım" demiş.

Süper Lig'den yardım isteyen tek takım Beşiktaş. Diğer liglerden de Altay ile Karşıyaka. Sanki çok iyi biliyorlarmışçasına, öteki kulüplerin hiçbir talebi olmamış!

Sonuç ortada... Beşiktaş'ın ilk üç haftada gördüğü kart sayısı hepi topu 3 sarı! Şimdi gelelim bu kartların, daha doğrusu kırmızı kartların sayısının neden yüksek olduğuna.

Neden çok basit. MHK; bu sezon başı yaptığı eğitim seminerlerinde hakemleri, özellikle ihtarlar konusunda titiz davranmaları için uyardı: "El-kol açarak yapılan itirazlar ya da makul olmayan, agresiflik içeren sözlü itirazların hepsine sarı kart gösterilecek." Şimdi, üç haftada çıkan 16 kırmızı kartın analizine bakın. Neredeyse dörtte üçü, ikinci sarıdan. Ve bu ihraçları getiren çift sarı kartların çok büyük bir bölümü de cehaletten.

Süper Lig'de oynayan bir futbolcunun, futbola, rakibine, arkadaşlarına ve kendisine karşı sorumlulukları var. Profesyonellik iyi pazarlık yapmak ve hatırı sayılır bir parayı banka hesabına koymak değil. Profesyonellik sadece sahaya çıkıp, futbol oynamak da değil. Profesyonellik, her şeyden önce oynadığın oyunun kurallarını bilmek.

Bir oyuncu, hâlâ hakeme kart çıkarması için uyarıda bulunuyorsa... Gol sevinci yaşarken formasını çıkarıyorsa... El-kol sallayıp itiraz etmeye kalkışıyorsa... Ona hakem ne yapsın? Bu kadar sorumsuz, bu kadar bilgisiz, bu kadar cahil ve kendisini geliştirmeyen kişiye hakem neyin hoşgörüsünü gösterebilir? Bizde bu davranış biçimini gösterenlerin literatürdeki tanımlaması şu; hem kel hem fodu!

Tabii, işin bir de yönetici boyutu var. Oyuncusuna gerekli eğitimi verdirmemesine karşın, araştırmadan, etmeden ve tabii ki bilmeden hakem eleştirisi yapmaya kalkan yönetici boyutu.

Hakem ne yapacak? İtirazdan sarı kart gören oyuncu, faule maruz kaldığında "kart nerede" diye eliyle işaret ederse hakem, "kusura bakma kardeş" mi diyecek? Ya da eyyam yapıp görmezlikten mi gelecek? Bu sezon, ihtar uygulamalarında hakemler son derece kararlı gidiyor. Ve çok da iyi ediyor. Daha şimdiden, geçen sezonun ilk 10 haftasına tekabül eden kırmızı kart fazlalığı, işte bu anlattıklarım çerçevesinde gerçekleşiyor.

Futbolcular, kendilerine çekidüzen vermez, kural öğrenme zahmetine girmezlerse bu sayı daha da artacak. O nedenle vakit varken, tüm kulüpler kendilerine bedava verilen kural eğitimi hizmetini almalı... Ve bu ligin adına, düzeyine, kalitesine yakışmayan şu cahiliye dönemi, artık bir son bulmalı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Oyun da kötü, sonuç da

Zeki Çol 2008.09.18

PORTO - Bir takımın gücü, bir anlamda da kulübesi kadardır. Çünkü kulübe, bir yanıyla rekabeti çağırıştırır. Bir başka yanıyla da oyuna doğru müdahale etme opsiyonunu. F.Bahçe'de sakatlıklar nedeniyle eksilen kadro, hissedilir bir kulübe yetersizliğini de beraberinde taşıdı.

Örneğin dün... Aragones, formsuz olan Kazım'a ilk on birde yer vermedi. Onun ilk alternatifi Burak'tı, oynatmadı. İkinci alternatif Ali Bilgin'di. Ona da başlangıç kadrosunda yer vermedi. Ve o bölgede Emre'yi sahaya sürdü. Emre, evet deneyimli. Top çalan, top kullanan hem defansif hem de ofansif yaniyla özellikli bir oyuncu. Ancak sağ kanatta değil. Bu tercihin anlamı şuydu; Aragones, kulübesine hiç güvenmiyor! Zorunluluktan böyle bir tercihte bulunuyor.

Maç başladı... F.Bahçe, sağ kanadından üst üste iki atak yedi. İlkinde Raul Meireles sola deplase oldu, ortaladı. İkincisinde ise Rodriges... İkisi de gol. Birinci ortada Roberto Carlos, arkasındaki Lisandro'yu kontrol edemedi. Diğerinde ise ön liberoların bölgesi bomboş kaldı. F.Bahçe savunmasının sağ tarafında ikili bir kademe olursa o gol ortaları gelir miydi? Hayır gelmezdi. Aile boyu hatalarla 11 ve 13. dakikalarda yenilen iki gol, F.Bahçe'nin oyun disiplini altüst etti. Şampiyonlar Ligi'nde izlediğim en dirençsiz, en şaşkın, en ezik F.Bahçe vardı o sıralar sahada. Kanatlar işlemiyor, orta alanda oyun organize edilemiyor ve takım öne taşınamıyordu. Top kayıpları, bireysel hatalar çok fazlaydı. O şaşkınlığın devam ettiği bölümde, 25. dakikada Selçuk'un hatalı pasıyla oluşan net bir gol fırsatını Lisandro kullanamadı. Ve Porto'nun olası açık farka gitme şansı da böylelikle ortadan kalktı.

F.Bahçe'nin oyuna dönüşü 29. dakikada bir Uğur Boral ortasıyla başladı. Alex kafayı vurdu, Helton çıkardı. Güiza çaprazda, son derece zor bir pozisyonda golü attı. Bu, Şampiyonlar Ligi grup aşamasında ilk kez forma giyen Güiza'nın ilk girdiği pozisyonda attığı ilk goldü. 2-1'den sonra F.Bahçe oyunu kısmen de olsa dengeledi. Kısmen diyorum, çünkü hücumda yine hiçbir etkinlik yoktu.

Aragones, ikinci yarıya takımını Selçuk-Josico değişikliği yaparak başlattı. Josico sahada sadece 7 dakika kaldı. Sakatlandı ve Burak oyuna alındı. Emre ortaya, Maldonado'nun yanına oynaması gereken bölgeye çekildi. Burak sağ kanada geçti. Nihayet, biraz olsun taşlar yerine yerleşti. Zira, Emre'nin oynadığı bölümde bir tek atak girişiminin gerçekleşmediği bu kanat, o pozisyonun oyuncusu Burak oyuna girdiğinde biraz olsun hareketlendi. Ancak yine de F.Bahçe'ye Güiza'nın kaçırdığı bir pozisyon dışında hücum etkinliği gelmedi. Uzatmada yenilen gol ise skoru belirledi. Şimdi şöyle bir dönüp Aragones'in kısa dönem karnesine bakıyorum. Ligde 3 maçta 2, Şampiyonlar Ligi'nde ise ilk maçtaki yenilgi. F.Bahçe'de işler iyi gitmiyor. Anlaşılan o ki Aragones, takımı iyi tanımıyor ve F.Bahçe mirasyedi hovardallığında değer yitiriyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gole yabancılaşma!

Zeki Çol 2008.09.24

Ligin ilk dört haftasında 86 gol atıldı. Ve bu gollerin tam 41 tanesi yabancı uyruklu oyuncularından geldi. Bir başka deyişle yerlilerin attığı gol oranı yüzde 52,4'te kalırken, bu oran yabancılarda yüzde 47,6'ya yükseldi.

Yükseldi, diyorum... Zira geçen sezonun aynı dönemiyle kıyaslandığında bu oran çok daha gerilerdeydi. 2007-2008 sezonunun 4. haftası sonunda atılan gol sayısı 92'ydi. Bunların 68'i yerli, 24'ü yabancı uyruklu oyuncularından gelmişti ve söz konusu oran, o günlerde yüzde 26'larda seyreliyordu.

Yabancı uyruklu oyuncuların futbolumuza yaptığı katkılar, her dönemde tartışma konusu yapıldı. Bu tartışmanın en popüler yanı ise sayısal kısıtlama kalkmalı mı, devam etmeli mi boyutu oldu. Bu yazıda tartışmaya hiç girmeyeceğim. Sadece bu sezon Süper Lig'deki yabancı uyruklu oyuncu sayısının 124'e yükseldiğini belirtmekle yetineceğim.

Dikkat çekmeye çalıştığım konu daha farklı... Takımlar için yararlı gözükken, ama başta milli takım, uzun vadede futbolumuz adına düşündürücü olan, goldeki yabancılaşmaya!

Ya da başka bir ifadeyle gole yabancılaşmaya!

Süper Lig'in ilk dört haftasında Fenerbahçe'nin 6 golünün 5'i (%83), Galatasaray'ın 9 golünün 7'si (%77), Beşiktaş'ın 8 golünün 6'sı (%75), Ankaragücü, Gaziantepspor, Antalyaspor'un 5'er golünün 4'eri (%80) yabancı oyuncularından geldi.

İlk bakışta "Ne var bunda?" denilebilir. Hatta bu performans, yabancı oyuncu transferindeki kaydedilen isabetin bir göstergesi gibi bile değerlendirilebilir. Futbolun, özellikle de Avrupa'daki endüstrileşmenin paralelinde, AB statüsündeki oyuncu dolaşımına dikkat çekilerek yerli-yabancı ayrımının ortadan kalkmaya yüz tuttuğu bir süreçte, bu gelişme doğru ve doğal da karşılanabilir. Tüm bunlara, bir ölçüde ben de katılıyorum.

Ancak... FIFA'nın ve UEFA'nın 6+5 kuralını getirmeye çalıştığı bir aşamada, ülke futbolcularının kendi değer ve yeterliliklerini ortaya koymasının da vazgeçilmez olduğunun hatırlanmasını isterim. Kaldı ki gole yabancılaşmanın bir süre sonra Milli Takım'ı da olumsuz etkileyeceği kaçınılmaz.

Bu sezon ligde, başta büyükler, çoğu takımın hücum gücünü yabancılar oluşturuyor. Elbette kaliteli yabancıyla yan yana oynayan ya da rekabete girebilme şansını elde eden yerli oyuncu, kendini geliştirme olanağını da buluyor. Ama kaç takımda ve ne oranda?

Hâlâ çok sayıda sıradan yabancı uyruklunun futbol oynadığı bir ligi yaşamıyor muyuz?

Evet kabul etmek lazım, Güiza, Kewell, Baros, Tabata gibi oyuncuların gelmesi, bu sezon lige hem değer hem keyif kattı. Gol oranının yabancılar lehine yükselmesine onlar ve daha önceden bu ligde forma giyen Alex, Bobo, Delgado, Yattara, Nonda, Lincoln gibi oyuncular olumlu katkılar yaptı.

Ancak, bir dolu takım da yabancı uyruklu oyuncularından, bu anlamda şu ana dek hiçbir verim alamadı. Mesela Kayserispor, Gençlerbirliği, Hacettepe, Büyükşehir Belediye Spor'da yabancıların henüz siftahları yok!

Tekrar başa dönerek yazıya nokta koyayım. Gol futbolun en büyük keyfi. Bu keyfi, atılan her golde doya doya yaşayalım. Lakin bir yandan o keyfi çıkarırken, diğer yandan da goldeki yabancılaşmanın yarınlardaki sonuçlarına biraz kafa yoralım. Yani, gelecekteki olası sancılara hazırlıklı olalım.

İsmiyle buluşan takım

Basketbol Milli Takımı, önemli bir başarıya imza attı. Fransa, Ukrayna ve Belçika'nın da bulunduğu grubu, içeride-dışarıda tüm rakiplerini yenerek, daha önemlisi uzun bir aradan sonra takım gibi oynayıp, keyif vererek 12 puanla kapadı.

Yine uzunca süredir adı üzerinde pek de haksız sayılmayan eleştiriler yapılan 12 dev adama da lakabına dönük spekülasyonları kaldırmak için 12 puan yakıştırdı zaten.

Bu etap yüz akıyla aşıldı.

Fakat görev henüz tamamlanmadı.

2009 Eylül'ünde Polonya'da Avrupa Şampiyonası finalleri var. Hido kaptan yönetimindeki bu ekibin orada da hedefi büyük. Ancak bu formu, bu performansı daha artırıp oraya taşımak, şu an için olağan dışı. Zira, grup maçlarının bitişiyle finaller arasındaki süre bir yıl.

Şimdi bu noktada iş, Basketbol Federasyonu ile coach Tanjeviç'e düşüyor. Bu birlikteliği, uzun süre sonra oluşan bu takım ruhunu koruyarak ve efektif bir program yaparak, bir yıl sonrasına hazırlamak...

Bu takımın finallerde başarılı olması, onların performansına bağlı.

Dilerim bir eylül keyfi daha yaşarız.

Ve 12 dev adamı, seneye de alkışlarız.

Kırmızı alarm mı?

Geçen hafta başı, kırmızı kart sayısındaki rekor artıştan farklı bir boyutuyla söz etmiş, "Oyuncu kural bilmiyorsa, hakem ne yapsın?" demiştim. 27 maçta 16 kırmızı kartın çıktığı o periyottan, ihraçların çok büyük bir bölümü, oyuncuların kural bilmemesi sonucu aldıkları ihtarlardan kaynaklanıyordu.

Bazı çevreler, kırmızı kart sayısındaki artışı saha içi şiddetle ilişkilendirdi. Oysa durum pek de öyle değildi.

Geçtiğimiz hafta oluşan dört ihraçla birlikte, dördüncü hafta sonundaki kırmızı kart sayısı 20'ye ulaştı. Bu sayı geçen sezonun aynı döneminde beşti. Ama şimdi öyle bir noktaya gelindi ki, bu periyotta hafta başına düşen kart oranı, tüm zamanların en yüksek rakamını, yani beşi buldu.

"36 maçta 20 kırmızı kart" denildiğinde, tabii ki akla öncelikle saha içi şiddet geliyor. Ancak kartların gerekçelerine baktığınızda, durumun pek de öyle olmadığı görülüyor.

Sözgelimi, 20 kırmızı kartın 12'si çift sarı karttan. İki bariz gol şansını engellemeden. Üçü şiddetli hareketten. İki küfürden. Biri de tükürmeden.

Saha içi şiddet tabii ki var. Ancak sanılan boyutta değil. Bu ihraçların çok büyük bölümü, tekrar tekrar söylüyorum, kural bilmemekten.

Cehalet kartı anlayacağınız!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gole yabancılaşma!

Zeki Çol 2008.09.24

Ligin ilk dört haftasında 86 gol atıldı. Ve bu gollerin tam 41 tanesi yabancı uyruklu oyunculardan geldi. Bir başka deyişle yerlilerin attığı gol oranı yüzde 52,4'te kalırken, bu oran yabancılarda yüzde 47,6'ya yükseldi.

Yükseldi, diyorum... Zira geçen sezonun aynı dönemiyle kıyaslandığında bu oran çok daha gerilerdeydi. 2007-2008 sezonunun 4. haftası sonunda atılan gol sayısı 92'ydi. Bunların 68'i yerli, 24'ü yabancı uyruklu oyunculardan gelmişti ve söz konusu oran, o günlerde yüzde 26'larda seyrediyordu.

Yabancı uyruklu oyuncuların futbolumuza yaptığı katkılar, her dönemde tartışma konusu yapıldı. Bu tartışmanın en popüler yanı ise sayısal kısıtlama kalkmalı mı, devam etmeli mi boyutu oldu. Bu yazıda tartışmaya hiç girmeyeceğim. Sadece bu sezon Süper Lig'deki yabancı uyruklu oyuncu sayısının 124'e yükseldiğini belirtmekle yetineceğim.

Dikkat çekmeye çalıştığım konu daha farklı... Takımlar için yararlı gözükse, ama başta milli takım, uzun vadede futbolumuz adına düşündürücü olan, goldeki yabancılaşmaya!

Ya da başka bir ifadeyle gole yabancılaşmaya!

Süper Lig'in ilk dört haftasında Fenerbahçe'nin 6 golünün 5'i (%83), Galatasaray'ın 9 golünün 7'si (%77), Beşiktaş'ın 8 golünün 6'sı (%75), Ankaragücü, Gaziantepspor, Antalyaspor'un 5'er golünün 4'eri (%80) yabancı oyuncularından geldi.

İlk bakışta "Ne var bunda?" denilebilir. Hatta bu performans, yabancı oyuncu transferindeki kaydedilen isabetin bir göstergesi gibi bile değerlendirilebilir. Futbolun, özellikle de Avrupa'daki endüstrileşmenin paralelinde, AB statüsündeki oyuncu dolaşımına dikkat çekilerek yerli-yabancı ayrımının ortadan kalkmaya yüz tuttuğu bir süreçte, bu gelişme doğru ve doğal da karşılanabilir. Tüm bunlara, bir ölçüde ben de katılıyorum.

Ancak... FIFA'nın ve UEFA'nın 6+5 kuralını getirmeye çalıştığı bir aşamada, ülke futbolcularının kendi değer ve yeterliliklerini ortaya koymasının da vazgeçilmez olduğunun hatırlanmasını isterim. Kaldı ki gole yabancılaşmanın bir süre sonra Milli Takım'ı da olumsuz etkileyeceği kaçınılmaz.

Bu sezon ligde, başta büyükler, çoğu takımın hücum gücünü yabancılar oluşturuyor. Elbette kaliteli yabancıyla yan yana oynayan ya da rekabete girebilme şansını elde eden yerli oyuncu, kendini geliştirme olanağını da buluyor. Ama kaç takımda ve ne oranda?

Hâlâ çok sayıda sıradan yabancı uyruklunun futbol oynadığı bir ligi yaşamıyor muyuz?

Evet kabul etmek lazım, Güiza, Kewell, Baros, Tabata gibi oyuncuların gelmesi, bu sezon lige hem değer hem keyif kattı. Gol oranının yabancılar lehine yükselmesine onlar ve daha önceden bu ligde forma giyen Alex, Bobo, Delgado, Yattara, Nonda, Lincoln gibi oyuncular olumlu katkılar yaptı.

Ancak, bir dolu takım da yabancı uyruklu oyuncularından, bu anlamda şu ana dek hiçbir verim alamadı. Mesela Kayserispor, Gençlerbirliği, Hacettepe, Büyükşehir Belediye Spor'da yabancıların henüz siftahları yok!

Tekrar başa dönerek yazıya nokta koyayım. Gol futbolun en büyük keyfi. Bu keyfi, atılan her golde doya doya yaşayalım. Lakin bir yandan o keyfi çıkarırken, diğer yandan da goldeki yabancılaşmanın yarınlardaki sonuçlarına biraz kafa yoralım. Yani, gelecekteki olası sancılara hazırlıklı olalım.

İsmiyle buluşan takım

Basketbol Milli Takımı, önemli bir başarıya imza attı. Fransa, Ukrayna ve Belçika'nın da bulunduğu grubu, içeride-dışarıda tüm rakiplerini yenerek, daha önemlisi uzun bir aradan sonra takım gibi oynayıp, keyif vererek 12 puanla kapadı.

Yine uzunca süredir adı üzerinde pek de haksız sayılmayan eleştiriler yapılan 12 dev adama da lakabına dönük spekülasyonları kaldırmak için 12 puan yakıştırdı zaten.

Bu etap yüz akıyla aşıldı.

Fakat görev henüz tamamlanmadı.

2009 Eylül'ünde Polonya'da Avrupa Şampiyonası finalleri var. Hido kaptan yönetimindeki bu ekibin orada da hedefi büyük. Ancak bu formu, bu performansı daha artırıp oraya taşımak, şu an için olağan dışı. Zira, grup maçlarının bitişiyse finaller arasındaki süre bir yıl.

Şimdi bu noktada iş, Basketbol Federasyonu ile coach Tanjeviç'e düşüyor. Bu birlikteliği, uzun süre sonra oluşan bu takım ruhunu koruyarak ve efektif bir program yaparak, bir yıl sonrasına hazırlamak...

Bu takımın finallerde başarılı olması, onların performansına bağlı.

Dilerim bir eylül keyfi daha yaşarız.

Ve 12 dev adamı, seneye de alkışlarız.

Kırmızı alarm mı?

Geçen hafta başı, kırmızı kart sayısındaki rekor artıştan farklı bir boyutuyla söz etmiş, "Oyuncu kural bilmiyorsa, hakem ne yapsın?" demiştim. 27 maçta 16 kırmızı kartın çıktığı o periyottan, ihraçların çok büyük bir bölümü, oyuncuların kural bilmemesi sonucu aldıkları ihtarlardan kaynaklanıyordu.

Bazı çevreler, kırmızı kart sayısındaki artışı saha içi şiddetle ilişkilendirdi. Oysa durum pek de öyle değildi.

Geçtiğimiz hafta oluşan dört ihraçla birlikte, dördüncü hafta sonundaki kırmızı kart sayısı 20'ye ulaştı. Bu sayı geçen sezonun aynı döneminde beşti. Ama şimdi öyle bir noktaya gelindi ki, bu periyotta hafta başına düşen kart oranı, tüm zamanların en yüksek rakamını, yani beşi buldu.

"36 maçta 20 kırmızı kart" denildiğinde, tabii ki akla öncelikle saha içi şiddet geliyor. Ancak kartların gerekçelerine baktığınızda, durumun pek de öyle olmadığı görülüyor.

Sözgelimi, 20 kırmızı kartın 12'si çift sarı karttan. İki bariz gol şansını engellemeden. Üçü şiddetli hareketten. İki küfürden. Biri de tükürmeden.

Saha içi şiddet tabii ki var. Ancak sanılan boyutta değil. Bu ihraçların çok büyük bölümü, tekrar tekrar söylüyorum, kural bilmemekten.

Cehalet kartı anlayacağınız!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dedeye torun dersi

Zeki Çol 2008.09.27

F.Bahçe'yi kurtarmaya Volkan'ın direnci de yetmedi. Aragones yönetiminde Süper Lig'de çıktığı 3. deplasman maçını da kaybeden F.Bahçe, lig tarihindeki en kötü başlangıç dönemlerinden birini yaşadığı bu sezonda, bu yetersiz performansı ile artık tehlike sinyalleri göndermeyi de bir yana bırakıp iyiden iyiye kabak tadı verdi! Oysa F.Bahçe, Petkoviç'in çok büyük bir hatasından yararlanıp 24. dakikada skor avantajını da elde etmişti.

Bu dakikada Alex'in kullandığı korner atışında, Petkoviç anlamsız, gereksiz ve boş bir çıkış yaptı. Sylla'nın yanından yükselen Selçuk'un kafa vuruşunda, kalesinde kalsa neredeyse kucağına gelecek topun gol olmasına izin verdi.

Süper Lig ve Şampiyonlar Ligi'nde üst üste 3 deplasman maçını da kaybeden F.Bahçe, sütün ağzının yanmış olmasının verdiği bir tedirginlik içerisinde ve sözümona savunma önlemlerini yoğunlaştırarak maça başladı. Topun rakibe geçtiği anlarda, orta alanı kalabalık tutmaya çalıştı. Ön liberodaki Maldonado ve Selçuk'u da savunma blokuna yaklaştırarak, oyunu dikine oynamayı iyi beceren Sivasspor'un özellikle arka alana adam kaçırmamasını engellemek istedi. Ancak ne ilk ne ikinci yarıda bunu becerebildi. İlk yarıda biri Maldonado'nun, orta alandan driplingle gelen Sylla'yı kaçırmaması, diğerinde de rakibin son adamını kontrol etmeden ofsayt yaptırmak için öne çıkan Lugano'nun hatası sonucu Sivasspor'a iki önemli gol pozisyonu verdi. İkinci yarıda ise Sivasspor'un atak, arzulu ve tempolu oyunu karşısında, şeklen kalabalık da olsa F.Bahçe savunması kelimenin

tam anlamıyla kevgire döndü. İşte o dönemde de genç kaleci Volkan devreye girdi. Musa, Sezer, Mehmet'in üst üste gelen gollük vuruşlarında uzun süre beraberliğe izin vermedi. Ancak 77. dakikada, savunma bir duran toptan gelen ortada Murat'ın kafa vuruşuna engel olamayınca, o da çaresiz, hiçbir şey yapamayacağı golü seyretti. 88. dakikada ise Sezer'in müthiş golüyle skor belirlendi. F.Bahçe'nin hissedilir bir deplasman fobisi oluştu. Kadıköy'deki F.Bahçe ile deplasman maçlarındaki F.Bahçe, zıt karakterli iki takım gibi. İçerideki F.Bahçe, kötü oynuyor denildiğinde bile rakibi sindiren ve en azından kazanmayı bilen bir yapıda. Dışarıdaki F.Bahçe ise korkak, pısırık, çaresiz bir görüntüde.

Bizde "At sahibine göre kişner" diye bir atasözü var. Aragonesli F.Bahçe, hele de deplasman oyunlarında, biraz da kenar yönetimden kaynaklanan tam bir hayal kırıklığı içerisinde. Çünkü, bu ligi tanımayan Aragones, belli ki rakipleri de tanıma zahmetine pek katlanmıyor! Son örnek dünkü maç. Skor avantajını yakalamışsın. Rakip ikinci yarıda dengeyi sağlamak için saldıracak, biliyorsun. Ama oyuna müdahalelerde son derece yetersiz kalıyorsun. Alex sakatlanmış, seke seke yürüyor. Takım 10 kişi. Ve sen bunu kenardan dakikalarca seyrediyorsun. Adın Aragones de olsa, böylesine bir yanlış yapma hakkın yok. Aragones deneyimindeki bir teknik adam bunu yaparken, onun uluslararası kariyerinin fersah fersah gerisinde bulunan Bülent Uygun öyle zamanlamalı, öyle iyi müdahalelerde bulundu ki... Maçı söke söke kazanmayı becerdi. Yani torun, dedeye ders verdi! Tebrikler Bülent Uygun, tebrikler Sivasspor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu beraberlik bile iyi sonuç

Zeki Çol 2008.10.01

Yurisemin, dişine göre bir F.Bahçe 'yi sahaya sürmeye kalksa, herhalde Aragones'in yaptığını yapardı!

Kendisini rahatsız etmeyecek, hamlesi yetersiz, temposu yetersiz, oyun organizasyonu yetersiz ve takımının işini kolaylaştıran bir rakibi, ancak Aragones'in oyun ve oyuncu seçimlerindeki gibi yapıp, sahaya sürerdi.

Dün bir kez daha görüldü ki Aragones, elindeki kadroyu iyi tanımıyor ve kullanamıyor. Orta sahanın sağında Kazım, solunda Emre... Göbeğinde Maldonado ile Selçuk. Önlerinde ise Alex. Bu orta saha takımı öne ne ölçüde taşır? Ya da kiminle taşır? Oynayan onbirde, ilk yarı oyuna yeterince katılmayan bekleri bir yana koyarsanız, bu işi yapabilecek hamleli tek adam var o da Kazım. Haa bir de top kullanarak Alex. Başka? Başkası yok. Oysa Uğur Boral, bu işin bu kadrodaki en etkili silahlarından biri. Ama Uğur nerede? Son dakikalara dek kulübede. En formsuz, en verimsiz denildiği anlarda bile F.Bahçe'yi kanatlardan öne taşıyan, oyuna tempo kazandıran, attığı ortalarla pozisyon getiren oyuncu Uğur. Gelin görün ki Uğur, Aragones'in tercihiinde yok.

Bu düzeydeki maçlar ağır aksak oyunları kaldırmaz. Baskı kuramadığın, rakibi hataya zorlayamadığın, tempoyu artıramadığın oyunlar tesadüfler dışında kazanılmaz. Size ilk yarıdan bir örnek vermek isterim... F.Bahçe'nin çerçeveyi bulan tek şutu yok. Rakip kale önünde hiçbir organize atağı yok. En ufak bir hücum etkinliği yok. Sallapati bir vuruş dışında kaleye attığı tek şutu yok. Şampiyonlar Ligi'nde, F.Bahçe adına bugüne dek gördüğüm en içler acısı tablo bu! O ilk yarıda, F.Bahçe'nin kaleye yakın olduğu tek an, 45. dakikada kazanılan ilk ve tek korner. Eh, artık varın gerisini de siz düşünün.

Üst üste kaybedilen maçların verdiği moral bozukluğu da çok şeyi alıp götürmüş durumda F.Bahçe'den. Onların başında da açık seçik hissedilen özgüven yitimi geliyor. Öylesine bir tedirginlik yaşanıyor ki. Daha 10. dakika dolduğunda telaş takımın yakasına yapışıyor. Edu'nun üst üste ve yürekleri ağızlara getiren iki ters vuruşu ya da Volkan'ın aynı pozisyonda bir de değil, iki kez topu iskalaması zaten bunları gösteriyor. Sadece

bu kadarı mı? Oyunda çok şey kopuk kopuk. Bir takım bütünlüğü oluşturacak ahenk sağlanamıyor. Kendi yarı alanında, rakibin baskısının az olduğu bölgede topu tık tık tık başarıyla dolaştırıyor. Lakin iş hücum organizasyonuna geldiğinde çark bir türlü işlemek bilmiyor. F.Bahçe'nin rakip kaleye attığı, auta gitmesine karşın etkili diyebileceğin ilk şutun dakikası 48. Zaten ondan sonraki dakikada yaşanan bir pozisyonun dışında da ortada kayda değer hiçbir şey yok.

Lafın kısası şu. Ligde tat vermeyen F.Bahçe, Şampiyonlar Ligi'nde de ne yazık ki kötü gidiyor. İki maçta kaybedilen puanların sayısı beş. Bu neyin mi göstergesi? Eğer çok farklı bir değişim olmazsa F.Bahçe'nin gruptan çıkmasının zor olacağını. Çünkü maçta öylesine verimsiz bir F.Bahçe vardı ki beraberlik kazanç hanesine yazılacak türdendi. Dilerim Aragones, bir an önce bu takımı en azından geçen sezonki çizgisine taşır. Yoksa kısa bir süre içerisinde kendisi İstanbul'dan taşınır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

10 yıl önce Valerenga vakası, 10 yıl sonra Metalist faciası!

Zeki Çol 2008.10.04

İşte bu, uluslararası arenada bir arpa boyu yol kat etmeyi beceremeyen Beşiktaş'ın, dönüp dolaşıp vardığı sıfır noktası. Takımın uluslararası alanda hiçbir esprisi yok. Son derece yetersiz ve sıradan. Çünkü öteden beri, bu arenaya dair bir vizyonu yok.

Bir takımın gücü, yetkinliği, kalitesi, hatta büyüklüğünün yerel başarılarla kıyaslanma dönemi çoktan gerilerde kaldı. Hele de o takım, ülke futbolunun en önde gelenleri arasına adını yazdırmışsa... Lokal başarılar, milli piyangodaki teselli ikramiyeleri gibi sayılır oldu şimdilerde.

Beşiktaş, bu anlamda çok büyük bir düşüşün içerisinde. Uluslararası alanda hiçbir esprisi yok. Son derece yetersiz ve sıradan. Dahası, bir asrı aşan rekabeti de dikkate aldığınızda, Galatasaray'ın da Fenerbahçe'nin de fersah fersah gerisinde.

Neden gerisinde? Çünkü Beşiktaş'ın öteden beri, bu arenaya dair bir vizyonu yok. Yerel rekabetteki inişli-çıkışlı grafikte, dönemsel başarılar nedense başta yönetimler olmak üzere Beşiktaş camiasını avutmaya yetiyor! Bunun içindir ki Beşiktaş büyük düşünemiyor, büyük hedefler oluşturamıyor ve o hedeflere ulaşabilecek idarî, teknik, futbolcu kadrolarını kuramıyor. Bunun kanıtı da şu anki mevcut kadrolara baktığınızda çok net biçimde görülebiliyor.

Ancak... Yine de Beşiktaş, Metalist gibi vasat bir rakipten dört gol yiyebilecek kadar yetersiz bir takım değil. 1998'deki Valerenga ve bir yıl sonraki Hapoel Haifa elenişlerini çağrıştıran bu hazin vedanın gerisinde, açık seçik gözlenen teknik adam yanlışları da var.

Futbolda, bazı maçlar daha takım sahaya çıkmadan kazanılır ya da kaybedilir. Eğer teknik adam doğru oyun ve oyuncu tercihleri yapmış, takımının mevcut kapasitesine bir de inancın desteklediği cesareti eklemişse o takım çıkar, Metalist örneğinde de olduğu gibi, kendisinden en azından kağıt üzerinde daha deneyimli, daha kapasiteli görülen bir rakibi zorlanmadan eleyebilir. Yok tersi yapılmış, yoğunlaştırılmış savunma önlemleri ve golü ikinci plana iten bir yaklaşımla oynamaya kalkışılmış, yani yüreklere korku ve endişe düşürülmüşse, Beşiktaş örneğinde olduğu gibi, fark yer ve elenir.

Evet, önceden de belli Metalist ilk dakikalarda baskı kuracak, golü bulmaya çalışacak. Peki bunu engellemenin yöntemi çakılı savunmayla oynamak mı olacak? Bunun yanıtını vermeden önce, konuya açıklık getirmek için biraz daha detaya inelim. Futbolda temel bir kural var... Tehdit edemiyorsan, tehdit edilirsin. Beşiktaş'a turu kolaylaştırmak, rakibin baskısını ve direncini kırmak için ne lazım? Gol lazım. İyi güzel de bu kadro ve hücumu uzak duran bu oyun anlayışıyla gol nasıl gelecek? Bugünün futbolunda hücumu çıkmayı hiç beceremeyen çakılı savunma, en kolaycı, en ilkel ama en tehlikeli tarzlardan biri olarak kabul ediliyor. Eğer savunmayı güçlü tutmak istiyorsanız, oyunu iki yönüyle oynamayı iyi bilen dinamik bir orta saha oluşturmanız gerekiyor. Oysa Beşiktaş'ın orta sahası topu tutamıyor, kullanamıyor, rakibin direncini kıramıyor, baskıyı yiyince iyiden iyiye geriye çekiliyor ve sonrasında da Metalist'in ekmeğine yağ sürülüyor. Yani, kırılma savuma blokundan değil, orta sahadan ve tabii ki takım savunmasının zayıflığından kaynaklanıyor.

O orta saha, beklerin de öne çıkıp oyuna katılmasıyla biraz top kullanabilse bu facia ortaya çıkmayacak. Ama gelin görün ki beklerden biri İbrahim Toraman. Diğeri ise Seric. Toraman şans bulduğunda canını dişine takıp oynayan ve iyi sayılabilecek bir stoper. Ama asla iyi bir bek değil. Seric ise Toraman kadar bile bek değil. Asıl anlamakta zorlandığım nokta şu; İbrahim Üzülmüş gibi, çabuk, süratli, hücumu forse eden, deneyimli bir oyuncu dururken, daha ilk dakikalardan itibaren oyundan düşen Seric, neden tercih edilir?

Yalnızca o kadarla da kalsa... Oyuna müdahalelerdeki tercih ve zamanlama yanlışları da bu kategorideki maçlarda olmaması gereken türden.

Lafı fazla uzatmaya gerek yok. Bu eleniş her yönüyle can sıkıcı. Uluslararası alanda adı, sanı, gücü, deneyimi olan bir takıma elenirsin ve gruplara kalamadan UEFA Kupası'na veda edersin... Bunun su götürür bir yanı olur. Elendiğin takım Metalist'se ve o Metalist seni eze eze yeniyor, fark atarak eliyorsa... O zaman, hangi büyüklükten bahsedebilirsin?

10 yıl önce Valerenga vakası...

10 yıl sonra Metalist faciası...

İşte bu, uluslararası arenada bir arpa boyu yol kat etmeyi beceremeyen Beşiktaş'ın, dönüp dolaşıp vardığı sıfır noktası.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kötü günün kârı

Zeki Çol 2008.10.07

Devre bittiğinde Beşiktaş taraftarı, kendi oyuncularına aba altından adeta sopa gösteriyor ve 'sabrımız taşıyor, adam gibi oynayın' diye bağırıyordu.

Elbette Beşiktaşlı futbolcular, hiç de hoş olmayan ve futbol kültürüyle bağdaşmayan bu tehdidi hak etmiyorlardı. Ama laf aramızda, hiçbir şey de oynamıyorlardı.

Metalist maçında yaşanan hezimetin ağırlığını, belli ki hâlâ omuzlarından atamamışlardı. Ürkek, tedirgin, temposuz, etkisiz oynanan oyun, çoğu oyuncunun sorumluluk almaktan kaçınarak riskten uzak durmasıyla birleşince, ortaya izleyene keyif yerine izdirip veren bir Beşiktaş görüntüsü çıkmıştı.

Aslında bu oyunu da fazlaca yadırgamamak gerekiyordu. Zira Beşiktaş, çok sancılı bir süreci yaşıyordu. Ve oyuncular da gözlerinin önünde döndürülen entrikaların ister istemez etkisinde kalıyorlardı. UEFA Kupası'ndaki

tur kaybı, işte şimdi teknik adamlarının kaderini pamuk ipliğinin ucuna bağlamıştı. Yönetimde her kafadan bir ses çıkıyor, taraftar baskısı hemen başuçlarında duruyordu. Nitekim o taraftar, daha takım sahaya adımını attığında, 'Alnınıza sürülen lekeyi silin' talimatıyla oyuncusunu karşılamıştı! Daha garibi, tüm takım el ele verip sadece Çarşı'nın önünde eğilerek ve diğer tribünlerdekileri taraftar safında görmeyerek nedense sadece Çarşı'dan özür dilemişti! Ortada hiç de hoş olmayan bir oyun oynanıyordu. Bir tarafında yönetim, diğer tarafında Çarşı'nın durduğu, oyuncunun figüran rolüne soyundurulduğu, farklı hesapların döndüğü bir oyun! Sınırları çoktaan sahanın dışına taşan bu oyunun adı da zaten futbol değildi!

Futbol, gündemdeki asıl büyük oyunun içerisine sıkışmış bir oyun olarak duruyordu dün. Ve Beşiktaşlı oyuncular da içinde bulundukları koşullar gereği, bu oyunu iyi oynayamıyorlardı. Batuhan'ın erken golüyle kazanılan geçici coşku, Hacettepe'nin dirençli oyunuyla karşılaşınca çabuk yok oldu. Ardından gelen beraberlik golü ise Beşiktaş'ı uzun süreli bir bunalıma soktu. Oyun kurmakta, hücum organizasyonu yapmakta, pozisyon bulmakta zorlanan Beşiktaş, uzun süre maça ağırlığını koyamadı. İkinci yarıda Nobre'nin attığı galibiyet golüne karşın da toparlanamadı. Bir takımın, hele adı büyük olan bir takımın, en azından bir oyun düzeni, bir oyun disiplini, bir uyumlu birlikteliği olur değil mi? Beşiktaş'ta dün bunların hiçbiri yoktu. Her sazin ayrı telden çaldığı uyumsuz bir orkestra görüntüsündeki Beşiktaş, tam da içinde bulunduğu kaotik ortamla örtüşen bir oyunla maçı tamamladı. Galatasaray ve Fenerbahçe'nin yenildikleri 6. haftada alınan bu galibiyet Beşiktaş için tabii ki büyük kazanç oldu. Ancak alınan 3 puana karşın sular yine de durulmadı. Beşiktaş, hâlâ kaosa gebe.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tuzun koktuğu nokta

Zeki Çol 2008.10.08

Yorgan gitti, kavga bitti mi?

Hayır... Kaos asıl şimdi başlıyor Beşiktaş'ta.

Beceriksizliği, yetersizliği, çelişkileri ayyuka çıkmış Beşiktaş yönetimi, Ertuğrul Sağlam'ın istifasıyla artık gardını tümüyle düşürmüş durumda.

Bu aşamadan sonra kim gelirse gelsin, en ufak bir başarısızlıkta faturanın kesileceği tek adres var, yönetim! Çünkü Del Bosque'yi, Rıza Çalımbay'ı harcayıp, Tigana'yla yollarını ayırdıktan sonra, Ertuğrul Sağlam'ı da ayak oyunlarıyla istifaya zorlayan bu yönetimin, kendisini kurtarmak için kullanabileceği bir opsiyon kalmadı.

Siz hiç, son 10 resmi maçının yedisini kazanan, ikisini beraberlik, birini yenilgiyle kapatan bir takımın teknik direktörünün durduk yere istifa kararı verdiği bir kulüp gördünüz mü? Evet, Beşiktaş UEFA Kupası'ndan elendi. Üstelik rakibin kalitesi, kapasitesi dikkate alındığında hezimet sayılabilecek bir skorla elendi. Ama Beşiktaş, tarihi boyunca zaten uluslararası platformda var olan bir takım da değildi ki.

Hadi geçmiş bir yana bırakalım... Bu yönetim döneminde üç kez UEFA Kupası, bir kez de Şampiyonlar Ligi gruplarında istikrarlı bir şekilde dördüncülüğün ötesine çıkamayan takım bu Beşiktaş değil mi?

Bir Fenerbahçe, bir Galatasaray, bir de Beşiktaş'ın ligdeki durumlarına bakın! Hangisi daha az sorunlu, hangisi daha iyi, hangisi daha yukarıda ona da göz atın! Sonra da elinizi vicdanınıza koyup, objektif bir değerlendirme yapın... Kapalı kapılar ardında da kalmayan, yalanlanmasına karşın doğruluğu bizzat Lucescu tarafından onaylanan ve hiç de etik olmayan o görüşmenin anlamı neydi? İnandırıcılığını çoktan yitirmiş, kendi içerisinde

bölünmüş, kulübü borç batağına sürüklemiş, lâfla yürütmeye çalıştığı peynir gemisini dahi defalarca karaya oturtmuş bu yönetimin, hiç düşündünüz mü bu kaçınıcı yanlışı?

2004 Mayıs'ından bu yana, eldeki mevcut kadro dışında 19'u yabancı 57 futbolcu alan, yarısından fazlasında ciddi yanılgılar yaşayan, kulübün milyonlarca dolarını mirasyedi hovardallığında harcayanların, Beşiktaş'ın, o kırılma noktası gördükleri uluslararası platformdaki sıradanlıkta hiç mi sorumluluğu yok?

Hani derler ya, "Et kokarsa tuz vurursun... Ya tuz kokarsa?" Beşiktaş yönetimi şu an tuzun koktuğu noktada. Ertuğrul Sağlam veda toplantısında, o yönetimin ne kıratta olduğunu, "Kol kırılır yen içinde kalır." suskunluğunu fazlaca bozmadan birkaç cümleyle özetledi: "Geldiğimden bu yana sadece dışarıdaki rakiplerle değil, içeridekilerle de mücadele etmek zorunda kaldık. Biz sevinirken üzülenler, bir üzülürken sevinenler oldu!"

Bir yönetim, böylesine vahim bir duruma gelmişse... Varın Beşiktaş'ta yaşananların ne olduğunu siz düşünün!

Ertuğrul Sağlam'ı seversiniz, sevmezsiniz. İyi teknik adamdır, kötü teknik adamdır, sportif anlamda ölçüyü kaçırmadan icraatlarına bakıp bunun kararını verirsiniz. Ama herhalde adamlığına fazlaca bir şey söyleyemezsiniz.

Dünkü veda konuşmasının en anlamlı mesajı şudur: "Adam gibi başladım. Adam gibi devam ettim... Adam gibi gidiyorum."

Tabii, mesajı alabilecek duyarlılıkta olanlara... Sahi... Hepsi bir yana, şu son gelişmelerden hissesine pay çıkaracak duyarlılıkta, başka adam var mı orada?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zevahiri Semih kurtardı

Zeki Çol 2008.10.19

Bir takım bazen çok adamla savunma yaparken gol yer. Bazen pozisyon hatasından gol yer. Bazen bireysel hatadan da gol yer. Bunlar, hele bizim ligdeki savunma performanslarına bakıp, bir ölçüde anlayışla karşılanabilir.

Ama bir takım, kalesine 80 metre uzaklıktaki bir noktada başlayan ve üç farklı oyuncunun topla buluştuğu atakta, hiçbir ikili mücadeleye girmeden, topa da rakip oyuncuya da en ufak bir temasta bulunmadan golü yerse... O zaman biraz durup düşünmek gerekir. Hele de o takımın adı F.Bahçe ise.

Dakika 22... O ana dek son derece sıkıcı giden oyunda, Volkan Bekiroğlu ceza sahasının birkaç metre ilerisinde ve sol çaprazda topla buluşuyor. Biraz sürüyor, orta alanın gerisinde Semavi'ye bırakıyor. Semavi, boş durumda ilerlemeye başlıyor. 3 metre, 5 metre, 10 metre... Hâlâ karşılayan yok. Ardından savunmanın arasına bir derin top, Taner hamleyi yapıyor, vuruyor ve gol. Atan açısından şık, yiyen açısından defalarca izlenip F.Bahçe'nin ne duruma düştüğünü belgeselleştiren bir gol bu. Ben bu takımı ilk defa izlemiyorum. Bu oyuncuların kalite ve kapasitelerini de biraz biliyorum. Özellikle uzun uzadıya anlattığım o gol, F.Bahçe'nin yaşadığı sendromun bir yansıması aslında. Bu takımla Aragones arasında hissedilir bir güvensizlik sorunu var. Futbolda geline en kötü noktalardan biri budur. Eğer oyuncu, teknik adama olan güvenini, inancını kafasının bir köşesinde sorgulamaya başlarsa, en basiti sorumluluktan uzaklaşır. Oyunu yüreğini ortaya koyarak değil, adeta bir formaliteyi yerine getirmek için oynar!

Fenerbahçe, bu aşamada tam da bu halde. Bakmayın ikinci yarıda üst üste gelen ve maçın son saniyesinde galibiyet getiren gollere. O, önemli ölçüde Kocaelispor savunmasının yetersizliğinden... Bir ölçüde de Fenerbahçe'deki oyuncuların bireysel yeterliliklerinin rakiple kıyaslanmayacak ölçüde fazla olduğundan.

Yoksa... Ortada futbol mutbol yok. İzleyene biraz olsun keyif veren, heyecan veren, en azından takım gibi oynamaya gayret eden bir F.Bahçe yok!

Tablo hepinizin bildiği, gördüğü ölçüde açık. Fenerbahçe'de dünkü galibiyete rağmen işler hâlâ iyi gitmiyor. Deplasmanda kazanılan ilk galibiyete rağmen Fenerbahçe, hâlâ çok sancılı. Dünkü galibiyet tıpkı geçmişteki maçlarda da olduğu gibi son andaki bir Semih golünün eseri.

Kocaelispor'a gelince... Yılmaz Vural'ın işbaşı yapmasından sonra Yeşil-Siyahlı ekipte hissedilir bir kıpırdanma var. Oyuncular biraz daha istekli, biraz daha gayretli. Ancak Kocaelispor, hâlâ savunma yapmayı bilmiyor. Dün ayağına kadar gelmiş kismetini tepmesi biraz da bu yüzden. Fenerbahçe'ye iki gol atıyorsun... Ama sahada üç gol birden yiyorsun. Kocaelispor, takım savunmasını güçlendirmedeği takdirde bu ligde çok zor günler yaşamaya aday.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu iş masalcı dedeyle olmuyor

Zeki Çol 2008.10.22

Çok değil, bundan 35 gün önce... Aragones, Porto'da basın toplantısında konuşuyor. Ve Fenerbahçe'nin hedeflerinin geçen sezondan daha büyük olduğunu söylüyor. Aragones bu... Son Avrupa şampiyonu...

Üstelik yılların hocası. Dinleyenler bir an için umut dolu bir hoşluğu yaşıyor. Geçen sezon çeyrek finalse, bu sezon en azından yarı final hülyaları kafaları sarıyor. Lakin bir gün sonra lastik patlıyor. Rezil bir oyun... Kötü bir skor... Fenerbahçe, Porto'daki ilk sınavda çıkıyor. Sonra iç sahada Dinamo Kiev beraberliği. Ve şimdi de yine iç sahada Arsenal yenilgisi.

Fenerbahçe, bırakın yarı finali, çeyrek finali... Üç maçta Şampiyonlar Ligi'ne havluyu atıyor. Üstelik UEFA Kupası'na kalma şansını da büyük ölçüde tesadüflere bırakıyor.

Lig ayrı bir fasıl... Fenerbahçe, orada zaten önüne gelene puan dağıtıyor. Ancak Şampiyonlar Ligi'nde üst üste yaşanan hüsranslar, masalcı dedenin sunduğu hayal dünyasında şimdilerde karabasanları dolaştırıyor.

Dikkat edin... Bu Fenerbahçe'nin bu ligde ve Kadıköy'de 15 maçtan sonra aldığı ilk yenilgi. Masalcı dede, bu sahada İnter'i, Chelsea'yi, PSV'yi ve daha birçoklarını dize getiren takımı, bir gıdım ileri taşımak yerine, nihayet hezimetle de tanıştırıyor.

Bu oyunun nesini anlatacaksınız. Henüz dakika 11 ve durum 2-0. Ligde kevgire dönen F.Bahçe savunması, onca maçtan ders almamış, yine tel tel dökülüyor. Yılların kurdu Arsene Wenger, Edu-Lugano ikilisini daha baştan gözüne kestirmiş. Ortadan kapılan toplar, tandem arasına, arkasına bırakılıyor. Önce Adebayor, sonra Walcott, Edu'yu geçip golleri atıyor. 19. dakikada gelen gol, Fenerbahçe'yi biraz olsun umutlandırır gibi. Ama Edu, tam bir maden. Arsenal, ana damarı bulmuş, sürekli orayı kazıyor! 23. dakikada Diaby'nin attığı golde de müdahaleyi yapamayan Edu. Aslında Arsenal savunmasının da elle tutulur tarafı yok. Alex'in kullandığı derin toplarda Güiza, Semih bu düzeydeki bir maç için küçümsenmeyecek sayıda pozisyon buluyor. Fakat o fırsatlar değerlendirilemiyor.

Arsenal ikinci yarıya da golle giriyor. Artık oyun öyle bir hale gelmiş ki... Adebayor, Nasri, Walcott, Diaby, Fenerbahçe ceza alanı içerisinde kelimenin tam anlamıyla cirit atıyor. Yetmiyor varyete yapıyor.

Arsenal'in son zamanlarda bu kadar rahat oynadığı bir deplasman maçı yok!

Bazen facia önceden sinyal göndermeye başlar. Fenerbahçe'de o sinyal, günler öncesinden yanıp yanıp sönüyor. Ama anlayan kim? Aldıran kim? Aragones, garip oyun ve oyuncu seçimleriyle burnunun doğrultusunda yürümeyi sürdürüyor.

Sonuç işte ortada. Fenerbahçe, Şampiyonlar Ligi defterini 3 maçta kapatıyor. UEFA Kupası şansı da masalcı dedenin peşinden gitmesi halinde yok olacak gibi duruyor.

İşin özeti şu: Bu iş, Aragones'le olmuyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fener hırsını Bursa'dan aldı

Zeki Çol 2008.10.26

Haftalardır depresif bir yaşamın etkisiyle kıvranan F.Bahçe, Bursaspor'un gümüş tepside sunduğu müsekkkinle en azından şimdilik sancılarını dindirdi. Oyun sakın başladı, önce 15. dakika, sonra da devre bitiminde gerildi.

İlk ve kısa süreli gerginlikte, hakemin haklı bir gol iptali vardı. Semih, kale sahası içerisinde topa İvankov'la birlikte hamle yaptı. İvankov uzandı, topu eliyle kontrol etmeye çalışırken Semih ayak koydu. Seken top, Selçuk'a geldi. Onun vuruşunda ise top filelere gitti. Başta Semih, haklı gol iptaline gereksiz bir itiraz sürecine girildi. Tribünlerden kısa süreli tepki geldi. Sonra oyun normal seyrine büründü. Devre biterken, bir uzun topta Alex ceza alanına girdi. O topa, Ömer Erdoğan ise Alex'e müdahale etti. Hakem bu defa haklı değildi. Üstüne bir de Alex'e aldatmaya dönük hareketten sarı kart gösterince, hem sahada, hem de tribünlerde tansiyon yükseldi. Bitiş düdüğüyle bu defa ortalık karıştı. Yardımcı hakeme top fırlatma dahil, hiç de hoş olmayan görüntüler yaşandı. Bu bölümdeki oyuna gelince... F.Bahçe, erken bulduğu golle başlangıçta kısmi bir rahatlık yaşadı. 6. dakikada Alex sağdan bir korner atışı kullandı. Lugano öne hamle yaptı. Onunla eşleşen Gökhan rakibini takip etmeyince, çok büyük bir savunma hatasından yararlandı ve golü attı. Ardından Yusuf'un yönlendirdiği Bursaspor atakları başladı. Üst üste kazanılan korner atışlarında F.Bahçe kalesi küçümsenmeyecek tehlikeler atlattı.

Aragones, Kazım'ı oynatmadığı ya da sağ kanat oyuncusu oynatmadığı maçlarda yaptığı gibi, Gökhan'ın önünü dün de savunmasız bıraktı. Zaman zaman Josico burayı kapamaya çalıştı. Ancak göbeğe daha yakın oynadığı için, savunma gücü düşen o bölgeden Bursaspor, Mustafa'nın bindirmeleriyle pozisyon aradı. 39. dakikada gole de çok yaklaştı. Mustafa'nın ortaladığı topa Roberto Carlos'tan önce hamle yapan Serkan, kötü vurmaya Bursaspor beraberliği yakalayacak, Aragones'in defalarca yaptığı bu riskli tercih, F.Bahçe'ye yine pahalıya mal olacaktı.

Bursaspor, lig başladığından beri, savunmasında küçümsenmeyecek sorunlar yaşıyor. İlk müdahalelerde, adam ve alan paylaşımalarında ciddi hatalar yapıyor. Dün o hatalar sonucu 5 golü birden kalesinde gördü. İkinci yarıya etkili başlayan F.Bahçe, Bursa'nın yumuşak karnı savunması sayesinde bir ara 4 farklı üstünlüğü yakaladı. Ancak savunmasının aksine hücumda etkili oynayan Bursaspor, iki gol bularak farkı kapamak istemişti. Maçın skorunu belirleyen gol, sakatlığı nedeniyle bu sezon ilk kez resmi maçta forma giyen Deivid tarafından atıldı. F.Bahçe taraftarının özlemle beklediği Deivid'in golle dönüşü hem kendisi için moral oldu, hem de F.Bahçe taraftarı en

keyifli gol coşkusunu Deivid'in vuruşuyla yaşadı. İlk başlarda çok iyi olmasa da özellikle ikinci yarının belli bir bölümünde F.Bahçe, rakip savunmanın hatalarından yararlanıp etkili bir futbol oynadı. Süper Lig ve Şampiyonlar Ligi'ndeki ezikliğinin acısını da bu skorla Bursaspor'dan çıkardı.

'En Aktif Emekli' Aragones!

İspanya'da Vivir con júbilo 'Emeklilikle Yaşamak' adlı dergisinin 10. yılı dolayısıyla 'En Aktif Emekli' oldukları gerekçesiyle ödüle layık görülenler arasında Fenerbahçe'nin 70 yaşındaki teknik direktörü Luis Aragones de yer aldı. Ödülü kazananlar arasında Kraliçe Elizabeth'in akrabası 82 yaşındaki Alba Düşesi, 75 yaşındaki aktör Alfredo Landa, 82 yaşındaki eski Real Madridli futbolcu Alfredo Di Stefano gibi isimler de yer alıyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ligi Anadolu ateşi ısıtıyor!

Zeki Çol 2008.10.29

İlk 8 haftayı Beşiktaş 6, Galatasaray 10, Fenerbahçe 12 puan kayıpla kapadı. Bu süreçte, üç büyüğün oynadığı futbol, çoğu zaman eleştirildi.

Kazanırken dahi oyun kaliteleri beğenilmedi, çoğu zaman yeterliliklerinden öte, yetersizlikleri ön plana getirildi. Teknik adamların performansı sorgulandı. Oyuncularının performansı sorgulandı. Dahası yönetimlerinin performansı sorgulandı. Ama tüm bunlar yapılırken, galiba çok önemli bir aşama ıskalandı.

O aşama, yıllardır ötekiler sınıfının vaziyeti idare etmekle yetinen miskin öğrencilerinin, bu defa işi baştan sıkı tutup not ortalamalarını yükseltme çabalarıydı. Bu çabalar, daha şimdiden Süper Lig'e farklı bir keyif getirdi. Direnci, mücadele gücü, kazanma arzusu yüksek takımların sayısının artması, ligdeki rekabete de ayrı bir boyut kazandırdı.

Geçen sezonun aynı döneminde sadece bir yenilgisi olan Fenerbahçe, bu sezonun ilk 6 haftasında Gaziantepspor, Hacettepe, Sivasspor ve Kayserispor'a kaybettiler. Aynı dönemin namağlubu Galatasaray, Kayseri deplasmanında bir puanla yetindi. Üst üste Bursaspor ve Eskişehirspor deplasmanlarından eli boş döndü. Bu arada sahasında Antalyaspor karşısında puan yitirdi.

F.Bahçe ve G.Saray'a oranla daha iyi konumda olan Beşiktaş, Trabzonspor, İstanbul BB ve Sivas maçlarını beraberlikle bitirdi. Üç büyük, geçen sezonun bu döneminde toplamda 16 gol yemiştir, 50 puan toplamıştı. Şimdi yedikleri gol sayısı 29'u buldu, topladıkları puan 43 oldu.

Lig, artık neredeyse, her takımın büyüklere kök söktürebileceği bir kıvama girdi. Çünkü ötekiler sınıfı geç de olsa nihayet uyandı.

Puan cetveline baktığınızda ilk beş sırada dört Anadolu kaplanını görüyorsunuz. Bu bir rastlantı değil. Yıllardır sorun denizinde yüzen Trabzonspor, bu sezon daha iyi. Sivasspor geçen sezon performansını tekrarlayacak gibi. Bu iki takımın üst sıraları zorlaması zaten beklenen bir aşama. Sezonun asıl sürprizi Ankaraspor. Hem kadrosu güçlü... Hem de oyun yapısı. Geçen sezonun aynı döneminde 3 puanla lig sonuncusu olan Ankaraspor, şimdi 16 puanla üçüncü durumda. Bu takıma özellikle dikkat edin. Çok daha iyi işler yapacak. Gaziantepspor da dikkatle izlenmesi gereken bir performans sergiliyor. Teknik kapasitesi yüksek oyuncuların ağırlıklı olduğu Gaziantepspor, bu ligin seyir zevki yüksek ekipleri arasında. Sakat oyuncularının fazlalığı nedeniyle uzun süre ideal kadrosuyla buluşamayan Kayserispor, yavaş yavaş lige ağırlığını koymaya başladı. "Bu ligin en iyi takım

savunmasını kim yapıyor?" sorusunun karşılığında duran Kayserispor'un, şu ana dek en az gol yiyen ekip özelliğini taşıması, asla bir rastlantı değil. Cangele'nin sakatlığının sona ermesiyle hücum gücünü de artıran Kayserispor, hele deplasman maçlarında çok can yakacak, dahası üst sıraları zorlayacak bir kapasitenin ve kalitenin sahibi. Ve Bursaspor... Eğer savunma zaafını çözerse o da zirvenin eteğinden tutunmaya devam edecek bir yapıda.

Saydığım bu takımlardaki en önemli ortak özelliğin ne olduğuna hiç dikkat ettiniz mi? Ankaraspor'u bir yana koyarsanız -ki bu Aykut Kocaman geçen sezon başında da görev almıştı- hepsi bir önceki sezonda çalıştıkları teknik adamlarla yollarına devam ediyor.

İstikrar, yaşamın çoğu alanında olduğu gibi futbolda da çok önemli. Bizimki gibi, rekor düzeyde teknik adam değiştiren bir ligde, bu takımlar aynı teknik adamla yollarına devam etmenin getirdiği bir artıyı yaşıyor.

Çünkü o teknik adamlar, kadrolarının bir sezon önceki yapılarını biliyor. Hangi mevkide ne tür bir oyuncuya gereksinimin olduğunu biliyor. Oturtmaya çalıştığı sistemin nerelerde arıza verdiğini, bunun nasıl giderilmesi gerektiğini biliyor. Sonrasında da nokta transferlerle oyuncu eksiklerini gideriyor. Ardından da bir sezon öncesinden oturtmaya çalıştığı sistemi olgunlaştırıyor. Bu takımların farklı oluşlarını, farklı duruşlarını, farklı oynayışlarını biraz da buna bağlamak lâzım.

Konuyu fazla dağıtmadan toparlayayım. Biliyorsunuz önümüzdeki sezon, yeni yüzüyle ilk kez start alacak UEFA Avrupa Ligi'ne üç takımla katılacağız. Bunun biri Fortis Türkiye Kupası, ikisi ligden gidecek. Bu takımların lige kattıkları lezzet, UEFA Avrupa Ligi'ne katılma arzusuyla apayrı bir rekabeti beraberinde getirecek. Yine bu takımların zorlamasıyla şampiyonluk yarışı, bu sezon her zamankinden daha çetin geçecek. Büyükler, bundan sonra da özellikle bu takımlar karşısında çok zorlanacak ve puan kaybetmeyi sürdürecektir.

Ötekiler sınıfının miskinleri uyandı. Anadolu kaplanları, bu sezon bu lige hayat verecek. Ve futbolumuz Anadolu ateşinin ısıtacağı yeni bir sürece girecek.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Londra'dan puanı Volkan kurtardı

Zeki Çol 2008.11.06

LONDRA - Bir oyuncu, bir maçın sonucunu bu denli etkileyebilir mi? O oyuncu, Volkan gibi oynar, Volkan gibi kalesinde devleşir ve rakip ataklara karşı koyarsa... Evet, o oyuncu maçın kaderini işte böyle etkiler.

Oyun başladığında Arsenal, inanılmaz bir baskı oluşturdu. Daha ilk 15 dakikada 3 net gol pozisyonu buldu. Sağdan, soldan, ortadan dalga dalga F.Bahçe kalesine yüklenmeye başladı. İki beki, Toure ile Slich'i de öne çıkardı. 8 kişiyle F.Bahçe yarı sahasında baskı oluşturdu, pozisyon kovaladı. Arsenal, öylesine yüksek bir tempoda oynuyordu ki... Fenerbahçe savunması adeta başını kaldıracak zamanı bile bulamıyor, çoğu zaman Fabregas'ın organize ettiği ataklarda hata üzerine hata yapıyordu. Van Persie, o sıralar savunmanın arasında neredeyse cirit atıyordu. İki takımın futbol yorumu arasında, bu bölümde fersah fersah fark vardı. Örneğin, Fenerbahçe öne hamle yapmak isterken driplingle adam eksiltmeye çalışıyordu... Arsenal, ayağa isabetli paslarla, Fenerbahçe ise topa sahip olduğunda gelişigüzel ileriye vuruyordu... Arsenal, kazandığı her topta oyun kuruyordu. Fenerbahçe, 8 oyuncuyla kendi alanına gömülmesine karşın, bir türlü savunma yapmayı beceremiyordu... Arsenal, kalabalık savunmanın arasına toplu ya da topsuz oyuncu sokuyor, sıklıkla pozisyon buluyordu.

Size bu bölümü özetleyen en çarpıcı örneği vereyim... F.Bahçe'nin topla oynadığı süre 12,25 saniyeydi... Arsenal'in ise 20 dakika 15 saniye! Yani, adeta tek yönlü ve tek kale bir maç oynanıyordu. F.Bahçe, öylesine bir baskıyı yemişti ki... Bir türlü, kırmayı beceremiyordu.

Hücum mu? İstatistiklere geçmesi dışında, hiçbir işe yaramayan üç uzak şutla rakip kaleyi denemişti. Bereket, sahada Volkan vardı... İlk yarıda tam 6 gollük atağı önledi Volkan. Defansın bütün gediklerini o kapattı. Yüzde yüzlük bir performansla oynadı. Ramsey'in, Fabregas'ın, Van Persie'nin, Nasri'nin, bazen "Bu da çıkar mı?" denilebilecek türden şutlarını büyük bir başarıyla kurtardı.

Volkan'ın ortaya koyduğu direnç, ikinci yarıda arkadaşlarını da etkiledi. Skoru denk götürmenin de verdiği özgüvenle F.Bahçe, bu bölümde dengeyi sağlayamasa bile Arsenal karşısında ilk yarıdaki gibi ezilmedi. Maç öncesi, Arsenal camiası Fenerbahçe'den çok cumartesi günü oynanacak Manchester United derbisini konuşuyordu. Grubun tuzu kuru ekibi Arsenal, kim bilir belki de bu derbiyi düşündüğünden olacak, ikinci yarıda ilk 45 dakikadaki iştahının ve temposunun gerisinde durdu. Tabii bunda, Fenerbahçe'nin giderek artan direncinin de rolü oldu.

Sonuçta, Fenerbahçe favori Arsenal karşısında, hem prestij hem de puan getiren bir beraberliği buldu. Grupta Porto'nun deplasmanda galip gelmesi ile dengeler iyice bozuldu. Şimdi, F.Bahçe kalan 2 maçını da kazanmak zorunda. Dilerim, dün ekilen umut tohumları Porto ve Dinamo Kiev maçlarında Fenerbahçe'yi hedefine götürür.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Asıl sorun,hafıza kaybı!

Zeki Çol 2008.11.19

Biz, yaşama pozitif yaklaşmayı beceremeyen bir toplumuz. Olayları, gelişmeleri, değişimleri değerlendirirken, genelde hep bir kusur, eksik ya da yanlış arayışında oluruz.

Bu mükemmeliyetçiliğimizden öte, sanki biraz yetiştirme tarzımızdan da kaynaklanan ve bilinçaltımızda yerleşik duran kuşku, endişe, hatta her ne kadar itiraf etmekte zorlansak bile bazen art niyetli yaklaşımlarımızın sonucu galiba.

Şöyle bir etrafımızda olup bitene göz gezdirelim. Sözelimi bir yakınımız ev mi aldı... "Aa çok sevindim" demek yerine, "Parayı nereden buldu"nun sorgulamasını yaparız. Bir tanıdık önemli bir mevkie mi atandı... "Araya kim bilir kimleri sokmuştur"un cevabını ararız. Kente yeni bir yatırım mı yapıldı... "Hangi müteahhitten ne avanta götürüldü"nın dedikodusuna kalkarız.

Negatif kurgulu kişiliklerimizde, "kuşku" en vazgeçilmez değerlerimizden biridir. Kendimize güvenmeyi beceremediğimizden, başkalarına güvenmekte de sürekli zorlanırız.

Onun içindir ki biz, ezici bir çoğunluk olarak, bardağın dolu yanını görmezlikten gelir, hep boş tarafına bakarız.

Aslında boş tarafa bakmak, güven duygusu gelişmiş ve akıl sağlığı yerine oturmuş toplumlarda beklentinin, arayışın, daha iyisini hak etmiş olmak inancının ifadesidir.

Ama bizde çoğu zaman tam tersidir.

Çünkü biz, yaşam felsefemizde paranoyayı rehber edinmişizdir.

Çoğu insanî hatada bile kasıt ararız.

Futbol, bu anlamda paranoyanın doruklarda dolaştığı bir oyun.

Bardağın boş tarafının ise her dem gündeme taşındığı bir mecra.

Bu yaklaşımın şimdilerde en dikkat çekici örneği Trabzonspor.

Trabzonspor ligin lideri, ama beğenilmiyor.

Trabzonspor ligin en fazla maç kazanan takımı, ama eleştiriliyor.

Trabzonspor ligin en fazla deplasman puanı toplayan ekibi, ama yetersizlikleriyle gündeme getiriliyor.

Trabzonspor 11. hafta sonunda Beşiktaş'ın 4, Galatasaray'ın 6, Fenerbahçe'nin 7 puan önünde, ama tatmin edici görölmüyor.

Üstelik başta kendi camiası tarafından.

İnsaf!

Evet, Trabzonspor oyun kalitesini geliştiremedi. Seyir zevki yüksek takımlar kategorisine giremedi. Çoğu maçını zorlanarak kazandı ve bu konuma geldi.

Ancak... Bu takım daha üç ay önce kuruldu. Geçen sezonun aynı dönemine bakın... Bu Trabzonspor, o sıralar son üç sezonda 40'a yakın oyuncu transfer etmişti fakat sıradandı... Yine ve daha kötü oynuyordu... Bugünkünden 10 puan da gerideydi.

Futbolda, hiçbir takım sihirli değnek temasıyla kısa sürede sil baştan yaratılmıyor.

Özellikle de kadrosu ve oyun anlayışı neredeyse tamamen değişen takımlar, oyuncular arasındaki uyumu sağlamak ve sistemi oturtmak için zamana gereksinim duyuyor.

Trabzonspor'la kıyaslanmayacak kadro yeterliliği ve daha oturmuş takım hüviyetlerine karşın, Beşiktaş, Galatasaray, Fenerbahçe henüz oyun kalitelerini beklenen düzeye taşıyabilmiş değil. Trabzonspor camiasının önemli bir kesimi, nedense bu gerçeği görmezlikten geliyor.

Burada bir saptama yapmakta yarar var.

Üç büyüğün sezon başından bu yana yaşadıkları çalkantılı süreç, bir yanıyla Trabzonspor'un avantajı oldu. Zira onların aşırı puan kayıpları Trabzonspor'un daha 11. haftada küçümsenmeyecek puan farklarıyla rakiplerinin önünde yer almasını beraberinde getirdi. Lâkin bu durum, bir yanıyla da bugünlerde yoğunlaşan eleştirilere zemin hazırladı!

Neden mi?

Onu anlatayım.

Trabzonspor, rakiplerinin yetersizliği yüzünden liderlikle çok erken buluştu. Tam oyun anlayışını oturtması, oyun kalitesini yükseltmesi gereken evrede, liderliğin getirdiği baskıyı yaşamaya başladı. Camianın

şampiyonluk beklentilerinin de kısılcasına girdi ve sadece yarışmayı düşünmeye yöneldi.

Oysa oyun anlayışı oturmuş, oyun kalitesi yükselmiş, dolayısıyla saha içerisinde özgüveni gelişmiş, pekişmiş bir Trabzonspor, daha ileri evrede liderliği yakalasa, şu an yoğunlaşan eleştiriler asgari düzeye inecekti.

Çünkü Trabzonspor o evrede sadece oyun disiplini ve mücadelesiyle değil, görsel zenginlikler içeren futboluyla da ön plana çıkacak ve daha fazla keyif verecekti.

Koşullar bunu getirdi diye, Trabzonspor daha iyi oynamak uğruna şimdiki kazanma odaklı, yarışmacı kimliğinden vaz mı geçecek?

Elbette geçmeyecek.

Hatta bazen daha da kötü oynayacak.

Aksi inanın çok zor.

Bu takım, erken dönemde, yani emekleme aşamasında karşılaştığı liderlik ve yakın çevre baskısıyla ancak arada bir damaklara bal çalar. Farklı beklentiler içerisinde olanlar, çoğu maçta keçi boynuzu yalar!

Onun için o yakın çevrenin hem sabırlı hem insafı davranmasında yarar var.

Gerçekçi olalım... Sezon başında yöneticisi, teknik adamı, futbolcusu, en fanatik taraftarı dâhil, ortak bir soruya cevap arasak ve "11. hafta sonunda, bugünkü Beşiktaş'ın konumunda, liderin 4 puan gerisinde olmak ister misiniz?" desek, kim kabul etmezdi?

Şimdi Trabzonspor lider... Üstelik Beşiktaş'ın 4, Galatasaray'ın 6, Fenerbahçe'nin 7 puan önünde lider. Ve bu Trabzonspor'a dudak bükerek bakılıyor.

Trabzonspor camiasına bir dost tavsiyesi... Biraz pozitif düşünün ve bardağın dolu tarafına bakın.

Umutlarınız, hayalleriniz, beklentileriniz orada duruyor... Halden anlayın!

Hedef tahtasındaki okçu

Baştan söyleyeyim... Güiza'yı beğenenlerdenim. Fenerbahçe'nin hele şimdilerde Güiza'nın verimini arttıracak bir oyun yapısı içerisinde olmadığını düşünenlerdenim. Ancak, sezon başındaki Güiza ile bugünlerdeki Güiza arasında performans gerilemesi olduğunu da söyleyenlerdenim.

Yeni bir ülke, yeni bir kent, yeni bir takım, yeni bir lig... Bunlar, çoğu yabancıнын uyum sorunu yaşamasını beraberinde getiren etkenler. Onun ayırdında olan ve yabancı oyuncuya bir süreliğine ölçülü, anlayışlı davranılması gerektiğini de bilenlerdenim.

Ancak... Ligin en popüler, en pahalı, en gözde transferinin en azından asli ödevini yerine getirmekte bu denli rötarlı yaklaşması, "Güiza" tartışmalarına da beni kıyısından köşesinden bulaştırmadı değil.

Güiza geçen sezon La Liga'nın gol kralı. Bizim ligde 11. hafta sonunda attığı gol iki.

Fenerbahçe'de daha iki doksan dakika oynamayan Deivid'in gol sayısı da iki... Sol bek Roberto Carlos, ön libero Selçuk Şahin'in attıkları gol sayıları da iki. Ve stoper Lugano'nun gol sayısı üç!

Stoper, santrfordan fazla gol atmışsa... O zaman Güiza'nın golcülüğü nerede kalıyor ki?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Elveda hayal

Zeki Çol 2008.11.26

Hani, mevsimin kışa dönuştüğü günlerde bulutların arasından çıkıp, kemiklerimizi ısıtmaya başlayan yalancı bahar güneş i vardır ya... Başlangıçta tıpkı onu anımsatırcasına, oynadığı futbolla içimizi ısıtan bir Fenerbahçe çıktı sahneye.

Rakip alanda oluşturulan baskı... İkili mücadelelerdeki tartışılmaz üstünlük... Ayağa tek topla yapılan paslar... Sabırlı ama istekli gol arayışı... Taraftarı coşturan, hepimizi umutla buluşturan bir 12 dakikaydı o.

Tam da "bu oyun gol istiyor" diye düşünmeye başlamışken, bir anda iklim değışti! O iç ısıtan yalancı bahar güneşinin bulutların arasına girip kaybolduğu gibi, Fenerbahçe'nin oyun içerisindeki etkinliğı de aniden yok oluverdi. Raul Meireles'le ilk yoklamayı 13. dakikada yapan Porto, buram buram savunma hatası kokan iki golle, daha yarım saat bile dolmamışken skoru 2-0'a getirdi.

Ne gariptir, iki golde de Volkan'ın ilk müdahaleleri yapmasına karşı, savunma dönen topları yalnızca seyretti. Dahası, ikinci gol taçtan geldi! Neredeyse bir amatör takımın bile yapmayacağı türden bir hatayı, Şampiyonlar Ligi'nde oynayan Fenerbahçe yaptı! O iki basit, o iki ucuz hata sonrasında da Lisandro iki golü birden attı.

Artık o iç ısıtıcı Fenerbahçe oyunundan sahada eser kalmamıştı. Şimdi umutla umutsuzluk yer değıştirmiş, panik telaşı, o da oyun disiplininin tükenişini tetiklemişti. Tomas Costa'nın Volkan'ın üzerinden aşırıtp kaleye gönderdiği ve şans eseri direktten dönen vuruş, o kimsenin ne yaptığını bilmediğı sırada gelmişti. Fenerbahçe'nin güveni bitmiş, bilinci gitmiş, direnci tümüyle gitmişti. Porto biraz daha yüklense üçüncü gol gelecek ve Fenerbahçe, henüz ilk yarıda nakavt olacaktı. Bereket imdada hakemin bitiş düdüğü yetişt i.

İkinci yarıda roller biraz olsun değışti. Fenerbahçe şokun etkisini kısmen atlatmış, baskılı, istekli oynuyor, arka alanda yine büyük hatalar yapıyor, ama bu defa inatla golü kovalıyordu. 63. dakikada şansın Fenerbahçe'ye güldüğü bir gol geldi. Kazım, sağ çaprazdan sert vurdu, Bruno Alves'in ayağına çarpan top yön değıştirdi ve filelere gitti. Ama arkası gelmeyince, Fenerbahçe, Arsenal'in ardından Kadıköy'de Porto'ya da yenildi.

Evet, geçen sezonun sahasında önüne geleni deviren, çeyrek finalin ilk ayağında yendiğı Chelsea'ye rövanşta elenen, oynadığı futbolla Avrupa'nın en iyileri arasında gösterilen Fenerbahçe, bu sezon ne yazık ki grubunun en zayıf halkası olup çıktı. Şimdi, o Fenerbahçe, bir mucize arayışına girecek. 10 Aralık'ta Dinamo Kiev'i deplasmanda yenebilirse UEFA Kupası'na kalabilecek. Ama bu takım, onu nasıl başaracak? Açıkçası umut Kaf Dağı'nın ardında gibi duruyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aragones'in eseri!

Zeki Çol 2008.11.27

Bir takımın oyun kalitesi ve performansı, -Kezman'ı saymıyorum- ideal 11'inden yalnızca bir oyuncunun eksilmesiyle bu denli geriye düşerse nedeni başka yerlerde aramak lazım.

Fazla detaya girmeden, Zico'nun Fenerbahçe'siyle, Aragones'in Fenerbahçe'si arasında lezzet farkına göz attığınızda, aslında o nedenin yanıtını bulmanız pekala mümkün. Aragones'in kariyerini kimse tartışamaz. Ancak Fenerbahçe'nin hayal kırıklığı yaşatmaya devam ettiği bu sezonun, birinci derecede sorumlusu olduğu da kesin.

Futbolda bazen iyi niyet ve büyük beklentilerle yapılan atılımlar, istenilen sonucu tıpkı Aragones örneğinde olduğu gibi veremeyebiliyor. Bazı teknik adamlar, esnek davranmayı becerebiliyor. Eldeki oyuncuların kapasitelerini dikkate alıp, göreve yeni başladıkları takımda buna göre bir oyun modeli oluşturabiliyor ve geçiş sürecini en az kayıpla atlatabiliyor. Bazılarıysa bu kapasiteyi fazla dikkate almadan, kendi oyun felsefelerini dayatmaya kalkıyor ve takımın kimyasını bozabiliyor.

Aragones, bu tanımlamaların ikinci bölümüne uygun hareket eden bir teknik adam. Uzun vadeli bir birliktelikte kuşkusuz bugünkünden daha verimli işler yapabilir. Ama Fenerbahçe gibi konumu gereği iddialı olmak, başarıyla buluşmak, daha büyük hedeflere koşmak zorunda olan bir takımda, Aragones felsefesinin hele de bu katı yaklaşımıyla kısa dönemde olumlu icraatlar yapması olanaksızlaşıyor.

Elbette Fenerbahçe'nin hem lig, hem de Şampiyonlar Ligi'ndeki başarısız gidişini bir tek Aragones'in performansı ile ilişkilendirmek doğru değil. Yönetimden oyuncuya dek uzanan geniş yelpazede herkesin başarısızlıkta payı var.

Ancak, o payların oluşmasının bir bölümünde Aragones'in sorumlulukları olduğunu da hatırlatmak gerek. Mesela rezerv oyuncuların formsuzluğu!

Bir takımın teknik patronunun sorumluluğu, yalnızca sahaya süreceği 11'i hazır tutmak değil. Yedekleri, aslarla rekabete sokabilecek bir performansa da taşımak. Porto yenilgisindeki hedef oyunculardan biri de Yasin. O Yasin, Zico döneminde bu tür maçları böyle mi oynadı? İlhan'da bir gıdım ilerleme var mı? Önder, Deniz durduk yere mi kaybolup gittiler? Burak bu kadar mı yetersizdi? Fenerbahçe'nin yedek kulübesinin takıma hiçbir katkı yapamamasının sorumlusu kim?

Futbolda dönemsel başarısızlıklar da yaşanabilir. Lakin bu başarısızlığın faturası gerek Fenerbahçe, gerekse Türk futbolu adına çok ağır. Fenerbahçe geçen sezon yakaladığı itibarı, bir mirasyedi hovardalığıyla tüketti. Ekonomik anlamda milyonlarca Euro zarar etti. Marka değerini kaybetti. Camiasının moral değerlerini altüst etti. Ve o Fenerbahçe, geçen sezon tarihinin en büyük başarısına imza atarken, Türkiye'ye tam 19 puan kazandırmıştı. Oysa şimdi, o performans 8,5 puana dek geriledi.

Ne demeli... Galiba yazıyı eski bir şiiirden esinlenerek bitirmeli:

Dünya takımı olmak için yola çıkan F.Bahçe'yi tüketen 'masalcı dede'nin Aragones'ti adı.

Şampiyonlar Ligi'nde yarı final oynamaktan söz ederken, UEFA Kupası ihtimalini bile mucizelere bıraktı!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe lige döndü

Ben, bu çok stoperli oyun anlayışlarını oldum olası sevmemişimdir. Çünkü stoperler, hele de bizim ligimizde zaten düz oyunculardır. Oyunu tek yanlı oynamaya, yani sadece savunma yapmaya yöneliklerdir.

Hücum oyuncularına oranla daha ağır, daha yavaşlardır. Kullanma yeterlilikleri sınırlıdır. Dolayısıyla da gerçek pozisyonlarındaki asli görevleri dışında verimleri hep düşük olur.

Mustafa Denizli, F.Bahçe karşısına 4 stoperli bir onbir sürdüğünde açıkçası kadroyu yadırgadım. Denizli gibi derbi psikolojilerini çok iyi bilen bir teknik adamın mutlaka bir bildiği olmalı diye düşündüm. Sanırım oyunu uzun süre gol yemeden götürmek, son yarım saatte hücum silahlarını devreye sokmak, F.Bahçe'yi oyun disiplininin zaafa uğrayacağı bir evrede vurmak istiyordu.

Ancak evdeki hesabın çarşıya uymadığı gibi Denizli'nin çok stoperli, orta alanı da kalabalık tutup F.Bahçe'yi oynatmamayı hedefleyen oyun planı çok erken iflas etti! Önce 11. dakikada Selçuk'un golü geldi. Alex'in sağdan yaptığı korner atışında, artık birinci direktteki kafa vuruşları klasikleşen Selçuk yükseldi. Rüştü boşa çıkıp İbrahim Toraman hareketsiz kalınca, ikili hatadan yararlanan Selçuk, topu filelere gönderdi.

Beşiktaş hemen karşı hamleyle geçti. 13. dakikada Zapotocny'nin vuruşu direktten döndü. Cisse tamamladı, Volkan çıkardı. Birkaç dakika sonra Gökhan Zan önemli bir fırsattan yararlanamadı. F.Bahçe savunmasının sallandığı bu bölümde, 21. dakikaya girildiğinde skor eşitlendi. Rüştü'nün kullandığı faul atışında, Ekrem soldan topla buluşup hareketlendi. Kazım müdahale edemeyince ortasını yaptı, Nobre golü attı.

Beşiktaş, o sıralar iyi gibi gözükse de savunmasında çok bariz hatalar yapmaktaydı. Mesela ilk yarıda, Güiza tam üç kez sağ çaprazda topla savunmanın arkasına sarkarak buluştu. İlkinin Rüştü çıkardı. İkincisi golü getirdi. Üçüncüsü ise şans eseri gol olmadı. Enteresan olan, Zapotocny'nin bu pozisyonlarda sürekli Güiza'yı kaçırmasıydı. Düşündürücü olan ise kaleci Volkan'ın kullandığı atışta Beşiktaş savunmasının topla müdahale edemeyip Güiza'ya gol fırsatı vermesiydi. Hareketli ve etkili oyunuyla Beşiktaş savunmasına çok zor anlar yaşatan Güiza, ilk yarının sonlarına doğru bir gol kaçırdı... İnanın kendisi dahil herkes şaşırdı. Roberto Carlos'un soldan kaleye paralel ortasına ayağının önü, yanı, içi, üstü neresiyle dokunsa gol olacaktı. O tuttu, topuğuyla vurdu. Beşiktaş savunmasının yapamadığını yapıp, golü önledi! F.Bahçe'nin çok sayıda pozisyon bulmasına kolaylık sağlayan çok stoperli sistem, Beşiktaş savunmasını hele bir ara yol geçen hanına çevirirken, 41. dakikada bir de Cisse ikinci sarı karttan atılınca, oyunda ibre skor dışında da F.Bahçe'ye dönmeye başladı.

Beşiktaş, 10 kişiyle oynamasına karşın ilk yarı küçümsenmeyecek bir direnci ortaya koydu. F.Bahçe, hücumda yine önemli pozisyonlar buldu. Ancak skoru değiştiremedi.

Geneline baktığınızda çekişmeli ve seyir zevki yüksek bir maç oldu. Delgado, üst düzey oynadı. Selçuk çok iyiydi. Önemli pozisyonlardan yararlanamasa da Güiza, attığı gol dışında savunmayı çok yıprattı.

Sonuçta F.Bahçe, hak ettiği oyunu kazandı. Sahasındaki ikinci derbiyi de galibiyetle kapadı. Ve şampiyonluk için yarışan rakiplerine, "bensiz olmaz" mesajını yolladı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tebdil-i antrenörde ferahlık yok

Futbolumuzun en önemli sorunlarından biri devamlılığı sağlayamamak. Hemen hemen her takım, her sezon oyuncu kadrolarında küçümsenmeyecek oranda değişiklik yapıyor.

Bu, bir yandan ekonomik anlamda zaten açmazda olan kulüplere ek maliyetler getirerek bütçe açıklarının büyümesine yol açıyor. Diğer yandan da sıklıkla yaşanan değişimler, özellikle sezon başlarında hissedilir bir uyumsuzluk sorununu oluşturuyor.

Ancak daha önemlisi, takımların yine sıklıkla başvurdukları teknik adam değişiklikleri sonrası, yerleşik bir oyun sistemine sahip olmakta zorlanması.

Her teknik adam değişikliği, ayrı bir oyun görüşü, ayrı bir sistem, ayrı bir düzeni beraberinde getiriyor. Dolayısıyla da takımlar "yap-boz" oyunu oynarcasına sürekli olarak başladıkları noktaya geri dönüyor.

Hele sezon içerisindeki teknik adam değişiklikleri, istikrarı tümüyle tehdit ediyor. Bu değişiklikler zannedilenin ve beklenenin aksine, çoğu kere başarı değil başarısızlığı getiriyor. Bu sezonun ilk 9 haftasında 9 takım teknik adam değişikliğine gitti.

Peki, bu değişiklikler sonrasında takımların performansları ne oldu?

Kamuoyunda "Teknik adam kıyımı" olarak yaklaşılan bu olayı, duygusallıktan uzaklaşıp hamasi yorumları bir yana bırakarak gelin bir de rakamsal sonuçlarıyla değerlendirelim.

Teknik adam değiştiren 9 takım, bu değişiklik öncesinde toplam 67 maç oynamış ve 72 puan toplamıştı. Değişiklik sonrası yapılan 50 maçta elde ettikleri puan 54 oldu. Yani yüzde 35,8 olan performans ortalaması, binde 2'lik bir artışla yüzde 36'ya yükseldi.

Burada ilginç olan, teknik adam değişikliğinin ardından sadece üç takımın değişiklik öncesi performanslarının üzerine çıkmasıydı.

Üçü de kritik bölgeden kurtulamayan bu takımlardan Antalyaspor yüzde 52, Kocaelispor yüzde 27, Ankaragücü yüzde 26'lık bir performans artışı yaşadı.

Diğer 6 takım ise geçmişteki performanslarının gerisinde kaldı. Beşiktaş yüzde 25, Hacettepe yüzde 21, Bursaspor yüzde 20, Konyaspor yüzde 19, Gençlerbirliği yüzde 17, Denizlispor ise yüzde 3 performans kaybetti.

Teknik adam değişikliği yapmayan 9 takımın performans ortalamasının yüzde 54,98 olduğunu önemli gördüğüm bir not olarak iletmek isterim.

Değişiklik sonrası sadece üç takımın, Kocaelispor, Denizlispor ve Ankaragücü'nün attıkları gol ortalamalarında yükseliş gözlemlendi. Beşiktaş, Bursaspor, Konyaspor, Antalyaspor, Gençlerbirliği ve Hacettepe'nin maç başına gol ortalamaları düştü.

Beşiktaş, Konyaspor ve Denizlispor teknik adam değişikliğinin ardından daha fazla gol yemeye başladı. Bursaspor, Ankaragücü, Gençlerbirliği, Hacettepe ve Kocaelispor'un yedikleri gol ortalamalarında düşüş gerçekleşti.

Elbette teknik adam değişikliklerinin takım performanslarını ne ölçüde etkilediğini daha kesin bir dille ifade etmek için sezon sonu performanslarının değerlendirilmesinde yarar var.

Ancak gerçek şu; bu verilerin üç aşağı-beş yukarı ortaya koyduğu ya da geçmişte defalarca örneklerinin yaşandığı gibi, teknik adam değiştirmek, çoğu zaman kulüp yönetimlerinin günü kurtarma politikalarına dönemsel katkı yapmak dışında bir işe yaramıyor.

Lâfin kisası; tebdil-i antrenör, futbolda yarar sağlamıyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

F.Bahçe zor da olsa kazandı

Zeki Çol 2008.12.06

Denizlispor, son üç maçına 9 gol sığdırdı ya... Belli ki Aragones'in gözü korkmuş! Geçen hafta Beşiktaş derbisine tek ön liberoyla başlayan Aragones, Denizli'de Selçuk'un yanına Josico'yu da koyup, yeniden çift ön liberoya döndü.

Bunun anlamı şuydu; aman gol yemeyeyim ve bu maçı da kaybetmeyeyim.

Deplasman sabıkası çok kötü olan ve önceki 6 maçtan 3 yenilgi, 2 beraberlik, 1 galibiyetle ayrılan F.Bahçe, bir kaza kurşununa daha hedef olmamak için, dün en önemli hücum silahlarından Deivid'i kenarda tutup savunma önlemlerini yoğunlaştırarak maça başladı.

Oysa Aragones, aynı Denizlispor'un son 3 maçında 10 gol yediğini hesaba katmış olsa ve Josico'yu kenarda tutup Deivid'li onbiri sahaya sürse hiç kuşkusuz takımını hücumda daha hareketli kılar ve F.Bahçe hele de ilk yarıya yansıyan o temposuz, kısır, etkisiz, demode görüntüsünün dışına çıkardı. Can sıkıcı bir ilk yarı oynandı. İki takımın da gol atmaktan çok gol yememeyi düşündüğü ve bir tek pozisyon dahi üretmediği bir ilk yarı.

Adeta jübile maçları temposunda giden o ilk bölümde F.Bahçe, ne kanatları kullanabildi, ne ortadan kaleye gidebildi ne de dış şutlarla tehlike oluşturabildi. Kazım bir tek orta yapamadı. Vederson da bir tek orta atamadı. Bir Gökhan sağ tarafı zorlamaya çalıştı, onun da çabası yeterli olmadı. Hal böyle olunca Fatih ile Kratochvil'in kısılcına giren Güiza hiç etkili olamadı. Alex, oyun organizasyonunda yetersiz kaldı. Carlos'un kullandığının dışında duran top da kazanılamayınca, Denizlispor kalecisi Cenk hayatının en rahat ilk yarılarında birini oynadı. Aragones, sahaya sürdüğü onbirin verimsizliğini, oyunda yaklaşık bir saatlik zaman geride kaldıktan sonra fark etti. 58. dakikada Vederson ile Josico'yu kenara, Emre ile Deivid'i oyuna aldı. Bu değişikliklerin ardından henüz 2 dakika geçmişti ki, Deivid pası verdi, Emre çok güzel vurdu, golü attı!

Skor avantajını yakalayan F.Bahçe, kısa bir süre rakip kaleyi baskı altına aldı. Ümit Kayıhan'ın Süleyman-Emin değişikliğiyle orta alanı güçlendirmesi, Ivan-İzzet değişikliğiyle de hücumla hareket getirmek istemesi bu defa Denizlispor'un rakip kaleye daha sıklıkla gitmesini sağladı. Bu arada Deivid'in vuruşunu, Cenk görebildiğim kadarıyla top çizgiyi geçtikten sonra çıkardı. Ancak hakem pozisyona 'devam' dedi. Galip durumda olmasına karşın deplasman fobisinin getirdiği tedirginliği yaşayan F.Bahçe, oyunun kalan bölümünde gol yememek için uğraştı. Sadece kontrataklarla rakibi yıpratmak için çabaladı ve Denizlispor'un zaten cılız olan ataklarından eşitlik golü çıkmayınca maçı kazandı.

Sonuç olarak şunu belirtmek gerek: F.Bahçe, vasat oynadığı bir karşılaşmada haftalar sonra deplasmanda 3 puanla tanıştı ve Dinamo Kiev maçı öncesinde moral buldu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kazanmak imkansız değil

Zeki Çol 2008.12.10

Bayramların en sevdiğim taraflarından biri "hatırlamak"tır. Yalnızca yakın çevrenizle değil, geçmişinizle de buluşursunuz bayramlarda.

Kökleri uzun yıllar gerisine dayalı, lakin günümüz koşulları gereği görüşme olanağı yaratamadığımız eski bir arkadaşlığın sıcaklığını yeniden hissedersiniz. Bazen bir mesaj o buluşmayı sağlar. Bazen telefondaki bir sıcak ses.

Aslında sadece hatırlamak da değildir, bayramları anlamlı kılan. Çoğu kere hatırlanırsınız. Hele de yaşınız yolun yarısını çoktan geçmişse... Bu defa hatırlayanınız da çoğalır. Giderek kalabalıklaşan, ama sevgi anlamında bir o kadar da ıssız görülen günümüz dünyası, işte o hatırlamalar ve hatırlanmalar sayesinde, özellikle de bayram günlerinde farklı bir coşkuyu yaratır. Bugün bayram... Dün ve önceki gün de olduğu gibi. Ve bugün o hatırlamanın, hatırlanmanın sportif boyuta yansımaları temenni ettiğimiz çok önemli bir maç oynanacak.

Fenerbahçe, çok da uzağa gitmeden, sadece geçen sezon performansını hatırlayabilirse, zor görülen bir sınavdan yüz akıyla çıkma fırsatını kullanacak. Şu sıralar umutsuz bir bekleyiş içerisinde olan camiasına ise biraz burukluk içerse de geçen sezon coşkusunun benzerini UEFA Kupası'na kalarak yaşatacak.

Geriye dönüp yapılan hataları, kaçan fırsatları, son maça eser miktarda bırakılan şans sorgulama sırası değil. Çünkü gün, sezonla hesaplaşma günü değil.

Öte yandan gün, hafif sakatlığı olan Emre niye kadroda yok? Kazım niye götürülmedi, sorgulamasının günü de değil.

Eldeki bu kadro bile, Dinamo Kiev'i eleyebilecek güçte. Bunu inanın laf olsun diye söylemiyorum. Evet, Dinamo Kiev, bu grubun Arsenal'den sonra en organize takımı. Güçlü bir savunma kurgusuna sahip. Kontratağa etkili çıkıyor.

Ancak, her ne kadar formsuz, uyumsuz, yetersiz gibi de gözükse, Fenerbahçe gerçekten çok özellikli bir kadroya sahip.

Akılcı bir oyun stratejisi ve gerçek performansını ortaya koyabilecek bir Fenerbahçe'nin, Kiev'den galibiyetle dönmesi pekala mümkün.

Futbolda iki sonuca bağlı avantaj kullanımı çoğu zaman kafa karıştırır. Dinamo Kiev, kazanmak zorunda değil.

Berberlik bile UEFA Kupası'na kalması için yeterli. Zaten Fenerbahçe'nin en önemli avantajlarından birisi bu. Rakip iki sonucu gözетerek oynayacak. Oysa Fenerbahçe, sadece kazanmak için mücadele edecek.

Tabii ki Dinamo Kiev gibi bir rakibi evinde yenmek zannedildiğinden de zor. Ancak futbol öyle ilginç bir oyun ki... Kağıt üzerindeki favoriler, sahaya çıktığında bir de bakıyorsunuz kaybedivermiş. Günü iyi yaşamak, savunmayı güçlü tutmak, hücumda fırsatlar yaratmak ve o fırsatları değerlendirmeyi becermek bugün çok önemli.

Hep söylüyorum; futbolda umut her zaman var. Kaf Dağı'nın ardında durduğunu düşündüğünüz zaman dahi var. Yeter ki, o umudu doğru strateji, özveri ve rakipten fazla mücadele vererek kovalayın. Dilerim bu anlamlı bayram günü, Fenerbahçe'nin alacağı galibiyetle Türk futboluna çifte kavrulmuş lezzeti sunar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayal kırıklığı

Zeki Çol 2008.12.11

Bu tür maçlarda stratejiniz çok önemli. Deplasmanda oynuyorsanız ve galibiyet dışında seçeneğiniz yoksa önceliklerinizden birisi de gol yememek olmalı. Elbette böylesi maçlarda risk de alacaksınız. Ancak o risk, hangi evrede olacak? Bir kere bunun kararına varacaksınız.

Baştan, çok adamla saldırıp risk almaya kalkarsanız, bunun adı kumar oynamak olur. Ve bu düzeydeki maçlarda kumar oynamaya kalkanlar çoğu zaman hüsrarla buluşur.

Daha oyunun 20. dakikası. F.Bahçe maçı dengede götürüyor. Ağırlıklı olarak sağ tarafı, Gökhan'ı hücumla çıkartarak kullanıyor. Kontrollü oynamanın gerektiği o bölümde rakibe bir kontratak fırsatı veriliyor. Atak sağdan geliyor, sola, Gökhan'ın boşalttığı bölgeye orta yapılıyor. İlk atağı, o dakikada kontratak fırsatının tanınmasıyla başlıyor. İkinci hata, Gökhan'ın boşluğunun doldurulamamasıyla oluşuyor. Üçüncü ve en vahim hata ise Volkan'ın anlamsız bir çıkışla kalesini boşaltması sonucu golü getiriyor. Bu Volkan'ın bu tür pozisyonlarda kaçınıcı boşa çıkışı? Bir kaleci, kalesini terk ettiğinde ya topa müdahale etmeli, ya da rakibin vuruş şansını yok etmeli. Volkan, ikisini yapamadığı için F.Bahçe, çok ucuz bir golle yenik duruma düşüyor. Üstelik ne zaman? 20. dakikada yediği kontratakla.

Oyun berabere devam etse ve bu kontratak fırsatı maçın sonlarına doğru verilse, hadi F.Bahçe doğru zamanda risk üstlendi der anlarım. Ama daha oyunun dörtte birlik bölümünün bile geride kalmadığı bir bölümde Dinamo Kiev'e gol, elbirliğiyle adeta hediye ediliyor.

Peki bu neyi sağlıyor? Dinamo Kiev'in rahatlamasını ve opsiyonunun artmasını. Nitekim sonraki dakikalarda Dinamo Kiev oyunu ağırlıklı olarak kendi alanında kabul ediyor. Çok adamla ve etkili savunma yapıyor. F.Bahçe ise bir yandan hücumda çoğalmayı beceremiyor. Diğer yandan organize ataklarla rakip kaleyi zorlamayı. Dışarıdan şut atamıyor. Soldan zaten yeterince gelemiyor. Gökhan'ın sağdan yaptığı ataklar da bir süre sonra etkisini yitiriyor. F.Bahçe'nin daha iyi oynar gibi gözüktüğü, ancak ipleri sürekli Dinamo Kiev'in elinde tuttuğu maç işte o hediye golle sona eriyor.

Açıkçası ben, bu oyunda çok daha farklı bir F.Bahçe bekleyenlerdendim. Çünkü bu maç, F.Bahçe için UEFA Kupası'na katılmanın yanı sıra bir silkinış fırsatıydı. Bir onur mücadelesi verme şansıydı. Lakin olmadı. Hücumda hiçbir etkinliğin sağlanamadığı bu oyunla zaten de olamazdı.

Sonuçta, yarı final iddiasıyla başlanılan Şampiyonlar Ligi grupta sadece 2 puan toplanması ve kocaman bir hüsrana yaşanmasıyla bitti. F.Bahçe, bir yandan itibar kaybetti... Diğer yandan da kasasına girecek milyonlarca Euro'yu... Ve geçen sezonki başarıyı mumla arar hale geldi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Pazubant kaptanları

Zeki Çol 2008.12.17

Kaptan denilince, aklıma nedense önce hep Baba Hakkı gelir. Duruşu, otoritesi, adalet anlayışı ile taraflı tarafsız herkesin saygı duyduğu efsaneleşmiş bir isimdir Baba Hakkı.

Kaptanın tanımı ondadır.

Çünkü Baba Hakkı, yalnızca koluna taktığı pazubantla takımın başında sahaya çıkan kişi değildir.

Kulüp kültürünün temsilcisidir.

Kulübün değerlerinin simgesel ismidir.

Oturuşu, kalkışı, davranışı, sözü ve özüsü Türk futbolunda apayrı yerde duran, çok saygın bir profildir.

Kaptan dediğin, aslında biraz da öyle olmalıdır. Taşındığı formaya itibar katmalı, inandırıcılığı, güvenilirliği, saha içi ve dışı hareketleriyle örnek adam sınıfına konmalıdır.

Endüstriyel futbolun yok ettiği değerlerden biri de ne yazık ki kaptanlıktır.

Şöyle bir dönüp Süper Lig'e göz atın... Kaç kaptan, kulüp kültürünün temsilcisi ya da kulüp değerlerinin simgesel ismi?

İşte size birkaç örnek...

Yusuf Şimşek, Bursaspor'a bu sezon geldi, takım kaptanı!

Okan Buruk, İstanbul Büyükşehir Belediyespor'da ilk sezonunu geçiriyor, takım kaptanı!

Ömer Çatkıç, ilk defa Antalyaspor formasını giyiyor, takım kaptanı!

Sezgin Coşkun'un Eskişehirspor'da ikinci sezonu, ondan eskisi olmadığı için takım kaptanı!

Murat Erdoğan, daha önce bir sezon formasını giydiği Ankaragücü'ne yeniden dönüş yaptı, takım kaptanı!

Asla bu oyuncuların kariyerlerini, deneyimlerini, kalitelerini eleştirmek anlamında yazmıyorum.

Ama kaptanlık ayrı bir şey. Ne kadar becerili olursa da en azından kulüp kültürünün bilinmesini gerektiren bir görev.

Kaptan kulübün köşe taşı... Bir anlamda demirbaşı. Yalnızca oynadığı dönemde değil, futbolu bıraktığında da misyonu süren elemanı.

Hadi bizimkileri bir yana bırakalım.

Fenerbahçe'nin kaptanı Alex... Beşiktaş'ın Delgado... Galatasaray'ın Ayhan yoksa Lincoln... Geçtiğimiz hafta üç büyüğün başında üç yabancı, kaptan olarak sahaya çıktı. Önceki hafta, Kocaelispor maçında Hüseyin oyundan alınınca Trabzonspor'un kaptanı da Yattara'ydı.

Günümüz futbolunda, bir noktaya kadar bunu da yadırgamıyorum.

Lâkin kaptan, bir yandan yönetimle takım arasında köprü görevi üstlenmesi gereken kişi... Diğer yandan teknik adamın saha içerisindeki sesi.

Tüm bu ödevleri üst üste koyduğunuzda sizce de bir şeyler aksamayacak mı?

Örneğin şu kulüp kültürü meselesi...

Alex'e Lefter Küçükandonyadis'i sorsanız ne cevap alırsınız?

Delgado'ya "Baba Hakkı" deseniz nasıl bir ifade ile karşılaşırsınız?

Lincoln'e iki satırla Metin Oktay'ı anlattırmaya kalksanız, hangi yanıtı bulursunuz?

Alex de, Delgado da, Lincoln de bizim ligde saygı duyulması gereken oyuncular. Ama o farklı... Bu farklı.

Kaptan her şeyden önce diyalog adamı olmak zorunda. İyi de hangi dilde?

Takımlar gelir geçer... Başarıları ya da başarısızlıkları ile anılır. Oyuncular da gelir geçer... Takımlar gibi başarıları ya da başarısızlıkları ile hatırlanır. Oysa kulüp ayrı bir yerde durur. Tarihi ile yaşar ve değer bulur.

O tarihi, tıpkı bir bayrak yarışında olduğu gibi, nesilden nesile biraz da kaptanların duruşu, davranışı, sembolleşmiş kişiliği anlatır... dı.

Artık anlatmıyor.

Çünkü endüstriyel futbolun popülist yaklaşımları, o müesseseyi de yok etti.

Şimdilerde ise ağırlıklı olarak ne yazık ki pazubant kaptanları boy gösteriyor takımların başlarında.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İyi savunma yapan kazanır

Zeki Çol 2009.01.25

Maçın favorisi Fenerbahçe. Neden Fenerbahçe? Çünkü Trabzonspor ile kıyasladığınızda daha özellikli, üst düzey maç oynama alışkanlığı ve deneyimi gelişmiş, bireysel yeterlilikleriyle skoru etkileyebilecek oyuncularından oluşan bir kadroya sahip Fenerbahçe.

Üstelik o kadro, Kadıköy'de böylesi maçları bazen beklenenden de kolay kazanıyor.

Trabzonspor, bu sezon takdir edilmesi gereken bir çıkış yakaladı. Hele deplasman maçlarında ligin en başarılı takımlarından biri oldu. Ancak, vasat ya da zayıf rakipler karşısında gösterdiği performansı, zorluk derecesi yüksek maçların skorlarına henüz yansıtamadı.

Bu nedenlerle ilk bakışta ve kağıt üzerinde Fenerbahçe kazanmaya daha yakın duran ekip. Fakat futbol, masa başında ve eldeki verilerin oyuna bire bir yansımalarıyla oynanan bir oyun da değil. Bazen şansın, çokça oyuna daha yoğun konsantre olanın, daha fazla ve daha iyi mücadele edenin, taktik disiplini başarıyla uygulayanın, kısacası maçı iyi yaşayanın skoru etkilediği bir oyun.

Fenerbahçe'nin maç öncesi en önemli handikabı Selçuk'un sakatlığı. Hafta içi takımla birlikte çalışamayan Selçuk, son anda bir değişiklik olmaz ve oynamazsa Fenerbahçe'nin kadro yapısı farklı biçimde etkilenecek. Zira bu durumda Aragones, büyük olasılıkla ön liberoda Josico'ya görev verecek. Edu, Lugano, Roberto Carlos, Alex ve Güiza'dan vazgeçemeyeceği için, Deivid gibi önemli bir hücum silahını başlangıç kadrosunda oynatamayacak.

Trabzonspor'un böylesi bir kafa karışıklığı yok. Ama farklı bir sancısı var. Fikstür gereği, 4 maçlık periyodun 3'ünü deplasmanda ve zirve mücadelesi yapan (Fenerbahçe, Ankaraspor, Beşiktaş) güçlü rakiplerle oynayacak.

Bir bakıma şampiyonluk yarışında kaderini de bu maçlarda alacağı ya da kaybedeceği puanlar belirleyecek.

Sanırım sadece F.Bahçe'yle deplasmanda karşılaşmak değil, fikstürün getirdiği bu dezavantaj da bu akşam Trabzonspor'u daha temkinli olmaya itecek. Yani, büyük olasılık savunma ağırlıklı oynayacak, duran toplar, ani ataklar ve dış şutlarla gol arayışına girecek. F.Bahçe, hele de Selçuk oynamazsa savunmanın göbeğinde ve sol tarafında rakip hücumlarda sıkıntı yaşamaya aday. Çünkü gerek Edu-Lugano ikilisi, gerekse Roberto Carlos'un arkasına atılan toplar Fenerbahçe savunmasında sürekli sorun oluşturuyor. Gökhan Ünal gibi çabuk ve tandemin arkasına kolaylıkla sarkabilen bir silahı iyi kullanması, Selçuk İnan'a dış şut atma fırsatı oluşturmaması, büyük maç performansı yetersiz Yattara'dan verim alması halinde Trabzonspor'un gol bulma olasılığının yüksek olduğunu belirtmeliyim.

Gününde bir Alex, Fenerbahçe'nin hücumda en büyük artısı. Ceza alanında çoğalma yaşanmadığı ve yeterli desteğin gelmediği zamanlar gol yollarında etkisiz kalan Güiza, gol atamasa da yaptığı koşularla sürekli rakip defansın dengesini bozan bir oyuncu. Güiza, o koşuları yaptığında kanatlardan ve arka alandan ceza alanına topsuz girecek oyuncular, gerekli önlem alınmazsa Trabzonspor'un başına dert açmaya aday. Tabii bir de duran toplar. Edu, Lugano ve oynadığı takdirde Selçuk'un bu toplardaki üstünlüğü, F.Bahçe'nin hücumdaki bir diğer artısı.

İki takımın da büyük bir taktik mücadeleye gireceği, gol atmaktan önce gol yememeyi ve rakip hücumcuları sıkı sıkıya kontrol etmeyi hedefleyeceği bu maçta, iyi savunma yapanın skor avantajını yakalayacağını düşünüyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor'u kaleci Volkan durdurdu

Zeki Çol 2009.01.26

Futbol, tempolu oynandığında seyir zevki gerçekten bir başka oluyor. Karşılıklı atakların yoğunlaştığı, pozisyon zenginliğinin arttığı böylesi maçlarda, izleyen, vaktin nasıl geçtiğini anlamıyor, dolayısıyla oyundan keyif alıyor.

Ancak bizde takımlar yüksek tempoda oynama alışkanlıklarını henüz fazla geliştiremedikleri için, bir yandan aşırı top kaybı yapıyor, diğer yandan da savunmalarında küçümsenmeyecek sıkıntılar yaşıyor.

İki takımın da kazanmak için çıktığı dünkü maç, bunun örneklerinden biri. Daha 2. dakikada, savunmalardaki yerleşme hatalarından iki taraf da öne geçme şansı buldu. Deivid kafayı iyi vursa Trabzonspor taçtan gelen topta gol yiyecek. Umut, ilk yarının en net fırsatında, Volkan ile karşı karşıya kaldığı pozisyonu değerlendirebilse bu defa Trabzonspor skor avantajını yakalayacaktı. Savunmaların sivruluklarından kaynaklanan pozisyonlar, hele de Fenerbahçe kalesinde oyunun kalan bölümlerinde de sıkça yaşandı.

Trabzonspor, F.Bahçe savunmasının zaafına belli ki çok iyi çalışmış. Tandemin arkasına sürekli top atıp pozisyon zorladı. Volkan, ilk dakikalarda iki kritik müdahaleyle o pozisyonların değerlendirilmesini önledi. Umut ile Colman, topsuz koşullarda çabuk davranabilseler, Trabzonspor olgunlaşmadan sonlanan bu tür ataklarda F.Bahçe savunmasını daha da yıpratacak.

Sayısal olarak hep fazla adam bulundurmasına karşın, Trabzonspor savunması özellikle de kanatlardan gelen toplarda sorunlu bir ilk yarı oynadı. Örneğin Alex ile Lugano'nun yararlanamadıkları fırsatlar, böylesi pozisyonlardan geldi. Trabzonspor savunması ikinci yarıda toparlandı. Bu defa daha dengeli oynayarak F.Bahçe'ye ilk yarıda bulduğu kolay pozisyonları vermedi. İki takımın da orta alanı çabuk geçerek oynamaya

çalıştıkları maçın ikinci yarısında daha etkili, daha verimli ve daha iyi oynayan taraf Trabzonspor'du. Takımın en iyisi olarak öne çıkan ve Trabzonspor'un çok sayıda pozisyonuna gol izni vermeyen Volkan, 57. dakikada Gökhan'ın, 72. dakikada Cale'nin gol olabilecek net vuruşlarını çıkardı.

Akıcı, akılcı futboluyla Trabzonspor oyununda hiç tartışmasız kazanmaya daha yakın olan taraftı. Ersun Yanal, F.Bahçe'yi çok iyi analiz etmişti. Taktik anlamda olumlu işler yapan Trabzonspor, son vuruşlarda yetersiz kaldığı için kazanabileceği maçı bir puanla kapadı. Yanal'ın aksine Aragones'in Trabzonspor'u iyi analiz edemediği, F.Bahçe'nin oyundaki genel görünümünden belli oluyordu. Sonuç olarak Trabzonspor, Kadıköy'de yıllar sonra kazanmaya ilk kez bu kadar yakın oynadığı maçta 2 puan bıraktı. Fenerbahçe ise sahasında rakibin ikram ettiği 1 puanı aldı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Önce dürüst olalım

Zeki Çol 2009.01.28

Futbolda nihayet bir sorgulama süreci başladı. Geçmişten günümüze taşınan ve futbolun değerlerini tüketen ezberler, şimdilerde yerini ufak ufak akla, sağduyuya, çağdaş düşünce ve eylem birlikteliğine terk etmeye başlıyor.

Yıllardır anlatmaya çalıştığımız, futbolun marka değerini koruma ve yükseltme savı, artık kulüpler tarafından bile benimsenme aşamasında! Çünkü, kaostan beslenerek bir yere varılamayacağı gerçeği, gecikmeli de olsa fark edilmeye başlandı.

Bu, bir uyanış evresi!

Elbette kısa sürede çok şey değişmeyecek. Bunun örnekleri, daha geçen hafta sonunda görüldü. Devre arasında yapılan bir dizi çalışma toplantısında varılan ilke anlaşmalarına karşın, yönetici, teknik adam, oyuncu üçgeninden, mesela hakem kararlarına yönelik yüksek dozlu eleştirileri hâlâ sürdürenler var.

Üstelik bunların bir bölümü alenen provokasyon içeriyor.

Zamanla bunların da aşılabileceğini ümit ediyorum.

Futbolun değerlerinin korunmasında aşılması gereken en önemli engel, ucuz çıkar hesaplarından kurtulmak. Ne zaman kendi hatalarımızı başkalarına fatura etmek kolaylığı ve ahlaksızlığından vazgeçer, futbolun doğruları ve çıkarlarını takım çıkarlarının üzerinde görmeye başlarsak, o zaman bu önemli engeli de aşma fırsatını bulacağız.

Bunun için olmazsa olmazlardan biri dürüst ve samimi davranmak. Bir diğeri de oyuna, kurallara, rakibe, hakeme saygı duymak.

Futbol camiasının, bu sorgulama sürecinde öncelikli yapması gereken işlerden biri basit bir soruya yanıt aramak:

"Ne kadar dürüstüm?"

Başta yöneticiler, sonra teknik adam ve oyuncular bu sorunun yanıtını ideal futbol ortamına yakışır biçimde verebildiklerinde inanın çok şeyi aşacağız.

Ancak ne yazık ki, şu an o aşamada değiliz.

Bir örnek:

Cumartesi günü oynanan Beşiktaş-Denizlispor maçında bir ihraç olayı yaşandı. Hakem Selçuk Dereli, Zapotocny'yi rakibine sert girdiğı için ihtarla cezalandıracakken, birden sarı kartını bırakıp kırmızı kartını çıkardı. Sonrasında yaşananları biliyorsunuz. Hakeme edilmedik hakaret kalmadı! Kırmızı kartı görürken, "Ben ne yaptım" dercesine bir şaşkınlık gösterisi sunan ve taraftarın çileden çıkmasını tetikleyen o Zapotocny, maç bitince gidip hakemden özür diledi, "Futbol yaşamımda bir daha böyle bir şey olmayacak" dedi. Çünkü kendisi de biliyordu, tribünler farkına varmamıştı ve Zapotocny küfür ettiğı için kırmızı kart görmüştü.

Oyuncunun kendi hatasını hakeme yıkmak için yaptığı rol, gördünüz o tribünleri ne hale getirdi? Ardından oyun ne hale geldi? Ve bu olayın ardından provoke olup gerilen seyirci, olası ciddi bir cezanın gündemde olduğu düşünülürse Beşiktaş'a yarar mı sağladı, zarar mı verdi?

Bu tür durumların yol açtığı provokasyonlar sonucu, aslında neredeyse tüm takımlar benzer sıkıntıları yaşıyor.

O zaman, bu sürece taraftarın da katkısı gerekmiyor mu?

Enteresandır, kulüpçülük ya da taraftarlık yaparken, hakkı, hukuku, adaleti yok sayan bir yapıdayız biz. Suçu savunuyoruz. Suçu ödüllendiriyoruz. Suçu teşvik ediyoruz.

Oyuncu hak ettiğı bir ihraç olayını yaşadığında, takımı eksik bıraktığı için tepki vereceğimize, onu koruma altına alıyoruz. O oyuncunun bir ya da birkaç maç oynamaması takım adına kayıp. Oyuncunun provoke ettiğı tribünlerin olay çıkarması kulüp adına kayıp. Ama bu gerçeğı bir türlü görmek istemiyoruz. Oysa Batı'da, futbol kültürü yerleşmiş ve gelişmiş ülkelerde taraftar duyarlılığı çok daha farklı. Kendi oyuncusu rakibine kasıtlı tekme mi attı? İlk tepki taraftarından geliyor. Bir oyuncu, bizde "Helal olsun, nasıl da kandırdı" denilen türden, elle-kolla bir gol mü attı? Taraftarı ona sahtekar muamelesi yapıyor. Medya ise ağır bir dille eleştiriyor. Oyunun temiz ve dürüst oynanması onların vazgeçilmezi. Bizdekinin tam aksine, onlar toplum olarak adalet kavramına değer verdikleri için, futbol ahlakına uymayan ve dürüstlük içermeyen böylesi davranışlara asla prim vermiyor.

Bu sorgulama sürecinde, futbol ailesinin her kurumu ve her bireyinin önce kendisiyle samimi bir yüzleşmeye gitmesi şart.

Mesela, oyuncusunun ve taraftarının sergilediğı olumsuzluklar sonrası, Beşiktaşlı bazı yöneticilerin maç sonrası hakem Dereli'ye gidip yapılanlardan dolayı özür dilemeleri doğru adımlardan biri.

Suç, suçluya prim vermeden, futbolun çıkarlarını kişisel hesapların üzerinde tutarak bu sürece hep birlikte katkıda bulunabilirsek, Türk futbolu çok şey kazanacak. Ve tozlu raflardan indirilen futbol kültürü kitabının sahifeleri, nihayet aralanma fırsatını bulacak. Aksi olur, geçmişin yozlaşma getiren o ilkellikleri sergilenmeye devam ederse, bu süreç hayal kırıklığı getirecek. Kaos kenesi futbolun kanını emmeyi sürdürecektir.

Yüksek tempo arızaları!

Fenerbahçe-Trabzonspor maçını izleyip de zevk almayan var mı? Top bir o kalede, bir bu kalede... Ortalama 8 dakikada bir gol pozisyonu... Heyecan dorukta... Tempo harika... Eksik olan tek şey, gol... Üstelik 6 kez Trabzonspor, 5 kez Fenerbahçe'nin fırsat yakalamasına karşın... Final paslarındaki beceriksizlik, boş koşu yapmaktaki yetersizlik nedeniyle olgunlaşamayan girişimleri saymıyorum.

Yani neresinden bakarsanız bakın -gol dışında- tadından yenmeyecek türden bir maç.

Ancak... Herkesin beğenisini kazanan o maçta, futbolumuz adına sorgulamayı unuttuğumuz çok önemli bir sorun var:

Yüksek tempoda oynarken, savunma yapmayı becerememek.

Batı'da, bu tempoda, hatta daha yüksek tempoda çok sayıda maç oynanıyor. Ama neredeyse hiçbir üst düzey maçta, takımlar bu kadar rahat ve bu kadar çok pozisyon bulamıyor.

11 gol pozisyonu başlı başına üzerinde durulması gereken bir konu.

Tamam, oyun seyir zevki açısından iyi, güzel, hatta iki şampiyonluk adayı arasındaki maçlarda kolay rastlanmayacak türden tempolu, hareketli, keyifli. Lakin, takım savunmalarının çöktüğü de bir oyun.

Hele de Fenerbahçe cephesinde.

O savunmanın halini göz önüne getirin. Edu-Lugano ikilisinin arkasına atılan topoların önemli bir bölümünde tehlike yaşıyor. Takımın en iyileri arasında gösterilen Gökhan Gönül ileri çıktığında, o bölgeden yapılan bindirmelerde Trabzonspor'un sol beki Cale, iki kez gol fırsatı yakalıyor. Bu, neyi gösteriyor? Fenerbahçe'de takım savunmasının iflas ettiğini. Selçuk dışında arka alana pozitif destek veren oyuncusu yok Fenerbahçe'nin. Dolayısıyla savunma, sürekli adam paylaşma ve yerleşmede sorun yaşıyor.

Benzer şeyler, ilk yarıda özellikle de kanat ataklarında Trabzonspor savunmasında gözleniyor.

Gelmek istediğim nokta şu:

Biz yüksek tempoda, takım gibi oynamayı hâlâ bilmiyoruz.

Tempo düştüğünde, kontrollü oyuna döndüğünde daha az pozisyon veren savunmalar, oyun hareketlendiğinde çoğu kere apışıp kalıyor.

Ve sonrasında da uluslararası arenaya çıktığımızda bunun acı faturalarını ödüyoruz... Hem de yıllardır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sarı-Lacivertliler bir adım önde

Zeki Çol 2009.01.29

Alex tribünde, Güiza kulübedeydi. Alex'siz F.Bahçe, evet orta alanda ilk bakışta daha dinamik gibi gözüküyor, daha hareketli oynamaya çalışıyordu. Ama Alex'in yokluğunu da arıyordu. Onun pozisyonunda oynatılan Deivid, asla bir Alex değildi.

Çünkü topu Alex gibi kullanamıyor, oyunu Alex gibi yönlendiremiyor ve Alex'in oluşturduğu etkiyi sağlayamıyordu. Güiza'nın olmayışı ise hiç fark edilmedi. Semih sahada olunca, vasatıyla bile son maçların formsuz oyuncusu Güiza'dan daha iyi, daha yararlı oynuyordu.

Fenerbahçe, Bursaspor karşısında uzun süre pozisyon bulmakta zorlandı. Bunda hiç kuşkusuz Bursaspor'un takım savunmasını iyi yapmasının da rolü vardı. Sağdan Kazım, taşıdığı topolar ve yaptığı ortalarla etkili olmaya çalıştı. Ancak iyi yerleşen ve ilk müdahaleleri başarıyla yapan Bursaspor savunması, bir-iki cılız atak dışında,

F.Bahçe'ye 44. dakikaya dek şans tanımadı. Ancak, orta alanın verdiği destekle de direncini artıran o savunma, bir duran topta o dakikada çok önemli bir hata yaptı ve maçın skorunu belirleyen gol geldi. Vederson'un sağdan kullandığı korner atışında, Deivid ceza sahası çizgisi üzerinden öne doğru hareketlendi. Pozisyonadaki markörü Romaschenko, Deivid'i kontrol edemedi. Kaleci İvankov boşa çıktı ve Deivid'in kafa vuruşuyla F.Bahçe golü kazandı.

Mücadelenin genelde orta alanda yoğunlaştığı maçın ikinci yarısına, Bursaspor beraberliği yakalamak için hücum ağırlıklı oynayarak başladı. İlk yarıda, hele de Roberto Carlos'un hücumu çıkıp da geri dönmekte zorlandığı anlarda etkili kanat bindirmeleri yapan Bursasporlu Volkan, 48. dakikada F.Bahçelilerin yüreklerini ağızlarına getiren bir vuruş yaptı. Volkan Babacan'ın dokunduğu top üst direktten döndü, Sercan'ın önüne düştü. Sercan, hamle yapmakta gecikince, Bursaspor maç içerisinde yakaladığı en önemli şansı kullanamadı.

Pozisyon sayısının azlığına karşın, zaman zaman zevkle izlenen, kora kor oynanan bir maç oldu. İkili mücadelelerin renklendirdiği oyunda en çok da Volkan ile Roberto Carlos arasındaki topa sahip olma uğraşı ön plana çıktı. Genç Volkan, deneyimli ve kariyeri kendisinden çok önde duran Roberto Carlos'a çoğu kez zor anlar yaşattı. Takımının en iyisi olarak ön plana çıktı. Ve Bursaspor'un neredeyse tüm etkili ataklarını başlatan adamdı.

Sonuçta F.Bahçe, ilk yarının son dakikalarında attığı golle galibiyete ulaştı ve kupadaki bu eşleşmede ilk raundu kazanan taraf oldu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

F.Bahçe'yi yine Volkan kurtardı

Zeki Çol 2009.02.02

Şampiyonluğa oynayan takım, çok şeyden vazgeçtim en azından hırslı olur... İsteği olur... Coşkusu olur... F.Bahçe'de oyun organizasyonu zaten yok da... Maça biraz olsun ağırlık koymasını sağlayacak bu özellikler de yok...

Sanki un elenmiş, elek asılmış gibi. G.Antepspor takır takır futbol oynuyor. F.Bahçe ise rakibini izliyor! Hal böyle olunca da takım mum gibi eriyor, puanlar da ikiye ikiye uçup gidiyor. Ya da başka bir bakış açısıyla değerlendirirseniz, F.Bahçe son iki haftadır sahasında biraz kısmeti, biraz rakiplerin beceriksizliği, çokça da kalecisi Volkan sayesinde yenilgiden kurtuluyor.

Aragones, yatsın kalksın Volkan'a dua etsin. Trabzonspor'un ardından, Gaziantepspor karşısında da yenilgiyi önleyen adam Volkan oldu. Dün iki kritik top çıkardı, iki golü önledi. Hele 76. dakikada Tabata'nın faul atışından köşeye gönderdiği topu öyle bir uzanıp kornere tokatladı ki... Tabata bile, "Helal olsun" dercesine alkışladı.

F.Bahçe'nin oyun yapısında uzunca süredir gözlenen bir uyumsuzluk var. Çoğu kendi sazlarının usta sanatçılarından oluşan ama bir türlü akort tutturamayan bir orkestra gibi... Herkes kendi kafasına göre çalışıyor. Ve işin ilginç tarafı, şef Aragones aylardır bu orkestrayı uyum içerisinde yönetemiyor.

İşte dün... Bekler hücumu katılamıyor. Orta alan organizasyon yapamıyor. Hücumda çoğalma yine gerçekleşmiyor. Fenerbahçe'nin atak girişimleri Gaziantepspor savunma blokuna çarpıp çarpıp yok oluyor.

Bir takım, aylardır hücumda çoğalmayı öğrenemez mi? Güiza eleştiriliyor. Evet formsuz, isteksiz, yetersiz... Ama Güiza'ya çapraz koşularla ceza alanına girip destek vermesi gereken Deivid ve Uğur gibi dış oyuncular ne yapıyor?

Gaziantepspor bu ligin en iyi futbol oynayan takımlarından birisi. Ayağa pası mükemmele yakın uyguluyor. Oyunun boyunu kısa tuttuğu için, yardımlaşmayı üst düzeyde gerçekleştiriyor. Orta alanda hem top kazanmayı, hem de kullanmayı iyi beceriyor. Ve izleyene gerçekten büyük keyif veriyor.

Dün Beto-Tabata ikilisi final paslarında ve son vuruşlarda biraz özenli olabilseler, G.Antepspor hak ettiği 3 puanı çok rahat alacaktı. Çünkü karşısında gerçekten sapır sapır dökülen, rakibinin üstünlüğünü daha ilk yarıda kabullenen ve hele ikinci yarı Alex'in beraberlik golüne dek adeta teslim bayrağını çekmiş bir Fenerbahçe vardı.

Açıkkçası bu G.Antep'i gönülden kutluyorum.

Fenerbahçe için söylenecek fazla söz yok. Şimdilik puanları sahasında birer birer toplamaya devam ediyor!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şampiyonu 24 maç belirleyecek

Zeki Çol 2009.02.05

Ligin, geride bıraktığımız 18'er maçlık döneminde şampiyon adaylarından Sivasspor ile Trabzonspor 16'şar, Galatasaray 18, Fenerbahçe ile Beşiktaş 20'şer, Ankaraspor 21 puan kaybetti.

Toplamda 111 puanı bulan bu kayıpların 53'ü, 6 takımın birbirleriyle oynadıkları maçlarda oluştu. 14'ü Kayserispor, 10'u Gaziantepspor, 8'i Bursaspor, 7'seri Antalyaspor ile Eskişehirspor, 5'i Ankaragücü, 3'ü Hacettepe, 2'seri de Büyükşehir Belediyespor ve Gençlerbirliği karşılaşmalarında.

Bu veriler şunu gösteriyor... Ligde şampiyonluk, öncelikle ilk 6'daki takımların kendi aralarındaki 14, ikincil olarak da Kayserispor ile Gaziantepspor ile oynayacakları 10 maçın sonuçlarına göre şekillenecek.

Bir başka deyişle şampiyonluk yarışının kaderi, çok büyük ölçüde kalan 144 maç içerisindeki 24 kritik karşılaşmada belirlenecek.

Neden böyle bir öngöründe bulunuyorum, anlatayım. Ligde ilk 8'in dışında kalan rakipleri karşısında şu ana dek Trabzonspor 3, Beşiktaş 4, Sivasspor 5, Fenerbahçe ile Ankaraspor 7'şer, Galatasaray 8 puan yitirdi. Şampiyonluk adayları toplamda sayıları 14'ü bulan bu maçlardan 12'sini deplasmanda oynadı. İkinci yarıda rakiplerle sahalarda oynamak gibi bir avantajları var.

İlk 8 dışındaki takımlarla yapılan maçlarda şampiyonluk adaylarının kayıp tablosu şöyle oluştu: Sivasspor, deplasmanda Antalyaspor'a yenildi, Eskişehirspor ile berabere kaldı. Trabzonspor, üç puanlık kaybı Bursa'da yaşadı. Galatasaray, sahasındaki Antalyaspor maçında 1 puanla ayrıldı. Eskişehir ve Bursa deplasmanlarında iki yenilgi aldı. Fenerbahçe, üçünü de deplasmanda oynadığı karşılaşmalarda Hacettepe'ye mağlup oldu, Eskişehirspor ve Ankaragücü maçlarını beraberlikle yetinerek tamamladı. Beşiktaş, Büyükşehir Belediyespor ve Bursa-spor deplasmanlarını 1'er puanla kapadı. Ankaraspor, dış sahadaki Antalyaspor ve Gençlerbirliği maçlarını beraberlikle bitirdi, sahasında Ankaragücü'ne yenildi.

Bir başka veriden daha söz edeyim: Şampiyonluk adayı 6 takımın, 18'er maçlık periyotta puan yitirdikleri maç sayısı 45. Bunların 21'i kendi aralarında, 14'ü, az önce belirttiğim gibi ilk 8'in dışındaki takımlarla oynadıkları

maçlarda. Tam 10 tanesi ise Kayserispor ve Gaziantepspor ile yaptıkları karşılaşmalarda.

Tüm bu anlattıklarım neyi gösteriyor?

Adaylar, ilk 8 dışındaki takımlar karşısında aman aman bir sıkıntı yaşamıyor. Kalan bölümde biraz Bursaspor, biraz çıkış içerisinde olan Gençlerbirliği tehdit oluşturabilir. Ama Kayserispor ve Gaziantepspor ile oynanacak 10 ve tabii ki bence, kendi aralarında yapacakları 14 maç, şampiyonun kim olacağını belirler.

Evet, heyecan dorukta... Mücadele kıyasıya... Rekabet üst düzeyde... Lig tarihinin en keyifli şampiyonluk mücadelesine tanıklık ediyoruz. Bitime 16'şar maç kala 6 takım hedefi kovalıyor. Görülen o ki, bu takımların en az 5'i son düzlüğe birlikte girecek. Şampiyon, büyük olasılıkla o 24 maçın sonuçlarına göre ve son hafta belli olacak.

Bu ne savurganlık?

Futbolda en önemli sorunlarımızın başında savurganlık geliyor. Yıllardır borç batağında yüzen kulüpler, yaşadıklarından ders çıkarmayı bir türlü beceremiyor ve kendilerini yok etmek için adeta birbirleriyle yarışıyor.

Çoğu bekleneni veremeyen ve buram buram tutarsızlık içeren transfer yanlışlıkları bunun somut örneği.

Bu sezon başındaki transfer döneminde Süper Lig'deki 18 kulüp toplam 221 oyuncu transferi yaptı. Yetmedi, geçici transferde bunun üzerine 95 oyuncu daha eklendi ve sayı 316'yı buldu.

Dikkatinizi çekmesi gereken önemli bir ayrıntı var. İlk 16 maçlık dönemde, bu 18 takımın ligde oynattığı oyuncu toplamı da 401!

O zaman bir yerlerde yanlışlık yapılmıyor mu?

Elbette yapılıyor. Hem de çok önemli yanlışlar yapılıyor.

Futbolda gelişmiş ülkelerin hiçbirinde böylesi bir uygulama yok. Geçici transfer döneminde alınanları da eklediğimizde, ligde bu sezonki dış transferlerin kulüp başı ortalaması 17,5, yani neredeyse bir takımın maç kadrosu!

Aslında takımların lig performansları ile transfer ettikleri oyuncu sayısına baktığımızda bu tutarsızlıkların ne sonuçlar verdiğini gözlemeniz de mümkün.

Mesela Kocaelispor'un bu sezon aldığı oyuncu sayısı 31... Hacettepe'deki sayı 28... Ankaragücü'nde ise 27... Bu 3 takım ne durumda? Puan sıralamasının en altında!

Tersinden bakalım... Sivasspor'un toplam transferi 10... Yeniden takım kuran Trabzonspor'un 14... Galatasaray'ın 8... Fenerbahçe'nin 7... Beşiktaş'ın 10... Ankaraspor'un 13... Bu 6 takım ne durumda... Ligin ilk 6'sında.

Kaldı ki, onların aldıkları oyuncu sayısı da çok düşük değil.

Geçici transferdeki tabloya göz atarak devam edeyim. Kocaelispor 14, Ankaragücü 13, Bursaspor 10, Konyaspor, Denizli- spor, Hacettepe 8'er, Gençlerbirliği 7 yeni oyuncuyla kadrolarını takviye etti. Normal transfer döneminde Kocaelispor ile Konyaspor 17'şer, Ankaragücü 14, Bursaspor 13, Denizlispor ile Gençlerbirliği 12'şer, Hacettepe 20 yeni oyuncu almıştı.

Peki bu işin doğrusu ne?

Ya baştan yaptıkları yanlış ya da şimdi yaptıkları!..

Bir takımın bir iskeleti olur. Onun üzerine nokta transferlerle takviye yapılır. Bu arada geleceğe dönük genç oyuncular alınır ve transfer tamamlanır.

Oysa bizde, Süper Lig kulüplerinin azınlıktaki birkaçı dışında kalanlar hâlâ ne yaptıklarını bilmiyor!

Takım kötü gitmeye başladı mı, neredeyse sil baştan kadrolar değişiyor. Bu arada yönetim cehaletleri nedeniyle kulüplerin borç hanelerindeki rakamlar da kabardıkça kabarıyor.

Burada teknik adam sorumsuzluklarından da söz etmekte yarar var. Sıklıkla teknik adam değişikliği yaşanması sonucu, çoğu teknik adamın uzun vadeli kadrolar oluşturmamasını düşünmüyor. Günü kurtarmak istiyor, kendi anlayışlarına uygun kadro kurmak için işin kolayına kaçıyor ve transfer yaptırıyor.

Sadece yerli değil, yabancı oyuncu transferlerinde de bunun örneklerini görebilirsiniz. Mesela Bursaspor'da, Kocaelispor'da, Denizlispor'da ve Gençlerbirliği'nde.

Yabancıardan söz açılmışken bir önemli noktaya da vurgu yapmalıyım. Mevcutların dışında bu sezon lige gelen yabancı oyuncu sayısı 83. Bu da başka inanılmaz bir rakam.

Tüm bu yazdıklarımın varılması gereken sonuç şu:

Kulüpler ne yazık ki bu transfer işini hâlâ bilmiyor. Hâlâ avuç dolu paraları bir mirasyedi hovardalığında sokağa atıyor. Çünkü kulüpler, uzun vadeli programlar yapan profesyoneller yerine, hâlâ günlük hesaplar peşinde koşan beceriksiz ve yetersiz yöneticiler tarafından yönetiliyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alex ateşledi F.Bahçe ağırlığını hissettirdi

Zeki Çol 2009.02.06

Kim ne derse desin... Bu Alex, çok özel bir oyuncu. Futbolu yalnızca yetenekleriyle değil, aklıyla oynuyor. Akıl, teknik ve beceri birleştiğinde de ortaya seyrine doyum olmayan bir futbol sanatçısı çıkıyor.

İşte dün... İlk golde, Deivid'in uzattığı pasta kontrolü, rakibi ekarte edişi, kalecinin pozisyonuna bakıp topu filelere gönderişi kelimenin tam anlamıyla mükemmeldi Alex'in.

Ya ikinci golde... Ali Tandoğan, göğsünden seken topu kontrol etmeye çalışırken araya girişi... Ardından kaptığı topla öne hamle yapan İvankov'un üzerinden aşırı vuruşu... O hareket serisi ilkinden de güzeldi.

Alex'in iki dakika arayla attığı iki nefis golle F.Bahçe, daha 25. dakika dolarken yarı finale yükseldi. Zira, 2-0'ın şokunu yaşayan Bursaspor, oyun disiplininin tümüyle koptu, dağıldı, bu defa arka alanda önemli hatalar yapmaya başladı.

Alex, tura damgasını vuran adamdı. Peki ya Fenerbahçe? Bu sezon alışık olmadığımız ölçüde verimli oynadı. Çünkü, öncelikle orta alanda rakibine adeta nefes aldırmadı.

Selçuk, takımının bir başka üst düzey oynayan ismiydi. Gerek savunma ile işbirliğinde ve gerekse hücumda verdiği destekte apayrı bir Selçuk vardı sahada. Gerçek kimliğini yavaş yavaş bulmaya başlayan Emre de sahada kaldığı bölümde oyuna pozitif katkılar yapmaya başlayınca, hem savunmada hem de hücumda etkili oynayan bir Fenerbahçe çıktı ortaya. Gökhan Gönül'ün sağdan yaptığı bindirmeler... Deivid'in çapraz koşularla hücumaya verdiği destek de devreye girince, Güiza bile son haftalardaki miskinliğinden uzaklaştı ve

suskinluğunu bir yana bıraktı, zaten gardı iyice düşmüş olan Bursaspor'a 40. dakikada yine savunma zaafında indirici darbeyi vurdu.

Bu golden sonra oyunun gazi kaçtı! Zira, sahada tur için rekabet kalmadı. Aragones, sarı kartı olan Emre'yi henüz devre bitmeden Deniz'le değiştirdi, oyundan aldı. 64. dakikada Selçuk-Gökhan Emreciksin değişikliğini yaptı. Tam Semih'i değiştirmeye hazırlanırken, Gökhan Gönöl sakatlandı. Yasin oyuna girdi, Semih yine kulübede kaldı! Bunları niye anlattım... Çünkü Semih, "gazi kaçtı" dediğim oyuna heyecan katabilecek adamdı.

Fenerbahçe, çeyrek asırlık özleme son verme yolunda bir büyük adım daha attı. Bu sezon Bursaspor karşısında 4'te 4, Fortis Türkiye Kupası'nda da 6'da 6 yaptı.

Bursaspor ile ilgili yazabileceğim fazla bir şey yok. Sahadaki Bursaspor'da hiçbir lezzet bulamadım. Ama bu skora rağmen, coşkusu ve desteğiyle düne renk katan tribündeki Bursaspor'a hayran kaldım, şapka çıkardım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe tepetaklak gidiyor

Zeki Çol 2009.02.09

Daha perşembe akşamı Bursa'da Bursaspor karşısında keyifle izlemiştim bu takımı. Orta alan organizasyonu üst düzeydeydi. Savunma anlayışı mükemmeldi. Ağırlıklı olarak uzun toplanla yaptığı hücum organizasyonu, kusursuz denecek türdendi.

Sezonun en iyi oyunlarından birini sergileyen o Fenerbahçe, 3 gün sonra bu defa Belediyespor karşısında, hele de ilk yarı tanınmayacak haldeydi.

O maçtan bu maça ne değişmişti? Kalede Volkan, ön liberoda da cezalı Selçuk'un yerine forma giyen Deniz. Bursaspor maçında övgüyle söz ettiğimiz o orta saha, Belediyespor maçında oyunu tutmakta, kurmakta, yönlendirmekte uzun süre zorluk yaşadı. Öyle ki, Fenerbahçe, koca ilk yarıda rakip kalede sadece iki kez tehlike oluşturdu. Onlar da organize geliştirilen ataklar sonucu değil, Alex'in kullandığı iki duran top sonucunda.

Hücumdaki etkisizliğin yanı sıra, savunmadaki dengesizlikler de dikkat çekiciydi. Bu ligde, F.Bahçe'yi biraz iyi analiz eden her teknik adam bu savunmanın artık ayyuka çıkan arkaya adam kaçırma zaafının farkında. Fenerbahçe'nin yumuşak karnı olan savunmanın göbeğini, dün de Abdullah Avcı gözüne kestirmişti. Nitekim 5. dakikadaki gol, önceden planlanmış bir atağın sonucunda geldi. Erman, tandem arkasına topu bıraktı, İskender hamle yaptı ve golü attı. Aynı Erman, sonraki bölümlerde de arkaya sarkma girişimleriyle savunmayı yıprattı. Oyunun 35 dakikalık bölümünde rakip kaleye gitmekte zorlanan Fenerbahçe, biraz tempoun arttığı o bölümde ilk tehlikeli atağını, az önce belirttiğim duran toplardan birinde yaptı. Güiza vurdu, top direktten döndü. 44. dakikada oyunda sayısal denge bozuldu. Bir pozisyonunda Güiza ile karşılıklı itişen Mahmut, bana göre ağır olan hakem değerlendirmesiyle ikinci sarı kartı gördü ve Belediyespor 10 kişi kaldı.

Zaten, sonrasında da oyunda denge F.Bahçe lehine bozuldu. Orta alandaki verimsizliğin, ilk yarı bittiğinde farkına varan Aragones, Vederson-Uğur Boral değişikliğini yaparak girdi. 58. dakikada, tempoyu artırmak ve hücumda daha etkili olmak için bu kez Alex-Kazım, Güiza-Semih değişikliklerini yaptı. Deivid'ii Alex'in pozisyonuna çekerek hücumda etki sağlamayı amaçladı. Bu değişiklikler sonrası F.Bahçe'nin etkili atakları

başladı. 10 kişi kalmanın ve skoru korumanın oluşturduğu psikolojiyle Belediyespor ilk bölümün aksine kendi alanına çekildi. Rakibinin savunmayı geride kurmasından da yararlanan F.Bahçe, daha çok adamla hücumla çıktı. Ancak o bölümde de savunma güvenliğini unuttu. 68. dakikadaki İskender-İbrahim değişikliğinin ardından seyrek de olsa kontratağa çıkmaya yönelik Belediyespor, 80. dakikada Fenerbahçe'nin bu hatasından iyi yararlandı, başlangıcında ofsayt olan bir pozisyonda 2-0'lık skoru noktaladı.

Evet, bir kez daha görüldü ki Fenerbahçe'de işler iyi gitmiyor. Ligdeki Trabzonspor ve Gaziantepspor maçlarında, sahasında kismetiyile 1'er puan bulan Fenerbahçe, o karşılaşmalardan ders almayı beceremediği için dün de yenilgiyle kapattı. Üstelik yarıştaki rakipleri G.Saray ile Beşiktaş'ın da puan yitirdikleri bir haftada.

Ne diyelim... Bir kere, 10 kişiyle Fenerbahçe'ye kök söktüren Belediyespor'u tebrik edelim. Tepetaklak gitmeye başlayan Fenerbahçe'ye masalcı dede daha ne hüsranslar yaşatacak, hep birlikte izleyelim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mükemmel oyun, müthiş skor

Zeki Çol 2009.02.15

Özlenen buydu... İstenen buydu... Beklenen de buydu. Topu çabuk dolaştıran... Tempoyu yüksek tutan... Oyunu rakip alana yıkan... Ve pozisyon zenginliği yaşayıp, skora damgasını vuran Fenerbahçe.

Uzunca bir süredir zevk vermeyen, tat vermeyen, çoğu zaman kazanırken bile ızdırap çektiren ve bu nedenle de sürekli eleştirilen Fenerbahçe, nihayet ligdeki 20. maçında kendi gerçeğiyle buluştu. Hacettepe karşısında esti, gürlendi, gol olup yağdı ve ilk yarı bittiğinde skoru 5-0'a taşıdı.

Evet, Hacettepe dirençsizdi. F.Bahçe ataklarına sadece 9 dakika karşı koyabildi. 10. dakikaya girilirken ilk golü yedi. Ardından hemen dağıldı. Üst üste gelen hatalarla F.Bahçe'nin zaten kabarık olan iştahını büsbütün arttırdı. Ama Hacettepe'yi dirençsiz kılan, hataya zorlayan, ardından da dağıtan Fenerbahçe'nin isteği, hırısı, coşkusu, baskısıydı.

Hemen bir parantez açayım... Bu Alex'le Semih arasında telepatik bir bağ var. Alex topu aldığı anda Semih nerede olduğunu biliyor. Semih topla buluştuğunda da Alex'in nereye koşu yapacağını biliyor. Bu ikilinin uyumu, hücum organizasyonunda Fenerbahçe'ye pozisyon zenginli ve gol, oyuna da ayrı keyif katıyor.

Dün bu ikilinin sahada neler yaptığını izleyenler zaten görmüştür de... Umarım Aragones de görmüştür! Güiza yerine Semih oynadığında bu takımın hücumda ne denli etkili olduğunu da tabii!

Hazır Güiza'dan söz açılmışken bir önemli hatırlatmayı da yapmalıyım. Güiza bu takımın santrforu, ligde attığı gol sayısı dört! Lugano stoperi, onun attıkları dünküyle birlikte beş!

Umarım Aragones, bunun da farkındadır. Oyunla ilgili fazla bir şey söylemeye gerek yok. Bir ağır sikletin karşısına sinek sikleti çıkarırsanız ne olur? Dün iki takım arasındaki fark, işte öyle bir şeydi. Fenerbahçe, geçmişin acısını çıkarır ve adeta kurtlarını dökercesine oynadı! Zevk aldı, zevk verdi ve silindir gibi ezdi, geçti. Renklerinden biri mor olan Hacettepe'yi tarihî bir farkla yenip, mosmor etti! Hani, düşenin dostu olmaz derler ya... Şu sıralar bir ayağı Bank Asya 1. Lig'de duran Hacettepe'ye, sezonun en ağır darbesini indirdi.

Alex mükemmel oynadı... Semih mükemmel oynadı... Deivid, Emre, Deniz... Herkes görevini en iyi şekilde yaptı. Açıkçası Fenerbahçe'nin tadından yenmez bir hali vardı.

Tarihe tanıklık etmek, önemli bir ayrıcalıktır. Fenerbahçe, tarihe geçecek bir skora imzasını attı. Ama ne gariptir ki sezonun en farklı galibiyetini alırken, sezonun en boş tribünlerine oynadı! Maça gelenler ayrıcalıklı ve şanslıydı. Gelmeyenler mi? Onlar, galiba geçen haftaların birikimiyle oluşan tepkilerinin kurbanıydı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ya tutarsa ve gelenek bozulmazsa

Zeki Çol 2009.03.04

Gelin, bugün biraz fantezi yapalım. Mesela, şöyle bir geriye dönelim ve son 10 sezonu tarayalım. Ligin zirvesi ve dibinde neler yaşanmış, onlara bir göz atalım.

Ama öncesinde ufak bir hatırlatmada bulunayım; anahtar rakam, 22... Tıpkı geride bıraktığımız lig haftası sayısında olduğu gibi; 22.

Şimdi, o 22 rakamından yola çıkıp, geride kalan 10 sezonun çarpıcı ve şaşırtıcı tablosuna bakalım.

Tablo şunu gösteriyor:

22. haftalar itibarıyla ligin 10 liderinden 9'u şampiyon olmuş. Son üç sıradaki toplam 30 takımdan 25'i ise küme düşmüş.

Bu 22 haftalar öylesine ilginç bir özellik taşıyor ki... 1991-92 ve 2007-2008 sezonlarında ilk 2, 2002-2003 sezonunda ilk 3, 2004-2005 sezonunda ilk 4, 2000-2001 sezonunda ilk 5 sıra lig bitiminde de değişmemiş.

22. hafta liderinin şampiyon olamadığı sezon 2003-2004... 22. haftayı 51 puanla lider geçen Beşiktaş, tek istisna olarak –o sezonla ilgili hâlâ çok şey konuşulur, tartışılır– sezon bitiminde 62 puanda kalmış ve Fenerbahçe 76 puanla şampiyonluğu kazanmış.

Diğerlerinde şaşmaz bir rastlantı söz konusu!

Aynı döneme yansıyan bir garip tesadüf daha... 22. haftalarda son üç sırada yer alan takımlardan, sanki özel olarak düzenlenmiş gibi bir sezon 3, ertesi sezon 2'si küme düşmüş ve bu akış hiç bozulmamış.

Lâfı daha fazla uzatmadan, sizi son 10 sezonun 22 ve 34. haftalarında oluşan sıralamalarla baş başa bırakayım. Tabii, "Ne dersiniz, gelenek bu sezon da sürecektir mi?" sorusunu gündeme taşımayı ihmal etmeden.

Bak şu stoperin yaptığına!

Ligde Ümit Karan, Serhat Akın, Bebbe, Ali Zitouni gibi forvetlerin henüz gol siftahları yok! Nonda, Bobo, Holosko, Delgado, Arda ve sakatlığı nedeniyle uzun süre takımından ayrı kalan Semih'in 5'er, sezonun hayal kırıklığı Güiza ile Deivid, Uğur Boral, Tello, Aghahowa, Murat Tosun, Gökhan Güleç, Beto, Eduardo, Anderson'un 4'er, De Nigris, Adriano'nun 3'er, Cangele, Mehmet Yılmaz'ın 2'ser golleri var.

Saydığım bu oyuncuların çoğu santrfor. Bir bölümü hücumla dönük orta saha. Bazıları sakatlık, bazıları takım içi rekabet nedeniyle sürekli ilk onbirde yer bulamıyor. Ancak çoğunluğu, çoğu maçta görev alıyor ve hemen hepsi bu ligin standartlarına göre değerli sayılan, kendilerini kanıtlamış oyuncu.

İlginç olan şu:

Bir stoper, yani Lugano, attığı gollerle popüler isimlerin hepsini sollamış durumda.

6 golle, ligin en fazla gol atan ilk 15 oyuncusunun arasına giren Lugano, bırakın sadece kendi takımının santrforlarını geride bırakmayı, Ankaraspor, Kayserispor, Gençlerbirliği, Büyükşehir Bld. Spor, Ankaragücü, Konyaspor ve Hacettepe'nin santrforlarından bile daha verimli bir golcü!

Alex'ten sonra Fenerbahçe'nin en fazla gol atan oyuncusu Lugano... Ligin en çok gol atan savunma oyuncusu Lugano... Golcülerini kıskandıracak bir performansa imza atan yine Lugano...

Ne demeli?

Yoksa Aragones, Güiza'da ısrar etmekten vazgeçip stoperini santrfor oynatmayı mı denemeli?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe ağır yaralı

Zeki Çol 2009.03.21

Kocaelispor beraberliğinin ardından da belirttim... Fenerbahçe, bu yarışın yalancı pehlivanı! Bir kere inandırıcı değil... Güven vermiyor... Dahası umut da vermiyor. Deplasman fobisi, takımın yakasına yapışmış bir yafta. Rakipleri, deplasmandan topladıkları puanlarla tırmanışlarını sürdürürken F.Bahçe, sürekli puan dağıtıyor.

İşte dün... Daha önce lig ve kupada 4 kez yendiği Bursaspor karşısında Fenerbahçe, 5'te 5 yapmak için sahaya çıktı. Henüz 4. dakika oynanırken öne de geçti. Savunmanın arkasına atılan pasa Güiza hamle yaptı. İvankov'un üzerinden aşırma bir vuruşla topu ağlara bıraktı.

Böylesi maçlarda skor üstünlüğünü ilk dakikalarda yakalamak kuşkusuz büyük avantaj. Nitekim, Fenerbahçe golle birlikte daha rahat, daha güvenli, daha akıllı oynarken, Bursaspor erken bir telaşa kapıldı. Kanatları kullanamadı. Sağda Veli, solda Volkan Şen etkisiz kaldı. Ortada Mustafa oyunu yönlendiremedi. Bekir'in tandem arkasına birkaç uzun top gönderme girişimi, bir defasında Sercan'ı kaleci Volkan'la karşı karşıya bıraktı. Ancak Sercan, hamle zamanlamasını iyi ayarlayamadı.

Fenerbahçe ise bu bölümde oyunu dilediği gibi yönlendirdi. Selçuk ve Emre, orta alanın ortasında Bursaspor'un hücum girişimlerini, doğru zamanlamalarla çoğu kez başlamadan bitirdi. Rakibe oynaması için alan bırakmayan Fenerbahçe, başarılı bir savunma yaptı ve Bursaspor'a ilk yarıda organize atakla oluşan tek pozisyon vermedi. Hücumla dönük girişimlerde çoğu zaman sol kanadı kullandı. Uğur, yerini yadırgayan Tuna'yı geçerek yaptığı ortalarla arkadaşlarına pozisyon hazırlamaya çalıştı. 34. dakikada ceza alanına yaptığı ortada Semih vurdu, Mustafa Keçeli topu kaleye girerken çıkardı. Oyunun ilk yarısında tartışmasız daha verimli oynayan taraf Fenerbahçe idi.

Ancak, ikinci yarıda roller değişti. Bursaspor, bu bölüme etkili başladı. Ertuğrul Sağlam, orta alanın sağındaki Veli ile solundaki Volkan Şen'in yerini değiştirdi. Daha önceki maçlarda Roberto Carlos karşısında başarılı olan Volkan, bu değişikliğin ardından hücumla hissedilir bir dinamizm getirdi. Ancak Sercan ve Gökhan Güleç, Volkan Şen'in getirdiği toplarda son vuruşları iyi yapamadı. Fenerbahçe'nin kendi alanından çıkmakta zorlandığı ve baskıyı kıramadığı bölümde Bursaspor, hücum etkinliğini iyice artırdı. 86. dakikada Tuna'nın golüyle eşitliği yakaladı. Uzatma dakikalarında gelen penaltıyı kaleci İvankov gole çevirdi ve skoru noktaladı. Bursaspor, dört kez yenildiği Fenerbahçe'den bu yenilgilerin acısını rakibine şampiyonluk yolunda büyük bir

hasar vererek çıkardı. Deplasman zavallısı Fenerbahçe'nin Beşiktaş, Galatasaray, Trabzonspor gibi rakiplerle de dış sahada oynayacağını düşünürseniz bu yarışta işinin çok çok zor olduğu dün bir kez daha kanıtlandı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gerçek aktörler Sivasspor ile Beşiktaş

Zeki Çol 2009.03.25

Hani, Mustafa Denizli bir öngöründe bulunmuş ve ligin zirvesinin 26. haftada şekilleneceğini söylemişti ya... Oraya da gelmeden, geçtiğimiz hafta sonu oynanan maçlar, üç aşağı-beş yukarı zirveyi şekillendirdi.

16 haftalık ilk devre sonunda, şampiyonluk yarışı 6 takım arasında devam ediyordu. İkinci dönem başladı... Önce Ankaraspor koptu, takım sayısı 5'e indi. 25. hafta sonunda ise bana göre 2'ye.

Kâğıt üzerinde baktığınızda Trabzonspor, Fenerbahçe ve Galatasaray yarışın hâlâ içerisinde gibi gözüküyorlar. Ama bu üç takımın inişli-çıkışlı performansı, bünyelerinde var olan sorunları, geleceğe dönük umutlarının giderek azalmasını da beraberinde getiriyor.

Size önemsedığım bir tablodan söz edeyim... İkinci dönemde 9'ar maç oynandı. Toplamda 27 puana tekabül eden bu periyottan Beşiktaş 21, Sivasspor 16 puanla çıktı. Fenerbahçe ile Trabzonspor 12'şer, Galatasaray ise 11 puanla.

Bir başka deyişle Beşiktaş sadece 6 puan yitirdi. Sivasspor 11, Fenerbahçe ile Trabzonspor 15'er, Galatasaray 16.

Bir takımın, şampiyonluk yarışında iddiasını sürdürebilmesi için her şeyden önce dirençli olması gerekir. Ve tabii ki devamlılığı sağlaması.

Trabzonspor, Fenerbahçe ve Galatasaray kırılgan yapıları, sıklıkla puan kaybı yaşamalarıyla bu anlamda zaten rakiplerinin gerisinde kaldı. 9 maçın 3'ünden mağlup, 3'ünden de beraberlikle ayrılan Trabzonspor'la Fenerbahçe ve 4'ünde yenilen 2'sinde berabere kalan Galatasaray'ın dirençli takım olduklarını ya da devamlılık sağlayabildiklerini kim iddia edebilir?

Trabzonspor'un bu oyun yapısıyla şampiyon olamayacağını haftalar öncesinden, üstelik de çok daha iyi konumdayken yazmıştım. Özellikle de iç sahada puan kayıplarının devam edeceğini belirtmiştim. Nitekim o saptamaların ardından Trabzonspor, sahasında önce Denizlispor'a, sonra Konyaspor'a yenildi. Galatasaray ile berabere kaldı ve 8 puan kaybetti. Geçen hafta da Gaziantepspor deplasmanından puansız ayrılınca 5 maçlık süreçteki kayıp toplamı 11'e yükseldi. Hâlâ aynı düşüncedeyim. Bu orta saha verimsizliğiyle Trabzonspor'un hücum organizasyonunu güçlendirme şansı yok. Eğer alternatif üretemezse -ki mevcut kadro yapısıyla çok zor- Trabzonspor'un puan kayıpları yine devam edecek.

Fenerbahçe'nin sorunu takım olamamakta. Aragones, Zico'dan devraldığı mirası çoktan tüketti. İçeride ciddi sorunlar var. Bir takımın başına gelebilecek en olumsuz tablo Fenerbahçe'de mevcut. Oyuncu Aragones'e inanmıyor, güvenmiyor. Aragones ise ligi hâlâ tanımıyor. Bir teknik adam, her şeyden önce kritik evrelerde oyuna yaptığı müdahalelerle değer bulur. Oysa Aragones, öyle anlamsız değişiklikler yapıp çoğu zaman takımı oyundan öylesine düşürüyor ki... Son örnek, Bursa'daki Semih-Gürhan değişikliği. Oyun sıkışmış. Önde top tutacak, pas yapacak, rakip savunmayı tehdit edecek tek adam Semih. Aragones tutup, onu oyundan çıkarıyor, yerine Gürhan'ı alıyor! Fenerbahçe takım olarak uzunca bir süredir kötü oynuyor. Çünkü oyuncular da

sorumluluk almaktan kaçınıyor. Özellikle de deplasmanlarda. Düşünün, Fenerbahçe her üç deplasmanın ikisinde puan kaybetmiş. 12 maçın 6'sında yenilmiş, ikisinde beraberliği güçlükle kurtarmış. Kalan 5 deplasmanı Galatasaray, Ankaraspor, Beşiktaş, Antalyaspor ve Trabzonspor'la! Bu olumsuz tablo sürdüğü takdirde, Fenerbahçe bırakın Şampiyonlar Ligi'ni, ligi beşinci sırada bitirirse kimse şaşırmasın!

Galatasaray'daki sorun çok yönlü ve çok daha farklı. Bülent Korkmaz, göreve başladığında üst üste şanslı maçlar kazandı. Oyuncuların büyük bölümü tarafından sevilmesinin, sayılmasının getirdiği özveri içeren duygusal patlamanın da o galibiyetlerde rolü vardı. Ama futbol yalnızca duyguyla oynanan bir oyun değil. Akıllı, stratejiyi bu oyuna yeterince katamadığınızda bir yere varamıyorsunuz. Bülent Korkmaz, gelecekte iyi bir teknik adam olacak. Ancak şu an oyun ve oyuncu tercihleriyle küçümsenmeyecek hatalar yapıyor. Oyuna müdahalelerde yetersiz kalıyor. Galatasaray'ın sakatlık ve formsuzluklar nedeniyle zayıflayan kadro yapısına da baktığınızda, bünyedeki diğer sorunlar bir yana, bu yarışı sonuna dek sürdürmesi zaten zor gözüküyor.

Peki, Sivasspor mu, Beşiktaş mı?

Sivasspor istikrarlı gidiyor. Fikstür olarak da avantajlı. Ama Beşiktaş sanki bir adım daha önde gibi duruyor. İsteği, hırsı, kazanmak için ortaya koyduğu mücadele, oyuncu-teknik adam arasındaki iletişim sonucu ikinci yarıda yakaladığı çıkışla şampiyon olmak için oynuyor.

Tesadüfün böylesi

Futbol, bazen ilginç rastlantılara da sahne oluyor. Şimdi onlardan birini anlatayım.

Büyükşehir Belediyespor, malum sancılı bir süreci yaşıyor. Aynı zamanda ligin en az gol atan ekipleri arasında. En golcü iki oyuncusundan biri Erman Kılıç (6), diğer İbrahim Akın (4).

Erman'ın farklı bir özelliği var... Ne zaman gol atsa, takımı kazanıyor. Büyükşehir, şu ana dek 8 maç kazandı, 5'inde Erman gol attı. Deplasmandaki Konyaspor (2-1), Gaziantepspor (4-1), iç sahadaki Antalyaspor (2-1), Konyaspor (2-0) maçlarında 1'er, Ankara'daki Ankaraspor maçında 2 gol.

Bitmedi... Erman'ın gol attığı ve Büyükşehir'in kazandığı 4 maçta skora imzasını koyan bir başka oyuncu da kim oldu biliyor musunuz? İbrahim Akın. Yani onun gol attığı maçlarda da Büyükşehir Belediyespor üç puana ulaştı.

Şimdi... Büyükşehir'in kalan dokuz maçında oynayacağı rakiplere bir tüyo. Siz siz olun, Erman-İbrahim Akın ikilisine gol attırmayın, maçı kaybedersiniz!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Muharebeleri kaybettik, savaşı değil

Zeki Çol 2009.04.03

O golü yememeliydik. Oyunun artık sonlarına gelmiştik. Evet, kazanmayı da istiyorduk. Ama moral olarak tükenmiştik. Fizik güç olarak tükenmiştik. Dolayısıyla rakibin üzerine organize ataklarla değil, şuursuzca gidiyorduk.

Oyun disiplini kaybetmemek, alanları iyi paylaşmak, pozisyon hatası yapmamak o bölümde çok önemliydi. Ama beceremedik. Yine bir şuursuz atak... Rakip ceza alanı yakınlarında sağ stoper Marchena'nın Güiza'ya oynadığı bir uzun top... Hakan Balta'nın Güiza'yı kontrol edememesi... Ceza alanına atılan orta... Riera'nın bomboş kalışı ve gol vuruşunu yapışı.

Bu, iki İspanya maçında rakibe verdiğimiz en kolay pozisyondu.

Savunma doğru yerleşse o golü yemezdik... Hakan Balta, Güiza'yı topla ilk buluştuğunda faulle durdursa o gol olmazdı... Sağdan Gökhan Gönül, ya da orta alandan bir oyuncu Riera'nın yanında dursa o gol atılamazdı.

Oysa yorulan beklere destek sağlamak için 81. dakikada Sabri, 88. dakikada Nuri oyuna alınmışlardı. Bunlar, kulübenin en azından beraberliği koruma hamleleriydi. Sahadaki akıl, duygunun gerisine düşünce bu hamleler de sonuçsuz kaldı.

O golü neden uzun uzadıya anlattım?

Çünkü o gol, bizim Güney Afrika umutlarımızın önemli ölçüde azalmasını beraberinde getirdi.

Maçı 1 puanla geride bıraksak, kalan 4 maçtaki kontrol en azından elimizde olacaktı. Dördünü de kazandığımızda 21 puanı bulacaktık. Maç sonuna yansıyan şu karamsar havanın daha uzağında duracaktık.

İspanya maçlarını hayıflanarak geride bıraktık. Dünyanın bir numarasını, kaybetmemize karşın, 31 maçlık yenilmezlik serisinde en fazla biz zorladık. En az pozisyonu biz verdik. En fazla pozisyonu biz bulduk. İngiltere ve Hollanda ile birlikte, Avrupa elemelerinde oynayan 53 takım içerisinde gruptaki tüm maçlarını kazanan bir takım İspanya. Kalitesi ortada... Gücü ortada... Böylesine bir rakip karşısında şimdi, yapamadıklarımıza yanıyor, yaptıklarımızla teselli bulmaya çalışıyoruz. Ama sonuca baktığımızda, puansız geçen 180 dakikanın bizi ne denli bir girdabın içerisinde sürüklediğini de görüyoruz.

Şu aşamada, bu iki maçı alınacak dersler dışında uzun uzadıya irdelemenin fazlaca bir yararı yok.

Bugünün gerçeği şu;

Artık ipler Bosna-Hersek'in elinde... Ve biz tüm opsiyonlarımızı yitirdik. Ama umudumuzu değil.

Futbol öylesine enteresan bir oyun ki... Kimin, ne zaman ne yapabileceğini, artık geçmişteki kadar net bilemiyorsunuz.

Bakın Bolivya, sahasında Arjantin'e tarihindeki en büyük hezimetini yaşattı. La Paz'da dünyanın en iyi takımlarından biri 6-1'lik yenilgiyi aldı.

Benzer şeyler bizim de başımıza geldi. Hiç hesapta olmayan bir Belçika beraberliğini iç sahada yaşadık. Dahası, Estonya'yla berabere kaldık. Avrupa Şampiyonası elemelerinde de Malta ve Moldova deplasmanlarında 1'er puanla ayrılmıştık.

Yani, demem o ki... Bosna-Hersek çok avantajlı görülmesine rağmen, bu grupta henüz her şey bitmiş değil. Kalan 4 maçın kime ne getireceği zaten bugünden belli değil.

Bence bizim için kader belirleyecek ilk tarih 9 Eylül. Biz 5 Eylül'de Estonya ile içeride oynarken Bosna-Hersek, Ermenistan deplasmanına gidecek. 4 gün sonra ise Türkiye dış sahada Bosna-Hersek ile karşı karşıya gelecek. O maçta puan kaybı yaşarsak, Güney Afrika'ya gitmemiz için bir mucizenin gerçekleşmesi gerekecek. Kazandığımızda o gün için bile az gibi gözükken iddiamız sürecektir. Çünkü Bosna-Hersek'in son maçı İspanya ile. Yenilmezlik serisini sürdürerek Dünya Kupası'na gitmek isteyecek olan İspanya'nın, deplasmanda oynayacağı o son maçı kaybetme olasılığı, puanla geçmek olasılığından daha düşük. Kaldı ki öngörülen hesaplara göre o sıralar bizim en fazla bir puan önümüzde bulunacak Bosna-Hersek de İspanya karşısına, sadece ve sadece kazanmak zorunda olarak ve önemli bir sancıyı yaşayarak çıkacak.

Sözün kısası, umudumuzu törpüleyen İspanya, kalan 4 maçı da kazanmamız halinde artık bizim umut kapımız olacak.

Bosna-Hersek çok iyi bir jenerasyon yakaladı. Çok iyi bir takım oldu. Elemelerdeki 53 ülke arasında Almanya ile birlikte (18) en fazla gol atan bir hücum gücüne ulaştı. 6 maçlık süreçte gol atamadığı tek rakibi İspanya. Üstelik savunma kurgusunu da geçmişle kıyaslanmayacak ölçüde iyileştirdi.

Tüm bu veriler ve şu anki konumu Bosna-Hersek'in ne denli avantajlı olduğunu gösteriyor. Ancak tekrar tekrar vurguluyorum. Bu grupta kesin sonuçlar henüz alınmadı. Erken bir karamsarlığın içerisinde boğularak gücümüzü törpülememizin, şu an için fazlaca gereği yok.

Biz kalan 4 maçı kazanalım... Şimdilerde sisli, puslu ve engebeli gözüken yolu elimizden gelenin en iyisini yaparak temizleyelim. Gerisini, 14 Ekim akşamı İspanya'nın alacağı sonuca bırakalım.

Buruğuz... Üzgünüz... Keyifsiziz. Ama yine de umudumuz var.

O umuda ne kadar sıkı sarılırsak, bu zor yolculuğu o ölçüde kolaylaştırırız.

Unutmayalım... Şu ana dek muharebeleri kaybettik, savaşı değil.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

F.Bahçe cephesinde değişen fazla şey yok

Zeki Çol 2009.04.06

Bir teknik adam, en büyük açmazı elindeki kadroyu nasıl kullanacağını bilmiyorsa yaşar. F.Bahçe'de Emre cezalı. Alex sakat. Orta alandaki iki önemli silah yok. Bu ne demek? Öncelikle oyun kurmakta zorlanacaksın demek. Ve bu bölgede top tutmakta güçlük yaşayacaksın demek.

Rakip kim? Eskişehirspor. En önemli artısı ne? Dinamik bir orta sahaya sahip olması, dirençli oynaması ve etkili kontratak yapması.

Peki, böyle bir rakip karşısında oyunda üstünlük sağlamanın yolu nereden geçer? Alex gibi bir virtüöz olmadığına göre koşan, mücadele eden, top kazanan ve rakibin bu alandaki etkisini kıracak bir orta saha kurgusuyla oyuna başlamaktan geçer.

O zaman, Allahaşkına Josico'nun başlangıç kadrosunda olmasının anlamı, gereği, yararı ne? Josico, top mu kazanıyor? Rakibi mi bozuyor? Oyun mu kuruyor?

Aragones'in, bu sezona yansıyan sayısız hatalarından biri de bu... Deniz gibi enerjisini, yüreğini, mücadelesini oyuna katan bir futbolcu dururken, Dede tutuyor, oyuna ahı gitmiş vahi kalmış Josico'yla başlıyor. Deivid'in savunma yapmadığı, Uğur'un yapar gibi gözüktüğü o orta saha, doğal olarak çok uzun bir süre oyuna hiçbir ağırlık koyamıyor. Özellikle de ilk yarı... Eskişehirspor, adeta kendi sahasında oynarmışçasına bir rahatlıkla, Fenerbahçe'yi habire silkeleyip duruyor.

Size bir istatistikle durumu özetleyeyim. İlk yarıda Eskişehirspor'un ceza alanına yaptığı orta sayısı 15. Fenerbahçe'nin ise 4. Ve bu maç Kadıköy'de oynanıyor!

Josico'yla oyuna başlamak, Aragones'in oyuna müdahale opsiyonlarını da azaltıyor. Edu sakatlanınca Fenerbahçe ikinci yarıya Yasin'i oyuna alarak başlıyor. 55. dakikada Josico-Deniz değişikliğine gidiyor. 58'de ise

Uğur-Gökhan Emreciksin değişikliğini yapıyor. Sonrasında, Aragones'in hamle şansı kalmıyor.

Her şeye rağmen o sıralar şans F.Bahçe'nin yanında. Çünkü 59. dakikada Deivid'in kaleye gönderdiği ortayı Vucko ıskalayıp, İvesa seyredince gol geliyor. Zaten Deniz'in gelişiyle dinamizm kazanmaya başlayan orta saha, Eskişehirspor'un yenik duruma düştükten sonra giderek oyun disiplininin de uzaklaşmasıyla bu kez biraz olsun oyuna hakim oluyor. Sonlara doğru Eskişehirspor, beraberliği sağlamak için arka alanda risk almaya yönelince, F.Bahçe rakip kalede pozisyon üretmeye başlıyor. Ve Güiza'nın golüyle de 2-0'ı yakalıyor. Batuhan'ın attığı gol ve Eskişehirspor'un çabaları sonucu değiştirmeye yetmiyor.

Aragones'in bu maçın kasetini, oturup defalarca seyretmesi lazım. Deniz girdikten sonraki Fenerbahçe'yle, Josico'lu Fenerbahçe'yi bir karşılaştırması ondan sonra da başını ellerinin arasına alıp düşünmesi.

Şu bir gerçek; Alex olmayınca, F.Bahçe akıl tutulmasına uğruyor. Oyuna ne zevk, ne heyecan, ne de kalite katabiliyor. Şefsiz bir orkestraya dönüşüyor. Dahası özgüvenini de yitiriyor.

Kazanmasına karşın, Fenerbahçe cephesinde sıralamadaki üçüncülük dışında değişen bir şey yok! Yine iştahsız, yine temposuz, yine yetersiz ve keyifsiz Fenerbahçe.

Şampiyonluğa oynayan bir takımın, hırsı, isteği, mücadelesi, sahadaki duruşu farklı olur. Fenerbahçe, ıkına-sıkına kör-topal gidiyor ve bu yarışın adayı gibi oynamıyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor'da çözüm tek santrforda

Zeki Çol 2009.04.08

Trabzonspor'un şampiyon olamayacağını Teliig'de söylemeye başladığımda lider Sivasspor ile arasında puan farkı yoktu. Fenerbahçe ile Galatasaray'ın 5'er, Beşiktaş'ın 6 puan önündeydi. Bu sayfada yazdığımda ise Sivasspor'un 3 puan gerisine düşmüş, Beşiktaş farkı 3'e indirmişti. Fenerbahçe ve Galatasaray ile arasındaki fark yine 5'ti.

Bu öngörümün çıkış noktası, Trabzonspor'un iç sahadaki hücum anlayışının yetersizliğiydi. Sistem iki santrforun performanslarına dayalıydı. Evet, Gökhan (9) ve Umut (8) o ana dek takımlarının 29 golünün 17'sine imza atmışlardı. Ancak orta alanın skora katkısı yok denecek kadar azdı. Umut ve Gökhan dışındaki oyuncularıyla gerek dış şutlar, gerekse duran toplarda Trabzonspor skor üretmekte ciddi zorluklar yaşamaktaydı. Ve özellikle iç sahada oyun kurgusunu mutlaka revize etmesi şarttı.

O günden bugüne bir değişiklik olmadı. Trabzonspor yine üst üste puan kayıpları yaşadı. Aynı puanda olduğu liderin 6 puan gerisine düştü. 6 puan önünde olduğu Beşiktaş'ın ise 5. Kendisini 5'er puan geriden izleyen Fenerbahçe ile Galatasaray'a yakalandı. Puan cetvelinde 5. sırayı aldı. Şampiyonlar Ligi iddiasını bana göre tamamen yitirdi. UEFA Kupası iddiası ise bundan sonra sergileyeceği performansa bağlı kaldı.

Şimdi başka bir noktaya gelmek istiyorum. Trabzonspor dış sahada en fazla puan toplayan (24) ve Galatasaray'dan (20) sonra Bursaspor ve Gaziantepspor'la birlikte en fazla gol atan (1) takım. Demek ki deplasmanda sorunu yok. Ama iç sahada, ilk 5 sıradakiler içerisinde en az puana (23) ulaşan ve tüm takımlar içerisinde 15 golle sadece Gençlerbirliği (13), Hacettepe (12) ve Ankaragücü'nü (12) geride bırakan bir ekip.

O zaman ne yapmak zorunda? Öncelikle ve hemen sistem değişikliğine gitmek zorunda. Türkiye'de yanlış bir koşullanma var. Çift santrforla oynamayan büyük takımlar kimi çevreler tarafından eleştiriliyor. Oysa günümüz

futbolunda önde hareketli bir santrfor, arkasında oyunu iki yönüyle oynayan ve hücumda çoğalmayı beceren bir orta alan kurgusu tercih ediliyor. Bunun saha içi dizilişteki sayısal karşılığı bazen 4-1-4-1, bazen 4-3-3 ya da versiyonlarına dönüşebiliyor.

Trabzonspor iç sahada başarılı olmak istiyorsa, buna göre acilen tek santrfora dönmek zorunda. Çünkü önde Gökhan-Umut ikilisiyle oynadığında, rakip savunmanın işini kolaylaştırıyor. Hücum organizasyonunda sadece sağ kanadı kullanıyor. Soldan neredeyse hiç atak yapmıyor. Bazen Umut, bazen Gökhan'ın o bölgeye çıkıp hücumla genişlik kazandırma çabaları yeterli olmuyor. Bu oyuncular, rakip top kazandığında Cale'ye destek vermedikleri için, Trabzonspor sol bekini sadece savunmacı olarak kullanıyor. Beklerini önde kullanamayan bir takımın, hele iç sahada hücumla zenginlik katması çok da mümkün değil. Kaldı ki tek kanatlı hücumda, rakip savunma tek bölgeye önlem aldığı için, aman aman zorlanmadan Trabzonspor hücumlarını büyük ölçüde etkisiz kılıyor. Oysa beklerin de katılımı, orta alanın katkısıyla iki kanadın birden işlemesi halinde, savunma yapan takımın daha çok zorlanacağı bir gerçek.

Ersun Yanal artık bir tercih yapmak noktasında. Ya önde Gökhan-Umut ikilisi ve mevcut orta alan kurgusuyla bu iç saha kısırlığına devam edecek. Ya da sol tarafı da işler hale getirip, orta alanın oyundaki rolü, etkinliği ve sorumluluğunu artıracak. Bunu yaparsa en azından UEFA Kupası'na katılma şansını korur. Yoksa şampiyonluktan sonra, o bile hayal olabilir. Karar Yanal'ın.

Ligin üstü tembel, altı çalışkan

Ligin ikinci bölümünde en başarılı takım hangisi diye sorsam, sanırım hepiniz Beşiktaş dersiniz. 10 maçlık bu periyottan 24 puanla çıkan, en fazla maç kazanan, en az gol yiyen ve yenilgisi olmayan Beşiktaş, 2,4'lük maç başı puan ortalamasıyla gerçekten çok başarılı.

Ancak, takımların kapasitesi ve 16 maçlık ilk dönem performanslarıyla kıyaslamaya gittiğinizde, ortaya farklı bir tablonun çıktığı da bir gerçek. Mesela o tablo, bu anlamda ikinci dönemin en iyi çıkış yapan takımının Kocaelispor olduğunu gösteriyor. Maç başı puan ortalamasını 0,56'dan 1,4'e yükselten Kocaelispor'u yakından izleyen takımlar da tıpkı onun gibi kümede kalma uğraşı verenler. Puan ortalamasını 0,81'den 1,9'a taşıyan Antalyaspor, 0,87'den 1,5'e çıkartan Gençlerbirliği ve 0,93'ten 1,4'e ulaştıran Denizlispor.

Bu dönemde, tam 5 takım daha puan ortalamasını artırdı. Beşiktaş 1,75'ten 2,4'e, Bursaspor 1,37'den 1,9'a, Konyaspor 1,06'dan 1,3'e, Eskişehirspor 1,12'den 1,2'ye, Ankaragücü 0,93'ten 1,2'ye çıkarttı.

En büyük düşüşü yaşayan takım Ankaraspor. 1,87 olan ilk dönem ortalaması şimdi 0,6. Sonra Trabzonspor... 2,12 olan ortalamasının şu an gerilediği nokta 1,3! Lider Sivasspor, ilk dönem performansının gerisinde. 2,12'den indiği yer 1,9. Galatasaray 2,06'dan 1,4'e, Fenerbahçe 2'den 1,5'e, Gaziantepspor 1,56'dan 1,2'ye, Kayserispor 1,68, Büyükşehir 1,2'den 1'e, Hacettepe ise 0,6'dan 0,56'ya düştü.

16 maçlık ilk dönemde ilk 8 sırada yer alan takımlar içerisinde, puan ortalamasını 10 maçlık ikinci dönemde artıran sadece tek ekip var; şampiyonluğun önde gelen favorilerinden Beşiktaş. Son 8 sıradaki takımlar içerisinde ise artıramayan tek ekip var; düşmesine kesin gözüyle bakılan Hacettepe.

Bu tabloya göz atıp, ligin üstü tembel, altı çalışkan demek sanırım pek de yanlış bir yaklaşım olmaz.

Dilerseniz lâfı fazla uzatmayayım, daha iyi değerlendirme yapmanız için sizi ilk 16 ve son 10 haftalarda oluşan iki aynı dönemin puan cetvelleriyle baş başa bırakayım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaybeden hayalleriyle vedalaşır

Zeki Çol 2009.04.11

Kaybedenin hayalleriyle de vedalaşacağı bir maç bu. Beraberlik halinde ise iki takımın birden yarıya havlu atacakları bir derbi. Onun için, bu oyun tek yönlü... Sadece kazanana, az da olsa umut vaat eden bir düello.

Ben Fenerbahçe'nin şampiyonluk şansı olduğuna inanmayanlardanım. Nedeni basit: Fenerbahçe kötü oynuyor. Aragones tarafından kötü yönetiliyor. Güven vermiyor. Umut vermiyor. Heyecan vermiyor. Berbat bir deplasman performansına sahip. 12 maçın tam 8'inde puan kaybetmiş. Üstelik bunların 6'sında da yenilmiş. Yani evinden dışarı çıktığında pısırıklaşıyor. Ve bu takımın Galatasaray dışında daha Ankaraspor, Beşiktaş, Antalyaspor ve Trabzonspor deplasmanları var. Onun için Fenerbahçe'nin kalan 8 maçta, liderle arasındaki puan farkını kapatıp öne geçeceğini düşünmüyorum.

Galatasaray'ın da Fenerbahçe'den geri kalır yanı yok. Görünürdeki avantajı fikstürünün çok daha kolay oluşu. Ancak Galatasaray da oynadığı futbolla liderle arasındaki farkı kapatacakmış gibi gözüküyor. "Kaybedenin hayalleriyle de vedalaşacağı bir maç bu" derken aslında biraz da şampiyonluğun şu aşamada bu iki takım için uzak durduğuna vurgu yapmaya çalışıyorum.

Alex'in sakat oluşu ilk bakışta Galatasaray için avantaj. Çünkü Alex, Fenerbahçe'nin atak başlatmak ve sonlandırmaktaki en yeterli oyuncusu. Elbette Alex'siz bir Fenerbahçe, Galatasaray'ın daha fazla işine gelir. Lakin, Alex oynamadığında da takım savunması güçlenir.

Aragones, bu sezon Fenerbahçe'yi hep savunma güvenliğini ön planda tutarak oynatmaya çalıştı. Zaten, sürekli el frenini çekik tutan bu tavrı, inadı ve ısrarıyla da hücum karakterli bir takım olan Fenerbahçe'nin kimyasını bozdu. Kaldı ki, Aragones'in isteğine rağmen Fenerbahçe çoğu kere savunma yapmayı da beceremedi. Şimdi bu maç tam Aragones felsefesinin uygulanacağı türden. Rakibi, alanları iyi kapatarak kendi sahada karşıla... uzun toplarla ani çıkışlar yap ve golü bul. Bugüne dek, çoğu zaman Aragones'in istediklerini uygulamayan F.Bahçe, ilk kez bu maçta Dede'nin dediklerini yaparsa G.Saray'ı Ali Sami Yen'de yenebilir. Çünkü bu maç, konumu ve şu an için taşıdığı önem itibarıyla, iyi hücum edenden öte, iyi savunma yapanın skor avantajına yakın duracağı bir maç.

En az bizim kadar sahaya çıkacak oyuncular ve o oyunculara görev verecek teknik adamlar da bu maçı kaybedenin lig sezonunu kapatacağının farkında. Bu ne demek? Savunma önlemlerinin her zamankinden daha yoğun tutulması demek.

Dolayısıyla çok keyifli bir oyun olacağını da sanmıyorum. Galatasaray, sahasında olmanın avantajına sahip. Kadıköy'de çok uzun zamandır yenemediği Fenerbahçe'yi Ali Sami Yen'de yenmeyi elbette çok isteyecek. Ama bunu hangi Galatasaray başarabilecek? Lincoln'lü mü, Lincoln'süz oynayacak Galatasaray mı galibiyete yakın olacak. Ben bu oyunda Lincoln'ü tercih ederim. Uzun süredir örselenmiş bir Lincoln, böylesine üst düzey bir maçta gerçek oyun kişiliğini sahaya yansıtmak için çok iştahlı oynar. Zaten o oynadığında Kewell, Arda ve Baros'un katılımıyla Galatasaray, Fenerbahçe karşısında bireysel yeterlilikleri gelişmiş hücumcularıyla etkili olma fırsatını yakalar.

Bu tür maçların favorisi, yalnızca son yıllarda Kadıköy'de oynanan derbilerde önceden bilinebiliyor! G.Saray, sahasında oynamanın getireceği avantajla kağıt üzerinde kazanmaya biraz daha yakın gibi gözüküyor. Ama savunma yaptığı takdirde, her ne kadar deplasman performansı düşük de olsa F.Bahçe bu maçı kazanabilir. Çünkü G.Saray, Fenerbahçe'den çok daha kötü savunma yapıyor.

Bu galibiyet çok şeyi değiştirecek

Zeki Çol 2009.04.12

Ligin kalan bölümünde, hedef kovalayan tüm takımların ilk rakibi stres! Önceki gün Kocaeli, dün de Sivas'ta hep birlikte gördük... Şampiyonluğun iki güçlü adayı da adeta ölüp ölüp dirildikleri maçları kazanarak iddialarını sürdürdü.

Bu aşamada en az fizik kalite, kolektif uyum, oyun disiplini, teknik kapasite, taktik beceri kadar önemli olan bir nokta var; o da stres yönetimi.

Artık sahada kim daha sakin, kim daha akılcı, kim daha dengeli olursa onun hedefe ulaşacağı sürece girdik.

Sivas, çok kötü bir ilk yarı oynadı. Rakip kalede pozisyon dahi bulamadı. Kaleci Ömer'in bir kez bile yere yatmadığı bu bölümde, kontrollü oynayan ve oyunu dilediği gibi yönlendiren taraf Antalyaspor'du. Konuk ekip, alanları iyi kapattı. Öndeki Balili ve Mehmet Yıldız ile Sivasspor orta sahasının pas bağlantılarını başarıyla engelledi. Kanat bindirmelerini etkisiz hale getirdi. Bu arada önemli bir fırsatı da değerlendiremedi. 27. dakikada Tita, sağdan aut çizgisine yaklaştığı pozisyonda kaleye vurmak yerine, arkada boş durumda olan iki takım arkadaşından birine pas verebilse skor Antalyaspor lehine değişebilirdi.

Sivasspor, bireysel becerileri çok gelişmiş oyunculardan oluşan bir takım değil. Fizik kalitesini, iyi mücadele edip, kolektif uyum içerisinde oyuna yansıttığında hücum etkinliğini sağlayan bir ekip. Nitekim Antalyaspor, kora kor oynayıp Sivasspor'un en önemli silahı olan mücadeleciliğine fazlasıyla karşılık verince, sahada uzun süre ne yaptığını bilmeden dolaştı.

58. dakikadaki Sezer-Murat Erdoğan, Balili-Kamanan değişikliklerinin ardından hücumda üretken olmaya başladı. 73. dakikada Abdurrahman-Mohammed değişikliğine gidip orta alanı kontrolüne aldı. Ancak hemen belirtmeli, oyunun en net gol fırsatını 68. dakikada yine Antalyaspor harcadı. Djiehoua, sağdan ortaladı. Ali Zitouni kale önünde bomboş durumda topa vuramadı. Dolayısıyla Antalyaspor, ikinci kez ayağına gelen gol şansını kullanamadı.

Oyunda denge, 82. dakikada Ali Zitouni'nin sarı karttan atılmasıyla bozuldu. Sivasspor, üç oyuncu değişikliğiyle sahaya taze kuvvet sürmüş, oysa Mehmet Özdilek takımı 10 kişi kaldığında dahi, yorulan orta sahaya takviye yapma gereğini duymamıştı. Zitouni'nin atılmasıyla Sivasspor hemen bir hamle daha yaptı. Stoperi Sedat'ı Mehmet ve Kamanan'ın yanında üçüncü santrfor olarak oynattı. 86. dakikada ise Sezer, tıpkı F.Bahçe maçında olduğu gibi, yine oyunun sonlarında takımını galibiyete taşıyan golü attı. Sivasspor, kötü oynadığı maçı, belki de şampiyonluk yarışının kaderini değiştirecek bir 3 puanı alarak kazandı.

Bitime 7 maç var. Öngörüm şu: Sivas bu 7 maçın 5'ini kazanırsa çok büyük olasılıkla şampiyon olur. Ama bu oyunla değil. Eğer üzerindeki baskıyı atamazsa hedefinin bu sezon da gerisinde durur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Birbirlerini bitirdiler

Zeki Çol 2009.04.13

O tabloyu görünce utandım. Bu derbi, dün 100. yaşına girmişti. Ama 100 yaşındaki derbinin yüzkızartıcı sahnelerle yüzü kızardı. Evet, bu tamam ya da devam maçıydı. Stres tabii ki olacaktı. Mücadele sonuna kadar verilecekti.

Ama o mücadelenin her şeyden önce dostluğu zedelememesi ve futbolun değerlerine zarar vermemesi gerekmekteydi. Lakin olmadı. Birbirleriyle Milli Takım'da kader birliği yapmış oyuncular dahi o çirkin tablonun içerisinde başrol aldı. Sonuçta G.Saray da F.Bahçe de şampiyonluk yarışının uzağında kaldı. Ancak daha önemlisi 100 yaşındaki derbi adına yakışmayan görüntülerle noktalandı.

Bir keçi boynuzunu 90 dakika kemirdik. Gerilmiş sinirlerin bazen öfke dolu tepkilere dönüştüğü oyunda, heyecan tabii ki maçın yüklendiği önem nedeniyle doruktaydı. Ama kalite öylesine güdük kaldı ki... Dalya yaşına ulaşan derbi, sahadaki yoğun mücadeleye karşın sıradan bir oyunla sonuçlandı.

İki takımın da kontrollü oynaması, çoğu zaman oyunun orta alanda sıkışıp kalmasını sağladı. Aşırı top kayıpları ve pas hataları nedeniyle iki taraf da pozisyon bulmakta zorlandı.

Fenerbahçe ilk yarıda genellikle kendi alanında kaldı. Galatasaray, orta alanda biraz daha iyi oynadı. Hücum üstünlüğünü yakaladı, ancak baskılı görünmesine karşın etkili olamadı. Kewell, 3. ve 18. dakikalardaki iki şutun ilkinde de kötü vurdu. İkincisinde topu Volkan çıkardı. Fenerbahçe ise bu bölümde rakip kaleye hep uzaktan baktı.

Gökhan Gönül'ün sakatlanıp 21. dakikada yerini Yasin'e bırakması sonucu, Fenerbahçe oyunda zorunlu olarak ilk değişikliği yaptı. Aragones devre biterken sarı kartı olan ve öfke kontrolünü yapmakta zorlanan Selçuk'u Deniz'le değiştirip dışarı aldı. Dolayısıyla F.Bahçe devre bitmeden iki hamle hakkını kullandı.

Deniz Barış'ın orta alana kattığı dinamizm ile Fenerbahçe, ikinci yarıya önde oynayarak başladı. Bu arada 53. ve 55. dakikalarda Semih'le iki önemli gol fırsatından yararlanamadı. Bülent Korkmaz, hücum gücünü artırmak için, 57 dakikada sabrettiği Ümit Karan'ı çıkardı ve uzun bir aradan sonra Lincoln'ü oyuna aldı. Ancak bu hamleden de sonuç çıkmadı. G.Saray, 64. dakikada oyundaki en önemli fırsatı yakaladı. Arda'nın verdiği pasla buluşan Baros, Volkan'la karşı karşıya kaldığı pozisyonda topa iyi vuramadı. Pozisyon Volkan'ın ellerinde sonlandı.

Galatasaray da Fenerbahçe de dün maçı kazanabilecek bir futbol oynayamadı. İkisinin de oyun planında öncelik, kaybetmemek üzerineydi. Bir gol atıp skor avantajını yakalamak ve yoğun savunma önlemleriyle maçı kazanmak da iki takımın hedefiydi. Ancak ikisi de oyunu çevirebilecek pozisyon zenginliklerini sağlayamadı. Bu kısır oyunun hakkı beraberlikti. Ve maç da zaten golsüz sonuçlandı.

Son dakikada yaşanan itişme, kakışma, küfürleşme, 100 yaşına giden derbiye hiç yakışmadı. O tartışmalarda Arda, Emre Aşık, Semih, Lugano kırmızı kart gördü ve iki takım da öfke seli içerisinde, şampiyonluk yarışına havlu attı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe uzatmaları oynuyor

Zeki Çol 2009.04.19

İlk yarı bittiğinde, inanın derin bir, "oh" çektim. Bir türlü geçmek bitmeyen ızdırap dakikaları nihayet sona ermişti.

Yerimden kalktım, aşağıya indim. Hangi meslektaşım la karşılaşsam, "Bitse de gitsek" türünden sitemleri dinledim.

Ligdeki hedeflerinin uzağına düşmüş iki takımın futbol işkencesine dönüşen mücadeleleri, sıkıntı boyutundan çoktan çıkmıştı. Kah esneten, kah "bu kadar da olmaz" dedirten, kah "yazık" yaklaşımıyla düşündüren bir boyuta girmişti.

Son 10 maçı kazanamayan Ankaraspor, yürüyordu. Bu ligin en popüler takımlarının başını çeken Fenerbahçe, yürüyordu. Sağdan yapılan bir ortada önce Murat, sonra Neca'nın topa vuramaması... Kazım'ın iki etkili ortasından Fenerbahçe'nin yararlanamaması... Yasin'in bir kafa şutunu Senecky'nin çıkarması... Bu yarının gol girişimlerine dönük yekünü buydu.

Aragones, Fenerbahçe'yi yine bir garip oynatıyordu. Ankaraspor, o 10 maçı kazanamamanın yanı sıra ligde 36 puana çakılıp kalmanın sıkıntısını yaşıyor, şimdilik uzak gibi değerlendirilse de tehlikenin ayak seslerini duyuyordu. Yani tedirgindi. Aragones, 10 maçı kazanamayan bu Ankaraspor karşısında bile takımı kontratak oynatıyordu. Ali Bilgin neredeyse hücum katılmıyor, Alex ya da Semih rolüne soyundurulan Deivid, kötü bir kopya olarak sırtıyor, Fenerbahçe, arada bir çıktığı hücumda çoğalmayı hiç gerçekleştiremiyordu. Mesela Kazım'ın sağdan yaptığı o iki etkili ortada da ceza alanı içerisinde yalnızca birer oyuncu, ilk seferinde Emre, ikinci seferinde Deivid bulunuyordu. Roberto Carlos ayrı bir alem di. Güya solbek oynuyordu. Lakin çoğu zaman o görevi Uğur'a yaptırıyordu. Çünkü çıktığında dönemiyordu. Hani iyi orta atsa, etkili hücum pası verse ve takımı pozisyona soksa bir derece.

Bu ilk yarı, galiba bu sezon izlediklerimin en berbatıydı. İkinci yarı başladığında genel görüntüde yine değişiklik yoktu. Hatta Aragones'in yaptığı oyuncu değişikliklerinin dakikası, şekli bile neredeyse aynıydı. 58. dakikaya girildiğinde de, artık güldürmeye başlayan hamlesini yaptı. Orta alanın sağ ve sol dış oyuncularını kenara aldı! Şöyle bir geriye dönüp bakın... Benzer hamlelerin defalarca yapıldığını zaten anımsayacaksınız. Neyse, bu nakaratın düşündürücü yanı şuydu; hadi Uğur'u Roberto Carlos'un arkasını kollamak etkisizleştirmişti. Peki Kazım? İlk yarıda takımı pozisyona taşıyan adam oydu. Ama yapılacak bir şey yoktu, çünkü Aragones'in de ezberi buydu!

O sıkıntı dolu dakikalar nihayet Mehmet'in golüyle son buldu. 73. dakikada, ceza alanı dışından nefis bir şut ve Volkan Babacan'ın uzanmasına karşın topun köşeden filelere gidişi. Bu golle Ankaraspor rahatladı. Oyun biraz olsun hareket kazandı. Ama Fenerbahçe'nin çabaları bir işe yaramadı. Ankaraspor, 39 puanı yakaladı, uzağında görülen tehlikeyi iyice atlattı. Fenerbahçe, mi? Lig onun için çoktan bitmişti. Artık formalite gereği uzatmaları oynamaya başladı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

F.Bahçe, hem finale kaldı hem de UEFA biletini aldı

Zeki Çol 2009.04.22

F.Bahçe, final kapısını aslında ilk maçta aralamıştı. Ancak şimdi, Volkan Demirel, Lugano, Semih cezalı, Alex, Gökhan Gönül, Edu, Emre Belözoğlu sakattı.

Ve ilk bakışta ideal onbirin 7 oyuncusunun oynamaması handikaptı. Dolayısıyla zaten kötü bir dönemi yaşayan F.Bahçe'de belli belirsiz bir tedirginlik süreci başlamıştı. Gerçi Gökhan Emreciksin dışında sahada yer alan oyuncular da önceleri defalarca ilk onbirde görev yapmıştı. Evet, o kadro aman aman bir futbol oynamadı. Ama maçı golsüz beraberlikle tamamladı ve

finale adını yazdırdı.

Bu düzeydeki maçlarda, hadi kaliteden vazgeçtim, biraz olsun mücadelenin keyif vermesini beklersiniz. Takımların taktik uygulamada becerili, oyun organizasyonunda yeterli, top kullanırken isabetli oynamasını istersiniz. Çünkü adı üzerinde, bu bir yarı final rövanş maçı. Yani finalin bir adım öncesi. Üstelik sahadaki takımlardan biri lig lideri Sivasspor, diğeri ise F.Bahçe. Ama ilk yarıda ortaya konulan futbol öylesine kötü, öylesine sevimsiz oldu ki... Eğer saha içerisindeki anlamsız koşuşturmayı, yararsız boğuşmayı mücadele olarak sayarsanız, eh işte dostlar alışverişte gözüksün tadında bir ilk yarı izledik Sivas'ta. İki takım da fazlasıyla top kayıpları yaptı... İki takım da hücumda son derece etkisiz kaldı... Biri Sylva, diğeri Güiza'nın karşılıklı ve kalecilerin çıkardıkları iki şutu olmasa, not olacak pozisyon dahi bulamayacaktık. Ve o zaman herhalde Mehmet ile Güiza'nın defalarca ofsayta düşmeleri dışında galiba bir şey de yazamayacaktık.

O sıkıcı ilk yarının pozisyon fukaralığı içermesi, sanmayın ki Sivasspor ile F.Bahçe'nin iyi savunma yapmalarından kaynaklanıyor. Tamamen kötü oynamaları, oyun kuramamaları, organize atak yapmayı becerememeleri nedeniyle oldu.

Sivasspor, Sylva'nın sakatlanmasıyla zorunlu bir değişikliğe gidip Tum'u oyuna alınca maç biraz olsun hareketlendi. Lakin birkaç dakika sonra da devre bitti.

Futbolun üzerine serili ölü toprağı, Sivasspor'un ikinci yarıdaki etkili başlangıcıyla atıldı. 47. dakikada önce Sezer'in şutu direktten döndü; bu defa Kamanan vurdu, Volkan Babacan son anda dokundu, Sivasspor'un gol beklentisi ikinci kez direkte son buldu. F.Bahçe'nin iyice geriye yaslandığı, Sivasspor'un üst üste ataklarla golü zorladığı o baskı süreci ancak 15 dakika sürdü. Volkan Babacan, oyunun genelinde olduğu gibi bu bölümde de çok başarılı bir performans sergiledi ve Sivasspor'un ataklarında gole izin vermedi. F.Bahçe rakibin temposunu yavaş yavaş kırdıktan sonra seyrek de olsa kontrataklarla savunma güvenliğini azaltan Sivasspor'un üzerine gitti. Bu defa Petkoviç, Volkan Babacan'a nazire yaparcasına 3 önemli atakta gole izin vermedi. İlkinde Vederson, ikincisinde Güiza, sonuncusunda yine Vederson'un şutlarını çıkardı. Oyunun sonlarına doğru Sivasspor'un isteğı de baskısı da azaldı ve F.Bahçe sadece final değil, UEFA biletini de Sivas'ta aldı.

z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sivas kazanırsa şampiyon olur

Zeki Çol 2009.04.25

Kestirmeden söyleyeyim, Sivasspor'un şampiyonluk yarışındaki kaderini bu maç belirleyecek. Nedeni de açıklayayım; Sivasspor, şayet Trabzonspor'u yenebilirse kalan 5 maçlık periyotta büyük bir avantaj elde edecek.

Bir yandan geçen hafta oluşan lig aritmetiğı ile iştahı artan Trabzonspor'u yarışın dışına itecek. Diğer yandan, ligin son haftasında oynayacağı Galatasaray maçına çok büyük olasılıkla şampiyonluk vizesini alarak gidecek. Çünkü bu maçıdan önce karşılaşacağı rakipler dışarıda Gaziantepspor ile Hacettepe. İçeride ise Büyükşehir Belediye ile Gençlerbirliğı. Olası bir Trabzonspor galibiyetiyle moral, güven ve psikolojik rahatlığa ulaşabilecek Sivasspor'u, bu 4 maçıdan alabileceğı 10 puan, yine büyük olasılıkla şampiyonluğa ulaştırabilecek.

İşte böylesine önemli bu maç Sivasspor açısından.

Peki ya Trabzonspor kazanırsa... O zaman Sivasspor çok büyük bir avantajı yitirecek. Zaten şu sıralar hissettiğı baskıyla daha da gerilecek. Oyun kalitesi biraz daha düşebilecek. Gaziantepspor karşısına çıkacağı ilk

deplasman maçı çok sancılı geçecek. Trabzonspor ise farkı 1'e indirmenin avantajını, coşkusu, hevesi ve fikstürüyle birleştirecek. Bu defa zirvede, tabii ki Beşiktaş ile Galatasaray'ın alacağı sonuçlara da bağlı olarak roller değişecek. Trabzonspor bir ara yitirdiği iddiasıyla buluşup, yarışın en avantajlıları arasına girecek. Beraberlik bir ölçüde Sivasspor'un işine yarayacak. Boyu kısalan ligde, Trabzonspor'u ise bana göre kulvar dışında bırakacak.

Neresinden bakarsanız bakın, son derece önemli ve üç neticeye açık bu maçın bir önemli özelliği, Beşiktaş ile birlikte sahasında en fazla (36) puan toplayan Sivasspor ve deplasmanda en iyi puan performansına ulaşan (27) Trabzonspor'u karşı karşıya getirmesi.

Sivasspor, şu sıralar oyun kurmakta ve verimli hücum organizasyonu kurmakta hissedilir bir sıkıntıyı yaşıyor. Çünkü hem bireysel anlamda skoru etkileyecek oyuncuları, başta da Mehmet Yıldız, Musa, Balili düşüş içerisinde... Hem de orta alanda kora kor mücadeleye giren, hücum çıkışta ise öne vurulan uzun toplarda ilk müdahaleyi yapabilen takımlar, lideri etkisizleştirebiliyor. Sivasspor'un hücum organizasyonunda taktik anlamda en etkin rol üstlenmesi gereken oyuncusu Mehmet Yıldız. Yakın geçmişte arka alandan geçen uzun topları alan, sırtı kaleye dönük oynamayı iyi bildiği için hücumdaki çoğalmaya katkıda bulunan, geriden hamle yapan arkadaşlarının koşu yollarına top atan Mehmet, şimdilerde bu fonksiyonlarını yerine getiremiyor. Dolayısıyla da Sivasspor, hücumda her geçen gün biraz daha pasifleşiyor.

Trabzonspor revize ettiği oyun siteminin ardından çok daha etkili. Alanzinho'nun da devreye girmesiyle özellikle hücum çıkışlarda şimdi çok daha hareketli. Zaten deplasmanlarda her takımdan verimli. Üstelik öyle bir şansı yakalama evresinde ki en az Sivasspor kadar istekli.

Evet, maç üç neticeye de gebe diye değerlendirilebilir. Ama Sivasspor, son haftalardaki gibi oynarsa... Hele de Fenerbahçe maçındaki gibi, bence yetersiz kalan bir performansı sahaya yansıtırsa... Bu Trabzonspor'un çok işine gelir... Ve o zaman da bu yarışın şekli değişir. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe'yi bırak Ankaragücü'ne bak

Zeki Çol 2009.04.26

İsteyen A.Gücü'ydü... Verimli ve etkili oynayan da... Sonuçta iyi mücadele etmenin, çok kritik bir eşikte olmasına karşın sakın ama akıllı oynamanın karşılığını da A.Gücü gördü. Kazanmayı hak ettiği maçı, üç önemli puanla noktaladı.

Hele de bu karşılaşma öncesi aynı puanda olduğu Büyükşehir Belediyespor'un yenildiği bir günde... Şükrü Saracoğlu'nda kümede kalmak yolunda çok önemli bir adımı attı.

Ankaraspor maçından sonra, F.Bahçe'nin lig defterini kapattığına dikkat çekmeye çalışmış ve 'artık uzatmaları oynuyor' demiştim. Dün görüldü ki, F.Bahçe'nin o uzatmalara tahammül edecek hali dahi yok. Hani bir an önce kupa finalini oynatsalar ve F.Bahçe'ye, 'Tamam, senin için sezon bitti' deseler... İnanın neredeyse tüm oyuncular bayram edecek.

Böylesine iştahsız, böylesine keyifsiz, böylesine coşkusuz ve futbol fukarası bir F.Bahçe'yi galiba çok uzun bir dönemden beri hiçbirimiz izlemedik.

Zaten, artık F.Bahçe taraftarı da F.Bahçe'yi izlemekten pek hazzetmiyor! İşte dün akşam... Tribünlerin büyük çoğunluğu boştu. Bence gelmeyenler, günün şanslılarıydı. En azından böylesine rezil oynayan bir F.Bahçe'yi izlemediler. Tribündekiler ise yönetime, Güiza'ya, Aragones'e, sıkıntıdan kim akıllarına geldiyse tepkiyi ona gösterdiler.

Daha 4. dakikaya girilirken F.Bahçe yenik duruma düştü. Bouzid, savunmanın sağından tandem arasına uzunca bir vuruş yaptı. Iglesias araya girdi, kimse müdahale etmeyince golü attı. F.Bahçe gol yemesine karşın saha içerisindeki o vurdumduymaz tarzını değiştirme gereğini duymadı. 3 dakika sonra, Deniz araya girip topu kornere atmasa, Ankaragücü bir gol daha kazanacaktı. O korner kullanıldı, Mehmet Yılmaz kafayı vurdu, çizgi üzerinden topu Carlos çıkardı.

F.Bahçe, hafta içerisinde Sivasspor'dan final vizesini almış ve nasıl olsa görevini yapmıştı ya... Şimdi kimsenin A.Gücü'nü pek önemsemediği yoktu. Daha doğrusu F.Bahçe maçı önemsemiyordu. Ama bu arada A.Gücü orta sahada kontrolü ele geçirmiş, özellikle Semavi'nin liderliğinde oyunu dilediği gibi yönlendiriyordu. 10. dakikada Bouzid, bir zamanlama hatası sonucu topa müdahale edemeyince, Güiza gol pozisyonuna girdi. Vuruşunu yaptı, Serkan çıkardı. Sonrasında çok uzunca bir süre F.Bahçe, A.Gücü kalesinde en ufak bir tehdidi bile oluşturamadı. 60. dakikada Önder'in Jaba'yı düşürmesi sonucu kazanılan penaltıyı, Jaba gole çevirince F.Bahçe nihayet pabucun pahalı olduğunu anladı. Bu defa aşırı bir etki sağlayamasa da A.Gücü kalesine yüklenmeye başladı. 78. dakikada Deivid'in golüyle biraz olsun umutlandı, ancak A.Gücü bu noktaya getirdiği skorun değiştirilmesine izin vermedi ve maçı futbolunun hakkıyla aldı. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor, gelecek sene bugünleri ararsa şaşırmayın

Zeki Çol 2009.04.29

İşte, Ersun Yanal da gitti. Bu, 18 takımlı ligde 18. teknik adam değişikliği!Halen görevde olanları da hesaba katarsanız, rakam takım sayısının iki misli.

Böyle insafsız bir kıyım olur mu, sorgulaması artık çok demode.

Oluyor maalesef.

Çünkü bu ülkede, çok uzun yıllardır yönetici beceriksizliği, yanlış, basiretsizliklerinin üzerini örtmek, zaten bir futbol klasiği haline dönüştürülen bu yöntemle yapılıyor!

Takım kötü mü gitti, teknik adamı değiştir.

Taraftardan baskı mı geldi, teknik adamı gönder.

Hedefinin uzağına mı düştü, teknik adamı istifa ettir.

Bunlar, ne yazık ki futbolumuzun vaka-i adiyeden olayları haline getirildi. Trabzonspor'da uzunca süredir kazan kaynıyordu.

Sivasspor maçı sonrası Başkan Sadri Şener, "Biz üzerimize düşeni yaptık... Yenilginin nedenini Ersun Yanal'a sorun." deyince, yolun sonuna gelindiği belli oldu.

Bunları uzun uzadıya sorgulamanın, şimdilerde fazlaca gereği yok. Yalnızca birkaç hatırlatma yapacağım. Mesela, "Trabzonspor, bu ligden ne bekliyordu da o olmadı?" diye soracağım.

Trabzon'da yaşayanlar ya da Trabzonspor'u yaşayanların büyük çoğunluğuna göre Trabzonspor başarısız.

Nüfus kağıdında doğum yeri Trabzon yazanların dışındaki büyük çoğunluğa göre de başarılı.

İlk bakışta garip bir ikilem. Bu ikilemin bir ayağını oluşturan Trabzonlu Trabzonsporlu, yıllardır yaptığı gibi akli, mantığı, sağduyuyu, duygusunun tutsağı ettiği için, mevcut durumla tatmin olma şansına sahip değil.

Bu aşamada, onları ikna etmeye çalışmak gibi bir yaklaşımda bulunmayacağım. Çünkü önyargılarından sıyrılmaları neredeyse olanaksız. Üstelik haftalar öncesinde o önyargı, zaten kesin yargıya dönüşmüştü.

Sadece bir gerçeğin altını çizmeye çalışacağım. Trabzonspor'un ideal onbirine bakın: Sylva, Song, Egemen, Cale, Selçuk, Colman, Gökhan Ünal yeni... Serkan, Umut ikinci sezonunda... Hüseyin ile Yattara eski. Yani Trabzonspor, hep söylendiği gibi yeni kurulmuş bir takım.

Peki, bu ligde ya da bu lig seviyesinde veya diğer üst düzey liglerde ilk onbirinde 7 yeni oyuncu oynatan bir takımın şampiyon olmuşluğunu gören, duyan, bilen var mı?

Bir başka nokta... Bu kadroda, Song ile Serkan dışında bu ligde ya da aynı düzeydeki herhangi bir ligde, daha önce şampiyonluk yarışını ve şampiyonluğu yaşamış oyuncu var mı?

Trabzonlu Trabzonsporlu, toplama takımla şampiyonluk istiyor. Sanki çeyrek asrı aşkın bir zamandır mazisine gömdüğü şampiyonlukların, onca hayal kırıklığı sezonunda müdavimiymiş gibi. Ve UEFA Kupası'na burun kıvırıyor.

İnsaf! Son 10 sezona göz atın. Trabzonspor, 2 kez Şampiyonlar Ligi ön elemesi, 2 kez de UEFA Kupası'na gidebildi. En ufak bir başarıyı gösteremedi. Takım 6 sezonu iskaladı, Avrupa'nın iki önemli organizasyonuna katılma hakkını alamadı.

Sezon başında UEFA Kupası'na katılmayı başarı sayan, hedef gösterenler, ne gariptir şimdi bu performansı küçümsüyor!

Açık söyleyeyim, ben de Trabzonspor'un çok daha yukarılarda olmasını isterdim. Ancak futbol mantığım zaten bunu öngörmüyordu. Nitekim de beklediğim gibi oldu.

Bu kadro başarısız değil... Olması gereken yerde. Ama Trabzonspor'un geleceği, hele de son gelişmelerden sonra yine tehlikede!

Keşke Sivasspor yenilgisinin ardından o laf edilmeseydi. Başkanın, teknik adamı hedefe yerleştirip, bir kenara çekilmesi Trabzonspor'da takımdaşlık ruhunun gelişmediğinin göstergesidir. Kolaycılığa kaçıp, tepkilere boyun eğmenin göstergesidir. İstikrara inanmamanın göstergesidir. Koyduğu hedefe ulaşılmasına karşın, duygusal sapmalarla akli dışlamanın göstergesidir.

Bu takım, aman aman bir kadronun sahibi değil. Çoğu, performansı sınırlı oyunculardan oluşuyor. Bir Beşiktaş, bir Fenerbahçe, Galatasaray kadrolarıyla kıyaslandığında, hissedilir biçimde geride duruyor. Ama bu takım, o kadrolarla başa baş yarıştı. Şu an Fenerbahçe'nin de, Galatasaray'ın da önünde. Beşiktaş'ın gerisinde. Denilecek ki ya Sivasspor?

Evet Sivasspor?... Niye mi bu noktada? Akılla yönetildiği, istikrara inandığı, taraftarı tarafından olur olmaz sorgulanmadığı, horlanmadığı, baskı altında tutulmadığı, vıdı vıdılarla yıpratılmadığı için burada.

Futbolda, hele de yeni kurulan takımlarda dönemsel performans düşüklüklerinin yaşanabileceğini bu yönetim de fark edemedi.

Ve şimdi, sil baştan aynı noktaya dönüldü.

Bakın görün, önümüzdeki sezon neler olacak!

Trabzonspor, belki bu konumunu bile arayacak.

Şampiyonluk mu?

Bu sabırsızlık, bu tepkisellik, bu duygusallık, akıllı taca çıkarmayı sürdürdüğü sürece şampiyonluk, Trabzonspor için mazinin derinliklerinde yatan nostaljik bir değer olarak duracak.

Sivasspor, Devler Ligi'ne hazır... Peki ya Sivas?

fGeçtiğimiz hafta Sivas'taydım... Fenerbahçe ile oynanan kupa rövanş maçında... Beni çok şaşırtan bir gözlemim oldu. Önemsediğim için öncelikle bunu anlatmalıyım. Zaman içerisinde Sivas bir "taş kent"e dönüştürülmüş. Çok uzun süredir Sivas'a gitmiyordum. Ama eski Sivas'ı biliyordum.

Genelde fakir fukaranın, şehre inen köylünün müdavimi olduğu, yazın o kavurucu sıcaklığında serinlemek, nefeslenmek için mola verip oturduğu "Cıbıllar Parkı" dâhil, neredeyse Sivas'taki tüm ağaçlar kesilmiş!

Ne uğruna? Sözüm ona modernleşme uğruna! Böyle anlamsız, tutarsız, ilkelik içeren bir katliamı, bugüne dek hiçbir yerde görmedim. Sivas'ın en işlek caddesinde dahi bir tek ağaç bırakılmamış!

Yazık! İnsanın sıcaklığını adeta attığınız her adımda hissettiğiniz koca bir şehir, yeşille arasına döşenen beton sayesinde, ruhunu yitirmiş bir bozkır kentine dönüştürülmüş.

Şimdi o Sivas, Şampiyonlar Ligi'ne ev sahipliği yapmaya hazırlanıyor.

Sivasspor, Şampiyonlar Ligi'ne hazır... Ama başta o katliamın sonuçlarına bakarak ve üzülererek söylüyorum, Sivas hazır değil!

Bu şehrin valisi, belediyesi, sivil toplum kuruluşlarına şimdi çok önemli bir ödev düşüyor.

Bir önemli ödevin adresi de Sivas dışındaki Sivaslı işadamları.

Sivas'ta, Şampiyonlar Ligi'nin yükünü sırtlayacak otel yok!

Üç ayda tabii ki yetişmeyecek.

Lâkin geleceği düşünerek, tez elden Sivaslı işadamlarının da kentin çehresini değiştirecek yatırımlara imza atması gerekiyor.

Kabul etmek lâzım; Sivasspor konumu, performansı, kente sağladığı prestij hatta kent ekonomisine yaptığı katkıyla şu an Sivas'ın en önde gelen markası...

Futbolda bir devrim yapma aşamasına gelen bir lokomotifin arkasına eklenecek her yatırım vagonu Sivas'ın yaşam kalitesini değiştirir.

Bu önemli fırsat değerlendirilmeli.

Sivasspor, üzerine düşeni fazlasıyla yapıyor. Sivas halkı, Sivaslı işadamları, göstereceğiniz duyarlılık, yapacağınız yatırımla taş kente çevrilen şehriniz şimdi sizden hizmet bekliyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beşiktaş'ın favori gösterilme avantajı derbideki en önemli handikabı

Zeki Çol 2009.05.03

Favori Beşiktaş... Derbi öncesi, Fenerbahçelisi de dahil, büyük çoğunluğun öngörüsü bu.

Çünkü Beşiktaş islim üzerinde... Maçın anlamını, önemini biliyor... Bir kayıp yaşarsa şampiyonluk yarışında büyük sıkıntı oluşacağını farkında... Son 14 maçta yaptığı atak, aldığı sonuçlar ve büyük çoğunluğunda ortaya koyduğu hırslı, mücadeleci, istekli, iştahlı oyun özgüvenini geliştirmiş durumda... Fizik gücüyle rakibinin önünde... Takım ruhu pekişmiş... Mustafa Denizli gibi, ligin en formda taktik dehalarından biri tarafından yönetiliyor... ve taraftarıyla bütünleşmenin oluşturduğu sinerji, oyunun en kritik evrelerinde itici güç olarak değerlendirme şansına sahip.

Oysa F.Bahçe tersi konumda. Hele şu sıralar gazı kaçmış, ılık Cola kıvamında! Keyifsiz... İsteksiz... Hedefsiz... Aragones ile yaşanan doku uyuşmazlığı sonucu oluşan takım içi sorunlar dorukta... Üstelik cezalılar ve sakatlıklar nedeniyle ideal 11'ini sahaya süremeyecek bir pozisyonda... Ligin kendisi için angaryaya dönüştüğü bir süreci yaşama noktasında... Ne sahadaki oyuncular birbirine güveniyor ne de taraftarı takımına... Her geçen gün kırılganlaşan yapı, Lugano, Edu, Önder gibi önemli ve öncelikli stoperlerin oynayamaması nedeniyle savunmanın ortasında daha güvensiz bir kurguyla iyice hassasiyet kazanmış durumda. Ve tıpkı takımı gibi hedeflerinin çoktan uzağında kalmış, oyuna müdahaleleri sürekli tartışılan, heyecanını yitirmiş, kariyerinin sonuna gelmiş Aragones'in yönetiminde.

Tüm bu verilere baktığımızda, derbinin favorisi tabii ki Beşiktaş.

Ancak açıkçası, maçın beni en fazla düşündüren yanı da bu. Terazinin kefelerini tartıya koyduğunuzda, Beşiktaş'ın uzun süredir bir Fenerbahçe maçına bu denli avantajlı çıkışı, inanın kafamı çok karıştırıyor.

Zira bu, takımların konumları ne olursa olsun, adı üzerinde bir derbi. Ve öteden beri, bu derbilerin başta psikolojileri hep farklı oluyor.

Kâğıt üzerinde favori olanın, çoğu zaman hayal kırıklığı yaşadığı kendine özgü bir yapısı var derbilerin. Özellikle de camiaları, kamuoyu, medya tarafından itilmiş örselenmiş ve rakibinin puan alarak hedef olarak gerisinde kalmış takımların, böylesi eşiklerdeki beklenmedik başkaldırılarıyla.

Evet, ilk bakışta Beşiktaş favori... Ancak, avantaj gibi görülen, gösterilen bu özelliği, bu akşam için de en büyük handikabı! Yani demem o ki, Beşiktaş'ın bu derbideki ilk rakibi, konumu, koşulları gereği oluşan bu yanı.

Eğer Beşiktaş, maç öncesi var olan avantajlarının oluşturacağı psikolojiden uzaklaşır, rakibi çok önemser, sahaya kendi değerlerini yansıtabilirse kazanmaya yakın taraf olabilir.

Aksi takdirde, ummadık taşın yardığı başın acısını yaşar.

Unutulmaması gereken bir nokta da şu: Aragones, bu sezon Fenerbahçe'yi Fenerbahçe gibi oynatamadığı için bugünlere gelindi. Önde basan, sürekli

golü kovalayan, hücumla öncelik ve ağırlık veren bir Fenerbahçe değil, savunmayı ön plana alan, hele deplasmanda çoğu zaman arkaya yaslanan, uzun toplanan,

ve az adamla hücumla çıkan bir takım oluşturduğu için, lig Fenerbahçe adına hüsrarla bitti.

Şimdi o Fenerbahçe, bu akşam en iyi bildiği şeyi uygulamaya çalışacak... Tüm handikaplarına rağmen.
z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Derbinin favorisi olmaz... Oynamayan kazanamaz

Zeki Çol 2009.05.04

Tam da bunu anlatmak istemiştin... Dünkü yazımda, "Beşiktaş'ın favori gösterilme avantajı, en büyük handikapı" derken, bunun bir derbi olduğunu, böylesi maçların öteden beri kendine özgü bir yapısının oluştuğunu hatırlatırken, işte bunu vurgulamaya çalışmıştım. Beşiktaş, o açık ara favori gösterilmenin oluşturduğu psikolojik baskıyı aşamadı.

Maça gereğince konsantre olamadı. Karşısında dirençli bir Fenerbahçe buldu ve tıpkı o yazıda da belirttiğim gibi, umulmadık taşın yardığı başın acısını yaşamaya başladı.

Oysa kazansa dün G.Antepspor'a yenilen Sivasspor'un 2 puan önüne geçecekti. Berabere kalsa puanları eşitleyecekti. Ayağına dek gelen liderlik kısmetini bir kez daha tepti ve yarıda avantajı yine Sivasspor'a terk etti.

Oyun başladığında sanki ligde hedefi olan F.Bahçe, hedefsiz kalan Beşiktaş'mışçasına bir rol değişimi vardı sahada.

Fenerbahçe, yadırganan bir savunma kurgusuyla çıkmıştı. Deniz ya da Can Arat beklenirken Aragones, Gökhan Gönül'ü stopere çekmişti. Gökhan, bu pozisyonun oyuncusu değildi. Özellikle yüksek toplarda, boy dezavantajıyla bir handikap yaşaması söz konusuydu. Birakin Yasin'le bir arada oynamayı, Fenerbahçe'de stoper olarak hiç görev yapmamıştı. Ama Aragones'in tercihi de oydu.

Beşiktaş'ın bu tercihi lehine kullanması için, kenar ortalara ağırlık vermesi, Bobo'nun yüksek top hakimiyeti olan ikinci bir oyuncuyu sürmesi, hücum etkinliğini ve verimliliğini artırmasını sağlayacaktı. Ancak hücumda inisiyatif almak bir yana, Beşiktaş oyuna bir türlü tutunamadı.

Sakin olan, akıllı oynayan, dış şutlarla rakip kaleyi yoklayan, kazanmayı isteyen, kazanmak için gerekli mücadeleyi ortaya koyan Fenerbahçe, 32. dakikada Güiza'nın mükemmel golüyle skor avantajını da yakaladı.

Şimdi Fenerbahçe daha da rahat. Beşiktaş ise yavaş yavaş oyun disiplininin uzaklaşmaktaydı.

Denizli, ikinci yarıya iki değişiklikte girdi. Gökhan Zan ile Delgado'yu kenara, Cisse ile Yusuf'u oyuna aldı. Sivok'u stopere çekip, bir yandan savunma güvenliğini sağlamak, diğer yandan da oyun organizasyonunu verimli kılmak istedi.

Değişiklerin ardından bu defa Beşiktaş, biraz daha istekliydi. Ama 54. dakikada F.Bahçe'nin hücumdaki en etkili oyuncusu Semih, nefis bir gol attı ve farkı ikiye çıkardı. 2 dakika sonra da Aragones, Emre-Deniz değişikliğini yaptı. Saha içerisinde Deivid ile tartışan Emre Belözoğlu biraz bu yüzden biraz da Aragones'in Deniz'le savunmayı güçlendirmek istemesinden kulübeye yollandı. Beşiktaş'ın arka alanda az adamla kalarak risk

üstlenmesi, Aragones'i bu defa Semih-Kazım değişikliği yapmaya yöneltti. Amacı çabuk, süratli Kazım'la kontratağa daha etkili çıkmak ve farkı artırmaktı. Ancak bu değişikliğe karar verildiği sırada, Holosko adeta slalom yaparcasına geriden topla hareketlendi, enfes vurdu ve skoru 2-1'e getirdi.

Beşiktaş için bu gol bir umut ışığı yakmıştı. Mustafa Denizli, son değişiklik hakkını Serdar Özkan'dan yana kullandı. Ernst'i kenara aldı. Aşırı risk içeren bu değişiklik, evet ilk bakışta Beşiktaş'a hücumda daha hareketli olma şansını oluşturacaktı. Ama bu defa, orta alanın takım savunmasına katkısı iyice azalacaktı. F.Bahçe, şayet skoru koruma telaşına kapılmak yerine, biraz dikkatli hücum yapabilse, Beşiktaş o değişikliğin bedelini daha ağır ödeyecek ve fark da açılacaktı.

Bu derbi, Beşiktaş'ın rahat kazanacağını sananlara bir önemli gerçeği hatırlattı: Koşullar ne olursa olsun, takımlar hangi konumda bulunursa bulunsun, derbi derbidir... Ve favorisi olmaz! z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Havuzdan çıkan devrim

Zeki Çol 2009.05.07

Futbolda bir değişim sürecini yaşıyoruz. Rekabet her geçen sezon biraz daha artıyor. Bu da ilginin, heyecanın, ligin marka değerinin artmasını beraberinde getiriyor. Bu değişimin gerisinde yatan en önemli olgu, hiç kuşku yok ki büyükler dışında kalan takımların yayın gelirlerinden aldıkları paylarla geçmişle kıyaslanamayacak ölçüde ekonomilerini güçlendirmeleri.

Somut örneklerle bu gelişmeleri anlatmaya çalışayım... 2004-2005 sezonunda, ligi 5. sırada bitiren Gençlerbirliği'nin, havuzdan aldığı pay 6,068 milyon liraydı. Ligi son sırada bitiren A.Sebatspor'un aldığı pay ise 3,253 milyon lira.

2005-2006 sezonundan itibaren uygulanmaya başlayan ve performansı da ödüllendiren sistem, bu gelirlerin çok ciddi bir oranda artmasını sağladı. Söz gelimi, o sezon ligi en son sırada bitiren Diyarbakırspor, havuzdan 5,241 milyon lira pay aldı. İlk 6'ya giren takımların ekstra pay alarak ödüllendirildikleri bu sistemde, 3 sezon öncesi ligi 5. sırada bitiren Gençlerbirliği'nin aldığı paydan 435 bin lira fazlasını, geçen sezonun lig sonuncusu Kasımpaşa kazanmıştı.

Şimdilerde durum daha da farklı. Söz gelimi, küme düşmesi kesinleşen Hacettepe'nin şu anki puan performanslarıyla alacağı pay bile 7,092 milyon lira.

Bunları özellikle belirtiyorum, çünkü gelir dağılımında büyükler dışındaki kulüplerin ekonomik anlamda güçlenmelerini sağlayan sistem, özellikle de son iki sezonda meyvelerini vermeye başladı.

Bugün ligin zirvesinde oturan ve şampiyonluğa en yakın takım olarak duran Sivasspor, mesela bu gelişme sonrası oluşan ürünlerin başında yer aldı.

Evet Sivasspor çok iyi yönetildi. Teknik kadroda, oyuncu kadrosunda istikrarı sağladı. Transferde, kulüpleşme sürecinde örnek alınması gereken doğruları yaptı. Ancak Sivasspor, bu doğruları yaparken, en önemli itici güç olarak da havuz gelirlerinden gelen parayı kullandı.

Bir örnekle de bu süreci anlatalım....

Ligdeki ilk sezonunda 8. olup havuzdan 6,2 milyon lira alan Sivasspor, bu rakamı 2. sezonunda 6,9 milyona çıkardı. Geçen sezon ilk büyük hamleyi yaptı, payı 11,8 milyona yükseldi. Paranın son derece akıllıca kullanılması sonrasında, daha çok yakın bir geçmişte otobüs alacak parayı bile bulmakta zorlanan Sivasspor'un bu sezon itibarıyla ulaştığı nokta, neredeyse başlangıç dönemindeki payı 3'e katlaması oldu.

Peki bu nasıl gerçekleşti? Onu da anlatayım...

Sezon başında Sivas her kulüp gibi havuzdan 4,321 milyon lira katılım payı aldı. Her galibiyete 326, beraberliğe 163 bin lira puan performansı bedeli verilen ligde, şu ana dek hak ettiği para 7,009 milyona ulaştı. Sivasspor şampiyon olursa 6,450, ligi 2. sırada bitirirse 5,150 milyon sıralama ödülü alacak. Şampiyon olduğunda kasasına yayın gelirlerinden girecek pay, neresinden bakarsanız bakın 19 milyonu bulacak.

Bunun anlamı şu; Sivasspor, eğer bu yönetim anlayışını değiştirmeyip, istikrarı koruyarak yoluna devam ederse ligin, lafta değil gerçekte 5. büyüğü olarak önümüzdeki sezonlara da damgasını vurmaya devam edecek. Şampiyonluk bu aşamada, yalnızca diğer takımlara örnek olmak, önder olmak, onların hevesini artırmak, hedefini büyütmek anlamında değil, geleceğini şekillendirmek ve kalıcı başarılarla anılmak adına da Sivasspor adına çok önemli.

Bunu bir başka örnekle pekiştireyim.

Sivasspor şampiyon olduğu takdirde, Şampiyonlar Ligi'ne direkt katılacak. Ayakbasta parası olarak 3 milyon Euro alacak. Oynadığı her maç için kasasına 400 bin Euro girecek. Hiç puan alamasa dahi, 2,4 milyon Euro'yu daha kasasına koyacak. Türkiye'den ikinci takımın gruplara katılamaması halinde, ticarî paylardan Türkiye'ye düşen yaklaşık 9 milyon Euro daha Sivasspor'un kasasına girecek. İkinci takımın katılımı halinde, bu rakam 2'ye bölünecek.

Düşünebiliyor musunuz? Sivasspor şampiyon olursa, yalnızca Şampiyonlar Ligi'nden alacağı pay, 10 ile 15 milyon Euro arasında değişecek. Bu ne mi demek?

Hiç yorum yapmaya gerek yok. Sivasspor'un yıllık harcamalarının toplamı 10 milyon Euro olduğu düşünülürse, çok şey demek. Ya da giderek daha güçlenen, şampiyonluk yarışlarında daha uzun solukla rol üstlenen, rol model olarak sisteme ve benzer konumdaki takımlara lokomotiflik yapan bir Sivasspor demek.

Bu arada 2,5 milyon lirayı bulacak İddaa gelirlerini de bu hesabın içerisine kattığımızda, Sivasspor'un şampiyonlukla taçlanacak sezondaki girdisinin 20 milyon Euro'yu aşacağını da belirtmemde yarar var.

Evet, bu alkışlanacak, bu gıptayla anılan, bu Türkiye'deki futbolun geleceğini değiştirmeye ve en azından şampiyonluk yarışlarında çoklu rekabeti pekiştirecek görkemli başarı, kuşkusuz Sivasspor'un oluşturduğu kendine özgü modelin ürünü. Ama, önemli ölçüde de havuz gelirlerinin paylaşımında yapılan değişikliğin ürünü.

Evet, Türkiye'de futbol farklı bir sürece girdi. Rekabet doruklarda geziyor. Son üç haftaya girdiğimizde, Şampiyonlar Ligi için 3, Hacettepe ve Kocaelispor'un akıbetini yaşamamak için 7 takım mücadele veriyor. 3 takım UEFA Kupası'na katılmayı hedefliyor. Sadece 5 takımın hedefi kalmadı.

Geçen sezon 60 puanın üzerinde 4 takım vardı. Şimdi 60 puana ulaşan tek takım var. Geçen sezon liderle 16. takım arasındaki puan farkı 38'di. Şimdi 27'ye indi. İlk 4 sıradaki takımların puan toplamı geçen sezon 259'du. Bu rakam, bu sezon 227'ye geriledi. Son 2 sezon kıyaslamasını yaptığımızda iç saha galibiyetleri 132'den 128'e geldi. Dış saha galibiyetleri 64'ten 74'e yükseldi.

Demem o ki, yukarısıyla aşağısı arasında makas daraldı. Haa kalite bu sezon da semtimize uğramadı. O başka bir yazı konusu.

Lakin, çoğunluğun "kalitesiz" yaftasını yapıştırıp dudak bükmesine karşın, bu lig öyle bir kabuk değişikliğine girdi ki... Hele de Sivasspor şampiyonluğu kazanırsa... Bu, futbolumuzda yeni bir dönemin başlangıcı olacak ve göreceksiniz, büyüklerin sultasından kurtulacak olan futbol, bu ülkede nasıl da ezberleri bozup, farklı hedeflere doğru yol alacak. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bunun adı harakiri

Zeki Çol 2009.05.10

Böyle maçlar, doğru stratejiler koyabildiğiniz zaman kazanılır. Büyükşehir, özellikle güçlü rakipler karşısında iyi futbol oynayan bir takım. Daha doğrusu, katı savunma yapmayan, hücum ağırlıklı oynayan rakiplere karşı etkili olan bir takım. Çünkü topu iyi dolaştırıyor.

Alanları başarıyla kullanıyor. Çabuk oyuncularla, savunmanın arkasına atılan toparla buluşturup, kontratağa iyi çıkıyor. Ve o Büyükşehir, tıpkı Sivasspor gibi puana şiddetle gerekesinim duyduğu bu maçtan kayıpsız çıkmak istiyor. O zaman, böylesine özellikleri olan Büyükşehir'le oynarken, oyun stratejisi, savunmayı bırakıp bir an önce gol atmak üzerine mi oluşturulur?

Sivasspor'un başlangıç kadrosuna dikkat edin... Savunmanın önünde İbrahim... Sağda Musa, solda Murat, önlerinde Tum... İleride de Kamanan ile Mehmet Yıldız... Bu maçın en stratejik bölgesi orta saha. Kamanan destek vermeyince, Tum geriye gelmeyince Musa ile Murat kanatları kapatamayınca, önce o stratejik bölgede oyundan düşüyor Sivasspor... Hemen ardından da az adamla yakalanan, dengesi bozulan ve üst üste hatalar yapmaya başlayan savunmasında. Sonrasında ise Büyükşehir'in skor avantajını sağlayan golü geliyor. O goldeki aile boyu hataları da bir yana bıraktım...

Sivasspor, kontrolünden çıkan oyundaki gelişmelerden hâlâ ders almayı beceremiyor. Kenar yönetim oyuna bu anlamda müdahale edemiyor. Bir an önce beraberliği sağlamak için bilinçsizce rakibin üzerine gidiliyor. Fakat savunmada verilen açıklar da devam ediyor. Büyükşehir, sakın, ayağa paslarla ve etkili hücum organizasyonlarıyla Sivasspor kalesini tehdit etmeyi sürdürüyor. Bu arada ikinci golü de buluyor. Ne ilginçtir, belki de şampiyonluğun kaderini değiştirecek gollerin sahibi Gökhan Kaba, bu sezon ilk kez gol mutluluklarını Sivas'ta yaşıyor.

17. dakikada daha rakip kalede pozisyon bulamadan 2-0 yenik duruma düşen Sivasspor, oyun disiplini yitiriyor. Büyükşehir, üçüncü gol için fırsat yakalıyor, değerlendiremiyor. Şans da bu maçta Sivasspor'un yanında değil. 41. dakikada Bilica, frikikten mükemmel vuruyor, top direkt dönüyor. Tum tamamlıyor, bir kez daha gole direk izin vermiyor. 62. dakikada Tum'un bir şutunun daha direkt dönmesi, bunu gösteriyor. Ama sadece şanssızlık mı? Beceriksizlik de Sivasspor'un umudunu törpülüyor. Musa'nın, Mehmet'in kaçırdıklarından biri gol olsa Sivasspor biraz olsun rahatlayacak. İkinci yarıdaki yoğun baskı nihayet 75. dakikada umut ışığı yanmasını beraberinde getiriyor. Tum'un golüyle skor 2-1'e geliyor, baskı daha da yoğunlaşıyor. Bu arada Sivasspor, üst üste beraberlik şanslarını tepiyor. Büyükşehir çok adamla savunma yapıyor. Müthiş bir direnç sergiliyor. Rakibinin, oyunun başlangıç stratejisindeki yanlışlarından yararlanarak attığı gollerle son derece önemli, son derece hayati ve uzun süre unutulmayacak bir galibiyetle ligin akışını değiştiriyor.

Bilmem hatırlar mısınız, geçen sezonun 33. haftasında Sivasspor yine sahasında 3 puan önündeki G.Saray'a yenilmiş ve şampiyonluk yarışına veda etmişti. Gerçi şimdi ligin bitimine 3 hafta var. Ama görünen o ki, Sivasspor yüzüp yüzüp kuyruğa geldiği bir aşamada yine sahasındaki bir yenilgiyle şampiyonluk mücadelesindeki avantajını yitiriyor. Üst üste iki maç kaybederek yaptığı harakiri sayesinde 16 haftadır oturduğu liderlik koltuğunu Beşiktaş'a devrediyor. Hem de şampiyonluğa bu kadar yaklaştığı bir süreçte... Ve kendi yanlışları, beceriksizlikleri sayesinde.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İpler Beşiktaş'ın eline geçti

Zeki Çol 2009.05.11

Yetersizler içerisinde en yeterlinin şampiyon olacağı bir lig sürecini yaşıyoruz! Yarıştaki takımların sürekli avantaj teptikleri bu süreç, evet zirve mücadelesine apayrı bir renk, keyif ve heyecan katıyor. Ama öylesine istikrarsız bir performanslar sergileniyor ki... Bitime 3 hafta kala, "Kim şampiyon olacak?" sorusunun yanıtı, hâlâ askıda duruyor.

O istikrarsız performansın öncelikli sahiplerinden biri olan Trabzonspor, son iki haftada Beşiktaş'ın 3, Sivasspor'un 6 puan kaybetmesiyle şu sıralar yeniden kendisini yarışın içerisinde buldu. Trabzonspor'un şampiyonluk şansı düşük gözükse de Şampiyonlar Ligi'ne katılma olasılığı, özellikle de Sivasspor'un yaşadığı düşüşün ardından ciddi oranda yükseldi.

Sivasspor, bitime 6 hafta kala Trabzonspor'u 3-0 yendiğinde şampiyonluğun en büyük favorisiydi. Çünkü, çok önemli bir fiktür avantajının sahibiydi. Ancak önce G.Antepspor, sonra da sahasında Büyükşehir'e kaybetti ve kendisi için devrim olabilecek, büyükler dışındaki takımlar için hedef büyültecekleri bir ufku açacak fırsatı tepti. Beşiktaş, Sivas'ta Sivasspor ile oynadığı maçta lider olma fırsatını değerlendirememişti. O fırsat, 28. ve 30. haftalarda iki kez daha ayağına dek geldi. Ama Sivasspor'un, Konyaspor'la berabere kaldığı haftada Beşiktaş, Bursaspor'u yenemedi. G.Antepspor'a yenildiği haftada ise evinde F.Bahçe'ye yenildi. Nihayet dördüncü seferde liderliği Ankara'da ele geçirdi.

Böylesine iniş-çıkışların olduğu yarışın şu an en avantajlı konumdaki takımı Beşiktaş. 2 puan önde olmak, bitime 3 maç kala ilk bakışta büyük avantaj. Ancak Beşiktaş'ın da işi kolay değil. Oynayacağı 3 maç da ligde hedef kovalayan takımlarla... Bu hafta Ankara deplasmanında A.Gücü, sonra sahasında G.Saray ve son olarak Denizli'de Denizlispor'la.

Puan farkıyla liderliğin yanı sıra averajının da takipçilerinden iyi olması, Beşiktaş'a bir beraberlik opsiyonu getiriyor. Bu, kuşkusuz önemli bir rahatlık. Şu anki form grafiği, kadro yeterliliği, takım birlikteliği, isteği ve kenar yönetiminin deneyimiyle Beşiktaş, şampiyonluğa daha yakın taraf gibi duruyor. Ama bu yeterliliklerinin olumlu sonuç vermesi için, Beşiktaş'ın bana göre kalanlar içerisinde takvim olarak da en stratejik konumda duran A.Gücü maçını kazanması gerekiyor.

Sivasspor, son iki maçtaki yanlış oyun stratejileriyle kendi kendini tüketen bir takım konumunda. Sadece oyun değil, teknik adam deneyiminin de bu aşamalarda ne denli önemli olduğunu Sivasspor'un son iki haftada yaşadığı kayıplarda bir kez daha gördük. Kalan 3 maçını da kazanması halinde Sivasspor'un şampiyon olma olasılığı yine var. Lakin motivasyonu ile birlikte dengeleri de bozulan Sivasspor'un bunu yapabilmesi de çok kolay gözüküyor.

Son üç hafta, müthiş bir finiş sahne olacak. Peki, kimsenin kaybetmeye tahammülünün olmadığı bu finişte ipi kim mi göğüsleyecek? Bana göre, bu pazar Ankara'da A.Gücü'nü yenerse Beşiktaş kontrolü iyice ele alacak ve büyük olasılık Sivasspor'un ikram ettiği şampiyonlukla kucaklaşacak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Lideri, biraz da lider performansı belirledi

Zeki Çol 2009.05.13

Çok değil, sizi 10 gün öncesine götürmek ve şampiyonluk yarışının aktörleri neden rol değiştirdi sorusunun yanıtıyla, o günden bir örnek vererek buluşturmak istiyorum. Hani şu, Sivasspor'un Gaziantep'te Gaziantepspor'a, Beşiktaş'ın da sahasında Fenerbahçe'ye yenildikleri 3 Mayıs Pazar gününün maç sonlarına.

O güne ait, çok önemsedğim ve zirvenin kaderini etkilediğini düşündüğüm, iki farklı, iki çok anlamlı mesaj var:

Bülent Uygun, daha önce söylediği benzer sözlerin bir tekrarını yapıyor ve "Lig bitiminde 1. sırada kim olur bilemem. Ama biz, gönüllerin şampiyonuyuz." diyor.

Mustafa Denizli ise "Bu takım şampiyon olamazsa bu mesleği bırakırım."

Biri buram buram duygusallık, diğeri müthiş bir iddiayı içeren bu iki mesajın açılımları şu:

Uygun, lâfı "Biz görevimizi en iyi şekilde yaptık. Bundan sonra da yapacağız. Ama sonuç ne olur, bilemem"e getiriyor.

Denizli ise "Bu iş burada bitmez... Ligi sonuna kadar kovalayacak ve hedefimize ulaşacağız"a.

Liderlik, farklı bir yeterlilik.

Bir yandan, tabii ki işinizi iyi yapacaksınız... Ama diğer yandan duygusal olmayacak, karamsar bir hava oluşturmayacak, en olumsuz koşullarda bile sorumluluğunu üstlendiğiniz gruba ya da kitleye moral, güven, umut verecek, hedef göstereceksiniz.

Şimdi bir an için kendinizi Sivasspor ile Beşiktaşlı oyuncuların yerine koyun... O mesajları aldıktan sonra ne yaparsınız?

Bir lider, "Biz çok önemli bir hedefe ulaştık. Şampiyonluk da hedefimiz. Ama ona ulaşır mıyız, ulaşamaz mıyız?" mealinde bir mesaj veriyorsa... Zaten kırılğan bir yapının olduğu ekibin, her şeyden önce motivasyonunu törpüler... Sorumluluklarını azaltır. Görevi yapmış olmanın huzuru içinde bir rehavete kapılmasına yol açar.

Ama bir lider, "Sonuna kadar bu mücadelenin içerisindeyiz ve mutlaka biz kazanacağız. Bunun için kariyerimi ortaya koyarım." mealinde bir mesaj veriyorsa, morallerin sıfırlanma aşamasına geldiği ekibi silkeler, kendine getirir... Özgüvenini artırır... İnancını pekiştirir... "Bu adam bu kadar iddialı konuşabiliyorsa, demek ki bize inanıyor." düşüncesiyle buluşturur, mücadele gücünü adeta doping yapmışçasına apayrı bir çizgiye taşır.

Bizde ne yazık ki, lider konumundaki çoğu teknik adam, hangi ortamda ve aşamada ne söylemesi, nasıl davranması gerektiğini pek bilmiyor. Her uzatılan mikrofona, her soruyu yanıtlayarak ve kendinin farklı olduğunu hissettirmeye çalışarak abuk sabuk şeyler de söyleyebiliyor. Çoğu kere zamansız, gereksiz, anlamsız gündemler oluşturarak hem takımlarına hem kendilerine zarar verebiliyor.

İyi teknik adam olmak, artık takımı fizik, teknik, taktik, strateji yönlerinden iyi hazırlamak anlamına da gelmiyor.

Teknik adam, her şeyden önce lider. Bir takımın, bir camianın, bazen ülke futbolunun milyonlarca insanla buluşan sesi, görüntüsü, düşüncesi, ufku, inadı, elçisi. Bazen onun ağzından çıkacak bir yanlış kelime ya da yapacağı bir hatalı hareket, tıpkı bir bumeranga dönüşüp kendisini de ekibini de camiasını da yaralayabiliyor.

Bülent Uygun çok başarılı bir teknik adam. Her geçen gün kendisini biraz daha geliştiriyor. Sivasspor, bugün eğer bu konumdaysa en büyük paylardan biri ona ait. Ama hâlâ çok duygusal... O duygusallık içerisinde çoğu zaman ağzından çıkan lâfın nerelere gideceğine dikkat etmiyor. Ve mesleğinin ilk yıllarında olmanın getirdiği deneyim eksikliğinin sancılarını çekiyor. Bunun adına derseniz, "büyüme sancıları" da diyebilirsiniz.

Mustafa Denizli ise yılların getirdiği birikimi, sadece takımı değil, kulüp ve kamuoyu ilişkilerini de yönetirken en önemli artı değerlerinden biri olarak kullanıyor. Ve sonuçta, lig liderliğini takım performanslarının yanı sıra önemli ölçüde lider performansları da belirliyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sivasspor zirvede taraftarı nerede?

Zeki Çol 2009.05.17

Sivas ile Ankara arası otomobille 5, otobüsle 6 saat. Ankara'da da binlerce Sivaslı yaşıyor. Hacettepe, tribünlerin yarısını tahsis etmiş. Neresinden bakarsanız bakın 10 bine yakın taraftarın olması gereken tribünlerde, toplansanız herhalde 1.500 Sivassporlu var! Bu takım şampiyonluk iddiasıyla yarışın artık finişine girdi.

Taraftar desteğine en fazla gereksinim duyduğu sürece geldi. Lakin Sivasspor taraftarı, o desteği vermekten, o heyecana ortak olmaktan uzak duruyor! Sanki Sivasspor, bu yarışın yıllardır içerisinde olan bir takımmış gibi... En kritik evrede, yanında durmuyor. Dahası, tarihe tanıklık etmek fırsatını tepiyor. Sivasspor zirvede, taraftarı nerede?

Bu ligde, Sivasspor'un konumunda bir başka takım olsa, inanın 19 Mayıs Stadı'nın kapısında binlerce kişi maça girmek için fırsat kollar. Oysa Sivasspor taraftarı, o destekten kendisini adeta muaf tutuyor!

Başlangıçtaki tempo, atak oyun ve pozisyon zenginliği, açıkçası dün farklı bir Sivasspor görüntüsüyle karşılaşacağımız izlenimini oluşturmuştu. Hacettepe savunmasının dengesiz yakalandığı, adam ve alan paylaşımında acemice hatalar yaptığı ilk 7 dakikada Sivasspor önce Musa, ardından Mehmet Yıldız'ın iki gol girişiminde üç fırsattan yararlanamamıştı.

O başlangıç temposu, kısa sürede düştü. Hacettepe'nin savunmada daha dengeli oynamaya yönelmesiyle bu defa Sivasspor, pozisyon üretmekte zorluk yaşar oldu. Kanatların etkili kullanılamaması, ortadan gelişen ataklarda final paslarının kötü yapılması, golün gelmemesiyle oluşan baskının ağır ağır hissedilmeye başlanması Sivasspor'u ilk yarıнын kalan bölümünde hissedilir bir hücum yetersizliğine itti.

Hacettepe ise ilk dakikaları ürkek, tedirgin ve pasif oyunundan, özellikle de Tozo'nun orta alanı çekip çeviren paslarıyla uzaklaştı. Ümit, savunmanın arkasına yaptığı koşularla ani ataklarda etkili olmaya çalıştı. Ancak o ataklar hep cılız kaldı.

Bülent Uygun, ikinci yarıya Kamanan-Sezer değişikliği yaparak başladı. Bu değişiklik 60. dakikada semeresini gol olarak verdi. Tolga, kontrolündeki topu aut çizgisinin hemen önünde Kamanan'a kaptırdı. Kamanan,

bekletmeden ceza alanı ön çizgisine doğru pası çıkardı. Murat Erdoğan, plase bir vuruşla fileleri havalandırdı. 72. dakikada bu defa Onur'un mükemmel pasıyla Herve Tum, ceza alanı içerisinde ve skoru 2-0'a taşıdı.

Sivasspor'un o dakikadan sonra yapması gereken, olası averaj hesaplarını da düşünerek gol sayısını artırmak olmalıydı. Ancak bırakın farkı artırmayı, 89. dakikada gelen penaltı golüyle Sivasspor, iki farklı avantajı da koruyamadı. Petkoviç'in ceza alanı içerisinde Bilica'nın uzattığı topu tutmasıyla Hacettepe endirekt vuruş kazandı. Kaleye vurulan topu Murat Sözelmez koluyla engelleyince hakem penaltı noktasını gösterdi ve Murat Sözelmez'i oyun dışı bıraktı.

Sivasspor, son anda yediği bu golle 3 puan almasına karşın önemli bir averaj fırsatını da tepmiş oldu.
z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Finalin ilk kazananı Türkiye

Zeki Çol 2009.05.20

Bugün final günü... İstanbul, 4 yıllık bir aradan sonra, bu defa UEFA Kupası finaline ev sahipliği yapıyor.

Geçmişte hayallerimizi süsleyen organizasyonları, şimdilerde başarıyla ve sıklıkla gerçekleştirdiğimiz bir süreçte giriyoruz. Bu tabii ki önemli bir aşama ve keyif veren bir onur. Bir yandan statlarımızı kalite, konfor ve üst düzey organizasyonlardaki gereksinimleri karşılayabilecek yeterliliğe taşıyor olmamız, diğer taraftan uluslararası ilişkilerde söz sahibi güçlü lobiler oluşturmamız, gelecek adına, mesela 2016 Avrupa Şampiyonası finallerinin de Türkiye'ye verilmesi umutlarımızı artırıyor.

Batı'nın stadyum konseptinde yıllar önce başlattığı değişimi, gecikmeli de olsa artık uygulama aşamasına geldik. Kayseri Kadir Has Stadı'nın devreye girmesi, Galatasaray Türk Telekom Arena'nın inşasının sürmesi, Ankara, Antalya, Bursa, İzmir, Konya, Sivas gibi kentler için yeni projelerin oluşturulması, 5 yıllık bir zaman diliminde Türkiye'nin bu alanda önemli bir devrime imza atacağını gösteriyor.

Ancak Türkiye, uluslararası alanda organizasyon becerisini geçmişte hayallerini süsleyen hedeflere doğru götürürken, ne yazık ki kulüpler düzeyinde, hele de bu sezon geçmişteki başarıların yakınına bile yaklaşamamanın burukluğunu yaşıyor.

Bu finalin bir ayağında, şimdi pekala bir Türk takımı olabilirdi. Hadi Beşiktaş erken elendi, Fenerbahçe Şampiyonlar Ligi'nde ilk üçe bile giremedi. Lakin Galatasaray, ayağına gelen tur şansını tepmese Werder Bremen'in yerine final oynayabilirdi. Finalistlerin bugüne yansıyan performanslarına baktığınızda, aramızdaki en belirgin farklılığın nereden kaynaklandığını açık seçik görüyorsunuz.

Thomas Schaaf, 17 yıl Werder Bremen formasını giydi. Sonrasında takımın başına geçti. 9 Mayıs 1999'dan bu yana Werder Bremen'in teknik sorumlusu.

Mircea Lucescu, hatırlayacaksınız 2000-2001 sezonunda Galatasaray'ın başındaydı. O sezon Real Madrid'i 2-0 yenen takımla Süper Kupa'yı kazandı. Sonrasında Galatasaray'ı lig şampiyonu yaptı. 100. yılında ise Beşiktaş'ı. Ama nedense kimselere yaranamadı ve 5 sezon öncesinde Shakhtar Donetsk'le sözleşme imzaladı. Uluslararası arenada takımıyla sürekli yükselen bir başarı trendini yakaladı. Shakhtar'ı tarihinde ilk kez finale çıkardı.

Bizde, çok bilmiş yöneticilerin bir türlü algılayamadıkları ve adına "istikrar" denen başarının olmazsa olmazı, böyle bir şey işte. İnanınca, güvenince, sabredince, değer verince takımınızı zirvelerle buluşturuyor. Şimdi biraz

farklı şeylerden söz edeyim. Hiç dikkat ettiniz mi? Son dönemlerde Rus ve Ukrayna futbolunda müthiş bir hareketlenme var.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra, her konuda olduğu gibi, futbolda da bir çöküş süreci yaşanmıştı o coğrafyada. Ancak oligarkların biraz da kara para aklamak için el attıkları kulüpler, 2000'li yılların henüz başlarında büyük bir aşamayla yeniden sahne aldı.

Sovyetler Birliği döneminde futbolun merkezi Ukrayna, lokomotif takım ise Dinamo Kiev'di. Moskova bir diğer önemli adrestti. UEFA Kupası'nda ilk büyük başarı, 2004-2005 sezonunda Rus liginin güçlü ekibi CSKA Moskova'dan geldi. O sezonun şampiyonunu, iki sezon sonra Ukrayna şampiyonu Zenit izledi. Ukrayna futbolundaki çıkış bu sezon da devam etti. Bu kupanın yarı finalinde Shakhtar, kendi liginin güçlü temsilcisi Dinamo Kiev'i eledi. Eğer Shakhtar finali kazanırsa bu Ukrayna futbolu için bir daha asla ulaşamayacak bir başarı olacak. Zira bu maç, UEFA Kupası adıyla oynanan son final.

Ukrayna'da "madenciler" adıyla anılan Shakhtar, ilk kez final oynuyor. W. Bremen de öyle. Ancak, 1998-99 sezonuna kadar oynanan ve sonunda UEFA Kupası'yla birleşen Kupa Galipleri Kupası'nı bir kez kazanmışlığı var, W. Bremen'in. Üstelik, 1991-92 sezonunda Monaco'ya karşı alınan 2-0'lık o final galibiyetinin oyuncularından biri de teknik direktör Thomas Schaaf.

Bugün sahada bir Türk oyuncuyu izleyeceksiniz. W. Bremen'in en önemli silahlarından biri olan Mesut Özil'i. Mesut, ligde 15 asistle oynayan ve 17 gol atan Pizarro'dan sonra rakipleri en fazla düşündüren oyuncu. Geçen sezon bir Türk oyuncu, finalin en değerli futbolcusu seçilmişti. Fatih Tekke, FC Zenit'e finalde en fazla katkı yapan isimdi.

Şimdi o rolü Mesut üstlenebilir mi?

Bremen kazanırsa neden olmasın?

Ama ben Shakhtar'ın kazanacağını düşünenlerdenim.

Çünkü ortada bir Lucescu faktörü var. Lucescu, öylesine bir futbol tilkisi ki... Ne yapar eder, bu aşamadan sonra kupanın sahibi olmak ister.

Shakhtar ya da Bremen... Kimin kazanacağını aslında benim açımdan önemi yok. Futbol keyfinin doruklarda gezineceği bir gece olması tek dileğim. Çünkü, finalin beni ilgilendiren tarafının galibi Türkiye.

Bu finalin Türkiye'ye futbol açısından kazandıracağı prestij bir yana, tanıtım ve turizm açısından yapacağı katkının ne denli önemli olduğunu biliyorum. Zaten onun için de "finalin ilk kazananı Türkiye" diyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Komşuda Samba keyfi

Zeki Çol 2009.05.21

Werder Bremen, iki önemli eksikle gelmişti İstanbul'a. Orta alanın izlenmesi ayrı bir keyif olan skorer oyuncusu Diego ile Pizarro'yu eşleyen forveti Almeida cezalıları. Bu iki oyuncunun takıma ve skora katkıları küçümsenmeyecek ölçüdeydi.

Şampiyonlar Ligi grup müsabakalarıyla UEFA Kupası'nda Bremen'in attığı toplam 22 golün 10'u Diego (7) ve Almeida'dan (3) gelmişti. Oyun içerisinde Werder Bremen, bu iki önemli silahının yokluğunu fazlasıyla hissetti. Özellikle de Diego'nun eksikliğini.

Kâğıt üzerinde maç öncesi ağır basan taraf, hele de Diego ile Almeida olmayınca tabii ki Shakhtar Donetsk'ti. Bir kere Donetsk, daha organize, daha disiplinli ve takım savunması açısından rakibinden çok daha güçlüydü. Üstelik kanatlarda Ilsinho, Willian, forvet arkasında Jadson, önde de Luiz Adriano gibi çabuk, hareketli, dar alanda etkili 4 Brezilyalı hücum silahına sahipti. Orta alanın ortasındaki diğer Brezilyalılar Fernandinho ile Hırvat sağbek Srna'nın pas desteklerini alan bu dörtlü, Bremen savunmasına uzun süre zor anlar yaşattı.

Nitekim oyun başladığında, Shakhtar Donetsk, etkili oyuncularıyla hemen inisiyatifi ele aldı. Henüz ilk dakikalarda Jadson, Luiz Adriano'yu savunmanın arkasında topla buluşturdu, ancak Adriano çok net fırsatta topu auta vurdu.

Kanat organizasyonlarında, tıpkı geçmişteki maçlarında olduğu gibi etkili ve keyifli işler yapan Shakhtar, özellikle de Prödl-Naldo ikilisinin arasına, arkasına atılan paslarla küçümsenmeyecek oranda pozisyonlar üretti. Adriano o çok şık golünü, 23. dakikada çift stoperin ağır kalışlarından da yararlanarak attı. Savunmasında iyi kapanan, hücumda çabuk çıkan Shakhtar'da oyunun ilk bölümünde aksayan tek oyuncu kaleci Pyatov'du. 4. turda St Etienne galibiyetine imza atan Naldo, 35. dakikada kazanılan frikikte topa çok sert vurdu. Pyatov, yumrukla uzaklaştıracığı topu eliyle kontrol etmeye kalkınca içeri aldı. Aynı Pyatov, birkaç dakika sonra Fritz'in sağdan yaptığı ortada boşa çıkınca, Pizarro kafayı vurdu, ancak top auta gidince Bremen ikinci golden oldu.

Shakhtar, beş kez gol girişiminde bulunduğu ilk yarıyı, kalecisinin ikram ettiği golle berabere kapattı.

Bremen ikinci yarıda savunmasını daha kalabalık tuttu ve arka alanda daha dikkatli oynadı. Shakhtar, kontrolü elinde bulundurmasına karşın, bu bölümde pozisyon üretmekte zorlandı. Bu arada ilk yarıda yaptığı iki büyük hatanın ilkinde gole neden olan Pyatov, bu bölümde çok kritik bir pozisyonda topu köşeden çıkardı. Başka golün olmadığı 90 dakika 1-1 sonuçlandı.

Shakhtar, uzatma dakikalarına da etkili başlangıç yaptı. Jadson, 97. dakikada Shakhtar'ı yeniden öne geçiren golü attı. İki takımın da varını yoğunu ortaya koymaya çalıştığı uzatma dakikaları bu golle noktalandı.

Finalin adına yakışan bir maç oldu. Kendi adıma ben, özellikle de Shakhtar'ın oynadığı futboldan büyük keyif aldım. Bremen elinden geleni yapmaya çalıştı. Ama açıkçası oyun kalitesi yönünden Shakhtar'ın hissedilir biçimde gerisinde kaldı.

Sonuçta, madencilerin formasını giyen Sambacılar'ın ağırlığını koydukları finali, iki Sambacı'nın attığı golle Shakhtar aldı. Son UEFA Kupası'nı da kuzey komşumuz kazandı. Tebrikler Lucescu... Tebrikler Shakhtar...
z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kupa Donetsk'in... Alkış İstanbul'un

Zeki Çol 2009.05.22

2005 finalinin sadece tadı değil, keyfi, ambiansı, tribün coşkusu çok farklıydı. Çünkü o finalin bir ayağında Liverpool, diğer ayağında Milan vardı.

Ve iki ateşli, iki takımına yürekten bağlı, yıllardır futbol gezgini olmuş iki büyük taraftar. O taraftarların kente ve stada nasıl bir heyecan taşıdıklarını, iki takımın bir yıl sonraki Atina finalinde de gördüm. Onlar, tıpkı takımları gibi uluslararası arenaya adlarını yazdırmış olmanın getirdiği bir farklılıktaydı.

Shakhtar Donetsk ile Werder Bremen'in bu anlamda henüz yetkin olamayışları, önceki günkü finalin 2005 ile kıyaslandığında sönük geçmesine yol açtı. Tabii ki küresel krizin getirdiği ekonomik sancılardan da bu final etkilendi.

UEFA, kapasitesi 42 binde sınırlanan Şükrü Saracoğlu Stadı'nda, 25 bin bileti finalistlere paylaştırmıştı. Shakhtar 7.000, Bremen 4.500 bilet alabildi. 6 bin bileti UEFA, 6 bin bileti TFF sattı. 6 bin bilet sponsorlara verildi. Finalistlerden 13 bin 500 iade gelince, yeniden satış organizasyonu başlatıldı. Ancak süre kısıtlı, talep yetersiz olunca, tribünlerde kısmen boşluklar kaldı. Yine de statta 37 bin 457 biletli seyirci vardı.

Bu organizasyon alındığında, en çok tartışılan iki konudan biri basın tribünü, diğeri stat zeminiydi. 165 kişilik basın tribünü yeniden düzenlendi. Sadece 150 anlatım pozisyonu yapıldı. 450'si masalı, 100'ü masasız 550 muhabire akreditasyon olanağı tanındı. 200 kişilik teknik ekibin de devreye girmesiyle o basın tribününün kapasitesi 900'e ulaştı. Sahada 130 foto muhabiri vardı. 130 megabit internet bağlantısı sağlandı ve çağdaş bir medya hizmetine imza atıldı. Nitekim, UEFA'ya göre de bu kupada bugüne dek oynanan finaller içerisinde en iyi medya hizmeti İstanbul'daydı. Final 63 ülkeden naklen yayınlandı. Bu, Türkiye'nin ve İstanbul'un tanıtımı açısından çok önemli bir olaydı.

Zemin için önce Real Madrid kulübünden uzmanlar çağrıldı. UEFA, beğenmediği zeminin değişmesini istiyordu. İngiltere'den 80 yıllık deneyime sahip bir firmaya görev verildi. Yeni ekipmanlar alındı. Özel seçilmiş 90 ton kum serilerek zemin güçlendirildi ve o gördüğünüz pırıl pırıl, sorunsuz saha yapıldı.

Son teknoloji ürünü 2 skorboardun konulduğu, reklam panolarına varana dek çok şeyin değiştiği statta en önemli ve kalıcı aşamalardan biri, engelliler tribününün hizmete sunulmasıydı. Gerçi önceden de engellilere ayrılan bir bölüm vardı ama hem kapasitesi sınırlı hem de görüş olanağı yoktu. Kale arkalarında karşılıklı 50'şer engelli, tıpkı Batı'daki arenalar örneğinde olduğu gibi, sorunsuz maç izlemenin keyfine vardı.

Organizasyon Türkiye açısından başarılı geçti. 2005'te ilk deneyimini yaşayan ekip, yeni bir oluşumla bu organizasyonda da görev aldı ve büyük bir özveriyle çalışıp, yüz akıyla bu finali de sonuçlandırdı. Tabii UEFA'nın da önemli katkılarıyla.

Maçla ilgili görüşlerimi dün yazdım. Favori Shakhtar'dı. Şayet Pyatov o saçma sapan golü yemese, final normal sürede sonuçlanır, dahası Shakhtar fark atardı. Hücum organizasyonunu tamamen Brezilyalıların yönlendirdiği Shakhtar, bir taraftan sert ve etkili bir savunma yaptı. Diğer yandan da hücum organizasyonunda Bremen'i fazlasıyla hırpaladı. Kupa Madenciler'in hakkıydı. Ve hak eden kazandı.

Ama hangi kupayı? Biliyorsunuz, statü gereği bu kupa üç kez üst üste kazananın müzesinde kalıcı olarak duracaktı. Shakhtar, bir devrin bitişindeki son kupayı aldı. Dolayısıyla, 22 bin Euro'luk aslı UEFA'nın elinde kaldı. Şampiyonlara verilen benzeri ise Shakhtar'ın. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tebrikler şampiyon

Azim, kararlılıkla birleşince... Hırs, isteği tetikleyince... Mücadele, devamlılıkla bütünleşince... Oyuncu, takım olma sorumluluğunun bilincine erişince... Stratejilerin ibresi doğruyu gösterince...

Tribünden gelen sinerji sahada enerjiye dönüşünce... Senaryoda ufak tefek değişiklikler yapılsa da film, işte böyle mutlu sonla noktalanabiliyor.

Uzun süre Sivasspor'un önde götürdüğü şampiyonluk yarışında finişteki temposuyla Beşiktaş ipi göğüsledi. Çünkü daha deneyimli, daha yeterli ve daha beceriliydi.

Denizlispor, son düzlükte aşılması gereken son engeldi. Geçen hafta kümede kalma garantisiyle buluşan Denizlispor, Beşiktaş karşısında fazla direnemedi. 12. dakikada Angelov'un direktan dönen frikiği, bir an için yürekleri hoplatır gibi oldu. Ancak aynı dakikada Ali Sami Yen'den gelen gol haberiyle Beşiktaşlılar kutlama hazırlıklarına başladı. 28. dakikada Holosko golüyle artan coşku, 62. dakikada İbrahim Toraman'ın skoru 2-0'a taşımasıyla doruklara tırmandı. Maç bitiminde ise Beşiktaş bayramına dönüştü.

16 maçlık ilk dönem bittiğinde, bu Beşiktaş, 28 puanla 6. sıradaydı. Sivasspor ile Trabzonspor'un 6'şar, G.Saray'ın 5, F.Bahçe'nin 4, Ankaraspor'un 2 puan arkasındaydı.

İkinci döneme öylesine farklı, öylesine hızlı, öylesine hırslı ve etkili başladı ki... Rakiplerini önce teker teker yakaladı... Sonrasında hepsini solladı. 18 maçta yalnızca bir kez kaybetti, 4 beraberlik, 13 galibiyet aldı ve 43 puan topladı.

16 maçta 28 puandan 18 maçta 43 puana taşınmak, zaten başlı başına alkışlanması gereken bir başarıydı. Ama dahası da vardı... Bu süreçte Beşiktaş, G.Saray'a 15, F.Bahçe'ye 14, Trabzonspor'a 12, Sivasspor'a 11 puan fark attı. Artı bir de Türkiye Kupası'nı kazandı.

Adına başarı öyküsü denilen o görkemli, o keyifli, o anlamlı performansın gerisinde tabii ki, mutlu sonla biten bu filmin yönetmeni Mustafa Denizli bulunmaktaydı. Önce G.Saray, sonra F.Bahçe, ardından da Beşiktaş'la şampiyonluklara imza atan Denizli, lig tarihinde bir daha ele geçirilmesi uzun yıllar alacak ve her dem anımsanacak bir başarıya imza attı. Onurların en büyüğünü kazandı.

Filmin başrol oyuncusu Beşiktaş takımıydı. Bazen Rüştü, bazen Gökhan, bazen Sivok, bazen Tello, bazen İbrahim'ler, bazen Ekrem, bazen Delgado, bazen Holosko, bazen Bobo, bazen Yusuf, bazen Nobre maçların seyrine göre arkadaşlarından daha fazla sahne aldı. Ama diğerleriyle birlikte hepsi birden filmin başrolünde oynadı.

Tebrikler Beşiktaş... Tebrikler şampiyon... Şimdi emeklerin mutluluğa dönüştüğü an. Bu onur senin... Bu gurur senin... Sevinmek hakkın.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Taraftar uyuma, takımına sahip çık

Zeki Çol 2009.07.08

Azerbaycan ile Kayseri'de oynadığımız milli maçın sonrası, kaldığım otelin "roof"una çıktım. Üç genç işadamlıyla tanıştım. Üçü de Kayserili ve üçü de Beşiktaşlı. Tesadüf bu ya... Daha önce, Galatasaray'ın Bordeaux ile İstanbul'da karşılaştığı maçın oynandığı akşam da yine Kayseri'de ve yine aynı oteldeydim.

Salonda, TV ekranının karşısında yaklaşık 100 kişilik bir grup. Galatasaray gol attığında, inanın sanki Ali Sami Yen'deymişçesine bir taraftar coşkusu yaşanıyordu. Orada tanıştığım bir avukata da üç genç işadamlıyla sohbetteki soruyu sordum:

Kayserilisiniz... Kayseri'de yaşıyorsunuz... Ama Kayserispor'u değil de başka takımları tutuyorsunuz. Peki, en azından Kayserispor'un maçlarına gidiyor musunuz?

"Arada bir" cevapları beni fazla şaşırtmadı.

Zira benzer tablolarla, yıllar boyu ülkenin dört bir yanında maç izlerken de karşılaşmıştım.

Geçtiğimiz ay sonu, bilyoner.com'un 1 milyon kişiyle yapıldığı belirtilen anket sonuçlarını okuduğumda, önce Kayseri'de yaşadıklarımı anımsadım.

Kimilerine göre gerçeği yansıtmadığı iddia edilen o anket, ülke genelinde üç büyüklerin taraftar oranının yüzde 88 olduğunu vurguluyordu. Galatasaray'ın yüzde 35'le başı çektiğini, Fenerbahçe'nin yüzde 33'le onu izlediğini, Beşiktaş'ın yüzde 20'lerde gezindiğini, Trabzonspor'un taraftar oranının yüzde 4 olduğunu, diğer kulüplerin toplam taraftar sayısı içerisinde sadece yüzde 8'lik bir payı bulunduğunu.

Açıkçası hiç yadırgamadım.

Futboldaki rekabet, lig kurulduğundan beri bir kısır döngü içererek sürüp gidiyor bu ülkede. Şampiyonluklar 4 kulübün tekelinde. Daha doğrusu tekelindeydi. Trabzonspor çeyrek asırdır, Fenerbahçe, Galatasaray, Beşiktaş üçlünün arasına giremiyor. Bu tekel, kolay kolay kırılacağı da benzemiyor. Çünkü üç büyükle diğerleri arasında, hele şimdilerde aşılması çok zor bir uçurum var. Kamuoyu ilgisi, medya ilgisi, yaptırım gücü, bilinirlik, tanınırlık, ticari ve ekonomik güç, devlet kademesindeki etkinlik, aklınıza ne geliyorsa sistem kıyaslanmayacak boyutta üç büyük lehine işliyor. Taa yıllar öncesinden, yarım asrı aşan bir zaman diliminin ötesinden başlayarak bu gücü oluşturan en etkin faktör, şimdilerde bizzat büyüklerin boy hedefi haline gelen basın.

Bu ülkenin dün olduğu gibi bugün de medya başkenti İstanbul. On yıllar öncesinden başlayan üç büyük destekçiliğinin bugün vardıgı nokta ise Anadolu'nun aidiyet duygusunu yitirışı.

Ligin oynanacağı 12 kentin, Trabzon dışında ve 8'inde -Antalya, Bursa, Denizli, Diyarbakır, Eskişehir, Gaziantep, Kayseri, Manisa-Galatasaray, 3'ünde - Ankara, İstanbul, Sivas-Fenerbahçe'nin daha fazla taraftara sahip olması, bunun bir ölçüde göstergesi.

İstanbul ve Trabzon'u saymazsak, o kentlerden Diyarbakır, Eskişehir ve Sivas dışında kalanların hiçbiri, taraftar sıralamasında üç büyüklerin arasına bile giremiyor.

Adanalının, Antalyalının, Balıkesirlinin, Erzurumlunun, Erzincanlının, Giresunlunun, Karabüklinin, Kayserilinin, Malatyalının, Ordulunun, Rizelinin, Siirtlinin yüreği önce kendi takımı için atmazsa, Türkiye'de futbol nasıl kentsel aidiyet duygusuyla buluşacak? Kalıcı başarılar, taraftar desteğiyle bütünleşip nasıl sağlanacak? Ekonomik büyüme, ticari gelir nasıl artacak? Güçlü lobiler nasıl oluşacak ve kulüpler nasıl ayakta duracak?

Futbolun vazgeçilmez değerlerinden biri tabii ki taraftar. Ve taraftarlık olgusu, taa yolun başındaki basın dayatmalarıyla bu ülkede yanlış yerleşmiş durumda. Hiçbir Batı ülkesinde böylesine bir garabet yok. Orada insanlar, öncelikli ve ağırlıklı olarak kendi kentlerinin takımının taraftarı.

Oysa bizde ya Galatasaray ya Fenerbahçe ya da Beşiktaş'ın.

Büyükle, güçlüyle, hükmedenle anılmak, aslında bizim milletçe de karakteristik özelliklerimizden biri.

"Yönetim uyuma, taraftara sahip çık" sloganlarıyla en ufak bir sorunda sıklıkla karşılaştığımız bir ülkede yaşıyoruz. Fakat nedense, "taraftar uyuma, kentinin takımına sahip çık" diyecek bir yapılanmaya gitmeyi ise beceremiyoruz.

Futbolda çok yönlü kalkınmanın yollarından birinin, bizdekinin aksine aidiyet duygusunun oluşmasından geçtiğini de galiba pek bilmiyoruz.

Nereye gidiyoruz?

FArtık o devirler çoktan geride kaldı. Tesis yetersizliğinden söz ettiğimiz, malzeme bulmakta güçlük çektiğimiz, antrenörsüzlükten kıvrandığımız, parasızlıktan yakındığımız dünlerle vedalaşalı çok oldu.

Şimdi, geçmişle kıyaslanmayacak olanakların sahibiyiz. Ama ve ne yazık ki, o yokluk günlerinde yakaladığımız başarıların dahi gerisindeyiz.

Üstelik yerlisini beğenmediğimizde yabancı antrenörü göreve getirecek, kendi çocuklarımızın performansını yetersiz bulunca devşirmelere milli takım formasını giydirecek bir sürece de girmemize karşın.

Son olimpiyatı anımsayın... Dökülmüştük!

Son Akdeniz Oyunları'na göz atın... Hüsrarla döndük!

Birileri çıkıp, 20 altın, 19 gümüş, 26 bronz madalyayı "başarı" diye yutturmaya kalkabilir.

İnanmayın.

Bu, Türkiye'nin Akdeniz Oyunları tarihinde aldığı en başarısız sonuçlardan biridir. Aksini düşünenlere, önce şu tablodan söz edelim:

Türkiye 1951'de Mısır'dan 1,65, 1953'te İspanya'dan 3, 1959'da Lübnan'dan 4, 1967'de Tunus'tan 5, 1971'de İzmir'den 4,86, 1975'te Cezayir'den 4,81, 1987'de Suriye'den 4,9, 1991'de İtalya'dan 4,07, 2001'de Tunus'tan 4,41, 2005'te İspanya'dan 4,17 yarıştırdığı sporcuya karşılık 1 madalya kazanmıştı! Pescara'da 5,26 sporcuya karşılık 1 madalya aldı!

Bu ortalamanın tarih boyunca daha kötüsü, 6,16 ile 1963 İtalya, 8,1 ile 1979 Yugoslavya, 6,09 ile 1983 Fas oyunlarında yaşandı. Ve o devirlerdeki olanaklar, bu devirle kıyaslanmayacak ölçüde aşağılardaydı.

Pescara'ya tarihin en kalabalık ekibiyle gittik. 27 dalda 342 sporcuyla. 15 dalda kürsüye çıktık, 12 dalda bir bronz dahi kazanamadık. Hem de Akdeniz Oyunları'nın 3. sınıf bir organizasyon olmasına karşın!

Güreş, halter ve atletizm olmasa hüsranın ağababasını yaşayacaktık. Altın madalyaların yüzde 80'i, tüm madalyaların yüzde 58,4'ünü bu üç dalda aldık.

Denildi ki, genç bir kadroyla katıldık.

Galiba olimpiyat, dünya, Avrupa şampiyonalarında yarıştırdığımız, kürsüde alkışladığımız sözgelimi Nurcan'ı, Elvan'ı ve daha nicelerini de o kategoride saydık! Artı; İtalya, Fransa, İspanya, Yunanistan gibi ülkelerin de en az bizim kadar genç kadrolara deneyim kazandırmanın peşinde koştukları gerçeğini ıskladık.

Şöyle bir dönüp de olimpiyat tarihimizi ve madalya alan sporcularımızı hatırlamaya çalışın. Güreş ve 1988 Seul Olimpiyatları'ndan itibaren halter... Madalyalarımızın ezici çoğunluğu bu iki daldan. Ve bu iki dal, şimdilerde olimpiyatların en az ilgi gören sporları. Tabii ki onların performanslarını saygıyla, takdirle karşılıyorum. Lâkin

güreş ile halter yoksa uluslararası arenada Türk sporu da yok! Haydi, son dönemlerde atletizmde yaşadığımız kıpırdanmayı istisna turalım. Peki, biz diğer dallarda ne yapıyoruz?

Sözgelimi 18 sporcuyla gittiğimiz yüzmede bir üçüncülük bile alamıyorsak... 10 sporcuyla katıldığımız jimnastikte 1 bronzla avunuyorsak... Takım sporlarında 1 şampiyonluk kazanamıyorsak... Biz nereye gidiyoruz? Aslında temel soru da bu zaten... Türk sporu nereye gidiyor? Akdeniz Oyunları'nda 1991'de Atina'da başlayan yükselme süreci, 2005 İspanya'dan itibaren hissedilir bir gerilemeye dönüştü. Katılımımızın daha az olduğu o dönemlerde, mesela 1991'de 23, 1993'te 34, 1997'de 28, 2001'de 33 altın madalya kazanmışken, bu sayı 2005 ve 2009'da 20'şerde kaldı. Son olimpiyatlarda 2004'te yine Atina'da sergilenen performans mumla arandı.

Bilmem bu veriler size bir şey ifade ediyor mu?

Bana çok şey ifade ediyor. Artık tesisimiz var... Malzememiz var... Antrenörümüz var... Paramız var... "Gak" denince et, "guk" denince sütün esirgenmediği bir yeterliliğimiz var. Spor yapma çağında 30 milyon gencimiz, yani bir türlü değerlendirmeyi beceremediğimiz devasa bir potansiyelimiz var.

Ama... Yöneticimiz yok!

Geçmişte var olan spor yöneticilerimizin yerinde şimdi yeller esiyor.

Ne yazık ki, Türk sporunun son dönemlerdeki en temel ve düşündürücü sorunu bu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir yıldız, bir öykü, bir ders

Zeki Çol 2009.07.15

Her yaşam, ayrı bir senaryodur. Kimi sıradan... Kimi bir solukta okunan. Kimi tozlu rafların arasında duran... Kimi nesilden nesile anlatılan.

Hele de bu coğrafyada doğup büyümüşseniz... Çoğunda hüznün vardır o senaryoların... Beklentilerle buluşamamanın hayal kırıklıkları ya da umuda yelken açmışken, umutsuzluk girdabına kapılıp boğulmanın acıklı öyküleri.

Çoğu dramatiktir. Yitip giden güdük yaşamların, benzer özetidir.

Arada bir, duygu seline kapılacağınız başarı öykülerinin de yansımalarıyla karşılaşsınız. Kâh boğazınızda bir düğümlemeyi hissedersiniz... Kâh gözlerinizde bir nemlenmeyi. Bunlar, aslında duygunun bakışlarınıza canlılık katan bir keyifle birleşmesidir. Zirveye tırmanışın yol hikâyesidir. Ve umudun yeşermesidir. "Vay be" dedirtir size... "Helâl olsun" dedirtir.

Kimse anasının karnından yıldız doğmaz. Lâkin yıldızlığa uzanan o meşakkatli süreçte, "Kim bilir kimin başından neler geçmiştir" merakının yanıtlarından birini de o hikâyelerde bulursunuz.

Ve çoğu kere, ibret alınması gereken bir yaşam dersini okursunuz.

Gecikmeli olarak, ben o öykülerden birine bu hafta başı Akşam'da rastladım. Çok etkilendim. Sizlerle de paylaşmayı istedim...

Genç adam, bir gün eşiyle birlikte Eminönü'nde dolaşmaya çıkıyor. Kapalıçarşı, Nuruosmaniye, Sultanahmet derken, Yeni Cami'nin önüne dek geliniyor. Orada simit satan bir çocuk var. Genç adam yaklaşıyor:

Simidin kaç koç?

200 bin abi... Çıtır çıtır hem de.

Tezgâhta kaç simit var?

70-80 tane var herhalde.

Hepsini alsam ne tutar?

80 desen, 24 milyon.

Genç adam, eşinin şaşkın bakışları arasında 3 tane 10'luk çıkarıyor.

Al sana 30 milyon, farz et ki hepsini aldım.

Simitçi, "Sağ ol abi" diyor, mutluluk içerisinde, "Sağ ol..."

Birkaç adım atıyorlar... Eşi soruyor:

Sen deli misin?

"Yoo" diyor genç adam.

Peki, almadığın simitlerin parasını niye verdin?

"Boş ver, sorma" diyerek konuyu kapatmak istiyor.

Eşi ısrar ediyor, bu kez dayanamıyor, anlatıyor:

Tablanın kenarına dikkat ettin mi?

Hayır, etmedim.

Etsen, görecektin. Tahtaya kazılı bir isim vardı.

Ne ismi?

Hidayet!

"Yoksa" diyor eşi...

"Evet" diye devam ediyor sonra genç adam, "O tabla, eskiden benim simit sattığım tablaydı."

Başarı öyküleri, hayatın gerçekleriyle verilen mücadeledeki kazanımlarınızla yazılıyor.

Kimilerinin geriye dönüp de anmak istemediği, kimilerinin ise gururla söz ettiği o öyküler, sizin bilginiz, beceriniz, aklınız, inancınız, hırsınız, inadınız, ısrarınız, yüreğiniz, emeğiniz, alın terinizle şekillenip, o zirve yolculuğuna eşlik ediyor.

Hidayet Türkoğlu, bugün zirvedekilerden biri.

Bir NBA yıldızı... Bir basketbol fenomeni... Türk spor tarihinin en yüksek kontrata imza atan ismi, yani bir dolar milyoneri.

Yokluktan varlığa, sıradanlıktan dünya çapındaki tanınırlığa geçişteki o çileli, ama onurlu yolculuğun örnek alınması gereken bireyi.

Toronto ile yaptığı anlaşmada 53 milyon dolara imza atmış. Allah daha çok versin, ancak beni o tarafı inanın hiç ilgilendirmiyor.

Ama simit tezgâhından NBA starlığına uzanan kariyerindeki o saygı duyulması mücadelesi... Filmlere senaryo olacak o muhteşem çıkış... İnanın çok etkiliyor ve çok daha fazla ilgimi çekiyor. Aslında bireysel olarak değil... Bu toplumun içinde, umudu kovalayan Hidayetlerin yol haritası, yaşam pusulası olması gerektiğini düşündüğüm için ilgimi çekiyor.

Konumuz matematik!

FÖSS sınav sonuçlarının açıklanmasının ardından Türkiye'deki eğitim düzeyinin yetersizliği çok yönlü tartışılıyor. Bu tartışmalarda en fazla dikkatimi çeken konu, sınava giren 1 milyon 349 bin 423 öğrencinin içerisinde 251 bininin bir tek matematik sorusu dahi çözmemiş oluşu! Demek ki yaklaşık her 5 öğrenciden 1'i matematiğin 'M'sinden habersiz. Matematik eğitiminde Türkiye, AB sonuncusu. 49 ülkenin değerlendirmeye alındığı dünya sıralamasında ise otuzuncu!

Bu son derece vahim ve düşündürücü bir veri. Matematik, çağdaş Batı toplumlarında çok önemsenen bir bilim dalı. Nedeni basit; analitik düşünmeyi sağlıyor. Akılcı bir yaklaşımla kişiyi çözüm üretmeye yönlendiriyor. Sağlıklı kararlar vermesine yardımcı oluyor.

Bazen akıl sağlığını yitirdiğinden yakındığımız bu toplumun, çoğu kere duygusallık içeren tepkisel yanılgıları da büyük ölçüde analitik düşünmemekten kaynaklanıyor.

Siyasetten spora uzanan geniş yelpazedeki düşünce ve davranış bozukluklarını, bu toplumun matematik cehaletiyle ilişkilendirmek, sanırım hiç de yanlış bir yaklaşım olmaz.

Konumuz spor... Hele de transfer sürecinde olduğumuz şu günlerde, ağırlıklı olarak futbol.

Önceki akşam, NTV'de Hidayet Türkoğlu'nun neden Toronto Raptors tercihi yaptığıyla ilgili anlattıklarını dinledim. Özeti şöyle:

"Evet, Toronto daha mütevazı bir kadro. Ama oynadığı sistem, bana çok daha uygun."

Hidayet'in sistemden kastı şu:

Toronto, Orlando Magic'in benzeri, daha çok Avrupa modeline benzeyen bir oyun yapısına sahip. İlk 5'i, dışarıdan şut atan 4 oyuncuyla oluşturuluyor. Yani Hidayet'in yeterlilikleriyle örtüşüyor.

Para, bir profesyonel için elbette öncelikli hedeflerden birisi. Popülarite de öyle. Ama iyi bir profesyonel, en az kazanacağı para ve ulaşacağı popülarite kadar, kariyerini doğru planlamakla da yükümlü değil mi?

Bu sorunun futboldaki karşılığı, ne yazık ki olumsuz.

Bir çırpıda, birkaç örnek vereyim.

İlhan Parlak, Kayserispor'da tam da önemli bir çıkışın arifesindeyken Fenerbahçe'ye transfer oldu. "Oynayabilir miyim, oynayamaz mıyım?" muhasebesini yapmadan, formanın büyüüne kapıldı. Gelişmesini tamamlaması için en güzel çağlarını heba etti. Hayal kırıklığı yaşadı... Tabii ki hayal kırıklığı yaşattı ve şimdi yeniden bir çıkışı yakalamak için Sivasspor'a gitti. Tıpkı Burak gibi, Yasin gibi, Gökhan Güleç, Ferdi Elmas ve diğerleri gibi.

Benzer tercihler şimdi de yapılıyor.

Ve çoğu genç yetenek, daha doğmadan yok olup gidiyor.

Tolga Zengin, üç sezon önce Trabzonspor'dan ayrılrsa, sürekli oynayacağı bir takımın kalesinde olgunlaşsa, şimdi bu ülkenin transferde adından en çok söz ettiren kalecilerinden biri olmayacak mıydı? Aynı sorun, şu sıralar Barış Memiş'in de kapısını çalmıyor mu?

Bakın Batuhan geçtiğimiz sezonun ikinci yarısında Eskişehirspor'da oynadı. Önemli aşamalar yaptı.

Futbol, yalnızca fiziki yeterlilik ve yetenekle birleşen becerilerin oyunu değil. Aynı zamanda bir akıl oyunu. Bu oyunda da analitik düşünmeyi beceren, sağlıklı kararlar veren, akılcı çözümler üreterek kariyer planlamasını doğru yapanlar, hayallerini süsleyen hedeflere ulaşmayı başarabiliyor.

Doğru zamanda doğru yerde olmak, yalnızca oyunun oynandığı an için değil, kulüp seçiminde de çok önemli.

Fakat forma büyüüne kapılan nice yetenek, halen bu gerçeği bilmiyor.

Ne dersiniz? Matematik bilmemek, yoksa futbolun ve futbolcunun da mı en önemli sorunu?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Güiza'lar, Lincoln'ler dün de vardı, yarın da olacaklar

Zeki Çol 2009.07.22

Fazla değil, bir yılı biraz aşkın bir süre öncesine gidelim. Milli Takım, Avrupa Şampiyonası'nda ilk kez yarı final oynanmış. Tarihin en görkemli başarılarından birine imza atmış. Sakatlıkların yoğunlaştığı, meşakkatli ama gururla bezenmiş, keyif günlerini yaşamış. Lig sonrasında başlayan ve hazırlık kampıyla birlikte 45 günü bulan yorucu bir sürecin ardından 26 Haziran günü İstanbul'a ayak basmış.

İki gün sonra, yani 28 Haziran'da Fenerbahçe'nin sezon açılışı var. Milli Takım'ın yükünü sırtlayan oyuncuların önemli bir bölümü Fenerbahçe kadrosundan. Kulüp, bir jest yapmış ama Volkan, Semih, Uğur, Tümer, Kazım'a dinlenebilmeleri için ancak 12 gün izin verebilmiş. Zira 30 Temmuz'da Fenerbahçe, sahasında MTK ile Şampiyonlar Ligi ön eleme maçını oynayacak.

6 Temmuz'da başlayan Avusturya kampına, Kazım dışında 4 oyuncunun katıldıkları tarih, 11 Temmuz. Benzer süreci yaşayan oyunculardan biri de Güiza... Türk futbol tarihinin en maliyetli futbolcusu, o sezonun İspanya Ligi gol kralı, sansasyonel transfer Güiza. Avrupa Şampiyonası'ndan ülkesine 30 Haziran'da dönmüş. Çünkü takımı, 29 Haziran'da final oynamış ve İspanya 44 yıllık aradan sonra, ikinci kez Avrupa şampiyonluğuna ulaşmış.

Dünya basınının manşetlere taşıdığı transfer sözleşmesine imza atılır atılmaz, Güiza soluğu Fenerbahçe'nin Avusturya kampında almış. Hepsini iki hafta süren bir tatilin ardından, Volkan, Semih, Uğur, Tümer'den sadece 4 gün sonra ve 15 Temmuz'da.

Gelelim, bu yılın aynı dönemine.

Güney Afrika'da yapılan Konfederasyon Kupası'nda İspanya'nın son maçını oynadığı tarih, 28 Haziran. Güiza'nın ülkesine döndüğü tarih, Fenerbahçe'nin sezonu açtığı gün olan 29 Haziran.

"Geliyor, gelmiyor... Fenerbahçe'yi istemiyor, Barcelona'yla anlaşıyor" tartışmalarının ardından, bu defa Güiza'nın kendisine tanıdığı tatil süresi 3 hafta!

Fenerbahçe'nin Almanya kampı dün akşam bitti. İstanbul'daki çalışmalara, Konfederasyon Kupası yorgunluğu nedeniyle haklı olarak katılmayan Güiza, Almanya kampına ise son gününde gitti!

Adeta dalga geçercesine!

Ve 'Yaa bırakın, ben gideyim' dercesine.

Peki, o günden bugüne ne değişti?

Kariyerinin doruklarında gezerken ve Avrupa şampiyonu olmuş bir takımın oyuncusuyken iki haftalık tatille yetinen Güiza, sıradan bir sezonun ardından dinlenme süresini artırma gereksinimini neden hissetti?

Arkadaşlarına saygısızlık yapan, profesyonellikle bağdaşmayan, sorumsuzluklar içeren ve takım ruhunu zedeleyen bu davranışı nedeniyle tabii ki Güiza'yı eleştirelim.

Ama biraz da kendimizi sorgulayalım.

Kendi oyuncularımıza tanımadığımız imtiyazları, yabancıya sunan biz değil miyiz?

Bizimkilerin en ufak hatasında kıyameti koparan, yabancıların her türlü kaprisine göz yuman, biz değil miyiz?

Ya da "Bizim oğlan"ları şımarımsınlar diye her defasında örseleyip, tatilden geç dönen, parası ödenmediğinde "giderim" diye tehdit eden, karlı, buzlu havalarda deplasman seçen, kampa kendi fizyoterapistini getiren, takım içerisinde gruplaşmaya giden elin oğullarını başımızın üzerine oturtan, biz değil miyiz?

Kulüp içerisinde kuralları yerliye ayrı, yabancıya ayrıcalıklı uygulayan da biz değil miyiz?

Biz öyle yaparsak, onlar da böyle yapar!

Sakın yanlış anlamayın. Ben, yabancı oyuncuya karşı değilim. Mesela Hagi gibi profesyonellere Türk futbolunun ihtiyacı olduğunu sonuna dek savunan ve bilenlerdenim. Ama takımın dengelerini bozan, kendisini farklı yerde tutan, kulübe ve arkadaşlarına saygı duymayanlardan da hazzetmeyenlerdenim.

Güiza'lar, Lincoln'ler, futbolumuzda farklı isimlerle dün de vardı. Biz bu standart farklılıklarını yarattığımız sürece, korkarım yarın da olacaklar.

Haklı eleştiri

Alaaddin Metin, çok da doğru bir noktadan eleştirmiş Daum'u... 19 Temmuz'da TSV Aindling'le yapılan hazırlık maçına, Daum İstanbul'dan gününbirlik 6 genç oyuncu getirtmiş! Oyuncular gece otele girmiş, öğlen maça çıkmış, Sertaç 45, Görkem ile Yasin 28'er, İsmail 16, Hasan ile Doğukan 12'şer dakika forma giymiş. Takımla bir antrenman yapmadan, bir yemekte bile buluşmadan ve Almanya'da 24 saat bile kalmadan 6 genç geri gönderilmiş.

Bir an için kendinizi o gençlerin yerine koyun. Ne hissedersiniz?

Rezerv takımla çıkılan maçta, boşlukları doldurmak için ağırılmanın keyfini mi yaşarsınız? Yoksa adam yerine konulmamanın burukluğunu mu?

Alaaddin, "Böyle genç kazanılmaz" diyor.

Son derece haklı.

Üzerinde durmak istediğim diğerkonu, biraz daha farklı.

Aynı maçta Önder, Deniz, Vederson, Kazım 90'ar dakika sahada kalmış. "Ne var bunda?" demeyin. Tam 15 saat önce, bu 4 oyuncu, Nürnberg'le yapılan maçta da 45'er dakika forma giymiş!

Hazırlık döneminin 20. gününde!

Bir oyuncuya, bu dönemde belli bir programa göre günde üç antrenman bile yaptırabilirsiniz. Ama 15 saat içerisinde 2 ma oynatmaya kalkarsanız, sakatlığa davetiye gönderirsiniz. Bereket eğrisi doğrusuna denk gelmiş ve Önder, Deniz, Vederson, Kazım maçı hasarsız geçirmiş.

Daum'un yeni dönemini anlatan yazılar, ağırlıklı olarak "değişmiş" sözcüğüyle başlıyor.

Dilerim değişim, bu iki örneğin devamını getirecek türden olmaz!

Haa bu arada bir gözlemimi de aktarayım. Fenerbahçe'de fark edilen farklılıklar var. "Hırslı, mücadeleci, saldırgan sözcükleriyle" özetleyeceğim bu farklılıklar, Aragones'le yaşanan kayıp sezonun en önemli eksikleri ydi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Daum'un hedefi Fenerbahçe'yi tatmin eder mi?

Zeki Çol 2009.07.29

Aziz Yıldırım, "Dünya kulübü olacağız" iddiasını, içini de doldurarak ilk ortaya attığında yıl 2002'ydi. Fenerbahçe, Yıldırım'ın tek aday olarak girdiğı ve 2.179 oyun 2.175'ini aldığı bir seçim sürecindeydi.

Başkan, 2006 kongresinde bu iddiayı bir kez daha yineledi. Ve kabul etmek lâzım, tesisleşmeden ürün satışına dek uzanan geniş bir yelpazede, Fenerbahçe dünya kulübü olma hedefine, hiç de küçümsenmeyecek hamleleri yaparak ilerledi.

O iddia, 2007-2008 sezonunda Fenerbahçe'nin Şampiyonlar Ligi'nde tarihinin en büyük başarısına imza atması ve çeyrek final oynamasıyla sportif anlamda da bir aşamayı içerdi.

Aragones'le yaşanan kayıp sezonda, Fenerbahçe dünya kulübü olma yolunda sportif açıdan sendeledi. Ancak ekonomik yönden alkışlanacak bir çıkış sergiledi. İlk kez bir Türk kulübü, para liginde dünyanın ilk 20 takımı arasına girdi.

Bu sezon Daum geldi ve geçtiğimiz günlerde yaptığı bir açıklamayla Fenerbahçe'nin öncelikli hedefini belirledi:

"Lig şampiyonluğu."

Bu arada Avrupa kupalarının da önemli olduğunu, ancak kendileri için ikinci planda bulunduğunu kaydetti.

Fenerbahçe ligde bugüne dek 17 kez şampiyon oldu. Yani lig tarihindeki her 3 şampiyonluğun 1'ini kazandı. Peki, o şampiyonluklar Fenerbahçe'ye lokal değerleri kapsayan başarılar dışında, hele uluslararası platformda ne getirdi?

Fenerbahçe vizyonu, artık lig şampiyonluğuyla yetinilecek boyutu çoktan aştı. Zaten sezona şampiyon olmak için başlayan bir ekibin, öncelikli hedefinin lokal başarı olduğunu belirtmek, bilinenin tekrarından başka neyi ifade ediyor?

Dünya kulübü olmak için, vazgeçilmez gereklerden biri Avrupa kupalarında kazanılan başarı değil mi?

Öyleyse yönetimin hedefleriyle Daum'un hedefi ne ölçüde örtüşüyor?

Bu ülkede taraftar ve kamuoyu beklentileri geçmişle kıyaslanmayacak biçimde değişti.

Şampiyonlukla taçlanan yerel büyüklük tabii ki onur veriyor, keyif veriyor, mutluluk veriyor. Ancak insanlar, takımlarını asıl uluslararası alanda başarıya koşarken görmek, alkışlamak ve oradaki yükselişin onurunu yaşamak istiyor.

Başkan Yıldırım'ın 2002'de koyduğu hedef de zaten bunu gerektiriyor.

Bak şu konuşana

Alfred Obrou ismini bir yere not edin... Belli ki artık o da dış kulvardan yapacağı ataklarla, gazete sütunlarını renklendirecek!

Abdul Kader Keita'nın menajeri, önceki gün okuduğum röportajında, önce Galatasaray'ı, "Avrupa'nın büyük kulüplerinden biri" olarak nitelemiş. Sonra, sanki garantisini almışçasına "Keita düzenli olarak ilk on birde oynayacak." demiş!

"Yabancı oyuncular Galatasaray'da paralarını alamıyormuş" sorusuna ise aba altından sopa gösteren bir üslupla cevap vermiş:

"Galatasaray'ın bu oyunu Kader ile oynayacağını zannetmiyorum. Bu seviyede bir risk almaya cesaret edeceklerini düşünmüyorum!"

Bu tehdit içeren ve haddini aşan görüşü ortaya atarken, aslında çok daha önemli bir gafı yapmış:

"Keita, Galatasaray tarihinin en büyük transferi!.."

Bu adam ya çok densiz... Ya Keita'nın çok büyük bir kariyere sahip olduğunu sanıyor... Ya da Galatasaray'ı hiç tanımıyor! Keita, evet yetenekleri olan bir oyuncu.

Ama... Hagi kariyerinde mi? Popescu kariyerinde mi? Taffarel kariyerinde mi? Bugüne gelelim, şimdi takım arkadaşı olduğu Baros kariyerinde mi?

Diğer zırvalarından vazgeçtim... Sadece "Keita, Galatasaray tarihinin en büyük transferi" demek dahi, Galatasaray'a haksızlık, Galatasaray tarihine adını yazdırmış oyunculara saygısızlık etmek değil mi?

Deivid banko, Oliveira plase

Fenerbahçe'nin alternatifli kadrosu, yeni bir tartışmayı beraberinde getirdi. Özellikle de yabancı oyuncu konusunda.

Tartışmada cevabı aranan temel soru şu:

"Kulübede kim oturacak?"

Daum'un ilk on birde yerli statüsünde oynatacağı oyuncular belli.

Kalede Volkan Demirel... Sağ bekte Gökhan Gönül... Stoperde şimdilik Önder ya da Deniz... Orta alanın sağında Mehmet ya da Kâzım... Ortasında Emre.

Yabancılar gelelim... Daum, Bilica'dan vazgeçer mi? Bugünkü şablonda geçmez. Roberto Carlos, Dos Santos, Alex, Güiza'dan da vazgeçmez. Yani bu 5 yabancıнын yeri şu an garanti. Bu durumda ilk on birin dışında kalacak ilk yabancı, hepinizin kolayca tahmin edeceği gibi Deivid olur.

Peki, Edu gönderilir ve yerine bir yabancı, örneğin Lugano alınırsa?

O zaman büyük olasılıkla şu an ilk on bir oynayan Oliveira dışarıda kalır.

Çünkü Daum, Fenerbahçe'nin yıllardır inişli-çıkışlı grafik sergileyen savunma göbeğini, tercihini yabancından yana kullanarak sağlam tutmak ister. Roberto Carlos'un kariyeri ve form durumu... Alex'in oyun zekâsı ve her an skora katkı yapabilme becerisi... Dos Santos'un tekniği ve süratıyla sol kanada getirdiği hareketlilik... Güiza'nın isim ağırlığı derken, piyango büyük olasılıkla Oliveira'ya çıkabilir. Ve Selçuk çoğu zaman ön liberoda ilk on birde başlayıp görev yapabilir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayalden gerçeğe

Zeki Çol 2009.07.30

Sivasspor, daha ilk rauntta nakavt oldu. 5-0'lık skor, hiç tartışmasız hepimizi üzen, rahatsız eden bir hezimet.

Düşünün Süper Lig'in ikincisi, Belçika temsilcisine sahada futbolun hiçbir doğrusunu yerine getiremeden böylesine açık bir farkla yeniliyor.

Sonuç, evet bir yanıyla Sivasspor'u yakından ilgilendiriyor. Ancak farklı bir boyutuyla da futbolumuzu.

Ne oldu da Sivasspor, 2 ay içerisinde böylesi bir çöküş sürecinin içerisine girdi? Aslında süreç hazırlık dönemi maçlarında başladı. Sivasspor, neredeyse tüm maçlarında kötü oynadı. En önemli artısı olan mücadele gücünden yoksun görüldü. Takım savunmasında ciddi bir gerileme yaşadı. Çok sayıda gol yedi. Ancak ilk ciddi sınavına çıkmadan önce göstere göstere gelen tehlikenin önlemlerini alma yerine, hamaset içeren mesajlarla kendisini de futbol camiasını da kandırdı.

Bir takım, 2 ay içerisinde böyle bir düşüş yaşıyorsa bunun nedenleri üzerine kafa yormak gerekir.

Bilica, Silla, Tum, Balili, Diallo gitti diye mi Sivasspor futbol kimliğini yitirdi? Ya da Mehmet Yıldız sakat olduğu için mi hücumda böylesine etkisizdi?

Tabii ki bunların da rolü oldu.

Lâkin, asıl neden bence daha farklı.

Sivasspor, kendisini başarıya taşıyan en önemli değerini yitirdi. Futbol, belli düzeydeki takımlar için önce haddini bilmek oyunudur. Ve tabii ki doğru seçimleri yapmak, saha içi uygulamalarında kapasiteyi en verimli kullanabilmek oyunu. Sivasspor, geride bıraktığımız iki sezona, haddini bilerek oynadığı, büyük bir özveriyle kapasitesinin sınırlarını zorladığı için damgasını vurmuştu.

Bir şey dikkatinizi çekti mi?

Bu sezonun lig ikincisinden, büyük takımlara sadece bir oyuncu, yani Bilica gitti.

Diğerlerini, Mehmet Yıldız dâhil kimse istemedi!

Çünkü Sivasspor, bireysel yeterlilikleri üst düzeyde olan oyunculara sahip değildi. Ama iyi takımdı. Birbirini tamamlayan oyunculardan kurulu, sistemleri oturmuş, mücadeleci bir takım. Şimdi o takım, mücadele etmiyor. Geçen o iki sezona yansıtılan performansın gerisinde yatan özveriyi gösteremiyor. Lig sıralamasında üst üste alınan başarı dolu sonuçların ardından oluşan psikoloji ile kendisini kalite açısından sınıf atmış gibi görüyor.

Oysa öyle bir şey yok.

Sivasspor, kapasitesi sınırlı oyuncularla oluşmuş mütevazı bir kadronun sahibi. Bir Beşiktaş değil... Bir Fenerbahçe değil... Bir Galatasaray ya da Trabzonspor da değil. O kadro doğruları yaparsa... Özverisini sürdürürse... Rakiplerinden daha fazla mücadele ederse başarılı olur. Biraz havaya girer, kendisini olduğundan farklı görürse, olası nice Anderlecht facialarını da kapının eşiğinde bekler bulur.

Anderlecht hüsrânı, bence bu anlamda Sivasspor'un şansı. Teknik adama da oyuncuya da gerçekte yüzleşme fırsatı. Hamaset bir yana bırakılır ve yüzleşme doğru yapılırsa Sivasspor kaybettiği bu turun ardından yine ligin üst sıralarını zorlayacak bir performansı yakalayabilir. Tersı yapılırsa bu düşüş lige de yansır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mükemmel bir Emre farklı bir F.Bahçe

Zeki Çol 2009.07.31

Bir Emre izledim... Kariyerinin en iyisi...Evet, F.Bahçe mükemmele yakın oynadı...

Hele de Honved gibi, daha sahaya çıkmadan önce fark yememe hesapları içerisinde olan dirençsiz bir rakip karşısında giderek kabaran iştahıyla golleri birbiri ardına sıraladı.

Ama Emre bir başkaydı.

Top çalarken, top kullanırken, bilmeyen bir enerjiyi akıl dolu bir futbolla sahaya yansıtırken, gerçek bir liderin oyundaki tanımını da yaptı. Geçmişte topu aldığı anda adam eksiltmeye kalkan, bazen takımının temposunu düşüren, çoğu kere rakip savunmanın yerleşmesine süre tanıyan Emre yerine, bu defa sürekli tek top oynayan, sürekli oyunun yönünü değiştiren, sürekli arkadaşlarını ileriye iten bir Emre vardı.

Ve o Emre, 40. dakikada bir gol attırdı... Ayakta alkışlanır. Dragan, kendi ceza alanı içerisinde dışarıdaki Benjamin'e topu verirken Emre, geriden hareketlendi. Araya girdi, topu çaldı, Güiza'ya çıkardı ve Okçu'nun vuruşuyla fileler havalandı.

Pozisyonun olmadığı, topla rakibin oynadığı bir sırada, akıl dolu bir baskıyla topu kazanan Emre, Güiza'ya akıl dolu bir asist yaptı.

Emre kıvamında olmasa da Kazım'da da önemli bir aşama gözledim. Daha disiplinli, daha diri, daha istekli bir Kazım izledim. Gökhan'ın bilinen performansına, Kazım da eklenince F.Bahçe'nin sağ kanadı çok iyi işledi.

Futbolda bazen öyle anlar yaşanır ki... Sevinir misiniz, üzülür müsünüz, karar veremezsiniz. Tıpkı Roberto Carlos'un yaşadığı gibi. 12. dakikada Kazım'a yapılan faulle ceza alanı dışında kazanılan atışı Roberto Carlos kullandı. Köşeyi iyi gördü, iyi vurdu, golü attı. Ancak topa vurduğu anda da kasığı attı. Roberto Carlos, golün sevincini yaşayamadan oyunun dışında kaldı.

Maçın en dikkat çekici yanlarından birisi, Güiza'nın bir terapi seansı yaşarcasına golcü kimliğiyle buluşmasıydı. F.Bahçe'ye geldiğinden bu yana Güiza, bu düzeydeki bir maçta ilk kez böylesine gol bolluğuyla karşılaştı.

Az önce Gökhan'ın bilinen performansı demiştim... Biraz açmalıyız. Honved'in sol tarafını Gökhan adeta felç etti. Üst üste yaptığı bindirmeler ve adrese teslim ortalarla farkın mimarlarından biri de oydu.

Oyunun genelinde F.Bahçe çabuk ve ayağa paslarla oynayarak sadece skor üretmekle kalmadı. Göze hoş gelen futboluyla izleyenlere büyük keyif verdi.

Tabii ki bu maç ölçü değil. Hatırlayın, Aragones'in Fenerbahçe'si de geçen sezonun aynı döneminde bir başka Macar takımı MTK karşısında bu kadar iyi oynamasa da aldığı farklı skorlarla taraftarın ağzına bir parmak bal çalmış, ama sonrasını getirememişti.

Daum'un Fenerbahçe'si elbette Luis Aragones'inkinden çok daha farklı olacak. Ama asıl ilk ciddi sınava pazar gecesi Beşiktaş karşısında çıkacak.

Tur mu? O iş çoktan bitti.

Aslında kura çekildiğinde de bitmişti. Dünkü keyifli bir formaliteydi.

z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Paslar sol kanattan geliyor goller ceza alanından atılıyor

Zeki Çol 2009.08.05

Analiz, modern futbolun en vazgeçilmez gereksinimlerinden biri oldu. Artık sadece üst düzey takımlar değil, orta ölçekteki takımlar bile artı ve eksilerini görmek, sistemini de çözerek rakibi daha iyi tanımak, oyun planlarını buna göre yapmak için yıllar öncesinden özel ekipler oluşturdu.

Değişik parametrelerin baz alınarak yapıldığı bu çalışmalar, özellikle taktik uygulamalara inanılmaz katkılar yapıyor.

Bugün, önemli gördüğüm bir analizin sonuçlarını sizlerle paylaşmak istiyorum. Süper Lig'de geçtiğimiz sezon atılan 787 golün oluşumunu anlatan bu analizin, değerlendirmelerinize farklı bir bakış açısıyla katkı yapacağını düşünüyorum.

Önce gollerin başlangıç bölgelerinden başlayalım. Bilinenin aksine, ligde atılan gollerde etkin taraf, sol kanatlar. Atak yönlerine göre yapılan değerlendirmede 292 golün final pasının atıldığı yer sol taraf, oran yüzde 37. 279 golün başlangıç yönü sağ kanat, oran yüzde 35. 216 golün başlangıç yönü ise ortadan, oran yüzde 28.

Gollerin atılış yönleri daha farklı. Yüzde 69'u cepheden, yüzde 21'i soldan, yüzde 10'u sağdan yapılan vuruşlarla.

Atılış bölgelerinde hissedilir bir ceza alanı içerisi üstünlüğü var. Oran yüzde 85. 787 golün hepi topu yüzde 15'inin ceza alanı dışından atılması, futbolumuzda en önemli eksiklerden birini gösteriyor; dışarıdan yeterince isabetli şut atılamamasını.

Duran toplar, futbolda iyi değerlendirildiğinde her zaman önemli bir avantaj. Geçen sezon 185 gol duran toplardan geldi. Tüm goller içerisindeki oran yüzde 23,5. Bu gollerin 53'ü penaltı, 8'i taç atışı, 62'si kornerlerden yapıldı. 1 gol indirekt vuruştan, 61 gol de serbest vuruşlardan atıldı.

Burada özellikle üzerinde durulması gereken nokta, frikik gollerindeki sayısal yetersizlik. Bu gollerin hafta başına düşen ortalaması ancak 1,8'i buldu.

Mürşid Memioğlu'nun TFF adına yaptığı bu çalışmanın gerçekten enteresan sonuçları var.

Mesela onlardan birisi, atılan gollerin yüzde 90'ının 1-5 pas aralığı içerisinde olması. Ortalama 2,5 pasta 1 golün atıldığı liginizde, 6-10 pas aralığında atılan gol toplamı 67. 11-17 pas aralığında atılan gol sayısı sadece 13.

Gol yiyince hep savunmadan şikâyet ederiz. Yine enteresan bir nokta, geçen sezon bir önceki sezona oranla savunmalarda hissedilir bir kıpırdama var. Savunmaların gollerdeki hata oranları 54'ten 50'ye gerilemiş, buna karşılık kalecilerin hata oranları yüzde 21'den yüzde 25'e çıkmış durumda. Yenilen gollerde orta sahaların hata payı yüzde 22, forvetlerin ise yüzde 3.

Savunmalar en fazla hatayı nerede yapıyor? Hep üzerinde durduğumuz gibi adam paylaşımında ve pozisyon almada. Adam paylaşımındaki hata oranı yüzde 30. Pozisyon alımındaki hata oranı ise yüzde 29.

Kalecilerin yenilen gollerdeki pozisyon hatası da küçümsenmeyecek bir oran, yani yüzde 33.

Tüm bu veriler, Süper Lig'de oynamalarına karşın oyuncuların başta ciddi bir altyapı yetersizliğini gösteriyor. Adam paylaşımı ve pozisyon almadaki sıkıntılar, yalnızca ligin değil, uluslararası platformlarda hem kulüp takımlarımızın hem de milli takımımızın en önde gelen sorunu. 'Basit goller yiyoruz' yakınmalarımızın da somut yanıtı.

Duran top değerlendirmelerinde yeterince taktik çalışmanın yapılmaması, bu analizin ortaya koyduğu bir başka önemli sorun.

Ceza alanı dışından yeterince isabetli şut atılmamasına az önce değinmiştim. Bu sorunun altının bir kez daha çizilmesinde yarar görüyorum. Zira yüzde 15'lik oran, özellikle takım savunmalarının güçlendiği günümüz futbolunda, sorun olarak algılanması gereken bir oran.

Ve kaleci hataları... Temel kaleci tekniğinden kaynaklanan hataların yüzde 41'e ulaştığı, pozisyon hatalarının yüzde 33'ü bulunduğu dikkate alınırsa üzerinde önemle durulması gereken bir sorun da bu.

Dilerim, cuma akşamı başlayacak olan ligde bu tablodaki olumsuzlukların azalacağı bir süreç yaşanır.

Ortak sorun savunmalarda

Yeni bir heyecan, yeni bir beklentiyle yeni ufuklara yelken açıyoruz.

2,5 aylık bir aradan sonra liginiz başlıyor.

Fenerbahçe bu sezonun flaş takımı olmaya aday.

Galatasaray çok önemli transferler yaptı, belli ki lige renk, heyecan, kalite katacak.

Sivasspor geçmiş performansının şimdilik gerisinde. Son iki sezona yansıyan çıkışını, bu defa tekrarlaması pek de kolay değil.

Trabzonspor daha dirençli gözüküyor. Üst düzey transferler yapamasa da geçen sezondan daha iyi bir takım olabileceği izlenimini veriyor.

Ve Beşiktaş... Geçen sezonun iki kupalı şampiyonu, bu defa daha oturmuş, daha üretken olmayı hedefleyen, daha çabuk ve süratli oynamaya çalışan bir yapıyı oluşturmaya uğraşıyor.

Şampiyonluk yarışı, bu ligin kurulduğundan bu yana en fazla dikkat çeken rekabeti.

Bu sezon, bu rekabetin içerisinde en azından belli bir dönemde bu 5 takım olacak.

Fenerbahçe ve Galatasaray'ın yoğunlaşan iddiaları ve güçlenen kadrolarıyla yarış bu defa biraz daha kaliteli geçmeye aday.

Ancak bu 5 takımın, henüz çözüm üretmedikleri ortak sorunu, savunmalarında basit hatalar yapmaları ve kolay pozisyon vermeleri.

Şampiyon Beşiktaş'ta Ferrari-Sivok, F.Bahçe'de Bilica-Önder, G.Saray'da Servet-Gökhan, Sivasspor'da Sedat-Yasin, Trabzon-spor'da Egemen-Giray uyumsuzlukları lig öncesi dikkat çekiyor.

Ancak bu uyumsuzluklar, ağırlıklı olarak başta ön liberolar olmak üzere, kenar oyuncuların da stoperlere gerekli desteği verememelerinden kaynaklanıyor.

Ligde bu sorunlar zamanla düzelebilir. Lakin Avrupa kupası maçlarında böylesi hatalar affedilmiyor.

Saracoğlu'ndaki çile bitsin artık

Fenerbahçe-Honved maçından çıktım. Yine aynı keşmekeşi yaşadım. Köprü trafiğine girmek için 500 metrelik yolu geçiş süresi asgari 30 dakika. Üstelik çok sayıda trafik polisinin orada olmasına karşın.

Nedeni şu: Üç şeritli yolun iki şeridi park etmiş taksiler tarafından kapatılmış! Üçüncü şeritte de park yeri bulamayan taksiciler müşteri avında!

Salı pazarı çıkışında da benzer sorun yaşanıyor. Birkaç kez polislere durumu anlatmaya çalıştım. Sonuç hep aynı. Geçen sene, önceki sene, daha önceki sene durum neyse, şimdi de o.

Resmen bir işgal yaşanıyor. Ve maça arabasıyla gelenler dönüş yolunda dakikalarca ıstırap çekiyor.

Yıllardır çözümlenemeyen bu sorunu, İstanbul'un yeni Emniyet Müdürü Hüseyin Çapkın'ın dikkatine sunuyorum.

Dünyanın hiçbir yerinde böyle bir kargaşa yaşamadım.

Tabii ki taksi hizmetinden de yararlanılsın. Ama şu işgal, yeter artık kaldırılsın.

Gerekirse caddeye açılan ara sokaklardan biri taksilere tahsis edilsin. Müşterisini alan tek tek oradan caddeye girsin ve bu çile bitsin.

İnanın yakışmıyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor iyi başladı

Zeki Çol 2009.08.09

Sezon başlangıçlarının en belirgin sorunu takımların oyun anlayışlarını yeterince geliştirememeleri. Bir yandan yeni transferlerin katılımı, diğer yandan lig temposuna henüz girmek, doğal olarak hem uyum sorununu beraberinde getiriyor, hem de gerçek kapasitelerin sahaya yeterince yansıtılamamasını.

Zaman zaman tempo kazanması ve pozisyon zenginliği yaşanmasına karşın, çünkü maçın adına yakışır kaliteye ulaşamamasına biraz da bu yanıyla bakmakta yarar var.

Trabzonspor, rakibe önde basarak ve hücumda inisiyatifi alarak oyuna başladı. Sivasspor orta sahasının, savunmasına destek vermekte zorlandığı bu bölümde golü de buldu. Alanzinho'nun soldan savunmanın arkasına yaptığı ortada, Selçuk golü attı. Golün oluşumunda evet, Alanzinho'nun ortası gerçekten güzeldi. Ancak Sedat'ın pozisyon alamaması ve boş bırakılan Selçuk'a çok rahat bir vuruş şansı tanınması da Sivasspor savunmasının hatasıydı.

Trabzonspor'un skor avantajının verdiği moral ve güvenle daha dengeli oynaması ve üzerine gelen rakibin arka alanda oluşturacağı boşluklardan daha verimli yararlanması beklenirken, Sivasspor'un oluşturduğu baskıyla bir anda sahadaki roller değişti.

Beklerinin de hücumla katılımıyla kanatlardan etkili gelmeye başlayan Sivasspor, duran toplar ve kenar ortalarla Trabzonspor savunmasına çok zor anlar yaşattı. Sağda Engin, solda Alanzinho'nun takım savunmasına yaptığı desteğin yetersiz kalması, daha doğrusu orta alanın oyunu tutamaması, hissedilir bir Sivasspor üstünlüğünü oluşturdu. Trabzonspor savunması duran toplarda Sedat'a iki kez kafa vurma şansı tanıdı. Top birinde direğe çarpıp dışarı gitti, diğerinde Tony Sylva'da kaldı. Yüksek toplar da Trabzonspor savunması için sürekli sorun oldu. Adam paylaşımlarında ve ilk toplara müdahalelerde yetersiz kalan Trabzonspor savunması onca hataya karşın ilk yarıyı gol yemeden kapattı.

Ancak ikinci yarının başında Kamanan'ın ceza alanı dışından attığı şutta Tony Sylva geç hamle yapınca, savunma hatalarından olmayan gol, biraz gecikmeli de olsa bu defa kaleci hatasından geldi.

Hugo Broos, 60. dakikada çok yerinde bir değişiklik yaptı, Selçuk'u dışarı, Ceyhun'u oyuna aldı. Ardından da Trabzonspor'un orta alandaki direnci artmaya başladı. Oyunda kontrolü yeniden ele geçiren Trabzonspor, bu değişiklikten 7 dakika sonra gole yaklaştı. Ceyhun dışarıdan çok sert vurdu, Petkoviç'i de geçen top üst direktan oyun alanına döndü. 75. dakikada Umut pozisyona girdi, Petkoviç müdahale etti. 77. dakikada Ceyhun yeniden sahne aldı. Yine dışarıdan vurdu, bu defa top köşeden fileleri buldu. Sivasspor'un fizik olarak da mücadeleden düştüğü son yarım saatte, Trabzonspor oyunun tümüyle hakimi oldu.

İlk haftanın en önemli maçının enteresan özelliği, geçen sezon sahasında sadece bir yenilgi alan Sivasspor'un daha ilk maçta yenilgiyle tanışmasıydı. Geçen sezonun iç sahada en fazla puan toplayan takımı Sivasspor, aynı dönemin dış sahada en fazla puan kazanan ekibi Trabzonspor'a yenildi. z.col@zaman.com.tr

Fenerbahçe'nin bu oyun yapısında Güiza 30 gol atar

Zeki Çol 2009.08.12

Güiza, geçen sezonun en fazla eleştirilen oyuncusuydu. İspanya liginin gol kralı olarak Türkiye'ye gelmiş, ama koca bir sezonu beklentilerin çok uzağında kalarak ve hayal kırıklığı oluşturarak geride bırakmıştı.

Ligde 11, Avrupa kupaları ve Türkiye Kupası'nda 2'şer gol atabilen Güiza, hepi topu 15 golle sezonu kapatmıştı.

Şimdi Güiza, 4 resmî maçta 5 gol atıp yeniden gündeme oturdu. Yani tüm sezon boyunca attıklarının üçte birini, henüz daha sezonun başında rakip filelere bıraktı.

Peki, ne değişti? Güiza mı? Yoksa sistem farklılığı mı bu verimliliği getirdi?

Tabii ki Güiza'nın uyum sürecini geride bırakması önemliydi. Ancak performans artışını, asıl Fenerbahçe'deki oyun anlayışı değişikliği sağladı.

Aragones döneminde Fenerbahçe arkaya yaslanarak oynuyor, savunma güvenliğini ön planda tutuyor, geriden uzun toplarla hücum çıkıyor, ceza alanında yeterince çoğalamıyor, kanat hücumunu beceremiyor, Güiza'yı ileride sürekli rakip stoperlerin kısılcığında bırakıyordu.

Daum'la birlikte Fenerbahçe pozitif futbolla yeniden tanıştı. Orta alanda oluşturulan etkili pas trafiği, kanatların verimliliği, hücumda çok adamla verilen destek, ceza alanı içerisine daha fazla hücum oyuncusunun sokulması, asıl önemlisi Fenerbahçe'nin önde oynaması derken, ortaya apayrı bir takım çıktı.

Şimdi, rakip savunmaları takım olarak tehdit eden bir Fenerbahçe var. Gökhan Gönül-Kâzım ikilisi sağ kulvarı iyi kullanıyor. Kâzım, tıpkı Emre Belözoğlu ve Güiza gibi, bu sezona pozitif gelişmelerle başlayan bir oyuncu. Artık hem daha disiplinli hem de daha etkili oynuyor. Gökhan kanattan bindirince, geçmişteki gibi onun önünü kapatmıyor. Çapraz koşularla içeriye kat ediyor ve hücumda destek veriyor.

Aynısını, hatta daha iyisini Dos Santos yapıyor. Dikkat edin, Dos Santos, Güiza'nın solundan ikinci bir santrfor gibi sürekli ceza alanı içerisinde gol kovalıyor. Özellikle Alex'in etkili final paslarıyla buluştuğunda, bir yandan savunmanın dengesini bozuyor, diğer yandan pozisyon zenginliğine katkı sağlıyor.

Güiza'nın en büyük şanslarından biri bu zaten. Kâzım ve Dos Santos çapraz koşularla ceza alanına girdiklerinde, savunmalar yerleşmekte ve adam paylaşımında zorluk yaşıyor. Alex gibi bir ustanın da sürekli bu alana girip çıkmasıyla, Güiza ileride tek adam olarak oynadığı günlere oranla, artık markajdan daha rahat kurtulma ve boş kalıp gol vuruşu şansını buluyor.

Fenerbahçe'nin Güiza'yı rahatlatan oyun anlayışının en önde gelen isimlerinden birisi, hiç kuşkusuz Gökhan Gönül. Gökhan öylesine etkili bindirmeler yapıp, öylesine net paslar veriyor ki, Güiza'ya bazen doğru yerde olup tek vuruşu yapmak kalıyor.

Evet, Fenerbahçe'nin değişen hücum anlayışı ve pozisyon zenginliği yaşamasıyla birlikte artık Güiza rahatladı. Ve golleri sıralamaya başladı.

Yalnız adamlıktan kurtulmasını sağlayan yeni sistemde gol atınca, özgüven artışını da yaşadı.

Öngörüm şu; bir sakatlık yaşanmaz, geçen sezonki kadar forma şansı bulursa -ki Daum'un ilk tercihi o- Güiza gol sayısını en az ikiye katlar.

Üç kulvarda yolculuğa çıkan Fenerbahçe'de Güiza resmî maçlarda en az 30 gol atar. Ve Okçu, bu defa karavana atan değil, sürekli hedefi vuran adam olarak gerçek kimliğine dönüş yapar.

Evde huzur bozuldu!

Evdeki huzur, daha ilk haftadan bozuldu!

Lig, alışlagelmişin aksine deplasman takımlarının ezici üstünlüğü ile başladı.

9 maçın sadece birinde, o da Bursaspor sahasında maç kazanan tek takım oldu. Diğer 8 maçta, deplasman takımları puan buldu. Trabzonspor, Ankaraspor, Galatasaray, Fenerbahçe 3'er, Beşiktaş, Ankaragücü, Kayserispor, Eskişehirspor 1'er puanla evlerinin yolunu tuttu.

Deplasman ekiplerinin 12 gol atıp 16 puana ulaştıkları başlangıç maçlarında, ev sahipleri yalnızca 8 gol kaydetti, 7 puan toplayabildi.

Bu dikkat çekici tablonun özellikle altını çizmek istedim. Zira lig, bugüne dek hep takımların sahalarında daha başarılı oldukları süreçleri yaşadı. Sözgelimi, son 5 sezonun verilerine göre, sezon sonu itibarı ile toplam puanların, 2004-2005'te yüzde 61,8, 2005-2006'da yüzde 55,3, 2006-2007'de yüzde 62,8, 2007-2008'de yüzde 61 ve geçtiğimiz sezonda yüzde 60,6'sını ev sahipleri kazandı.

Geçen sezonun ilk haftasını ev sahipleri 15, deplasman takımları 9 puanla geride bıraktı. Oran yüzde 65,2'ye tırmandı.

Bu defa ne mi oldu?

Deplasman takımları puanların yüzde 69,5'ini alırken, ev sahipleri 30,5 gibi son derece düşük bir oranda kaldı.

Elbette haftalar ilerledikçe bu tablo ev sahiplerinin lehine değişecek. Lâkin, deplasman takımları her zamankinden daha başarılı bir sezon yaşarlarsa bu, en azından bana hiç de şaşırtıcı gelmeyecek.

Endişeye gerek yok

Hazırlık dönemi... Ardından ilk Anderlecht maçı... Ve son olarak da Trabzonspor karşılaşması.

Sivasspor şu sıralar, üst üste gelen yenilgilerle vahim bir süreci yaşıyor.

Hadi skorları bir yana bırakın... Oyun olarak da her geçen gün biraz daha sıradanlaşıyor.

Böylesi dönemler, sakın olmayı, doğru kararlar ve mesajlar vermeyi, gerçekle akılcı bir yöntemle yüzleşmeyi gerektirir. Ancak görülen o ki, Sivasspor'da yavaş yavaş bir panik havası da yaşanmaya başlıyor.

Sıkıntılar belli... Sivasspor gerçek kimliği ile buluşamıyor. Agresifliğini yitirmiş... Mücadeleci kimliğini yitirmiş... Saha içi yardımlaşma yeterliliğini yitirmiş... Takım olma olgusundan giderek uzaklaşıyor.

İlk Anderlecht maçından sonra bir noktaya dikkat çekmeye çalışmıştım. Tekrar hatırlatacağım. Sivasspor yetenekleri sınırlı oyunculardan kurulu bir takım. Asla bir Beşiktaş, bir Fenerbahçe, bir Galatasaray, bir Trabzonspor değil. O kadrolarda bireysel yeterlilikleri gelişmiş çok sayıda oyuncu var. Ve o oyuncular, bazen o yeterlilikleriyle maçın skoruna etki yapabiliyor.

Sivasspor'un bu dezavantajını ortadan kaldırmasının tek yolu var; takım oyunu oynamak. Tıpkı son iki sezonda yaptığı gibi özveriyle mücadele etmek. Bu kadro, zevk veren, keyif veren, heyecan veren, önde basarak rakibi bunalıma iten üst düzey oyun oynayamaz. Ama doğru oyunu oynar. Kadro kapasitesine uygun ve sürekli mücadele eden bir oyun anlayışıyla ligin deve dişlerinden biri olmaya devam eder.

Ancak, önce orta sahanın düzeltilmesi koşuluyla. Sivasspor'un yakın geçmişte en dinamik ve oyuna, skora, takıma en fazla katkı sağlayan bölgesi olan orta saha, şimdilerde yolgeçen hanı gibi. Bu bölge verimli olmaya başladığında Sivasspor da toparlanma sürecine girer.

Evet, alınan skorlar kötü... Hatta iç karartıcı... Bir adım daha ileri gidelim, endişe verici.

Lâkin paniğe gerek yok.

Yeter ki Sivasspor kendi gerçekleriyle sağlıklı bir yüzleşmeyi yaşasın... Bu badireli dönemi aşar. Bunu yapamazsa zaten çok zor günler yaşar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galatasaray keyif veriyor

Zeki Çol 2009.08.16

Galatasaray'ın bu sezona yansıyacak en büyük avantajlarından biri, kadro derinliği. Rijkaard'ın takım içi rekabeti geliştirmesi adına, bu derinlik gerçekten çok önemli. Üç ayrı kulvarda iddialı olmak isteyen bir takımın, oyuncularından dönüşümlü yararlanması da zaten ancak bu artı değerle mümkün.

Rijkaard, dün çok olumlu bir mesajı verdi. Geri dörtlünün tamamını değiştirdi. Ukrayna milli maçında oynayan Gökhan Zan, Servet, Hakan Balta ve sonradan giren Sabri'yi kulübede tuttu. Servet, 18'de yoktu. Yine aynı maçta orta alanda görev yapan Ayhan'a başlangıç kadrosunda yer vermedi. Avrupa Ligi'ni de düşünerek hem bu oyuncularını dinlendirdi, hem de Uğur, Emre Güngör, Emre Aşık, Volkan, Barış'ı takım içi rekabete hazır tuttu.

Bu yaklaşım, hiç kuşku yok önümüzdeki günlerde Galatasaray'a çok sayıda oyuncunun hazır ve formda olduğu bir ortamı sağlayacak.

Oyun tam da beklendiği gibi başladı. G.Saray kontrolü hemen ele aldı. Ceza alanına sürekli kenarlardan uzun toplarla servis yaptı. 22. dakikaya gelindiğinde Sarı-Kırmızılı ekibin ceza alanına gönderdiği orta sayısı 14'ü buldu ve rakip bunun sadece 5'ine müdahale edebildi. Dolayısıyla G.Saray'ın özellikle yüksek toplarda belirgin bir üstünlüğü oluştu. Ancak son vuruşların çoğunun isabetsiz ya da kötü olması nedenleriyle bu süreç gol getirmedi.

Herkesin Galatasaray'dan gol beklediği o baskılı dönemde, ilginçtir öne geçen Denizlispor oldu. Bangura'nın sağdan yaptığı ortada Angelov aradan çıktı, savunmanın adam paylaşma hatasından yararlandı ve ilk organize Denizlispor atağında golü attı. Devrenin bitiminde Kewell'in penaltısıyla eşitlik sağlandı. 59. dakikada Arda, Galatasaray'ı galibiyete taşıyan golü kafayla filelere bıraktı. Sonrasında gelen iki golle Galatasaray, dirençsiz rakibine fark yaptı.

Denizlispor, fikstür zorluğuyla lige başlamanın tabii ki dezavantajını yaşadı. Önce F.Bahçe, sonra da Galatasaray gibi iki güçlü rakiple oynadı. Ancak hemen belirtmeliyiz, bu dezavantajın dışında Denizlispor'un hissedilir ve ciddi sıkıntıları var. Onlardan biri savunmada. Tıpkı geçen hafta Fenerbahçe'ye sahasında yenildiği maçta da

olduğu gibi, Denizlispor savunması hele yüksek toplara ilk müdahalelerde yetersiz kalıyor. Hücum organizasyonunda ve takım oyununda da gözlenen eksiklikler buna eklendiğinde, sanırım Denizlispor'un önümüzdeki maçlarda da başı çok ağrıyacak.

G.Saray diri, dinamik, baskılı ve geçen sezondan çok farklı. Artılarından biri oyuncularındaki oynama isteği. Hücumda değişik özellikleri olan yetenekli ve etkili oyunculara sahip. Futbolda yetenek, organizasyon ve istekle birleşince ortaya zaten keyif veren bir takımı çıkarıyor. Ve bu G.Saray keyif veriyor.

z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe geç açıldı

Zeki Çol 2009.08.17

Dün de Alex sakatlandı. O da adalesinden. Tıpkı Honved maçının 13. dakikasında gol vuruşunu yaptıktan sonra sakatlanan Roberto Carlos gibi... Hazırlık dönemindeki sakatlığı yeni atlatan Semih gibi... Ve halen sakatlığı süren Mehmet Topuz gibi.

F.Bahçe'de darbeye bağlı olmayan adale sakatlıklarının sayısı dikkat çekici boyutta. Bir oyuncunun adale sakatlığının gerisinde yatan etkenler belli... Ya aşırı yükleme... Ya yanlış yükleme... Ya da oyuncunun kendisine bakmaması.

Öyle ya da böyle... F.Bahçe'deki adale sakatlıklarının sıklıkla yaşanır olması, şu aşamadaki en önemli sorun. Ve mutlaka bu sorunun giderilmesi, hata neredeyse düzeltilmesi gerekli.

Ben bu satırları yazarken, Alex'in sağlık durumunu yansıtan bir doktor açıklaması yapılmamıştı. Ancak böylesi sakatlıkların ardından oyuncunun dönüş süresinin ortalama üç haftayı bulduğu dikkate alınırsa görülen o ki Alex, UEFA Avrupa Ligi'nin bu etabında ve Diyarbakırspor ile yapılacak ilk lig maçında oynayamayacak.

Maça döneyim... F.Bahçe oyunun genelinde kontrolü elinde tuttu. Ancak, Alex'in henüz 8. dakikada sakatlanıp çıkması orta alanın hele de savunmasının arkasına atılacak toplarda pozisyon hazırlama şansını hissedilir ölçüde azalttı. Zira Deivid, Alex'in pozisyonunda asla Alex gibi etkili oynayamıyor ve nitekim oynamadı da.

Sivasspor, ilk bölümde eski oyun kimliğini sahaya yansıttı. Çok adamla ve sürekli alan daraltarak savunma yaptı. F.Bahçe'nin iki kanat adamı Kazım ile Dos Santos'un koşu yollarını tıkadı. Beklerin bindirmelerini orta alan desteğiyle etkisiz kılmaya çalıştı. Ceza alanı içerisine pozisyon vererek rakibi sokmamaya çabaladı. Geriden uzun toplarla çıkıp, ani ataklarda gol aradı.

Sivasspor'un iyi savunma yaptığı ilk yarıda, F.Bahçe ceza alanında etkin olamadı.

İkinci yarıda F.Bahçe de, oyun da hareketlendi. Önce Emre'nin iki direğe çarparak oyun alanına geri dönen şutuyla F.Bahçe gole yaklaştı. Ardından Volkan, 1 dakikada iki gollük vuruşu çıkardı. Kananan ve Ersen'in şutlarında rakibe gol şansı tanımadı. Aradan birkaç dakika geçti, bu defa Önder'in kafa şutu direktte patladı. 50 dakika boyunca gol pozisyonunun adeta mumla arandığı maçta, 8 dakika araya 4 önemli hareketin sığması, maça gecikmeli de olsa seyir zevki kattı.

70. dakikada ilk gol geldi. Emre ceza alanının dışından vurdu, ofsayt konumunda olan Kazım topu tuttu, plasesini Petkoviç çıkardı. Kazım yeniden önüne düşen topu, ikinci vuruşta rahatlıkla filelere gönderdi.

F.Bahçe'nin bu golle baskısı ve iştahı da arttı. 81. dakikada Petkoviç klasik hatalarından birini yaptı! Emre'nin korner atışında birinci direktteki Kadir'in önünden geçip yerde sekerek gelen topun bacakları arasından filelere gidişine engel olamadı. 2-0'dan sonra Sivasspor oyun disiplinini iyice yitirdi. Ve perde Dos Santos'un şık bir hareket serisi sonucu attığı golle kapandı.

Sivasspor, F.Bahçe karşısında, Kadıköy'de yine fark yedi. İkinci haftayı da yenilgiyle geride bıraktı. F.Bahçe ilk yarısında zorlandığı, ilk golü ofsayttan attığı maçı 3-0 gibi net bir skorla kazandı. Ve bu haftayı 3 puanla geride bıraktı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Farklılığı sağlayan Rijkaard

Zeki Çol 2009.08.19

Rijkaard'ın şaşırtıcı ve radikal bir karar olarak algılanan seçimi, çoğu futbol adamı tarafından yadırgandı. Hatta Denizlispor öne geçtiğinde, "Böyle takım mı çıkarılır?" eleştirilerine de yol açtı.

Galatasaray puan kaybı yaşasa, şimdi Rijkaard boy hedefi yapılacaktı. Farklı kazandı, "rotasyon" adı verilen dönüşümlü oyuncu kullanımının eleştirel anlamda çok fazla üzerinde durulmadı.

Ben, skora bakmaksızın bu seçimin doğru, faydalı, haklı olduğunu düşünenlerdenim.

Nedeni şu:

Futbolda üst düzey bir takım, sezonda 50 ile 60 arasında değişen sayıda resmi maç oynuyor. Neresinden bakarsanız bakın, özel maç sayısı da 10'un altına düşmüyor.

İdeal on bir denilen, en iyi oyuncularınızdan kurulu kadroyu böylesi yoğun bir trafiğin içerisinde yıpratma hakkınız artık yok. Zaten onun için, bu tür takımlar birbirine yakın performanstaki oyunculardan oluşan geniş kadrolarla mücadele ediyor.

"Kazanan kadro değiştirilmez" yaklaşımının mazide kaldığı bir süreci yaşıyoruz.

Kazanan kadrolar, hele Batı'nın üst düzey takımlarında sürekli değişiyor.

Bunun pratikte çok yönlü yararları var.

Lig, yerel kupa, Avrupa kupaları ve tabii ki milli maçların yoğunluğu, sezon içerisinde ortalama 4 günde bir maç oynanmasını beraberinde getiriyor. Dolayısıyla bu sıkışık trafik, sanılanın aksine oyuncuyu en çok mental anlamda olumsuz etkiliyor. Farklı iklim koşulları, farklı coğrafyalar, farklı statlar, farklı rakipler derken, maçlar üst üste bindiğinde, oyuncu fiziksel yönden ne kadar formda olursa olsun hissedilir bir konsantrasyon sorunu yaşıyor. Bu da doğal olarak performansını azaltıyor.

Oyuncunun, böylesi süreçlerde en öncelikli sorunu olan mental yorgunluğun azaltılması açısından rotasyon çok önemli.

Tabii ki rotasyonun faydaları, yalnızca mental yorgunluğun giderilmesiyle sınırlı değil. Üst üste maç oynamanın getireceği fiziksel yorgunluk da bu yöntemle asgariye indiriliyor.

Rotasyonun bir diğ er faydası, sakatlanma riskinin d üş r lmesi. Mental ve fiziksel yorgunluğ un yol a tığ ı başta adale sakatlanmalarının rotasyon sayesinde önüne ge ilebiliyor.

Futbolumuzda en fazla ele tirdiğ imiz sorunlardan biri,  oğ u teknik adamın takım içi rekabeti geli tirememesi. Mesela geçen sezon Trabzonspor bunu yapamadığ ı için, kritik evrelerde seçeneksiz kalmıştı.

Takım içi rekabeti geli tirebilmeniz için, geniş bir kadroyu kullanmanız gerekiyor. Eğ er kadro yapınız da elveri liyse art arda oynanan lig, yerel kupa ve Avrupa kupası maçlarında oyuncularınızdan dönüşümlü yararlanmanız, başta tüm futbolcularınızı formda tutmak ve daha iyi oynamaya, daha çok süre almaya yöneltmek gibi bir artı değ eri sağlayabiliyor.

Bunları yapabildiğ inizde ise hem fiziksel hem mental anlamda formda olan, isteğ i artmış, i tahı kabarmı  bir takımı, neredeyse her maçta vasatın üzerine çıkabilecek bir performansa y neltebiliyorsunuz.

Elbette bu tercihi yapabilmeniz olmazsa olmaz bir koşulu var. Sistemin oturması. Eğ er teknik adamın  ng rd ğ u sisteme, tüm oyuncular adapte olabilmisse zaten o takımda hangi oyuncuya forma verdiğ inizin de aman aman bir önemi bulunmuyor.

Galatasaray'ı herkes farklı görüyor. Doğ ru, Galatasaray bu sezon, şu an itibarıyla çok farklı duruyor. Ama bu farklılığ ın gerisinde yatan en önemli etken, Rijkaard'ın duruşu.

Yani Galatasaray'da farkı aslında Rijkaard yaratıyor.

Galatasaray ile Fenerbahçe'ye 30'ar dakika yeter!

fLigde daha başlangıç sürecinde iki takım ayrı duruyor. Biri Galatasaray, diğ eri Fenerbahçe. Belki öngörüde bulunmak için çok erken, ancak zirve yarışında bu iki takımın, diğ erlerine oranla çok daha etkin olmaları bekleniyor.

Gerek Galatasaray, gerekse Fenerbahçe'nin geniş ve bireysel yeterlilikleri geli mi  oyuncularından oluşan ve şimdilik oyun organizasyonu olarak da rakiplerinin önünde duran kadroları, geçen sezonun aksine, hele zayıf rakipler karşısında kolay kolay puan bırakacağ a benzemiyor.

 ng r m  u:

Bu iki takımın 90 dakika belli tempoda oynamalarına bile gerek yok. Gerçek ritimlerini tutturaları 30 dakikalık bir süre bile, ligde  oğ u rakiplerini kolaylıkla yenebilecekleri izlenimini doğ uruyor. Zira özellikle hücum organizasyonunda hem Galatasaray hem de Fenerbahçe'nin, farklı oyun anlayı larında olsalar dahi kontrol edilmesi çok zor oyuncuları var.

Galatasaray'ın  n elemeler dâhil 6 resmi maçta 20, Fenerbahçe'nin ön eleme, Süper Kupa ve Süper Lig'deki toplam 5 resmi maçta 13 gol atmaları da bunu gösteriyor. Aslında fazla uzağ a gitmeden iki takımın da kadrolarına göz atın... Kadro derinliğ i olan Galatasaray ile Fenerbahçe'nin, ligdeki rakiplerinden farklı özellikleri de zaten burada yatıyor. Zira iki takım da birbirine yakın güçte iki farklı kadroyu sahaya sürebilecek bir yeterliliğ i yaşıyor.

Dilerseniz, yandaki alternatifli on birlere göz atın. İki takımdan çıkacak o iki farklı on birden herhalde biri  ampiyonluğ a oynar, diğ eri de UEFA Avrupa Ligi'ne gider. Böylesi bir kadro yeterliliğ inin sahibi olmak,  u anki oyun yapılarını daha da geliştirmeleri halinde yalnızca yerel rekabette değ il, Avrupa kupalarında da bu iki takımın en önemli avantajı.

Skor iyi de, bu sakatlıklar ne olacak?

Zeki Çol 2009.08.21

Stade de Geneve'in belleklerimizde farklı bir yeri var. Gelin önce biz nostaljiyle başlayalım. Ve 15 Haziran 2008'i hatırlayalım... Hani şu 2-0 yenikken 3-2 kazandığımız Çek Cumhuriyeti maçını.

Avrupa Şampiyonası'nda tarihe geçen o zafer gecesini anmamak olur mu? Milletçe hop oturup hop kalktığımız hele son dakikalarında adeta bir rüya alemine yolculuk yaptığımız, Nihat'ın mükemmel golüyle mutluluk gözyaşları akıttığımız yer, Stade de Geneve.

Bizim için ayrı bir anlamı olan bu statta, bu defa farklı bir kulvarda dün akşam da futbol keyfi yaşadık.

F.Bahçe, Sion karşısında daha maç başladığında farkını ortaya koydu. Kontrolü hemen ele aldı. Orta alanda hissedilir bir üstünlüğü sağladı. Savunmasını sağlam tuttu. Ve sabırla Sion kalesinin kilidini açmaya çalıştı.

Oyunun genel gidişinde üstünlüğü elde tutmasına karşın özellikle kanatları etkili kullanamamak, Güiza'yı önde yalnız bırakmak, ceza alanı içerisine fazla adam sokamamak, F.Bahçe'nin beklenen golü geç bulmasını sağladı. Devre biterken ilk organize atak ve ilk etkili orta Kazım'dan geldi. Güiza, sağdan yapılan ortada topu Dos Santos'a indirdi. Savunmanın arkasında boş kalan Dos Santos, skoru 1-0'a getirdi.

Dos Santos denilince hemen bir paragraf açmalıyız. Oyun içerisinde, hele kanat bindirmelerinde ve kanat ortalarında Dos Santos fazla tehlikeli değil. Ancak çapraz koşularla santrfor arkasına yaklaşıp sıkça pozisyon bulabiliyor. Dün de golü böyle attı. Bundan sonra da bu tür golleri atacağa benziyor.

F.Bahçe'nin üstünlüğü ikinci yarıda da sürdü. Özellikle sağdan Gökhan-Kazım ikilisinin yaptığı bindirmelerle F.Bahçe, rakip savunmayı dağıttı. Sion'un beraberlik için öne çıkıp arka alanda boşluklar bıraktığı süreçte ise öyle fırsatlar heba edildi ki... Boş kaleye, kaleciyle karşı karşıya goller birbiri ardına kaçtı. Nihayet 85. dakikada Semih'in, "al at" dercesine verdiği pasla Kazım skoru 2-0 yaptı.

Bu skor, F.Bahçe için yeterli. Kadıköy'deki rövanş farka gebe. Bu işin artık sürprizi bile olmaz. F.Bahçe, bugünden grubun içerisinde.

Şimdi bir konuya tekrar dikkat çekmek isteyelim. Sivasspor maçından sonra çok önemli olduğunu düşündüğüm bir sorunun altını çizmiştim. Hazırlık döneminde Semih, ilk Honved maçında Roberto Carlos, antrenmanda Mehmet Topuz, Sivasspor karşılaşmasında Alex'in sakatlanmalarına... Bu sakatlıkların bir ortak noktası vardı. Darbeye bağlı olmayan böylesi adale sakatlıklarının ya aşırı yüklemekten, ya yanlış yüklemekten ya da oyuncuların kendilerine iyi bakmamasından kaynaklanabileceğini yazmıştım. Üçüncü şıkkı, yani oyuncuların kendilerine bakmamalarını zaten düşünmemiştim. Bu defa Deniz sol bacağının arka adalesinden sakatlandı. F.Bahçe, şu an fazla sakatlık sorunu yaşayan takım. Sadece 6 resmi maçta 3 oyuncu kaybetti. Bunlar tesadüf değil. F.Bahçe'de, evet iyi şeyler oluyor. Ancak bir şeyler de ters gidiyor. O ters giden şey belli. Daum'un, antrenman sistemini tez elden gözden geçirmesi gerek. Aksi halde bu adale sakatlıkları sürececek, hem Daum'un hem de F.Bahçe'nin başı çok ağrıyacak. z.col@zaman.com.tr

Bırakın maç kazanmayı, Beşiktaş pozisyona bile giremiyor

Zeki Çol 2009.08.23

İlk yarı bittiğinde kendimi zorladım... Futbol keyfi olarak aklımda kalan ne? Bunun yanıtını aradım. Açıkçası pek bir şey bulamadım.Çünkü iki takımda da oyunu yönlendirmekle ödevli oyuncular, fazlasıyla yetersiz kalmıştı.

Savunmacıların daha dikkatli oldukları bir gerçektir. Ama onları zorlayacak atak girişimleri de yok denecek kadar azdı.

Beşiktaş, Nihat'ı önde oynatarak maça başladı. Denizli, Nobre'yi kenarda tutup, tercihini Nihat'tan yana kullanınca Beşiktaş doğal olarak ileride top tutmakta zorlandı. Nihat türünde bir oyuncuyu santrfor oynatıyorsanız, oyun tercihinde de bazı değişiklikleri yapmalısınız. Nihat pivot santrfor değil. Yüksek toplarda etkili değil. Çabuk, hareketli, tek vuruşları iyi yapan bir oyuncu. O zaman Nihat'ı savunmanın arasına, arkasına atılacak toplarla buluşturarak, onun bilinen özelliklerinden yararlanmalısınız. Oysa Beşiktaş'ın dün sahaya sürdüğü başlangıç onbirinde, Nihat'ı bu tür toplarla buluşturacak oyuncu yok denecek kadar azdı. Bir tek Tello o topları atabilir. O da rakip tarafından iyi kontrol edilince, Nihat'ın o bölgede oynatılmasının hiçbir yararı olmadı. Artı, çapraz koşularla öndeki dış oyuncuların santrfor arkasına girmelerini sağlayacak paslar da atılmadı. Oyunun orta alanda sıkıştığı, rakibin alanları iyi kapattığı böylesi oyunlarda hücumla etkinlik katmak için iki seçenek vardı... Biri dış şutlarla avantaj sağlamak. İkincisi kanatlara işlerlik kazandırmak. Beşiktaş oyunun ilk bölümünde bunları da yapamadı. Erhan'la birkaç kez sağ kanattan bindirdi. Lakin Erhan, topu sürekli arkadaşlarının aksiyon sahalarının dışına ortaladı.

Bu arada yadırgadığım bir hareketi de belirtmeliyim. Bir korner atışı sonrası oluşan taçı Nihat kullandı. Takımın santrforu taç kullanmaz. Böylesi zamanlarda gol bölgelerinde kendisine gelecek topu bekler!

Mustafa Denizli, ilk yarıdaki etkisizliği gidermek için ikinci yarıya iki değişiklikle başladı. Sağ bekte verimsiz Erhan'ın yerine Rıdvan, Fink'in yerine ise Nobre'yi oyuna aldı. Nobre'yi santrfora, Nihat'ı arkasına çekti. Böylece bir fazla hücumcu oynatıp verimsiz kalan orta sahada da hem topa daha fazla sahip olmak hem oyun organizasyonunu daha aktifleştirmek istedi. Bunu kısmen gerçekleştirdi. Söz gelimi Nihat, oyuna daha fazla katıldı. Beşiktaş rakip alanda daha fazla top dolaştırdı. Ancak pozisyon üretiminde yine çok yetersiz kaldı.

Aslında Beşiktaş'ın temel sorunu da burada yatıyor zaten. Ve bu sorun yalnızca bu maça özgü değil. Hücum organizasyonunda Beşiktaş'ın açıkça gözlenen yetersizliği var. Hele de Yusuf'un olmadığı oyunlarda bu sorun kendisini çok daha fazla hissettireceğe benziyor. Çünkü Beşiktaş'ta kanatlar işlemiyor. Orta alan destekli organize ataklarla ceza sahası içine girilemiyor. Maçı değiştirecek oyuncu sayısının sınırlı oluşu, iyi kapanan savunmalar karşısında takımı seçeneksiz bırakıyor.

G.Birliği, oyun disiplinini maç boyunca bozmadı. Çok iyi mücadele etti. İyi savunma yaptı. Beşiktaş'ın risk üstlendiği ikinci yarıda geniş alanlar bulup, etkili kontrataklarla gole yaklaştı. Yakaladığı fırsatları değerlendiremedi ve kazanabileceği maçı beraberlikle noktaladı. Son şampiyon Beşiktaş, lige sancılı girdi. Üç maçta 4 puan kaybetti. Beşiktaş'ın acilen toparlanması gerekiyor. Bu kısır oyunla ileride daha büyük sıkıntılar yaşayabilir. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gak mı gaf mı bu söylenecek laf mı?

Zeki Çol 2009.08.26

FÖnce size üç kulübeden isimler vereceğim. Galatasaray'ın Kayserispor, Fenerbahçe'nin Diyarbakırspor ve Beşiktaş'ın Gençlerbirliği maçlarından.

Galatasaray kulübesinde oturan isimler Orkun, Uğur, Barış, Elano, Mehmet Topal, Nonda, Emre Aşık... Fenerbahçe kulübesinde bulunan oyuncular Volkan Babacan, Vederson, Selçuk, Özer, Önder, Bekir, Uğur Boral... Beşiktaş kulübesinde yer alanlar ise Korcan, İsmail, Rıdvan, Nobre, Necip, Serdar, Erkan.

Sadece bu üç kulübeye bakıp, Beşiktaş ile Fenerbahçe ve Galatasaray arasındaki güç, alternatif, denge ve yeterlilik farkını gözlemeniz mümkün.

Beşiktaş sancılı bir süreçte. İbrahim Toraman, Ekrem, Delgado'nun uzun süreli, Yusuf, Bobo, Rüştü'nün dönemsel sakatlıkları zaten kadro derinliği Fenerbahçe ve Galatasaray'la kıyaslanmayacak ölçüde yetersiz kalan Beşiktaş'ı iyice sıkıntıya soktu.

Gençlerbirliği maçında, kimileri tarafından eleştirilen iki bek değişikliğiyle kanat etkinliğinin artırılmasının istenilmesinde, biraz da bu seçeneksizliğin rolü var.

Beşiktaş üretken değil... Beşiktaş hücum zenginliği oluşturamıyor... Beşiktaş oynarken keyif vermiyor... Geçen sezonun şampiyonu, ilk üç maçını 4 puan kayıpla geride bıraktı. Tabii ki bunlar medya tarafından eleştirilecek. Kimileri bu eleştirileri olması gereken ölçüde yapıyor... Kimileri dozu artırıyor... Kimileri de kişiselleştirip haddini aşıyor. Öte yandan bu eleştiriler yalnızca medyadan da gelmiyor. Beşiktaş camiası içerisinde, hele Denizli karşıtları durumdan vazife çıkarıp, bazen kapalı kapılar arkasında, bazen aleni teknik direktörü hedef tahtasına koyuyor.

Mustafa Denizli, önceki gün bir açıklama yaptı. "Kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla" gibilerinden eleştirenleri leş kargası olmakla dahi suçladı.

Düzeysiz, yakışsız, biraz içinde bulunulan ruh halinin yansıması ve asla o düzeydeki bir teknik adamın kültürüyle bağdaşmayan, hakaret içerikli bir açıklama!

"Kargalar bize kılavuzluk yapamaz" diyen Denizli, Beşiktaş teknik direktörlüğüne başlamadan önce, hadi leş kargası olmasa bile kılavuz kargalık yaptığını ne de çabuk unuttu!

Madem hem leş hem de kılavuz kargalardan hayır gelmiyordu, o zaman niye o safta durup, başta Beşiktaş'ın o dönemki teknik direktörü olmak üzere çoğu meslektaşına kanaat önderliği yapmaya kalktı?

Denizli'nin benzetmesine konu olan karganın iki bilindik özelliği var. Biri uzun yaşaması... Diğeri kindar olması.

Medya, o benzetmede olduğu gibi uzun yaşayan bir kurum. Lâkin Denizli'nin üstü kapalı anlatmaya çalıştığı ölçüde kindar da değil. Belki farkına varamıyor ama bu medyada Denizli'yi seven, takdir eden, ona destek verenlerin sayısı, diğerlerinden çok daha fazla.

Bir yanıyla La Fontaine'in hikâyesini de çağrıştıran bu gıklama, ağzından bu defa peynir yerine öfke sözcüklerini düşürdü. Ve şık olmadı.

Futbolda şark çıbanı...

Çok olay gördüm, çok olay yaşadım. Yıllardır futbolun değerini aşağılayan, keyfini kaçıran, yüzünü kızartan çok olayla karşılaştım.

Ama böylesiyle ilk defa.

Daha sezonun üçüncü maçı... Takımın iyi oynuyor... Üstelik galip durumda... Ve sen sahaya taş, şişe, domates, eline ne geçtiyse yağıdırıyorsun.

O zaman niyetin kötü... Önyargılısın... Ve provokasyon peşindesin.

Üstelik hangi süreçte? Tam da Türkiye'de Kürt açılımı tartışmalarının yoğunlaştığı, yıllardır süregelen terörün sonlandırılması için çözüm arayışlarının başlatıldığı, kanın durdurulması, kinin bitirilmesi, öfkenin yatıştırılması, kardeşlik türkülerinin mırıldanması için bir iklim değişikliğinin başlatılmak istendiği dönemde.

O zaman niyetin kaygı verecek ölçüde kötü... Toplumsal barışı istemiyorsun... Uzatılan eli görmezlikten geliyorsun... Ve provokasyonu benimsiyorsun.

Hadi saha içi olayları bir yana bırakalım. Ya saha dışına yansıyanlar? Polisi taşıyorsun... Sadece futbol izlemek için stada gelenleri tartaklıyorsun... İnsanları yaralıyorsun... Yetmiyor, ambulansa saldırıyorsun!

Savaşta bile hastanelerin dokunulmazlığı var. O ambulans cana kıyma değil, can kurtarma vasıtası! Ama sen, belki kardeşini, belki arkadaşını, ilk müdahalesini yapıp hastaneye yetiştirecek ambulansa dahi nefret yansıtıyorsun.

O zaman niyetin, gerçekten kötü. O stada futbol izlemek için değil, olay çıkarmak için gelmişsin... Ve provokasyonun alâsını gerçekleştiriyorsun.

Diyarbakır Atatürk Stadi'nin tribünlerinde önceki akşam üç farklı grup vardı. Diyarbakırspor taraftarları... Fenerbahçe taraftarları... Ve o tribüne seyirci gibi gelen provokatörler.

Diyarbakırspor taraftarı, futbol izlemek için oradaydı. Tıpkı Fenerbahçe taraftarı gibi takımlarını desteklemek ve onlardan farklı olarak yıllar sonra bir büyük takımı o sahada seyretmek için.

Provokatörler ise olay çıkarmak, Diyarbakırspor sayesinde kentte oluşabilecek sosyal ve sportif kaynaşmanın daha baştan önüne geçmek için.

Güvenlik zaafından da yararlanıp tribüne bıçak dâhil neredeyse her türlü yabancı maddeyi sokan o provokatörler, hele Trabzonspor galibiyetinden sonra ilgi odağına dönüşen, ligde mücadele etmesine sempatiyle yaklaşan Diyarbakırspor'u, bir anda antipatinin adresi haline getirdiler.

Henüz 3. haftada Diyarbakırspor futbolun şirin yüzünün şark çıbanı oluverdi!

Yazık değil mi?

Ayıp değil mi?

Günah değil mi?

Bu öfke, bu kin, bu nefret, bu şiddet, tıpkı bir bumerang gibi Diyarbakırspor'u vurmuş ve derinden yaralamış değil mi?

Maçı izleyen herkes açık seçik gördü... Bu bir sportif saha olayı değil. Amaç farklı, niyet farklı, hedef farklı... Maç sonu yaşananlara da dikkat edildiğinde bu bir örgüt provokasyonu. Açılan bayraklar, atılan sloganlar, yapılan

eylemler ortada.

Şimdi Diyarbakırspor ceza alacak.

Büyük olasılık, bu provokatörler bu eylemleri bundan sonra da tekrarlayacak. Onlar sayesinde Diyarbakırspor zor günler yaşayacak.

O zaman akla şu soru geliyor: Bu düşmanlık kime?

Futbola mı, sisteme mi, Diyarbakırspor'a mı?

Bunlar heveslerini tatmin etmek isterken, Diyarbakırspor'u düşürecekler. Ve kent, bu provokasyonun karşısında durmazsa, inanın yazık edecekler.

Hoş geldiniz

Bizim takıma üç yeni oyuncu katıldı. Ali Aydın, Okay Karacan, Semih Yuvakuran... Üçü de yakından tanıdığınız isimler. Üçü de bu sayfalara keyif, bu takıma güç katacak birikim, kalite ve değerdeki kardeşlerim.

Ali, yılların oluşturduğu birikimi, başta hakemlikle ilgili deneyimlerini de devreye sokarak sizlere yansıtacak. Bu ülkenin motor sporları denilince en yetkin isimlerden biri olan Okay, sadece pistleri değil, yine yetkin olduğu konuların başında gelen futbolu da değerlendirerek yazacak. Ve Semih... Faal futbolculuk döneminde Galatasaray'ın, Fenerbahçe'nin, Milli Takım'ın değişmezlerinden olan Semih, sahalardaki beyefendi kişiliğini, yazarlık sürecinde de üslubuna yansıtarak yorum yapacak.

Hoş geldin Ali...

Hoş geldin Okay... Hoş geldin Semih.

Bu sayfalar sizlerle daha da renklenecek.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

F.Bahçe'ye Sion uyarısı

Zeki Çol 2009.08.28

Tholot, ilk maç sonrası yaptığı açıklamada, "Fenerbahçe'yi gözümüzde fazla büyüttük. Korkak oynadığımız için kaybettik." demişti. Sion, dün cesur oynadı. Hele ilk yarıda, savunmayı hallaç pamuğu gibi attı, Fenerbahçe'ye ecel terleri döktü.

Üstelik maça daha 2. dakikada yediği golle yenik başlamasına karşın.

Peki, ne oldu da roller bu denli değişti? Deplasmandaki ilk maçta 2-0 gibi net bir skoru yakalayan ve baştan sona kontrolü elinde tutan F.Bahçe, yalnızca rakibi cesur oynadığı için mi, hele savunmasında bu sezon rastlanmadık ölçüde acze düştü?

Hayır. F.Bahçe, rakibi ciddiye almadı. Uzun süre oyun disiplini sağlayamadı. Takım gibi oynayamadı. Savunma yapmayı beceremedi. Hücum organizasyonunda yetersiz kaldı. Ve bunun sonucunda da ilk yarıda amiyane tabirle çuvalladı.

Daum, doğru bir yaklaşımla takımda rotasyon uyguladı. Roberto Carlos'u kadroya almadı. Bilica, Emre, Güiza'yı kulübede tutup, oyuna başladı. Amacı hem bu dört oyuncusunu dinlendirmek hem de diğerlerine ilk onbirde oynama şansı vermektir.

2. dakikada gelen o gol, 2-0'la zaten tur vizesini düşünen F.Bahçe'nin avantajını iyice artırdı. Ama sonrasında müthiş bir boşvermişlik başladı. Kazım, adam kovalamadı. Uğur, adam kovalamadı. Lugano zaten hazır değildi, rakip yüklendikçe iyice sırttı. Önder'le hiç uyum sağlayamadı. Sion, F.Bahçe'nin dış oyuncularını takip etmediği bekleriyle zorlanmadan kanat bindirmeleri yaptı. Bir duran topta, sol beki ortaladı, sağ beki savunmanın arasından yükseldi golü attı. Sıklıkla şut fırsatı buldu. F.Bahçe'den çok daha fazla pozisyon oluşturdu. Sürekli arkaya adam kaçırır F.Bahçe savunması, yine böylesi bir hatayı yapınca Volkan, Dabo'yu indirdi. Sion, penaltıdan skoru 2-1'e taşıdı.

Fenerbahçe, bu golle de akıllanmadı. Yine dağınık, yine verimsiz oynamayı sürdürdü. 40. dakikada Kazım, Bührer'le girdiği ikili mücadelede ceza alanı içerisinde kendisini bıraktı. Hakem lütfetti, penaltıyı çaldı. Ve Fenerbahçe, skoru 2-2 yapıp rahatladı.

Devre arası uyarılarının ardından, ikinci yarı F.Bahçe rakibini biraz ciddiye aldı. Oyunun şekli değişti. Bu defa kontrol F.Bahçe'nin eline geçti. Emre ile Güiza'nın oyuna girmelerinden sonra pozisyonlar da üst üste geldi. Ancak fırsatlar değerlendirilemedi. Ve F.Bahçe'nin ders çıkarması gereken maç berabere bitti. F.Bahçe, gruplara gitti.

Şimdi maçı bir yana bırakıp Dos Santos'la ilgili bir paragraf açacağım. Dos Santos, dün Alex'in pozisyonunda oynadı. İyi toplar kullandı. İlk golde mükemmel bir zamanlamayla baskı uygulayıp topu çaldı. Golün güftesini yazdı, bestesini yazdı. Ardından bir de penaltı golü attı. Bu sezon elemelerdeki gol sayısını 4'e çıkardı. Dos Santos için daha önce Fenerbahçe'nin alternatif golcüsü olacak diye yazmıştım. O, şu sıralar başrolü kaptı. Dos Santos'u bu sezon farklı bir kimlikte izleyeceğiz. Kariyerinin en çok golüne ulaşacağı bir süreci yaşıyor. Ve gol, Fenerbahçe'yi skora taşımaya başlayan Dos Santos'a yakışıyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kanarya günü kurtardı

Zeki Çol 2009.08.31

Gökhan, Fenerbahçe'de alternatifi olmayan bir oyuncu. Ne Ali Bilgin, ne daha önce bu pozisyona kaydırılan Önder, ne de dün oynatılan Bekir, Gökhan'ın gösterdiği performansın yanına yaklaşabiliyor.

Dün Gökhan sakatlığı nedeniyle oynamayınca, F.Bahçe'nin önce hücum etkinliği darbe yedi. Zira Gökhan, sağdan yaptığı bindirmelerle hele iyi kapanan rakipler karşısında, takımının atak başlatmadaki en etkili ismiydi. Gökhan olmayınca Daum tercihini Bekir'den yana kullandı. Bu tercihin ne denli isabetsiz olduğu ise daha oyun başladığında anlaşıldı. Bekir, Ali Bilgin ya da Önder dururken, hangi özelliğinden dolayı tercih edildi? Doğrusunu isterseniz anlayamadık. Bir bek oyuncusu, özellikle de büyük takımın oyuncusu, üstelik iç saha maçına çıkmışsanız sürati, driplingi, adam eksiltme becerisi, orta yapma yeterliliğiyle ön plana çıkmalı. Bekir'de bunlardan hangisi var? Hiçbiri yok. Peki kulübede tutulan Ali Bilgin'de... En azından Bekir'den daha fazlası var.

Daum, kadrosunda 7 yabancı olunca Bilica'yı kulübede tuttu. Doğrusunu da yaptı. Çünkü Bilica, son maçlarda sırtıtmaya başladı. Ama Önder'i sağbek, Bekir'i stoper oynatsa oyuncularından daha fazla verim alma şansı vardı. Bunu yapmadı. Bekir, bırakın hücumla katkı sağlamayı, savunmaya dönük oyunda da öylesine toplar kaybetti, öylesine büyük hatalar yaptı ki... Daum'un oyuncu seçimindeki yanlışına oyuncularının keyifsizliği de

eklenince dün top kazanmada, top kullanmakta, pozisyon oluşturmakta çok zorlanan dağınık ve etkisiz bir Fenerbahçe ortaya çıktı. Manisa diri, istekli, yardımlaşmayı ön plana alan, takım savunmasını başarıyla yapan, orta alanı elinde tutan, etkili kontrataklarla küçümsenmeyecek ölçüde pozisyon bulan tipik bir Mesut Bakkal takımı gibi puan ve puanı hak eden bir oyun oynadı. Başta Simpson'la öyle kolay pozisyonlar yakaladı ki, maçı koparıp götürmesi işten değildi.

İki kanat oyuncusu Kazım ile Dos Santos'un oyunu taşıyamaması, son 20 dakikada Daum'un oyuncu değişikliği yaparak oyuna müdahalesini beraberinde getirdi. Mehmet ile Semih'in girmesiyle, F.Bahçe biraz hareketlenir gibi oldu. Ancak 75. dakikada Nizamettin'e küfür ettiği gerekçesiyle Emre kırmızı kart gördü. F.Bahçe'nin zaten işlemeyen orta sahası ciddi bir sorunla karşı karşıya kaldı. Ne gariptir, F.Bahçe golü eksik kaldığı bu dakikanın hemen sonrasında buldu. Alex mükemmel bir zamanlamayla Güiza'yı pozisyona soktu, o da ağları havalandırdı. Lakin Manisaspur oyunu bırakmadı. 85. dakikada beraberliği yakaladı. Ardından galibiyete ulaşabileceği fırsatı da kaçırdı. Uzatmada Alex'in direktten dönen şutunu Semih tamamladı, Fener-bahçe hem maçı hem de günü kurtardı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türbülent'ten türbülansa bir düşüş öyküsü...

Zeki Çol 2009.09.02

Yapımızda var... Biraz başarılı olmaya görelim. Duruşumuz, bakışımız, tavrımız, lâfımız, mesajımız hemen değişiveriyor.

Ayaklarımızın yerden kesilmeye başladığı, gerçekte yüzleşmeyi unuttuğumuz, bir anda akil adam kesildiğimiz, sağa sola göndermelerde bulunarak ukalalaştığımız, çevrenin pohpohlamalarıyla sanal âleme yolculuk yaptığımız, başarıdaki kerameti kendimizden menkul sanıp çalışma arkadaşlarımızın kimyasını bozmaya yöneldiğimiz bir süreci yaşamaya koyuluyoruz.

Kimilerinin zafer sarhoşluğu olarak da adlandırdığı bu süreç, çoğu kere doğru yönetilemediğinden ve duyguların önüne geçip mantığı bir kenara ittiğinden, en ufak bir kriz anında apışıp kalıyor, bu defa da tepetaklak gidiveriyoruz.

Bu sütunlardan zaman zaman minik uyarılarda bulundum. Başarısını takdir ettiğim, keyifle izlediğim sevgili kardeşim Bülent Uygun'un hele geçen sezonun ikinci yarısına damgasını vuran abartılı hallerinin, kendisine de takımına da zarar vermeye başladığını değişik kerelerde dile getirdim.

Sivasspor'un o seviyelere yükselmesinin mimarı Bülent Uygun'du... Ama Sivasspor'un geçen sezon şampiyonluğu kaybetmesinin en önde gelen sorumlusu da Bülent Uygun'du.

Son 5 haftaya şampiyonluğun en büyük adayı olarak giren Sivasspor'u, verdiği demeçler, uyguladığı stratejilerle hedefin dışına iten, bana göre oydu.

Hiç unutmam... Trabzonspor'u 3-0 yendikleri maç sonrası bir açıklama yapmıştı. Kendi bulduğunu ifade ettiği ve "Türbülent" sistemi dediği bir antrenman metoduyla o performansı sağladıklarını söylemişti. O sistem, nedense o maçtan sonra hiçbir işe yaramadı, hatta türbülansa dönüştü! Önce deplasmandaki Gaziantepspor, sonra iç sahadaki Büyükşehir Belediyespor yenilgileri... Son haftada yaşanan Galatasaray mağlubiyeti derken, Sivasspor ayağına gelen kısmeti tepti.

Bu sezon çok daha vahim sonuçları içeren, neredeyse bir çöküş süreci yaşanıyor.

Geçen sezon ligde yediği toplam golün fazlasını, Sivasspor hazırlık maçları, Avrupa kupaları ve ligde yedi. Geçen sezon 3 maçlık dönem sonunda 7 puanla lig lideriydi. Şimdi puanı dahi yok.

Bunun nedenleri üzerinde uzun uzadıya durmayacağım. Daha önceleri, önemseydiğim bazı yetersizlikleri zaten yazmıştım. Ama şunu söylemeden de geçemeyeceğim... Sivasspor, kendi gerçeklerini unutmuş olmanın faturasını ödüyor.

Şimdi asıl gelmek istediğim nokta çok daha farklı. Diyarbakırspor yenilgisinden sonra Sivasspor taraftarı Bülent Uygun'u istifaya davet etti. Ayıp, saygısızlık, vefasızlık da değil, düpedüz terbiyesizlik etti!

Bu kadar mı kolay?

O Bülent Uygun, geride kalan iki sezonda Sivasspor'u, o taraftarın rüyasında görse inanamayacağı noktalara taşıdı. Ligin deve dişlerinden biri yaptı. Şampiyonluk yarışının içine kattı. Avrupa kupalarında oynattı. Hataları da oldu. Hepimizin eleştirdiği, deneyimsizliğine verdiği, Sivasspor'u etkileyen hataları.

Ama bir sendeledi... En acı darbeyi kendi taraftarından yedi.

Futbolda maç kaybedilir. Hedefin uzağında kalınır, beklentilere yanıt verilemeyebilir. Bunlar, en fazla kaybedenleri üzer. Lâkin dün arkayı sıvazlayanlar, bugün aynı noktaya hançeri dayamışlarsa... O, tüm acıların üzerine çıkar. Kahreder ve şevk, heyecan orada biter.

Aslında, yaşamın gerçek türbülansı da budur.

Çok garip işler bunlar

Lâfi hiç eveleyip gevelemeden soruyorum. Beşiktaş, talimatlar elverse ve Tabata'yı yarın satmaya kalksa bonservisine kim 8 milyon Euro verir? Hadi 8'den vazgeçtim, kim 5 milyon verir? Futbol tarihimize geçecek, "kazık" sözcüğünün her telaffuz edilğinde uzun süre dillerden düşmeyecek bir transfer bu. Brezilya Milli Takımı'nda oynayan Elano'ya Galatasaray 7, Andre Santos'a Fenerbahçe 5 milyon Euro bonservis ücreti ödüyor. Beşiktaş'ın Gaziantepsporlu Tabata'ya ödediği rakam 8 milyon! Bunun akılla, mantıkla, yöneticilik becerisiyle bağdaşır tarafı yok. Tabata kötü futbolcu mu? Hayır, Beşiktaş'a katkı yapacak yeterlilikleri olan bir futbolcu. Ancak, o paranın oyuncusu mu? Beşiktaş'ta bu transfer işleri nedense bir garip gidiyor. Serdar veriliyor, üzerine 5,5 milyon Euro ekleniyor, İsmail alınıyor. İsmail evet yetenekli, gelecek vaat ediyor, ama o da o paranın oyuncusu mu? İbrahim Kaş transferine hiç girmeyeceğim. Lâkin dikkatimi çeken bir yığılmadan söz edeceğim. Serdar bu takımda ağırlıklı olarak sağ bek oynatılıyordu. Gönderildi, yerine Erhan alındı. Yetmedi, Rıdvan alındı. Sonra o pozisyonda da oynayan İbrahim Kaş alındı. Ekrem iyileşti, o pozisyonun oyuncusu. Üst üste koyduğunuzda bu takımın, dönüşümlü kullanılabilecek 4 tane sağ beki var. Peki, kaç tane santrforu var? Ve hazırlık dönemi dâhil, 8 maçta hepi topu 5 gol atan Beşiktaş'ın öncelikle neye ihtiyacı var?

Bir onur, bir gurur, bir ayıp

Uğur Erdener, bu ülkenin uluslararası platformda en tepe noktadaki ve en prestijli spor yöneticisi. Uluslararası Okçuluk Federasyonu (FITA) Başkanı, Uluslararası Olimpiyat Komitesi (IOC) üyesi. Önceki gün, Güney Kore'nin Ulsan kentinde FITA'nın 48. Genel Kurulu yapıldı. Erdener, başkanlığın tek adayı olarak seçime katıldı. 76 ülkeden 74'ünün oyunu aldı. 2013'e dek yeniden başkan seçildi. 2005'te kazanılan ve aslında çekişmeli geçen ilk seçimi büyük başarı, bu ise gerçek bir zaferdi. Ve bu onur Erdener'indi... Bu gurur Türkiye'nindi. Ancak... Güney Kore'de Türk sporu adına son derece değerli ve çok anlamlı bu gelişmeler olup biterken, Türk medyasından bir tek kişi bile Ulsan'daki seçimi yerinde izlemedi. Bir dolu ülkeden, çok sayıda medya

mensubunun görüşmek için adeta sıraya girdiği Erdener, ne yazık ki böylesine önemli bir olayda ülkesinden bir gazeteciye dahi etrafta dolaşırken göremedi. Sanki her dem dünya federasyonu başkanı çıkarıyormuşuz gibi... Bu tarihî başarıya, spor denilince yalnızca futbol algısını yaşayan medyamız tanıklık etmedi. Bu ayıp da bizimdi!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir ihtimal daha yok

Zeki Çol 2009.09.09

Dünya Kupası finallerine gitmek için eleme maçları oynayan 204 takımın, şu ana dek yalnızca 6'sı Güney Afrika biletini cebine koydu. Asya kontenjanından Avustralya, Japonya, Güney Kore, Kuzey Kore... Avrupa'dan Hollanda... Ve Güney Amerika'dan Brezilya. Buna evsahibi Güney Afrika'yı da eklediğinizde, bugün itibarıyla finallerde karşılaşacak 32 takımın 7'si belli.

Henüz matematiksel kesinlik kazanmasa da 7'şer maçta 21'er puan toplayan İngiltere ile İspanya'nın final rezervasyonları büyük olasılık bugün okeylenecek. Kuzey-Orta Amerika ve Karayipler grubunda ilk dört sırada olan Honduras, ABD, Meksika ve Kosta Rika dörtlüsünden üçü Güney Afrika'ya gidecek, biri play-off oynayacak. Ve aslında finallere katılacak takımların neredeyse yarısı bu akşam belirlenecek.

Biz, finallere direkt katılma hakkını, üst üste gelen İspanya yenilgilerinden sonra kaybettik. Play-off'a kalma şansını kovalıyoruz. Ve bu akşam, final sayılabilecek bir maça çıkıyoruz. Kaybetmeyi tabii ki aklımızın ucundan dahi geçirmiyoruz. Kaybedersek, her şeyin biteceğini, berabere kalırsak, umudun Kaf Dağı'nın ardına düşeceğini biliyoruz.

Dolayısıyla tek beklentimiz var, kazanmak.

Bosna-Hersek, 4 puan önümüzde. Kabul etmek lazım, güçlü bir takım.

Grupta bir İspanya, bir de bize yenildi. Diğer beş maçın, ikisi deplasmanda hepsini kazandı.

İyi bir jenerasyon yakalayan ve özellikle hücumda etkili olan Bosna-Hersek, üst düzey takımların çoktan terk ettiği 3-5-2 düzeninde oynuyor.

Arkada Mravac, Nadarevic ve Spahic'ten oluşan üçlüsü, çabuk, süratli ve adam eksiltme yeterliliklerine sahip hücumcuların çok fazla zorlanmadan pozisyona girmelerini sağlayacak bir handikabın sahibi. Çünkü üçü de ağır.

Ama orta sahaları iyi. Sağda Vladavic ya da Bayramovic, solda Salihovic, ortada Rahimic, iki yanında Muratovic ve Misimovic'ten kurulu bir bölgeden hem savunmaya hem de hücumla katkı yapıyor.

İleride ise Dzeko, Muslimovic, ya da onun yerine oyuna alınan Ibisevic, uluslararası düzeyde kendilerini kanıtlamış isimler.

Bosna-Hersek, geriden atılan uzun topla hızla hücumu etkili yapan bir takım. Çünkü önde oynayan oyuncular çabuk ve süratli. Misimovic takımın beyni. Zaten Misimovic, Dzeko, Muslimovic arasındaki bağlantı kesildiğinde Bosna-Hersek'in hücum gücü büyük ölçüde azalıyor ve etkinlik yalnızca duran toplara kalıyor. Bu akşam duran top organizasyonunu iyi yapan bir rakiple oynayacağımızı da hemen belirtmeliyim.

Bundesliga'da kariyer yapmış ve o ligin koşullarına uyum sağlamış, Misimovic (Wolfsburg), Bayramovic (Eintracht Frankfurt), Salihovic (Hoffenheim), Dzeko (Wolfsburg), Ibisevic (Hoffenheim), Rusya liginde oynayan Rahimic (CSKA Moskova) ve Yunanistan liginde forma giyen Müslimovic (PAOK) gerçekten iyi oyuncular.

Dzeko 7, Misimovic ile Müslimovic 4'er golle takımın en golcü adamları.

Ancak bizim gücümüz, deneyimimiz, hele işler zora girdiğinde neler yapabileceğimiz de ortada.

Böylesi maçların tabii ki stratejileri çok önemli. Ama neredeyse onun kadar psikolojileri de önemli. Biz tek sonuç için oynayacağız. Bosna-Hersek ise iki. Böylesi zamanlarda iki sonucun da yeterli olmasının yaratabileceği kafa karışıklıkları, çoğu kere tek sonuç endeksli takımların hedefiyle buluşmasını sağlar.

Akıl, sabır, sükûnet bugünün vazgeçilmez gerekleri.

Buraya kazanmaya geldik.

Bu gücümüz var.

Bu inancımız var.

Bu yeterliliğimiz var.

Bir ihtimal daha yok.

O bilincimiz de var.

Savaşın izleri, Zenica günleri

Saraybosna'dan 70 kilometre ötedeki Zenica'ya giderken, mezarlıkların sıklığı hemen dikkatinizi çekiyor. Benzer mezar taşlarının yoğun olarak dikili durduğu o mezarlıkları, doğal olarak size eski Yugoslavya'nın parçalanışı sürecinde yaşanan iç savaşı ve katliamları çağırıştırıyor. Tıpkı Saraybosna'da olduğu gibi, çoğu binanın üzerinde duran mermi izleri de bir zulmün yaşandığı o günlerin acı hatıralarını yansıtıyor.

Bosna-Hersek, çoğunuzun bildiği gibi 10 kantondan oluşan demokratik bir cumhuriyet. Nüfusun yüzde 48'i Boşnak, 38'i Sırp, 14'ü Hırvat. Müslüman nüfusun oranı yüzde 45. Hristiyan nüfusun yüzde 36'sını Sırp Ortodokslar, 15'ini Katolikler oluşturuyor. Diğer dinlerin oranı yüzde 4.

Zenica, Zenica-Doboj kantonunun merkezi. Buradaki demografik yapı daha farklı ve daha bir Boşnak ağırlıklı. Yüzde 83,6'sının Boşnak olduğu bu şirin kentte, Hırvatların oranı yüzde 13... Sırpların ise yüzde 2,5.

Bosna-Hersek Milli Takımı'nın uğurlu kent olarak tanımladığı Zenica'da, sadece gruptaki rekabet açısından değil, Boşnak nüfusun yoğunluğundan dolayı da Milli Takım'a farklı bir ilgi gösteriliyor.

Ekonomik anlamda sıkıntıların sürdüğü ülkede, bu sorunun bir yansımasını kentteki dilenci sayısının fazlalığından da gözlemeniz mümkün.

17 yaşındaki genç Bosna-Hersek Cumhuriyeti'nin tarihinde ilk kez Dünya Kupası grup elemelerinden play-off'a yükselme şansına, önemli bir avantajı yakalayıp yaklaşması, maça olan ilgiyi çok daha artırmış durumda.

Sokaktaki insan, "Kazanacağız" diyor. Hatta kimileri farktan bile söz ediyor. Ama "Kaybedersek de fazla üzülmeyiz. Çünkü o zaman Türkiye gidecek" diyenlerin sayısı az değil.

Özetle, yerel halkın kendileri açısından "Asrın maçı" nitelemesini yaptığı karşılaşma öncesinde Zenica'da durum bu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beşiktaş tepetaklak

Zeki Çol 2009.09.13

Lige şampiyon olarak başlıyorsun... Daha 5. hafta sonunda liderin 9 puan gerisinde kalıyorsun. Kısırısın, gol atmayı beceremiyorsun. Rakibin maç başı 3 küsur ortalamayla oynuyor, sen 5 maçta 3 golü zor buluyorsun.

Ve ilk derbinde fark yiyorsun. Bir takımın, düşebileceği en vahim durum budur. Sakatın, eksiğin, mazeretin artık kimseyi ilgilendirmiyor. Çünkü futbol oynamıyorsun. En dirençli olduğun maç bu... Onda da hezimetini yaşıyorsun. Çünkü atamıyorsun. Yarıştıklarıyla aradaki temel fark da burada... Onlar atıyor. Sen bakıyorsun. Dolayısıyla hayal kırıklığı yaşatmaya devam ediyorsun. O zaman bu yarışın aktörü olamazsın.

Evet, daha sezonun başındayız... Ama Beşiktaş, şimdiden zirvenin çok gerisine düştü. Bu ligde, bugüne dek hiçbir şampiyonun yaşamadığı bir dramı yaşayarak... 5 haftada tepetaklak olarak.

Oyun, erken gelen bir hata golüyle başladı. Bu sezon, kornerleri gol pası gibi kullanan Arda, yine benzerini yaptı. Mustafa ikinci direktte bomboş durumda vurdu ve fileler havalandı.

Burada bir noktanın altını çizeyim. Korner atışlarında direk dibine savunmacı yerleştirmek tamamen kaleci tercihidir. Kaleci, bu tür atışlarda bazen birinci, bazen ikinci, bazen de iki direğe birer arkadaşını yerleştirir ve buna göre duracağı yeri belirler. Bazen ise, "kale bana ait" der ve arkadaşlarından daha aktif savunma yapmalarını ister.

Rüştü, kornerlerde genelde direkleri aldırmayan bir kaleci. Bu, kuşkusuz kendine olan güvenle de ilgili. Ama o güven, dün akşam hem Rüştü hem de takımına pahalıya mal oldu. Savunma da adam paylaşma hatası yapınca G.Saray, umduğundan erken ve umduğundan kolay bir gol buldu.

Beşiktaş, golün şokunu kısa sürede atlattı. Hatta, 12. dakikada beraberlik şansını da yakaladı. Serdar, Yusuf'un soldan ortaladığı topa biraz dikkatli vurabilse golü atacaktı.

Oyunun bu bölümünde dirençli oynar gibi gözükmesine karşın, Denizli'nin oyunu soldan ve Yusuf üzerinden kurma isteğinin oluşturduğu risk, Beşiktaş'ın ilk yarı boyunca yaşadığı handikapı. Denizli, soldaki İsmail, onun önüne de Yusuf'u koymuştu. Yusuf hücumla dönük oyunda iyiydi. Lakin savunmaya yeterince destek veremeyince, Keita o bölgede sürekli ve hiçbir baskı görmeden topla buluştu. Çoğu kere de birebir kaldığı İsmail'i geçip etkili ortalar yaptı. Kewell son vuruşlarda iyi olabilse Galatasaray, maçı ilk yarıda koparacaktı.

Önde Nihat, orta alanın ortasında Tabata'nın verimsiz kalmaları Denizli'yi ikinci yarıda Fink ile Bobo değişikliği yaparak başlamaya itti. Bu değişikliklerin ardından Beşiktaş, oyunda kontrolü ele aldı. Fink, Ernst ve Ekrem gibi koşan, top kazanan ve iyi mücadele yapan futbolcuların oyuna katkıları artınca, bu defa Yusuf daha aktif olarak devreye girdi. 58. dakikada Serdar'ı pozisyona soktu, 61. dakikada kendisi vurdu, ama Beşiktaş bu ataklarda da beraberliği yakalayamadı. Dahası bir kontratakta golü kalesinde gördü. Baros'un skoru 2-0'a taşımasından sonra Galatasaray iyice rahatladı. Ve yine Baros'un golüyle derbiyi fark yaparak noktaladı. Maç öncesi çoğunluğun favorisi Galatasaray'dı. Beklenen oldu ve Galatasaray, farklı bir skorla kazandı.

z.col@zaman.com.tr

Tabelaya asılan plaka

Zeki Çol 2009.09.14

Maç açık farkla bitmiş, Trabzon plakayı skor tabelasına asmış ya... Olimpiyat Stadı çıkışında hemen taraftar sorusu geliyor: "Şampiyon olur muyuz?"

Bir an düşünüyorum, ne cevap vermeliyim? "Hayal peşinde koşmayın" desem, o rüya gibi sonucun getirdiği keyfi yok edeceğim... "Neden olmasın" desem, kendi futbol görüşümle çelişeceğim... Bir tebessümle soruyu geçiştirip, arabaya yöneliyorum. Ve ne yazacağımı düşünerek maçı bir kez daha kafamda değerlendiriyorum.

6-1 evet, gerçekten de müthiş bir skor. Trabzonspor'un suskun golcüler Gökhan ile Umut golle, 4 maçtan hepi topu 4 golle çıkan takım, farkla tanışmış. Egemen üç gol atmış.

Bu defa kendime bir soru yöneltiyorum:

"Bir stoper, bir maçta üç gol atmışsa, -ki bu bizim ligimizde sanırım uzunca süredir ilk kez yaşanıyor- rakibi nasıl değerlendirmek lazım?"

Aslında, maçı daha net anlatmamın çıkış noktası bu sorunun yanıtında. Henüz 19. dakikadayız. Colman'ın soldan kullandığı iki kornerde birbirinin kopyası iki kafa golüyle Büyükşehir Belediyespor'u oyundan koparan adam Egemen. Burada bir paragraf açıp, çok önemli olduğunu düşündüğüm bir konuya vurgu yapmalıyım. Kornerlerde ya da ceza alanı yakınlarından kullanılan duran toplarda, şayet teknik adam özel görevlendirme yapmamışsa stoperler rakibin santrforlarıyla eşleşir. Atış kullanan takımın hücum katılan stoperlerini ise karşı takımın santrforları tutar. Egemen'in attığı iki gole bakıyorum. İkisinde de arkadan boş gelerek hamlelerini yapıyor. Onu takip etmesi gereken kim? Gökhan Kaba. Oysa Gökhan Kaba, iki pozisyonda da hamle yapmadan Egemen'i kaçırıyor ve arasına karbon kâğıdı konulmuşçasına oluşan bu iki gol, maçın kopup gitmesini sağlıyor. Çünkü o gollerden sonra Büyükşehir Belediyespor oyun disiplinini tamamen yitiriyor. Ne hücum etmeyi, ne de savunma yapmayı becerebiliyor. Ve dağılıp gidiyor. Ardından Colman'ın nefis pasıyla Gökhan, Ferhat'ın yaklaşık 60 metreye yaptığı nokta atışla Umut'un golleri geliyor ve skor 29. dakikada 4-0 oluyor.

6-1'den vazgeçtim... Skor 4-0 olduğunda dahi Trabzonspor aman aman bir futbol oynamıyor. Sadece duran toplar ve savunmanın arkasına atılan iki uzun pasla etki sağlıyor. Hugo Broos'un 4-4-2'ye dönüp Selçuk'u ön liberoya yerleştirmesi, bu oyunda gözlenen en önemli değişiklik. Ancak maçın erken kopması, bu değişikliğin Trabzonspor'a neler kattığını da net gözleme olanağı vermiyor. Zira skor, yalnızca Büyükşehir Belediyespor'u değil, Trabzonspor'u da başlangıçtaki oyun disiplininden koparıyor. Zaman zaman saman alevi gibi bir parlayıp bir sönmeler dışında, maç da fazlaca bir keyif vermiyor. Adeta canı istedikçe kum torbasını yumruklayan boksör misali, Trabzon arada bir rakibini silkeliyor.

Trabzonspor'da bir farklılık var. Ama o farklılık, tıpkı Sivas maçı sonrası yaşanan rehaveti getirirse Trabzonspor yine sıkıntılı günler yaşayabilir. Köpeksiz köyde çomaksız dolaşmayı andıran bu skora aldanmamak lazım. Trabzonspor, geçen sezon olduğu gibi, deplasmanda yine çok can yakar. Lakin iç sahada! Orası hâlâ soru işareti... z.col@zaman.com.tr

Bir saniye lütfen!

Zeki Çol 2009.09.16

Bir saniye dediğimiz nedir ki? Bazen bir nefes alma, bazen bir kaş çatma, bazen bir bakış fırlatma ya da basketbol hakemliğinde içinizden 1001 deme süresidir bir saniye.

Ama o bir saniye, bazen yaşamınızın akışını, kaderinizi, beklentilerinizi, hayallerinizi de değiştiren süre olup çıkar karşınıza. Ya umutlarınız biter... Ya hayatınız söner... Ya da tersi olur, neredeyse mucizevî bir dönüşümle tam da elinizden uçup gitmeye yüz tutan bir değer, o bir saniyede sizi mutluluk denizine iter.

Bir anlık dalgınlık... Bir anlık gaflet gibi, bazen çok şeyi kaybettiğinizi anlatan sözcükler dizisi de aslında o bir saniyeyi özetler.

Hiç farkına bile varmadığımız, hoyratça harcadığımız, günlük yaşamın telaşında üzerinde dahi durmadığımız o bir saniyenin ne denli değerli olduğunu, uzatmada Sırbistan'a yenilsek, sanırım çok iyi kavrayacaktık.

Hatırlayın... Normal sürenin bitimine 3 saniyenin altında bir zaman kalmıştı. Kenardan atış kullandık... Kerem turnikesini yaptı... Hidayet dokundu ve top potadan içeri girdi. Ama normal sürenin bitiminden sadece bir saniye sonra! Tam "kazandık" diye sevinmeye başlamıştık ki... 2.400 saniyelik oyunda, sayıyı 2.401. saniyede attığımız ortaya çıktı.

Sırbistan maçının, kazandığımız için üzerinde hiç durulmayan ama bir yanıyla zamanın insan ve toplum yaşamındaki öneminin ne denli değerli olduğunu ortaya koyan felsefesiydi bu.

Sporun, görülmeyen yüzünde hayata dair ders çıkarılması gereken çoğu öğretisinde de olduğu gibi.

Bereket, sonrasında inanılmaz bir mücadele ortaya konuldu ve maç kazanıldı da... O bir saniye, şampiyonadaki kaderimizi etkileyen kader anı olmaktan çıkıp gitti.

O maçın, yine hayata dair sunduğu bir başka önemli öğreti; yüreğinizi, inancınızı, mücadelenizi yeterliliklerinizle birleştirdiğinizde neleri başarabileceğinizin kanıtlanması oldu.

Açık söyleyeyim... Normal sürenin sonu ile uzatma bölümünde ve bu düzeydeki bir maçta, 10 dakika rakibe sayı vermeyen bir takımı ben hatırlamıyorum. O nasıl bir alan savunmasıydı? O ne müthiş bir direnişti? O ne yardımlaşmaydı? Ve ne takım ruhuydu?

Maçın istatistiklerine bakıyorum... Sırbistan pota dibinden 10, dışarıdan 7 atışta sayı bulabilmiş. 23 sayısı ise faullerden gelmiş. Sadece bu tablo bile, bu takımın savunmadaki muhteşem oyununun göstergesi.

Başta Ersan ve Kerem olmak üzere o disiplinli, o özverili, o büyük mücadeleyi zaferle noktalayan bu takımın tüm bireylerini saygıyla alkışlıyorum.

Sadece kazanarak değil, basketbola ve yaşama dair dersler vererek yola devam ediyorlar. Şampiyonluk beklentilerinin içerisinde girip, erken bir baskı oluşturmanın şu sıralar gereği yok.

Onlar zaten şampiyon gibi oynuyorlar.

Balık hafızası

Futbol böyle bir şey... Dünün değil, günün oyunu.

Bakın geçen sezonun şampiyon ile ikincisi, şimdi en fazla tartışılan iki takım konumunda. O takımları başarıya taşıyan teknik adamlar da eleştiri oklarının odağında.

Beşiktaş'ta Mustafa Denizli, Sivasspor'da Bülent Uygun, neredeyse son şanslarını kullanma pozisyonunda! Beşiktaşlı Denizli'ye, Sivassporlu Uygun'a artık dudak bükerek yaklaşıyor. Transferler, kadro seçimleri, üst üste gelen başarısız sonuçlar derken, "Bununla da olmuyor" sesleri, iki camiada da yüksek perdeden çıkmaya başladı.

Sanki Beşiktaş'ın geçen sezonki Süper Lig ve Türkiye Kupası şampiyonlukları Mustafa Denizli'nin çok önemli katkıları ve önderliğinde gelmemiş gibi... Ve sanki Sivasspor'u üst üste iki sezon Bülent Uygun şampiyonluk yarışının içerisine katmamış gibi.

"Balık hafızası" tanımlaması, aslında tam da bu oyunun ne denli güne odaklı olduğunu anlatmaya yetiyor.

Örnek mi? Dört sezon önce son lig maçında Denizlispor'a yenildiği için Fenerbahçe'den adeta arkasından tef çalınarak gönderilen Daum, bugünün baş tacı. Daha geçen sezon bu lige damgalarını vuran Denizli ile Uygun ise neredeyse umacı!

Bu galiba bize özgü bir yaklaşım. Ortak bir başarısızlık var, kabul... Beşiktaş ve Sivasspor iyi gitmiyor, o da kabul.

Lâkin yok saymak, teknik adamlıklarını sorgulamak, yerden yere vurmaya kalkmak, biraz insaf sınırlarını aşmak olmuyor mu? Ve bırakın medyayı, başta kendi camialarının yaklaşımı, vefasızlığı içermiyor mu?

Gerçek sınav şimdi başlıyor

Kulüpler düzeyinde Avrupa'daki gerçek yerimizin tartıya çıktığı asıl süreç başladı. Siz bu satırları okurken Beşiktaş, Manchester United karşısında ilk sınavını vermiş olacak. Perşembe akşamı ise UEFA Avrupa Ligi'nde Galatasaray Atina'da Panathinaikos, Fenerbahçe Şükrü Saracoğlu'nda Twente ile karşılaşacak.

Beşiktaş'ın gruptan çıkıp, Şampiyonlar Ligi'nde yoluna devam edebilmesi hiç de kolay değil. Zira Bundesliga'nın son şampiyonu Wolfsburg ile CSKA Moskova'nın da yer aldıkları grubu ilk iki sırada bitirebilmek, hele bu kadro yapısı ve form durumuyla Beşiktaş açısından çok ama çok zor. Üçüncü olup UEFA Kupası'na kalabilirse Beşiktaş, önemli bir işi başaracak.

Sezon başından beri gerek elemeler ve gerekse ligde adeta doludizgin giden, hiç kaybetmeyen, 11 resmi maçın 9'unu kazanan, 2'sini beraberlikle tamamlayan, tam 35 gol atıp, maç başına 3,18 gibi çok yüksek bir ortalama yakalayan Galatasaray, Atina'da sürecin en zorlu sınavına çıkacak. Son Beşiktaş maçı dışında, güç olarak kendisinin çok gerisindeki rakiplerle oynadığı için, bir anlamda da "Hele bir dişli takım karşısına çıksın, gerçek performansını o zaman göreceğiz" türünden eleştirilere muhatap kalan Galatasaray, işte o beklenen sınavı da bu maçta verecek.

Ateşli fanatiklerin ağırlıkta olduğu Panathinaikos taraftarlarının ortamı da germelerinin beklendiği bu maç, aynı zamanda grubun erken finalinin ilk ayağı. Çünkü çok büyük olasılık, Galatasaray ile Panathinaikos, Sturm Graz ve Dinamo Bükreş'in de bulundukları gruplarını ilk iki sırada tamamlayacak.

Tıpkı Galatasaray gibi, bu sezon şu ana dek elemeler, Süper Kupa finali ve ligde oynadığı toplam 10 resmi maçta yenilgiyle karşılaşmayan, 8'ini kazanan, 2'sini beraberlikle bitiren, 23 gol atıp maç başına 2,3'lük ortalama tutturan Fenerbahçe, Twente karşısında bu seriye bir galibiyet daha eklemenin uğraşını verecek. Sadece maçın değil, Steaua Bükreş ve Sheriff'in de yer aldıkları grubun favorisi Fenerbahçe.

Doğrusunu isterseniz UEFA Avrupa Ligi'nden umutluyum. Grup aşamasından sonra en azından iki takımla yola devam edeceğimizi, hatta daha da ileriye gideceğimizi düşünüyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu oyun, bu skor, bu takım saygıyla selamlanır

Zeki Çol 2009.09.18

Başlangıç müthiş oldu... Dilerim sonu da böyle gelir. Atina'da, o ateşli Panathinaikos taraftarı karşısında, Yunanistan Ligi'nin liderini farklı yenmek, öyle kolay kolay her takımın harcı değil. G.Saray, sakın, akıllı, oyun disiplinine olabildiğince sadık, uyumlu ve etkili bir futbol oynadı. Daha 57. dakikaya gelindiğinde skoru 3-0 yaptı.

Üstelik henüz 15. dakikada bir Emre Güngör şoku yaşamasına ve ardından savunmada erken değişikliğe gitmesine karşın. Biliyorsunuz Gökhan sakat, Servet hastaydı. İlk onbirin iki stoperinden yoksun kalan G.Saray, iki Emre'leri o bölgeye taşımıştı. Emre Aşık, hele ilk yarı mükemmel oynadı. Emre Güngör, adalesinde çekme olunca 8 dakika daha sahada kaldı. Baktı olmuyor, yerini Uğur'a bıraktı. Bu defa Hakan stopere geçti, Uğur solbeke. Ama savunma tıkr tıkr, bir saat düzeninde o yarıda işini başarıyla yaptı. Panathinaikos'a bir tek pozisyon verdi. Oysa, Elano'nun rakip savunmanın büyük hatasından yararlanıp 5. dakikada attığı gol sonrası, Panathinaikos, G.Saray kalesini adeta ablukaya almıştı. Mehmet Topal ile Mustafa Sarp'ın savunma blokuna yaklaşıp oynadığı bu süreçte, Keita, Baros, Kewell üçlüsü orta alana yeterli desteği sağlayamadı. Dolayısıyla bu bölgeye gelen ikinci topoların neredeyse hepsini Panathinaikos aldı. Özellikle soldan, Leto üzerinden gelişen ataklara G.Saray savunması doğru yerleşerek ve ilk müdahaleleri zamanında yaparak karşı koydu. Zaten yenik oynayan rakibi iyice bunalıma soktu. İkinci yarının başlangıcında mükemmel bir Elano pası ve Baros klasiği bir golle G.Saray skoru 2-0 yaptı. Ten Cate, golün ardından hemen iki oyuncu değişikliğine gitti. Katsorannis'in yerine Ninis, Hristodoulouopoulos'un yerine Petropulos'u aldı. Özellikle Petropulos santrfor pozisyonunda G.Saray savunmasını çok zorladı. Panathinaikos oyunda kontrolü aldığı bu dakikalarda ilk gol pozisyonu da yakaladı. Leto, 53. dakikada boş durumda kontrolü kötü yapınca golü kaçırdı. Hemen ardından bu defa Petropulos net bir pozisyonu harcadı. G.Saray'da takım savunmasının zaaf yaşadığı sırada, imdada bir şans golü yetiştirdi. Elano'nun, yaklaşık 40 metreden kaleye vurduğu faul atışında top Sarriegi'nin ayağına çarpıp yön değiştirdi ve fileler bir kez daha havalandı.

Artık oyunun kaderi belli olmuştu. Kalan bölümde Baros'un ve Petropulos'un karşılıklı kaçırdıkları pozisyonlar ve 77. dakikada Salgingidis'in golü vardı. Böylece G.Saray, beklenenden kolay ve net bir skorla UEFA Avrupa Ligi'ne etkileyici bir başlangıç yaptı. Adeta, bu grubun zirvesinde ben olacağım mesajını vererek ve en önemli rakibini deplasmanda yenerek. Maçın başında bir saygı duruşu yapıldı. Koca olimpiyat stadında çıt çıkmadı. Bizimkilere örnek olması gereken o taraftar duruşuna gıptayla baktım, saygı duydum. Ve bir de G.Saray'ın oynadığı futbol, aldığı sonuç, verdiği mücadeleye. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Maçı Thomas Doll çevirdi

Zeki Çol 2009.09.26

Bir teknik adam, maçın gidişatını bazen işte böylesine değiştirebiliyor. Thomas Doll'ü kutlamak lazım. Takımını kenardan öyle iyi müdahalelerle yönetti ki, bana göre maçın oyuncusu o oldu.

Trabzonspor, oyuna etkili bir başlangıç yapmıştı. Daha 5. dakikaya girilirken de golü bulmuştu. Selçuk sağdan Umut'u kaçırmış, Umut ikinci direğe nefis bir pas bırakmış ve Gabri, boş durumda golü atmıştı. 10 dakika sonra bu defa Gökhan, sağ çaprazdan bomboş kalarak ceza alanına giren Colman'ın önüne topu uzatmış, Colman da skoru 2-0'a taşımıştı.

Yapılışları farklı da olsa G.Birliği'nin orta alandaki birbirinin benzeri hataları sonucu oluşan iki goldü bu. Gençlerbirliği, geri dörtlünün önüne Cem Can, onun hemen ilerisine ise Burhan Harbuzi, Tozo, Mustafa Pektemek dörtlüsünü koymuştu. 4-1-4-1 dizilişiyile sahaya yayılan Başkent ekibinin o sıralardaki en büyük handikapı, Cem Can'a önündeki dörtlüden destek gelmemesiydi. Ön liberoyla bu dörtlü arasında oluşan boşluğa ise Trabzonspor, dönüşümlü olarak Selçuk, Colman, Gökhan Ünal, Gabri ve Umut Bulut'u sokuyor ve bu bölgeden oluşturduğu ataklarla Gençlerbirliği savunmasını yıpratıyor. Dahası gol atıyordu.

Gençlerbirliği, oyunun boyunu kısaltmayı ve orta sahasını alan daraltmakla kullanmayı skor 2-0 olunca akıl etti. Sonrasında ise yavaş yavaş oyunda dengeyi kurmaya yöneldi. Mustafa, devrenin ortalarına doğru alan değiştirmeye ve santrfor arkasına yaklaşmaya başladı. Hemen akabinde onun pasıyla Harbuzi'nin golü geldi.

Thomas Doll, ikinci yarıya Burhan-Hurşit, Harbuzi-Sandro değişikliklerini yaparak ve takımını 4-3-3'e döndürerek başlattı. Tozo ile Cem Can'ı savunmanın önüne, Mustafa'yı sağ kanada çekti. Ardından oyunda hemen inisiyatifi ele aldı. Trabzonspor orta alanının oyundan düşmeye başladığı bu bölümde savunmanın dirençli oyunu sayesinde gol gelmedi. Hugo Broos'un oyuncu değişikliği yapmak ve orta alanı güçlendirmek 61. dakikada aklına geldi. Ancak G.Birliği'nin iyi mücadelesi ve baskısı bundan sonra da devam etti. Nihayet 76. dakikada Bilal'in frikikten attığı daha doğrusu Tony Sylla'nın yediği golle eşitlik sağlandı. Trabzonspor, deplasmanda 2-0 gibi çok önemli bir skor avantajını yakalamasına karşın bu maçı niye berabere bitirdiğini biraz da kenar yönetimini eleştirerek iyi sorgulaması lazım. Bir tarafta kenar yönetim, yaptığı doğru müdahalelerle giden maçı çevirdi. Diğer tarafta ise kazanılan ma güçlölkle berabere bitirildi.

z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tarihe geçen galibiyet

Zeki ol 2009.10.05

Bu oyunun iki özel adamı var. Biri Alex, diğeri Volkan. Biri yakaladıklarını attı. Diğeri kalesini gole kapalı tuttu ve F.Bahçe rekorla buluştu.

Alex, gerçekten çok etkili bir hücum silahı. F.Bahçe, ne zaman sıkışsa devreye Alex giriyor. Kritik anlarda attığı gollerle de takımını kazandırıyor. İşte dün... F.Bahçe, ilk yarıda sadece bir organize atak yaptı. 13. dakikada sağdan Gökhan ortaladı, Güiza indirdi, Alex çok sert vurdu, topu köşeden filelere gönderdi.

İkinci yarıda G.Birliği baskısının arttığı, ataklarının yoğunlaştığı bölümlerde 71. dakikada yine Alex sahneye ıktı. Yine çok iyi vurdu ve maçı kopardı.

Ve Volkan... İlk yarıda, G.Birliği hücum yapamadığı, daha doğrusu F.Bahçe orta alanda etkili presle rakip atakların olgunlaşmasına fırsat vermediği için kendisine hiç düşmedi. Ama ikinci yarıda Burhan, Harbuzi ve Sandro'nun üst üste gelen gollük vuruşlarını başarıyla önledi. Savunmanın açık verdiği pozisyonlarda Volkan

takımını sırtladı. Tarihe geçecek bu galibiyette Alex'le birlikte başrol oynadı. Oyunun ilk yarısında kontrol F.Bahçe'deydi. Ancak orta alanı tutmasına karşın, F.Bahçe üretkenlik sağlayamadı. Çünkü G.Birliği, rakibin etkili olabileceği alanları iyi kapattı. Kanatlarda verimsiz olan F.Bahçe, dış şutlarda da yetersiz kaldı.

Maçın temposu, akışı ikinci yarıda değişti. G.Birliği, bu yarıya Orhan-Hurşit, Mustafa-Burhan değişikliklerini yaparak ve atak oynayarak başladı. Başlangıçta kontrollü oyunu terk eden G.Birliği, önde oynamaya yönelince bu defa F.Bahçe, topu daha etkili dolaştırabileceği alanları buldu. Karşılıklı ataklarla maçın seyir zevki arttı. İlk yarıdaki pozisyon kısırlığı ortadan kalktı. Önce Emre'nin şutu direktten döndü. Ardından Burhan'ın şutu savunmadan sekti, Volkan çok iyi uzandı, golü çıkardı. Sonra Dos Santos'un şutu savunmaya çarpıp direğe takıldı ve akabinde de yoğun bir G.Birliği baskısı geldi. Bu bölümde Volkan, üst üste yaptığı başarılı kurtarışlarla G.Birliği'ne beraberlik olanağı tanımadı. F.Bahçe, bir anı çıkışla Alex'le ikinci golü bulup iyice rahatladı. Sonrasında ise G.Birliği oyun disiplini yitirdi. Bu defa F.Bahçe üst üste pozisyon üretmeye ve gol kovalamaya yöneldi. Lugano'nun golüyle G.Birliği'nin namağlup unvanını silip skoru noktaladı. Bu, tüm zamanların en iyi F.Bahçe'si. İlk yarıdaki oyun bu unvanla pek uyuşmadı. Ancak ikinci yarıda ortaya konulan futbol ve G.Birliği gibi dirençli bir rakip karşısında alınan bu net skor, bu tarihi başarıya keyifli bir anlam kattı. F.Bahçe, 8'de 8 yapıp şampiyonluk yarışında en yakın rakibinin 5 puan önünde yoluna devam ediyor.

z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Olacağı buydu

Zeki Çol 2009.10.19

Olacağı buydu. Takım kötü oynarken, çözüm üretmek yerine, "Bize güzellik ödülü vermeyecekler." deyip, öyle ya da böyle kazanılan maçlarda skor arkasına sığınan Daum, bir yerde bu darbeyi yiyecekti.

Çünkü Fenerbahçe, çoğu kere oynamadan kazanıyor, şanslı çekirge habire 3 puana sığıyor, Daum ise "Kazanan haklıdır." tezini savunurcasına her dem Fenerbahçe'nin iyi gittiğinden söz ediyordu.

Az kalsın dün de aynısını yapacaktı. Kanatları işlemeyen ama bir kenar orta sonucu Semih'in kafa golüyle öne geçen Fenerbahçe, 84. dakikaya kadar vaziyeti yine idare etti. Daha doğrusu, Gaziantep fırsat buldu, değerlendiremedi. Ama o dakikadan sonra Julio Cesar de Souza'nın golleriyle Fenerbahçe'nin yenilmezliği gitti. Daum'un da aslında pek inandırıcı olmayan o sözlerinin geçerliliği bitti.

Oyunun ilk bir saatlik bölümü, inanılmaz sıkıcı geçti. Fenerbahçe, tıpkı Antalya deplasmanında olduğu gibi, yine temposuz, yine futbolsuz, yine takım bütünlüğünden yoksun oynuyordu. Ne sağ ne de sol kanattan etkili olabiliyor, ortadan kaleye zaten pek fazla sokulmuyor, ama rakip savunmanın hatasından da yararlanarak attığı golle maçı önde götürüyordu.

O bölümde Gaziantep de Fenerbahçe temposuna girmişti. Arada bir yükleniyor, yüksek toplarda Fenerbahçe savunmasının zaafını değerlendirmek istiyor, lakin bal yapmayan arı misali sadece vızıldıyordu.

Bir saatlik bölümün ardından yavaş yavaş hareketlenmeye başlayan, 70. dakikadan sonra Fenerbahçe kalesini adeta ablukaya alan, Hakan-Erman değişikliğinin ardından hücumda topu daha verimli kullanan Gaziantepspor, 84. dakikada önce beraberliği yakaladı, uzatmanın son anında ise nefis bir frikik golüyle Fenerbahçe'yi eli boş yolladı. Ligin şu ana kadar en fazla şut atan oyuncularının başını çeken Julio Cesar de

Souza'dan, Galatasaray, Ankaraspor, Eskişehirspor ve Ankaragücü'nden sonra Fenerbahçe de iki golle nasibini aldı.

Daum, oyuna müdahalelerde geç kalan, sadece o da değil, bana göre çoğu zaman yanlış hamle yapan bir teknik adam. 60. dakikadan Gaziantepspor kontrolü ele almış... 70'e doğru baskıyı yoğunlaştırmış... Daum'un ilk değişikliği 76. dakikada. Kazım ne savunma yapıyor, ne hücumla katkı sağlıyor... Daum, Vederson'u çıkarıyor, Kazım sahada. Fenerbahçe'nin elinde oyunu iki yönüyle oynayan çok özel bir futbolcu, Özer Hurmacı var. Hele Alex'in yokluğunda Özer, takımı taşıyacak en özellikli oyuncu. 89. dakikada, o ana dek vasatı bile bulamayan Mehmet Topuz'un yerine oyunu kurtarmak için sahada!

Yani demem o ki... Evet takım temposuz ama Daum da formsuz. Üstelik buna, kazandığı maçların çoğu da dahil. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonda yap-boz oyunu

Zeki Çol 2009.10.21

Yine ayrılık rüzgârları esiyor Trabzonspor'da! Eğer acil bir karar değişikliği olmazsa, çok büyük olasılıkla Kayserispor maçından sonra Hugo Broos ile yollar ayrılacak.

Ankaraspor'un ligden düşmesi sonucu boş geçecek bir sonraki haftada yerli bir teknik adamla anlaşılacak. Ve yine çok büyük olasılıkla, Şenol Güneş'in 6 Aralık'ta bitecek Güney Kore ligindeki mesaisinin sonlanmasının ardından, koşullar elverirse yeni bir anlaşmaya daha imza atılacak.

Trabzonspor, değişik nedenlerle bir türlü istikrarı yakalayamadı. Yakalaması da kolay değil. Çünkü karışanı çok... Karıştıranı çok! Ve maalesef, yönetimin kararlı duruşu da yok.

Geçen sezon bir şans yakalanmıştı. Yeni bir kadro kurulmuş, Ersun Yanal'la lige hem iyi başlangıç yapılmış hem de Trabzonspor, yavaş yavaş kimlik bulmaya başlamıştı.

Hatırlayın, 9 maçlık aynı dönemde Trabzonspor, o sıralar ligde 20 puanla liderdi. Şimdi 12 puanla 9. sırada. Üstelik liderin de tam 12 puan gerisinde. Ve bir dolu takviye yapması, bir sürü para harcamasına karşın.

Bu, Trabzonspor'da performansa dönük yönetim politikalarının bir kez daha iflâsının göstergesi.

İflâs eden, aslında yalnızca bu politika da değil. Kulübün, bu yönetim dönemindeki yeniden yapılanma, geleceğe dönük takım kurma ve bu sezon için şampiyonluk kovalama politikası da iflâs etmiş durumda.

Geçen sezon takımın uzun süre şampiyonluk yarışının içerisinde olması ve aslında beklenenin üzerinde bir performans yakalaması, ne yazık ki algı farklılaşmasını getirmişti. Sanki Trabzonspor çok güçlü bir kadronun sahibi ve şampiyonluğun en önde gelen adayymışçasına, yaşanan tökezlemenin ardından oluşan olağan sarsıntı, depreme çevrilmişti.

Yönetimin duruş yetersizliği sonrası Ersun Yanal gitmiş, yeniden yapılanma süreci ise asıl o gün bitmişti.

Hiç unutmam... O sıralar yazdığım bir yazıda, "Trabzonsporlu toplama takımla şampiyonluk istiyor. Sanki çeyrek asrı aşkın bir zamandır mazisinde gördüğü şampiyonlukların, onca hayal kırıklığı sezonunda müdavimiymiş

gibi. Ve UEFA Kupası'na burun kıvırıyor. Sezon başında UEFA Kupası'na katılmayı başarı sayan, hedef gösterenler, ne gariptir şimdi bu performansı küçümsüyor!" demiştim. Ve sonra şöyle devam etmişim:

"Futbolda, hele de yeni kurulan takımlarda dönemsel performans düşüklükleri olabileceğini bu yönetim de fark edemedi. Bakın görün, önümüzdeki sezon neler olacak! Trabzonspor, belki bu konumunu bile arayacak. Şampiyonluk mu? Bu sabırsızlık, bu tepkisellik, bu duygusallık akli taca çıkarmayı sürdürdüğü sürece, şampiyonluk Trabzonspor için mazinin derinliklerinde yatan nostaljik bir değer olarak duracak."

O yazının başlığı, "Trabzonspor seneye bugünleri ararsa şaşırmanın" dı.

Ve daha sene bile dolmadan, şimdi Trabzonspor beğenmediği o dünleri dahi arıyor.

Bu tutarsızlık devam ettiği sürece... Hiç kuşkunuz olmasın, daha da çok arayacak.

Benim şampiyonum Lishan kaçıyor, diğerleri kovalıyor

Bitime artık metreler var. Finitiş çizgisi birkaç saniyelik mesafede. Beyin "koş" diyor, bacaklar gitmiyor. Lishan tükenmiş... Çaresiz, azmi ile takatsizliği arasındaki kavganın galibini bekliyor. 42 kilometreyi çoktan geride bırakmış... Ama son birkaç adımı bir türlü atamıyor. Vücudu iflâs noktasında. İstiyor, gidemiyor... Ve yere seriliyor.

Birileri koluna giriyor... Zoraki üç-beş adım... Acılar içerisinde, iki büküm vaziyette... Bir daha deniyor... Yine üç beş adım... Yine yere seriliyor. Hâlâ pes etmiş değil. Hâlâ azmi, kararlılığı, iradesi vücudun tükenmişliğine, ağrıların şiddetine teslim olmuş değil.

Ve bitiş noktasına şimdi daha yakın... Ama Lishan, hedefine o kadar uzak ki... Son bir deneme... Son bir yere yığılış. Ve boylu boyunca serildiği asfalttan artık kalkamıyor.

Avrasya Maratonu'nun en dramatik fakat en onurlu sahnesi bu.

Geçen yılın 2.11.37 ile ikincisi Lishan Yigezu Fanta, tüm çabasına karşın bu defa yarışı tamamlayamıyor.

Maraton yalnızca temponun değil, gücün, dayanıklılığın değil, azmin, iradenin de testten geçtiği bir yarış. Ve bazen işte böyle, beynin adaleye hükmedemediği de bir yarış.

Zaten onun için maratona farklı bir anlam yükleniyor. Kazanmak mutlaka çok önemli... Lakin bitirmek de takdiri gerektiriyor. Ya da bitirmek için gösterilen o gayret... Tıpkı Lishan'ın yaptığı gibi... Vücudun isyanına karşı gösterilen o insanüstü direnç... Yarış bitmese bile saygıyı hak ediyor.

Söküğünü dikemeyen Terzi!

Bir maraton yazısı daha... Ama bu, biraz daha farklı. Biraz sitem içerikli... Biraz da sorgulama.

Bizim kuşağın başarılarını alkışladığı iki büyük maratoncu vardı. Biri İsmail Akçay... Diğeri Hüseyin Akbaş. Hele İsmail Akçay... Uluslararası alanda da saygıyla anılan bir ismin ve performansın sahibiydi.

8 Aralık 1968'de Fukuoka'da koştuğu 2:13.43'ü, yıllar sonra 14 Kasım 1976'da Veli Ballı 2:11.30'la geride bıraktı.

Zaten Veli Ballı, İsmail Akçay'dan sonra gelen ve uzun yıllar koşan en önemli atletti.

Ve Mehmet Terzi... Tüm zamanların en iyi derecesinin sahibi Mehmet Terzi... Londra'da 10 Mayıs 1987'de koştuğu 2:10.25'in yanına atletizm tarihimizde kimse yaklaşmadı.

O Mehmet Terzi, bugün Türk atletizmini yönetiyor. 2004'ten beri federasyon başkanı.

En iyi bildiği, tabii ki en başarılı olduğu branşta, Türkiye'nin ne yazık ki uluslararası arenaya taşıyacağı atleti yok.

Onun 2:10.25'ine, o derecenin koşulduğu tarihten tam 20 yıl sonra en yakınında duran isim Abdil Ceylan. 28 Ekim 2007'de koştuğu derece 2:16.13.

Ne yazık ki bu derece, İsmail Akçay'ın yaklaşık 40 yıl önce koştuğunun neredeyse 4 dakika gerisinde!

Son Avrasya Maratonu'nda bizimkiler arasındaki en iyi derece ise Bekir Karayel'in 2:23.17'si.

Bizde bir lâf vardır; "Terzi, kendi söküğünü dikemez" denir ya... Bu da biraz ona benziyor.

Bu ülkenin en büyük maratoncusunun başkan olduğu dönemde, hayret, Türkiye maratoncu yetiştiremiyor!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beşiktaş iyi direndi, siftah yaptı

Zeki Çol 2009.10.22

Mustafa Denizli kariyerinin, Beşiktaş ise bu sezonun ilk Şampiyonlar Ligi puanını, zorlu Wolfsburg deplasmanında golsüz beraberlikle dönerek aldı.

Kabul etmek lazım, iki takım arasında hissedilir bir güç farkı var. Evet, Wolfsburg geçen sezonki performansının gerisinde. Ancak atağa çabuk çıkıyor, tempolu, etkili bir takım. Özellikle hücum organizasyonunda güçlü silahları var. Bundesliga'nın geçen sezon en fazla gol atan iki oyuncusu Grafite (28) ile Dzeko (26) ve onların arkasında oynayan Misimoviç, rakip için baş belası hücumcular. Dün akşam sağdan Hasebe, soldan Schafer'in da etkili kanat bindirmeleriyle Wolfsburg, hele ilk yarıda Beşiktaş savunmasına gerçekten zor anlar yaşattı. Daha ilk 10 dakikada Misimoviç, Dzeko ve Rüştü'nün boşa çıktığı bir pozisyonda Ricardo Costa ile Alman ekibi üç kez gole yaklaştı. Beşiktaş, bu pozisyonları biraz da şansıya gol yemeden atlattı. Ardından Wolfsburg baskısı yine sürdü. Orta alanda pres yapmaya çalışmasına karşın, rakibin etkisini kırmakta zorlanan Beşiktaş, kendi alanına hapsoldü. Özellikle kenar ortarlardan gelen yüksek toplarda çoğu kere sorun yaşadı.

Çift santrfor Grafite ile Dzeko'nun sürekli alan değiştirerek Beşiktaş savunmasının dengesini bozdukları bu yarıda, Fink ile Ernst arka bloka yaklaşarak arkadaşlarına destek vermeye çalıştı. Ve Beşiktaş, devreyi gol yemeden atlattı. Bu yarıda kısa süreliğine oyunun kontrolünü alır gibi olan Beşiktaş, 28. dakikada Tello'nun ara pasına Bobo'nun hareketlenmesiyle önemli sayılabilecek tek atağını yaptı. Bu atakta da Wolfsburg kalecisi iyi bir zamanlamayla topu aldı.

Wolfsburg, ikinci yarıya da tempolu girdi. 50. ve 53. dakikalarda Gettner ve Dzeko'yla gole yaklaştı. 15 dakika süren o temponun ardından Beşiktaş, yavaş yavaş oyunda dengeyi sağladı. Ve kontrataklarla rakip kaleyi yoklamaya yöneldi. Ancak cılız atak girişimlerinden sonuç alamadı.

74. dakikada Wolfsburg sağdan korneer atışı kullanmaya hazırlanırken, Grafite topsuz alanda İbrahim Kaş'a sol eliyle vurdu. Pozisyona yakın olan hakem Rosetti, Grafite'ye kırmızı kartını çıkardı ve rakibin en önemli gol silahlarından biri oyun dışında kaldı. Grafite'nin atılmasıyla Beşiktaş, sayısal üstünlüğü yakaladı ve oyunun en kritik anlarında çok önemli bir avantajın sahibi oldu. Nitekim hemen sonrasında Mustafa Denizli, rakibin eksilmesiyle bu kez oyunu kazanmak için sırasıyla Tello, Fink, Bobo'yu çıkardı. Tabata, Uğur İnceman, Nobre

hamlelerini yaptı. Oyunun son bölümünde rakip alanda daha fazla görülen ve gol arayışı süren Beşiktaş, skoru değiştiremese de sahadan çok önemli bir puanla ayrıldı. Manchester United'ın 3 maçta 9 puana ulaştığı grupta, diğer önemli favori Wolfsburg'u çelmelemekle kalmadı, şimdilik uzak gibi duran gruptan çıkma olasılığını, sahasındaki Wolfsburg ve CSKA maçlarını kazanması halinde, yeniden yakaladı. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kadıköy cephesinde yeni bir şey yok

Zeki Çol 2009.10.26

Bu sıradan bir maç değil. Dünyanın sayılı rekabetlerinden birisi. Günler öncesinden konuşulmaya başlanılan, yıllar sonrasında dahi konuşulacak bir derbi. Ama neyiyle? Kalitesiyle mi? Seyir zevkiyle mi?

Oyuna kattığı lezzetle mi? Futbola kazandırdığı değerle mi? Yoksa artık kabak tadı veren çirkinlikleriyle mi?

Derbi denilince, artık maalesef akla güzel şeyler gelmiyor. Bir futbol şöleni, bir keyif ortamından söz edilemiyor. Rekabet saygınlık kazanacağına, her geçen gün biraz daha gerilim, biraz daha şiddet, biraz daha ilkelik yükleniyor.

Maç öncesinde sokak kavgaları... Maç sırasında tribün kavgaları... Maç sonrasında taraftar kavgaları derken... Canlar yanıyor, kanlar akıyor. Öfke patlamaları bazen taraftarla da sınırlı kalmıyor. İşte dün... Daha ısınma sırasında, neredeyse saha içerisinde arbede çıkıyor. Cristian'ın Arda'yı itmesiyle başlayan gerginlik, yardımcı hakem Tarık Ongun'un tribünden atılan bir cisimle başının yarılmasını beraberinde getirdi. 26. dakikada Keita, yine tribünden atılan bir şişenin kafasına gelmesiyle kendisini yerde buldu. Ya daha vahimi olsaydı? Maazallah, o şişe Keita'nın gözünü çıkarsaydı? Bunun hesabı kime sorulacaktı?

Bir şeyleri hâlâ değiştiremiyoruz. Böyle gelmiş, böyle gidiyor ve biz hâlâ rekabete huzuru, sevgiyi, saygıyı ekleyemiyor, her sezon bu utanç derbilerini yaşamaya devam ediyoruz. Oyunla ilgili çok şey yok. Aslında var da yok. Çünkü F.Bahçe, Kadıköy derbilerini artık otomatiğe bağladı. Sürekli kazanıyor. 10 yılda, bu 10. galibiyeti. Bu zaman diliminde, bu ligde, Fenerbahçe'nin hiçbir rakibi karşısında sağlayamadığı üstünlük, Galatasaray maçlarında bir klasiğe dönüşmüş. Ne zaman, hangi koşullarda, hangi kadrolarla oynanırsa oynansın kazanan hep Fenerbahçe oluyor. Çünkü Kadıköy maçları, belli ki Galatasaray'ın kimyasını bozuyor.

O bozuk kimya, dün de yoğun biçimde hissedildi. Ligin en fazla gol atan takımı Galatasaray, Hakan Balta'nın 56. dakikada attığı karambol golüne dek pozisyona bile giremedi.

Fenerbahçe sıklıkla olmasa dahi, rakibiyle kıyaslanmayacak ölçüde üretkendi. 12. dakikada skor avantajını yakaladı. Vederson soldan ortladı, ofsayt konumunda olan Roberto Carlos topun üzerinden atladi, Alex dokundu, fileler havalandı. 44. dakikada F.Bahçe, üst üste iki önemli fırsat yakaladı. Alex'in vuruşunu Leo Franco köşeden çıkarmasa, Lugano'nun şutunda top direğe çarpmasa, fark ilk yarıda açılacaktı. Geceye damgasını vuran oyuncu çoğu kere olduğu gibi yine Alex'ti. İlk golün sahibi Alex, 52. dakikada Leo Franco ile girdiği mücadelede kendisini bıraktı. Bünyamin Gezer penaltı noktasını gösterdi. Maçın adamı Alex, ikinci golünü attı.

G.Saray, 2-0'dan sonra hücumda inisiyatif almaya başladı. Hakan'ın golüyle umutlandı. Rakip alanda daha fazla görünmeye yöneldi. Ancak 74. dakikada Keita'nın Roberto Carlos'a vurması sonucu kırmızı kart görmesiyle hem önemli bir hücum silahını kaybetti hem de eksik kaldı. Bu da kuşkusuz F.Bahçe'nin işini kolaylaştırdı. Güiza

ve Dos Santos'un net fırsatları değerlendirememesinin ardından, 90+2'de skoru Güiza noktaladı. Ve Kadıköy cephesinde yine değişen bir şey olmadı. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galatasaray korktuğu için kaybediyor

Zeki Çol 2009.10.28

Korku, önce akli devreden çıkıyor... Sonra da beceriyi."Galatasaray, Kadıköy'de yıllardır neden kaybediyor?"

sorusunun yanıtını, galiba bu noktadan yola çıkarak aramak gerekiyor.

Hasan Şaş, geçtiğimiz hafta içerisinde çarpıcı bir saptama yaptı. Ve günler öncesinden gerilmeye başladıklarını, kampta, sokakta, yemekte, hemen her yerde karşılaştıkları kişilerin, kendilerini aşırı bir baskı altında tuttuklarını, bunun psikolojilerini bozduğunu, Kadıköy'deki atmosferin zaten var olan gerginliklerini daha da artırdığını anlattı.

Bu saptamaların ne denli doğru olduğu, son maçta bir kez daha ortaya çıktı.

Ligin en fazla gol atan takımı olan Galatasaray, Hakan Balta'nın karambol golü dâhil, Fenerbahçe karşısında pozisyon bulamadı. Ligin kalburüstü oyuncularına sahip olmasına karşın, organize atak yapamadı.

Savunmasında sürekli sorun yaşadı ve Fenerbahçe'ye diğer maçlarında bulamadığı ölçüde gol girişiminde bulunma fırsatı tanıdı. Yani sezonun en sevimsiz, en verimsiz, en kişiliksiz futbolunu oynadı.

Bu yetersizliği teknik, taktik, fizik kapasitelere bakıp, takımlar arasındaki güç farkıyla izah etmek olası değil. Galatasaray, her Kadıköy deplasmanında belirgin bir özgüven yitimine uğradığı ve moral motivasyonu dip yaptığı için bu sıradanlığı yaşıyor.

Görülen o ki, Fenerbahçe'den korkuyor. Bu korku ortak akli, takım ruhunu, mücadele gücünü yok ediyor. Sonuçta bireysel becerileri üst düzey olmasına karşın, Galatasaraylı oyuncular o sahada acemiler mangasına dönüşüyor. Ve "Bu ligin en önde gelen derbisi, Fenerbahçe ile Galatasaray arasında oynanır. Her defasında Fenerbahçe kazanır" klasiği, her sezon temcit pilavı gibi karşımıza çıkıyor. z.col@zaman.com.tr

Üç büyüğü bırak, Bursaspor'a bak

Bazen rakamlara takılırım. Toplar, çıkarır, ortaya bir fikir atmaya çalışırım.

Bursaspor'un lig ikinciliğine yükselmesinin ardından, yine o hastalığım depreşti. Çünkü Ertuğrul Sağlam'ın gelişinden sonra, Bursaspor istikrarlı bir yükseliş içerisindeydi.

Geçen sezonun ikinci yarısından itibaren, puan tablolarına bir göz attım. Küme düşen Konyaspor, Kocaelispor, Hacettepe ile bu sezon ligden ihraç edilen Ankaraspor dışında kalan 14 takımın performansları ne haldeydi? Sorunun cevabı, gerçekten çarpıcı oldu.

2009 yılı içerisinde bu 14 takım, toplamda 28'er maç oynamışlardı. Ve Bursaspor o maçların tıpkı Beşiktaş gibi 18'ini kazanmış, 7'sini beraberlikle bitirmiş, sadece 3'ünü yitirmişti. Yani averajla liderdi.

En fazla kazanan iki takım (18'er galibiyet) Beşiktaş ve Bursaspor'du.

En az yenilen iki takım (3'er yenilgi) Beşiktaş ile Bursaspor'du.

En fazla gol atan takım (51) Bursa-spor'du... Ve en az gol yiyen takım (18) Beşiktaş, hemen arkasından gelen takım (20) ise yine Bursaspor'du. Beşiktaş ile birlikte 61'er puana ulaşan ama averajla onun üzerinde duran Bursaspor, bir anlamda da ligde 2009'un şu ana dek en verimli takımıydı.

Başarı, tesadüfen gelmiyor. Üst düzey oyuncular almak, pahalı kadrolar kurmak, o kadroları yıldız oyuncularla süslemekle de gelmiyor. Bazen başarı, mütevazı kadroları iyi çalıştırmak, iyi yönetmek, iyi oynatmakla da kazanılabiliyor.

Bursaspor bunun, daha doğrusu yılın örneği.

Şu an ligin, G.Saray'dan sonra en fazla (24) gol atan ve ikinci sıraya kadar yükselen takımı. Gol bulamadığı tek maç, sahasında Fenerbahçe'ye 1-0 yenildiği maç.

Ligde Sivasspor'dan boşalan yerde şu an Bursaspor var.

Bu çıkış devam eder mi?

Umarım eder.

Dunga miyop mu?

Bu bir kıyaslama değil.

Zaten olması da mümkün değil.

Çünkü biri geldiğinden beri Fenerbahçe'yi taşıyor. Diğeri, bekleneni veremediği için Galatasaray'da tartışılıyor.

Oynadıkları pozisyonlar da birbirinin aynı değil. Ama birbirine yakın.

Elano Brezilya Milli Takımı'nda forma giyiyor. Alex yıllardır çağırılmadığı için o kadroya giremiyor.

İkisini de izliyorsunuz... İkisini de artık tüm özellikleriyle yakından biliyorsunuz.

Elano'nun oynadığı Brezilya Milli Takımı'nda Alex'in kulübede bile oturamamasına ne anlam veriyorsunuz?

Dunga'nın uzağı görememe kusuru mu var? Yoksa Elano'nun bizim göremediğimiz farklı bir özelliği mi?

Saygı duyulacak duruş

Önce Kasımpaşa... Sonra Eskişehir maçları.

İki takdir edilesi, iki saygın duruş.

Tribünler Rüştü'yü çağırıyor... Ama Rüştü gitmiyor.

Çünkü haklı bir gerekçesi var.

CSKA Moskova maçı sonrası "Rüştü'yü bize verin" diyebilecek kadar pervasızlaşan taraftar grubuna tepkili.

Bu duruşun, örnek alınması gerek. Özellikle de nabza göre şerbet verme tutarsızlığı içerisindeki oyuncular tarafından.

Futbolcu şamar oğlanı değil... Futbolcu taraftarın kuklası değil... Futbolcu, "Hem döverim hem severim" diyebileceğiniz yavaşma hiç değil.

Bravo Rüştü!

Bu kişilikli duruşun mesajı, dilerim adresiyle buluşmuştur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Berberliği Volkan kurtardı

Zeki Çol 2009.11.02

Teknik adamlar, oyuncularına çoğu kere, "kaleyi gördüğünüzde vurun" der. Bazen nereden vurduğunuz önemli değildir... Nasıl vurduğunuz da. Siz şutu atarsınız, top çerçeveye de yönelmez, ama birine çarpar gol olur.

Ya da kalecinin üzerine doğru vurursunuz, yerde seker gol olur. Cristian'ın attığı, daha doğrusu Souleymanou'nun yediği gol, uzun süre kaleci hatalarına örnek gösterilebilecek bir gol. Mesafe uzak... Vuruş da kötü... Hani adeta, "top benden gitsin de" türünden. Souleymanou, bulunduğu yerde hiç hareket etmeden dursa, top vücuduna çarpıp geri dönecek. Ancak futbol öylesine garip hataları da içeren bir oyun ki... Souleymanou, bir adım öne çıksa rahatlıkla tutacağı topu çakılıp kalınca ve önünde sektiğinde paniğe kapılınca kontrol edemedi. Ortada hiçbir tehlikenin olmadığı, kimsenin gol olacağını aklının ucundan dahi geçirmediği o top kaleye girdi. Bu, tamamen kaleci hatasıydı. Tamamen kalecinin zamanlama hatasıydı. Ama o hatanın oluşması için de bir şekilde topa vurmak gerekiyordu.

Fenerbahçe, etkisiz başladığı maçta bulduğu bu kolay golün getirdiği skor avantajıyla uzun süre vaziyeti idare etti. Takım savunmasını güçlü tuttu. Kayserispor'a ilk yarıda pozisyon vermedi. İki takımın da birbirinin oyununu bozmak için uğraş verdiği temposuz ve kalitesiz geçen ilk yarıdan sonra Kayserispor, oyunda inisiyatifi eline aldı. Adeta tek kale oynamaya ve Fenerbahçe savunmasını hata için zorlamaya başladı. 48. dakikada gole yaklaştı. Gökhan Emreciksin'in şutu Volkan'da kaldı. Fenerbahçe 'nin bu bölümdeki tek tehlikeli atağı, 54. dakikada Mehmet Topuz'un sert şutunun direktten dönmesiydi.

Sonrasında Kayserispor'un baskısını iyice artırdığı oyun hareketlendi. 70. dakikada Cangele'nin penaltı golüyle Kayserispor eşitliği yakaladı. Ardından F.Bahçe, galibiyet golü için öne çıkmaya çalıştı. Ancak arka alanda çok önemli boşluklar bıraktı. Özellikle soldan gelen ataklarda Kayserispor defalarca galibiyet golünü bulacağı net fırsatları yakaladı. Mehmet Eren ve Cangele'nin sürüklediği ataklarla F.Bahçe kalesini bunalttı. Hele Cangele, Fenerbahçe savunmasının arasında adeta cirit attı. Bu ataklara Volkan tek başına karşı koydu. Semih'in iki ve Gökhan Emreciksin'in bir şutunu çıkardı. Takımını yenilgiden kurtardı.

F.Bahçe'yi hele de deplasman maçlarında oynadığı futbolun sevimsizliği, verimsizliği nedeniyle sürekli eleştiriyorum. Dün yine kötü oynayan bir F.Bahçe izledik. O F.Bahçe, bu defa, son bölümünde fark yiyeceği bir maçı 1 puan alarak tamamladı. Genç oyuncuların önemli görevler üstlendikleri Kayserispor ise oynadığı futbolla takdiri hak eden ve galibiyeti kaçıran taraftı. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Öfkeyle verilmiş karar, kimin işine yarar?

Zeki Çol 2009.11.03

Yöneticilik, çıkmaz sokaklara sapmama sanatıdır.Son söylenmesi gerekeni ilk söylersen... Öfkene esir olup, altından kalkamayacağın yükü sırtına yüklersen... Akıllı, mantığı dışlayıp, duyguna yenik düşersen... Sadece kendini değil, temsil ettiğin kurumu da o çıkmaz sokakta çaresizliğe itersin.

Diyarbakırspor Kulübü Başkanı Çetin Sümer'in Gaziantepspor yenilgisi sonrası yaptığı açıklama, tam da bu türden... Yersiz, zamansız, gereksiz ve anlamsız.

Neymiş... Hakem kötü maç yönetmişmiş... Diyarbakırspor'a karşı önyargı varmış... Bu takımın ligde kalması istenmiyormuş... Siyasi içerikli tezahüratlar yapılmıyormuş.

Ben maçın özet görüntülerini izledim. Hakemin o görüntüler içerisinde verdiği kararlar doğru. Tümünü izlemediğim için, diğer kararlarla ilgili bir şey söylemem olanaksız. Ama farzedin ki, hakem kötü maç yönetti. Her hakem hatasından sonra takımı ligden çekmeye kalkmak mı lâzım?

Diyarbakırspor sezona etkileyici bir başlangıç yaptı. Trabzon'da Trabzonspor'u, Sivas'ta Sivasspor'u yendi. Manisa'da Manisaspor ile berabere kaldı ve ilk 3 deplasmanını 7 puanla kapadı. Eğer bir önyargı olsaydı, o maçlarda bu puanları alamazdı. Eğer Diyarbakırspor'un bu ligde oynaması istenmese, Diyarbakırspor geçen sezon lige çıkarılmazdı.

Bunlar öylesine komik, öylesine hafif, öylesine çelişkili iddialar ki... Hadi taraftar söylese neyse de... Bir kulüp başkanının ciddiyet ve sorumluluğuna inanın hiç yakışmıyor.

Gelelim siyasi içerikli tezahüratlara... Eğer öyle bir şey varsa, bunu çözecek adres belli. Futbol Federasyonu, Bursaspor maçından sonra sırf Diyarbakırspor'a haksız, mesnetsiz saldırılar yapılmasın diye talimat değiştirdi. Medya, kamuoyu Diyarbakırspor'a bu anlamda ciddi bir destek verdi. O zaman bırakın, konu futbolun disiplin talimatları çerçevesinde çözülsün.

Ama niyet farklı... Bir bardak suda fırtına koparmak. Siyasetten şikâyetçi olmaya kalkarken, futbola siyaset bulaştırmak! Diyarbakırspor'un yönetimden kaynaklanan ve sahaya da yansıyan sorunlarının üzerini popülizm yaparak örtmeye kalkmak.

Şimdi bizzat Diyarbakırlı, bu lâfın karşısında duruyor. Takımı ligden çekmeye kalkmanın anlamsızlığını savunuyor ve başkanın aklıselim içerisinde hareket etmesini istiyor.

Zaten doğru olan da bu.

Bursa'da bir çıkış yaptın... Böyle devam edilirse takımı ligden çekeceğini söyledin. Haklıydın ve kamuoyunu arkana aldın. Peki, bu ne? Her öfkelenildiğinde "Takımı ligden çekerim" tehdidini savurmanın gereği, mantığı, anlamı ne? Daha önemlisi, şoförünün saha içerisinde işi ne?

O manzarayı gözünüzün önüne getirin... Başkasına ait akreditasyon kartıyla sahaya giren başkanın şoförü, hakemin üzerine yürüyor! O kartı kimden aldı? Nasıl aldı? Kimin müsaadesiyle aldı? "Takımı ligden çekmeye kalkmadan önce, şoförünü sahadan çek" demezler mi adama?

Diyarbakırspor bu ligin önemli bir rengi. Ben kendi adıma keyfi olmasını da istiyorum. Kalıcı olmasını, iddialı olmasını, önümüzdeki sezonlarda üst sıralarda durmasını istiyorum. Sanırım Diyarbakırlı da benzer şeyleri istiyor.

Peki yönetenler... Onlar neyi istiyor?

Yazının başlangıcında "yöneticilik, çıkmaz sokaklara sapmama sanatıdır" dedim. Bitiminde de bir hatırlatmayı yapayım:

"Yöneticinin kūsme lüksü olamaz."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devler Ligi'nin cücesi

Zeki Çol 2009.11.04

Zayıf da olsa bir umut vardı. Beşiktaş, kalan 3 maçından 6 puanla çıkarsa bırakın grubu 3. sırada bitirmeyi, diğer maçların sonuçlarına göre bir üst tura yükselebilme şansına dahi sahipti. Ama o Wolfsburg'dan fark yiyip, CSKA Moskova da Manchester'dan puan alınca bütün hesaplar altüst oldu. Ve Beşiktaş 1 puanla grubun son sırasına demir attı.

İki takım arasındaki güç, kalite, beceri, klas farkı daha ilk 10 dakikada belirgin olarak kendisini gösterdi. Wolfsburg, ortadan Gentner ve Misimoviç'in yönlendirdiği ataklarda Beşiktaş savunmasının dengesini kolaylıkla bozdu. Dış şutlar ve kenar ortalarla gol arayışına başladı. Hakan, önce Gentner, sonra Misimoviç'in şutlarını çıkardı. Ernst'in yokluğunun hissedildiği bu bölümde, Misimoviç, ceza alanı dışında boş durumda kaleye yaklaştı ve 14. dakikada golü attı.

Beşiktaş'ın kötü savunma yaptığı, dış şutları engelleyemediği, yüksek toplarda rakibin üstünlüğünü kıramadığı, dolayısıyla da kolaylıkla pozisyon verdiği başlangıç bölümünde ilk 23 dakikasında Wolfsburg, tam 7 kez gol girişiminde bulundu. Beşiktaş ise sadece 15. dakikada Tabata'nın şutunu Benario'nun kornere çelmesiyle bir kez rakip kaleyi yoklayabildi.

Oyunu dilediği gibi yönlendiren Wolfsburg karşısında Beşiktaş yalnızca savunmasındaki dağınıklıkla değil, hücum organizasyonundaki yetersizliğiyle de dikkat çekti. 34. ve 38. dakikalarda önce Serdar, sonra Bobo ile iki kez beraberlik golü girişiminde bulundu, ikisinde de vuruşlar kötüydü.

İkinci yarı Beşiktaş biraz olsun toparlandı. Daha doğrusu skoru korumak isteyen Wolfsburg bu bölümde geriye çekilerek oynadı. Ve kontrataklarla gol aradı. Beşiktaş aslında biraz da rakibin bu oyun tarzından yararlandı. Baskılı ama etkisiz bir oyunla gol arayışlarına başladı. Ancak kalabalık Wolfsburg savunmasını aşip, ceza sahası içerisinde pozisyon üretmekte yine zorlandı. Dolayısıyla da gol şansını dış şutlara bıraktı. Tabata'nın bir, Fink'in üç şutundan sonuç alamadı. Bu yarıdaki etkili atağı 80. dakikada yine Wolfsburg yaptı. Savunma güvenliğinin iyice azaldığı sırada, Dzeko, Hakan'la karşı karşıya kaldı. Vurdu, Hakan çıkardı. Dönen topu Gentner yakaladı. Ceza alanının dışından attığı şutla fileler ikinci kez havalandı.

Bu gol, Beşiktaş'ın hayallerini iyice yıkan goldü. Wolfsburg, bu kadarla da kalmadı. 87. dakikada savunma güvenliği yine kayboldu. Yine Dzeko, boş durumda Hakan'la karşı karşıya kaldı. Bu kez golü atmayı başardı. Ve Wolfsburg, sahasındaki ilk maçta elinden kaçırdığı Beşiktaş'a İstanbul'da fark yaptı.

Grubun zayıf halkası Beşiktaş ise bu yenilginin ardından Devler Ligi'nin cüceleri arasındaki yerini aldı. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alex devreye girdi, Fener, Steaua'yı bitirdi

Zeki Çol 2009.11.06

Şampiyonlar Ligi'nde boyumuzun ölçüsünü aldıktan sonra, UEFA Avrupa Ligi inanın ilaç gibi geldi. Önce G.Saray, sonra da F.Bahçe galibiyetleri ve devam eden grup liderlikleri... Galiba, bu galibiyetler, bizim asıl ligimizin burası olduğunun da göstergesiydi!

Bu Rumen takımlarından eskiden çok çekmiştik. Ne zaman eşleşsek, genelde onları kazanırken görür ve hayıflanarak izlerdik. Şimdi 4 maç, 4 galibiyet... Devir değişti, artık biz komşuya tepeden bakar hale geldik.

F.Bahçe kötü bir ilk yarı oynadı. O yarıda inanın sıkıldım. Hatta F.Bahçe'nin skor avantajını ele geçirdiği bölüm de dahil sıkıldım. Çünkü F.Bahçe temposuzdu. Oyun bütünlüğü yoktu. Hücum organizasyonu yetersizdi. Rakibi baskı altında tutamıyor, kanatları kullanamıyor, önde gereğince çoğalamıyor, dışarıdan şut atamıyordu. Dahası savunma yapmayı da beceremiyordu. Dos Santos, 14. dakikada bireysel yeteneklerini konuşturmuş, üç oyuncuyu geçmiş ve şık bir gol atmıştı. 25. dakikada önce Mehmet, ardından dönen topta Emre'nin üst üste attıkları şutları kaleci çıkarmıştı. Onun dışında sahada bir F.Bahçe keyfi, bir futbol heyecanı ne yazık ki yoktu.

Oysa Steaua, daha derli toplu oynuyor ve etkili kontrataklarla F.Bahçe kalesine geliyordu. Lugano, Gökhan ve Bilica'nın üç bireysel hatasından üç kez yaklaşmış ve sonuncusunda Bilica, Kapatenos'u kaçıncı golü de bulmuştu.

İkinci yarıda oyunun rengi, şekli, temposu, akışı tümüyle değişti. Çünkü F.Bahçe, işi ciddiye aldı. Ve kazanmak için, oynaması gerektiğini fark etti. Alex'in de devreye girmesiyle maç hareketlendi. Tribünlere coşku, skora fark geldi. 51. dakikada Alex'in kullandığı faul atışını Bilica çok iyi izledi ve takımının yediği goldeki hatasını affettirircesine topu filelere gönderdi. 67. dakikada bu kez Alex vurdu ve Fenerbahçe 3-1 öne geçti.

Artık hem takım, hem de tribünler keyiflenmişti. Alex, golden sonra yakaladığı pozisyonda biraz dikkatli vursa fark iyice açılacaktı. F.Bahçe, oyunun kontrolünü tamamen eline geçirdiği ve pas trafiğini yoğunlaştırarak oynadığı kalan bölümde kendini hiç sıklamadı ve sahasındaki ilk, gruptaki üçüncü galibiyetini aldı. Matematiksel olarak değilse de bana göre dün akşam bir üst turu garantiledi. Şimdi önemli olan, F.Bahçe'nin bu grubu lider bitirip bitiremeyeceği. 2 Aralık'ta Hollanda'daki Twente maçı, büyük olasılıkla grubun final maçı olacak. Benim öngörüm F.Bahçe bu grubu lider tamamlayacak. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alkışlar Hakan'ın galibiyet Kartal'ın

Zeki Çol 2009.11.08

Mustafa Denizli'nin başlangıç kadrosu, çok açık bir mesajı veriyordu; "Bu maçı kaybetmemeliyim."

Savunma karakterli oyuncuların çokluğuyla oluşturulan o kadronun, rakibi durdurmak ve mücadele etmek dışında zaten yapacağı bir şey yoktu. Ekrem'i sahada geriye çekip, İbrahim Toraman'ı da Sivok ve Ferrari'ye yaklaştırarak oluşturulan beşli savunma bloğunun önünde Fink, Uğur, Ernst oynuyordu. Teknik becerileri sınırlı bu oyuncularla Beşiktaş'ın oyunu tutması, hücum organizasyonu yapması, rakip savunmayı zorlaması olanaksızdı. Nitekim, neredeyse kaleye bile gidemeden Beşiktaş, ilk yarıyı bitirdi.

Ancak gol yememek için sahaya sürülen başlangıç kadrosu, bu hedefini verdiği mücadeleyle değil, Umut'un cömertliği ve kaleci Hakan'ın mükemmel oyunuyla tutturdu. Zira bu denli fazla savunmacıyla oynamasına

karşın Beşiktaş, kötü savunma yaptı. Umut, bu bölümde savunmanın pozisyon yerleşme hatalarından ve ilk müdahale eksikliklerinden yararlanarak defalarca gol şansı yakaladı. 5 şutunun biri auta gitti. 4'ü Hakan'da kaldı. Hele iki tanesinde, 13. ve 17. dakikalardaki pozisyonlarda Hakan, iyi zamanlamalarla topa müdahale etmese, Trabzonspor oyunu koparacak skoru ilk yarıda bulacaktı.

Beşiktaş'ın kendi alanına hapsolup kaldığı ilk yarıda, Trabzonspor sahanın her bölgesinde üstün olan taraftı. Baskılı, etkili ve rakibiyle kıyaslanmayacak ölçüde üretken oynayan Trabzonspor'un o sıralardaki tek eksiği goldü.

Denizli, ikinci yarıya başlangıç kadrosundaki Uğur ve Tabata'yı kenara alarak girdi. İbrahim Kaş ile Yusuf'u sahaya sürdü. Ekrem'in pozisyonunu değiştirdi. Böylece Beşiktaş, orta alanda biraz olsun dengeyi sağladı. Bu arada 48. dakikada ceza alanı dışından Ernst mükemmel vurdu. Beşiktaş, kaleyi tutan ilk şutunda golü de buldu.

Golün kısa süreli şokundan sonra Trabzonspor yeniden Beşiktaş kalesine yüklendi. Hakan, 56. dakikada Umut'un bir gollük vuruşunu daha çıkardı. Yüksek toplarda yetersiz kalan Beşiktaş savunması, 67. dakikada bu defa Tayfun'un sağdan yaptığı ortada Gökhan'ı boş bıraktı. Gökhan topu auta atınca Trabzonspor, beraberlik şansını kullanamadı. Sahanın en iyisi Hakan, 72. dakikada Engin, bir dakika sonra da Tayfun'un şutlarında Trabzonspor'a gol şansı tanımadı. Sonrasında Beşiktaş, Yusuf'un kullandığı bir korner atışında oyundaki ilk net gol pozisyonunu 79. dakikada Bobo'yla buldu. Tony Sylva, yakın mesafeden üzerine yapılan vuruşu çıkardı. Trabzonspor'un baskısı sürdükçe savunma güvenliği iyice azalıyor ve Beşiktaş'a gol için adeta davetiye çıkarılıyordu. Nitekim böylesi anlardan birinde Bobo, bomboş durumda ikinci golü attı ve Beşiktaş çok kritik bir deplasmanda çok önemli bir galibiyeti kalecisinin mükemmel oyunuyla aldı.

Beşiktaş'ı sadece yenilgiden değil, fark yemekten kurtaran Hakan, bir kalecinin bir takımın kaderini, bir oyunun sonucunu nasıl etkileyebileceğini en çarpıcı örneğiyle sunarak kanıtladı. Trabzon'da dün oynayan Trabzonspor, kazanan Beşiktaş, kazandıran ise öncelikle Hakan'dı. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Golcülerimizi kenara oturttuk ve artık golü de unuttuk

Zeki Çol 2009.11.11

Süper Lig, golde de yabancılaştığımız bir süreci yaşıyor.12. hafta sonunda, Ankaraspor'un da yer aldığı ilk 4 haftalık dönem dâhil atılan gol sayısı 260.

Bu gollerin 137'si yabancı, 123'ü yerli oyunculardan. Başka bir deyişle yüzde 52,7'sini yabancı, 47,3'ünü yerli oyuncular atmış.

5 ve üzeri gol atan 9 oyuncu içerisinde ilginçtir, sadece bir yerli oyuncu var. O da Gençlerbirliği'nin genç golcüsü Mustafa Pektemek. 8 golle Makukula'nın başı çektiği en fazla gol atanlar sıralamasında Nonda 7 golle ikinci, Kahe 6 golle üçüncü sırada. Mustafa gibi 5 gol atan oyuncular ise Baros, Colman, Moritz, Mendoza ve Alex.

Ligde şu ana dek 518 futbolcu forma giydi. Bunların 393'ü yerli, 125'i yabancı. Yani yabancılar, oynayan tüm futbolcuların yaklaşık dörtte birini oluşturuyor. Ancak özellikle hücum bölgelerinde ağırlıklı olarak yer aldıkları için, golle de daha çok onlar buluşuyor. Burada bir saptamayı daha yapayım. Gol atan yabancı oyuncu sayısı 53, yerli oyuncu sayısı ise 73.

En iyi çıkış yapanlar F.Bahçe ile G.Birliği

-Sezonun en iyi çıkış yapan iki takımından biri Fenerbahçe, diğeri ise Gençlerbirliği. En büyük düşüşü yaşayan iki takımı ise Sivasspor ile Trabzon.

Geçen sezonun aynı dönemiyle karşılaştırdığınızda, 14 takımın tam 9'u geçen sezon performanslarının önünde duruyor. Aralarında şampiyon Beşiktaş'ın da bulunduğu 4 takım düşüş yaşıyor. Bir takım ise puan olarak yerini koruyor.

İlginç bir rastlantı, geçen sezonu ilk üç sırada bitiren Beşiktaş, Sivasspor ve Trabzonspor'un bu dönemde beklentilerin uzağında kalması.

Sezona Şampiyonlar Ligi grup elemeleriyle başlayan Sivasspor, çok dramatik bir düşüş içerisinde ve önceki dönemin tam 15 puan gerisinde. Trabzonspor'daki düşüş 9, Beşiktaş'taki ise 1 puan. Diğer düşüş yaşayan takım, 8 puanlık bir gerileme içerisinde olan Denizlispor.

Lider Fenerbahçe 11 puanlık bir artışı yakalamış durumda. Gençlerbirliği 9 puanlık artı değerle sezonun en fazla dikkat çeken bir diğer takımı. Galatasaray ve Eskişehirspor 7'ser, Bursaspor, Büyükşehir Belediyespor ile Antalyaspor 6'şar puanlık artışla Gençlerbirliği'nin ardından sıralanıyor.

İşte size son iki sezonun karşılaştırmalı puan durumu...

Futbolun ezber bozanı!

-Goldeki yabancılaşmayı yazdım. Çok çarpıcı bir örneği de Şampiyonlar Ligi'nden, özellikle de Barcelona'dan vereyim, yorumunu siz yapın.

Biliyorsunuz Şampiyonlar Ligi'nde 8 grupta 32 takım mücadelelerini sürdürüyor. Bu takımların UEFA'ya bildirdikleri A kadroları 25'er oyuncudan oluşuyor.

Geçen sezon finalde altyapısından 7 oyuncu oynatarak şampiyon olan Barcelona'nın, bu sezon bildirdiği 25 kişilik kadrosunda tam 12 oyuncu altyapısından yetişme. Barcelona şu ana dek bu 12 oyuncudan 9'unu grup maçlarında kadrosunda bulundurdu. Victor Valdes, Puyol, Sergi Busquets, Assulin, Iniesta, Jeffren, Xavi, Bojan Krkic ve Messi'yi. Muniesa, Thiago ve Petrito'yu henüz kadrosuna almadı.

Dikkat çekmek istediğim farklı bir nokta, bu oyuncuların bazılarının yaşlarıyla ilgili. Muniesa henüz 17'sinde. Assulin, Thiago 18, Bojan 19, Busquets, Jeffren 21'er, Messi, Petrito 22'ser, Iniesta ise 23 yaşında.

Hadi Barcelona dünya futbolunun altyapılar konusundaki uç örneği. Bordeaux 7, Manchester United 6 altyapı kökenli oyuncuyu o kadrolara dâhil etti.

Uç örneklerden biri olan Maccabi Haifa'nın 10, Standart Liege ve Apoel Nicoisa'nın 6'şar altyapı oyuncusu kadroda. Atletico Madrid, CSKA Moskova, FC Zürih'in 5'er, Liverpool, Lyon, Fiorentina, Glasgow Rangers, Dinamo Kiev, Stuttgart, Real Madrid, Bayern Münih'in de 4'er. Bizim temsilcimiz Beşiktaş'ın ise 3!

Bu anlamda Beşiktaş'tan daha geride duran da var. Chelsea, Porto, Marsilya 2'ser, Wolfsburg, Arsenal, AZ Alkmaar 1'er altyapı oyuncusu kullanıyor. Milan, Juventus, Rubin Kazan ise altyapısına hiç itibar etmiyor.

Hangisi mi daha iyi yapıyor?

Bana göre Barcelona.

Zaten onun için futbolu bir başka oynuyor ve dünyanın zirvesinde duruyor.

Baktığınızda yerli oyuncuların sayısal olarak önde olduğunu görüyorsunuz. Ama hücumda etkili bölgelerde yabancılar oynadıkları için, attıkları gol sayısı da doğal olarak artıyor. Bunu bir örnekle pekiştireyim; 13 Süper Lig takımındaki toplam yabancı santrfor sayısı 17.

Bu veriler, yabancı tercihlerinin giderek yerli golcülerini devre dışı bıraktığını gösteriyor.

Bir başka örnek daha vererek, bu tezi güçlendireyim. 4 ve üzeri gol atan 19 futbolcu arasındaki yerli sayısı toplam 5. Mustafa Pektemek dışında bu değerlendirmede sıralamaya girenler 4'er gollü Semih Şentürk, Arda Turan, Mehmet Yılmaz ve Turgay Bahadır. Konuyu biraz daha çarpıcı hale getireyim; en fazla gol atan 19 oyuncunun toplamda ulaştıkları gol sayısı 112. Bu gollerin 91'i yabancı, 21'i yerli oyunculara ait. Oran yüzde 81'e, yüzde 19!

Süper Lig, elbette futbolumuzun gerçek tartısı ve en önemli dinamiği. Elbette takımlar, kendi tercihleri çerçevesinde stratejilerini, transfer politikalarını ve hedeflerini belirleyecekler.

Ancak, futbolumuzun uluslararası platformdaki en önemli değerlerinden biri de Milli Takım. Dünya Kupası grup elemelerinde en önemli sorunlardan birini gol atmakta yaşadık ve çoğu zaman formda santrfor bulmakta zorlandık.

Lig, bu tabloyu sunduğu sürece zorlanmaya da devam edeceğiz. Acı ama gerçek, mevcut sistemde golcülerimizi kenara oturttuk, dolayısıyla da golü unuttuk! z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kalbiyle inatlaştı ölüme davetiye çıkardı

Zeki Çol 2009.11.17

Kalbinde sorun olduğunu, birkaç gün önce öğrenmiştim. Aslında o da bu rahatsızlığını bir kaç ay öncesinde öğrenmişti.

Sezon öncesi, sağlık kontrolü için o dönemdeki kulübü Ankaraspor tarafından gönderildiği hastanede. Ankara'daki Medicana'nın yapılan kontroller sonucu koyduğu teşhis, "hiportrofik kardiyomiyopati"ydi. Yani kalp kasının anormal büyümesi... Ya da halk dilindeki adıyla kalp adalesindeki kalınlaşma.

Bu, bir sporcu için ciddi risk demekti. Literatüre göre, 1979-1996 yılları arasında geçen 17 yılda, İtalya'daki Padova Spor Hekimliği Merkezi 33 bin 735 sporcuyu kontrol etmiş, bunların 22'sinde "hiportrofik kardiyomiyopati"ye rastlamıştı. Sporcular bu yüzden, hastane raporuyla aktif spor yaşamlarına veda etmek zorunda kalmışlardı. Doktorlar bu tür rahatsızlıkları olanlara spor yapma izni vermiyorlardı.

Antonio De Nigris, Medicana'nın raporundan sonra, bir başka sağlık kurumunda da durumu check edilsin diye, 8 Temmuz 2009'da Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'ne gönderildi. Oranın teşhisi de aynıydı. Ve bu raporlar doğrultusunda, Türkiye'de oynama izni alamayacaktı.

Bu arada, zaten kulübüyle de sorunları vardı. Ankaraspor, ücret indirimi istemiş, De Nigris 600 bin Euro'luk ücretini bir miktar aşağı çekmiş, ancak ödemeler konusunda anlaşmaya varılamamıştı.

De Nigris, raporlara biraz da bu uzlaşmazlık nedeniyle inanmak istememişti. Hatta yakın çevresine, "Sözleşmemi feshetmeyi düşündükleri için böyle oluyor" türünden sitemlerini de dile getirmişti.

Öyle ya... 2006'da geldiği Türkiye'de, daha önce yapılan kontrollerde böyle bir rahatsızlığa rastlanmamıştı. Gaziantepspor'a geldiğinde, aynı kulüpteki ikinci sezonun başında, Ankaraspor'a verildiğinde, Ankaragücü'ne kiralandığında da sağlık kontrollerine girmişti. O sıralarda olmayan bir rahatsızlık, şimdi kulüple sorun yaşadığı bir süreçte nasıl olur da ortaya çıkardı?

Düz mantıkla baktığınızda De Nigris haksız sayılmazdı. Ama bilmediği şeydu: "Hipertrofik kardiyomiyopati" belli bir evreden sonra da ortaya çıkabiliyordu. Daha önce rastlanmamış olması, rahatsızlığın sonradan geliştiğinin göstergesiydi.

O kuşklar içerisindeki De Nigris'i, yakın dostları bir başka hastaneye gönderdi. Ankara'daki Arte Özel Hekimlik Tıp Merkezi'ne. 19 Ağustos'ta 3. kez kontrole gitti. Ve bu defa da aynı sonuçla karşılaştı. Hatta bir de "Yüksek İhtisas Hastanesi'ne görün" önerisiyle.

21 Ağustos'ta bu defa De Nigris Yüksek İhtisas Hastanesi'nin yolunu tuttu. Türkiye'deki son kontrolüne girdi. Sonuç bir kez daha aynıydı: "hipertrofik kardiyomiyopati." Doktorlar bu defa da kendisine aynı yanıtı verdi:

"Futbol oynayamazsın."

Dört ayrı sağlık kurumu ve dört aynı teşhis. Artık De Nigris için zaten kapanmış olan Türkiye defterinin yanı sıra, futbol oynaması da söz konusu edilemezdi.

Dostları uyardı:

"Bu ciddi bir tehlike... Futbolu bırak."

Ama hem o hem de eşi Sonya bırakmaktan yana değillerdi.

"Hipertrofik kardiyomiyopati"si olanlarda ölüm oranının binde 1'ler civarında dolaştığını duymuştu. Kendisine bir şey olmayacağını düşünüyordu. Eşi de onu destekliyordu.

O sıralar Larissa'nın teklifi gündeme geldi. 2 yıllığına 700 bin Euro'luk kontratı imzaladı. Türkiye'den alamadığı "sağlıklı" raporunu Yunanistan'dan nasıl aldı? O Yunan Federasyonu'nun ve Yunanlı doktorların sorunu. Türkiye'de dört ayrı sağlık kurumunun ayrı ayrı koyduğu ortak teşhis, galiba orada atlanmıştı.

Ölüm, 31 yaşında ve gece uyurken yatağında kapısını çaldı De Nigris'in. Bir kalp krizi ve sonrasında kaldırıldığı hastanede son nefesini veriş. Çok yönlü bir ihmalin yok ettiği bir yaşamdı onunkisi.

Futbolu bıraksa, daha uzun bir ömrü olur muydu? Doktorlara göre evet... Literatüre göre de evet. İtalya'da spor yaşamı aynı rahatsızlıktan sonlandırılan o 22 sporcu, ortalama 8'er yıl daha yaşamışlardı. Ve yine doktorlara göre, yoğun antrenman ve maç trafiği, bu tür rahatsızlıklarda tetikleyici unsurdu. Antonio De Nigris, evet evinde kalp krizi geçirmişti ama o kriz antrenman ya da maç sırasında da gelebilirdi.

Spora Amerikan futbolu oynayarak başlayan, 10 yaşından sonra tenise yönelen, Meksika şampiyonluğu olan, Meksika'nın Davis Cup takımında milli forma giyen, ardından ise futbolu tercih eden ve bu defa milli formayı futbolda sırtına geçiren, özel, özellikli ve komple bir sporcuydu De Nigris.

Kendisine verilen, "Bak, Ümit Özat'a doktorlar oynayabilirsin dediler ama o 'Ailem benim için daha önemli' dedi, bıraktı" örneğine rağmen, hastalığıyla inatlaştı. Ve ölümüne davetiyeyi aslında kendisi çıkarttı.

Bu da Denizli'nin zirve açılımı

Zeki Çol 2009.11.22

Durum kritikti... Hatta bu derbi, Beşiktaş açısından Sırat Köprüsü gibiydi. Kaybederse fark 10 puana çıkacak ve yarıya büyük ölçüde havlu atacaktı. Kazanırsa zirvenin dizaynı yeniden yapılacak, dahası üst üste 6. maçını kazanan Beşiktaş, bu defa en güçlü adaylardan biri olacaktı.

Bu zor ama hele ev sahibi açısından son derece önemli derbiyi, Beşiktaş ikinci yarının başlangıcındaki temposu, baskısı, etkisi ve attığı gollerle kazandı. Ve, "bu mücadele bensiz olmaz" dedi.

Oyunun ilk yarısında savunma önlemlerinin yoğunlaştığı, pozisyon açısından kısır kalan ama zaman zaman keyifli geçen bir mücadele vardı.

Beşiktaş, maça orta alanda agresif bir pres yaparak ve oyunu karşı alana taşıyarak başladı. F.Bahçe, ilk yarının ortalarına doğru dengeyi kurdu, sonrasında rakip kalede pozisyon üretmeye çalıştı. Bu bölümdeki en önemli fırsatlardan birini 8. dakikada kaleciyle karşı karşıya kalmasına rağmen topu avuta atan Serdar Özkan harcadı. Bir diğerinde 45. dakikada Alex'in frikiği direktten döndü, Kazım pozisyonu izledi, Rüştü iyi bir zamanlamayla golü çıkardı.

Beşiktaş, ikinci yarıya da etkili, baskılı girdi. 46. dakikada Ekrem savunmanın arkasına kaçtı, vurdu, Volkan çıkardı. 54. dakikada İbrahim Üzülmüş, soldan ortaladı; Fink ceza alanı dışından voleyı vurdu, top köşeden ağlara gitti. Gol, tek kelimeyle mükemmeldi. Bu gol öncesi Emre'nin sakatlanmasıyla orta alanda çok önemli bir oyuncusunu kaybeden F.Bahçe, aynı dakikada gelen Fink'in vuruşuyla üst üste iki sarsıntıyı birden yaşadı. 3 dakika sonra bu defa Lugano'nun kontrolündeki Bobo döndü, vurdu ve bu güzel golle Beşiktaş skoru 2-0 yaptı. Artık Beşiktaş rahatlamış, F.Bahçe'de ise panik başlamıştı. Pek de organize olmayan ataklarla F.Bahçe, rakip kaleye yüklendi. Mustafa Denizli, orta alanın mücadele gücünü artırmak için 67. dakikada Yusuf-Uğur değişikliğini yaptı. F.Bahçe önde oynuyor, ancak arka alanda ciddi boşluklar oluşturuyordu. 75. dakikada Kazım'ın yardımcı hakeme küfür edip kırmızı kart görmesiyle 10 kişi de kalınca Beşiktaş'ın işi iyice kolaylaştı. Ardından 83. dakikada Uğur'un golüyle skor noktalandı.

Beşiktaş, kazanmak bir yana fark yapmıştı. Lideri, İnönü'de silkeleyip atmıştı. Bu sezon ligde ilk kez 3 farklı kazanmıştı.

Maçı izlerken aklıma 6. hafta sonundaki tablo geldi. Beşiktaş, rakiplerinin fersah fersah gerisindeydi ve iddiasını daha o dönemde büyük ölçüde yitirmiş gibiydi. Herkes yükleniyor, eleştiri okları acımasızca geliyor ve Denizli direniyordu. Taraftarının dahi tepki verdiği o Beşiktaş, son 6 maçından 18 puan aldı ve Kartal zirve için yeniden kanatlandı.

Güncel deyimle, bu gelişme de bir başka açılımdı... Denizli'nin zirve açılımı. Ve en sorunlu dönemde sabır isterken, "bekleyin" derken... O haklı çıktı. z.col@zaman.com.tr

Trabzonspor'un temel sorunu akıl tutulması

-Daha sezonun 4. haftası... Trabzonspor sahasında Bursa-spor ile 1-1 berabere kalmış... Deplasmandaki Sivasspor galibiyetiyle çizilen pembe tablo, içerideki Diyarbakırspor, dışarıdaki Manisaspor yenilgilerine şimdi de bu beraberliğin eklenmesiyle yerini derin bir karamsarlığa bırakmış...

Üst düzey bir yönetici, Broos'la konuşuyor; "Taraftar öfkeli... Sana karşı tepkiler büyüyor... İstersen bırak hocam." diyor.

Broos şaşkın... Daha önce böyle bir öneriyle hiç karşılaşmamış. Ama dirençli... Teklifi reddediyor.

Sonrası çorap söküğü gibi geliyor. 4-3'lük Galatasaray yenilgisinin ardından yönetim, kesin kararını veriyor. Kayserispor maçının ardından Broos gönderilecek. Lig takvimi müsait. Hemen akabinde Ankaraspor maçı var. Trabzonspor, Ankaraspor ligden düşürüldüğü için haftayı bay geçecek. O sırada teknik adam değişikliği de gerçekleşecek.

Önerinin yapılacağı ilk isim Giray Bulak. Ama asıl beklenen Şenol Güneş. Güneş'in, Güney Kore'de her şey yolunda giderse ligi 6 Aralık'ta bitecek. Kabul ettiğinde de devre sonunda takımın başına geçecek.

O sırada Broos'a yoğun bir baskı var. "Alanzinho'yu oynat... Yattara'yı oynat..." Gerekçe de şu; Alanzinho bekleneni vermiş değil. Yattara hep sorunlu... "Oynasınlar da satışlarından para kazanalım."

Oysa Alanzinho, Broos'a göre yetersiz. Yattara ise sakat.

Kayserispor maçının on birinde Yattara sahada. Rakip oyuna çok iyi başlıyor... Öne geçiyor... Hatta üst üste iki önemli fırsatı da değerlendiremiyor. O anda Yattara'nın sakatlığı nüksediyor. Broos ilk yarı bitmeden Yattara'yı kenara alarak iki değişiklik yapıyor. Takım bir anda inanılmaz bir direnç gösteriyor... Kayserispor'u yeniyor.

Maç sonrası Broos'a sorulan sorulardan biri, sakat olmasına karşın oynattığı Yattara'yla ilgili... "Gerçeği bazılarının gözüne sokmak için" oynattığını söylüyor.

Hedef direkt yönetim. Artık kılıçlar çekilmiş durumda. Kimin gücü kime yeterse. FIFA Dünya Kupası play-off maçları nedeniyle oluşan boşlukta Broos ülkesine gidiyor. Orada verdiği bir demeç sonrasında ortalık iyice karışıyor. Broos'a göre söyledikleri yanlış tercüme edilmiş. Ama yönetim de aradığı kozu ele geçirmiş.

Arkasında durmak bir yana, hele yerel basında Broos adeta boy hedefi haline getiriliyor.

Artık ipler kopma noktasında. Oyuncu, oynanan oyunun farkında. Kasımpaşa maçında takım yürümüyor. Öne geçmesine karşın kaybediyor.

Aslında o maçı kaybeden takım değil... Gözden çıkardığı Broos'u bu denli tartıştıran, güvenmediğini, istemediğini her fırsatta hissettiren yönetim. Çünkü onların niyeti doğal olarak takımın huzurunu, motivasyonunu bozuyor.

Maçın ardından yaşananlar daha bir garip. Kaşibeyaz'da yenilen yemekte Menajer Caner Çuvalcıoğlu futbolculara gidiyor. Sportif Direktör Ünal Karaman dururken, ona mesaj iletme görevi veriliyor. Yeri değil... Zamanı değil... Çuvalcıoğlu'nun görevi hiç değil. Ama o bazı oyuncuların kadro dışı bırakılacağını, ağır para cezası verileceğini, Egemen'in kaptanlığının gözden geçirileceğini söylüyor. Egemen, o güne dek defalarca yönetimle arkadaşlarının alacaklarının ödenmesi konusunda konuşmuş. Fakat cevap hep olumsuz olmuş. Dayanamıyor, "Öyleyse alacaklarımızı verir, cezayı onlardan kesersiniz" mealinde tepkisini dile getiriyor.

Cevap başkana iletiliyor. Başkan öfkeleniyor. 5 oyuncunun kadro dışı bırakıldığını açıklıyor. Bu yönetim kararı değil. Başkan tepkisi.

Bu 5 oyuncunun bir ortak noktası var. Hiçbirinin ödemeleri zamanında yapılmamış.

Aslında, Trabzonspor'daki başarısızlığın temelinde yatan da bu. Maç başları, transfer taksitleri, sezon başından beri ödenemiyor. Bu da oyuncuların performanslarının her geçen gün biraz daha düşmesine neden oluyor.

Tabii bu arada Broos'un da defteri dürülüyor.

Bu, Trabzonspor'da son 10 sezonda yaşanan 17. teknik adam değişikliği.

Karadeniz'de Temel fıkraları genelde yaşanmış olaylara dayanır. Yönetim kadro dışı kararını verdikten iki gün sonra, bu defa hatasının farkına varıyor ve bu oyuncularla ilgili değerlendirmelerin, "bu ne perhiz bu ne lahana turşusu" sözünü anımsatırcasına yeni teknik adam tarafından yapılacağını belirtiyor!

Olayların gelişimi işte böyle... Ortadaki vahim tablo da bu.

Trabzonspor yönetimi, hâlâ geçen sezon yaptığı hatanın bedelini ödüyor. Trabzonspor, üst üste yapılan yönetim yanlışlarının sayesinde, her geçen gün biraz daha kötüye gidiyor.

Çözüm Şenol Güneş mi?

Asla değil.

Güneş gelse ne yapacak? Bu kadro, bu yönetim anlayışı, bu ekonomik tablo ile hangi sihirli değneği kullanıp Trabzonspor'u şahlandıracak? Huzur arayışına gittiğini söylediği Güney Kore dönüşü, hiç kaçınılmaz, kendisini yine bir kaos ortamında bulacak.

Son söz...

Bu kulüp, öteden beri duygusal tepkilerden oluşan akıl tutulmalarının bedelini ödüyor.

Ve görünen o ki, şimdi de olası bir "Güneş tutulması"na zemin hazırlıyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Daum baktı, Vural oynattı

Zeki Çol 2009.11.29

F.Bahçe'nin artık ciddiye alması gereken çok önemli bir sorunu var; savunma yapamamak. Ligin ilk 8 maçında 3 gol yiyen F.Bahçe'nin, son 5 maçta yediği gol sayısı 10.

Dün bu sayı, çok daha artabilirdi. Mesela, o 11, 12'ye kolaylıkla ulaşabilirdi. Ama başta Gökhan Güleç olmak üzere, Kasımpaşalı oyuncular öylesine cömert davrandılar ki... F.Bahçe bu sezon, bir rakibe ilk kez bu kadar çok pozisyon verdiği maçtan o cömertlikler sayesinde daha ağır bir hezimete uğramaktan kurtuldu.

Aslında Daum'un dün sahaya sürdüğü kadrodan daha fazlasını beklemek de mümkün değildi. Çünkü o kadronun takım savunmasına yeterince katkı yapması olanaksızdı. Geri dörtlünün önünde Cristian, Selçuk,

Mehmet Topuz... Onların önünde Alex... En önde Güiza ile Semih. Alex, Güiza, Semih zaten savunmaya destek vermiyordu. Mehmet Topuz, arada bir yardımcı oluyor, orta alanda bütün yük Selçuk ile Cristian'ın sırtına biniyordu.

Savunmasını önde kuran ve çok adamla F.Bahçe alanında dolaşan Kasımpaşa, Önder-Lugano ikilisinin arkasına neredeyse her top atışında pozisyon buldu. Gökhan Güleç, ilk yarıda biri kaleciyi geçip boş kaleye bırakmadığı, diğeri çizgiden Önder'in çıkardığı 4 önemli pozisyonda golü atamadı. Cenk'in hamle yapmakta geç kalıp kaçırdığını da eklerseniz, Kasımpaşa'nın gol dışında 5 net pozisyonu vardı.

Şimdi düşünün... Lidersiniz, seyirciniz olmasa da sahanızdasınız ve Kasımpaşa'ya ilk 45 dakikada çok büyük bir kaleci hatasıyla yediğiniz golün yanı sıra 5 de pozisyon veriyorsunuz. Böyle bir takım, böyle bir savunma anlayışı olur mu?

Son maçlarda takımını seyirci gibi izlemeye alışkanlık haline getiren Daum, o kevgire dönen savunmanın niye bu hallere düştüğünü çözememiş olacak ki, ikinci yarıya da takımını benzer oyun anlayışıyla başlattı. Tabii yine Kasımpaşa'nın ekmeğine yağ sürdü. 46. dakikada Murat Erdoğan soldan girdi, vurdu, bir uyarı atışı daha yaptı. 48. dakikada ise Cenk, yine savunmanın arkasına atılan topla ve yine soldan gelip golü yaptı. F.Bahçe, tel tel dökülüyor, Daum hâlâ sahada olan biteni fark etmiyordu. 72. dakikaya gelindiğinde iki değişiklik birden yaptı. Roberto Carlos ile Selçuk'u çıkardı, Vederson ve Deivid'i oyuna aldı. Ancak Selçuk'un çıkışıyla orta alanın savunma gücü iyice azaldı. Çünkü Deivid de önde kalanlar kervanına katıldı. Oyunu dilediği gibi yönlendiren Kasımpaşa, 81. dakikada üçüncü golünü kazandı. Ve F.Bahçe, sahasında ilk puan kaybını yenilerek tatti.

Yılmaz Vural'ı özellikle kutlamak lazım. Son derece akılcı bir taktik plan hazırlamıştı. O anlı şanlı F.Bahçe'yi, bu mütevazı kadrosuyla silkeleyip bir kenara attı. Ve yan kulübede oturan meslektaşına da unutamayacağı bir ders verdi. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üç büyükte at, şimdi sahibine göre kişniyor!

Zeki Çol 2009.12.02

Son 8 maçta Beşiktaş 1 gol yedi, Galatasaray 13... İlk 8 maçını 3 gol yiyerek geride bırakan Fenerbahçe'nin ise son 5 karşılaşmada yediği gol sayısı 10.

Beşiktaş neden aşama içerisinde? Fenerbahçe ile Galatasaray'ın yaşadıkları düşüşün sebebi ne? Sadece bu verilere bakarak bile, yanıtı kolaylıkla bulabilirsiniz.

Futbol, 2004 Avrupa Şampiyona-nası'ndan sonra hissedilir bir değişimi yaşadı. Otto Rehhagel yönetimindeki Yunanistan'ın, büyük bir sürprize imza atarak şampiyonluğa ulaşmasıyla birlikte, takım savunmaları başta Kıta Avrupa'sı olmak üzere tüm dünyada önem kazandı. Savunmaya öncelik veren taktik disiplin, başarıya ulaşan neredeyse tüm takımların vazgeçilmez değeri oldu. Bu çerçevede ön liberoların önemi ön plana çıktı. Oyun anlayışları, savunmaya dönük sistem arayışlarına paralel olarak değişti.

Bu değişime ayak uyduran kulüp takımları ya da milli takımlar küçümsenemeyecek başarılar elde etti. Büyük-küçük takım ayrımları, geçmişle kıyaslanamayacak ölçüde ortadan kalktı. Bireysel yeterlilikleri gelişmiş oyuncuların oluşan ekiplerin, bu anlamda kendilerinin çok gerilerinde duran rakiplerle eşleşmelerinde, en az onlar kadar mücadele edemediği takdirde kazanamadıkları bir süreç başladı. Bunun somut örneklerini, Milli

Takım'ımızın Avrupa ve Dünya Şampiyonası elemelerinde aldığı sonuçlarda defalarca yaşadık. Hatırlayın Malta, Moldova, Estonya gibi aramızda büyük kalite farkı olan takımlara takıldık.

Futbolun bugün geldiği noktada evet, hücum çok önemli. Kadro kalitesi, derinliği, uyumu, yeteneği gelişmiş üst düzey oyuncu da tartışmasız önemli. Ancak iyi takım sınıfına girebilmenin olmazsa olmaz önceliği savunma.

Eğer kaybettiğiniz noktada, 10 oyuncunuzla topun arkasına geçebiliyor, alanı doğru paylaşarak ve yardımlaşarak savunma yapabiliyorsanız, takım olma yolunda ilk büyük adımı atabiliyorsunuz.

Şimdi yeniden başa döneyim... Ne demiştim, "Son 8 maçta Beşiktaş 1 gol yedi, Galatasaray 13... Fenerbahçe'nin ise son 5 karşılaşmada yediği gol sayısı 10."

Bu aynı zamanda neyin göstergesi? Beşiktaş'ın takım oyununu G.Saray ile F.Bahçe'den çok daha iyi oynadığının göstergesi.

Beşiktaş, ne F.Bahçe ne de G.Saray'ın hücum silahlarına sahip. Nonda (7), Kewell (5), sakatlandığı döneme dek Baros (5) ve Arda'nın (4) ligde Galatasaray'a kazandırdıkları gol sayısı 21...

Alex (5), Güiza (4), Semih (4), Kazım'ın (3) Fenerbahçe'de attıkları gol toplamı 16... Beşiktaş'ın hükmen kazandığı Ankaraspor maçını saymazsanız toplam golü 14. En golcü oyuncusu Bobo (4). Nobre'nin, Yusuf'un golü yok... Nihat sadece 1 kez ağları havalandırmış.

Bu tablo neyi gösteriyor? Beşiktaş'ın çoğu formsuz ve gol yollarında etkisiz hücum oyuncularına sahip olduğunu. Ama Beşiktaş'ı farklı kılan başka şeyler de var; oyun disiplini, mücadele gücü, yardımlaşma, kazanma hırısı ve arzusu.

Eğer takım oyunu oynuyorsanız ve tabii ki iyi savunma yapıyorsanız, hücum oyuncularınız formsuz da olsa, gol yollarında etkisiz de kalsa o oyun bütünlüğü içerisinde bu yetersizliğinizi tolere edebilirsiniz.

Örnek yine Beşiktaş'tan... Son 8 maçında 24 puana ulaşan Beşiktaş'ın, hükmen kazandığı Ankaraspor dışındaki 7 maçından 4'ünün skoru 1-0... Biri 2-1... Biri 2-0... Yalnızca F.Bahçe maçının skoru 3-0.

Peki, bu neyi gösteriyor? İyi savunma yapabiliyorsanız ve büyük takımsanız, bu ligde öyle ya da böyle 90 dakikada asgari 1 gol bulabilme şansınızın olduğunu.

Öte yandan Galatasaray'ın 13 gol yediği ve 13 puan yitirdiği son 8 maçında kazandığı gol sayısı 11... Fenerbahçe'nin 10 gol yediği, 10 puan kaybettiği son 5 maçında attığı gol sayısı ise 6.

Yani, takım savunmalarının dibe vurduğu bu süreçlerde, bu iki takımın hücumda da yeterlilikleri zaten yok.

Tabii Galatasaray ile Fenerbahçe'deki performans düşüşlerinin takım içi ilişkilerin zedelenmesi, oyuncuların spor sayfalarından magazin sayfalarına taşan özel yaşamları, profesyonelce düşünmemeleri, davranmamalarıyla da ilintisinin olduğunu ayrıca vurgulamak gerek.

Bu da nereden kaynaklanıyor? Büyük ölçüde otorite yoksunluğundan.

Mustafa Denizli, en sorunlu dönemde bile liderliğin gereklerini yerine getiren bir duruşun sahibi. Artı bu ülkeyi iyi tanıyor... Ligi, Türk futbolunun kendine özgü yapısı ve sorunlarını tartışmasız çok iyi biliyor. Daum ile Rijkaard'ın sadece lider olarak değil, bu yönlerden de açık ara önünde.

Gelinen noktadaki son tablo şu... Beşiktaş huzur, güven, umut ve keyif içerisinde yoluna devam ediyor. Galatasaray ile Fenerbahçe'de ise artık telaş, panik, karamsarlık hâkim.

Dikkat edin, Fenerbahçe'de Daum, Galatasaray'da Rijkaard tartişılmaya başlandı. Balayı erken bitti, aile içi ilişkilerde güven sarsıldı.

Üç büyüklerde at, şimdi sahibine göre kişniyor!

Daum, bu kadroya yetmiyor

Fenerbahçe'nin sahip olduğu kadro, her teknik adamın iştahını kabartan yeterlilikte.

Ama Daum, o kadroyu kullanmayı beceremiyor.

Çünkü takım içi rekabeti sağlayamıyor. Kulübesi isim olarak çok güçlü. Performans olarak çok yetersiz.

Bir teknik adamın öncelikli ödevi, elindeki tüm oyuncuları formda tutmak. Daum, bırakın kulübedekileri, sürekli oynayan oyuncuların performansını artıramıyor.

F.Bahçe sürekli düşüşte. G.Saray maçını çıkarın, sezon başından beri kazanırken dahi izleyenlere keçiboynuzu yediriyor. Mücadele gücünü yitirmiş. Hırsını, isteğini, inancını bitirmiş. Takım olmayı hâlâ becerememiş. Ve Daum, bu lig için yeterliliği tartişılmayacak o kadroyu, güven veren, futbol keyfi sunan bir noktaya taşıyabilmiş değil.

Son Kasımpaşa maçı, bunun en çarpıcı örneği.

Yılmaz Vural, Daum'u öteden beri iyi tanıyor! Fenerbahçe'yi iyi analiz etmiş. Hele de rakip çift santrforla sahaya çıkınca, zaten gelişmiş olan taktisyenliğini adeta şov yaparak oyuna yansıtıyor.

Daum sahaya bir intihar timi sürmüş! Önde Semih-Güiza... Arkalarında Alex... Orta alanın solunda Mehmet Topuz. Bu dört oyuncunun takım savunmasına katkısı yok denecek kadar az. Vural, savunmasını da öne çıkartarak oyunun boyunu kısaltıyor. Ardından rakip savunmanın arkasına atılan uzun toplarla sürekli golü kovalıyor. Normalde Fenerbahçe'den beklenirken, Kasımpaşa rakibiyle adeta kedi-fare oyunu oynuyor.

Ve Daum, bu oyunu sadece izliyor!

Fenerbahçe acz içerisinde... Fenerbahçe, kenar yönetiminin yanlış oyun tercihi nedeniyle sapır sapır dökölüyor. Daum hâlâ izliyor.

Böylesine bir kadronun, bu denli basiretsiz kalan bir patronu olabilir mi? Koca Fenerbahçe, kendisiyle asla kıyaslanamayacak bir rakip karşısında bu denli ezik, silik, çaresiz kalabilir mi?

O ezikliği, o silikliği, o çaresizliği yaratan kim? Daum!

Kasımpaşa'yı dikkatle izlese, geçmiş sezonlarda kendisine defalarca ders veren Vural'ın cinliklerine çözüm üretebilse Fenerbahçe, en azından bu denli bir zavallılığı yaşamayacak.

Ama Daum bu! Abartıldığının aksine vasat bir aşçı! Elindeki malzemeyle masaya sunduğu lezzet, eskiden de çok farklı değildi... şimdi de aynı! Aslında büyük firmalarda çalışmanın avantajını yaşamanın ötesinde yaptığı fazla bir şey yok.

Gelelim sadede... Fenerbahçe'yi zor günler bekliyor. Zira servis elemanlarından önce aşçı tekliyor. Daum, çok formsuz ve bu kadroya yetmiyor!

Gurur haftası

Zeki Çol 2009.12.04

Önce F.Bahçe... Şimdi de G.Saray. UEFA Avrupa Ligi'nde, 5. maçlar sonunda ikisi de gruplarını lider bitirmeyi garantiledi. Futbolumuzda bir ilk gerçekleşti. Ve bu gurur haftasında, iki takımımız birden grup birincisi olarak, bir üst tur için büyük avantaj yakaladı.

Bu grubun favorileri, aslında kura çekildiğinde belliydi. Önemli olan kimin ilk sırayı alacağı, kimin ikinci olarak bir üst tura çıkacağıydı. G.Saray, Atina'daki maçı 3-1 kazanarak büyük bir avantajı yakalamış ve bir adım öne geçmişti.

İstanbul'daki rövanş, 4. maçlar sonunda G.Saray 10, Panathinaikos 9 puana ulaşınca, tam bir finale dönüştü. Evet, G.Saray sahasında oynuyor, taraftar avantajını da kullanıyordu, ama bu defa karşısında, ilk maçtaki savunma hatalarından arınmış bir Panathinaikos buluyordu.

Orta alanın verdiği destekle iyi kapanan Panathinaikos, diri, dirençli ve etkili bir savunma yaptı. Maçın, özellikle bölümünde G.Saray ataklarına başarıyla karşı koydu.

Sağ kanattan Arda'nın yaptığı bindirmelerle rakip kaleyi zorlayan G.Saray, ilk 45 dakikada pozisyon üretmekte uzun süre zorlandı. Arda'nın Darlas'ı geçip, çizgiye indiği ve kale sahasına attığı iki pasta, Nonda topla buluşabilse G.Saray, büyük olasılık skor avantajını yakalayacaktı. Ya da yine sağdan Arda'nın yaptığı ortada Barış, Sabri'nin ortaladığı topta Kewell son vuruşları iyi yapabilse G.Saray devreyi önde kapayacaktı.

Panathinaikos, cılız ataklarla daha doğrusu ender yaptığı kontrataklarla gol aradı. İlk yarıda sadece bir kez, 36. dakikada Cisse'nin vuruşuyla tehlike oluştu. Onda da Leo Franco topu çıkardı.

Oyunun kontrolünü elinde tutmasına karşın ilk 45 dakikada golü bulamayan G.Saray, ikinci yarının başında öne geçti. Soldan Arda'nın kullandığı faul atışında, Servet topu kafayla indirdi. Nonda kontrol etti, Mustafa Sarp vurdu. Top Gilberto'ya çarptı ve yön değiştirerek filelere gitti. Şut kötü, ama sonucu güzeldi. İlk yarıda şık bir vuruşla topu ağlara gönderen, ama ofsayt gerekçesiyle golü sayılmayan Mustafa, bu kez şansın da katkısıyla skora imza atan adamdı.

Golün şokunu kısa sürede atlatan Panathinaikos, üst üste gelen savunma hatalarından da yararlanıp G.Saray'a 54. ve 56. dakikalarda yürekleri ağza getiren iki büyük tehlikeyi yaşattı. Bereket ilkinde Rukavina'nın kafası avuta çıktı. İkincisinde Cisse vurdu, Leo Franco golü çıkardı. Ardından G.Saray yine kontrolü ele aldı. Keita'nın oyuna girişi ve sahanın yıldızı Arda'nın oyunun liderliğine soyunmasıyla ikinci gol arayışlarına başladı. Nonda ve Keita'nın şutlarında beklenen gol çıkmadı. Sonrasında Panathinaikos'un çabaları sonucu değiştirmede. G.Saray iyi oynadığı, kısa bir bölümü dışında kontrol ettiği, hak ettiği maçı

Panathinaikos'u rövanşta da yenerek kazandı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çöküş süreci

Zeki Çol 2009.12.06

Fenerbahçe vapuru, artık huzur adasının çok uzağında... Açıkta demirlemiş ve yakalandığı fırtınadan haftalardır bir türlü çıkamıyor. Son 7 maç, üçü üst üste gelen 4 yenilgi. Ankaraspor'u saymazsanız, sahada aldığı tek galibiyet G.Saray var. Kayıp puan sayısı 14. Başlangıçtaki ilk 8 maça yansıyan 24 puanlık performansın yerinde şimdi yeller esiyor.

Çünkü F.Bahçe futbolla barışık değil. Haftalardır kötü oynuyor. Haftalardır oyuna en ufak bir lezzeti katamıyor. Haftalardır kenar yönetim yetersizliğinin sıkıntılarını çekiyor. Artı bir de huzursuz. Spor sayfalarını aşp, magazin sayfalarına taşınmanın ve bünyesindeki tartışmaların da keyifsizliğini yaşıyor.

Dün, sahada F.Bahçe diye bir takım var mıydı? İsimlere ve resimlere bakarsanız 'evet'... Ama icraata bakarsanız, hayır öyle bir takım yoktur.

Bir kere oyunun en stratejik bölgesi, yani orta sahası kayıptı F.Bahçe'nin. Sağda Mehmet, solda Santos ne ikili mücadelelerde ne de top kullanmada, atak başlamada en ufak bir katkıyı yapabildiler. Alex'ten zaten mücadele etmesi beklenmiyordu. Fakat en azından servis yapması gerekiyordu. Oyun boyunca bir ilk yarıda kafa vururken, bir de ikinci yarıda Dos Santos'a 'al-at' türünden pas verirken Alex varlığını hatırlatabildi.

Daum, yürüyen ve oyuna hiç katkısı olmayan orta sahanın çökmüş olduğunu, çoğu zaman yaptığı gibi iş işten geçince fark edebildi! 67. dakikada bu bölgeden nihayet üç oyuncu çıkardı... Mehmet, Selçuk, Dos Santos'u kenara; Güiza, Emre ve Uğur Boral'ı sahaya aldı. Ama bu değişiklikler de F.Bahçe'yi kurtaramaz. Çünkü sahada isteyen, mücadele eden, yüreğini ortaya koyan bir Eskişehirspor vardı. Eskişehirspor, aman aman bir futbol oynamadı. Özellikle hücum organizasyonunda sıkıntılar yaşadı. Ama yine de F.Bahçe ile kıyaslanmayacak ölçüde gol girişimi yaptı. Bunda en önemli etken yine F.Bahçe orta alanının adam kovalamaması ve Eskişehirspor'a dış şut atmada kolaylık tanınmasıydı.

Eskişehirspor, 62. dakikada ilk golünü kazandı. Sağdan yapılan korner atışında, F.Bahçe savunması uzak köşedeki Adem Sarı'yı kontrol etmeyi unuttu. Adem, mükemmel bir vuruşla fileleri havalandırdı. Aynı Adem, bu defa 78. dakikada skoru 2-0'a taşıdı. F.Bahçe, uzatmada Lugano'yla bir gol buldu, ama bu da maçı kurtarmaya yeterli olmadı.

Eskişehirspor verdiği mücadelenin karşılığını lideri devirerek aldı. Fenerbahçe ise son haftalardaki düşüşe bir halkayı daha ekledi ve Eskişehir'de sadece hüsranı değil, bir de çöküşü yaşadı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dünü Alex kurtardı

Zeki Çol 2009.12.13

İlk yarı bitti... Ne yazmalıyım diye düşünüyorum. Oynanan oyun kötü... Al F.Bahçe'yi, vur A.Gücü'ne... İkisinin de futbol adına ortaya koyduğu bir şey yok.

Önümdeki notlara bakıyorum... F.Bahçe'nin gole yaklaştığı ilk atağın dakikası 11... Onda da Brabek ıskalamış... Güiza fırlamış... Senecky önce davranıp topu kapmış. Yani bu aslında F.Bahçe'nin atağı da değil... A.Gücü'nün ikramı.

Sonrası... Uzun süreli bir boşluk. Taa ki 27. dakikaya kadar. Sağdan Gökhan'ın ortası... Baki'den önce Güiza'nın hamlesi... Bir topuk hareketi... Boş durumdaki Alex'in golü yapışı. Başka... Bir de Gökhan'ın kalecide kalan uzak mesafeli şutunu katalım. Başkası yok.

Koca F.Bahçe takımı ne oyunu tutabiliyor... Ne pas, ne atak yapabiliyor.

A.Gücü'nde de durum farklı değil. O da dağınık... O da kötü... O da yetersiz. İlk yarıya yansıttığı tek güzellik, Metin'in 38. dakikadaki mükemmel pasıyla Vassell'in attığı gol.

Hadi A.Gücü'nün hesabı başka, kapasitesi sınırlı... F.Bahçe'nin mazereti ne? Haftalardır kötü oyun... Haftalardır kötü sonuç... Haftalardır bir türlü futbolla barışamayan bir yapı.

Bakın, bu takım ilk 8 haftayı 3 gol yiyerek tamamlamıştı. Son 8 haftada hükmen kazandığı Ankaraspor dışında, gol yemediği maçı yok. Artı, G.Saray'ı da saymazsanız, bu dönemdeki hiçbir maçında hiçbir rakibi karşısında oyun üstünlüğü de yok.

Peki bunu kim görecektir? Kim düzeltecek?

Ben bunları düşünüp dururken, ikinci yarı başlıyor. Bu defa A.Gücü daha atak. F.Bahçe'nin etkisizliği, Vassell'in beraberlik golü, sanki biraz daha cesaretini artırmış gibi. 49. dakikada öne de geçiyor. Sağdan Vassell'in ortası, soldan Aydın'ın plasesi, skoru 2-1 yapıyor. Ve morali, güveni, direnci artıyor. Ama savunması sorunlu. Adam paylaşmada, alan paylaşmada yetersiz kalıyor. 60. dakikada bu yetersizlikten Alex yararlanıyor. Özer'in verdiği pasta klasını konuşturup skoru 2-2'ye taşıyor. Zaten Alex de olmasa, F.Bahçe'nin hücumda bir şey yapacağı yok. 75. dakikada Daum, Selçuk-Semih değişikliğine gidiyor. Selçuk çıkınca, orta alanın sigortası gevşiyor. Çünkü Mehmet, Alex, Özer zaten o sıralar hiç geri gelmiyor. Ve bu değişiklik A.Gücü'ne hücum kolaylığı getiriyor. 4 dakika sonra Meye vuruyor, top direktten dönüyor. Şans melekleri o sırada F.Bahçe'nin yanında. 1 dakika sonra Konate net bir fırsatı kaçırıyor. 87. dakikada Alex kornlerden ortalıyor, savunma uzaklaştıramıyor ve Güiza'nın golüyle F.Bahçe öne geçiyor. Uzatma bölümünde Brabek'in kafa vuruşunu Özer son anda çıkarıyor. Tribünden çok net seçilmiyor. Ama top sanki çizgiyi geçti gibi. Sonuçta F.Bahçe, dünü kurtarıyor. Yine hiçbir şey oynamadan. Ve yine Alex'e dua ederek. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kayserispor zirveye ısınıyor

Zeki Çol 2009.12.14

Kayserispor, istedi, hak etti, kazandı ve lider geldiği İstanbul'dan, ligin ilk yarısını lider bitirme şansını da yakalayarak döndü.

Son haftalarda yaptığı çıkışla dikkati çeken Kayserispor, Büyükşehir Belediyespor karşısında oyuna şok bir gol yiyerek başladı. Gökhan'ın henüz ilk dakika dolarken faul atışından ortaladığı topu, Barbosa filelere gönderdi ve evsahibi ekip skor avantajını elde etti. Kayserispor hemen toparlandı. Orta alanda kontrolü ele aldı. 13. dakikada Makukula'nın golüyle beraberliği sağladı. Ardından da ikinci gol arayışlarına başladı. Ancak Belediyespor'un savunması iyi kapandı. Cangele'nin bir şutu dışında, Kayserispor'a fırsat tanımadı.

Mücadelenin iyi, kalitenin düşük olduğu oyunun ikinci yarısına Belediyespor etkili girdi. İki şut girişiminden sonuç gelmedi. Sonrasında yine Kayserispor hücumda inisiyatifi ele geçirdi. 55. dakikada Cangele kaleciyle karşı karşıya kaldı, çok kötü vurdu, topu auta attı. Oyun konsantrasyonu düşük kalan ve devamlılığı sağlayamayan Cangele'nin o sıralardaki etkisizliği Kayserispor'un hücumdaki yetersizliğinin de nedeniydi. Ancak o Cangele, sonraki dakikalarda oyunda skoru belirleyen, dahası Kayserispor'un hele 2-1'in ardından hücumda etkisini artırmasını sağlayan adam da oldu. 66. dakikada dar alanda Hasağiç'i şık bir çalım ile ekarte edip, topu kaleye bıraktı. Saidou, çizgiyi geçen topa dokundu. Kayserispor beklediği golü Cangele sayesinde

buldu. 86. dakikada Cangele, savunmanın arkasına atılan topa hamlesini yaptığında Barbosa tarafından düşürüldü. İkinci sarı kartını gören Barbosa'nın oyun dışı kalmasıyla Kayserispor daha da rahatladı. Belediyespor'un gol için saldırmaması ve arka alanı az adamla tutmaya çalışmasından da faydalanıp, üst üste pozisyonlar üretti. Fakat skoru değiştiremedi.

Son 5 haftada beşinci galibiyetini, üçü deplasmanda olmak üzere alan Kayserispor, böylece başarılı seviyeye bir halkayı da İstanbul'da ekledi ve zirvedeki yerini korudu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Final gibi maç

Zeki Çol 2010.01.19

Sanki kupanın finali oynandı... Hele ikinci yarıda temposu, pozisyonları, golleriyle nefes kesen bir maç oldu.

F.Bahçe attı, Antalyaspor yakaladı. Antalyaspor, iki fark yaptı. F.Bahçe eşitliği sağladı. Ve sonuçta ev sahibi, skora son noktayı koydu, bu keyifli oyunda gruptan çıkma vizesini aldı.

F.Bahçe, özellikle sol kanadı çok verimli kullandı. Santos, hücum gücü yüksek bir bek. İlk yarıda Uğur, ikinci yarıda Vederson'la dönüşümlü katıldığı hücumlarda etkili kanat bindirmeleri yaptı. Ligin ikinci devresi öncesi bu bölgede takımına önemli katkılarda bulunacağını sinyallerini verdi. Sağda Gökhan Gönül, solda Dos Santos gibi iki hücum bekine sahip F.Bahçe'nin ligde rakip savunmaları fazlasıyla yıpratacağını söylemek iyimser bir düşüncenin ötesinde artık altı çizilmesi gereken bir gerçek. Önünde geniş alan bulduğunda etkili driplingler yapabilen ve zaten tekniği de iyi olan Santos, haziran ayında başlayacak Dünya Kupası'na hazır gitmek gibi bir zorunluluğu olduğu da düşünülürse, F.Bahçe'ye ilk yarıdaki tam tersine büyük katkılar yapacak. Dün Santos'ta o pırıltıları gördüm.

Maça dönelim... F.Bahçe, oyuna iyi başladı. 10. dakikada Selçuk'un kafa şutu direktten döndü. Birkaç dakika sonra da Alex'in golüyle skor avantajını yakaladı. Ancak tam rahatladığı sırada, bir duran topta beraberlik golünü yedi. Tita'nın kullandığı atışta Yalçın, Selçuk ve Bilica'nın yanından iyi yükseldi ve çok güzel bir vuruşla skoru eşitledi.

F.Bahçe'nin kontrolünde geçen ilk yarıda, Antalyaspor hücumda etkisiz kaldı. Daha doğrusu F.Bahçe savunması rakibe boş alan bırakmadı. Ama devrenin sonuna doğru oyun boyunca kötü oynayan Bilica'nın ayağındaki topu kaptırmasıyla Djehoua'nın girdiği ve Mert'in önlediği pozisyon, bu bölümün en net gol fırsatıydı.

İkinci yarıda oyunda tempo dahil çok şey değişti. F.Bahçe savunması sıklıkla yerleşme hatası yaptı. Antalyaspor, o savunmanın arkasına oynadığı toplarda üst üste goller buldu. 51. dakikada Tita'nın nefis pasıyla Necati hareketlendi, skoru 2-1'e taşıdı. 65. dakikada Necati, kalecinin üzerinden aşırttı, Djehoua topa çizgide dokundu, golü attı. Bu iki golde de F.Bahçe savunmasının arkaya kaçırılan Necati'yi kontrol edememesi büyük hataydı.

Daum'un 70. dakikada yaptığı Uğur-Gökhan Ünal ve Ali Bilgin-Vederson değişikliklerinin ardından F.Bahçe yeniden toparlandı. Rakip kaleyi adeta abluka altına aldı. Oyuna giren Vederson ve Gökhan'ın asistleriyle 73. dakikada Özer, 80. dakikada Güiza'nın golleri geldi. F.Bahçe, gol arayışlarını sürdürüp üst üste pozisyonlar kaçırmakla skoru 88. dakikada yine savunmadaki bir yerleşme hatasından Djehoua'nun vuruşu belirledi. Ve Antalyaspor, yalnızca bu keyifli oyunu kazanmakla kalmadı. Gruptan çıktı, son maç öncesi liderlik için büyük avantaj yakaladı.

İnat, ısrar ve mutlu son

Zeki Çol 2010.01.23

Tek yönlü bir maç oldu. Denizlispor kapandı, F.Bahçe saldırdı. Ligdeki konumu gereği Denizlispor, doğal olarak tedirgindi.

Puan almak ve ikinci yarıya biraz olsun umutlanarak başlamak istiyordu. Orta sahasını savunmasına yakın oynatıyor, çok adamla ve alan daraltarak mücadele ediyordu. Ama özellikle yüksek toplarda ciddi bir sıkıntı yaşıyordu. İlk yarıda bariz bir şekilde ortaya çıkan bu zaafı, F.Bahçe son vuruşların kötü yapılması nedeniyle değerlendiremedi. Lugano, Güiza, Mehmet Topuz'un vuruşlarında sonuç alamadı. Yalnızca Bilica, 43. dakikada duran toptan yapılan ortaya iyi vurdu, onu da Özden çıkardı.

F.Bahçe, ilk yarıda inisiyatifi elinde tutmasına karşın, hücumda organize ataklar geliştirip etki sağlayamadı. Öncelikle temposuzdu. Artı, kanatları iyi kullanamadı. Orta alandan atak geliştirmekte yetersiz kaldı. Dışarıdan şut atamadı. En net pozisyonu 34. dakikada yakaladı. Güiza karşı karşıya kaldığı pozisyonda topu Özden'in üzerine vurunca bu önemli fırsattan yararlanamadı.

İkinci yarıda Fenerbahçe'nin temposu yükseldi, baskısı arttı. Özellikle rakip savunmanın merkezine gönderilen toplarda küçümsenmeyecek sayıda tehlike oluşturdu. Denizlispor kalecisi Özden, doğru zamanlamalar ve iyi müdahalelerle bu pozisyonların büyük bölümünü çıkardı. Semih'in 3, Emre ve Güiza'nın 1'er şutlarında F.Bahçe beklediği golü yine bulamadı.

Nihayet 79. dakikaya gelindiğinde Dos Santos'un şutuyla Fenerbahçe rahatladı. Artık beklenen, Fenerbahçe'nin skor avantajını en azından koruması ve maçı 3 puanla tamamlamasıydı. Ama savunmada yapılan bir hata, Bilica'nın müdahalede yetersiz kaldığı bir pozisyon ve Youla'nın vuruşuyla Denizlispor kaleyi bulan ilk atağında eşitliği sağladı.

Mücadelenin yoğunlaştığı, gollerin üst üste geldiği ve seyir zevkinin yükseldiği bu bölümde F.Bahçe, oyunu bırakmadı. Yine yüklendi, yine rakip savunmayı hataya zorladı. 86. dakikaya gelindiğinde yeniden galibiyeti yakaladı. Semih'in takipçiliği, Güiza'nın ortası ve Özer'in dokunuşuyla skoru 2-1 yaptı. Ardından Denizlispor oyun disiplininin koptu. Çok adamla beraberlik peşinde koşturdu. Savunmada eksik kaldı. F.Bahçe bundan yararlandı ve 90. dakikada Güiza'nın golüyle skoru noktaladı.

Lider, uzun süre sıkıntılı giden maçı inat, ısrarı ve mücadelesiyle hak ederek kazandı. Kümede kalma hayalinde olan Denizlispor ise ikinci yarının ilk maçında büyük bir yara aldı. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbolumuzun arka bahçesi

Zeki Çol 2010.01.27

Bilmem hatırlar mısınız? O Erzurumspor bir ara ligin rengiydi. 3 sezon kaldığı ligde, Doğu'nun temsilcisiydi. Şimdi o da tarihin derinliklerine yolculuk yapmaya hazırlanıyor. Önümüzdeki sezon 3. Lig'de oynayacak. Bu

ilgisizlik, bu sevgisizlik, bu parasızlık sürerse, çok değil, 2011-2012 sezonunu mahalli ligde yaşayacak. Tıpkı Vefa gibi... Feriköy gibi...

Erzurum'da bir dram yaşanıyor.

Kulüp aylardır sahipsiz.

İlgi yok.

Destek yok.

Yönetim... Uzun zamandır yok!

Erzurumspor iflâsın eşiğinde.

Deplasmana gidecek parası, sahaya sürecektir oyuncusu yok.

Kadersizliğiyle baş başa!

Yarına dönük en ufak umudu yok.

Siyasi çekişme... Çıkar hesapları... Aşırı borçlanma... Sen-ben kavgaları... Gruplaşma... Yönetim hataları... Derken bugün gelinen nokta, neredeyse kapıya kilit vurma!

Sezon başında, 16 Eylül tarihinde Kırşehir deplasmanına çıkamamıştı Erzurumspor... Geçen pazar günü de Pursaklar deplasmanına gidemedi.

Bir hükmen mağlubiyeti o zaman almıştı... İkincisini de şimdi alacak. Ve puanı -1 olacak!

Talimat diyor ki, "Bir yarı içerisinde iki maça çıkmamışsan, bir alt kümeye düşersin".

Erzurumspor zaten düşmüş, hani derler ya ağlayanı yok.

Bu saatten sonra 1 maça daha çıkmaya kaç yazacak!

Bilmem hatırlar mısınız? O Erzurumspor bir ara ligin rengiydi. 3 sezon kaldığı ligde, Doğu'nun temsilcisiydi.

Şimdi o da tarihin derinliklerine yolculuk yapmaya hazırlanıyor. Önümüzdeki sezon 3. Lig'de oynayacak. Bu ilgisizlik, bu sevgisizlik, bu parasızlık sürerse, çok değil, 2011-2012 sezonunu mahalli ligde yaşayacak.

Tıpkı Vefa gibi... Feriköy gibi... Karagömrük, Bakırköyspor, Beyoğluspor, Yeşildirek, Vanspor, Aydınspor, Petrolfisi, Zonguldakspor gibi... Ve Hacettepe ismini alan Otaş, Alibeyköyspor'la birleşen Adalet gibi.

Profesyonel futbol mezarlığındaki yerini alacak!

Bugünkü adı Süper Lig olan en üst ligde, kurulduğundan bu yana 66 takım oynadı.

Neredeyse beşte biri tarih oldu!

Neden?

Şu an Erzurumspor'un yaşadığı sürecin benzerinden.

Zonguldakspor 14 sezon kalmıştı bu ligde. 454 maç oynamıştı. Bir döneme adını yazdırmış, Volkan, Hamit, Muzaffer, İsa gibi nice geçmiş zaman yıldızlarını kadrosunda barındırmıştı.

Şimdi yok.

Niye yok?

Kötü yönetildiği için, sahipsiz bırakıldığı için, aşırı borç yükünün altında ezilip kaldığı için yok.

Malatyaspor'u hatırlayın... Bir dönem, Brezilya'nın önemli yıldızları Eder'i, Serginho'yu, Carlos'u transfer eden, Ünal'ı, Feyzullah'ı, Oktay'ı kadrosunda barındıran, 11 sezon kaldığı ligde 384 maç oynayan Malatyaspor'u... 2. Lig 4. Grup'ta can çekişiyor. 21 maçta 12 puanla grup sonuncusu... Daha sezon bitmeden 3. Lig yolcusu!

Hemen bir sıra üstündeki takım, Elazığspor. 2 sezon misafir olduğu ligde tutunamayan Elazığspor.

1. Grup'a kafanızı çevirin... Son 3 sıra, Sakarya-spor, Zeytinburnuspor, Beykoz.

2. Lig'de tam 11 sezon oynamış Sakaryaspor, 8 sezon o mücadeleyi veren Beykoz, 5 sezon direnmiş Zeytinburnuspor da şimdi 3. Lig'e düşmemeye çalışıyor.

Bunları neden anlatıyorum?

Süper Lig'e odaklanmış gidiyoruz. Alt liglerde ne dramlar yaşanıyor farkına varmayı bile istemiyoruz.

Oysa Süper Lig'in profesyonel altyapısı orası. Ama orada, kafanızı nereye çevirseniz sorun.

Yönetimler beceriksiz... Kulüpler denetimsiz. Çoğu borç batağında, çoğu çaresiz.

Anadolu ateşi sönmeye yüz tuttu... Çoğu kent futbol heyecanını unuttu.

Dün Vanspor, Aydınspor, Zonguldakspor silindi profesyonel futbol tarihinden... Yarın belki Erzurumspor, Malatyaspor, Elazığspor silinecek.

Bugün 81 ilin 43'ünde oynanan profesyonel futbol, tabii ki yoluna kalan sağlarla devam edecek.

Ama sağ kalanlarda da hâl kalırsa!

Yerlinin yerlisi, sahadakilerin hangisi?

Bir Trabzonspor seyrettim... İnanın futbola doydum.

O tempo... O üretkenlik... O mücadele. Her türlü övgüye değerdi.

Hele ilk yarım saat... Özlem giderdim.

24. dakikaya gelindiğinde ceza alanına 18 orta yapmıştı Trabzonspor ve bunların 9'unda hücum oyuncuları topla buluşmuştu.

30. dakika dolarken kaleye attığı şut sayısı 12'ydi ve bunların 7'si isabetliydi.

Maç boyunca ikisi direktten dönen 24 şutu vardı, 3 de golü. Yani ortalama her 3 dakika 45 saniyede bir atak girişiminde bulunmuştu.

Böyle bir Trabzonspor'u en az 10 yıldır izlememiştim. Böyle bir ilk yarıyı da tüm ligde, bu sezon.

Ancak... Onca güzelliğin arasında, yine de bir şey dikkatimi çekti. Sahaya çıkan ilk 11'de ve sonradan oyuna giren 3 oyuncu içerisinde, Trabzon doğumlu bir tek kişi yoktu. Tabii dolayısıyla Trabzonspor altyapısından

yetişmiş bir tek oyuncu da!

Geçmişte, nur içinde yatsın, sevgili dostum, meslektaşım Orhan Kaynar'ın kalemine pelesenk olan "yerlinin yerlisi" sloganını anımsadım ister istemez.

Orhan ve tabii birçok Trabzonlu, Trabzonspor'un şampiyonluğa hasret kaldığı yıllarda bu takımın özüne dönmesi gerektiğini vurgulayıp dururlardı.

Kendi pencerelerinden baktıklarında pek de haksız sayılmazlardı.

Çünkü Trabzonspor'un 1975-76'dan başlayan ve 1983-84 sezonunda noktalanan 6 lig şampiyonluğunda ideal onbirin en az 8 oyuncusu Trabzonluydu. Başlangıçta Ali Yavuz ile Ahmet, sonradan Mehmet Ekşi ile Necdet, son dönemlerde ise İskender ile Hasan Vezir girmişlerdi o onbirlerin içerisine. Ama onlar da zaten takımla özdeşleşmişlerdi. Ve ilginçtir, o şampiyonluklarda bir tane bile yabancı oyuncu yoktu.

Ardından Trabzonspor, politika değiştirdi. Futbolun dinamikleri değişti. Yönetim stratejileri, yeterlilikleri, becerileri değişti. Ve eyrek asırdan fazla bir zamandır Trabzonspor şampiyonluğa hasret gitti.

Bu yazıda bunun nedenleri üzerinde durmanın, gereği yok. Vurgulamak istediğim konu başka.

Trabzon kenti ve Trabzonspor, yıllarca güçlü futbol altyapısıyla tanındı. Yaş grupları milli takımlarında onlarca genci oynadı. İçlerinden büyük yıldızlar ıktı. Ama gelin görün ki o altyapı, şimdilerde Trabzonspor'a kayda değer bir katkıyı yapamıyor.

Demek ki çözüm bekleyen çok önemli sorunlardan biri de bu.

Belki de Trabzonspor'un kayıp yıllarındaki en fazla gözden kaçan sorunu bu.

Geçmişte de "yerlinin yerlisi" söylemine tuhaf bakardım. şimdi de aynı noktada duruyorum. Bu düzeyde futbol, profesyonellerle oynanan ve oyuncunun nüfusa kayıtlı olduğu yere değil, yeteneğine, yeterliliğine değer veren bir oyun.

Lâkin bu, bir kent takımının sahaya sürdüğü on birde, kendi altyapısından oyuncu olmamasını da gerektirmiyor.

Geçmişin futbolcu tarlasında yaşanan bu kuraklık, küresel futbol mantalitesinin iklim değiştirmesiyle mi ilgili?

Hiç sanmıyorum. Trabzon, hâlâ aynı Trabzon. Ya da tarla hâlâ aynı tarla. Sorun iftide. Demek ki o tarla iyi işlenmiyor!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

En farklı Fenerbahçe

Zeki ol 2010.02.01

Güiza sakat olmasa, Semih ilk onbirde oynamayacaktı... Ve Lugano, Dos Santos, Cristian ve Emre sarı kart cezalısı durumuna düşmeseler, Deniz, Selçuk, Özer ile büyük olasılık Uğur da... Semih ile Uğur, Sivas'ta ikişer gol attı. Selçuk ilk, Deniz ikinci golün asistini yaptı.

Kulübe gediklileri, oyuna keyif, skora zenginlik kattı. İdeal onbirinden beş eksikle sahaya çıkan F.Bahçe, ne ilginçtir sezonun en verimli futbolunu oynadı! İlk yarı dört farklı maç kazandı ve ilk kez, üstelik de deplasmanda bu sezon rakip filelere 5 gol bıraktı.

Dün aslında, bir anlamda ilklerin günüydü. Mehmet Yıldız, uzun bir sakatlık döneminden sonra ilk kez sahaya çıktı, ilk golünü mükemmel bir şutla attı. Uğur, ilk kez golle tanıştı. Semih, ilk kez iki gol atmanın sevincini yaşadı.

Hafta içi çok tartışılan konulardan biri, 5 eksikli F.Bahçe'nin Sivasspor karşısında ne yapacağıydı. Büyük çoğunluğa göre, neredeyse takımın yarısının oynamaması ciddi bir handikapı. İşin doğrusunun hiç de öyle olmadığı dün ortaya çıktı. Futbolda sahaya on bir oyuncuyla çıkan takım eksik sayılmaz. Hele büyük takımsa ve kadro zenginliğine sahipse hiç sayılmaz. F.Bahçe, Sivas'ta bunu da kanıtladı. Rezerv oyuncularını kalitelerini oyuna yansıttı. Takım içi rekabeti şimdi biraz daha canlandırdı.

Oyunun ilk 20 dakikasında F.Bahçe, bilindik temposundaydı. Kontrollü oynuyor, rakibini tartıyor, genellikle orta alanda top dolaştırıyor ve bu arada savunmasında kalabalık durmaya çalışıyordu. Sonra biraz temposunu artırdı, oyunu biraz daha öne taşıdı, 24. ile 31. dakikalar arasında biri direktten dönen, diğeri golle sonuçlanan üç pozisyon meydana getirdi. Sivasspor, Mehmet'in nefis golüyle eşitliği sağlasa da ilk yarıda F.Bahçe, oyunda kontrolü elinde tutan taraftı.

Sivasspor, savunma hatasından acemice yediği ikinci golün ardından oyunu bıraktı. Daha doğrusu Uğur devreye girdi ve soldan yaptığı etkili driplinglerle Sivasspor'un havlu atmasını sağladı.

F.Bahçe, maçın bu bölümünde yalnızca akılcı değil, akıcı, etkili, keyifli ve bu sezon ilk kez bu denli üretken bir oyunu takım bütünlüğünü de sahaya yansıtarak oynadı. Klas farkını ortaya koydu. Ve adeta şampiyon gibi de oynadı! Sivas-spor ise ununu elemiş, eleğini asmış, umudunu yitirmiş, iddiasını bitirmiş, kaderine razı bir duyarsızlık içerisinde!

Evet, F.Bahçe'yi, özellikle de ikinci yarıdaki F.Bahçe'yi, coşkusu, temposu, üretkenliğiyle sanırım herkes çok beğendi. Ben kendi adıma, kulübe gediklilerini ayrı bir beğendim! Semih mi, Güiza mı, Uğur daha fazla şans bulsa bu takıma daha yararlı olmaz mı tartışmalarına girmeyeceğim. Ama bir gözlemimi aktarmadan da edemeyeceğim. Selçuk'a bu takımda galiba biraz yazık oluyor! Bir Cristian'a bakın... Bir de ona. Biri belli bir bölgede, oyunu tek yönlü oynuyor. Diğeri sahanın her tarafında ve iki yönlü. F.Bahçe, hücum karakterli bir takım. Ve Selçuk, bu anlamda işini Cristian'la kıyaslanmayacak ölçüde iyi yapıyor. Tercih tabii ki Daum'un. Ve bu hafta, Daum'un yapacağı tercihleri merakla bekliyorum. Yalnızca Selçuk açısından değil. F.Bahçe, 5 rezerv oyuncusuyla sezonun en iyi futbolunu oynadı, en farklı sonucunu aldı. Bakalım, Daum dünkü kadrodan ne mesajlar aldı?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe'de sol canlanıyor

Zeki Çol 2010.02.03

Roberto Carlos'un gidişi, Fener-bahçe'de sol kanadı canlandırdı. Önce Dos Santos sol beke çekildi, gerçek kimliğini yakaladı. Ardından da Uğur Boral rahatladı!

Asla Roberto Carlos'un kariyerine saygısızlık etmek istemiyorum. Fenerbahçe'ye tarih boyunca transfer edilen en değerli oyuncuların başında tabii ki o vardı.

Ama Roberto Carlos, Fenerbah-çe'ye yaptığı tüm pozitif katkıların yanı sıra, önemli de bir handikaplı. Çünkü yaşı ilerlemişti ve fizik gücü gerilemişti. İleriye çıktığında, geri dönememekteydi. Aslında hücum karakterli bir bekti ve en iyi döneminde bile savunması yetersizdi. Fenerbahçe'ye geldiğinde, kendisine akılcı bir stratejiyi geliştirdi. Önünde kim oynuyorsa onu kendisine tamamlayıcı seçti! Adı büyüktü... Kariyeri büyüktü... İlgi, alaka, sevgi adına camiadan gelen tepkiler zaten hep büyüktü. Ve Fenerbahçe, o dönemde o kanatta görünürde iki kişiyi oynattı, gerçekte tek oyunculuk performansı sağladı!

Uğur Boral, o dönemin ilk kurbanıydı! Çabuktu, süratliydi, adam eksiltme becerisi gelişmişti ve çapraz koşularla ceza alanını karıştıran yeterliliğe sahipti. Ama Roberto Carlos ile arkalı-önlü oynamaya başladıktan sonra, her geçen gün biraz daha geriledi.

Roberto Carlos öne çıktığında, mecburen onun boşluğunu doldurmak için geriye geldi. Ustaya çırak olmak gerçek bir dertti ve Uğur bir süre sonra kendi oyun kişiliğini kaybetti.

Benzer sorunu, Dos Santos yaşadı. Fenerbahçe'ye geldikten sonra Roberto Carlos'un oyun tarzının altında kaldı! Hatta "Bu da bir şey oynamıyor" eleştirilerini aldı.

Şimdi o kanatta bir özgürlük rüzgârı esiyor! Fenerbahçe sadece şeklen değil, gerçekte de sol kanatta iki ayrı oyun karakteriyle oynuyor. 1+1 artık sol kanatta eşittir 1 değil, 2 ediyor.

Bu hem Fenerbahçe için bir kazanç hem de o bölgenin oyuncularını için. Ama özellikle de Uğur Boral için. Uğur var olan yeteneklerini takım oyunuyla birleştirip yeniden ve üst düzey bir dönüş yapabilir. Ben buna inananlardanım. Onun da böyle bir dönüş gereksinimi var ve aslında Fenerbahçe'nin de Uğur gibi önemli özellikleri olan bir kanat oyuncusuna ihtiyacı var!

Fenerbahçe'nin en önemli sorunlarından biri ne? Temposuzluk. Fenerbahçe'nin takımı öne çabuk taşıyacak oyuncusu kim? Kazım da gittikten sonra, yalnızca Uğur! Uğur bu takımın 5. vitesi. Ve temposunu arttıracak en önde gelen ismi. Yeter ki Daum birkaç maç üst üste ısrar etsin... Uğur'un özgüveni pekişsin, geri gelsin. Arkada Dos Santos, önünde Uğur'lu Fenerbahçe sol kanadı, her maçında hücum organizasyonunun vazgeçilmez adresi olabilir. Tabii Daum isterse!

Bir zamanlar liderdi!..

Önce Trabzonspor, sonra da Fenerbahçe karşısında seyrettim Sivasspor'u. İnanın üzüldüm. Bir takım, bu kadar mı kötü savunma yapar? İki maçtan 8 gol yiyerek ayrıldı Sivasspor. Ve aslında ikisinden de çok ucuz kurtuldu! Rakipleri o denli cömert davranmasa, yediği gol sayısı 8 değil, 18 olurdu!

Bu Sivasspor, hatırlayın geçen sezonun aynı döneminde 41 puanla lig lideriydi. 5. şampiyonun ayak seslerine kulak vermek isteyenler için umudun adresiydi. Özverisi, uyumu, mücadeleci kimliği, takım ruhuyla ayrı bir duruşun temsilcisiydi. Sadece 12 gol yemişti. Takım savunmasında, Kayserispor'un ardından ligin en iyisiydi.

Şimdi o özelliklerin yerinde yeller esiyor. Sivasspor, her geçen gün biraz daha kötüleşiyor, biraz daha kan kaybediyor. Oynadığı 18 maçta yediği gol sayısı 37, bir rekora gidiyor! Denizlispor'un kurtulması olanaksız, Sivasspor onu en yakından takip ediyor. Bir dönem, sahasında önüne geleni deviren takım, bu sezon evinde en fazla kaybedenlerin (6) başında geliyor.

Her şey bir yana, Sivasspor mücadele gücünü yitirmiş gibi! Biraz baskıyı yediğinde teslim bayrağını çekiyor.

Son iki maçı alınan yabancıları izliyorum. Gerçi henüz uyum sorunları var. Apayrı bir lige, apayrı bir coğrafyaya, apayrı bir kültüre gelmişler. Lâkin Lucien Aubey, Elrio Van Heerden, Nabil Taider, Souleymane Keita'ya bakıyorum, Sivasspor'da şimdilik hiçbir şeyin değişmediğini, aksine daha kötüye gittiğini görüyorum.

Onlara "kötü oyuncular" demiyorum. Ancak, uyum sorunlarını giderene kadar Sivasspor'un puan kayıplarının sürebileceğini düşünüyorum. Çünkü onların katılımının ardından, mesela takım savunmasının iyice zayıfladığını gözlüyorum.

Arada bir de Bursaspor ile oynanan kupa maçı var. İzlemediğim için, yine fark yenilen o maçı hesaba katmıyorum. Ama Sivasspor'un Trabzonspor ve Fenerbahçe maçlarına yansıyan oyun stratejilerinde de sıkıntılar olduğunu belirtmek istiyorum. Dikkat ettiniz mi? Oyuncu oyunu kendi kafasına göre oynuyor. Kenar yönetimle arasında kopukluk oluşmuş. Takımda aynı dil konuşulmuyor!

Bunlar önemli sorunlar. Ve tez elden çözülmesi gereken sorunlar. Sivasspor için tehlike çanları sezon başından bu yana çalıyor. Fakat Sivasspor, bir türlü toparlanıp, tehlikeli bölgenin uzağına taşınmayı beceremiyor.

Ligin bitimine 15 hafta kaldı. Panik yapılmadan, telaşa kapılmadan, ama daha fazla geç kalınmadan Sivasspor'un kendisini toparlaması şart. Başta oyuncuların, hele de çok değil, geçen sezon bu takımı zirvede dolaştıran oyuncuların liderliğinde, Sivasspor'un bir direniş rüzgârı estirmesi lâzım. Sivasspor, bu ligin zirvelerinde çok güçlü bir kadroya sahip olduğu için gezmedi. Yardımlaşması, dayanışması, birlikteliği, mücadele azmi, başarıya olan inancı güçlü olduğu için haftalarca liderdi.

Şimdilerde düne bakıp bugününü şekillendirebilirse ne âlâ. Yoksa!..

En iyi yardımcı oyuncu!

Biri 45 maç ilk onbirde oynamış, öteki 22.

Biri 5 maçta sonradan oyuna girmiş, öteki 16.

Biri 3782 dakika süre almış, öteki 2120

Biri 196 dakikaya bir gol sıdırmış, öteki 163.

Rakamların diline göre, öteki birinden daha verimli.

Ama biri, Türkiye'ye İspanya Ligi'nin gol kralı olarak geldiği için kendisine verilen rol gereği hâlâ esas oğlan!

Öteki, ara sıra başrol çalsa da statüsü gereği yardımcı oyuncu!

Haa, bu arada... Biri geldiğinden beri hayal kırıklığı yaşıyor.

Öteki, sessiz sedasız işini yapıyor da için için bir hayal kırıklığı yaşıyor.

Ama o kadarı olacak, ne de olsa yardımcı oyuncu!

Ancak, başroldekinin hiçbir yarışmada esamisi okunmazken o, "en iyi" ödülüne aday, yardımcı oyuncu!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbol değil kaos

Zeki Çol 2010.02.04

Kötü bir maç oldu... Hele de ikinci yarıda. Gerilim yükseldi. Kasti fauller arttı. Oyun sertleşti. Ve iş çıkırından çıktı. Sadece bir sarı kartla sonlanan devrenin ardından, ikinci bölümün 53. ile 66. dakikaları arasında tam 9 sarı

kart vardı. Maçın tamamında ise 10'u Büyükşehir Belediyespor, 7'si Trabzonsporlu oyuncuların gördüğü toplam 17 sarı kart. Ne yazık ki bu da bir rekordu!

İtiş kakış ve bolca tekmenin ön plana çıktığı oyun, iki takım oyuncularının da gereksiz hırçınlıkları sonucu, futbol yerine son derece yakışsız bir kaos ortamına sürüklendi. Dolayısıyla da dün yalnızca zevksiz, kalitesiz, sevimsiz değil, futbola yakışmayan çirkinliklerin egemen olduğu bir ikinci yarı seyrettik.

Trabzonspor, başlangıçta bilindik temposunu sahaya yansıttı. Biri Umut, diğeri Selçuk'la iki kez gole yaklaştı. Büyükşehir Belediyespor kontrollü oynamaya çalışıyor, ani çıkışlarla rakip savunmanın dengesini bozmak ve pozisyon bulmak istiyordu. O arada bir gol girişiminde de o bulundu. Tum'un vuruşundan sonuç alamadı. İlk yarının ortalarına doğru tempo biraz düştü. Trabzonspor çok adamla rakip kaleye gitmeye çalışıyor, ama Büyükşehir Belediyespor'un alan daraltarak yaptığı etkili savunmayı aşmayı beceremiyordu. Oyunun kontrolü Trabzonspor'daydı. Lakin önde baskı yaparak oynamanın savunmaya dönük risklerini de Trabzonspor üstleniyordu. Öylesi anlardan birinde, Cale'nin savunduğu sol kanatta oluşan boşlukta İskender topla buluştu. Vurdu, top direktten döndü, Giray ile Tevfik'in arasına düştü. Son dokunuşu Tevfik yaptı, Onur topu içeriden çelince, Özgür Yankaya yardımcısının uyarısıyla golü verdi.

Golden sonra Trabzonspor, uzun süreli bir verimsizliğe itildi. Oyun disiplini azaldı, oyun organizasyonu zayıfladı. Şenol Güneş, ikinci yarıya Colman-Teofilo değişikliğiyle başladı. Çift santrfora döndü. Ancak bu defa, Güneş döneminde tek santrforla oynayan takımın ezberi bozuldu! Orta alandan bir oyuncunun eksilmesi, Büyükşehir Belediyespor'un bu bölgede daha etkili savunma başlatmasını beraberinde getirdi. Engin sinirlenip, Alanzinho da yorulunca Trabzonspor'un orta alan organizasyonu iyice yetersizleşti. Gerginliğin de her geçen dakika biraz daha artmasıyla oyun tam bir kördövuşüne dönüştü. Karşı kalede tek bir pozisyon bile üretemeyen Trabzonspor, 87. dakikada kazandığı penaltıyla beraberlik şansını yakaladı. Ancak Umut kötü vurdu, Hasağiç iyi hamle yaptı ve bu önemli fırsat kornerle sonuçlandı. Korner atışından gelen ve son olarak Cale'nin kafasından kaleye yönelen top da golle.

Böylece Trabzonspor, kötü oynadığı maçı beraberlikle tamamladı ve rövanş için çok önemli bir avantajı yakaladı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Golsüz ama zevkli...

Zeki Çol 2010.02.07

G.Saray ilk bir saatte baskı yedi. Son yarım saatte baskı uyguladı. Kazanmak için dört kez fırsat yakaladı. Kayseri gibi zor bir deplasmanda puan çıkarmasına karşın sevinci yarım kaldı. Oyun tempolu başladı.

Kayserispor yüklendi. G.Saray direndi. Pozisyon yok denecek kadar azdı, ama iki takım da iyi mücadele verdi. Futbolda bazen böyle maçlar da olur. Konsantrasyon üst düzeye çıkar. Mücadele yoğunlaşır. Takımlar gol pozisyonu üretmekte zorlanır. Ancak bu tür maçları izlemekten zevk alırsınız. Dünkü maçın ilk yarısı böyle oynandı.

Kayserispor, daha ilk dakikadan itibaren rakip kaleyi ablukaya aldı. Sağdan, soldan, ortadan sürekli atak denedi. G.Saray mecburen savunmaya çekildi. Çok adamla ve etkili bir savunma yaptı, Kayserispor pozisyon vermedi. Bu, Kayserispor'un hücum organizasyonunun yetersizliğinden değildi. Aksine G.Saray'ın çok başarılı savunma yapmasının neticesiydi. İki beki Serdar ve Hakan'la hücumda destek veren, sağdan Gökhan, soldan Mehmet Eren, hücumda farklı bölgelerden Cangele'yle yüklenen Kayserispor'un ceza alanı içerisine attığı neredeyse her

top, G.Saray savunması tarafından önlendi. Göbekte Emre Güngör ve özellikle Neill'in ilk müdahalelerdeki zamanlamaları topla buluşamayan Makukula'yı verimsizliğe itti.

G.Saray, bu bölümde oyunu uzun süre tek yanlı oynadı. Orta alanda yediği baskıyı kıramadığı için, hücumla çıkamadı. Santrforsuz kalmanın handikapını yaşadı. Öne uzun topraklarla servis yapamadı. Ama yine de ilk yarının tek gol pozisyonunu G.Saray yakaladı. Uzatma bölümünde Mustafa Sarp'la başlayan, Keita'nın pasıyla olgunlaşan Arda topa kötü vurdu ve auta yolladı.

İkinci yarının ilk dakikalarında oyunun genel görüntüsünde farklılık yoktu. Kayserispor yine gol arayışlarını sürdürüyor, G.Saray yine iyi savunma yapıyordu. 64. dakikada Hakan'ın ikinci sarı kartı görüp oyun dışı kalmasıyla denge değişti. G.Saray, bir kişi fazla olmanın avantajıyla hücum ağırlıklı oynamaya başladı. Bu defa G.Saray saldırıyor, Kayserispor savunma ağırlıklı oynuyordu. 73. dakikada oyunda ikinci net pozisyon oluştu. Elano ceza sahası içerisinde vurdu, savunma tehlikeyi kornerle uzaklaştırdı.

Oyun, temponun yükselmesi, ikili mücadelelerin artması, G.Saray'ın baskısına Kayserispor'un kontrataklarıyla cevap vermesiyle daha bir heyecan kazandı. 79. dakikada Tolunay Kafkas, hücumu güçlendirmek için, o ana dek etkisiz kalan Makukula'yı kenara, kontratağa daha yatkın olan Ömer Şişmanoğlu'nu oyuna aldı. Rijkaard ise orta alanı güçlendirmek için Barış'ı. İki takım da kazanmak istiyor, iki teknik adam da oyuncu değişiklikleriyle hamlelerini sürdürüyordu. Kafkas, 82. dakikada Mehmet Eren-Savaş, Rijkaard da 86. dakikada Dos Santos-Emre Çolak değişikliklerine gitti. 88. dakikada Emre Çolak, uzatmanın ilk dakikasında Keita iki pozisyonu daha değerlendiremedi ve bu çekişmeli maç golsüz bitti.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

F.Bahçe günü kurtardı

Zeki Çol 2010.02.08

F.Bahçe, fark için çıktığı maçta günü zor kurtardı! Evdeki hesap bu defa çarşıya uymadı. Ve son haftalarda farklı skorlara imza atan lider, çok zorlandığı Diyarbakırspor karşısında Dos Santos'un 90. dakikada gelen golüyle 1 puan aldı.

Bu sezon deplasmanda Trabzonspor'u yenen, Beşiktaş'la berabere kalan Diyarbakırspor, F.Bahçe'ye de çelme takarak büyükler karşısındaki dış saha başarısını dün de tekrarladı.

Diyarbakırspor, başarılı bir maç çıkardı. Bir taraftan rakibi orta alanda durdurmayı hedefledi. Diğer taraftan da kazandığı topları öne çabuk servis yaparak kontrataklarla pozisyon aramak istedi. Taktik uygulaması akılcıydı. F.Bahçe'nin hücum organizasyonunda iki beki Gökhan ile Santos, kanat bindirmelerinde etkili olan isimlerdi. Diyarbakırspor, onların koşu yolunu kapadı. Alex, önde topla buluştuğunda her savunma için tehdit oluşturan adamdı. Ona rahat top alma fırsatı tanımadı. Emre, ortadan atak başlatmakta yeterliliklerini kanıtlamış oyuncuydu. Onun top kullanmasını zorlaştırdı. Sürekli alan daraltarak hareketli, etkili bir savunma yaptı. F.Bahçe'ye uzun süre pozisyon vermedi. Bu arada, 8. dakikada Bebbe'nin direktten dönen şutunda şanssızlık yaşadı. İlk yarının ortalarında Bilica, Bebbe'yi ceza alanı dışında faulle durdurmasa, çok önemli bir gol fırsatını da yakalayacaktı.

F.Bahçe'nin oyun organizasyonunu yapmakta zorlandığı ilk yarıda, son dakikalara yansıyan iki gol girişimi oldu. Semih, ikisinden de yararlanamadı.

İkinci yarının hemen başlangıcında, 47. dakikada Özer, zeminin de azizliğine uğrayıp sakatlandı. Güiza oyuna girdi, F.Bahçe iki santrforunu da önde kullanmaya başladı. Ancak bu defa orta alanda sıkıntısı arttı. Çünkü Semih, Güiza ve Alex, takım savunmasına gerekli desteği vermiyordu. Bu, doğal olarak Diyarbakırspor'un işine yaradı. Ve konuk ekip orta alanı daha verimli kullanıp ani ataklarla F.Bahçe kalesini yokladı. 53. dakikada oyunun en net pozisyonunu da Diyarbakırspor yakaladı. Emre'nin hatalı pasıyla buluşan Tazemeta, bomboş durumda ceza alanına girdi; Volkan, sağa hamle yapıp kendisini geçmek isteyen Tazemeta'nın ayağından topu çelerek golü kurtardı.

Fenerbahçe, 70. dakikadan sonra baskısını yoğunlaştırdı. Diyarbakırspor, bu defa oyunu daha geride kabullenmek zorunda kaldı. Ama rakibin orta alanında oluşun zaafıtan yararlanmayı da ihmal etmedi. 83. dakikada Ayman'ın mükemmel şutuyla öne geçti. Fenerbahçe, bu gole 90. dakikada Dos Santos'un vuruşuyla cevap verdi ve sahasında ilk kez berabere kalarak oyunu noktaladı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yoksa sorun yine mi dışıte?

Zeki Çol 2010.02.10

Sezon öncesi, hazırlık döneminde başladı bu sakatlıklar. Hatırlarsınız, Semih ile Vederson o süreçte takımlarından ayrı kaldı. Bir ara Mehmet Topuz eklendi sakatlar kervanına. Honved ile İstanbul'da oynanan 5-1'lik maçın 13. dakikasında frikikten golü atmasının ardından Roberto Carlos ve Sivasspor ile ligin 2. haftasında yapılan karşılaşmanın 8. dakikasında Alex.

Tüm bu sakatlıkların ortak bir yanı vardı. Darbeye bağılı olmayan adale sorunları.

O sıralar, bu konuyu gündeme taşımıştım. Ve darbeye bağılı olmayan adale sakatlıklarının ya yanlış yüklemekten ya aşırı yüklemekten ya da oyuncunun kendisine iyi bakmamasından kaynaklandığını yazmıştım.

Bu kadar çok sayıda ve bu kadar kısa bir zaman diliminde benzer sakatlıkların oluşmasının, aslında yalnızca oyuncunun iyi beslenmemesi, iyi istirahat etmemesi, kısaca kendisine iyi bakmamasıyla ilişkilendirilmesi düşük olasılıktı. Geriye, antrenmanlarda yanlış ya da aşırı yükleme yapılması kalıyordu.

Akabinde, İsviçre'deki Sion maçının 25. dakikasında Deniz sakatlandı. Maç sonrası "Bu sakatlıkların gerisinde ne yattığı" soruları karşısında Daum, topu taca atarcasına bir açıklama yaptı:

"Oyuncuların dışlerinde sorun olabilir. Dönünce kontrolden geçirilmelerini isteyeceğim!"

Sorun tabii ki dışlerde değildi. Sonraki periyoda baktığınızda, galiba antrenman sistemindeydi! Zira sezonun ilk döneminde fizik gücünün yeterliliğinden de yararlanarak ligde 8'de 8 yapıp 24 puan toplayan F.Bahçe, birden düşüş sürecine girdi. Üst üste puan kayıpları yaşadı ve hissedilir biçimde geriledi. Artık darbeye bağılı olmayan adale sakatlıkları yaşanmıyor ama F.Bahçe de puan almakta zorlanıyordu.

İkinci yarının başlangıç döneminde Fenerbahçe yeniden sezon başındaki o koşan, mücadele eden, savaşı kimliğiyle buluştı. Ama bu defa, geçen hafta Bursaspor ile oynanan kupa maçında Uğur Boral'ı, son Diyarbakırspor maçında da Lugano'yu yitirdi.

Kimileri, bu sakatlıkları Şükrü Saracoğlu Stadı'nın bozuk zeminiyle ilişkilendirdi.

Acaba bu, doğru bir teşhis miydi?

Sanmıyorum. Korkarım, Fenerbah-çe'de sezon başı yaşanan sendrom yeniden depreşti. Buna önlem alınmazsa aşırı ya da hatalı yüklenmeden kaynaklanan adale sakatlıkları can sıkıma, baş ağrıtmaya devam edebilir.

Şimdi size bir çırpıda aklıma gelen 10 farklı oyuncunun isimlerini yeniden hatırlatıyorum: Semih, Vederson, Mehmet Topuz, Özer, Deivid, Roberto Carlos, Alex, Deniz, Uğur Boral ve Lugano. Arada ufak tefek adale sorunları yaşayan Dos Santos, Önder, Güiza, Cristian ve Volkan Babacan'ı o listeye katmıyorum.

Bu kadar çok sayıda oyuncunun darbeye bağlı olmayan adale sakatlıkları yaşaması tesadüfî midir?

Bir adale yırtığında, oyuncunun yeniden sahaya dönüş süresini en az 3 hafta olarak hesaplarsanız ve kabataslak bu 10 oyuncudan -ki Uğur Boral sezonu kapattı- toplamda asgari 30 maç yararlanamadığınızı varsayarsanız, bu sıradan bir sıkıntı mıdır? Tüm bu oyuncuların yüksek maliyetlerini dikkate alırsanız, kulüp ekonomisi açısından bu, küçümsenecek bir meblağ mıdır? Ve Fenerbahçe gibi üst düzey bir yarışmacı takımın performansını bu eksikler etkilemeyecek midir?

Konu bu defa "Oyuncunun dişlerinde sorun olabilir"le geçiştirilemeyecek kadar ciddi görünüyor.

Hatırlatmak istedim!

Güneş'le doğan Umut

Kendi adıma, keyifle izliyorum. Sürekli oyunun içerisinde... Sürekli arayışta... Sürekli savunmayı zorluyor... Ve bu aralar sürekli gol atıyor.

Ligin ilk yarısında 16 maçta 1.269 dakika forma giyip, yalnızca 4 gol atabilen Umut'un, yeniden doğuşunu izliyorum şu sıralar. Göz kamaştırıcı bir performans sergiliyor. Ligde sadece son 3 maçta, ilk yarıda attığı golün toplamına ulaştı. Kupada oynadığı 4 maçta, rakip filelere tam 5 gol daha bıraktı. Son 7 resmi maça sığdırdığı 9 golle, kariyerinin en parlak dönemine imzasını attı.

O Umut'u, daha düne kadar büyük çoğunluk eleştiriyordu. Hele Trabzonspor camiasında devamlı örseleniyor, "Gitsin, satılsın, oynatılmasın" tepkilerinin oluşturduğu cenderede her geçen gün biraz daha eziliyordu.

Şenol Güneş'in göreve gelmesinin ardından Trabzonspor'da umudun adresi Umut oldu.

Peki, ne değişti de Umut'un performansı bu denli gelişti?

Önce Trabzonspor'un oyun anlayışı değişti. Kanatlar daha işlevsel hale geldi. Kenarlardan yapılan orta sayısı belirgin biçimde yükseldi. Bu, zaten Umut'un arayıp da bulamadığı yeterlilikti. Artı oyunun boyu kısaldı, Trabzonspor önde baskı uygulayarak oynamaya başladı. Daha fazla adamla hücum etmeye yöneldi, ceza alanı içerisinde geçmişle kıyaslanmayacak ölçüde kalabalıklaştı.

Bir santrforun vazgeçilmez öncelikle iki şeye ihtiyacı olur. Özgüvene ve beslenmeye! Güneş, Umut'a kaybolmaya yüz tutan güven duygusunu yeniden kazandırdı. Arkadaşları da onun var olan yeterliliklerini göstermesini sağlayacak topları atarak besliyor.

Sonrasını görüyorsunuz.

Trabzonspor fırtınası, Umut rüzgârıyla besleniyor.

Bir dönemin en fazla tartışılan adamı, şu an ligde en formda santrfor.

Gümbür gümbür geliyor... Milli Takım'a göz kırparak ilerliyor.

Hani derler ya, "At sahibine göre kişnermiş!"

Umut'un yükselişi, lâfa "cuk" oturuyor.

Topuz... Hâlâ bekliyoruz

Takımının yalnızca en değerli oyuncusu değildi... Aynı zamanda golcüsüydü de. Geçen ve önceki sezonlarda 9'ar gol atmıştı. Bir önceki sezonda ise 8.

Olaylı bir transfer süreci yaşadı. Önce Beşiktaş'a gitti. Sonra Fenerbahçe devreye girdi. Kayserispor, Fenerbahçe'yi tercih etti ve rekor düzeyde bir bonservis bedeliyle adresi değişti.

Fenerbahçe, 9 milyon Euro'nun yanı sıra Kayserispor'a o transferin gerçekleşmesi için Gökhan Emreciksin'i de vermişti. Bonservis bedeli böylece 11 milyon Euro'ya gelmişti. 4 yılda kendisine ödenecekler de hesaba katıldığında, rakam 20 milyon Euro'yu bile geçmişti.

Bu, bir Türk oyuncusuna yurtiçi transferde ödenen en yüksek bedeldi.

Fenerbahçe, bu sansasyonel hamleyi yapıp onu renklerine katınca, Mehmet Topuz'u elinden kaçırın Beşiktaş, altta kalmamak için karşı hamleyi yaptı. Yüksek bir bedel ödeyerek Nihat'ı aldı. Nihat, İspanya'daki son dönemlerinde uzun süreli sakatlıkların etkisiyle geçmiş performansının gerisinde dursa da hem Beşiktaş'ın evladı hem de kariyerli bir isimdi. Sezon içinde tepkilerle karşılaşsa da o transfere büyük çoğunluk, "büyük transfer" dedi.

Ama Tabata'nın bonservisine 8 milyon Euro sayılınca, ortalık gerildi. Hele de Tabata, başlangıçta oynadığı maçlarda sıradan bir görüntü çizince... Eleştiri okları, birbirinin ardı sıra geldi.

Şimdi şöyle bir bakıyorum... Ligden, yani yurtiçinden yapılmış iki sansasyonel transfer... Ve özünde iki hayal kırıklığı. Ama bir tarafta tartışılan, konuşulan Delgado iyileşme emareleri gösterince, takımdan gidecek yabancılar listesinde ilk sıraya konulan Tabata. Diğer tarafta, sezon başından beri takıma katkısı son derece sınırlı olan, lâkin Tabata'nın 10'da 1'i kadar eleştiri almayan Mehmet Topuz.

Oysa Tabata, Mehmet Topuz'dan daha verimli bir oyuncu. En azından, şu ana dek ligde attığı 2 gol ve belli dönemlerde oyuna katkısı var. Dahası, son Gençlerbirliği maçında ortaya koyduğu performansla bakılırsa adaptasyon sürecini geride bıraktığı, takımına ciddi katkılar yapmaya hazır olduğu izlenimi var.

Ya Mehmet Topuz'da?

Oynadığı 17 lig maçında 1.210 dakika süre alan ve 641 dakika forma giyen Tabata'nın neredeyse iki misli sahada kalan, ligde gol atan 13 takım arkadaşının arasına katılamayan, bazı kereler sahada duracağı yeri dahi şaşıran Mehmet Topuz'da hangi umut emareleri var?

Mehmet, iyi, hoş, kendine özgü yetenekleri olan bir oyuncu. Ama artık nereye geldiğini fark etmesi ve sabır sınırlarını daha fazla zorlamadan takıma katkısını hissettirmesi gereken de bir oyuncu.

Şansı, Fenerbahçe'nin zirvede durması ve onun verimsizliğinin arada kaynaması. Takım biraz sarsılırsa hedef tahtasına konulacak isim sizce kim olur?

Hele de Beşiktaş'ın sancılı günlerindeki Tabata örneğini aklınıza getirerseniz!

Tur F.Bahçe'nin, alkışlar Bursaspor'un

Zeki Çol 2010.02.12

Unutulmaz bir maç oldu. Bursaspor kritik skor olan 3-0'ı 64. dakikada buldu. 90+1'de golü yedi ve tüm umutları soldu.

Maçı çok önemli bir avantajla kazanmanın verdiği rahatlıkla başladı F.Bahçe. Bursaspor'un risk alarak oynaması ve arka alanda geniş boşluklar bırakmasıyla iki net pozisyonu da yakaladı. Gökhan Gönül ve Gökhan Ünal'ın yakaladığı fırsatlardan biri gol olsa oyunun heyecanı o sıralarda tükenecekti. Zira Bursaspor'un tur atlaması için 5 gol gerekecekti. Bu tür maçlarda, Bursaspor konumundaki takımlar için evet gol atmak çok önemliydi. Ama bir o kadar önemli olan da gol yememektir. Bursaspor'un oyunun ilk dakikalarına yansıttığı sadece riskli değil, aynı zamanda yanlış olan oyun stratejisi, 18. dakikadan sonra yavaş yavaş değişti. Çünkü, aman aman bir tempo yapamaması ve baskı oluşturamamasına karşın, Iglesias'ın golü geldi. Vederson'un aut çizgisi yakınında hamle yapmakta geciktiği topu Volkan Şen son derece güzel bir pasla Iglesias'a geçirdi, onun kafa darbesiyle de Bursaspor öne geçti.

Fenerbahçe, bu beklenmedik gole karşın oyunda o sıralarda yine rahattı. Aşırı bir baskı görmüyor ve Bursaspor'un cılız sayılabilecek ataklarını zorlanmadan önlüyordu. Ama çok önemli bir sorunu vardı. Daum'un sahaya sürdüğü orta saha bu bölgede pas yapamıyor, oyun kuramıyordu. Ve bir de Volkan Şen durdurulamıyordu. O ana dek sahanın en etkili ismi olan Volkan Şen, 30. dakikada sağdan ceza alanına daldı. Bilica'nın müdahalesiyle yere yuvarlandı. Pozisyon penaltıydı. Ve bu vuruşların ustası İvankov topun başındaydı. İnanılmaz şık bir vuruş yaptı. Mevkidaşı Volkan yerinden bile kıpırdıyamadı. Fakat iki takım oyuncularını da ceza alanı içerisine girmişlerdi ve Cüneyt Çakır penaltıyı tekrarlattı. İvankov yine geldi, yine aynı köşeye, Volkan Demirel'in soluna bu defa sert bir şut attı ve skoru 2-0 yaptı.

Artık düşünme sırası F.Bahçe'de, oyuna daha fazla motive olmak, daha hırslı, daha istekli oynamak avantajı ise Bursaspor'daydı. Şimdi turu geçmek için bir umut doğmuş ve maç apayrı heyecanla buluşmuştu.

Sahaya 3-0'ın verdiği güvenceyle hatalı bir onbir süren ve bu nedenle F.Bahçe'nin orta alanda top kullanmasını engelleyen Daum, ikinci yarıya Bilica-Emre değişikliğiyle başladı. Santos ile Vederson'un yerlerini değiştirdi. Ve ardından F.Bahçe orta alanda hissedilir bir kıpırdanmayı yaşadı. 50. dakikada Güiza net bir gol fırsatı daha yakaladı. İvankov iyi bir zamanlamayla golü çıkardı. Artık Bursaspor daha kontrollü oynuyor. Bu defa F.Bahçe yükleniyordu. Ama gol yine Bursaspor'dan geldi. Savunmanın arkasına atılan bir uzun pası Turgay yakaladı. Volkan Demirel'i geçti ve topu boş kaleye yuvarladı. İnanılması zor bir olaydı ve Bursaspor 3-0'ı yakaladı. Bu, müthiş bir aşamaydı. Bursaspor koşar adım bir futbol mucizesine doğru yaklaşılmaktaydı.

Golün ardından Ertuğrul Sağlam, Iglesias-Sercan değişikliğini yaptı. Birkaç dakika sonrasında da Daum, Gökhan Ünal-Alex değişikliği. İki teknik adam da şimdi turu getirecek golü düşünüyordu. Oyun uzatma dakikalarına dek bu skorla gitti. Uzatmanın ilk dakikasında Gökhan Gönül'ün pasıyla Güiza buluştu ve skoru noktaladı. Ve F.Bahçe adeta sırat köprüsünden geçercesine, ecel terleri döktüğü oyunu mutlu sonla tamamladı. Tur F.Bahçe'nin, alkışlar Bursaspor'undu.

Bu savunmayla bu kadar

Zeki Çol 2010.02.15

Fenerbahçe oyunun büyük bölümünde üstün oynadı. Maçı kazanabileceği yeterlilikte pozisyon yakaladı.

Ama çok kaçırdı, az attı. Savunmasında ciddi hatalar yaptı ve uzatmanın son anlarında 1 puanı güçlkle kurtardı. Liderliği, haftayı maç yapmadan hükmen galip gelen Galatasaray'a bıraktı.

Belli ki Fenerbahçe, kupadaki Bursaspor yenilgisinden ders çıkarmıştı. Manisaspor maçını daha başlangıçta ciddiye aldı. Rakibe önde bastı, diri, istekli ve etkili oynadı. Kanatları iyi kullandı. Oyunda hissedilir bir üstünlük sağladı. Özellikle sol taraftan etkili bindirmelerle Manisaspor savunmasını yıprattı. Özer'in bazen taç çizgisinde yakın durarak, bazen de içe kat ederek başlattığı ataklara arka alandan Dos Santos'un da katılımı, bu bölgenin bir ara koridor gibi kullanılmasını sağladı. Son dönemlerinin aksine daha katılımcı bir Alex de sahneye çıkınca Fenerbahçe, ilk dakikalarda kolaylıkla pozisyon yakaladı. 13. dakikada güzel bir organizasyonla ve Baroni'nin ustaca vuruşuyla golü de attı.

Oyunun ilk 45 dakikalık bölümünde Manisaspor, rakibi bozmaya çalışmak dışında hiçbir yeterliliği gösteremedi. Güya sahasında oynuyordu. Ama dakikalarca rakip kaleye gidemedi. Orta alanı çok adamlarla tutmaya çalıştı, denge sağlamayı beceremedi. Mehmet Topuz'un iki etkili şutu, Semih'in atakları derken, Manisaspor adeta kabuğuna çekilmiş ve farkın açılmasını önlemek ister bir vaziyetteydi.

Normal sürenin bitimine dek görüntü Fenerbahçe'nin açık ara üstünlüğünü içermekteydi. 45+1'de Mehmet Nas sağdan topu ceza alanına gönderdi. Nasıl olsa rakip gelemiyor dercesine rehavete giren savunma bu ortayı engelleyemedi. Isaac kafayı vurdu ve skor eşitlendi. Hemen ardından bir ani atakta, Fenerbahçe'nin uyum sorunlu stoperleri yerlerini kaybetti. Manisaspor ikinci gole yaklaştı, tehlikeyi son anda ters kademeye giren Gökhan Gönül önledi.

Üst üste gelen ve biri golle sonuçlanan bu iki pozisyonlardan sonra Manisaspor cesaretlendi. İkinci yarıya hücumu da düşünerek başladı, ikinci gol arayışlarına yöneldi. O aşamadan sonra oyun karşılıklı ataklarla hareketlendi. 51. dakikada Güven'in sert şutunu Volkan çıkardı. 57. dakikada F.Bahçe, önce Santos, sonra da Semih'in vuruşlarıyla üst üste iki fırsat harcadı. Daha doğrusu İlker ikisine de müdahale etti, ama sakatlandı ve yerini Bulut'a bıraktı. 66. dakikada F.Bahçe, Alex'le bir net fırsatı daha yakaladı. Bulut tehlikeyi uzaklaştırdı. Artık Fenerbahçe iyice yükleniyor, Manisaspor direniyor, ama kontrataklarla kaleyi yoklamayı da sürdürüyordu. O sıralar Fenerbahçe savunması da ilk müdahalelerde zorlanıyordu. Uzatmada, F.Bahçe'nin beklediği gol yine Manisaspor'dan geldi. Isaac, 90+3'te önce Bilica, sonra Deniz'in yanından topu çekti, ceza alanı çizgisi üzerinden vurdu ve meşin yuvarlak köşeden fileleri buldu. Ama düello o golle de bitmedi, aksine devam etti. 90+6'da Gökhan Ünal ilk golünü, takımını yenilgiden kurtararak filelere gönderdi. Ve Fenerbahçe, Manisa'da hem unvanı hem de 2 puanı bıraktı. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üst düzey mücadele

Zeki Çol 2010.02.16

Tam da beklendiği gibi bir maç oldu. Kalitenin düşük ama mücadelenin büyük olduğu, tempolu, çekişmeli ve zaman zaman zevkli bir maç.

Yılın en iyi çıkış yapan takımı olan Trabzonspor'un gerçek gücünün test edileceği bir oyundu. Çünkü Trabzonspor, ocak ayından bu yana üçü ligde, beşi kupada yaptığı 8 maçın yedisini kazanmış, sadece birini berabere bitirmişti. Dolu dizgin gidiyordu. Bursaspor ise hele sahasında son derece etkili oynuyordu.

İki güçlü, iki formda oyun bütünlüğüne sahip takımın kora kor girdikleri mücadele, alışlagelmiş lig görüntülerinin dışında gerçekleşti.

Savunma önlemlerinin yoğunlaştığı, daha doğrusu takım savunmalarının ön plana çıktığı maçın ilk bölümünde iki taraf da birbirlerine oynamak için alan bırakmadı. Dengeli oynanan oyun sonucunda iki taraf da net pozisyon bulamadı.

Güneş döneminde, daha önceki maçlarda rakibe önde basarak oynayan ve oyunu karşı alana yıkıp, çok adamla pozisyon arayan Trabzonspor, bu defa rakibini ağırlıklı olarak kendi alanında karşıladı. Bursaspor, kanatları etkili kullanan bir takımdı. Sağdan Ali Tandoğan'ın yapmaya çalıştığı birkaç bindirme dışında Bursaspor'un kanatlardan hücum geliştirmesine fırsat tanımadı. Hareketli ve etkili bir savunma yaptı. Bunun sonucunda da kalesinde tehlike yaşamadı.

Bursaspor, topla daha fazla oynadı. Ceza alanının içini daha fazla zorladı. Trabzonspor'un direncini kıramadı. O da çok iyi savunma yaptı. Ancak Trabzonspor'un ani çıkışları karşısında az da olsa sıkıntı yaşadı. Bu bölümün en önemli atağı 31. dakikadaydı. Alanzinho'nun savunmanın arkasına gönderdiği topa Colman hareketlendi. Ivankov'u geçti. Fakat topu tehlike konisinin dışına dürttüğü için kontrolü sağlayamadı ve son vuruşu yapamadı.

İkinci yarıda oyun daha hareketlendi. Bursaspor soldan etkili ataklar yapmaya, Trabzonspor ise dengeyi bozmak için kaleye daha fazla gitmeye yöneldi. 53. dakikada Colman'ın ara pasında Engin hamle yapmakta gecikti. Önemli bir fırsat değerlendirilemedi. 59. dakikada Ozan sol çaprazdan vurdu, Bursaspor'un yarattığı bu ilk önemli tehlikeyi Onur iyi yer tutarak önledi. 65. dakikada Umut'un vuruşu direğin dibinden dışarı gitti. Ve 66. dakikada ise Bursaspor'un golü geldi. Ozan soldan ortaladı, Batalla geriden boş geldi, Cale pozisyonunu bozamayınca kafayla topu filelere gönderdi.

Golden sonra Ertuğrul Sağlam üst üste yaptığı değişikliklerle orta alanı güçlendirmek istedi. Trabzonspor maçı bırakmadı. Çok adamla rakip kaleyi ablukaya aldı. Ivankov üst üste yaptığı kurtarışlarla Trabzonspor'a uzun süre geçit vermedi. Normal sürenin sonlarında Trabzonspor'un golcüsü Umut sahneye çıktı ve skoru eşitledi.

Böylece bu önemli ve çekişmeli mücadelede puanlar paylaşıldı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beşiktaş, aynı Beşiktaş sadece rakipler değişti

Zeki Çol 2010.02.17

Hem fazlasıyla duygusalız... Hem de hesapsız. Hele de ligin boyunun kısaltmaya başladığı süreçte...

Bir maç kazananı şampiyonluğun en büyük favorisi ilân ediyoruz. Kaybedene ise havluyu attırıyoruz. Ya da takım sarsıntılı bir dönemi yaşıyorsa, "Ondan bir şey olmaz" diyoruz.

Fazla uzağa gitmeden, Galatasaray örneğini anımsatayım. Sakatı, cezası, keyifsizliği, verimsizliğinin üst üste bindiği günlerde, evet Galatasaray kötü de oynuyordu. Ama ite kaka da olsa bir şekilde yoluna devam ediyordu.

Bugün o Galatasaray ligin lideri. Üstelik en çok tartışıldığı günlerde, ligin lideri. Galatasaray için bundan daha sorunlu dönem olur mu? Herhalde olmaz. Peki, en sıkıntılı günlerinde ligin zirvesinde duran takım, sıkıntıları düzelince ne hâle gelir?

Analizler yaparken, düne bakmayı da pek benimsemiyoruz.

Bu sezonun en çok eleştirilen takımlarından biri Beşiktaş.

Son Gaziantepspor yenilgisinin ardından, o Beşiktaş için bu haftaki Galatasaray derbisi, son şans olarak değerlendiriliyor. Yani, aslında şu denmek isteniyor:

Beşiktaş, Galatasaray'ı yenemezse şampiyonluk yarışıyla vedalaşır!

Bu, ayrı bir tartışma konusu.

Benim asıl hatırlatmak istediğim başka.

Gelin birlikte geçen sezonun aynı dönemine göz atalım... Beşiktaş o sıralar 20 maçın 10'unu kazanmıştı. Şimdi 11'ini. O günlerde 36 puanın sahibiydi... Şimdi 38. 21. maçlar sonunda geçen sezonun lideri Sivasspor 45 puandaydı... Şimdi Galatasaray'ın puanı 46.

Bu neyi mi gösteriyor?

Beşiktaş'ın geçen sezon performansı ile bu sezon performansı arasında aman aman bir farkın olmadığını gösteriyor!

Hatta bu sezon puan olarak lidere daha bile yakın olduğunu.

Evet, Beşiktaş sorunlu... Mesela gol atamıyor. Denizlispor (14), Manisaspor (18), Diyarbakırspor (20), Ankaragücü'nden (23) sonra ligde en az gol atan takım (25) Beşiktaş. Ama Beşiktaş'ın geçen sezonun aynı döneminde attığı gol sayısı da hepi topu 30!

Peki, o günden bugüne değişen ne?

Değişen golcülerin performansı!

Geçen sezon Beşiktaş'ın gol ayakları Bobo (12), Nobre (10), Holosko (10), Delgado (6) ve Tello (6). Ligdeki toplam 60 golün 44'ünde bu 5 oyuncunun imzası var. Geçen sezonun 20 maçlık döneminde attıkları gol sayısı 21. Ya şimdi? Delgado yok, yerine Tabata oynuyor. Bobo'nun 8, Tabata ve Holosko'nun 2'ser, Nobre ve Tello'nun da 1'er golü var. Toplam sayı 14.

Geçen sezonun Beşiktaş'ıyla bu sezonun Beşiktaş'ı arasındaki farkın temeldeki yanıtı da zaten bu... Golcülerin verimsizliği.

Haa, şunu da eklemekte fayda var. Bu Beşiktaş, geçen sezondakiyle kıyaslanmayacak kadar iyi savunma yapıyor.

Başka bir konuya geçmek ve aslında sadece Beşiktaş'ın değil, çoğu takımın hücum organizasyonundaki sancısının nereden kaynaklandığına değinmekte de fayda görüyorum.

Bugünün futbolu, savunmaya dönük organizasyonların yoğunlaştığı, taktik anlamda neredeyse tüm takımların önemli aşamalar yaptığı bir noktaya geldi.

Tabii ki her takımın kendine özgü bir sistemi, stratejisi, oyun felsefesi var.

Ama yadsınmaz gerçek şu:

Hele de güçlü rakiplerle oynayan takımlar, alan daraltmayı, adam paylaşmayı, agresif savunma yapmayı geçmişle kıyaslanmayacak ölçüde iyi beceriyor. Santrforunuzun, kanat oyuncunuzun, oyun kurucunuzun ciddi baskılar yediği bugünkü futbol anlayışında, çok önem kazanan, özellikle de büyük takımlar için elzem sayılan oyuncular, artık kenar bekler. Çabuk, süratli, adam eksilten, gerektiğinde içe kat eden, iyi orta yapan hücum bekleri, şimdilerde kilitlenen oyunları çözüyor.

Beşiktaş'ın en önemli sıkıntılarından birisi bu. Hücum beki yok. Stoperden devşirme İbrahim Kaş, İbrahim Toraman çoğu kere Beşiktaş'ta sağ bekte oynatılıyor. Bazen Ekrem o bölgeye çekiliyor. Solda İbrahim Üzülmez, arada bir de İsmail Köybaşı oynuyor. Bu oyuncuların şu an hiçbirisi, bu anlattığım özellikleri tümüyle taşımıyor. Hâl böyle olunca da Beşiktaş hücumu etkili biçimde taşınamıyor.

Yakın geçmişte önce Sabri'nin, sonra Hakan'ın sakatlanmalarıyla Galatasaray benzer sorunu yaşamaya başladı ve hâlâ yaşıyor.

Trabzonspor'un ikinci yarıya yansıttığı performansın gerisinde, beklerin oyuna etkili katılımı var. Fenerbahçe'nin oyundaki en etkili oyuncuları çoğu kere bekleri.

Gelelim sadede.

Beşiktaş, üç aşağı beş yukarı, geçen sezonla aynı Beşiktaş. Değişen rakipler. Yani öncelikle Galatasaray ile Fenerbahçe'nin geçen sezondan kıyaslanmayacak ölçüde iyi olan lig performansları.

Ortada henüz kaybedilen bir şey yok.

Galatasaray derbisi kaybedilse de her şey bitmiş olmayacak.

Ama Beşiktaş, golcülerini forma sokmaz, beklerinden daha fazla verim alamazsa... O zaman bu yarışı, finişini görmeden noktalayacak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ufukta tur gözüktü

Zeki Çol 2010.02.19

Galatasaray iyi başladı. Bir duran toptan yediği golle sarsıldı. Ama mücadeleden kopmadı. Özellikle ikinci yarıdaki akıllı oyunuyla beraberliği yakaladı.

Barcelona galibi Atletico Madrid karşısında deplasmanda aldığı beraberlikle tur kapısını araladı. Maç düşük tempoda başladı. İki takım da uzun süre kontrollü oynadı. Sonra Caner gereksiz bir faul yaptı. Rakibine müdahale etmese en ufak bir tehlike yaşanmayacaktı. Hemen yanında, kademeye girmeye hazırlanan arkadaşı vardı. Arkadan geldi, bastı. Ceza alanının sol köşesinin biraz gerisinde Alvarez Dominguez topun başına geçti. Sol ayak içiyle uzak köşeye gönderdi. Leo Franco iyi yer tutamadı ve fileler havalandı.

Dakika 23'tü. Ve Galatasaray kalesinde hiçbir sorun yaşamamıştı. Atletico Madrid, temposuz oynuyor, G.Saray iyi kapanıyor ve gelen cılız atakları rahatlıkla savuşturuyordu.

O gol, oyunun akışını, G.Saray'ın da kimyasını değiştirdi. Bu defa hücumla ağırlık vermek gerekmekte, ama bu da savunmada risk almayı beraberinde getirmekteydi. Üstelik, bu oyun santrforsuz oynanmaktaydı. Gerçi Arda o pozisyonda oynatılıyordu. Ancak ne rakibe baskı uygulayabiliyor, ne kaleye sırtı dönük top alabiliyor, ne de stoperlerle boğuşabiliyordu. Doğal olarak G.Saray, Arda'nın var olan özelliklerinden de yeterince yararlanamıyordu. Kaldı ki topu ceza alanı içine taşımakta da G.Saray oldukça zorlanıyordu. Keita o sıralar etkisizdi. Caner de öyle. İki kanat adamı oyunda aktif olamayınca, G.Saray hücum organizasyonunu da iyi yapamıyordu. Elano'nun 27. dakikada dışarıdan attığı şutla Mustafa Sarp ceza alanı içerisinde bulundu, bomboş durumdaydı. Acele etmese, topu kontrolüne almayı düşünse kaleciyle karşı karşıya kalacaktı. Ama o, kafa vurmaya tercih etti. Bu önemli şans heba olup gitti. Sonrasında Atletico Madrid sahne aldı. Forlan'ın bir frikiğini Leo Franco bu defa iyi yer tutup çıkardı. Sonra savunmanın merkezinde oluşan sorunda Forlan ile Raul Garcia iki net pozisyon yakaladı. Leo Franco bu atakları da uzaklaştırdı. 43. dakikada Simao'nun şutu direktten dışarıya gitti ve o bölümdeki Atletico Madrid fırtınası bereket sonuç vermeden bitti. 44. ve 45. dakikalarda bu kez Galatasaray üst üste iki pozisyon üretti. İlkinde Keita çok kötü vurdu. İkincisinde Mustafa Sarp'ın kafa şutunu kaleci çıkardı. Hücumla çıkmakta zorlanan bir takım için bu pozisyonlar altın değerindeydi. Ama beklediğimiz gol olmadı.

İkinci bölümde maçın temposu yine düştü. Atletico Madrid, duran toplar dışında uzun süre kaleye top atamadı. G.Saray'ın arka alandaki dirençli oyunu sayesinde pozisyon bulamadı. Bu bölümde Keita biraz hareketlendi, G.Saray kontratağa daha etkili çıkmaya yöneldi. 55. dakikada Keita, kaleyi yokladı, David De Gea şutu kurtardı. Rakibin temposuzluğu ve etkisizliği, G.Saray'ın sadece savunmada değil, hücumla çıkışlarda da işine yaradı. 74. dakikada Mustafa Sarp kale sahası içerisinde dokundu, savunma tehlikeyi son anda önledi. Ve 77. dakikada gol geldi. Hakan Balta soldan ortaladı, Arda dokunamadı, ikinci direğin dibine Keita hamle yaptı ve golü attı. Bu gol altın değerindeydi. G.Saray'a rövanş için hiç kuşku yok büyük kolaylık getirecekti.

Kalan bölümde A.Madrid bastırdı, Galatasaray kapandı ve maç beraberlikle sonuçlandı.

Dün herkes iyi niyetle mücadele etti, elinden geleni yapmaya çalıştı. Ama Leo Franco, elinden gelenin de fazlasını yaptı. Ve Galatasaray'ı bu sahadan beraberlikle ayrılmasını sağlayan adamdı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Derbiye yakışan mücadele

Zeki Çol 2010.02.22

Yılın ilk derbisinde mücadele iyi, heyecan zirvedeydi. Önce G.Saray öne geçti. Ardından Beşiktaş, skoru eşitledi. Zaman zaman zevkli geçen maçta takımlar yenişemedi.

Tam da beklendiği gibi çekişmeli bir oyun oldu. İki taraf da kontrollü başlangıç yaptı. Savunmaya dönük önlemlerin yoğunluğu ve taktik disipline uyulması sonucu oyun ilk 20 dakikada kilitlendi. İlginçtir, bu bölümde iki takım da 5'er korner atışı kullandı. İstatistiksel olarak her iki 2 dakikaya bir kornerin denk gelmesi, ilk bakışta izlemeyenler açısından tempolu, hareketli ve bol pozisyonlu bir maçı çağrıştırabilir. Ama hayır, tam tersi o sırada iki takım kalesi önünde de pozisyon yoktu. Kornerler çoğunlukla kale sahasına yapılan ortalara savunmaların müdahalesi sonrası oluştu.

İlk ciddi tehlike, 20. dakikada geldi. Keita'nın sola deplase olup uzaktan köşeye gönderdiği topu Rüştü iyi bir zamanlamayla çıkardı. Ardından G.Saray hücumda kısa süreli bir inisiyatif aldı. 25. dakikada ise çok net bir fırsatı yakaladı. Soldan Elano ortaladı, Barış geriden hamle yaptı, ama kafayı kötü vurdu ve topu auta attı. Bu,

Rijkaard döneminde G.Saray'ın sıklıkla denediği bir hücum organizasyonu çalışmasıydı. Oynadığı maçlarda daha çok Mustafa Sarp arka alanda boş gelip, böylesi ataklarda son vuruş yapardı. Belli ki Beşiktaş, rakip analizinde o dersi iyi çalışmamıştı.

İlk yarım saatin ardından, bu kez Beşiktaş önemli pozisyonlar üretmeye yöneldi. Özellikle soldan yaptığı ataklarla G.Saray kalesine çok etkili geldi. Nobre'nin üç önemli şutundan biri direktten döndü, diğerini Leo Franco önledi. Bir diğerinde ise top auta gitti. Ama bu devrenin en çok tartışılacak pozisyonu, hiç kuşkusuz Holosko'nun kafa vuruşunu Leo Franco'nun içeriden çıkarmasıydı. Top o pozisyonda kesinlikle çizgiyi geçti. Ancak tamamı mı geçti, bir bölümü mü geçti? O karar yardımcı hakem Tarık Ongun'a aitti. Nitekim o da topun tamamının geçmediğine hükmetti ve 'devam' işareti verdi.

İkinci yarıda Galatasaray, hem savunmada hem de hücumda uzun süre Beşiktaş'tan daha iyi oynadı. 51. dakikada Elano'nun dışarıdan attığı şutla gol aradı. Rüştü, tehlikeyi köşeden uzaklaştırdı. İlk bir saatlik bölümden sonra iki teknik adam da oyuncu değişiklikleriyle karşılıklı hamleler yaptı. İkisinin de amacı, hücum organizasyonunu güçlendirmektir. Denizli, Nobre ve Holosko'yu çıkardı, Bobo ile Nihat'ı oyuna aldı. Rijkaard ise Caner-Jo değişikliğine gitti. Arda'yı sola çekti. Jo, kendi pozisyonu olan santrfora geçti. Birkaç dakika sonra da Galatasaray'ın golü geldi. Arda ceza alanı üzerinde topla buluştu, klasını konuşturdu, döndü vurdu ve skoru 1-0'a taşıdı. Beşiktaş, golün oluşturduğu olumsuz etkiyi çabuk atlattı. Hele de Yusuf oyuna alındıktan sonra, önde daha iyi top kullanmaya başladı. 82. dakikada Galatasaray savunmasının hatasından yararlanan Sivok golü attı ve bu keyifli derbi eşitlikle sonuçlandı. Galatasaray, kritik ve zor bir deplasmanı 1 puanla geçmeyi başardı. Beşiktaş ise sahasındaki avantajı kullanamadı

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dikkat tur aranıyor!

Zeki Çol 2010.02.25

Tabii ki turu geçmelerini bekliyoruz. Tabii ki Fenerbahçe ile Gala-tasaray'ın UEFA Avrupa Ligi'nde ilk 16'ya kalmalarını istiyoruz. Ve tabii ki avantajın onlardan yana olduğunu biliyoruz. Ama bunun hiç de kolay olmayacağını, sanırım hepimiz fark ediyoruz.

Gerek Fenerbahçe gerekse Galata-saray'ın deplasmanda gol atmaları, kuşkusuz rövanşlar için büyük avantaj. Fenerbahçe 1-0 kazandığında turu geçecek. Ya da uzatma skoru olan 2-1 dışında tüm galibiyetler için 2 fark gerekecek. Galatasaray daha şanslı. Golsüz eşitlikte eleyecek, her türlü galibiyette bir üst tura yükselecek.

Ben, Atletico Madrid-Galatasaray maçında olduğum için, Lille-Fenerbahçe karşılaşmasını izleyemedim. O nedenle, bu rövanş için, "Fenerbahçe savunmada dikkatli olur ve normal performansını sergilerse rakibini eler" demekle yetineceğim.

Atletico Madrid, sakın ilk maçtaki görüntüsüne kimse aldanmasın, son derece tehlikeli bir ekip. Özellikle de deplasman maçlarında. Orta alanın sağındaki Reyes, solundaki Simao hem adam eksiltme becerileri hem oyun kurma özellikleri hem de şut atma yeterlilikleriyle bu akşam Galatasaray savunmasını zorlamaya aday oyuncular. Ortadaki Raul Garcia önemli bir oyuncu. Ama asıl sıkıntı yaratacak isimler Forlan ile Aguero. İkisi de çabuk, ikisi de süratli, ikisi de savunmanın dengesini, hele arkaya yapacakları sızmalarla kolaylıkla bozabilecek isimler.

Şurası bir gerçek... Atletico Mad-rid'in bu maçta gol atması lâzım. Yani hücum etmek, oyun stratejilerinin önemli bir parçası olacak. Bunu yaparken de hele başlangıç aşamasında arka alanda sağlam durmak, hata

yapmamak isteyecek. Galatasaray savunmasının az adamla kaldığı, dengesinin bozulabileceği anlarda ani atağa yönelecek.

Oyunu dikine oynamayı iyi bilen, hücumu çabuk ve etkili çıkan bir rakip Atletico Madrid. Bir önemli artıları da duran topları iyi kullanmaları.

Ancak, sert ve etkili savunma yapmadıkları da bir gerçek. Galatasaray, klasik bir santrforla oynayabilse, rakip defansın merkezinde pozisyon üretmekte zorluk yaşamayabilirdi. Ama elinde bu pozisyonda kullanacağı gerçek santrfor maalesef yok. O nedenle savunmanın merkezine uzun toplarla yüklenme şansı da yok. Dolayısıyla kanatları etkili ama daha farklı kullanmak zorunda. İçeri kat eden oyuncularıyla ceza alanını zorlamak, arkadan hamle yapacak örneğin Mustafa, Elano gibi oyuncularını pozisyona sokmak durumunda. Dış şut bu oyunun vazgeçilmez gereklerinden biri. Takım savunmasını güçlü kılmak çok önemli.

Atletico Madrid, evet tehlikeli bir rakip. Ama asla elenmeyecek bir ekip de değil. Yeter ki Galatasaray dikkatli oynasın, kontrolü elden bırakmasın.

Dördüncü hakem maçı da kurtarır!

-"Dördüncü hakem ne iş yapar?" diye sorsanız, büyük çoğunluğun vereceği yanıt, üç aşağı-beş yukarı bellidir:

"Oyuncu değişikliklerini gerçekleştir. Teknik alan ihlâli olup olmadığını kontrol eder. İlave zamanları gösterir..."

Oysa dördüncü hakem, oyunun bütünü içerisinde olmakla yükümlü. Yalnızca kulübede olan biteni değil, saha içerisindeki her hareketi gözlemlemekle ödevli. Tabii ki nihai karar hakeme ait. Ancak dördüncü hakem, eğer hakem hatalı bir karar vermişse ya da yardımcılar yanlış bir bayrak kaldırmışsa, gerekli uyarıda bulunmakla da sorumlu.

Kasımpaşa-Gaziantepspor maçındaki pozisyonu anımsayın. Hakem Hakan Özkan, Ergün Teber'in vücudundan dönen topu elle oynama olarak değerlendirdi ve penaltı noktasını gösterdi. Bu pozisyonda penaltıya hükmedince, topun gol olması engellendiği için kırmızı kart da gerekmekteydi. Hakan Özkan, bir hata daha yaptı ve kırmızı kartını Ergün yerine Barış'a çıkarttı.

O sırada tam saha içi karışırken, dördüncü hakemden uyarı geldi. Hakan Özkan, Hüseyin Sabancı'nın yanına gitti. Onun verdiği bilgi doğrultusunda, penaltıyı ve kırmızı kartı iptal etti. Bu, hakem adında hiç de hoş olmayan önemli bir hataydı. Ama hakemlik adına verilmiş son derece doğru bir karardı.

Bir kere Hüseyin Sabancı'yı kutlamak lazım. Öyle kritik bir evrede, öyle doğru bir müdahalede bulundu ki, maçı kurtardı!

O pozisyonda, üst üste yaptığı hatalara karşın, bir başka kutlamayı da Hakan Özkan'a göndermeliyim!

Ama onun nedenini açıklamadan önce, TamSaha dergisinde, Mazlum Uluç'un Hakan Özkan ile yaptığı röportajdan bir alıntıyı sizlere iletmeliyim:

"... yardımcılarımla diyalogumda, 'Kral benim. İstedığimi yaparım. Siz kenarda durun, tacı, korneri, ofsaytı işaret edin' demem. Maçı hakem değil, tüm ekip yönetecek. Nasıl ki maçı sadece gol atan santrfor değil de takım kazanıyorsa biz de böyle bir takım olmalıyız!"

"... müsabaka içinde hatalı karar verirsiniz ve sonra o karardan geri dönersiniz... Düşük not alacağım ama hiç olmazsa vicdanım rahat dersiniz..."

Hakan Özkan'ı işte bunun için kutlamak istiyorum. Taa o günden, bu günlere hazırlık yaparcasına komplekslerinden arınmış. Hatırlarsanız inat etmedi, ısrar etmedi, 'Benim kararım doğru' demedi ve yanlışta ısrarı sürdürmedi.

Yani zararı kendine oldu. Fakat 4. hakemlik, Hüseyin Sabancı'nın bu olumlu katkısı ve Hakan Özkan'ın ona katılmasıyla şimdi çok daha farklı bir anlam buldu.

Evinde yoksan ligde nasıl kalacaksın?

-Diyarbakırspor garip bir çelişkiyi yaşıyor. Deplasmanda ortaya koyduğu direnci ve performansı, sezon başından bu yana kendi sahasındaki neredeyse hiçbir oyuna yansıtamıyor.

Son 4 deplasmana bakıyorum... Bu takım, Beşiktaş, Eskişehirspor, Ankaragücü ile 0-0, Fenerbahçe'yle 1-1 berabere kalmış. İlk üç deplasmanda Trabzonspor'u 2-1, Sivasspor'u 2-0 yenmiş... Denizli'den golsüz beraberlikle dönmüş.

Tablo, lige yeni çıkmış bir ekip açısından küçümsenmeyecek ölçüde iyi.

Ama aynı Diyarbakırspor'un iç saha maçlarının sonuçları tam bir fiyasko! Hükmen kazanılan Ankaraspor maçı dışında, 10 maçta toplanan puan yalnızca 7. Bir Gençlerbirliği maçı kazanılmış ki onu da anımsarsınız Gençlerbirliği inanılmaz fırsatları değerlendirememişti. Kalan 9 maçın 5'i kaybedilmiş, 4'ü beraberlikle sonuçlanmış.

Ligde kalma mücadelesi veren takımların, hedefe ulaşabilmeleri için olmazsa olmaz gereklerden biri, sahasındaki avantajı kullanmak.

Ancak Diyarbakırspor, bu konumda olan takımlar içerisinde en yetersiz kalanlardan biri. Gol atmakta zorlanıyor, kolay gol yiyor. Söz konusu 10 maçta attığı toplam gol sayısı 10. Yediği ise 18. Bir örnek oluşturması için belirteceğim, aynı takımın deplasmandaki 11 maçta yediği gol toplamı da 14. Üstelik bunların 8'ini Bursaspor ve Antalyaspor'dan yemiş. Sivasspor, Denizlispor, Beşiktaş, Eskişehirspor, Ankaragücü deplasmanlarından gol yemeden dönmüş.

Peki, nasıl oluyor da bir takım iki farklı kimlikle sahada mücadele edebiliyor?

Bunun nedenini de anlatayım:

Diyarbakırspor savunma karakterli bir takım. Deplasmanda iyi kapanıyor. Artı, çabuk oyuncularıyla geniş alan bulduğunda çoğu zaman etkili kontrataklara çıkabiliyor. İç sahadaki maçların stratejileri daha farklı. Bu defa daha kontrollü oynayan, çok adamla savunma yapan, genelde deplasman takımları. Diyarbakırspor, doğal olarak gol için önde oynamak, yani hücumu düşünmek zorunda kalıyor. Böyle olunca da arka alanda önemli açıklar veriyor. Kısacası takım bütünlüğünü gösteremiyor.

Eğer buna çözüm üretilemezse... Diyar-bakırspor'un iç saha maçlarındaki handikabı, bundan sonra da sürer. Sahasında bu denli kolay puan veren takımı da ligde, şu andakinden çok daha zor günler bekler.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tek devrelik takım

Bu kupada olmak istiyorsan, ilk şart koşacaksın. Öyle 45 dakika, 1 saat değil. Maç boyu koşacaksın. Üstelik en az rakip kadar, bazen ondan da fazla koşacaksın.

Koşamıyorsan, mücadele veremiyorsan boş yere hayal kurmayacak, iddialı konuşmayacaksın. F.Bahçe, Lille karşısında sadece ilk yarı futbol oynadı. Oyunun gereği goldü. Üstelik yemeden atması gereken gol. Ama sahaya sürülen kadro sıkıntılıydı. Sakatlıklar, cezalılar derken Daum, neredeyse kalan sağıamlardan oluşan bir onbir sürmüştü sahaya. Ve o onbirin, arka alanı oluşturan dörtlüsü, özünde stoper karakterliydi. Bu, beklerin hücum katkısının yetersiz kalması anlamına geliyordu. Çünkü ne sağda oynayan Önder, ne de sol yerde yer alan Deniz'in adam eksiltme, öne çıkıp orta atma özellikleri vardı. Oysa kazanılması gereken bu tür oyunda, hücumun güçlü olması için kenar beklerin aktif katılımı çok önemliydi. Bu handikap, doğal olarak oyun süresince kendini hissettirdi. Kanatlar neredeyse hiç işlemedi. Hal böyle olunca rakip savunma ya ortadan geliştirilecek ataklarla delinmek istenecek, ya dış şutlar, ya da duran toplar devreye girecekti.

İlk yarının hücum organizasyonu tam da böyle gerçekleşti. F.Bahçe, turu geçmek için yoğun bir mücadele vermesi gerektiğini biliyordu. Rakibe oynaması için alan bırakmadı. Bazen kora kor, bazen bir adım öne geçip müthiş bir özveriyle kazanmaya odaklı oynadı. Herkes için ciddiyetinin, maçın öneminin farkındaydı. Ama Emre, sanki arkadaşlarından çok daha farkındaydı. Sezonun en verimli oyunlarından birini sergiliyordu. Orta alanda tüm gedikleri kapatıyor, düşüyor, kalkıyor maçı adeta iliklerinde yaşıyordu. Oyun kuran Emre'ydi. Şut atan Emre'ydi. Golü atan da Emre oldu. Daha önce rakip kaleyi bir kez yoklamış, mükemmel vurmuş, top direkt patlamış. İkinci denemesinde fileleri havalandırdı. F.Bahçe bu golle rahatladı.

Devre sonuna doğru Alex'in vuruşunu kaleci çıkarmasa daha da rahatlayacaktı. Lille de o sıralar boş durmuyordu. Mesela Emre'nin direktten dönen topunun ardından Frau'nun vuruşunu da direk önlemişti. Ve tam devre biterken Obraniak vurmuş, Volkan topu köşeden kornere göndermişti. İlk yarı tur skoruyla kapandı. Lille, ikinci yarıda daha etkili ve daha ataktı. Oyunun kontrolünü hemen ele aldı. F.Bahçe'nin yorgunluk emareleri göstermesi ve savunmayı iyice geride kurmasıyla Fransız ekibi önce orta alanı ele geçirdi. Sonra hücumda pozisyon üretimine başladı. Bereket o sıralarda Volkan devreye girdi. Beria, Frau ve Hazard'ın üç şutunda tehlikeyi önledi. F.Bahçe son 25 dakikada iyice oyundan düştü. Daum hamlede yine gecikti. 74. dakikada Güiza-Cristian değişikliği geldi. İkinci değişikliği 78. dakikada yaptı. Deniz'i kenara çekti, Semih Şentürk'ü oyuna aldı. Bir anlamda Güiza-Semih değişikliği yapmak istemediği mesajını verdi. Ama o değişiklikler de F.Bahçe'nin öne taşınmasına yetmedi. "Geliyorum" sinyalini defalarca veren gol adeta bağıra bağıra 85. dakikada Adil Rami'nin kafa vuruşuyla gerçekleşti. Dramatik bir sondu. F.Bahçe ilk 16'ya bile giremeden Avrupa defterini kapattı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şubat depremi

Zeki Çol 2010.03.01

Bu, normal bir düşüş değil. Tepetaklak gidiş. Şubat ayı içerisinde 8 resmi maç oynadı F.Bahçe. 4'ünü kaybetti, 3'ünde berabere kaldı ve sadece 1'ini kazandı. O da 4 Şubat'ta Bursaspor karşısında, kupa çeyrek finalinin ilk ayağında.

Sonrasında yaptığı 7 maçta da hüsrana yaşadı. Kupada zar zor tur atladı. UEFA Avrupa Ligi'nden elendi. Ve ligde de üst üste 4 karşılaşmada 10 puan kaybederek küçümsenmeyecek bir darbe yedi. Bu, aynı zamanda F.Bahçe tarihinde ender rastlanır bir deprem.

Peki F.Bahçe, neden bu denli başarısız oldu? Ve böylesine hazin bir çöküş sürecinin içine girdi?

Sorunun yanıtı, sahadaki oyuna, o oyunun verimsizliği, kalitesizliği, yetersizliğine bakın. Kolaylıkla vermek mümkün. Son 7 maçın hepsinde gol yiyen ve kalesinde tam 14 gol gören, karşılığında hepi topu 9 gol atan bir takımın, başarılı olmasından zaten söz edilemez.

Dün, Büyükşehir Belediyespor aman aman bir futbol oynamadı. İki etkili kontratakla, F.Bahçe savunmasının zaaflarından yararlanıp iki gol attı. Ağırlıklı olarak savunmada kaldı. Arka alanda iyi mücadele etti, rakibine uzun süre boş alan bırakmadı. Orta alanda iyi boğuştu. Ama oyun organizasyonunda alışlagelmiş verimliliğini yakalayamadı. Buna rağmen F.Bahçe'yi yendi. Çünkü F.Bahçe, son birkaç dakika dışında, ilk yarı karşı kalede hiçbir varlık gösteremedi. Kanatları işlemedi. Ortadan gelemeydi. Dış şutları yeterince denemedi.

Daum, ikinci yarıya iki değişiklik yaparak girdi. Deniz'le Selçuk'u kenara, Cristian ile Deivid'i oyuna aldı. O değişiklikler de tartışmalıydı. Mesela Deniz kötü oynamıyordu. Yine de bu müdahalenin, farklı bir faydası oldu. Çünkü Bekir stopere çekildi. Gökhan Gönül sağbeke geçti. Ve orta alanın sağında oynatıldığı geniş alanı bu defa kullanma şansını elde etti. F.Bahçe'nin 15 dakikalık baskısının rakibi bunalttığı dönemde, sağdan yaptığı ortayla da Alex'e golü attırdı. Sonrasında F.Bahçe'nin temposu yavaşladı. Baskısı azaldı, İBB yavaş yavaş öne çıkmaya başladı. 69. dakikada Fırat Aydınus, Ekrem'in son adam pozisyonunda Güiza'ya yaptığı faulde sarı kart çıkardı. Belki zeminin kayganlığı, belki de bariz gol şansı yorumu yapmadığı için tercihini ihraçtan yana kullanmadı. Oysa pozisyonda bariz gol şansı vardı. 10 dakika sonra Alex, Mahmut'a kasti faul yaptı ve bu defa Aydınus doğru bir tercihle Alex'i attı. F.Bahçe yalnızca 10 kişi kalmadı. Oyun içindeki aklını da yitirdi. Dahası yorgunluk emareleri baş gösterdiği ve bilinçsizce rakibin üstüne gidip arka alanda risk üstlendiği için, inisiyatifi İBB'ye terk etti. 83. dakikada İskender skoru ilan etti. Ezici seyirci üstünlüğüyle adeta sahasında oynarcasına bir avantaja sahip olan F.Bahçe, bu maçı da kaybetti. Böylece şampiyonluk yarışının en büyük artı değerlerinden biri olarak gösterilen fikstür avantajı da tıpkı bir şehir efsanesi gibi gerçekleşmeden bitti.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sahi, nerede bu dahi?

Zeki Çol 2010.03.03

Önce puan kaybettiği maçlara bir göz atalım Fenerbahçe'nin... İçeride Kasımpaşa (3-1) ve Bursaspor (3-2) yenilgileri ile Diyarbakırspor (1-1) beraberliği... Dışarıda aynı skorla biten (2-1) Gaziantepspor, Eskişehirspor, Büyükşehir Belediyespor ve Beşiktaş (3-0) mağlubiyetleri, Kayserispor (1-1) ile Manisaspor (2-2) beraberlikleri.

Beşiktaş'ı bir yana bırakın... 21 puanın yitirildiği bu 8 takımdan, Bursaspor da dâhil, hangisinin kadro kalitesini, deneyimini, derinliğini Fenerbahçe ile kıyaslırsınız?

Futbolda tabii ki her maçı kazanamazsınız... Tabii ki arada bir kendinizden zayıf takımlar karşısında kötü sonuçlar da alırsınız. Ama bu alışkanlık haline gelmeye başlamışsa, süreklilik kazanmışsa ve sizi hedefinizden uzaklaştırıyorsa, o zaman dönüp bir kendinize bakarsınız.

UEFA Avrupa Ligi'nde üst sıralar hedeflenerek kurulmuş, bu lig için haydi haydi yeterli bir kadro... Ve hele son yedi maçında adeta dip yapmış bir takım konumundaysanız, en azından bir şeyleri de sorgularsınız.

Fenerbahçe, ne yazık ki o gerçekçilikte dahi değil. Kaybedince suçlu arayışında. Sürekli hakem yakınmasında. Tıpkı son İBB yenilgisinin ardından da yaptığı gibi... Sanal düşman oluşturulduğunda!

Evet, o maçta bariz gol şansını engellediği için, hakem Ekrem'i atabilirdi. Ama o pozisyonun tam 10 dakika öncesinde de Cristian'ı atabilirdi. Kastı olsa, Fenerbahçe düşmanı olsa, hazır eline fırsat geçmişken o pozisyona niye "devam" dedi?

Bu tür hedef saptırmalar, aslında Fenerbahçe'yi hedefinden saptırıyor, kimse onu görmek istemiyor. Her kayıptan sonra, dikkat edin Daum'un da bir bahanesi var... Daha düne kadar "hatalardan ders alınacağını" söylüyordu... şimdi o söylem eskidi, farklı gerekçeler üretiyor.

Fakat bu arada Fenerbahçe'yi de tüketiyor. Takımda sezon başından bu yana darbeye bağlı olmayan adale sakatlıkları rekor düzeye ıktı. Takımın neredeyse yarısından fazlası (son rakam 14't) adale sorunu yaşadı, merak ediyorum bunu kim sorguladı? Ya da şu son 7 maça yansıyan düşüşü!

Bir yandan büyük takım olmaktan söz edeceksiniz... Uluslararası arenada kendinize önemli hedefleri belirleyeceksiniz. Sonra da çıkıp, hiçbir büyük takımın yaşamaması gereken bir futbol zavallılığını sergileyeceksiniz.

7 şubat'ta Diyarbakırspor ile başlayan, 28 şubat'ta Büyükşehir Belediyespor'la sonlanan 21 günlük dönemde, Fenerbahçe 7 ma oynadı. Yani ortalama 3 günde bir maç yaptı. Ama ne fizik, ne taktik, ne mental anlamda o yükün altından kalktı! Bu, belki gözden kaçan ama Fenerbahçe'nin büyük takım olup olmadığının test edilmesi açısından son derece önemli bir sınavdı. Başta Daum, sonra da Fenerbahçe, işte gördünüz sınıfta kaldı.

Üstelik rotasyon uygulanılmasına karşın!

Bu süreçte 18 ayrı oyuncu ilk 11'de oynadı. Volkan, Bilica, Gökhan Gönül 7'şer, Emre, Alex, Dos Santos 6'şar, Güiza, Vederson 5'er, Cristian, zer, Deniz 4'er, Mehmet, Bekir, Selçuk, Semih, Lugano, nder 2'şer, Gökhan nal 1 maçın ilk 11'inde başladı. Güiza, Alex, Emre, Vederson, nder, Selçuk, Mehmet 1'er, Deniz, Cristian 2'şer, Semih, Gökhan nal 3'er maçta sonradan oyuna girdi. Onlara son maçta Deivid de eklendi. Süreç, 19 ayrı oyuncuyla geçilmesine karşın, en ufak bir başarı gelmedi.

O zaman... "Bu takımın teknik patronu ne işe yarar?" diye sormaz mısınız?

Oyun içi müdahalelerdeki zamanlama, tercih, strateji yanışlarına da gelmeden, o teknik adamın yeterliliğini sorgulamaz mısınız?

Payelerin cömertçe dağıtıldığı bu coğrafyada, "dâhi" dahi denilen Daum'dan sorunun değil, çözümün parçası olmasını beklemez misiniz?

Öteden beri, Daum'un F.Bahçe'yi değil de F.Bahçe'nin Daum'u taşıdığını söyler dururum.

E gördünüz! Daum, F.Bahçe'yi taşıyabilecek özelliklere sahip olabilseydi, F.Bahçe o testi "büyük takım" apoletini takarak geçerdi. Oysa ne oldu? 7 maçın hepsinde gol yenildi. Hem de tam 14 gol. Ve yalnızca 9 golle yenilenlere cevap verilebildi. 4 yenilgi, 3 beraberlikle F.Bahçe adeta yarışmacı takım kimliğini yitirdi! Ligde G.Saray'ın 14, birer ma eksikli Bursaspor'un 11, Beşiktaş'ın 10 puanla geçtiği son altı haftalık süreci 8 puanla bitirdi.

Galatasaray'ın A. Madrid, Fenerbahçe'nin Lille'e elenip UEFA Avrupa Ligi'ne 16 takım arasına bile giremeden veda edişlerinin sonrasında, aslında "kk hedeflerin, büyük takımları!" başlığı altında farklı bir konuyu yazacaktım. Türk futbolunun uluslararası alandaki yoksunluğunun, önemli ölçüde lokal rekabete daha önem ve değer verilmesinden kaynaklandığını anlatacaktım.

Lâkin Fenerbahçe'nin girdiği çöküş süreci, yazıyı buralara değin taşıdı.

Peki, şimdi ne olacak?

Sorunun yanıtını Fenerbahçe yönetimi belirleyecek!

Daum'la takım arasında hissedilir bir doku uyumsuzluğu var. Yönetim ya farklı bir tercih yapacak, teknik adam değişikliğine gidecek -ki bu uzak ihtimâl- ya da takımın daha fazla içine girip palyatif önlemlerle günü kurtarmaya çalışacak.

İşin garip yanı:

Körün taşı tutar da Fenerbahçe lig ya da kupada şampiyon olursa... Bu Daum'a bir de "başarılı" denilecek!

Karabükspor koptu geliyor

Yıl 1994'tü... Gün 15 Mayıs Pazar. Yenişehir Stadi, iğne atsanız yere düşmeyecekçesine doluydu. Çünkü çok kritik bir maça, ligden düşecek takımın belirleneceği finale sahne oluyordu.

Zeytinburnuspor 27 puandaydı ve mutlaka kazanması gerekiyordu. 28 puanlı Karabükspor'a ise beraberlik yetiyordu.

Ortam, başlangıçta sakindi. Ama giderek gerildi. Zeytinburnuspor iyi oynuyor, daha doğrusu büyük usta Kemal Yıldırım, becerisi, deneyimi, futbol zekâsına yaraşan yeterliliklerini bir orkestra şefi edasıyla oyuna yansıtıyor ve takımını yönetiyordu. Nitekim ilk gol de 31. dakikada ondan geldi. Karabükspor 75. dakikada Hasan'ın vuruşu ile skoru 1-1'e getirdi. Bu skor, Karabükspor'un ligde kalması demekti. Dakikaların geçmek bilmediği, sinirlerin gerildiği, iki tarafın da düşmekle kalmak arasında gidip geldiği enteresan bir maç oluyordu. Tribünlerdeki binlerce seyirci sıkıntıdan adeta tırnaklarını yiyordu. İki dakika sonrasında takım kümede kalacaktı. Taraftar derin bir "ohh" çekecek, rahat bir nefes alacaktı.

Hiç unutmam... Orta alanın biraz ilerisinden, taç çizgisine yakın tarafından ceza alanına uzun bir orta geldi. Defans izledi, Adnan yükseldi, vurdu ve golü attı.

Önce derin bir sessizlik... Sonra diz boyu çirkinlik. Karabükspor düşmüş, Zeytinburnuspor ligde kalmıştı. Ve o dramatik vedanın ardından uzun bir dönem geçti. Karabükspor düşse kalka yola devam etti. Ve nihayet bu günlere geldi.

Şu an en yakın takipçisi Bucaspor'un 10, üçüncü sıradaki Konya'nın 13 puan önünde. Süper Lig'e iki takımın direkt çıkacağı düşünülürse, 13 puanlık çok önemli ve çok büyük bir opsiyonla hedefe doğru ilerlemekte.

Fikstürü kolay değil. İlk 4 maçının 3'ü deplasmanda. Önce Kartal, sonra üst üste Bucaspor ve Karşıyaka ile oynayacak. Ardından sahasında Orduspor ile karşılaşacak. Bu 4 maçta işi sıkı tutarsa, 3 içeri, 3 dışarı oynayacağı kalan 6 haftayı, son düzlüğe açık ara girmenin rahatlığı ile neredeyse rakipsiz koşacak.

Benim hesabıma göre, kalan 10 maçtan alınacak 5 galibiyet bile, Karabükspor'u Süper Lig'e taşımaya yetecek. Ama sanırım o daha fazlasını yapacak. Yücel İldiz ve öğrencileri koptu geliyor. Mütevazı kadroları, sonuca yönelik oyuncular, hırsları, inançları ve artık nağmelerini yakından duymaya başladığımız zafer şarkılarıyla... Süper Lig'in yeni rengi olmaya geliyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Harakiri...

Daha maç başlamamış... Takımlar seremonide... İstiklal Marşı anonsu yapılıyor... Tribünlerden bir uğultu yükseliyor... "Yuuhh" ve ısıklı sesleri birbirine karışıyor. Tablo daha o aşamada çirkin... Utanç ve endişe verici.

Bu neyin protestosu? Başkalaştırılmak istenildiklerini iddia edenlerin, aslında başkalaşmak istediklerinin görüntüsü!

Sanki bu cumhuriyetin temeline, Türk'ü, Kürt'ü birlikte harç koymamış... Sanki esaretten kurtuluşa geçişin savaşını birlikte, omuz omuza verip kazanmamış... Ve sanki tepki gösterilen o marşın bestesine, güftesine ortak değerler yansıtılmamış. O iğrenç tepki, bir an için hadi her şeyi bir yana bırakın, başta kendi atalarının kemiklerini sızlatıyor.

Futbolun sızısı, çok daha ayrı ve çok daha vahim. Oyun, henüz başlamadan 5 dakika duruyor. Bir foto muhabiri, tribünden atılan taşla başından yaralanıyor. İvankov'a kalesine geçtiği an taş, çakmak, pet şişe yağıyor. Ortam gergin... Ortam berbat... Oyuncuların konsantrasyonları sıfırlanmış. Oyun böylesi kötü bir atmosferde başlıyor. Ali Tandoğan, taç atışına gidiyor... Şişe yağmuru. Korner atışına gidiyor... Şişe yağmuru. Hakem anons yaptırıyor. Diyarbakırspor Başkanı sahaya inip taraftarı sakinleştirmeye çalışıyor. Oyuncular tribünlere, 'Yapmayın' diye adeta yalvarıyor. Ama nafile. Sahada trajikomik bir hal. Bursaspor soldan korner atışı kullanıyor, atışı yapan oyuncuyu polis kalkanlarıyla koruyor. Sağdan kullanmaya kalkıyor, kalkanlar, hurra oraya taşınıyor. Ve 17. dakikada yardımcı Kemal Yılmaz, başına gelen bir taşla yere yığılıyor.

Artık bu oyunun devam etme şansı yok. Gereği de yok. Mustafa Kamil Abitoğlu, yardımcılarını alıp soyunma odasının yolunu tutuyor.

O trajikomik hal sürmeye devam ediyor. Diyarbakırspor oyuncusu Adnan, elinde mikrofon anons yapıyor. Sonra Tazemeta mikrofonu kapıyor. İngilizce bir şeyler söylüyor. Yanındaki tercüman Türkçeye çeviriyor. Diyarbakırspor oynamak istiyor, ama taraftar oynatmamak için elinden geleni yapıyor.

Böyle bir sahne, bu sahalarda görülmuş şey değil. Şimdi, o taraftara şunu sormak lazım: Elinize ne geçti? Bursa'daki ilk maçta yaşananlardan sonra, Diyarbakırspor'a bu ülkenin dört bir yanından destek sesleri yükselmişti. O seslerden birinin sahibi de bendim. O taraftar, var olan o sempatiyi şimdi ne yazık ki antipatiye çevirdi.

Bundan sonra olacaklar belli... Diyarbakırspor hükmen yenik sayılacak. Sahası kapatılacak. Kümede kalma şansı, iyiden iyiye azalacak.

Yazık değil mi? Günah değil mi? Taraftarın var olan avantajı yok etmesi, o takımı ayakta tutmak için onca emeği verenlere karşı işlenmiş bir suç değil mi?

Diyarbakırspor, ligin kalan 10 haftasında öyle ya da böyle kümede kalmak için çabalarını yine sürdürecektir. Ama o taraftar... Dün küme düştüğünden artık birilerini suçlamak yerine, önce kendi utancıyla yüzleşecek..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yine benzer hata, yine benzer gol

F.Bahçe mi kazandı? Antalyaspor mu kaybetti? Sonuca bakarsanız, tabii ki F.Bahçe kazandı. Ama gerçeğe göz atarsanız, Antalyaspor hediye ettiği bir golle puan alabileceği maçı F.Bahçe'ye verdi.

Tıpkı 26 Eylül 2009'da Antalya'da oynanan ilk maçtaki gibi... Yine cümbür cemaat hücumu çıkış... Yine büyük bir hata... Ve yine amatör takım edasını çağrıştırarak yenilen bir gol! Hatırlayın, oyun 1-1 sürerken ve Antalyaspor topyekun hücum ederken kaptırılan bir topla F.Bahçe karşı alana geçmiş, Semih bomboş durumda fileleri havalandırmış ve 89. dakikadaki bu golle takımını 2-1 galip getirmişti. Bu defa da benzer şey oldu. Antalyaspor, rakip alanın solundan bir faul atışı kazandı. Kaleci Ömer hariç tüm oyuncular F.Bahçe sahasındaydı. Bu tür atışlarda tabii ki çok adamla gol aramak önemliydi. Lakin, hücumu yönelirken savunma önlemini almak da gerekliydi. Antalyaspor, en az iki süratli oyuncunun dönen toplara müdahale için arka alanın kontrol edilmesi gerekliliğini unuttu. Bir oyuncuyla, Erhan ile o bölgede kaldı. Atış önlendi, top döndü, Semih-Emre'ye, Emre öne hamle yapan Dos Santos'a pasını verdi. Geriden Jedinak yetişmeye çalıştı. Ama Dos Santos, çoktan vuruşunu yapmış ve topu ağlara bırakmıştı. Temposu, çekişmesi, kora kor mücadelesiyle keyif veren ve o ana dek heyecanla izlenen, vasatın üstündeki bir maçta böyle acemice bir yerleşme hatasıyla skordaki ibre F.Bahçe'ye döndü. Dakika 33'tü. Ve F.Bahçe, rakip kale önünde oluşturduğu karambollerde duruş ve vuruş yanlışlarıyla bulamadığı golü, Antalyaspor'un bu düzeydeki bir oyuna yakışmayan komiklikteki hatasıyla yakaladı ve rahatladı.

Golün öncesi ve sonrasında oyunun kontrolü uzun süre F.Bahçe'deydi. Kanatlardan gelen ataklarla rakip savunmayı zorlayan, yıpratın, ama net pozisyon bulamayan F.Bahçe, son haftalardaki görüntüsünün aksine diri, istekli, atak bir futbol sergiliyordu. Emre'nin liderliğinde ve Dos Santos'un soldan yaptığı bindirmelerde sürekli Antalyaspor kalesini yokluyordu. Antalyaspor ise yalnızca arka alanda direnmekle kalmadı, öne çabuk ve çok adamla çıkıp gol arayarak oyunun güzelleşmesine katkı sağlıyordu. Antalyaspor, bu oyun anlayışını ikinci yarıda, hele de ilk bir saatlik bölümün sonrasında daha da geliştirdi. Önemli ölçüde oyunu rakip alana taşıdı. Ancak F.Bahçe, iyi savunma yaptı ve beraberlik peşinde koşan rakibine gol şansı tanımadı. Bu bölümün en etkili atağı, yine F.Bahçe'den geldi. Sahanın en iyisi Emre, Yalçın'dan topu kaptı, Deivid'le ikiye bire girdi. Ömer'le karşı karşıya kaldı. Şutunu, Ömer çıkardı. Bu, F.Bahçe'nin maç içerisinde gol dışında kaleyi bulan ikinci şutuydu. Oyunun kritik pozisyonu yine Emre'nin Yalçın'la ceza alanı içerisinde girdiği ikili mücadelede geldi. Pozisyonda Emre'nin ayağına gelen bir darbe vardı, hakem Bünyamin Gezer, tercihini devamdan yana kullandı. Sonuçta F.Bahçe, 7 maçlık aradan sonra yeniden galibiyetle tanıştı ve şampiyonluk yarışında nihayet derin bir nefes aldı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gizli lider, açık aday

Zeki Çol 2010.03.11

Tablo açık, seçik, net... 4'ü içeri 4'ü dışarıdaki son 8 maçın bilançosu 2 beraberlik, 6 galibiyet. Atılan gol sayısı 18, yenilen gol sayısı 6. Bu, şampiyonluk yürüyüşünde hiç de yabana atılmayacak bir bereket.

Bursaspor, dün çok kritik bir eşikte çok önemli bir hamleyi yaptı. Puan kaybetse, son dönemlerdeki çıkışı, kısmen de olsa sekteye uğrayacak, büyük bir avantaj tepilmiş olacaktı. Kazandı, rahatladı. İnancı pekişti, güveni arttı. Bugüne dek sessiz, derinden sürdürdüğü şampiyonluk yarışının gizli lideri, açık ve en önemli adayı konumunu yakaladı. Yol haritasının bundan sonraki evresi için tarihî bir fırsatla karşı karşıya kaldı.

Oyun, Bursaspor açısından beklenenden kolay geçti. Bursaspor, belli ki rakibi çok iyi analiz etmişti. Kasımpaşaspor, geriden ayağa paslarla çıkan, orta alan organizasyonunu iyi yapıp oyunu karşı alana yıkan, rakip savunmanın arasına, arkasına atılan toplarla pozisyon bulan bir ekipti. Öncelikle Kasımpaşa'nın arka alandan oyun kurarak çıkmasına izin verilmedi. Önde oluşturulan baskı sonucu kapılan toplar, çıkış anında dengesi bozulan Kasımpaşa savunmasının sıklıkla hata yapmasını ve pozisyon vermesini beraberinde getirdi. Nitekim atılan iki gol de bariz savunma hatalarından geldi. Hele ikinci gol, Koray'ın Sercan'a 'al-at' dercesine asist yaptığı bir savunma hediyesiydi. Ligdeki ilk golünü ilk maçta yine Kasımpaşa'ya atan, 1 hafta sonra Eskişehirspor karşısında ikinci golle buluşan, sakatlık, formsuzluk derken uzun süre mola alan Sercan, Koray sayesinde 16 Eylül'den sonra, uzun bir aranın ardından golle buluştu. Koray deneyiminde bir stoperin, arkası dönükken ceza alanına doğru pas atmaya kalkması, inanılır gibi değildi.

Kasımpaşa ilk yarıda hiçbir varlık gösteremedi. Bursaspor kolay bulduğu gollerin dışında, bu bölümde üstün oynayan ve taktik disipline uyan taraftı. İkinci bölümde oyunda denge değişti. Kasımpaşa bu defa baskılı, ama etkisiz bir futbolla daha fazla rakip kaleye gitti. Yüksek toplarla Bursaspor savunması arasında pozisyon bulmaya çalışması hataydı. Ve nitekim bu da Bursaspor'un işine yaradı. Orta alanın da verdiği destekle konuk ekip çok iyi kapandı. Son 15 maçında da gol atan Kasımpaşa'ya, gol fırsatı dahi tanımadı. Bu arada ani çıkışlarda, hele de rakibe baskı uygulayıp çaldığı toplarda çok etkili kontrataklar yaptı. Görünüşte Kasımpaşa oynar gibi yapıyor, lakin pozisyon bulamıyordu. Buna karşılık kendi alanına çekilen Bursaspor, çok net üç gol fırsatı yakaladı ve bunları kullanamadı. Batalla ve Turgay'ın girdiği pozisyonlarda kaleci Murat doğru zamanlamalarla müdahalede bulunmasa maç çok daha açık farkla sonuçlanacaktı.

Bursaspor, Kasımpaşa deplasmanında hak ettiği bir galibiyeti aldı. Ligde hak ettiği konumunu daha da sağlamlaştırdı. Hak etmek, aşamasına doğru yol aldığı şampiyonluk için çok önemli ve büyük bir adımı attı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu oyunla mı?

Zeki Çol 2010.03.14

Futbolun basit bir mantığından yola çıkalım. F.Bahçe, iddiasını sürdürmek için ne yapmak zorunda?

Kazanmak zorunda. Kazanmak için ve rakibini baskı altına almak ve önde çoğalmak zorunda. Önde çoğalmak için ise başta santrforuyla topu o bölgede tutmak zorunda. Peki Gökhan Ünal o tür bir santrfor mu? Yani pivot özelliğine sahip, sırtı kaleye dönük oynama becerisi olan ve atılan pasları kontrol edip, kenardan ya da cepheden bindirme yapacak arkadaşlarına servis edecek yapıda bir santrfor mu? Hayır, tam aksine çabukluğu ve kısa mesafedeki patlayıcı süratiyle savunmanın arkasına sızarak gol vuruşu yapan bir santrfor. Öyleyse G.Birliği'nin savunmada çok adamla oynamaya özen gösterdiği bir oyunda, Gökhan Ünal'ı tek santrfor olarak kullanmanın mantığı ne? Üstelik maç kadrosunda Güiza ve Semih gibi kaleye sırtı dönük oynamayı iyi bilen birinci ve ikinci santrforlar dururken!

F.Bahçe, Daum'un bu garip tercihi yüzünden çok uzun süre futbol yerine adeta squash oynadı dün. İleriye attığı neredeyse tüm toplar, santrforu tarafından tutulamayınca savunma duvarından döndü. İkinci topları takipte de orta alan yetersiz kalınca, hücumda organize ve kayda değer bir etkinlik sağlanamadı. Buna kanatların verimsizliği, dış şutların azlığı ve isabetsizliği de eklenince, ortaya son derece yavan, sıkıcı, temposuz bir oyun çıktı. Buna rağmen, G.Birliği savunmasının dengesizliğinden kaynaklanan iki fırsat yakaladı F.Bahçe ilk yarıda. İlkinde Deivid, ikincisini Bilica değerlendiremedi. Daum, hücumdaki etkisizliği gidermek için, ikinci yarıya Deivid ile Mehmet'in pozisyonlarını değiştirerek başladı. Mehmet'i orta alanın sağına, Deivid'i Gökhan'ın

arkasına çekti. Baktı bu da fayda sağlamıyor, 57. dakikada Deivid-Semih değişikliğine gitti. Ama Gökhan Ünal'ı yine önde oynattı. Semih'ten, Alex'in pozisyonunda yararlanmak istedi. F.Bahçe, biraz kıpırdar gibi oldu. Fakat G.Birliği, bu defa dış şutlarla gol arayışına yöneldi. Ancak o da Volkan'ı geçemedi ve skoru değiştiremedi.

Sonuçta bu zevksiz, sevimsiz, çoğu kez kör dövüşüne dönüşen oyun başladığı ve G.Birliği'nin istediği gibi bitti. Şimdi başka bir noktadan oyuna ve duruma bakalım. Bu F.Bahçe sözüm ona şampiyonluğa oynuyor. Lakin ne sahadaki duruşu, ne oyun anlayışı, ne ortaya koyduğu futbol ne de sergilediği mücadele en ufak bir umut veriyor. Bir şampiyonluk adayı bu denli coşkusuz, bu denli etkisiz, bu denli keyifsiz olur mu ve oynar mı? Bursaspor başını aldı gidiyor. G.Saray, puan farkıyla önde devam ediyor. Beşiktaş, yaptığı atakla zirveyi zorluyor. Şampiyonluk adayları harıl harıl koştururken, F.Bahçe puan dağıtmayı sürdürüyor. Ve her geçen gün umudu biraz daha törpülüyor. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İpler Bursaspor'un elinde

Zeki Çol 2010.03.15

Şampiyonluk yürüyüşünün sondan 10'uncu etabını da kazandı Bursaspor.

Ve şimdi geride, hükmen kazanılacak Ankaraspor maçını da sayarsanız sadece 8 etap kaldı. Onun da 5'i içeride, 3'ü dışarıda. Bu tablo, artık iplerin tamamen Bursaspor'un eline geçtiğini gösteriyor. Ve iç saha maçlarının kazanılması, buna bir de deplasman galibiyeti eklenmesi halinde dahi, "Bursaspor şampiyon olur" tezini kuvvetlendiriyor.

Dün net skorla kazanmasına karşın, çok zorlandı Bursaspor. Çünkü Manisaspor iyi oynadı. Katı savunma yapmadan, geriye yaslanıp kapanmadan, hücumu ihmal etmeden ve kazanmak için oynadı. Çok adamla öne çıkıp, sıklıkla Bursaspor savunmasını zorladı. Ceza alanı içerisinde pozisyon üretemedi, ama dış şutlarla sürekli kaleyi yokladı. En büyük sorunu, son üç deplasmanda gol atamamaktı. Zaten sezon başından bu yana gole ulaşmakta büyük sıkıntı yaşamaktaydı. Dün de golü başaramadı.

Rakibin direnci, evet Bursaspor'un oyundaki etkinliğinin yetersiz kalmasını sağladı. Ancak etkisizlik yalnızca rakipten de kaynaklanmadı. Mental açıdan sıkıntılıydı Bursaspor. Kısa bir zaman diliminde alınan ve alınması beklenen puanlarla birden ligin gizli lideri konumuna gelmek, belli ki farklı bir yük getirmişti takıma. Hele iç saha maçlarına yansıyan o alışlagelmiş tempo, coşku, baskı ve pozisyon zenginliğinden uzak kalış, biraz da zirvede olmanın baskısını hissetmekten kaynaklandı.

İlk yarı neredeyse pozisyonuz geçildi. Uzatma bölümünde Burak'ın gereksiz ve kontrolsüz hareketiyle Ali Tandoğan'ın düşürülmesi, adeta piyangodan çıkan büyük ikramiye gibiydi. İvankov, çok şık bir vuruşla takımını soyunma odasına moralli ve keyifli gönderdi. Oyun kalitesi ikinci bölümde de düşüktü. Taraftarın coşkusu, bir türlü takıma geçmek bilmedi. Ancak gol, son dakikalarda yine Bursaspor'dan geldi. Klasik bir Ali Tandoğan ortası ve artık klasikleşmeye başlayan bir Ömer Erdoğan kafası.

Hücumcuların durgun ve suskun kaldığı maç, savunmacıların devreye girmesiyle 2-0 bitti.

Ali Tandoğan, skorun kilit ismiydi. Penaltıyı o yaptırdı, ikinci golü o attırdı. En az İvankov ve Ömer kadar bu skora o da ismini yazdırdı.

Manisaspor, kritik bir etaptı. Bursaspor, oyun olarak tatmin etmese de bu önemli eşiği kayıpsız aştı. Ve şampiyonluk yarışının en avantajlı takımı olduğunu, zirve mücadelesindeki rakiplerine bir kez daha hatırlattı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yarışırken ders veren takım

Zeki Çol 2010.03.17

Şampiyonluk yarışına, gelin farklı bir açıdan bakalım.Bursaspor, ilk 11'inde 3 yabancıya yer veriyor. Ivankov, Ivan Ergic ve Batalla.

Galatasaray, Beşiktaş ve Fenerbahçe ise kontenjanı sonuna dek kullanıyor.

Kim daha başarılı?

Puan cetveli bugün itibarı ile Bursaspor'u gösteriyor!

Konuyu biraz daha somutlaştıralım.

Beşiktaş'ın yabancı oyuncularından yararlandığı toplam süre 11 bin 365 dakika...

Fenerbahçe'nin 10 bin 927... Galatasaray'ın 8 bin 538... Bursaspor'un ise 6 bin 375.

Bu dört takımın, kontenjanın öngördüğü 13 bin 500 dakikalık toplam süreyi baz alarak, yabancı oyuncularından yararlanma oranlarına bir göz atalım:

Beşiktaş, yüzde 84,1

Fenerbahçe, yüzde 80,94

Galatasaray yüzde 63,24

Bursaspor yüzde 47,22

Yani... Bursaspor, o kontenjanı en az kullanan takım... Ama ismi, bütçesi, kadro kalitesi, kapasitesi kendisiyle kıyaslanmayacak kadar önde olanlardan da çok daha başarılı takım.

O zaman ve demek ki...

Çok para harcamak, çok başarılı olunacak anlamına gelmiyor.

Popüler oyuncuları transfer etmekle iş bitmiyor.

Yabancı sayısının artırılmasının Türk futboluna kalite katacağı, eşik atlatacağı masalları inandırıcı olmuyor.

Kim daha iyi yönetir, yönlendirir, çalıştırır... Kim daha uyumlu, olumlu davranırsa... Kim daha çok inanır, emeğini, yüreğini sahaya yansıtırsa... Kim daha disiplinli yaşar, oynarsa... Ve kim daha takım olursa... Başarı onun tarafını tutuyor.

Bursaspor'un ağır ve büyük ağabeylerine verdiği ders şimdilik bu.

Devamı... Az sonra!

Beşiktaş gole çok yabancı!

Beşiktaş'ın yükselişi dikkat çekici ve diğer takımlar için tehdit edici.

Tıpkı geçen sezon olduğu gibi, ligin ikinci yarısında yine atağa kalktı Beşiktaş.

O dönemde puanı 49'du... Bu defa 51'e ulaştı. 2 puanlık bir artışı yakaladı.

Ama bu sezon önemli bir sorun yaşıyor. Gol atmakta zorlanıyor. Geçen sezon 25 maçlık dönemi 42 golle geçen Beşiktaş'ın, hükmen kazanılan iki Ankaraspor maçı dışında 23 karşılaşmada rakip filelere gönderdiği gol sayısı sadece 28. Bu, son derece düşük bir rakam. 5 maçında gol atamayan, 6'sını kazandığı, 3'ünü berabere bitirdiği 9 maçından tek golle çıkan Beşiktaş'ın asıl ilginç olan yanı daha başka. Goldeki yabancılaşma!

Kazandığı 28 golün yalnızca 6'sı yerli oyunculara ait Beşiktaş'ın. 22'si yabancılarından. Bobo 9, Holosko 4, Tabata, Fink, Sivok, Tello 2'ser, Ernst 1 gol atmış. Oran tüm takımlardan önde ve yüzde 78,57!

Bir kıyaslama yapmanız için hatırlatayım. Bu oran Galatasaray'da yüze 64,4, Fenerbahçe'de 58,1, Bursaspor'da 42,2. Yani rakiplerdeki durum daha dengeli.

Yerlilerin yattığı, yabancıların attığı, lâkin özünde rakip kalede çok verimsiz kalındığının kanıtı olan bu tablo, aslında Beşiktaş'ta bir şeylerin iyi gitmediğinin de göstergesi. Şampiyonluk yarışının daha da kızışacağı önümüzdeki haftalar için, çözüm bulunması gereken önemli bir sorun bu.

Bu sakatlıkların hesabını kim verecek?

Yaklaşık 1 ay önce yazmıştım. Fenerbahçe'de darbeye bağlı olmayan adale sakatlıklarının sıklıkla yaşanmasına dikkat çekmiş, "Bu kadar çok sayıda oyuncunun sakatlık yaşaması tesadüfi midir?" diye sormuş, önlem alınmazsa baş ağrıtmaya devam edeceğini belirtmiştim.

Son Gençlerbirliği maçında Cristian da sakatlandı. Durduğu yerde, hiçbir darbe almaksızın. Böylece sezon başından bu yana, Semih, Vederson, Mehmet Topuz, Özer, Deivid, Roberto Carlos, Alex, Deniz, Uğur, Lugano'dan sonra, benzer sakatlık yaşayanlar kervanına o da katıldı.

Korkarım bunun devamı da gelecek.

Çünkü Fenerbahçe, açık seçik belli, doğru çalıştırılmıyor.

Bu sezon hiçbir takımda yaşanmayan yoğunlukta, darbeye bağlı olmayan adale sakatlıklarıyla sürekli eksik kalıyor.

Defalarca dile getirdim... Bir kez daha hatırlatacağım. Bu tür sakatlıkların oluşmasına ya oyuncunun kendisine iyi bakmaması ya aşırı ve yanlış yüklenmek ya da yeterince, gereğince antrenman yapmamak neden oluyor.

Daum'un bir dolu yanlışının yanı sıra bu sezon Fenerbahçe'ye verdiği zararlardan birisi, aslında en önemlisi de bu.

Yönetim belki farkında değil, belki onca sorunun arasında bunu kaale almıyor!

Ama bu devirde bu kadar fazla sayıda adale sakatlığı, Fenerbahçe'ye yakışmıyor. Dahası takımın zaten sınırlı olan performansını iyice azaltıyor.

Daum'un Sion maçından sonra "Oyuncuların dişlerinde sorun olabilir" diye geçiştirmeye çalıştığı konu, şimdi iyiden iyiye baş ağrıtıyor.

Ancak ne Daum önlem üretebiliyor... Ne yönetim "Neler oluyor"un hesabını soruyor... Olan oyunculara ve Fenerbahçe'ye oluyor.

En başarısız Fenerbahçe

İlk yarı bittiğinde Galatasaray'ın 1, Bursaspor'un 2, Beşiktaş'ın 5 puan ilerisindeydi Fenerbahçe. Şimdi Bursaspor'un 6, Galatasaray'ın 4, Beşiktaş'ın 2 puan gerisinde. Şampiyonluk adaylarından Bursaspor'un 20, Beşiktaş'ın 19, Galatasaray'ın 17 puan topladığı son 8 maçlık periyotta, Fenerbahçe'nin ulaşabildiği puan 12.

Öyle bir düşüş yaşanıyor ki... Tarifi zor! Bu tepetaklak gidişin farklı bir anlatımı da şu: İkinci yarıda Bursaspor'un kayıp puanı 4... Beşiktaş'ın 5... Galatasaray'ın 7... Fenerbahçe'ninki ise tam 12! Savunma adeta iflâs noktasında. Bu dönemin en fazla gol yiyen 5 takımından biri de Fenerbahçe.

Bursaspor, Galatasaray ve Beşiktaş ile birlikte ikinci yarıdaki diğer başarılılardan biri Eskişehirspor (17), diğeri Trabzonspor (16). Başarısızlar ise Gençlerbirliği (6), Manisaspor (6) ve Diyarbakırspor (3). Sözü fazla uzatmadan, takımların ikinci yarı karnelerine göz atalım:

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tarihî galibiyet!

Zeki Çol 2010.03.21

Bir futbol maçında olduğumuzu, 32. dakikada anlayabildik. Gerçi tribünler doluydu... Sahada koşturan birileri de vardı.

Ama sıkıcı, o keyifsiz koşuşturmanın futbolla ilgisi yoktu. 31'de Güiza, ceza alanının dışında topla buluştu. Uzak köşeye bir sağ ayak içi plase gönderdi. Vuruş mükemmel, gol ayakta alkışlanacak türdendi. O ana dek çektiğimiz eziyet, bu enfes golle geçici de olsa sona erdi.

F.Bahçe'ye geldiğinden bu yana, oyuncu kişiliğine dört bir yandan gönderilen oklarla yaralanan Okçu, hedefi 10'dan vuran bir atışı yapmıştı. Ama özellikle dikkat ettim, mutsuzdu. O muhteşem gole rağmen, hüznü bir tebessüm dolaşıyordu yüzünde. Mutsuzluk, F.Bahçe'nin bu sezonuna damgasını vuran ve en önde gelen duygusal sorun.

Oyuncu oynarken mutsuz. Taraftar izlerken, camia da sezona yansıyan genel performanstan. Çünkü ortada ters giden çok şey var. Bunlar ayrı bir yazı konusu.

Yeniden maça dönelim. Çok kötü bir ilk yarı oynandı. F.Bahçe, Güiza'nın golü dahil, G.Antep kalesi önünde tek pozisyon bulamadı. Çünkü kanatları yine etkili kullanamadı. Yine yeterince dış şut atamadı. Yine organize ataklarla gelip, rakip savunmayı zorlayamadı. Alex durgun, Özer etkisiz, Mehmet Topuz her zaman olduğu gibi verimsizdi. Arada bir Emre oyuna hırsını ve agresifliğini katmak istedi. O da genel gidişi değiştiremedi. G.Antep, bu bölümde katı savunma yapmıyor, lakin önde etkili de olamıyordu. Bal yapmayan arı misali, arada bir vızılıyor, ancak her seferinde pozisyon üretemeden rakip kaleden boş dönüyordu.

İlk yarının, gol dışındaki sıkıcılığı, ikinci yarıda yerini biraz daha hareketli bir oyuna bıraktı. Çünkü G.Antep, beraberlik için daha fazla öne çıkmaya, rakip kaleye gitmeye ve F.Bahçe savunmasını zorlamaya başladı. Couceiro, 55. dakikada Erman-Julio Cesar değişikliğini yaptı. Gecikmeli de olsa takımının en golcü, ligin en şutör oyuncusunu oyuna aldı. 63'te ise Jorginho-Yozgatlı değişikliğine gitti. Ve daha fazla sayıdaki hücumcuyla F.Bahçe kalesini baskı altına almak istedi. Oyun bu bölümde ağırlıklı olarak G.Antep'in kontrolüne girdi. F.Bahçe iyi savunma yaparak rakibine pozisyon vermedi. Arada bir ani ataklarla karşı kaleyi yokladı, yine pozisyon üretmedi. Sonuçta en ufak bir hücum yeterliliğini gösteremediği maçı, ite kaka da olsa kazandı, günü kurtardı, pozisyona giremeden tarihe geçecek türden bir maçı kazandı.

Yıllardır bu statta maç seyredirim. Çok uzun zamandır bu ligde F.Bahçe'yi izlerim. İlk kez bir acınacak durumun tanığı oldum. Koca F.Bahçe, bu ligin en pahalı iki kadrosundan birinin sahibi F.Bahçe, sözümona şampiyonluk mücadelesi veriyor. Kadıköy'deki bir maçı, bir tek pozisyon üretmeden tamamladı! Daum'un başını iki elinin arasına sıkıştırıp, bu vahameti ciddi ciddi düşünmesi gerekir, diyeceğim de... Ne fark edecek ki. Daum'un düşünecek, uygulayacak, uygulatacak hali olsa, bu takım zaten bu hallere gelir miydi? z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Avni Aker'de futbol keyfi

Zeki Çol 2010.03.22

Tempolu, hareketli, bol pozisyonlu, keyifli ve son zamanlarda rastlanmayan türden zevkli bir maç oldu. Başlangıçta Galatasaray çok etkili oynadı.

6. ve 7. dakikalarda üst üste iki pozisyon yakaladı. İlkinde Dos Santos, ikincisinde Jo'nun vuruşları Onur'da kaldı. O sıralarda Trabzonspor orta sahası baskı uygulayamıyor, top kazanamıyor ve ikili mücadelelerde kolaylıkla oyundan düşüyordu. Bunun sonucunda da Galatasaray, hiç beklemediği bir rahatlıkla ve sık sık rakip kaleye gidiyordu. Savunmada kontrollü, orta alanda verimli, hücumda etkiliydi. Takım bütünlüğünü sahaya yansıtarak, bu maçı rahat kazanacağı sinyali veriyordu. Rijkaard'ın ters kanatlarda oyuna başlattığı Santos ile Keita, bir yanda kendi pozisyonlarından geliştirdikleri ataklarla Trabzonspor savunmasını sıkıştırıyor, diğer yandan da çapraz koşularla ceza alanı içine sızıp gol arıyorlardı.

Trabzonspor, ilk dakikalarda yediği bu baskıyı, orta alanda biraz olsun çekidüzen vererek 15. dakikadan sonra hafifletti. Sonrasında etkili ataklarla o da Galatasaray savunmasını yıpratmaya yöneldi. 30. dakikada ise öne geçti. Emre Güngör'ün ceza alanı önünde üzerine gelen Colman'a çalım atmaya kalkması ve topu kaptırması, ardından Colman'ın gol vuruşunu yapmasıyla skor avantajı Trabzonspor'a geçti. Milli Takım düzeyindeki bir stoperin, savunmanın olmazsa olmaz prensiplerinden birini hiçe sayıp böylesine büyük bir riske girmesi ve durduk yere takımına gol yedirmesi affedilir türden hata değildi.

Trabzonspor, golden sonra rahatlamakla kalmadı, daha dengeli, daha akılcı oynamaya da başladı.

Galatasaray ikinci yarıya oyunu öne taşıyarak girdi. Daha fazla oyuncuyla rakip kaleye yüklendi. Ancak bu arada savunma güvenliğini de ihmal etti. Hele 60. dakikadan sonra beraberlik golünü bulamamanın verdiği telaşla geride aşırı riskler üstlendi. Trabzonspor, ani ve etkili ataklarla çok sayıda pozisyon üretti. Umut, Burak, Engin, Teofilo elverişli durumlarda gol fırsatlarını değerlendiremedi. Galatasaray'ın hücumdaki etkisi de küçümsenmeyecek türdendi. Onur, mükemmele yakın oynadı ve çok sayıda Galatasaray atağını başarıyla önledi.

Sonuçta Trabzonspor, uzun bir aranın ardından nihayet bir büyük maçta galip geldi. Akıllı ve olumlu futboluyla 3 puanı kazanmayı bildi. Galatasaray ise bir büyük savunma hatasının faturasını ağır bir bedelle ödedi. Eskişehirspor deplasmanından sonra bu kritik oyunu da kaybetti ve şampiyonluk yarışında çok önemli bir avantajı yitirdi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sancılı galibiyet

Zeki Çol 2010.03.23

Bahar, erken gelmiş Bursa'ya... Ve bu defa her zamankinden daha farklı. Doğadaki uyanışın verdiği coşku, şampiyonluğa koşuşun heyecanı ve keyfiyle birleşince, değişik bir mutluluk rüzgarı esmeye başlamış kentte.

Bakışlar şimdi daha bir parlak... Umutlar daha bir güçlü... Beklentiler daha bir yüksek... Bursa, sanki tüm sorunlarını bir yana istiflemiş ve Bursaspor odaklı bir yaşamı benimsemiş gibi. Daha maç başlamadan o değişimi lokantada, sokakta, tribünde gözlemeniz mümkün. Dün apayrı bir manzara vardı Atatürk Stadi'nda. Hınca hınç dolu, baştan sona coşkulu tribün eşliğinde, 12 değil, adeta 13, 14. adamların da sinerjisini alıp oynadı Bursaspor. Koyunun can, kasabın et derdinde olduğu bir maçı, ilk yarım saat sancılı götürdü. Volkan'ın iyileşip takımda yerini alması, Ertuğrul Sağlam'ın Batalla-Sercan arasındaki tercihi Sercan'dan yana kullanmasıyla hücum organizasyonunda bir tekdüzelik oluştu. Batalla yalnızca santrfor arkasında gezinerek rakip savunmayı tehdit eden bir oyuncu değildi. Geriye gelip oyun kuruyor, dış şutlarda sert ve isabetli vuruyordu. Onun yokluğunda oyun uzun süre zorunlu olarak kanat ağırlıklı oynandı. Ortadan hiçbir etkili atak yapılamadı. Ve dış şut da atılamadı. Kenarlardan gelen ortalar, görünüşte Denizlispor savunmasını baskı altında tutuyordu. Lakin önlenmesi hiç de zor olmuyordu. Duran toplarda Ömer'in öne çıkıp fizik avantajını kullanması Denizlispor için bir parça sorun oluşturuyor, ancak onlar da sonuç vermiyordu. Oyunun sıkıştığı, tribünleri sıkıntı bastığı, sigaraların çaktırmadan tüttürülmeye başladığı, Bursaspor'un yavaş yavaş telaşlandığı sıralarda Ozan İpek devreye girdi. Bir duran topun savunmadan dönmesinin ardından mükemmel bir rövaşatayla takımını öne geçirdi.

Bursaspor artık rahatlamıştı. Ama oyunda aman aman bir etkinliği yine yoktu. Kontrol elindeydi, fakat hücum organizasyonu verimli değildi. 68. dakikada Denizlispor aldığı gollerden birini daha yedi! Hücumla çıkışta kaptırılan topu Bursaspor ileri oynadı. Emin müdahale edemedi, Sercan boş durumda kaldı ve maç içerisindeki ender olumlu hareketlerinden birini yaptı. Denizlispor oyunu bırakmadı. 75. dakikada Robert'la golü buldu. Ardından 2-2'yi zorladı. Ancak bu zorlama puan almasına yetmedi. Bursaspor önceki 5 maça yansıyan galibiyet serisine bir yenisini daha ekledi. Böylelikle Bursaspor, bitime 8 hafta kala G.Saray'ın 5, Fenerbahçe ile Beşiktaş'ın 6'şar puan ilerisine yükseldi. Denizlispor ise kümede kalma yolundaki son umudu da Bursa'da tüketti. Şimdi ufak bir dost uyarısı... Bursaspor evet, kazanıyor ve doludizgin yoluna devam ediyor. Ancak son iki maçına yansıyan baskı, Bursaspor'u bu önemli hamlesinde gizliden gizliye tehdit ediyor. Bunun önlemi alınabilirse ve Bursaspor yarıştaki rakiplerinden değil, kendi gölgesinden korkmadan devam edebilirse bu sezona bir büyük başarıya imzasını atıp damgasını vuracak. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe final yolunu araladı

Zeki Çol 2010.03.25

F.Bahçe yarı finalin ilk ayağını kazandı ve final kapısını zorlanmadan araladı. Aslında fazla çaba göstermesine de gerek kalmadı.

Çünkü rakip işini kolaylaştırdı ve iki hata golü yiyerek tur avantajını Fenerbahçe'ye bıraktı. Manisaspor, son lig maçı kadrosundan 6 oyuncuyu ilk onbir dışında bırakarak çıktı sahaya. Burak, onsekizde yoktu. İlker, Serhat, Eren, Yiğit İncedemir ve Isaac de kulübedeydi. Bu tercihin verdiği mesaj belliydi; biz finali düşünmüyoruz.

Tarihinde ilk kez kupada final oynama şansı olan bir takımın, ligdeki konumunu düşünerek böyle bir seçimde bulunması elbette kendi sorunuydu. Ama o sorun, oyun içerisinde farklı sorunları da beraberinde getirdi Manisaspor için. Zira takımın dengesi bu tercihle bozulmuştu. Mesela kaleciyle birlikte savunma blokunda bir anda 4 oyuncu birden değişmişti. Nitekim, gole dek pozisyon üretmekte sıkıntı çeken F.Bahçe, inanılmaz bir savunma hatasından gelen ikramla öne geçti. 23. dakikada Burak'ın yerinde oynatılan Gabriel, İlker'in yerinde oynatılan kaleci Orkun'a topu gönderdi. Orkun da biraz ilerisinde duran Güiza'ya! Maç eksikliği, yılların kalecisi Orkun'a böyle bir hatayı yaptırmıştı işte. İkinci golden sonra da Orkun, benzer bir pası Alex'e verdi. Onun topu gönderdiği arkadaşı ofsayt konumunda olmasa Orkun, herhalde uzun süre "komik hatalar" görüntüleriyle TV başındakileri eğlendirecekti.

F.Bahçe çok kolay kazandı. İlk 20 dakikada biraz direnmeye çalışan rakibi, iki basit gol yiyerek oyundan düştü. Sonrasında skor avantajının verdiği rahatlıkla oyunu dilediği gibi yönlendiren taraf F.Bahçe idi. Manisa ikinci yarıda hiç olmazsa bir gol atıp rövanş için avantaj yakalamak istedi. Ancak F.Bahçe savunmada iyi kapandı, buna müsaade etmedi.

Oyunun üzücü anlarından biri Emre'nin sakatlanmasıydı. Ama bu sakatlık, üzücü olduğu kadar da düşündürücüydü! Bu sezon, sanırım en az 5 kez benzer şeyleri yazdım. Yani F.Bahçe'deki darbeye bağlı olmayan adele sakatlanmalarını. Bir önceki kurban Cristian'dı. O tam düzelme aşamasına geldi, şimdi Emre gitti. Sanırım en az 3 hafta da Emre olmayacak. Semih, Vederson, Mehmet Topuz, Özer, Deivid, Alex, Roberto Carlos, Deniz, Uğur, Lugano, Cristian, hepsi benzer sakatlıkları yaşadı. Niye yaşadı? F.Bahçe doğru antrenman yapmadığı için yaşadı. Ama koca kulüp, aylardır bunun önlemini alamadı. Her defasında belirtiyorum, 'Böyle giderse devamı gelecek' diyorum. Ve maalesef geliyor. Çünkü görünen köy kılavuz istemiyor.

F.Bahçe taraftarını kutlayarak yazıyı noktalayalım. Özhan Canaydın için yapılan saygı duruşu, saygıyla anılacak türdendi. Bir dakika boyunca tribünlerdeki binlerce kişi, o saygı duruşunda Özhan Abi'yi ayakta alkışlayarak gönüllerinden uğurladı. O tablo görülmeye değerdi ve alkışı hak etmekteydi. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Final adımı

Zeki Çol 2010.03.26

İki takım da finali istiyordu. İkisi de ilk ayakta avantajlı bir skoru hedefliyordu. İkisi de maça asılıyor ve kora kor bir mücadeleyi veriyordu. Ve iki takım da savunmasını güçlü tutmaya çalışıyor, disiplini elden bırakmadan oynuyordu. Hal böyle olunca ortaya zevkli, çekişmeli bir oyun çıktı.

Antalyaspor, ilk yarıda savunma ağırlıklı oynadı. Trabzonspor'un temposunu kırmak, oyununu bozmak, hücumdaki etkisini azaltmak için uğraş verdi. Trabzonspor'un orta alan organizasyonundaki etkili isimleri Colman ile Selçuk'u uzun süre iyi kontrol etti. Jedinak ile Ertuğrul savunma bloğuna da yaklaşıp, rakibin orta alanda atak geliştirme çabalarını başarıyla engelledi. Ancak Antalyaspor aynı performansı Alanzinho'nun alan değiştirerek yaptığı driplinglerde gösteremedi. Alanzinho, hele ilk yarının sonlarında soldan çizgiye indiği

pozisyonunda final pasını iyi verebilse o ana dek gole gitmekte zorlanan Trabzonspor devreyi önde bitirebilecekti.

Oyunun ilk bölümünde Trabzonspor kanat organizasyonlarını yeterince gerçekleştiremedi. Kenar ortalar gelmeyince Umut, ceza alanı içerisinde doğal olarak bekleneni veremedi. Burak son vuruşlarda yetersiz kaldı. Özellikle 39. dakikada Colman'ın savunmanın arkasına bıraktığı topu kötü kontrol edince, bu yarının en net pozisyonunu harcadı.

Şenol Güneş, riskli bir hamleyi yaparak takımını ikinci yarıya başlattı. Ceyhun'u kenara, Teofilo'yu oyuna aldı. Selçuk'u Colman'ın pozisyonuna çekti ve bir anda Trabzonspor'un dengesi değişti. Çünkü orta alanın defansif anlamda gücü azaldı. Bu da Antalyaspor'un işine yaradı. İlk yarıda pozisyon bulamayan Antalyaspor, yalnızca orta alanın kontrolünü ele geçirmekle kalmadı, biri Tita, diğeri Ali Zitouni ile iki kez gole yaklaştı. Tita'nın şutunu Onur mükemmel bir refleksle çıkardı. Zitouni'nin vuruşu autla sonuçlandı.

İlginçtir, Antalyaspor'un daha iyi oynamaya başladığı bölümde golü Trabzonspor buldu. Alanzinho'nun 66. dakikada attığı şutu Ömer çıkaramadı ve Trabzonspor skor avantajını yakaladı.

Golün verdiği moral ve coşkuyla bu defa Trabzonspor yeniden inisiyatifi ele aldı. Güneş'in Burak-Engin değişikliğine gitmesiyle orta alana daha iyi organizasyon yapmaya ve hücumla hissedilir bir katkıyı sağlamaya başladı. Antalyaspor'un ise oyunun bu bölümündeki direnci giderek azaldı. Üst üste ataklarla rakip kalede bunalıcı bir baskıyı kuran Trabzonspor, beklediği golü 87. dakikada yakaladı. Kupanın golcüsü Umut farkı ikiye çıkardı. Ve skoru noktaladı. Maçın en etkili adamı Alanzinho'ydu. Rakip savunmanın arasına slalom yaparcasına girip çıkan ve adeta savunma duvarını matkap gibi delen Alanzinho, son derece etkili şutlar attı. Takımına ve skora büyük katkı yaptı.

Sonuçta yarı finalin ilk yarısını Trabzonspor net bir skorla kazandı ve final kapısını araladı. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yarışa Belediye ayarı

Zeki Çol 2010.03.27

Bu takım, tam bir mikser! Ne zaman kritik bir maça çıksa gerçek bir baş belası kesiliyor. Ve sürekli zirvenin kaderini etkiliyor.

Geçmişten günümüze büyüklere taktığı çelmenin haddi hesabı yok. Ya da şampiyonluk mücadelesi verenlerin yoluna mayın döşemekte üstüne yok. Hatırlayın, geçen sezonun 31. haftasında Sivas'ta Sivasspor'u 2-1 yenmiş, liderlikten indirmiş ve yarışın dışına itmişti. Şimdi Bursaspor'un o müthiş avantajını önemli ölçüde törpüledi, geriden gelenlere yeniden yarışa ortak olma fırsatını verdi. Bursaspor kazansa, koşar adım şampiyonluğa gidecekti. Yarınki derbinin skoru ne olursa olsun, en güçlü favori olarak yoluna devam edecekti. İBB, bir çelmeyi de ona taktı ve liderin elini zayıflattı.

Bursaspor, İstanbul'a kazanmak için geldi. Büyük bir taraftar desteğiyle oyuna başladı. Ama kazandığı son iki maça yansıyan baskıyı bu defa daha fazla hissetti. Adeta kimyası değişti. İyi oynayamadı. Savunmada çok kritik hatalar yaptı. Mesela ilk golde... Hüseyin önündeki Marcin Kus'a kolaylıkla kafayı vurma olanağı tanıdı. İvankov, tam da Hüseyin'in arkasında olduğu için, topu göremedi, hareketsiz kaldı. İkinci golde de yine Hüseyin ayağına gelen topu uzaklaştıramadı. O top döndü dolaştı, Hasan Ali'nin önüne düştü. Vuruşu birinci sınıftı. İvankov uzandı, ama bu defa da çaresiz kaldı.

İBB ilk yarıda akılcı, disiplinli, verimli oynadı. Taktik anlamda oyuna çok iyi hazırlanmıştı. Geride çok adamla kapandı. Volkan ile Ozan kanatlarda etkili olan, iki bek Ali Tandoğan ile Mustafa Keçeli'nin de katkılarıyla rakip savunmayı ciddi anlamda hırpalayan oyunculardı. Bu dört oyuncunun koşu yollarını tıkadı. Bursaspor'un kanat organizasyonu yapmasına olanak tanımadı. Orta alanda başarıyla baskı uyguladı. Alanları iyi kapattı ve Bursaspor'un alışlagelmiş etkisini hissedilir biçimde azalttı. Hücumda az ama çok etkin çıktı. Nitekim biri duran toptan iki golü zorlanmadan buldu.

Bursaspor ise bu bölümde oyunu kurmada, yönlendirmede, hücumda zenginlik oluşturmada oldukça zorlandı. Pas trafiğini dilediği gibi oluşturamayınca bireysel hamlelerle rakip kaleyi yokladı. Ağırlıklı olarak Volkan ile Sercan'ın driplingleriyle gol aramaya yöneldi. Ancak bunda da başarılı olamadı. Özellikle Sercan, o kadar çok ofsaytta kaldı ki, adeta hücumda el frenliği yaptı.

Ertuğrul Sağlam, ikinci yarıya Turgay'ı kenara, Iglesias'ı oyuna alarak başladı. Bu değişiklik de hücum etkinliğini artırmadı. Zira kenarlardan yine yeterli top taşınamadı. Bursaspor, Batalla'nın oyuna girişiyle biraz olsun toparlandı. Oyunun kontrolünü tamamen ele aldı. 78. dakikada Volkan'ın golüyle umutlandı. Ancak devamını getiremedi ve skoru değiştiremedi.

Sonuçta lider, son düzlüğe açık girme şansını, bu kritik eşiği aşamadı ve tepti. İstanbul Büyükşehir Belediye ise şampiyonluk yarışına yeni bir ayar yaptı ve çok önemli bir galibiyete daha imzasını attı. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir Fenerbahçe klasiği

Zeki Çol 2010.03.29

Bu artık alışlagelmiş bir Fenerbahçe klasiği. İçeride, dışarıda... Nerede karşısına çıkarsa G.Saray'ı yeniyor F.Bahçe. En kritik dönemlerde G.Saray'dan aldığı puanlarla iddiasını güçlendiriyor. Son 10 lig maçında G.Saray'a sadece 1 kez yenilen, 1 kez de beraberlik veren F.Bahçe, bu defa da kazandı ve şampiyonluk yarışında iddiasını yeniden artırdı.

İki takım arasındaki derbi zaten ve her zaman önemliydi. Ama Bursaspor haftayı puansız kapatınca önemi, lidere daha yakın durmak ve yarışın içinde daha iddialı olmak adına iyice arttı. G.Saray oyuna etkili bir atakla başladı. F.Bahçe savunmada hemen paradını aldı. Orta alanda dirençli oynadı. Topa daha fazla sahip oldu. Daha iyi dolaştırdı. Alex, Mehmet Topal'ın kontrolüne girince, hücumda katkısı yok denecek kadar azaldı. Ancak Özer ile Mehmet Topuz hem çok koşarak, hem de ikili mücadelelerde iyi performans tutturarak bir yandan takım savunmasını, diğer yandan hücum organizasyonuna hissedilir bir katkıyı yaptı. Uzun toparlarla Güiza'yı rakip savunmanın arkasında topla buluşturmaya çalışan Fenerbahçe, bu düşüncesini bazı kereler gerçekleştirdi. Lakin Güiza topun kontrolünü iyi yapamayınca, Galatasaray savunması zorlanmadan Fenerbahçe ataklarını önledi.

Galatasaray, hücumda iki çabuk ve süratli oyuncusu Keita ile Santos'u kanat bindirmeleriyle kullandı. Bu ikili, birkaç savunmanın arkasına sarkıp son çizgiye yaklaştı. Ancak yaptıkları ortaları Lugano-Bilica ikilisi iyi yer tutarak uzaklaştırdı.

Maçın ilk yarısı hareketli, ama pozisyonuz geçti. İki takım da dikkatli ve etkili savunma yapınca, hücumculara pozisyon vermedi. Bu bölümün daha derli toplu oynayan ve oyun planını biraz daha iyi uygulayan tarafı F.Bahçe'ydi.

G.Saray ikinci yarıya inisiyatifi ele geçirerek girdi. Oyunu rakip sahaya taşıdı, gol arayışına yöneldi. Rijkaard, 56. dakikada Mehmet Topal-Arda değişikliğine gitti. Arda sol kanada geçti. Jovanni Dos Santos, Jo'nun arkasına çekildi. Bu değişikliğin hemen ardından da G.Saray'ın oyunda o ana dek yakaladığı en önemli pozisyon geldi. Jo'nun pasıyla Santos buluştu. Ancak topu müsait durumda auta gönderdi.

Rijkaard, 69. dakikada bu defa da Jo-Baros değişikliğiyle hücumda etkinlik kazandırmak istedi. Galatasaray golü zorlar ve düşünürken, Selçuk takımını öne geçirdi. Adeta, "oradan da vurulur mu?" dedirtecek bir mesafeden ve yaklaşık 35 metreden bekletmedik bir şutla topu Leo Franco'nun sağından filelere gönderdi. Golde Leo Franco'nun hatası affedilmeyecek türdendi.

Üçü lig, biri kupa olmak üzere üst üste 4 maçında gol yemeyen F.Bahçe, savunmasını son haftalarda iyice güçlendirmişti. Golü bulup öne geçtikten sonra arka alanda direncini daha da artırdı. Galatasaray'a neredeyse pozisyon vermedi. Sadece 90+1'de Keita'dan son derece şık bir şut geldi. Volkan köşeye giden topu mükemmel çıkardı ve arkadaşlarının direncine çok önemli bir katkıyı da o yaptı.

Sonuçta F.Bahçe, bir kez daha G.Saray'ı yendi ve ligde ikinci sıraya yükseldi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şampiyonluğun yüzü hâlâ Bursaspor'a dönük

Zeki Çol 2010.03.31

İklim değişiklikleri, çoğu kere vücut kimyanızı bozar. Bursaspor, hak ettiği ama hiç de alışık olmadığı bir konum yakaladı.

Alışageldiğinin ötesinde, çok farklı bir iklime taşındı. Doğal olarak etkilendi. Lider olmak, şampiyonluk yarışında bir anda çok büyük avantajla buluşmak, dahası ligin bitimine haftalar kala "şampiyon" diye anılmak, her şeyden önce psikolojisini değiştirdi. Taraftar ilgisi farklılaştı. Medya desteği görülmemiş ölçüde arttı. Ve zirvede durmanın dayanılmaz baskısı, giderek ağırlaştı.

Manisaspor ve hele Denizlispor maçlarında, Bursaspor'un bilindik oyun temposu, kalitesi, anlayışında hissedilir gerilemeler vardı. Buna bir de sistem değişikliği eklenince, iş büsbütün zorlaştı. Çünkü takımın ezberi bozuldu ve hücum organizasyonunda sorun yaşanmaya başlandı.

Sercan, sürati, çabukluğu, dar alandaki etkili oyunuyla rakip savunmaların ürktüğü, çekindiği, yetenekli ve profesyonel yaşamı benimsediği takdirde gelecekte adından çok söz ettirecek bir oyuncu. Uzun süreli bir sakatlık dönemi yaşadı. İyileşti, takımına katıldı. Ancak Ertuğrul Sağlam'ın da kafasını karıştırdı. Sağlam, kendisince haklı nedenlerle Sercan gibi bir silahı, başlangıç kadrosunda oynatmak istedi. Sercan'ın takımdan ayrı kaldığı süreçte takımın santrforu Turgay'dı ve çok da faydalı oynamaktaydı. Volkan Şen Honduras milli maçından sakat dönünce, Sağlam, iki hücumcusunu aynı kadroda, farklı mevkilerde kullanmayı denedi. Turgay'ı sağ kanada çekti. Sercan'ı santrfor oynattı. Bana göre, her ikisinden de beklenen verimi alamadı. Ardından yapılan sistem değişikliği ve 4-3-3'ten 4-4-2'ye dönüş de pek yarar sağlamadı. Bu defa Turgay-Sercan ikilisi yan yanaydı. Ama Batalla kenardaydı. Denizlispor maçında, sırf sistem değişikliği yüzünden Batalla 80. dakikaya kadar kulübede kaldı. Benzer durum, kaybedilen İBB maçında da yaşandı.

Oysa Turgay, Sercan'ın oynatılmadığı süreçte, yani 4-3-3 tercihlerinde son derece verimli olmuştu. Pivot özelliğini çok iyi kullanıyor, kenardan çapraz koşularla hücumda destek veren Volkan ile Ozan'a hamle yapacakları, şut atacakları pozisyonları hazırlıyor, arkasında oynayan Batalla'nın, hatta bazı kereler Ivan Ergic'in

de katılımlarıyla Bursaspor hücum organizasyonlarını başarıyla gerçekleştiriyordu. Batalla, yalnızca top kullanmakla kalmıyor, ikinci topları iyi takip ediyor, duran top dâhil çok etkili dış şut atıyor ve hücumda farklı alternatiflerin oluşmasını da sağlıyordu.

Öte yandan Bursaspor, kanat organizasyonlarının en becerikli takımlarının başında geliyordu. Sağdan Ali Tandoğan-Volkan Şen, soldan Mustafa Keçeli-Ozan İpek ikilileri, kanatları tıkır tıkır işletiyor, kenar ortalarla yoğun bir şekilde rakip savunma yıpratılıyordu. Gerek fizik avantajı, gerekse yüksek top becerisiyle bu tarz oyunun zaten istediği santrfor tipi Turgay'dı. Hele de rakibin çok adamla kapandığı maçlarda.

Sercan, evet Turgay'dan daha çabuk, daha süratliydi ama kapalı savunmalar karşısındaki etkisi, Turgay'ın gerisindeydi. Çünkü Sercan, öncelikle geniş alan oyuncusuydu. Takım skor avantajını yakaladığında, rakip önde oynamaya koyulup savunma güvenliğini azalttığında, bilindik yeterliliklerini daha verimli bir şekilde oyuna yansıtılabiliyordu. Yani, kapalı savunmalar karşısında başlangıç değil, bitirme onbiri oyuncusu olarak tercih edilmesi daha doğrudu.

O kafa karışıklığı, o sistem değişikliği, alışlagelmişin dışındaki bir iklime taşınmanın psikolojisi ve liderliğin baskısıyla birleşip, savunmada bireysel hatalar da yapılmıca, Bursaspor, İBB karşısında özellikle de Denizlispor maçından sonra "Geliyorum" diyen bir yol arızası yaşadı.

Şimdi Sağlam, sistemi değiştirir ve doğru tercihlerle doğru takımı kurarsa Antalyaspor maçında bu tablo değişebilir. Bursaspor, bildiği oyunu oynamanın verimliliğine yeniden dönebilir.

Ama liderliğin getirdiği o baskıyla baş edecek bir mental çalışmayı yapmak koşuluyla.

İBB maçında Bursaspor, kendi yanlışları yüzünden kaybetti. Beşiktaş'ın kazandığı, Fenerbahçe'nin Galatasaray'ı yendiği, ligin şu ana kadarki en kritik haftasında çok önemli bir avantajı yitirdi. Kazanabilse, Galatasaray'ın 8, Fenerbahçe ile Beşiktaş'ın 6'sar puan önünde olacak ve fikstür kolaylığı da dikkate alınırsa yoluna daha moralli, daha güvenli, daha rahat devam edecekti. Kaybetti, çok büyük bir şansı tepti.

Fakat şu da unutulmamalı... Bursaspor sadece bir maçı kaybetti. Şampiyonluğu değil. Artık oraya takılmaması ve popüler yaşamdan uzak durup, kendi doğal ortamında, eski alışkanlıklarıyla şu son 1,5 ayı tamamlaması lâzım. Yani, taraftar ve medya ilgisinin yoğunluğunu da biraz hafifletip, dengede tutarak çalışmalarını sürdürmesi lâzım.

Şampiyonluğun yüzü, hâlâ Bursaspor'a dönük.

Takipçilerini, lig bitiminde de dikiz aynasından izlemek istiyorsa, Bursaspor'un önce kendi gölgesinden ürkmemesi lâzım!

Futbolun lezzet durağı

Hani bazen farklı bir lezzeti arar da ismi, popüleritesi, ambiyansı ile gözde olmuş pahalı mekânlar dışında, mütevazı ama keyifli, hatta salaş bir yerde lezzetli bir şeyler atıştırmak istersiniz ya... Eğer futbolda da öyle bir keyfi yaşamak, gol lezzetiyle buluşmak istiyorsanız, bu ligde izleyeceğiniz tek takım var: Kasımpaşa.

Neden mi Kasımpaşa?

Sadece 1'i dışında her maçında gol olduğu için Kasımpaşa.

Attığı, yediği gol toplamı -iki Ankaraspor maçı hariç- 87'yi bulduğu için Kasımpaşa.

Maç başına ortalama 3,48 gol izlettirdiği için Kasımpaşa.

Kayserispor (0-0), Gençlerbirliği (2-0), Gaziantepspor (3-0), haricindeki tüm maçlarında gol yediği için Kasımpaşa.

Kayserispor (0-0), Antalyaspor (0-2), Gençlerbirliği (0-4), Gaziantepspor (0-1), Bursaspor (0-2) dışındaki tüm maçlarında gol attığı için Kasımpaşa.

Bursaspor (54), Galatasaray (51), Fenerbahçe'nin (48) ardından en fazla gol atan (46) takım olduğu için Kasımpaşa.

Sivasspor'un (49) ardından en fazla gol yiyen (47) takım olduğu için Kasımpaşa.

Kazanırken de kaybederken de oyunu çirkinleştirmediği, izleyenleri futbolla eğlendirdiği için Kasımpaşa.

Ve bu ligin en renkli takımı olduğu için Kasımpaşa.

Demem o ki...

Salaş ama sıcak... Mütevazı ama lezzetli ve halk tipi bir mekân arayışıdaysanız... Ve de eğrisine doğrusuna bakmadan futbol keyfi, gol zevki yaşamak istiyorsanız... Tavsiyem budur... Rakip kim olursa olsun, Kasımpaşa maçlarına gidin.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gemiyi kaptan kurtardı

Zeki Çol 2010.04.04

Gemiyi kaptan kurtardı

Oyun başladığında Bursaspor biraz gergin, biraz da tedirgindi. Son haftalara yansıyan baskı, bu defa daha belirgindi. Bursaspor'un isteği vardı... Hırsı vardı... Mücadele arzusu vardı... Lakin oyunu çekip çevirecek sabrı, sükuneti, becerisi yoktu. Adeta futbol bilinci kapanmış gibiydi. Taktik disiplinin giderek azaldığı sıralarda takımı yönetecek, arkadaşlarını yönlendirecek lideri de yoktu.

Tribünler sabırsızdı. Takım onlardan sabırsızdı. Herkes bir an önce golü ve ardından kazanmayı, 3 puan alarak yarışın liderliğini sürdürmeyi düşünüyordu. Ancak bunu sağlayacak golün nasıl atılacağını kimse hesaba katamıyordu. Antalyaspor dersine çok iyi çalışmıştı. Daha sakin, daha organize, daha disiplinliydi. Mehmet Özdilek, Bursaspor'un kanat bindirmelerinin önlemini iyi almıştı. Örneğin Ali Zitouni'yi sol kanada çekmiş, Ali Tandoğan'ın çıkışlarını önemli ölçüde engellemişti. Zitouni'nin sadece hücumu değil, savunması da iyiydi. Tita ile yerleri belli ki bu nedenle değiştirilmişti. Tercih doğru olunca ve büyük ölçüde tutunca Bursaspor önce sağ kanat etkinliğini yitirdi. Ardından hücumla çıktığında bir kontra yedi ve 7. dakikada yenik duruma düştü. Savunmasında dengesiz yakalandı. Rakibi kanatlarda Tita ve Ali Zitouni gibi iki çabuk, süratli, topu iyi taşıyan, önde Necati gibi golü koklayan, Djiehoua gibi savunmayı sürekli yıpratan hücumcularını belli ki pek hesaba katmamıştı. Hal böyle olunca Tita'nın ortaladığı ve Necati'nin çok şık bir kafayla topu ağlara gönderdiği golle şoka girdi. Orhan Ak'ın ceza alanı içerisinde Sercan'a yaptığı müdahale olmasa ve hakem penaltı noktasını göstermese o şok Bursaspor'u iyiden iyiye kuşatacaktı. Çünkü Bursaspor inanılmaz etkisiz oynuyor, kanatları kullanamıyor, ortadan gidemiyor, dış şut atamıyordu. 13. dakikada gelen beraberlik golünün ardından ilk yarıda sadece bir organize atağı vardı. Onda da Batalla vurdu, top Jedinak'tan döndü. Ardından gelen ikinci

şutu kaleci Ömer önledi. İlk yarıdaki Bursaspor, bu sezon izlediğim en verimsiz, en keyifsiz, en yetersiz Bursaspor'du.

İkinci yarının uzunca bir bölümünde Bursaspor'un genel görüntüsünde önemli bir değişiklik olmadı. Oyun yine iyi organize edilemiyor, hücumdaki etkisizlik yine sürüyordu. Antalyaspor orta alanda birçok atağı daha başlamadan önlüyor, savunmada fazlaca bir zorluk yaşamıyordu. Ertuğrul Sağlam, 68. dakikada İvan Ergiç-Bekir Ozan değişikliği yaptı. Bekir, topu iyi kullanmaya yönelince, takım biraz daha öne çıkmaya ve pozisyon zorlamaya başladı. 75. dakikada soldan yapılan ortada Sercan vurdu, Ömer çıkardı. Bu, o ana dek Bursaspor'un oyundaki en önemli atağıydı. 3 dakika sonra bir duran top, dönüp dolaşıp kale sahasına gönderildi. Kaptan Ömer ayak koydu ve günü, 3 puanı, kimbilir belki de Bursaspor'un geleceğini kurtardı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

F.Bahçe'nin dönüşü

Zeki Çol 2010.04.05

Fenerbahçe, 'Bizler inandık, siz de inanın' diye mesaj yolluyordu, sahaya çıkarken taşıdığı pankartla taraftarına. Demek ki geçen haftanın zirveyi etkileyen sonuçları umudunu çoğaltmış, güvenini, iştahını kabartmıştı. Nitekim, o iştahla oyuna başlandı. Önce Emre, sonra Alex'in Souleymanou'da kalan şutları... Ardından Emre'nin auta giden vuruşu... Oyundaki tempo, rakip üzerinde oluşturulan baskı, son dönemlerdeki o, 'ah bir gol atsak da üstüne yatsak' sıradanlığının sanki bu defa tam tersi yaşanacağını gösteriydi.

Kayserispor kendi alanına hapsedilmişti. Soldan Dos Santos'un bindirmeleri, ortadan Emre ile Alex'in oyunu yönlendirmeleri adeta, 'gol geliyor' sinyallerini göndermekteydi. 27. dakikada Güiza'nın sakatlanmasıyla F.Bahçe, erken oyuncu değişikliğine gitti. Gökhan Ünal oyuna girdi. Birkaç dakika sonra da gol geldi. Mehmet Topuz'un Alex'e, onun da Gökhan Ünal'a aktardığı tek toplar ve uzun zamandır görmediğimiz bir Gökhan Ünal plasesiyle fileler havalandı. Hakem de gol kararını verdi, lakin pozisyonda ofsayt vardı. Mehmet Topuz, topu aktarırken, Alex, Kayserispor kalesine en yakın ikinci adamdı. Gökhan Ünal ise eski takımına, tıpkı ligin ilk yarısında Trabzonspor formasını giyerken de olduğu gibi, bu defa da ilk golü atan adamdı.

G.Antepspor ve G.Saray maçlarını gol pozisyonuna giremeden iki dış şutla kazanan, son dönemlerde hücum organizasyonunu kötü yapan, oyunu savunma ağırlıklı ve tek yönlü oynadığı için eleştiri toplayan F.Bahçe, nihayet dün futbolla yeniden tanıştı. Sadece etkili hücum yaptı, pozisyon zenginliğini yakaladığı, ya da gol attığı için değil oyunu iki yönüyle de iyi oynadığı için. F.Bahçe'nin savunma organizasyonu da çok iyiydi. Mesela Makukula adım atamıyordu. Ligde Manisaspor ve F.Bahçe dışında her takımın golle hatırlanmasını soran Makukula, Lugano'nun kışkacından kurtulamıyordu. Aslında Lugano sahanın en iyilerinden biriydi. 48. dakikada bir de güzel gol attı. Alex'in sağdan kullandığı kornere, top gelirken hareketlendi, Toledo'nun markajından kurtuldu. Shawky'nin yanından kafayı vurdu ve skoru noktaladı.

Zevkli bir maç oldu. Kayserispor direndi, ama rakibini durduramadı. Fenerbahçe, haftalar sonra iyi oynadı ve hak ederek kazandı.

Cumartesi akşamı Bursa'da Bursaspor'u izlemiştim. Dün akşam da Fenerbahçe'yi seyrettim. İki takım arasındaki en belirgin fark şu. Evet, avantaj hâlâ Bursaspor'da... Ama zirvede durmanın baskısı, skor avantajı gecikince yaşanan telaş, panik Bursaspor'u derinden etkiliyor. F.Bahçe'de ise en azından şu an için o baskıdan, telaştan, panikten eser yok. Deneyim farkı denilen şey de bu işte. Ve o fark şampiyonluğun kaderini bile belirleyebilir finişte.

Galatasaray ikinci de olamaz

Zeki Çol 2010.04.07

Son düzlüğe girilirken, yarıştan ilk kopan takım Galatasaray oldu. Sivasspor karşısında son anda yenilen beraberlik golü, aslında Galatasaray'ı yalnızca şampiyonluk yarışının dışına itmekle de kalmadı. Bana göre Şampiyonlar Ligi hedefinin de çok uzağına bıraktı. Hesap açık, net, ortada. Bitime 6 maç var. Lider Bursaspor 61 puanda ve Galatasaray'ın 7 puan önünde. Haftayı bay geçecek ikinci Fenerbahçe de maç fazlasıyla aynı konumda.

Galatasaray'ın kalan 6 maçlık dönemde 7 puan farkı kapatıp lig ikinciliğine taşınması bile, artık sadece bir hayal! Çünkü o kalan 6 maçın 3'ü deplasmanda, yani Galatasaray'ın en sorunlu olduğu arenada!

Sivasspor beraberliğinden sonra, çoğunluk Galatasaray'ın son 5 maçını irdeledi. O 5 maç, Ankaragücü (3-0) galibiyeti ve bu Sivasspor beraberliğinden gelen toplam 4 puanla geçilmişti. Galatasaray'daki düşüş, son 5 maça yansıyan 11 puanlık kayıpla ilişkilendirilmişti.

Tabii ki o da bir bakış açıydı. Ama düşüşün, daha doğrusu çöküşün asıl nedeni toplamda değil, deplasmanda oynanan son 5 maçı. Galatasaray sadece 3 puanla geride bıraktığı o deplasmanlarda, 12 puanın yanı sıra asıl özgüvenini de yitirmişti.

O özgüven yitiminin, takımı nasıl da olumsuz etkilediğini işte Sivas deplasmanında gördünüz. Galatasaray, bu ligin en kötü savunma yapan ekibi karşısında, hele ikinci yarıda, doğru dürüst kaleye bile gidemedi.

Son 5 deplasmandan Bursaspor 10, Fenerbahçe ile Beşiktaş 8'er puanla dönerken, Galatasaray hepi topu 3 puan çıkardı ve aslında o nedenle yarış dışı kaldı.

Gelin şimdi bakış açısında bir başka değişiklik yapalım ve G.Saray'ın bugünlere gelişini tetikleyen temel yanlışı neydi, ona bir göz atalım.

İlk yarı bittiğinde Galatasaray haklı olarak niye eleştiriliyordu?

Çok gol yediği için.

Gerçekten de zirvede sıralanan ilk 5 takım içerisinde en fazla gol yiyen (21) G.Saray'dı. Ama en fazla gol atan (36) takım da Galatasaray'dı.

İkinci yarıya girerken 3 önemli transfer yapıldı. Biri savunmaya, diğer ikisi hücumla. Neill'in gelişi ve Rijkaard'ın takım savunmasına daha önem vermesi sayesinde Galatasaray, kolay gol yeme alışkanlığından süratle uzaklaştı. İlk yarıda maç başına 1,23 olan yenilen gol ortalaması, 0,72'ye düşürüldü. Dönemin Bursaspor ile birlikte en az gol yiyen (8) takımı Galatasaray oldu. Ancak savunma güvenliğini düşünürken, değiştirilen oyun stratejisi ve ardından takımın en güçlü tarafının törpülenmesi, bu defa başka bir sorunu ortaya çıkardı. İlk yarıda 2,11 gol ortalamasına sahip olan takım, aynı dönemde 1,45'e dek geriledi. Ligin en golcü takımları sıralamasında zirveden 7. sıraya kadar indi.

Üstelik, Jo ve Giovanni dos Santos'un alınmalarına karşın!

Evet, Kewell sakattı. Baros yeni düzelmiş ve son haftalarda katılmıştı. Bu ikili, ligin ilk yarısında oynadıkları dönemde 36 golün 15'ini atmıştı. Onların olmayışı elbette handikaptı. Ama bu dönemde yaşanan asıl sıkıntı, Nonda'yla yolların ayrılmasıydı.

Nonda, Baros ve Kewell'lı dönemde takımda sürekli yer bulamıyor, lâkin ne zaman oyuna dâhil olsa rakip savunmaları yıpratıyor, hücumla hareket, bereket getiriyordu. Takımda en az forma giyen oyunculardan biri olmasına karşın ligde 7 gol atmıştı.

Jo ve Giovanni'ye yer açmak için, Nonda'yı feda etti Galatasaray! İnanılmaz büyük bir tercih yanlışını yaptı. Jo'yu kural gereği oynatamadığı için, UEFA Avrupa Ligi'nde santrforsuz kaldı! Geçebileceği bir turu, çok büyük ölçüde bu tercih hatası yüzünden Atletico Madrid'e bıraktı. Jo da Giovanni de derdine ilaç olamadı. İlk yarının en golcü takımı, bu defa Ankaraspor hükmen galibiyeti dışında 10 maçta yalnızca 13 gol attı. Zaten şampiyonluk hesapları da bu yüzden yattı.

Hadi birisi neyse de... Jo ve Giovanni'yi o ortamda, o dönemde bir arada almak ve bunu allayıp pullayıp yönetim başarısı gibi sunmak, tam da Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olmaktı. Galatasaray, popülizm uğruna kendi kendini yaktı. Hem prestij hem de ekonomik anlamda hatırı sayılır bir yarayı aldı.

Üstelik en sorunlu denilen yeri olan, savunmasını düzeltmesine karşın!

Nihat+Nobre=Ivankov

Ufak bir futbol fantezisi yapalım... Ve şöyle bir formülü yazalım:

Nihat+Nobre=Ivankov

Biliyorum, bu matematikte elmayla armudun bir araya getirilmesine benziyor. Ama adı üzerinde, bir futbol fantezisi!

Açılımı ne mi?

Nihat 1165, Nobre 852 dakika forma giydiler lig maçlarında.

Ivankov ise 2250.

Nihat 20 maçta 2, Nobre 17 maçta 1 gol attı.

Ivankov 20 maçta 3.

Nihat ile Nobre Beşiktaş'ın forvetleri.

Ivankov Bursaspor'un kalecisi.

Haa diyeceksiniz ki: "Ama Ivankov golleri penaltıdan attı."

Ben de diyeceğim ki: "Peki, onlar hücumda ne yaptı?"

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon, Beşiktaş'ın şansını törpüledi

Başlangıç kadroları, iki teknik direktörün aslında oyuna yaklaşımlarının ipuçlarını açık seçik veriyordu.

Beşiktaş savunmacıları, Trabzonspor hücumcuların ağırlıkta olduğu kadrolarla çıkmışlardı sahaya. Mustafa Denizli, bu kritik evrede belli ki gol yiyip bir yol kazası istemiyor, o nedenle öncelikle takım savunmasına önem veriyordu. Ekrem, Sivok, İbrahim Toraman, İbrahim Üzülmez'den oluşan geri dördlünün hemen önüne Ernst'i, onun sağına Fink, soluna Uğur'u koyması da zaten bunu gösteriyordu. Ernst, çift santrforla oynayan Trabzonspor'un neredeyse her hücum çıkışında geri dördlünün arasına giriyor, böylece göbekte sorun yaşanmasını engellemeye çalışıyordu. Takım, hele de kanatlardan hücum kalktığında, geriden dönüşümlü olarak sürpriz çıkış yapan stoperlerin boşluğunu doldurmak da onun ödevlerindendi. Beşiktaş, evet görünüşte savunma ağırlıklı bir kadroyla oyunu daha çok kendi alanında oynuyor gibi gözüküyordu. Ancak bu, hücumu, golü düşünmediği anlamına da gelmiyordu. Tam aksine, arka alanda kapılan toplar öne çabuk servis ediliyor, Trabzonspor savunmasının yerleşme sorunundan da yararlanıp, çok adamla ve etkili hücum çıkışları yapılıyordu. Nitekim daha ilk 20 dakika dolduğunda Beşiktaş kendi kalesinde en ufak bir rahatsızlığı yaşamazken, rakip kalede 3 pozisyon üretmişti.

Şenol Güneş, elindeki tüm etkili hücum silahlarını bir arada kullanmak ve oyunu daha çok karşı alanda oynamak niyetindeydi. Colman'ı ön liberoya çekmesi, orta alanın pas yüzdesini yüksek tutmak, dolayısıyla hücumu zenginleştirmek amacıyla olduğunun göstergesiydi. Selçuk, Alanzinho, Burak, Umut, hatta Teofilo başlangıç kadrosundaydı. Ama hücum ağırlıklı o kadro, 23. dakikaya dek Beşiktaş ceza alanında hiçbir etki oluşturamadı. 23. dakikaya gelindiğinde Umut savunmanın arkasına atılan bir topa hamle yaptı. Bu bölümün en net pozisyonunda Rüştü, net bir golü çıkardı. Ardından bir de Egemen'in korner atışından gönderdiği kafa şutunu. Ancak, adalesinden sakatlanınca 38. dakikada yerini Hakan'a bırakmak zorunda kaldı. Fazlaca keyifli geçmeyen ilk yarının ardından Beşiktaş, ikinci yarıya vites yükselterek girdi. Rakibe önde baskı uyguladı. Kısa bir zaman diliminde üç önemli tehlikeyi birden meydana getirdi. Güneş, orta alanı güçlendirmek için hemen Ceyhun'u oyuna aldı. O ana kadar, hatta Trabzonspor'a geldiğinden beri neredeyse hiç katkı yapmayan Teofilo'yu çıkardı. Ceyhun ön liberoya, Colman eski yerine, takım da tek santrforlu sisteme geçti. Sonraki bölümde oyunda tempo yükseldi. Mücadele güzelleşti. İki takım da skoru değiştirmek için uğraşı verdi. Karşılıklı gol girişimleri maçı keyiflendirdi. Beşiktaş'ın gol atmak düşüncesiyle savunma güvenliğini ikinci plana itmesi ve arkada geniş alanlar bırakması Trabzonspor'a küçümsenmeyecek fırsatları getirdi. Ancak iki tarafın da pozisyon zenginliği yaşadığı bu bölümde gol gelmedi. Böylece Trabzonspor şampiyonluk yarışında Bursaspor ve G.Saray'ın ardından bu defa da Beşiktaş'ı çelmeledi. Geçen hafta Ankara'da Ankaragücü'yle berabere kalan Beşiktaş, bu kez sahasında puan kaybetti ve yarışta iyice sendeledi. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tünelin ucunu sis bastı

Zeki Çol 2010.04.12

Son iki deplasmanında 5 puan kaybetti Bursaspor. Bir an için o kayıpları yaşamadığını varsayalım...

Ankaraspor hükmen galibiyetini de hesaba kattığınızda, Bursaspor şimdi bir maç ve 9 puan fazlasıyla şampiyonluk yarışında finişe tek başına koşacak olan takımdı. O zaman ne şu yaşanan baskı olacaktı ne de "ya kaybedersem" endişesi. Oysa geline nokta F.Bahçe'nin nefesini tam da ensesinde hisseden, daha tedirgin ve opsiyonlarını yitirmiş bir Bursaspor var.

Bunun anlamı şu; Bursaspor, üç hafta öncesindeki gibi artık yarışın tek ve mutlak favorisi değil. Rahat, kendinden emin hiç değil. Ve Denizlispor galibiyetinden sonra pırıl pırıl bir aydınlıkta olan tünelin ucunu, şu an

sis basmış durumda.

Çok büyük bir avantajı kendi yetersizliklerinden, yani başta bu kulvarda deneyiminin hiç olmayışından ve iyi oynayarak kazanma alışkanlığını terk edip, sadece skora endeksli bir tarzı benimsemesinden önemli ölçüde yitirdi Bursaspor. Ama hâlâ önde, hâlâ küçümsenmeyecek ölçüde şansa sahip ve hâlâ kendi kaderini kendi belirleyebilecek konumda. Yitirdiği şey, opsiyonları.

Dünkü maç, zevksiz, keyifsiz bir boğuşmaya sahne oldu. Hele de ilk yarıda... İki takım da hiçbir şey oynamadı. İkinci yarıda Bursaspor biraz olsun hareketlendi. Kalabalık G.Birliği savunmasını baskı uygulayarak hataya zorlamak istedi. Üç pozisyon üretti. En netinde, Sercan yakın mesafeden topu Serdar'ın üzerine gönderdi. İkincisinde Volkan Şen'in vuruşunu yine Serdar son anda topa ayak koyup önledi. Turgay'ın kafa vuruşu ise zaten kaleciye yapılmış pas gibiydi.

G.Birliği, son dört maçında gol yememişti. İdeal onbirdeki iki stoperinin yokluğunda, farklı pozisyonlarda oynama alışkanlığındaki oyunculardan oluşan geri dörtlüsü, orta alanın da desteğiyle iyi mücadele etti. Oyunu tek yanlı oynayan, hücumda hiçbir etki sağlayamayan ev sahibi ekibin aslında niyeti, üzüm yemek değil, bağcı dövmekti! Sahaya kaybetmemek ve Bursaspor'u çelmelemek için çıktıkları, oyunun her anında açık seçik hissedildi.

Ertuğrul Sağlam, Antalyaspor maçından sonra çok doğru bir tespiti yapmış ve rakiplerinin, tıpkı büyüklere karşı oynadıkları gibi, Bursaspor'a farklı motive olduklarına, büyük direnç göstermeye başladıklarına işaret etmişti.

O direnç, Manisaspor maçından beri yoğun bir şekilde sürüyor. Bursaspor, büyüme sancılarını artık hedef takım olduğu için daha belirgin yaşıyor. Bunun önlemi, oynayarak kazanma alışkanlığıyla yeniden buluşmak. Özellikle de Volkan gibi, bu maçta cezalı olan Ozan İpek gibi, Sercan gibi çabuk, süratli, adam eksiltme becerileri yüksek oyuncularını daha verimli kullanmak ve kanatları tekrar işler hale getirmek. Bunlar, baskıdan arınarak yapılabiliirse Bursaspor, kalan 4 final sonunda bir zafer sezonu ile buluşabilir. Yoksa lig, daha uzunca bir süre beşinci şampiyonunu bekler.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu defa top Bursaspor'u istedi!

Zeki Çol 2010.04.17

Sabırların artık taşma noktasıydı. Statta biraz gergin, çokça tedirgin bir hava vardı. Bursaspor yine çok istiyor, lakin yine üretemiyor ve etkisiz oynuyordu.

Sağdan deniyor, soldan yükleniyor, bir türlü rakip savunmayı aşamıyordu. Aslında oyun organizasyonundan kaynaklanan bir sıkıntıyı yaşamaktaydı. Ertuğrul Sağlam, önde Turgay ile Sercan'ı birlikte oynatıyor, sağdan Volkan, soldan Ozan'la hücumda destek sağlamaya çalışıyordu. Ancak top kayıplarında ilerideki dörtlünün geri dönüşlerinde aksaklık olunca, bu defa Gaziantepspor'a kolaylık sağlanıyordu. 4+4+2 olarak başlanılan oyun, çoğu kere dış oyuncular da ileride kaldığı ve kaybedilen topun arkasında yer almadığı için, rakibin genelde beş kişiyle kontrol ettiği orta alanda hem sayısal üstünlüğü sağlamasını hem de daha rahat baskı uygulamasını beraberinde getiriyordu.

Orta alanın hücum organizasyonuna katkı yapamamasına, öndeki oyuncuların iyi kontrol edilmeleri de eklenince oyun adeta kilitlenmişti. Bursaspor artık ne kanatlardan etkili gelebiliyor, ne dış şut atabiliyor, ne çabuk oyuncularını savunmanın arasına, arkasına atılan topolarla buluşturabiliyordu. Etki sağladığı tek

organizasyonu duran toplardı! Onun dışında gol atması tamamen şansa bağlıydı. O şans devre biterken geldi. Sağdan Volkan vurdu, o sırada ceza alanı içerisinde kalan Ömer ayağını uzattı. Top yön değiştirdi ve Mahmut'un sağından önce fileler, sonra da tribünler havalandı. Nihayet gol gelmişti. Üstelik hiç de beklenmedik bir biçimde, şansın kapıyı çalmasıyla. Bursaspor skor avantajını elde etmişti.

O gol, devre arası dinlenmesinin ardından oyunu da hareketlendirdi. Gaziantepspor, eşitliği sağlamak için öne daha fazla çıkmaya, Bursaspor kalesini daha sık yoklamaya başladı. Ama bu arada savunma güvenliğini azalttı. Bursaspor ise bundan yararlanıp pozisyon üretmeye yöneldi. 56. dakikada maçtaki en net fırsatı yakaladı. Sercan, Mahmut'la karşı karşıya kaldı, vuruşunu kötü yaptı, Mahmut topu çıkardı.

Ertuğrul Sağlam, 71. dakikada Sercan-İvan Ergiç değişikliğine gitti. Bursaspor 4+4+3'e döndü ve 8 dakika sonra da Volkan'ın ikinci golü geldi. Bu gol, evet Gaziantepspor'un savunma güvenliğini azaltmasından da kaynaklanmıştı. Ancak, 4+4+2'yi oynarken sorun yaşayan Bursaspor'un, aslında 4+4+3'te ısrarcı olması gerektiğinin de sanki bir kez daha hatırlatan bir özellikteydi! Dün Gaziantepspor direnebildiği ölçüde direndi, ama top Bursaspor'u istedi! Gerek ilk, gerekse ikinci gol biraz da topun o isteğinin göstergesiydi. Mücadele, özellikle ikinci yarıda hem keyifli, hem de renkliydi. Volkan etkili oynadı, skoru belirledi. Ancak maçın yıldızı seyirciydi. 18 bin kişilik o mükemmel koro, tek yanlış akort basmadan 90 dakikalık bir resitali verdi. Müthiş bir coşku, mükemmel bir oyunla takımını kazanmaya itti. Alkışı hak etti. Bursaspor da öyle... Zor bir engeli net bir skorla aştı. Ve yarışta hedefe bir adım daha yaklaştı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fener'den 'devam', Kartal'dan 'tamam'

Zeki Çol 2010.04.19

Beşiktaş, kazanmaktan öte kaybetmemek öncelikli bir onbirle sahaya çıktı. Kaleci Rüştü dışında 8 savunma karakterli oyuncu, onlara ilave Tello ve Bobo ile.

Böyle bir kadronun üstelik kazanılması gereken bir maçta hücum etkinliğiyle buluşması, pozisyon üretmesi, F.Bahçe'yi tehdit etmesi eşyanın tabiatına aykırıydı. Gol atması ise ya rakibin çok büyük bir savunma hatası yapmasına, ya bir dış şuta ya da iyi kullanılan bir duran topa bağlıydı. Yani kendi yeterliliklerinden çok, bir bakıma şansın devreye girmesi gerekliydi Beşiktaş için.

Daha 2. dakikada Alex'in golü gelince, takımın tüm ezberi de bozuldu. Denizli, bu kadroyu sahaya sürdüğüne göre oyunu uzun süre golsüz sürdürüp, sonradan yapacağı hamlelerle skoru lehine çevirmeyi hesaplıyordu. Gelin görün ki evdeki hesap, Saracoğlu'na uymadı. Savunmanın önünü İbrahim Toraman, Fink, Ernst gibi üç önemli savunmacısıyla örmeye kalkmasına karşın Beşiktaş, golü o bölgeden yedi. Güya Alex, çokça Toraman, gittiği alana göre de Fink ve Ernst ile kontrol edecekti. Boşluğu bulduğunda vurdu ve golü attı.

Aslında savunmaya dönük hesapların tutmayışı, yalnızca bu bölgede de sınırlı değildi. Mesela Gökhan Gönül'ün sağdan yaptığı bindirmeleri önlemek ve onun çıkışıyla oluşacak boşluğa hamle yapmakla İsmail görevlendirilmişti. Gökhan, 13. dakikada İbrahim Üzülmüş-İsmail ikilisinin savunduğu kanattan öyle bir sızdı ki... Güiza, Rüştü'yle karşı karşıya kaldığı pozisyonda topu auta atmaya skor o dakikada 2-0'a taşınacaktı. Veya 40. dakikada Alex'in Rüştü tarafından çelinen pasında... Arka alanda adam paylaşılabilmesi ve Alex'in yine boş bırakılması, az kalsın Beşiktaş'a pahalıya mal olacaktı.

F.Bahçe, golü erken bulmanın verdiği moral, güven, rahatlıkla ilk yarıyı neredeyse hiç zorlanmadan götürdü. İyi savunma yaptı. Daha doğrusu zaten cılız kalan Beşiktaş ataklarını zorlanmadan uzaklaştırdı.

Beşiktaş ikinci yarıya İbrahim Kaş-Uğur değişikliği yaparak ve İbrahim Toraman'ı sağbeke çekerek başladı. Bu defa önde baskı uyguladı. Oyunu F.Bahçe alanına taşıdı. 59. dakikada Bobo'yla ilk etkili atağını yaptı. Ardından baskıyı yoğunlaştırdı. Bilica'nın ceza alanı içerisinde Uğur'a yaptığı faulle penaltı kazandı. Ancak Bobo, bu önemli fırsatı ve beraberlik şansını kullanamadı. Volkan, son derece başarılı bir hamleyle soluna atılan topu çıkardı. Maçın kırılma anı buydu. Bobo golü atsa oyunun, hatta ligin gidişi değişebilecekti.

Ardından iki teknik adamın da karşılıklı hamleleri geldi. 88. dakikada Ernst, Emre'ye dirsek atıp oyun dışı kalınca, Beşiktaş'ın umutları iyice tükendi. F.Bahçe, maçı kazanarak rakibini şampiyonluk ve çok büyük olasılıkla Şampiyonlar Ligi hedeflerinin dışına itti. Son 3 maçta 7 puan kaybeden son şampiyon, bitime 4 hafta kala artık yarışı terk etti. Üst üste 5. maçını kazanan F.Bahçe ise 1 puan geriden sürdürdüğü mücadelede çok önemli bir galibiyete daha imza atarak elini iyice güçlendirdi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Marka değerinin çukurunu kazmak

Zeki Çol 2010.04.21

Oyuncu hırslı olmalı... İnatçı olmalı... Kuralların öngördüğü ölçüde agresif olmalı... Hele savunmacıysa sağlam durmalı ve tatlı-sert oynamalı. Ama asla terbiye sınırlarını aşmamalı.

Futbol, ikili mücadelelerin yoğun olarak yaşandığı, bazen pozisyon gereği, bazen kasti faullerin yapıldığı, bazen tekmenin, bazen dirseğin, hatta yumruğun bile atıldığı bir oyun. Bunlar, yani kasti yaralama amaçlı davranışlar, onaylanmasa da ne yazık ki bu oyunun içerisinde var. Çünkü oyuncu, oyun içerisinde duygusal gelgitleri de yaşayan ve çoğu kere normalin ötesinde tepkiler veren bir yapıda. Takımı öne geçince seviniyor. Hemen akabinde golü yiyince üzüyor. Hata yaptığında geriliyor. Darbe yediğinde öfkeleniyor. Hele bizim gibi ülkelerde, aşırı baskı altında tutulmaktan ekstra strese giriyor. Tansiyonu yüksek olan hedef maçlarda kendisini kontrol etmekte zorlanıyor. 1,5 saatlik bir zaman dilimi içerisinde sevinci, öfkeyi, acıyı, çaresizliği, takdiri, tepkiyi iç içe yaşayan, umudu kovalayan, umutsuzluk girdabında sıkışıp kalan, çoğu kere bu duygularla birden çok tekrarda karşılaşan, üstelik ciddi bir efor harcadıktan sonra hareketlerini kontrol etmekte zorlanan oyuncudan, normal insan davranışları beklemek, zaten eşyanın tabiatına aykırı duruyor.

Bu nedenledir ki, kendi adıma ben, oyun içerisindeki oyuncu tepkilerine biraz farklı yaklaşılmasından, oyuncuya hoşgörölü davranılmasından yanayım.

Ancak bu farklı yaklaşımın ve hoşgörölü davranışın da bir sınırı olduğunu savunanlardanım.

Örneğin meslektaşını kasti yaralayan ve onun geçici bir süreliğine de olsa futboldan uzak kalmasına yol açan gaddarlığı onaylayamam. Ya da futbolun değerlerini aşağı çeken aşırı bir davranışa tepkisiz kalamam.

"Marka değeri", futbol literatürümüze yeni girmeye başlayan bir kavram. Bu kavram, yalnızca oyunun ekonomik anlamda değer kazanmasını içermiyor. Oyuna, rakibe, kurala duyulan saygıyla, futbolun güvenilirliği, saygınlığı, kalitesinin artırılmasını da öngörüyor.

O değere, öncelikle sahip çıkması gereken, oyunun asıl aktörü olan oyuncu. Çünkü seyirci, oyuncunun icra ettiği oyunu izlemek için tribüne gidiyor ya da TV karşısına geçiyor. Onun davranışlarına bakarak oyunu yorumluyor. Oyun ne kadar değer kazanırsa, oyuncunun değeri ve saygınlığı da o ölçüde artıyor.

Peki, geçtiğimiz haftaya damgasını vuran Bilica olayı, hadi çok şeyi bir yana bırakın, öncelikle futbolun marka değeriyle nasıl örtüşüyor?

Bilica'nın oyun içi performansını tartışmıyorum. Ama davranışları... Çirkin ve yakışsız.

Aslında, penaltıdan önce İbrahim Toraman ile yaşadığı bir diyalog var. Hani şu önce saçını okşar gibi yapması, sonra Toraman'ın tepki vermesi, kaldırmak için elini uzatması, Toraman'ın o eli itmesi. Olay o kadarla sınırlı kalsa Bilica takdir, Toraman tepki alacak. Ama Bilica, finalde tutup Toraman'ın saçlarından çekiyor. Anlık da olsa çirkin... Provokatif... En azından ihtar gerektiren bir davranış.

Sonrası, bu ligde benim bugüne dek görmediğin bir hareket... Sanki bir derbi değil de mahalle maçındaymışçasına penaltı noktasını eşelemeye kalkmak! Her şeyden önce, formasını giydiğin kulübe saygısızlık!

Fenerbahçe, bu ülkenin spordaki en önde giden lokomotiflerinden biri. Köklü, saygın, değerli, önemli bir kulüp. Önder olmak, örnek olmak, saygın davranmak gibi değerleri de içeren bir misyonun sahibi.

Lâkin gelin görün ki, Bilica kulüp tarihinde yaşanmamış bir çirkinliği sergiliyor. Bir kez de değil, defalarca penaltı noktasını eşeliyor.

Bu oyunda, bazı hareketler hakemin verdiği ihtar, ihraç ya da disiplin kurulunun verdiği cezalarla geçirilemez ve geçirilmemelidir de.

Bu hareket, genelde futbolun ama özelde Fenerbahçe'nin marka değerini zedeleyen bir tatsızlıkta.

Yarıştaki konumu ne olursa olsun... Fenerbahçe yönetiminin Bilica'ya bu çirkinliğin hesabını sorması gerekir. Sadece penaltının değil, Fenerbahçe'nin marka değerinin de çukurunu kazan bu sorumsuzluğun karşısında kayıtsız kalınmaması da gerekir.

Fenerbahçe geleneğine, Fenerbahçe yüceliğine yakışan budur.

Golcü aranıyor!

Gol krallığı tablosu sizin de dikkatinizi çekiyor mu?

Makukula 19 golle açık ara önde... Ardından 12 golle Julio Cesar de Souza geliyor... Sonrasında 11 gol atan Bobo ve Umut... 10'ar golün sahipleri Mustafa Pektemek, Baros, Alex... Ve 9'ar golü olan Colman, Kewell, Güiza ile Andre Moritz.

İlk onbir sırada, sadece iki yerli oyuncu var.

Üstelik onlar da en azından şimdilik A Milli Takım oyuncusu değil!

Bu, üzerinde ciddi ciddi düşünülmesi gereken sorunlardan birisi.

Çünkü artık golcü yetiştiremiyoruz! Olanları da geliştiremiyoruz. Bazen yeterince şans veremiyoruz. Çoğu kere tercihleri yabancidan yana kullanıp, önlerini kapatıyor ve köreltiyoruz. Yerlilerde rekabet kültürünü yeterince geliştiremediğimizden, devamlılığı olan golcü sıkıntısını da çekiyoruz.

Mesela Semih, bunun en çarpıcı örneklerinden... Gökhan Ünal da öyle. Biri 2007-2008, diğeri 2005-2006 sezonlarının gol kralları. Futbol yaşamlarının en verimli dönemlerinde geliştireceklerine, gerilediler. Bu sezon ligde Semih'in gol sayısı 6... Gökhan Ünal'ın 4.

Milli Takım, önümüzdeki sezon Avrupa Şampiyonası grup eleme maçlarına başlayacak. Onun öncesinde 4 hazırlık maçı oynayacak. Şimdi gelin de bu ligden Milli Takım'a golcü bulun!

En başarılısı Bursaspor

Dönem sonuna gelmeden,

gelin takımların ara karnelerini hazırlayalım.

Bunu yaparken de yalnızca 2. dönem performanslarına göz atalım.

Bu yarının "en"leri hangileri?

Bir taraftan bunlara bakalım... Diğer taraftan da minik bir değerlendirmede bulunalım.

13 maçlık sürecin en başarılı takımı Bursaspor, 30 puanla zirvede. Hemen arkasında 27 puanlı Fenerbahçe.

Trabzonspor, Eskişehirspor, İBB, Ankaragücü, Denizlispor bu dönemin çıkış yapan takımları. Diyarbakırspor en başarısız ekip. Ardından gelen takım, 13 maçta 12 puan toplayabilen Manisaspor.

Dönemin puan tablosu, takımların ikinci dönem röntgenlerini zaten ortaya koyuyor. Ama o puan tablosuna geçmeden önce, dilerseniz dönemin "en"lerini yazalım:

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bekir bir attı pir attı

Zeki Çol 2010.04.26

İlk 8 maçını 24 puanla geride bırakmıştı Fenerbahçe. Bu defa son 8 maçından 22 puan çıkarıp, bir ara sendelediği yarışın şimdi en güçlü favorisi oldu. Üstelik bu süreci gol yemeden de geride bırakarak.

Demek ki bu takım, isteyince yapıyor. İnanınca başarıyor. Mücadele edince kazanıyor. Kasımpaşa, Fenerbahçe için kritik eşiklerden biriydi. Çünkü rakibini hem ilk yarıdaki Saracoğlu'ndaki maçta 3-1'le devirmişti. Hem de bu ligin en renkli figürlerindendi. Bir kere topu iyi kullanıyordu. Savunmasında önemli sorunlar yaşıyor, lakin hücumda rakip tanımaksızın etkili oynuyordu. En fazla gol atan (48) takımlar arasında 5., en fazla yiyen ekipler içerisinde (51) ikinci sırada olması, bunun göstergeleriydi.

Fenerbahçe, oyuna kontrollü başladı. Savunmasını güçlü tuttu. İlk yarıda vasat oynadı. Hücumda üç önemli atak girişiminde bulundu, sonuç alamadı. Ama ikinci yarıda oyunun tümüne hakimdi. Rakibi uzun süre kendi alanına hapsetti. Sağdan Mehmet Topuz, soldan Özer'in taşıdığı topolar ve etkili ortalarla sürekli gol aradı. Kasımpaşa, zaten bozuk olan zemini, maç öncesinde özellikle sulamamıştı. Belli ki rakibin pas yapmasını istemiyor, kuru çim ve bozuk zemini Fenerbahçe'yi durdurma yöntemlerinden biri olarak kullanmayı düşünüyordu. Bu, doğal olarak kendisi için de handikap oldu. Ancak Fenerbahçe, zeminden ve çimden kaynaklanan sorunu, daha atak oynadığı için oyun içerisinde sıklıkla hissetti. Mesela Özer'in 64. dakikada boş durumda yakaladığı topu kontrol etmeye çalışırken, takımını önemli bir pozisyondan etmesinin gerisinde de bu vardı.

Ama yine de Fenerbahçe'nin baskısı o denli yoğun, isteği o kadar fazlaydı ki... 57. ile 67. dakikalar arasında Fenerbahçe, tam 5 kez gole yaklaştı. Sadece Güiza, 67. dakikada biri adeta boş kaleye, iki gol pozisyonunda topu auta attı.

Yılmaz Vural'ın oyuna müdahalede geciktiği, Fenerbahçe'nin orta alanda inisiyatifi tümüyle ele geçirdiği bu dönem, bir anlamda golün gelişinin de habercisiydi. Çünkü Kasımpaşa, savunmada üst üste hatalar yapmaya ve oyundan kopmaya yönelmişti. Nihayet 76. dakikada gol geldi. Alex'in soldan yaptığı korner atışında Bekir, topa dokundu ve takımını öne geçirdi. Bu, Bekir'in bu sezon ligdeki ilk golüydü. Ama maçın önemi, skoru, yarışın her geçen hafta boyunun kıaldığını hesaba katarsanız, galiba Fenerbahçe adına da en değerli gollerden biriydi.

Sonrasında oyun Fenerbahçe için daha da kolaydı. Çünkü Fenerbahçe, bu defa en iyi yaptığı şeyi, yani savunmayı gerçekleştirecekti. O savunma, oyunun o anına dek zaten rakibe pozisyon vermemişti. Kasımpaşa'nın cılız atakları skoru değiştirmede. Fenerbahçe arada bir kaleyi yokladı, ikinci golü gerçekleştiremedi. Ve 3 puanı, dirençsiz Kasımpaşa karşısında umduğundan da kolay elde etti.

Böylece Fenerbahçe, son 3 maça umudunu ve iddiasını güçlendirerek, önemli bir avantajın da sahibi olarak girdi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Paranoya, artık toplumsal bir yara

Zeki Çol 2010.04.28

Ya Keita'nın o kafa vuruşunda top kornere çıkmayıp da kaleye girseydi... Maazallah, şimdi gündem, "Galatasaray zaten Fenerbahçe'nin şampiyon olmasını istemiyordu.

Baktı ki kazanamıyor, son anda golü kendi kalesine atıp, Bursaspor'un önünü açtı" yakıştırmalarına teslim olacaktı.

Çünkü paranoya tutkunları, günler öncesinden bu iklimi oluşturabilmek için, küçümsenmeyecek bir çabayı harcamışlardı.

Paranoya, hele son yıllarda, farkında mısınız, bu toplumun vazgeçilmez saplantılarından biri haline geldi.

Yalnızca futbolda da değil... Aklınıza gelen her konuda, hitap ettikleri toplulukların kanaat önderi geçinen kişiler, öküz altındaki buzağı arayışlarıyla ve sıklıkla insanların kafalarını karıştırmak için sanki özel bir çabanın içerisine girdi!

Farklı olabilmek, farklı durabilmek, öngörü-toto oynayışları kazara tuttuğunda "ben söylemiştim" diyebilmek için, neredeyse altında buzağı aranan öküzlerin cinsiyetlerine dahi kuşkuyla yaklaşılabir hale gelindi!

Bu, öylesine tehlikeli bir durum ki... Artık böylesine yaklaşımlar yüzünden, herkesin her şeyden kuşkulandığı bir toplum olduk.

Kuşku, elbette yaşamın önemli gereklerinden biri. Her duyduğuna inanmamak, her gördüğüne kanmamak, yine yaşamın vazgeçilmezlerinden olan sorgulamayı yapmak, doğruyu bulmak adına gerçekten çok önemli. Ama dozu ayarlanmış kuşkuyu paranoyaya dönüştürmek, hemen her konuda komplo teorileri üretmek ve bir adım daha ileri gidip iftiraya yönelmek, tedavi gerektiren bir rahatsızlık belirtisi.

Maalesef toplum olarak bu rahatsızlığı yaşadığımız bir sürecin içerisindeyiz. Ve maalesef güven duygumuzu, bu tür saplantıları her geçen gün biraz daha aşağıya çekmekteyiz.

Kendisine saygısı olmayan kişilerin topluma da saygı duymadığı, kendine güvenmeyen kişilerin toplumun güven duygusunu sürekli törpülediği ve kaosu giderek yoğunlaştığı bir dönemdeyiz.

Sporda, siyasette, ekonomide, ticarete, kurumsal ilişkilerde, kişisel birlikteliklerde hep bu tür travmaları yaşıyoruz.

"Galatasaray, Fenerbahçe'yi şampiyon yapmamak için Bursaspor'a yenilecek" öngörüsü, böylesi bir sakat yaklaşımın ürünüydü.

Oysa Galatasaray'ın, yendiği takdirde Şampiyonlar Ligi iddiasını az da olsa sürdüreceği, o sıralar pek hesaba katılmamıştı. Bu yaklaşım Galatasaray'a saygısızlıktı... Fenerbahçe'ye, Bursaspor'a saygısızlıktı... Ve futbola saygısızlıktı.

Peki, ne oldu?

Son dönemlerin en keyifli oyunu oynandı. Galatasaray kazanamadı ama Fenerbahçe'nin önünü açtı, jest yapacağı iddia edilen Bursaspor'un yolunu tıkadı.

Benzer paranoyaları, hiç kuşkunuz olmasın kalan üç haftalık dönemde de yaşayacağız. Mesela birileri çıkacak ve "Fenerbahçe ligi garantilemek için, kupayı Trabzonspor'a bırakacak" diyebilecek. Ya da yarış son haftaya dek sürdüğü takdirde, Beşiktaş'a benzer yakıştırma yapılabilecek, "Bursaspor'la barışmak, Fenerbahçe'nin şampiyonluğunu engellemek için Beşiktaş maça asılmayacak" da denilecek.

Bunlar artık komik sınıfına dahi alınmaması gereken, tiksindirici paranoya ürünleri.

Biraz güven... Biraz saygı lütfen. Sağa sola çamur atıp, kişileri ve kurumları karalayıp bugüne dek aldığımız yol işte bu!

Memnunsak, devam edelim... Mutluysak, paranoyanın dozunu biraz daha yükseltelim.

Değilsek, toplumu germekten ve insanları, kurumları birbirine düşürmekten başka amacı olmayan komplo teorisyenlerinden hak ettikleri tepkiyi esirgemeyelim!

Fenerbahçe'nin yolunu Bursaspor açtı

Yarışın kaderi 26 Mart'ta değişti. Bursaspor 25 bin taraftarıyla geldiği Olimpiyat Stadı'nda o gün Büyükşehir Belediyespor'u yenebilse şampiyon şimdilerde çoktan belliydi.

Zira Bursaspor, o sırada Fenerbahçe'nin tam 6 puan önündeydi. Kazansa, maç fazlasıyla cuma akşamı farkı 9 puana taşıyacak, iki gün sonra Sami Yen'de Galatasaray karşısına çıkacak Fenerbahçe'nin psikolojisi iyice bozulacak, motivasyonu azalacak, direnci kırılacaktı.

Çünkü Fenerbahçe, o sıralar zaten sorun yüklüydü. Şubat başlangıcında sahasında Diyarbakırspor ile 1-1 berabere kalmış, ardından 2-2 biten Manisa deplasmanında da 2 puanı bırakmıştı. Sahasında Bursaspor'a 3-2 yenilince sendelemiş, bir sonraki maçta İ.B.B. karşısında da 2-1'lik mağlubiyetle umutlarını tüketmişti. O sıralar Fenerbahçe'de artık rota da değişmişti! İkinciliğin bile başarı sayılacağı bir sancılı döneme girilmişti. Dört maçtan 2 puanla çıkan ve tam 10 puan bırakan Fenerbahçe'de ipler, sinirler iyice gerilmiş, Daum'un gönderilmesi istekleri de ayyuka yükselmışti.

İte kaka alınan 1-0'lık Antalyaspor galibiyeti, biraz olsun tepkileri dindirmişti. Ama sonrasında Ankara'da Gençlerbirliği ile golsüz berabere kalış, "bu takımdan bir şey olmayacak" görüşlerini bir kez daha gündeme getirmişti. Saracoğlu'nda Gaziantepspor'u zar zor 1-0'la geçen Fenerbahçe'nin 26. haftaya girilirken puanı 52'ydi. Bursaspor ise 58 puanda ve güvenli sulardaydı. İ.B.B maçını kazandığında çok önemli bir hamleyi da yapmış olacak ve çok büyük olasılıkla arkasındaki gruptan kopacaktı.

O kaybedince, Fenerbahçe için yeniden zirveye tutunma fırsatı doğdu. Galatasaray'ı deplasmanda, Beşiktaş'ı sahasında 1-0'la geçti. İçeride Kayserispor, dışarıda Kasımpaşa, arada hükmen kazanılan Ankaraspor maçları derken, bugün gelinen noktada şampiyonluğun en güçlü favorisi oldu.

Son 7 maçta gol yemedi. Bu süreci, Ankaraspor galibiyeti de eklendiğinde 22 puanla bitirdi. Tam 5 maçta rakiplerini 1-0 yendi. Yalnızca Kayserispor karşısında 2 farklı galip gelebildi.

Yani, aman aman futbol oynamadı, hücumda öyle ahım şahım bir etkiyi sağlayamadı. Ancak Bursaspor kaybettikçe iştahı açıldı. Kazanmaya yönelince güveni arttı. Zirveye yaklaştıkça inancı fazlaştı. Takım savunmasını güçlendirip, kazanmaya odaklı oynadı.

Peki ya Bursaspor, o bu dönemde neler yaptı? Üç deplasmandan yalnızca 2 puanla ayrıldı. Toplamda 7 puan kaybetti. İnanılmaz büyük bir kısmeti, deneyim eksikliği, zirvede durmanın getirdiği baskı ve süreci iyi yönetememek yüzünden tepti.

O İ.B.B maçı kazanılsa, Bursaspor 25 bin taraftarıyla geldiği Olimpiyat Stadı'ndan 3 puanla ayrılrsa, bugün ikinciliği kimin alacağını tartışıyor olacak ve tam da bu hafta, ligin 5. şampiyonu Bursaspor'u alkışlayacaktık.

Oysa şimdi, "Fenerbahçe bu aşamadan sonra şampiyonluğu zor verir" noktasındayız.

Hatırlar mısınız, yarışın kaderini geçen sezon da İ.B.B değiştirmişti. 31. haftada Sivasspor'u Sivas'ta 2-1 yenmiş, Beşiktaş Başkent deplasmanında Ankaraspor'u 4-1'le geçince liderliğe yükselmişti. O İ.B.B, bu defa 27. haftada lideri çelmeledi. Ancak ilginç bir rastlantı, 31. haftada lider yine değişti. Bakalım bu sefer 31. hafta koltuğu devralan lider şampiyonlukla buluşabilecek mi?

Onu öncelikle Fenerbahçe'nin kendi performansı belirleyecek. Ama Bursaspor, buralara kadar geldikten sonra şampiyonluğu Fenerbahçe'ye kaptırırsa... Sanırım ilk kez Şampiyonlar Ligi'ne katılmasına dahi doğru dürüst sevinemeyecek. Çünkü o İ.B.B maçının, 3 puanın ötesinde kendisine neler kaybettiğini zaman ilerledikçe çok daha iyi fark edecek.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bursa: Duran topların efendisi!

Zeki Çol 2010.05.02

Düğümün çözümü son haftaya kaldı. F.Bahçe, Eskişehirspor; Bursaspor da Kayserispor'u yenince, zirvede bu hafta bir değişiklik yaşanmadı ve şampiyonun belirlenmesi, ligin bitim gününe sarktı.

Bursaspor, dün umduğundan da kolay bir galibiyet aldı. Ertuğrul Sağlam, doğru oyuncu seçimi ve doğru sistemle yani 4-3-3 dizilişiyle takımını oyuna başlattı. Kayserispor, oyunun genelinde iyi savunma yaptı. Rakibin kanat etkinliğini azalttı. Orta alanda baskı uygulayıp Bursaspor'a oyun kurdurmamaya çalıştı. Kenar ortalar gelmeyince, Kayserispor savunması ortadan delinemeyince ve yeterince dış şut denenmeyince Bursaspor'un gol umudu duran toplara kaldı.

Nitekim 21. dakikaya gelindiğinde Ali Tandoğan soldan ortaladı. Turgay çok iyi yükseldi. Nefis bir kafa vuruşuyla fileleri havalandırdı ve bu sezon benzerine defalarca tanık olduğumuz bir Bursaspor klasiği yaşandı.

Ardından Kayserispor oyunu dengelemeye çalıştı. Ancak bu defa Shawky yaptığı penaltıyla Bursaspor'a 2. gol için açık davetiye çıkardı! Topun başında Ivankov vardı. Ivankov demek, penaltılarda zaten gol demektir. Mevkidaşı Süleymanou'nun sağına sert bir plase bıraktı. Dördüncü golünü attı, Bursaspor'un bu sezon adından çok sık söz edilen santrforu Sercan Yıldırım'ı yakaladı!

36. dakikada ulaşılan iki farklı skor avantajı, Bursaspor'un son haftalarda ilk kez böylesine erken bir dönemde böylesi bir rahatlığa ulaşmasıydı.

Tolunay Kafkas, ilk golden sonra kenara çekip söylendiği Shawky'yi, penaltıdan hemen sonra Ömer ile birlikte oyundan aldı. Troisi ile Savaş'ı sahaya sürdü. Mehmet Eren'i sağ beke, yani oyundayken pozisyonunu yadırgayan Shawky'nin yerine çekti. Troisi ve Savaş'la orta alanı güçlendirdi. Bu değişiklikler ikinci yarıda Kayserispor'un hücumda daha etkili gözükmesini beraberinde getirdi. İki etkili dış şut geldi. İlkinde az farkla auta gitti, ikincisinde Makukula'nın vuruşunda Ivankov topa son anda müdahale edip golü önledi. Aynı Ivankov 64. dakikada bu defa Troisi'nin frikiğini köşeden çıkardı. Bursaspor'un orta alanda oyundan düşmeye yöneldiği bu bölümde, Ertuğrul Sağlam'dan biraz rötarlı da olsa Batalla-Bekir Ozan değişikliği geldi. Ancak o değişiklik de Kayserispor'un hücumdaki inisiyatifi ortadan kaldırmaya yetmedi. Bursaspor, etkili savunma yaparak Kayserispor'un atak girişimlerini ceza alanına taşıtmadan önledi. Dış şutlar da isabetli olmayınca sonuç vermedi ve Kayseri gole gidemedi.

Bursaspor, oyundaki en net pozisyonla sonlara doğru buluştu. Onda da Volkan vurdu, Süleymanou kornere çeldi.

Bursaspor taraftarı coşkusu, temposu, şovlarıyla yine takımının en büyük itici gücüydü ve yine alkışı hak etti. Bursaspor, tarihinde ilk kez Şampiyonlar Ligi'ne katılmayı resmen bu maçta aldığı galibiyetle elde etti. Volkan gereksiz bir kart gördü, sezonu dün bitirdi! Bu sezon duran topların en etkili takımı, Kayserispor'u da iki duran top golüyle yolcu etti. Ve Bursaspor gözünü şimdi bay geçeceği önümüzdeki hafta oynanacak Ankaragücü-F.Bahçe maçına dikti! z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tek yönlü oyun

Zeki Çol 2010.05.08

Baskı yok... Kaygı yok... "Ya puan kaybedersem" endişesi zaten yok. Çünkü bu, ikisi için de bir formalite maçı. Biri şampiyonluk hedefini çoktan ıskalamış. Diğeri ligde kalma garantisini almış.

Peki, böylesi bir ortamda haklı olarak ne beklersiniz? Keyif alınarak oynanan, keyif verilerek izletilen bir futbolu değil mi?

Ama nerede! Hadi Beşiktaş'a fazla haksızlık etmeyelim... Ancak Manisaspor'un o beklentiye cevap verebilecek en ufak bir yeterliliği yok!

Çok adamla yapılan, lakin bir türlü becerilemeyen savunma. Hücumu neredeyse hiç düşünmeyen ve rakip kaleyi çoğu kere uzaktan seyreden hücum fukarası bir takım.

Futbolda bazı şeyler tesadüf değil. Mesela Manisaspor'un özellikle de ligin ikinci yarısında, Ankaraspor'u saymazsanız 15 maçta sadece 7 faul atabilmesi gibi. Açık, net bir hücum yetersizliğinin göstergesi bu.

Aslında benzer durum Beşiktaş için de geçerli. Pozisyon üretmekte zorlanmayan, ama bu sezon gol atmakta ciddi sorunlar yaşayan bir takım Beşiktaş. İlk yarıda yakalanan ve farkın oluşması için yeterli onca pozisyonu, ağırlıklı olarak son vuruş becerisinin yetersizliği nedeniyle heba edilmesi de onun zaafının göstergesi.

Oyunun genelinde isteyen, zorlayan, üreten ve kontrolü elinde tutan taraf Beşiktaş'tı. Çok iyi olmasa da sahasındaki sezona veda maçında, zaman zaman vasatın üstüne çıkarak oynadı Beşiktaş. Kanatları iyi kullandı. Karşı kalede yüksek toplarda belirgin bir üstünlük sağladı. Golü gecikmeli yakaladı. Ardından Hüseyin'in ters vuruşuyla iki farka ulaştı. Tek yönlü bir maç oynadı ve çok rahat kazandı.

Mustafa Denizli, Rıdvan, İsmail ve Necip gibi gelecekte bu takımda daha fazla süre alması beklenen 3 gençle oyuna başladı. Rıdvan sakatlanınca bir diğer genç oyuncu Atınç'a oynama şansı tanındı. Bu tercihler, böylesi maçlar için doğru yaklaşımlardı. Ve gençler kötü de oynamadı.

Nihat, "Arap atı sonradan açılır" atasözünü anımsattı. Sezon içerisinde ulaşamadığı formu, ligin bitim haftalarında yakaladı. Sadece gol atmakla kalmadı. Takımın iyileri arasında yer aldı. Yeni sezon için umut mesajları yolladı.

Rıdvan'ın bacağının kırılması, talihsiz bir olaydı. Simpson'un hamlesinde kasıt yoktu. Ama Rıdvan, ayağını yerden çekemeyince o talihsizliği yaşadı. Futbolda maalesef bunlar da var. Rıdvan genç, yetenekli bir oyuncu. Yaz tatili biraz sorunlu geçecek. Ama toparlanacak ve devam edecek. Tıpkı, dün sahadaki rakibi Güven gibi. Fazla üzülmesin, iyi hazırlansın, yeni sezonda onu ve başarılarını alkışlayacağız..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şampiyon gibi oynadı, eze eze kazandı

Zeki Çol 2010.05.10

Fenerbahçe, çok zor görülen bir maçı akıllı, verimli, etkili, iyi futboluyla ve ezici bir skorla kazandı. Önemli bir engeli daha aştı ve artık şampiyonluğa çok yaklaştı. İnancını, hırsını, mücadelesi ve becerisiyle birleştirdi. Şampiyon gibi oynadı.

Ankaragücü ise beklenenin, sanılanın tam aksine oyuna, hele de ilk golü yedikten sonra hiç tutunamadı. Kolay pes etti ve onca iddialı söylemlerinin karşılığında tam bir hayal kırıklığı oluşturdu.

Maç, aslında 90+2'de değil, ikinci yarı başladığında bitti! Dakika 46'ydı. Emre sağdan korner atışı kullandı. İkinci direkte Güiza yükseldi. Yanında, onu kontrol etmekle görevli İlhan vardı. İlhan hareketsiz kaldı. Güiza kaleye paralel vurdu. Top öne çıkan Serkan'ın göğsüne çarptı, yön değiştirdi ve fileler ikinci kez havalandı.

O golle F.Bahçe iyice rahatladı. Artık puan kaybetme şansı yok denecek kadar azdı. Çünkü oyun, bu golle tam da onun istediği bir şekil aldı. Zaten iyi savunma yapıyor ve tam 8 maçıtır ligde gol yemiyordu. Son dönemlerdeki en güçlü yanı savunmasıydı. O savunma karşısında, A.Gücü ilk yarıda pozisyon dahi bulamamıştı. Daum, ikinci yarıya Alex'i çıkarıp Cristian'ı oyuna alarak başlayınca, orta alanın direnci doğal olarak iyice artacaktı. Onun içindir ki, o golle F.Bahçe maçı 46. dakikada tamamen koparmıştı.

Oyun, hafta içi yaşanan gelişmeler nedeniyle biraz gergin başladı. A.Gücü orta alanı kalabalık tuttu, sürekli alan daraltarak F.Bahçe'nin oyun kurmasını engellemeye çalıştı. Ama Geremi-Mehmet Çakır ikilisinin savunduğu sağ

kanattan etkili ataklar yedi. Vederson o ataklardan birinde son derece iyi bir orta yaptı. Güiza elverişli durumda topu auta attı. 23. dakikada ise tıpkı ikincisinde olduğu gibi yine duran toptan F.Bahçe'nin ilk golü geldi. O korner atışını kullanan Alex, kafayı vuran ve bu sezon ilk golünü atan da Mehmet Topuz'du. Topuz'u kontrol edemeyen ise, yine ikinci golde Güiza'ya rahatlıkla kafa vurma şansı tanıyan İlhan. İlk gol F.Bahçe'ye derin bir nefes aldırmişti. İkinci gol kontrolü tamamen ele geçirmesini sağladı. Zira A.Gücü bu golle oyun disiplininin iyice uzaklaştı. Çok adamla hücumla çıkmaya kalkınca arka alanda önemli boşluklar bıraktı. F.Bahçe bundan iyi yararlandı. Ani ataklarda yine tehlike oluşturdu. 67. dakikada ise Cristian'ın golüyle skoru noktaladı. Ve avantajını son maça taşıdı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnancın simgesi, azmin, mücadelenin, hırsın adresi bir zafer abidesi

Zeki Çol 2010.05.18

Bu başarı, alışlagelmiş şampiyonlukların çok daha fazlası, çok daha ötesi. Şimdi Türkiye, şampiyonunu, Bursaspor'u alkışlıyor. Beşiktaşlısı, Trabzonsporlusu, Galatasaraylısı, hatta Fenerbahçelisiyle... Edirnelisi, Karslısı, Rizelisi, Muğlalısı, kuzeyi, güneyi, doğusu, batısıyla. Ve takdir dolu bir içtenlik duygusuyla.

Neye niyet... Neye kısmet... Sezon başladığında, kimsenin aklının ucundan bile geçmiyordu Bursaspor'un şampiyonluğu.

Sınırlı bütçesi, mütevazı kadrosu, bir önceki sezondan daha iyisini yapmanın ötesinde, Bursaspor'un da böyle bir beklentisi yoktu. UEFA Kupası'na ligden giden takımlardan biri olmak, 3 ya da 4. sırayı almak, o günlerdeki beklentiler çerçevesinde yeter de artardı.

Üstelik Fenerbahçe'nin ve Galatasaray'ın iddialı kadrolar kurduğu, şampiyon Beşiktaş'ın yeniden aynı hedefle buluşmaya soyunduğu, onlar gibi değilse bile Trabzonspor'un umutlu olduğu o başlangıç döneminde.

Gerçi Bursaspor, geçen sezonun ikinci yarısında çok önemli bir çıkış yapmış, Ertuğrul Sağlam'ın göreve gelmesiyle birlikte takım olma sürecinde çok önemli adımlar atmış, Beşiktaş'ın 40, Trabzonspor'un 30, Sivasspor'un 29, Galatasaray ile Fenerbahçe'nin 28'er puan topladıkları o yarıda tam 33 puana ulaşmıştı ama... Yine de o çıkış, şampiyonluk hedefinin ortaya konulmasını ve sezona bu iddia ile başlanmasını gerektirecek bir çıkış değildi.

Nitekim çok sıradan bir başlangıç yaptı lige Bursaspor. Sahasında 1-0 yenik duruma düştüğü maçta ligin yeni takımı Kasımpaşa'yı ancak 2-1 yenebildi. Ardından Eskişehir deplasmanında Eskişehirspor'a 3-2 yenildi. Sonrasında sahasında Ankaragücü'nü 1-0'la geçti. Ve ilk deplasman puanını Trabzonspor'la 1-1 berabere kaldığı maçta aldı. 5. haftada rakip Fenerbahçe'ydi. Bursaspor, Alex'in attığı golle sahasındaki ilk yenilgiyle de o maçta tanıştı.

İlk 5 haftanın tablosu, pek de iç açıcı olmamıştı. 3'ü içeride oynanan maçlarda 2 galibiyet, 2 yenilgi ve 1 beraberlik. O sıralar Fenerbahçe ile Galatasaray 5'te 5 yapmış ve 15'er puana ulaşmışlardı. Bursaspor ise 7 puanda kalmıştı. Yani, şampiyonluk bırakın hesapları, hayallerde dahi yoktu.

Deplasmanda 3-1 kazanılan Sivasspor maçı, Bursaspor'da bir silkinişin başlangıcı oldu. Ardından içerideki Diyarbakırspor (4-0) ve dışarıdaki Manisaspor (2-0) ile Denizlispor (3-2) galibiyetleri geldi. İçeride İBB'ye yarım

düzine gol atılınca, dikkatler Bursaspor'un üzerine yöneldi. Bu defa ikinci 5 maçlık dönem, 3'ü deplasmanda alınan 5 galibiyet ve 15 puanla noktalanmıştı. Dahası Bursaspor bu 5 maçta tam 18 gol atmış, fileleri ise yalnızca 3 kez havalanmıştı.

Yani takım artık hem iyi savunma yapıyor hem de küçümsenmeyecek oranda gol atıyordu.

Antalyaspor deplasmanından da (1-1) puanla dönen Bursaspor, bu sezon sahasındaki son yenilgiyi 12. haftada Ivan Ergic'in golüyle öne geçmesine karşın, Gençlerbirliği (1-2) maçında aldı. Gaziantep deplasmanında Kirita'nın golüyle (1-0) kazandı ve yara sardı. Bursa'da Galatasaray'ı (1-0) yenince iştahlandı. Öyle ya Galatasaray, sezonun en fiyakalı takımlarının başındaydı. Ve bu maça dek yalnızca Fenerbahçe ile Ankaragücü karşısında sahadan boynu bükük ayrılmıştı.

O galibiyetle Bursaspor, sanki biraz havalandı. Kayseri deplasmanına büyük iddialarla gitti. Fakat daha 55. dakikada skor 3-0 oldu ve sezonun en ağır yenilgisini alarak maçı kaybetti. Hükmen kazanılan Ankaraspor maçının sonrasında ve ilk yarının kapanış maçında rakip Beşiktaş'tı. Beşiktaş maçlarının da Bursaspor için özel bir anlamı vardı. İlk gol 20. dakikada Ozan İpek'ten geldi. 57'de Nobre skoru eşitledi. 64'te Beşiktaş, Bobo'nun penaltısıyla öne geçti. 86'da Ivan Ergic durumu 2-2 yaptı. 89'da ise Zapotocny skoru noktaladı. Beşiktaş'ı İstanbul'da, hem de Zapo'nun son dakikada attığı golle yenmek, Bursaspor'a ayrı bir keyif verdi. Ama daha da ötesinde takımın özgüveni arttı. Ligin ilk devresi Fenerbahçe'nin 2 puan gerisinde, 3. sırada ve 35 puanla noktalanmıştı.

Bursaspor, şimdi UEFA hedefini yüksek sesle anlatmaktaydı.

şampiyonluğa uzanan müthiş seri

İkinci yarı 3-1'lik Eskişehirspor galibiyetiyle başladı. Dışarıda Ankaragücü (0-0), içeride Trabzonspor (1-1) beraberlikleriyle Bursaspor üst üste 4 puanı birden bıraktı. Sonrasında müthiş bir seri yakaladı. Üstelik de Fenerbahçe'yi Saracoğlu'nda yenerek... 21. dakikaya gelindiğinde Alex ve Santos'un golleriyle Bursaspor 2-0 yenik duruma düşmüştü. 27'de Batalla'nın golü geldi. Tıpkı Beşiktaş maçında da olduğu gibi, son dakikalarda iki gol daha buldu Bursaspor ve Ozan İpek'in 85 ve 90'da fileleri havalandırışıyla sahadan 3-2 galip ayrıldı. Peşinden 12 gol atıp 1 gol yiyerek üst üste 5 galibiyet daha aldı. Tabii ki tüm galibiyetler çok anlamlıydı. Kasımpaşa deplasmanında 2-0 kazanmak ise galiba biraz daha fazlaydı. Çünkü, Eskişehirspor'un lider G.Saray'ı 2-1 yenmesinin ardından oynanan o erteleme maçıyla birlikte Bursaspor liderlik koltuğunu da devralmıştı.

Lig artık Bursaspor'a dönmüştü. 26 Mart'taki İBB maçı da bu anlamda büyük önem kazanmıştı. Bursaspor, G.Saray'ın 5, Fenerbahçe'nin 6 puan önündeydi. Cuma akşamı kazandığı takdirde maç fazlasıyla Galatasaray'ın 8, Fenerbahçe'nin 9 puan önüne geçecekti. İki gün sonra da derbide Galatasaray ile Fenerbahçe karşı karşıya gelecekti! Yani sonuç ne olursa olsun, Bursaspor'un işine gelecekti.

Ama Bursaspor bu çok kritik maçı kaybetti. Fenerbahçe Sami Yen'deki derbiyi kazandı ve fark bir anda 3'e indi. Artık Fenerbahçe yalnızca yarışılan bir rakip de değil, çok önemli bir tehditti. Nitekim o Fenerbahçe, son maça dek müthiş bir puan performansı gösterdi. 10 maçta tam 28 puan elde etti.

İBB yenilgisiyle yaşanan şok, biraz olsun Antalyaspor (2-1) galibiyetiyle hafiflerken, bu defa Bursaspor Ankara'da Gençlerbirliği'nden çelme yedi. Üstün oynadı, çok gol kaçırdı ama maç 0-0 bitti. Şimdi Fenerbahçe, nefesini iyice hissettirmekteydi. İçerideki Gaziantepspor (2-0) galibiyetiyle umut yine yeşerdi. Lâkin deplasmandaki Galatasaray (0-0) beraberliği, adeta bir çuval inciri berbat etti. Fenerbahçe kazanmaya, Bursaspor ise deplasmanda puan dağıtmaya devam ediyordu. Üst üste 3 deplasmanda kaybedilen 7 puan, bir anda yarışın seyrini değiştirmişti. Hele bitime bir hafta kala, güvenilen dağlara da kar yağınca ve Ankaragücü, sahasında Fenerbahçe'ye 3-0 mağlup olunca... Artık umut, neredeyse Kafdağı'nın ardına inmişti. Son haftaya

Fenerbahçe puan farkıyla lider giriyor ve sahasında Trabzonspor ile oynuyordu. Bursaspor ise içeride Beşiktaş'la.

Fenerbahçe nasıl olsa kazanır görüşü, tüm ülkede hâkimdi. Çünkü Trabzonspor'un hedefi yoktu. 5 Mayıs'ta Şanlıurfa'daki kupa finalini, Fenerbahçe'yi eze eze kazanmış ve bir anlamda sezonu noktalamıştı.

Artık komplo teorisyenlerinin tezleri de hazırdı. Trabzonspor, Fenerbahçe'ye yatacağı! Hem Anadolu'dan ikinci bir şampiyonun çıkmasına neden fırsat versin ve karizmayı çizdirdi!

Tam bu noktada, bir anekdotu anlatmanın sanırım sırası geldi.

Kupa finalinden sonra Şanlıurfa'da Şenol Güneş'le ayaküstü sohbet ediyoruz. Final bitmiş ya... Biz ligi konuşuyoruz. Ben, "Fenerbahçe'nin zor maçı Ankaragücü ile... Yenerse şampiyon olur" diyorum. O, "Fenerbahçe, Ankaragücü'nü kolay yener. Asıl zor maçı bizimle" diyor. Ben, "Sizin maç, o aşamadan sonra çok zor olmaz. Fenerbahçe, iş o noktaya gelince sizi de yener" öngörüsünde bulunuyorum. O, "Görürsün... Bu Fenerbahçe bizi yenemeyecek. Şampiyonluğu o maçta kaybedecek" yanıtını veriyor.

Ve sonuçta haklı da çıkıyor. Unutulmaz bir final gecesinin Bursa ayağında Bursaspor, Beşiktaş'ı bir kez daha mağlup ediyor. Tıpkı 1995-96 sezonunu anımsatan bir maçta, bu defa Fenerbahçe kaçırırken kaçırıyor ve Trabzonspor'a takılıp şampiyonluğu dramatik bir sonla kaybediyor.

Sonrası futbol tarihinde yeni bir sayfanın açılışı. Bursaspor'un 5. şampiyon olarak taçlanması.

Başarmak, hele hele böylesine nefes kesen bir yarış son anda kazanmak, umudun tükenmeye, hayallerin yıkılmaya yüz tuttuğu bir ortamda şampiyonlukla buluşmak, Bursaspor'un bu destansı öyküsüne galiba ayrı bir keyif, ayrı bir heyecan, ayrı bir anlam katıyor. Anadolu ihtilalinin ilk ateşini yakan Trabzonspor'un, son ateşi yakması için Bursaspor'a sağladığı katkı da komplo teorisyenlerinin kirletmeye çalıştıkları futbolumuza.

Bursaspor şampiyon.

Bu söz, inanın benim kulağıma çok hoş geliyor.

Tıpkı bu ülkedeki ezici çoğunluk gibi, bana da ayrı bir mutluluk veriyor. Örnek olması, diğer Anadolu takımlarının iştahlarını kabartması, "bizi şampiyon yapmazlar" tevatürünün son bulması adına da bu önderlik farklı bir değer taşıyor.

Öyleyse gelin bu Bursaspor'u yürekten alkışlayalım. Ertuğrul Sağlam'ın duruşuna, icraatına, teknik adamlık kariyerinin henüz başlarındaki bu büyük başarısına saygı duyalım. Bursaspor yönetiminin o mütevazı bütçeyle başardıklarını, adı büyük, icraatı küçük kulüplerimize "kıssadan hisse" başlığıyla ders notları olarak yollayalım.

Futbol yaşamlarının ikinci baharını yaşayan Ivankov'a, Ali Tandoğan'a, İbrahim Öztürk'e, Ömer Erdoğan'a, Ivan Ergic'e, Hüseyin Çimşir'e, Mustafa Keçeli'ye, Tomas Zapotocny'ye, ilk baharını yaşayan Volkan Şen'e, Ozan İpek'e, Sercan Yıldırım'a, Turgay Bahadır'a, Bekir Ozan Has'a, Pablo Batalla'ya en içten takdirlerimizi sunalım.

Bu takım, bir inancın simgesi... Birlikteliğin göstergesi... Bu takım azmin, mücadelenin, hırsın adresi bir zafer abidesi.

Bu başarı, alışlagelmiş şampiyonlukların çok daha fazlası, çok daha ötesi.

Şimdi Türkiye şampiyonunu alkışlıyor... Kazananıyla, kaybedeniyle... Beşiktaşlısı, Trabzonsporlusu, Galatasaraylısı, hatta Fenerbahçelisiyle... Edirnelisi, Karslısı, Rizelisi, Muğlalısı, kuzeyi, güneyi, doğusu, batısıyla. Ve takdir dolu bir içtenlik duygusuyla.

Şimdi sağduyu zamanı

Zeki Çol 2010.05.19

Fenerbahçe kazansa Aziz Yıldırım kahramandı. Şimdi tüm camia "şampiyonluğun mimarı" olarak onu alkışlamaktaydı.

Ne diktatörlüğünden söz eden, ne yaptığı transferleri eleştiren, ne kulübü antipati odağına çevirdiğini söyleyen, ne "Kovduğu Daum'a takımı emanet etmenin bedelini ödüyor" diyeni vardı. Övgüler onun için düzülüyordu. Saygılar ona yönlendiriliyordu. Kutlamak, bağlılıklarını bildirmek için binlerce kişi, hâlâ sıranın kendisine gelmesini bekliyordu.

Körün taşının tutması gibi, Burak'ın orta yapmak için vurduğu top ağlarla buluşmasa ve Fenerbahçe, Güiza'nın golüyle maçı galip tamamlasa, şimdi Güiza da kahramandı. Sezon içi performansı çoktan unutulmuştu. Şampiyonluğu getiren gol, ballandıra ballandıra anlatılıyor, Güiza bir fenomen olarak ayrı bir yere taşınıyor, kovulmak ne kelime, önümüzdeki sezon da Fenerbahçe'nin ona gereksinim duyduğundan dem vuruluyordu.

Daum bile şampiyonlukla buluşulsa kahraman yapılacaktı. Fenerbahçe'deki 3. görkemli zaferi alkışlanacak, dâhiliği anlatılacak, onu eleştirenler futbol cahili sınıfına atılacaktı.

Tersi oldu... Hapsi lânetliler gemisine konuldu!

Hak etmedikleri ölçüde hakaretlerin adresine oturtuldu.

Futbol, ne yazık ki böyle bir şey işte!

Hele de bizde.

Kahramanlıkla hainlik arasında gidip gelmeniz, bazen an meselesi. Kazandığınızda zirvedesiniz, kaybettiğinizde yerlerde süründürülmekte!

Böylesine bir insafsızlığın, bu denli bir vefasızlığın hele de sporda yaşanması ne garip değil mi?

Bırakın başkanı, teknik adamı... Oyuncusunuz... Son 10 maçın 9'unu kazanıyor, 1'inde berabere kalıyorsunuz. 15 gol atıyor, tek bir tane bile yemiyorsunuz. Ardından kader maçına çıkıyor ve sezonun en etkili oyununu oynuyorsunuz. 1, 3, 5 değil, 10'a yakın pozisyona giriyorsunuz. Rakibi kendi sahasına hapsediyor, tesadüfî bir gol yiyor, oyunu beraberlikle bitiriyorsunuz. Ama tüm yaptıklarınız o anda unutuluyor, neredeyse ihanetle suçlanıyorsunuz!

Evet, son anda şampiyonluğu kaptırmak, zafer şarkıları söylemeye hazırlanırken beklenmedik bir şokla sarsılmak, gerçekten kolay kabullenilir gibi değil. Üzücü, yorucu, öfkelenendirici. Lâkin... Kendi evini ateşe vermek, kendi oyuncusuna küfretmek, kendi yöneticisini dövmeye kalkmak, kendi teknik adamının kellesini istemek kadar da mı?

Kimse o son dakika anonsunu bahane etmeye, taraftarın verdiği tepkinin çirkinliğini haklı görmeye, göstermeye, hele de şampiyonluğu kaybetmenin suçunu anonsçuya yüklemeye kalkmasın.

Çünkü o tepki, farklı bir şey.

Ve her şeyden önce, insani değil.

Fenerbahçe'nin geçmişine, duruşuna, misyonuna, Fenerbahçe büyüklüğüne yakışır bir konumda hiç değil!

Büyüklüğün bir tarafında olgunluk durur... Bir diğer tarafında saygı, erdem, hoşgörü oturur.

Vurmak, kırmak, parçalamak... Yetinmeyip tribünleri yangın yeri yapmak... Kazanılsa baş üstünde taşınacak başkanı, teknik adamı, oyuncuyu, kaybedince en ağır hakaretlerle yerden yere vurmak... F.Bahçe kültürü bunu mu gerektirir ve F.Bahçe büyüklüğü bu mudur?

Şimdi, biraz daha serinkanlı olmanın, biraz daha akılcı düşünmenin, biraz daha sağduyulu davranmanın sırası. Öfkeyle atılacak her adım, Fenerbahçe'nin geleceğine zarar verecek. Duygusal alınacak her kararın bedelini yine Fenerbahçe ödeyecek. Yara derin... Tepki büyük.

Ama hayat devam ediyor.

Doğru düşünmenin, faydalı olanı yapmanın, öfkeden arınıp, geleceğe ders çıkararak bakmanın zamanı şimdi.

Daum'un tercihi mi talimat gereği mi?

Daum'u kazandığı zamanlar dâhil, çoğu kere eleştirdim.

Geçmişte de... Bu sezon içerisinde de.

Güven vermeyen duruşu, bana göre yetersiz kalan oyun görüşü, başkanın güdümünde kalışı, kadro seçimlerindeki kayırmacılığı, oyuna müdahalelerdeki yetersizliği derken, bir dolu konuda Daum'un üst düzey takımını taşıyacak kıratta olmadığını defalarca dile getirdim.

Hatta Daum'un Fenerbahçe'yi değil, Fenerbahçe'nin Daum'u taşıdığını sürekli yazdım, söyledim.

Onunla gelinen nokta, açıkçası benim gibi düşünenler için hiç de sürpriz olmadı.

Bu aşamada yeniden Daum eleştirisine girmek, düşene tekme atmak olur ve bana yakışmaz.

Ama bir konuda merak içerisindeyim.

İkinci yarının başları Semih ısınıyor. Ortalarına doğru oyun Semih'i istiyor. Semih hazırlık aşamasında. Ancak oyuna alınmıyor.

Bu Daum'un tercihi miydi?

Yoksa yukarıdan gönderilen bir talimatın gereği mi?

Duyumlarım enteresan!

Ve gerçeği, inanın çok merak ediyorum!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Teknik arıza Kocaman bir hamleyle giderilebilir

Lig biteli 17 gün oldu. Takımların büyük bölümü, bu defa tercihlerini istikrardan yana kullandı. Daha dün kadar, teknik adam harcamakta Avrupa'nın en önde gelen liginde, şimdi 14 takımın aynı teknik direktörle çalışmayı benimsemesi, sadece önemli de değil, umut verici bir aşama.

Yeni sezonda Bursaspor Ertuğrul Sağlam, Galatasaray Frank Rijkaard, Beşiktaş Mustafa Denizli, Trabzonspor Şenol Güneş, İBB Abdullah Avcı, Eskişehirspor Rıza Çalımbay, Antalyaspor Mehmet Özdilek, Gençlerbirliği Thomas Doll, Manisaspor Reha Kapsal, Sivasspor Mesut Bakkal, Karabükspor Yücel İldiz, Konyaspor Ziya Doğan ile çalışmaya devam edecek. Kasımpaşa, büyük olasılıkla Yılmaz Vural'la birlikteliğini sürdürecektir. Ankaragücü Roger Lemerre'in yardımcılığını yapan Ümit Özat'a takımı emanet edecek. Kayserispor Şota Arveladze, Bucaspor da Bülent Uygun'la anlaşarak yeni sezona girecek.

Şu ana dek teknik adam sorununu çözemeyen iki takım var; biri Gaziantepspor -ki sanırım bu hafta içerisinde yeni teknik adamını açıklayacak- ve diğeri de Fenerbahçe!

Daum'un akıbeti, hâlâ belli değil. Dolayısıyla Fenerbahçe'nin yeni sezonda kiminle çalışacağı da belli değil.

Fenerbahçe, Daum'la yolların ayrıldığını söylemiyor! Fakat "Daum'la devam edeceğiz" de demiyor.

Bu belirsizliğin anlamı aslında açık. Başta oyuncu olmak üzere, yönetimin büyük bölümü ve camia Daum'u istemiyor.

Çünkü Daum ismi, artık Fenerbahçe'de güven telkin etmiyor. İnandırıcı gelmiyor. Saygınlık hissettirmiyor.

Mesele, şampiyonluğun kaçırılması da değil. Fenerbahçe şampiyon olsa da çok büyük olasılık Daum'la vedalaşacaktı. Zira Daum, oyuncu ilişkilerinde ciddi sıkıntılar yaşattı. Takım içerisinde iletişimi kuramadı. Otoriteyi sağlayamadı. Nitekim Başkan Aziz Yıldırım, son 11 haftada biraz da bu nedenle aktif olarak devreye girmek zorunda kaldı. Daum'un oyuna müdahaleleri hep tartışıldı. Ve en önemlisi, Fenerbahçe birkaç istisna dışında koca bir sezon futbol oynamadı. Yani Daum, Fenerbahçe'ye beklenen katkıyı sağlayamadı.

Aziz Yıldırım'ın, Topuk Yaylası'nda yaptığı açıklamalardaki bir saptama aslında son derece doğru:

"Kupada final oynadık. Ligde şampiyonluğu son maçta kaybettik. Buna başarısızlık diyebilir misiniz?"

O saptamaya, ben şunu da ilâve edeyim... Bir önceki sezondan 13 puan fazla toplayan, UEFA Avrupa Ligi yerine Şampiyonlar Ligi'nde ön eleme oynama hakkını elde eden bir takıma başarısız denilebilir mi?

Başarı, önceki pozisyonun daha ilerisine taşınmaksa, elbette denilemez.

Peki, Fenerbahçe'yi başarısız bulmayan başkan, niye Daum'un arkasında durmuyor? Teknik adam konusu açıldığında neden açık, net, kesin yanıtlar vermiyor da konuyu sürüncemede bırakıyor?

Çünkü Daum'a o da inanmıyor.

Daum'la devam etmeye kalkarsa başına nelerin geleceğini en iyi o biliyor.

Şimdilik biraz zaman kazanmak ve Daum'un sözleşmeden kaynaklanan alacağını aşağı çekmenin yollarını arıyor.

Ama bir gerçeğin de farkında.

Fenerbahçe'de şu sıralar, "Aşağı tükürsen sakal... Yukarı tükürsen bıyık" durumu yaşanmakta.

Daum gönderildiğinde ödenecek tazminatın hesabı sorulacak. Gönderilmediğinde zaten başta başkan hedef tahtasına konulacak.

Onun için biraz gündemin soğumasını bekliyor Fenerbahçe.

Yoksa... Tüm rakiplerin teknik adamlarını belirlediği süreçte, Fenerbahçe işi bu kadar ağırdan alır mı?

Görünen o ki, Daum'la makul bir ayrılık sözleşmesi imzalandıktan sonra, Fenerbahçe Kocaman bir hamle yapacak. Ve işte o zaman teknik arızayı giderme fırsatını bulup rahatlayacak.

Yorumu siz yapın

Ligle ilgili bir dolu değerlendirme yapıldı. Farklı ölçütler devreye katıldı, takımların boyunlarına başarılı ya da başarısız yaftaları asıldı. Benim başarı algım, sezona damgasını vuran ilk üç takımın Bursaspor, Eskişehirspor, İstanbul Büyükşehir Belediye olduğunu söylüyor. Çıkış noktam da belli. Geçen sezon ne yapmışlardı, bu sezon ne yaptılar?

Bursaspor bu sezonu şampiyonluğun yanı sıra geçen sezonun tam 17 puan ilerisinde bitirdi. Eskişehirspor 15, İstanbul Büyükşehir Belediyespor de 14 puan.

Fazla yorum yapmadan, değerlendirmeyi size bırakıyorum. Tabloya göz atın, kim başarılı, kim başarısız, siz de kendi yorumunuzu yapın.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başbakan'ın spor performansı şaşılacak kadar iyi

Zeki Çol 2010.06.09

Arabadan indim, 30-35 yaşlarında bir genç yanıma geldi. Ajanda yaprağına yazılmış bir mektubu uzattı: "Abi bunu Başbakan'a verir misin?"

Ne yalan söylemeli, biraz şaşırdım. Öyle ya, neyin nesiydi bu mektup ve neden ben verecektim?

Anlatmaya başladı: "Özel bir güvenlik firmasında çalışıyorum. Etiler tarafında. Ayda bin lira kazanıyorum. 500'ü kiraya gidiyor. Eşime iş bulamadım. Geçinemiyorum. Köyüme dönmek istiyorum."

"İyi de" dedim... "Ben ne yapabilirim?"

"Bu mektubu Başbakan'a ver abi. Bak içinde en ufak bir kötü söz yok. Bana 5 tane inek versin. Köyüme dönüp hayvancılık yapayım."

Öylesine içten, öylesine samimi bir yaklaşımdı ki... Açıp okuma, eni konu soruşturma gereği bile duymadım.

"Başbakan'a değil, ama danışmanlara veririm mektubu." dedim. Konya'nın bir ilçesindeki köyüne dönmek ve hayvancılık yapmak için Başbakan'dan 5 tane inek isteyen gence veda edip, Dolmabahçe'deki Başbakanlık çalışma ofisinin yolunu arşınlamaya koyuldum.

Artık bir geleneğe dönüşen, hafta sonu toplantılarının bu defaki konukları spor camiasından çağırılmışlardı.

Tabii ki ağırlıklı konu "Güneydoğu açılımı" olacaktı.

Ama bu ülkede gündem öylesine hızla değişiyor, sorunlar öylesine iç içine giriyor ve bir dolu konu çözüm bekliyordu ki... Şahsen benim gündemimin ilk maddesine, o an için "5 inek mektubu" oturuverdi! Elçiye zeval olmazdı ve hemen o mektubu Başbakan'a iletilmesi ricasıyla ilgililere teslim ettim.

Ardından toplantı başladı, asıl konuya girildi.

Başbakan, sizlerin de medyadan takip ettiğiniz gibi, değişik konularda görüşlerini, açılış konuşmasında dile getirdi.

Sonra yemeğe ve sohbete geçildi.

Neler konuşuldu, neler paylaşıldıdan öte, izlenimlerim neler, sizlere onları anlatmak istiyorum.

Bir kere, klasik bir Güneydoğu açılımının ötesinde, kısa süre sonra toplantı adeta sporun sorunlarının konuşulduğu bir zirveye dönüştü.

Tabii ki Güneydoğu'ya, teröre, sporun terörün ortadan kaldırılması için ne tür katkılar yapacağına dair fikirler, çözüm önerileri de ortaya atıldı.

Hatta Trabzonspor Kulübü Başkanı Sadri Şener, "Kupa finali Şanlıurfa'ya verildiğinde çok tepki göstermişim. Her şeyden önce ciddi maddi kayıplarımız olacaktı. Ama finali oynadıktan ve o ortamı yaşadıktan sonra, şimdi önerim şudur: Türkiye Kupası finalleri hep Güneydoğu'da oynansın. Ve öyle bir sistem kurulsun ki, Süper Lig'de Güneydoğu'nun her sezon temsilcisi olsun." tadında bir konuşma yaptı ve ardından da şunları ekledi:

"Yıllardır başbakanlar tanırım. Sizin kadar spora yakın olanını görmedim. Siyasi bir aileden geliyorum. -Babası merhum Ahmet Şener, eski CHP Trabzon milletvekili ve eski Orman Bakanı'ydı.- Sizin gibi çalışkan bir başbakan da görmedim."

Sadri Şener, elbette kişisel fikirlerini söylemişti. Ama dikkat ettim, Başbakan gerçekten de sınıfın en çalışkan öğrencisi gibi, toplantı boyunca söz alan 35 konuşmacının söylediklerini not tutuyor, arada bir fikir beyan ediyor, espri yapıyor, İsrail'le yaşanan kriz nedeniyle Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri'yle telefon görüşmesi için dışarı çıkıyor, sonra geri dönüp yeniden dinlemeye başlıyor, kısacası yanındaki bakan arkadaşlarından dahi fazla çalışıyordu.

Yani diğer konuları bilemem de bu toplantıdaki performansı, gerçekten şaşırtıcı bir boyuttaydı. Eski futbolcuydu, futbola özel ilgisi vardı, zaten futbolu iyi biliyordu. Peki ya diğer dallardaki duyarlılığı?

Mesela, "Boksta iyi bir performansımız vardı. Sanki biraz geriler gibiyiz." diye Boks Federasyonu Başkanı'na sitem gönderirken... "Halterde toparlanma sürecine girdik. Bunu devam ettirelim." diye Halter Federasyonu Başkanı'nı motive ederken... Muş'ta ciritle ilgili önemli gelişmeler olacağını belirten Binicilik Federasyonu Başkanı'na "Erzurum'a da ağırlık verin. Ciridin asıl merkezi orası." diye yol gösterirken... Tekvandoda gençler dünya şampiyonu olan ve olimpiyatta kürsüye çıkma şansı bulunan Diyarbakırlı Ozan Berken Bindak'la ilgili, Tekvando Federasyonu Başkanı'na "O çocuğu iyi takip edelim." talimatını verirken... "Olimpiyatlarda en çok madalyanın verildiği dal yüzme. Yüzmede aşama yapmamız lâzım." önerisinde bulunurken... "Kayakta niye bu kadar gerideyiz, inanın üzülüyorum." diye bir rahatsızlığı dile getirirken... "Kaliteli statlara sahip olmamız lâzım. Süper Lig'den başlayarak bu sorunu çözeceğiz. Ama oturmuş bir stadyum mimarimiz yok. Kayseri'de yaşadıklarımızı, kısmen Seyrantepe'de de yaşar gibi olduk. Neyse ki orada sorun çözüldü." göndermesini yapıp, bu alandaki yetersizliği eleştirirken... Ya da akli başındaki her öneri için, "Bunu yapalım" derken. Bazen de Yelken Federasyonu Başkanı'nın ruhsatı olmayan kaçak tesislerin bir tür af kapsamına alınarak kendilerine

tahsis edilmesi talebini, "Biliyorsunuz Danıştay bizi çok sever." esprisiyle geri çevirip, farklı bir çözüm yolu gösterirken.

Ben siyasetten anlamam. Aslına bakarsanız, bir dolu ayak oyunu olduğu, çoğunluğun halka yakın durmak adı altında kesesini doldurduğu için, öteden beri siyaseti de siyasiyi de pek sevmem.

O nedenle, Başbakan'ın genel performansını hem siyasetle ilgili önyargılarım hem de ahkâm kesecek yetkinliğim olmadığı için, sizleri yanıltırım endişesiyle zaten değerlendiremem.

Ama spor performansı... İnanın çok iyi.

Lâf aramızda, yıllar boyunca tanıdığım onlarca spordan sorumlu devlet bakanından çok daha iyi.

Ve bunun, dolma akılla ilgisi yok!

Yani danışmanlarının katkılarının çok ötesinde, özel bir spor derinliği var Başbakan'ın. İlgisi, merakı, bilgisi bir Başbakan için sanki biraz fazla!

Keşke spor bakanı olsaydı, diyeceğim geliyor da...

Bu da ona yetmez ki!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Adı dünya şampiyonası, aslı Avrupa hegemonyası

Zeki Çol 2010.06.16

Kimi oynanan oyunların yavanlığını eleştirebilir... Kimi savunma futbolunun iyice ağırlık kazanmasının bu yavanlığa neden olduğu görüşünü öne sürebilir... Kimi Almanya'nın farklı başlangıcını beğenebilir...

Kimi İngiltere kalecisi Grenn'in yediği komik gole gülebilir... Kimi vuvuzela işkencesinin kupanın tadını kaçırdığını söyleyebilir... Kimi ardı arkası kesilmeyen soygunların, Güney Afrika tercihini yapan FIFA'ya bir daha politik tercihte bulunmaması için ders olması gerektiğinin altını çizebilir.

Ben, daha farklı bir yanıyla bakmak istiyorum bu şampiyonaya.

Ve futbolun sermayeye iyiden iyiye teslim olduğunu örnekleriyle birlikte anlatmak istiyorum.

Para neredeyse, oyunun merkezi de orası artık! Bu dünya şampiyonasının ortaya koyduğu en düşündürücü, en çarpıcı, en kaygı verici gerçek ne yazık ki bu.

Biliyorsunuz, şampiyonaya katılan 32 ülke, ev sahibi Güney Afrika hariç, önceden belirlenen kıta kontenjanlarına göre eleme maçlarını oynadılar ve finallere katılma hakkını kazandılar.

Bu 32 ülkenin finallerdeki toplam oyuncu sayısı 736. Bunların 78'i yani yüzde 10,59'u Amerika, 61'i yani yüzde 8,28'i Asya, 25'i yani yüzde 3,39'u Afrika, 21'i yani 2,85'i de Yeni Zelanda ile Avustralya liglerinde oynuyor.

Tam 551'i, yani yüzde 74,86'sı ise Avrupa liglerinde.

Bu yanıyla baktığınızda, buna bir dünya şampiyonası dememiz ne denli mümkün?

Sermayenin futbolu tamamen kuşattığı ve teslim aldığı günümüzde, Avrupa'daki birkaç ülke dışında lig organizasyonları öylesine büyük bir zavallılığa itilmiş durumda ki... Mesela dünya futbolunun her zaman en popüler ekibi olan Brezilya'nın, kendi liginden kadrosuna dâhil ettiği oyuncu sayısı sadece 3. Şampiyonluk adaylarından Arjantin'in 6... Kupanın renkli takımlarından Fildişi Sahilleri ile Kamerun'un 1'er, Nijerya'nın ise sıfır!

Aslında Amerika ve Afrika'da da fazla dolaşmaya gerek yok. Avrupa'dan Sırbistan, Slovenya, Slovakya örneklerini vereyim. Onların liglerinden kadrolarına taşıdıkları oyuncu sayıları da 2'şer!

Ama futbol ekonomisinin en güçlü olduğu ülkelerde durum tam tersi... İngiltere, İtalya, Almanya'nın tüm oyuncularını kendi liglerinden. İspanya'nın 20 oyuncusu La Liga'dan, 3'ü Premier Lig'den. Fransa'nın 11 oyuncusu yerel ligden, 7'si İngiltere, 3'ü İspanya, 2'si Almanya liglerinden.

Garip bir paradoks doğrusu.

Ancak bu kadarla da kalmıyor bu paradoksun açılımı. Gelişmiş 5 ligin, çok daha çarpıcı bir yanı var. Bu 736 oyuncunun tam 378'i, yani yüzde 51,35'i nerede oynuyorlar biliyor musunuz? İngiltere, Almanya, İspanya, İtalya ve Fransa liglerinde.

Premier Lig, başlı başına şampiyonanın altyapısını oluşturmuş durumda! Güney Afrika'da yarışan 32 ülkeden 28'ine mensup tam 116 oyuncu, bu ligden gitme. Oran yüzde 15,76. Hemen arkasından 24 ülkeden 86 oyuncu ve yüzde 11,68'lik payla Almanya gelmekte. İtalya 82 oyuncu, yüzde 11,14'lük payla onları izlemekte. Sonra 17 ülkeden 59 oyuncu ve yüzde 8'lik payla İspanya... Ve Fransa 11 ülkeden 45 oyuncu ve yüzde 6,1'lik payla zenginler kulübünün saadet halkasını tamamlamakta.

Düşünebiliyor musunuz, bir dünya şampiyonası oynanıyor ve orada bulunan oyuncuların yarısından fazlasına 5 lig sahip!

Kalan bölümün yarısına da Avrupa'nın diğer ligleri. Mesela şampiyonaya katılanlar içerisinde 15 ülkeden 33 futbolcuyla Hollanda, 9 ülkeden 20 futbolcuyla Portekiz, gelişmiş 5 ligin bir alt kategorisinde hemen dikkati çekiyor.

Güney Afrika'ya gidemeyenler içerisinde ise Rusya 11 ülkeden 14 futbolcuyla ilk, Turkcell Süper Lig ise 7 ülkeden 11 oyuncuyla ikinci sırada duruyor. Bizim ligin bir dikkat çekici yanı, şampiyonaya en fazla oyuncu gönderen dünya ligleri arasında 15. sırada olması. Her ne kadar gelişmiş 5'lerin yanında deve de kulak gibi kalsa da farklı ülke takımlarına oyuncu veren ligler sıralamasında 7 ülkeyle 10. sırayı aldığı bir başka gerçek.

Yeniden konunun özüne döneyim. Avrupa, daha doğrusu gelişmiş 5 lig, endüstriyel futbol lokomotifini öne katarak, resmen dünya liglerini ve dolayısıyla da dünya futbolunu legal yoldan sömürüyor!

Kimilerine cazip, keyifli ve heyecan verici gelen süreç, aslında futbolu bir tekelleşmeye de götürüyor.

Parası olanın düdüğü çaldığı, güçlü ekonomilerin kendi aralarında çarpıştığı, rekabetin giderek azaldığı, oyunun ruhunu zedeleyen bu süreç, bir adım sonrasında ciddi bir tehlikeyi de beraberinde getirecek gibi duruyor... Dünya genelinde futbola duyulan ilginin, sevginin azalmasını.

Çünkü ekonomik anlamda rekabet gücü azalan dünya ligleri, şimdilerde çok önemli bir kalite sorgulamasını yaşıyor. Ve bunun sonucunda da o liglerin seyircileri, farkındaysanız tribünleri terk edip, yavaş yavaş endüstriyel futbolun assolistlerini izlemek üzere ekran karşısına taşıyor.

Artık pasaportunuz performansınız

Önce zaman tüneline kısa bir yolculuk yapalım... Ve bundan yaklaşık 70 yıl öncesine, 2. Dünya Savaşı günlerine gidelim. Milyonlarca insanın öldüğü, yüz binlerce ocağın söndüğü, soykırımın yaşandığı, Avrupa'nın, Afrika'nın, Asya'nın, Okyanusya'nın alev alev yandığı günlere.

Hatırlarsanız, o günlerde dünyayı birbirine katan ve neredeyse dört bir yanda savaş çıkartan Hitler'in ırkçı bir fantezisi vardı; ayrıcalıklı gördüğü Germanlerden "Ari ırk" yaratmak.

Eli yüzü düzgün kadınlar ve atletik yapılı erkekler, "Ari ırk"ın çoğalması için adeta üreme çiftliklerine benzetilmiş merkezlerde toplanır, ilişkiye sokulur, doğan çocuklar ihtimamlı bir bakım süreciyle geleceğin Almanya'sının altyapısını oluşturmak üzere yetiştirilirlerdi.

Savaş yıllarından sonra, Hitler felsefelerinin de terk edilmesiyle birlikte, Almanya geçmişin bilindik ezberlerinin dışına taşıtı. Sanayide, endüstride, ticarete, klasik Alman disipliniyle kısa zamanda büyük yol kat ederken, dünyanın sayılı güçlü ekonomilerinden birini oluşturdu.

1960'lı yıllarda, üretimin daha da artması için dışarıdan emek gücü ithalatını başlattı. Biz de dâhil olmak üzere, Avrupa'nın ve Kuzey Afrika'nın birçok ülkesinden işçi transferi yaptı.

Zaman, öylesine enteresan değişimleri beraberinde getiriyor ki... Yaşarken, "asla olmaz" diye hüküm verdiğiniz birçok şey, aradan yıllar geçtiğinde son derece olağan kabul ediliyor.

70 yıl önceki "Ari ırk" saçmalığının, bugünlerde ne denli ilkel, ne denli aptal, ne denli faşist bir yaklaşım olduğunun kabul görmesi gibi.

Bakın Alman Milli Takımı'na... Savaş yıllarının en güçlü ideallerinden birini tümüyle tekzip eden bir yapıda şampiyona oynuyor. Milli Takım'daki 23 oyuncunun 11'i, bırakın "Ari ırk"la bağlantılı olmayı, Alman orijinli bile değil.

Mesut ile Serdar Türk; Aogo Nijerya; Trochowski, Podolski, Klose Polonya; Boateng Gana; Marko Marin Sırp; Cacau Brezilya asıllı. Khedira'nın babası Tunuslu, Gomez'inki ise İspanyol. Sadece bu ikisi, anne tarafından yarım kan da olsa Alman.

Bir sonraki şampiyonada, yani finallere katıldığı takdirde 2014'te çok büyük olasılıkla Alman Milli Takımı'nın en az üçte ikisi devşirmelerden oluşacak.

Dünya farklı bir istikamete doğru yol alıyor.

Dikkat edin, o istikamette artık ırkçılık yok. Önemli olan başarı. Eğer yeterli, yetenekli, kaliteli, kapasiteliyseniz... Kapılar sonuna dek açık. Hangi ülkenin vatandaşı olmak istiyorsanız, seçim hakkı da sizin. Çünkü performansınızın artık pasaportunuz olacağı bir sürecin içindeyiz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hollanda şampiyonluğa gidiyor

Zeki Çol 2010.07.07

Hollanda, benim şampiyon adayım. Dengeli, istikrarlı, hücumda etkili oynayan, iyi savunma yapan ve bu şampiyonada hep kazanarak adını yazdıran, gerçekten güçlü bir takım. Aslında dileğim ve öngörüm, bugünkü

yarı finali de Almanya'nın kazanması. 1974'ün rövanşında da bu iki takımın finalde karşılaşması.

Dünkü maçın favorisi zaten Hollanda'ydı. Hele de golcü Suarez'in kırmızı, solbek Fucile'nin sarı kart cezalısı olmaları ve sakatlığı nedeniyle Lugano'nun kulübede kalması, Hollanda'nın işini daha da kolaylaştırmıştı. Nitekim maçın hemen başında Hollanda inisiyatifi ele aldı. Van Bommel'in yönlendirdiği, soldan Kuyt, ortadan Sneijder'in destek verdiği ataklarla Uruguay karşısında hissedilir bir üstünlüğü yakaladı. 18. dakikaya gelindiğinde mükemmel bir golle öne geçti. 35'lik kaptan Van Bronckhorst, yaklaşık 30 metreden müthiş vurdu. Top 90'dan filelere gitti. Bu gol, şampiyonada şu ana dek izlediklerim içerisinde en güzeliydi. Skor avantajını yakalamak, Hollanda'nın işini kolaylaştıracaktı. Çünkü Uruguay savunmada çakılı oynamayı bırakacak, beraberlik için öne çıkacak. Bu da Hollanda'nın geniş alanlar bulup etkili ani ataklara çıkmasını sağlayacaktı. Ama beklenenin aksine Hollanda, garip bir şekilde durgunlaştı. Uruguay'ın baskısını kıramadı. En önemli özelliği olan top kullanmakta yetersiz kaldı. Uruguay ise baskılı görünmesine karşın etkili olamıyordu. Zira Forlan, oyuna katkı sağlayamıyor, yalnızca Cavani, etkili deparlarla Hollanda savunmasını sarsıyor, ancak istediği toplarla buluşturulamayınca o da verim sağlayamıyordu. 41. dakikada Forlan ilk kez sahne aldı. O da yaklaşık 30 metreden vurdu. Jabulani'yi yine ustalıkla kullandı ve Kingston'un ardından Stekelenburg'u da bir jabulani golüyle avladı.

Artık Uruguay oyuna ortak olmuştu. Zaten büyük bir özveriyle ve yüreğini ortaya koyarak oynuyordu. Beraberlik direncini, inancını iyice arttırdı. Ta ki 70. dakikaya kadar. O dakikada Sneijder devreye girdi. Hollanda'nın golcüsü, tıpkı Forlan gibi gol sayısını 4'e çıkardı. Robben, Hollanda'nın oyundaki en silik oyuncularındandı. İyi kontrol ediliyor ve alışlagelmiş etkisini gösteremiyordu. Ama 73. dakikada 'Ben de varım' dedi ve Hollanda'yı rahatlattı. Uruguay'ın uzatmada attığı gol, maçı çevirmesine yetmedi, Hollanda finale yükseldi.

Genelde düşük tempoda giden ama iki takımın da taktik anlamda büyük mücadele verdiği maç, özellikle son bölümünde keyifli, heyecanlı ve bol gollü geçti. Uruguay, kaybetmesine karşın alkışı hak etti. Hollanda ise ilk dünya şampiyonluğunu kazanmak için çok önemli bir adımı attı. Ve kupa, tarihinde ilk kez, Avrupa dışında düzenlenen bir organizasyonda daha final oynanmadan Avrupa'nın oldu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbol yine boğa burcunda

Zeki Çol 2010.07.12

İspanya, Avrupa şampiyonluğundan sonra bir ilki gerçekleştirerek dün de dünya şampiyonu oldu. Güçlü Hollanda karşısında uzatmanın 116. dakikasında İniesta'nın attığı golle İspanya şampiyonlukla buluştu. Müthiş bir final izledik.

Gerçi kalite, savunma önlemlerinin yoğunluğu nedeniyle biraz güdük kaldı. Ama iki takım da hele taktik anlamda büyük mücadele verdi. İkisi de bir ilki gerçekleştirmek ve tarihlerinin ilk şampiyonluğunu elde etmek için tüm çabalarını ortaya koydu. Hollanda, taktik anlamda çok akıllıca işler yaptı. İspanya, mükemmel pas trafiğiyle bundan önceki maçlarında, rakip kim olursa olsun çok belirgin bir üstünlük kurup, oyunda inisiyatifi elinde tutan takımdı. Hollanda, rakibin o üstünlüğünü kırmak için savunmasını önde kurdu. Sahanın her bölgesinde özellikle de orta alanda çok etkili bir baskı uygulamaya koyuldu. Başta Xavi ve İniesta olmak üzere İspanya'nın o bilindik pas trafiğini yöneten oyuncularına alan bırakmamak için, santrfor Van Persie de dahil

kaleci dışındaki tüm oyuncularıyla başarılı bir takım savunması yaptı. Van Persie, Sneijder, Robben gibi silahları, o takım savunması içerisinde çok önemli katkılar sağladı. Benzer uygulamalar İspanya'dan da geldi. Yalnızca hücum organizasyonunu gerçekleştirmek için değil, Hollanda'yı durdurmak için İspanya da taktik olarak önemli bir başarıyı sergiledi. İkili mücadelelerin yoğunlaştığı oyunda normalin üzerinde sertlikler yaşandı. Örneğin ilk yarıda, neredeyse her 2 dakikada bir faul düdüğü çaldı.

İspanya ilk dakikalarda özellikle de sağdan geliştirdiği ataklarla etkili oldu. 5. ve 12. dakikalarda önce Sergio Ramos, sonra David Villa ile gole yaklaştı. Hollanda, 15. dakikadan sonra baskıyı kurdu ve oyunu dengeledi. Ancak rakibi oynatmamayı planladığı ilk yarıda organize ataklar yapamadı. Kaleye ilk etkili şutu devrenin uzatma bölümünde Robben'le attı. Aynı Robben, 62. dakikada normal sürenin en net pozisyonunu yakaladı. Casillas topu ayakla müdahale edip çıkardı. İspanya'nın rakip alanda daha fazla görüldüğü oyunda Hollanda kontrataklarla gol aradı. Ancak Robben'in dışında bu ataklarda pozisyona başka oyuncu sokamadı. İkinci yarıda İspanya, David Villa ve Sergio Ramos'la iki fırsattan yararlanamadı ve normal sürenin golsüz bitiminin ardından uzatmaya geçildi.

Del Bosque, 87. dakikada Xabi Alonso-Fabregas değişikliğini yapmıştı. O değişiklik uzatmada İspanya'nın hücumda hissedilir bir baskı ve etkiyi kurmasını beraberinde getirdi. Fabregas'ın yönlendirdiği ataklarla rakip kalede üst üste pozisyonlar üreten İspanya, 109. dakikada Heitinga'nın ikinci sarıdan kırmızı kart görüp oyun dışı kalmasıyla önemli bir avantajla buluştu. 117. dakikada Fabregas'ın pası, İniesta'nın golüyle skor belirlendi ve şampiyon İspanya oldu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbol artık Avrupa'nın güdümünde

Zeki Çol 2010.07.14

Kupa başladığında, futbolun sermayeye iyiden iyiye teslim olduğunu belirtmiş ve "Para neredeyse oyunun merkezi de orası artık! Bu dünya şampiyonasının ortaya koyduğu en düşündürücü, en çarpıcı, en kaygı verici gerçek ne yazık ki bu." diye yazmıştım.

Ve bazı örneklemelerde bulunmuştum:

"32 ülkenin finallerdeki oyuncu sayısı 736. Bunların 78'i yani yüzde 10,59'u Amerika, 61'i yani yüzde 8,28'i Asya, 25'i yani yüzde 3,39'u Afrika, 21'i yani 2,85'i Yeni Zelanda ve Avustralya liglerinde oynuyor. Tam 551'i yani yüzde 74,86'sı ise Avrupa liglerinde."

Sonra da bir başka önemli gerçeğin altını çizmiştim:

"Gelişmiş 5 ligin, çok daha çarpıcı bir yanı var. Bu 736 oyuncunun tam 378'i yani yüzde 51,36'sı İngiltere, Almanya, İspanya, İtalya, Fransa liglerinde oynuyorlar."

Şimdi bunları neden anımsatma gereği hissettim, onu anlatayım:

Dünya futbolu artık Avrupa'nın öylesine güdümüne girdi ki... Değil 2014, bu gidişle 2018 ve belki 2022 de dahil, şampiyonluk Avrupa dışına çıkmayacak. Çünkü endüstriyel futbolla birlikte değişen değer yargıları buna izin vermeyecek. Ekonomik anlamda, diğer kıtalarla kıyaslanmayacak ölçüde önde duran Avrupa futbolunun sömürdüğü dünya futbolu, her geçen gün biraz daha sıradanlaşan liglerindeki kaliteyi, rekabeti geliştirmekte

zorlanınca, Avrupa takımlarına yalnızca altyapı hizmeti sunacak! Bu da milli takımları direkt ya da dolaylı olarak olumsuz etkileyecek.

Bu dünya şampiyonasında bir şey çok dikkatimi çekti. Arjantin dışında diğer kıta ülkeleri, Avrupa gibi oynamak istiyor. Mesela Brezilya bu nedenle kaybetti. Özgünlüğüyle birlikte ruhunu yitirmiş bir futbol yapısıyla kötü bir Avrupa taklitçisi olmaktan öteye gidemedi. Arjantin daha bir Lâtin gibi oynadı. Ama onun da talihsizliği Maradona'ydı. Görkemli oyunculuk kariyerinin kenarına teyellenmiş teknik adamlığıyla Maradona, o güzelim takımı mahvetti.

Dünya futbolunun çok önemli bir gerçeği var. En azından yakın zaman içerisinde Afrika ile Asya şampiyon çıkaramaz. Güney Amerika'dan Arjantin ile Brezilya dışında da o zirveyi zorlayacak takım çıkmaz. Avrupa'nın tekeline giren futbol, çoklu nedenlerle epeyce bir zaman Arjantin ile Brezilya'ya şampiyonluk sevinci yaşatmaz. 2014'ün Brezilya'da oynanacak olması da bu öngörümü değiştirmez. Sanırım Brezilya'dan da Almanya şampiyonluğu kazanıp döner.

Xavi tek başına takım

-İspanya tabii ki müthiş bir takım. Bırakın Casillas'ı, Ramos'u, Pique, Puyol, Xabi Alonso, David Villa, Fabregas'ı... Xavi'si var. Ve Iniesta'sı var.

Eğer oyunu yönlendiren böyle iki oyuncuya sahipseniz, rastlantılar dışında kaybetmeniz zaten söz konusu edilemez.

Son 55 maçın sadece 2'sinde yenilerek, bu sürece bir Avrupa, bir de dünya şampiyonluğu sığdıran İspanya, evet gerçekten uyumlu, keyifli, değerli ve çok farklı bir yerde duran büyük takım. Ama İspanya'nın o farklılığının gerisinde yatan iki isim de başta Xavi ve sonra da Iniesta.

Şimdi size Xavi ile ilgili birkaç çarpıcı not iletayım. Şampiyonanın en fazla pas veren oyuncusu (699) Xavi. Biliyor musunuz, bu rakam şampiyonanın tek yenilgisiz takımı Yeni Zelanda'nın toplam pas sayısından (663) daha çok! Yeni Zelanda gruplarda oynadığı üç maçta, düşünün bir Xavi kadar olamamış. Ve onun isabetli pas oranı yüzde 61'de kalırken, Xavi yüzde 81,3'ü yakalamış. Dahası var... Bu kadar top kullanan ve kendisine 14 kez faul yapılan adam, hiç tepki vermez mi? Xavi yalnızca 1 kez faul yapmış. Ve ve ve... Tam 80 kilometre 20 metrelik mesafeyi, 38 kilometresi toplu koşu yaparak kat etmiş. Şampiyonanın en fazla koşan oyuncusu da Xavi olmuş!

Şöyle bir düşünüyorum ve sözümona "yıldız" diye pazarlanan oyuncularımıza bakıyorum da... Xavi hayranlığım bir kat daha artıyor.

Suarez'den ders alın

-Daldan dala atlayacağım. Konu bize dönmüşken, bir de transfer pazarına uğrayacağım. Şimdilerde dillerden düşmeyen isim Quaresma. Her ne kadar kulübünde verimsiz bir sezon geçirse ve Portekiz Milli Takımı'na çağırılmasa da Beşiktaş'ta asrın transferi olarak sunulan Quaresma, aslında biraz da bizim popülist transfer kültürümüzün bir yansıması. Bunu Quaresma'nın alınışını eleştirmek anlamında yazmıyorum. Eleştirim daha farklı bir konuda. Bizde genelde kariyerinin son durağına gelmiş ya da yaklaşmış popüler oyunculara ciddi paralar ödenir ve çoğu kere hem beklenen verim sağlanamaz hem de bu tür oyuncuları göndermeye kalktığınızda pek alıcısı olmaz. Vermek istediğim örnek Suarez. Şu an 23 yaşında. Groningen onu keşfedip kadrosuna kattığında 18 yaşını yeni bitirmiş ve Nacional formasıyla Uruguay'da 29 maçta 12 gol atmıştı. 800 bin Euro'ya Groningen'e geldi, bir sezon oynadı, 7,5 milyon Euro bonservis bedeliyle Ajax'a geçti. 3 sezon boyunca ligde 107 maçta 74, toplamda 132 maçta 97 gol attı. Şu anki fiyatı 35 milyon Euro. Yani dört yıl öncesinin yaklaşık 44 katı. Transfer yaptın mı böyle oyuncu alacaksın. Emekliliği için gün sayan değil, yeni ufuk

arayan, kariyerinin başında yıldız adayını kadrone katacaksın. Peki bizde bunu yapan var mı? Ya da Suarez örneğinden ders alan?

Bak şu kasabın yaptığına

İspanya'dan söz etmişken, biraz ders almamız gereken konulara da değinmeliyim.

Mesela Yeniköy Kasabı'na!

Dünyada şu an kariyeri çok ayrı yerde duran iki teknik adam var. Biri Lippi... 1996'da Şampiyonlar Ligi, Süper Kupa ve ardından da Kıtalararası Dünya Şampiyonluğu'nu Juventus'la kazanan, 2006'da İtalya'yı şampiyon yapan Lippi. Diğeri de Del Bosque.

Real Madrid'le kulüpler, İspanya ile ülkeler kategorisinde dünya şampiyonlukları yaşayan ve gerçekten çok saygı duyulması gereken bir isim olan Del Bosque.

Düşünün, bu Del Bosque'yi karalamak için bu ülkede denmedik lâf bırakılmadı. Ve adamcağıza "Yeniköy Kasabı" diye lakap takıldı. Hani o Yeniköy kasabıysa, ona bu adla hitap edenlerden sığır çobanı bile olmaz diyeceğim de... Terbiyem elvermiyor! Tıpkı stajyer antrenör diye şutladığımız Löw gibi... Del Bosque de bize başucu kitabı olarak saklamamız gereken bir ders verdi. Lâkin anlamasını bilirsek.

Şampiyon İspanya, kazanan Türk hakemliği

Artık yazıya nokta koymanın zamanı. Ama bir hatırlatmayı da yaparak. Bu dünya şampiyonası, futbolumuzda en çok kimin işine yaradı dersiniz?

Bana göre hakemlerimizin. Öylesine hatalar yapıldı... Öyle garip kararlar verildi ki... Final dahil, neredeyse her maç Türk hakemliği adına çok önemli kazanımları getirdi. Sanırım bundan böyle, "yabancı hakem isteriz" demeçlerine pek rastlayamayacağız! Hakem eleştirilerinde de biraz insafli davranacağız. Bizim 302 maçlık lig maratonunun tümünde yaşadığımız hataları, dünya şampiyonasını yöneten hakemler maşallah 64 maça sığdırdı. Şampiyona adına tabii ki kötü oldu. Lâkin acımasız hakem eleştirilerinin yapıldığı ülkemiz için, fevkalade yerinde bir örnek oldu. Tabii balık hafızalı davranmaz ve yine ders almayı becerebilirsek.

Hâlâ mı çift santrfor?

Yine bizden devam ediyorum. Ligde en çok tartışılan konulardan biri de neydi? Tek santrfor oynanır mı? Bakın dünya şampiyonasına, kaç takım çift santrforla oynadı? Bu o kadar anlamsız, boş, hatta cahilce bir tartışma ki. Bu şampiyonadan sonra, umarım bu tartışmaların sahipleri, futbolun artık çok farklı bir iklimde olduğunu anlamıştır. Tek santrforla oynamak, hücumda güçsüz kalmak, rakip savunmayı rahatlatmak, golün uzağında durmak değil. Aksine, orta alan oyuncularıyla bir yandan kontrolü elde tutmak, diğer yandan çok sayıda hücumcuyla alanı daha verimli kullanmak. Kupanın istatistiklerine göz atın. Goller santrforlardan mı gelmiş, yoksa orta alan oyuncularından mı?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beşiktaş farklı gidiyor

Zeki Çol 2010.07.23

Beşiktaş, turu Vikingur'la eşleştigi anda atlamıştı. Zira iki takım arasında kıyaslanmayacak ve futbolun azizliğine uğrama olasılığının dahi bulunmadığı ölçüde güç, kalite, deneyim farkı vardı.

Nitekim daha İstanbul'daki ilk raund, bu eşleşmenin formalite gereği oynanması zorunlu maçları içerdiğini ortaya koydu. Vikingur, tıpkı o karşılaşmada olduğu gibi, dün akşamki rövanşta da Beşiktaş'a antrenman bile veremedi. Yine fark yedi ve bu defa doğru dürüst kaleye bile gidemedi.

34. dakikaya gelindiğinde ekrana yansıyan bir istatistik, aslında maçın seyrini özetleyecek türdendi. Beşiktaş o ana dek rakip kaleye 16 şut atmış, 8'inde isabet kaydetmişti. Vikingur'un ise bırakın kaleyi bulmayı, auta giden tek şutu da yoktu. Ve o sırada skor 3-0'dı.

Henüz 3. dakikada Ekrem ile başlayan gol sağanağı, 10. dakikada Nihat, 32. ve 44. dakikada Bobo'nun gollerıyla ilk yarı sonunda tabelaya 4-0'lık skorun asılmasını sağlıyordu.

Sahanın her bölgesinde hiç zorlanmadan üstünlük kuran Beşiktaş, baştan sona atak, etkili oynadı. Oyunun temposunu dilediği gibi yönlendirdi. Önce skor avantajını, sonra farkı yakaladı. Ancak buna karşın oyundan hiç kopmadı. Zaten en önemli artılarından biri buydu. Ve bu, Schuster'in oluşturduğu takım içi rekabetin Beşiktaş'ın oyununa, ligde de pozitif yansımalarını göreceğini sandığım katkılarının başındaydı.

Tabii ki Vikingur maçlarına bakıp Beşiktaş ile ilgili sağlıklı değerlendirmeler yapmak kolay değil. Çünkü Vikingur, ölçü teşkil edebilecek bir takım değil. Ama yine de Beşiktaş'ın geçen sezonla kıyaslanmayacak ölçüde hücum etkinliği sağlamaya yöneldiğini söylemek olası. Quaresma'nın katılımıyla Beşiktaş, kanat oyunundaki yetersizliği aşmaya aday. Ancak bunu çok daha etkili hale dönüştürebilmesi için beklerinin hücumdaki verimlerini artırması da şart. Nihat'ta çok önemli aşama var. Bir kere güçlü, istekli ve katılımcı. İki maçta da gol atması moral ve güven olarak Nihat'ı olumlu etkileyecek. Herkes Quaresma'dan söz ediyor. Evet Quaresma, hele iç sahada tribün coşkusunu daha da artıracak estetik katkıları yapabilecek bir oyuncu. Lakin Nihat da skora yapacağı katkılarla Beşiktaş'ı taşıyacak oyuncu. Delgado'yu dün beğendim. Erhan'ı da. Biri kötü sezon geçiren, diğeri sakatlık nedeniyle oynayamayan, öteki kiralık gönderilen bu üç oyuncuya şu anki performanslarıyla bir tür yeni transfer gözüyle bakarsanız, Beşiktaş'ın geçen sezona oranla ne denli kazanımlar içerisinde olduğunu görebilirsiniz.

Bu sezon diri, istekli, tempolu, mücadeleci ve hücum gücü yüksek bir Beşiktaş seyredeceğiz diye düşünüyorum. Ama kesin yargıya varmadan önce bir de Victoria Pilsen maçlarını görelim derim. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Guti sezonun transferi

Zeki Çol 2010.07.28

Beşiktaş, çok önemli bir hamleyi yaptı. Quaresma'dan sonra, Guti'yi de aldı. Her ne kadar kariyerinin son durağına gelmiş olsa da Guti, öteden beri büyük bir keyifle izlediğim, saha içerisindeki duruşuna, oyun zekâsına, performansına büyük saygı duyduğum, gerçekten çok özel bir oyuncu.

Bana göre, bu sezon Süper Lig'de yapılmış en etkileyici transfer. Uzun uzadıya Guti'yi anlatmanın gereği yok. CV'sine baktığınızda Real Madrid'de 15 yıllık profesyonel yaşamında oynadığı 541 maç, attığı 77 gol zaten onun kalitesini anlatmaya yetiyor. Real Madrid ile kazanılan 3 Şampiyonlar Ligi, 2 Kıtalararası, 1 Avrupa Süper

Kupası, 5 lig, 4 İspanya Süper Kupası da o kariyerin ne denli görkemli, ne denli saygın, ne denli güçlü olduğunu teyit ediyor.

Guti, olağan koşullarda yalnızca Beşiktaş'a değil, Süper Lig'e de farklı bir lezzet katacak. İnanıyorum ki, onu izleyenler bu sezon futboldan ayrı bir keyif alacak. Guti'li, Quaresma'lı, Nihat'lı Beşiktaş, Schuster gibi takımına pozitif oynamayı prensip edindiren futbol fenomeninin yönetiminde ve özellikle de hücumla dönük oyunda ligin en heyecan veren takımlarının başında olacak. Hele hele bir de üst düzey santrfor alınır.

Ders alınacak vedalaşma

Real Madrid'in, pazar günü Guti, pazartesi günü de Raul için düzenlediği veda törenlerini bilmem izlediniz mi?

Beni çok etkileyen o törenlerde, evet duygusal anlar da var. Ama gözyaşlarını tutamayan Guti ile Raul'un hüznü vedalarının ana teması, bu duygusal sahnelerle sınırlı değil.

O vedalarda oyuncuya verilen değer var. Duyulan saygı var. Ödenmeye çalışılan vefa borcu var. Ve bizim kulüp kültürlerimize ne yazık ki hiç yansımayan ölçüde, onları yeni hayatlarına övgüyle, taltifle uğurlama var.

Guti'yi almak, elbette bir yönetim başarısı. Lâkin üst düzey bir oyuncuyu transfer etmek, takımını güçlendirmek, kulübün prestijini artırmak, kombine satışı, ürün pazarlaması derken parasal girdileri fazlaştırmakla iş bitmiyor ki.

Bir de futbolun şu bir türlü içselleştiremediğimiz kültür tarafı var.

Keşke Real Madrid'den ya da o kırattaki Avrupa devlerinden oyuncu transfer ederken, biraz da kulüp kültürü transferini yapabilesek!

Önceki akşam, alışlagelmiş karşılama törenlerinin birinde ekrandan Guti'yi izledim. "Nereye geldim" dercesine şaşkın, ürkek arabaya gitmeye çalışırken.

Bu tür karşılama, biraz Şarklı davransak ve abartılı gösterilerde bulunsak da geleni etkileyecek biçimde yapmayı iyi beceriyoruz.

Ama dikkat edin o gelenlerin hiçbirini aynı coşku, aynı kalabalık, aynı sevgi gösterisiyle uğurlayamıyoruz.

Hatta çoğunu, giderlerken adeta arkalarından teneke çalıp kovalıyoruz.

Aslında sorunumuz da bu zaten.

"Hoş geldin" derken sımsıcak oluyor, "güle güle" zamanı geldiğinde buz kesiliyoruz! Hadi itiraf edelim, çoğunun arkasından demedik lâf da bırakmıyoruz.

Bunda sizce de bir gariplik yok mu?

Tabii ki var.

Fakat o garipliği oluşturan da büyük ölçüde kulüp.

Yerlisinde de yabancısında da... Öküz öldüğünde ortaklık bitiyor bizim kulüp kültürümüzde.

Şike değil ama ahlâksızlık

-22 yıl öncesine götüreceğim sizi. 1987-88 sezonuna... Ve 22 Mayıs gününe. Galatasaray şampiyonluğu çoktan garantilemiş... Adana Demir-spor da küme düşmüş. Ligin son maçı... Adana'nın kavurucu sıcağı... Isı 35 derece. Buna rağmen tribünler tıklım tıklım dolu. İki takımın da artık bir iddiası yok. Ancak Tanju Çolak bir rekoru kovalıyor. O ana dek 37 golü var. 1962-63 sezonunda 38 golle tüm zamanların en iyisi olan Metin Oktay'ı sadece bir gol attığında yakalayacak. İki gol atarsa geçecek. Oyunun 22. dakikası... Prekazi kendi alanından aldığı topla hareketleniyor. Ceza alanına derin bir pas. Tanju, B. Ümit ve Gürcan'ın arasından yükseliyor... Bir kafa ve top ağlarda... Rekor o an egale edilmiş durumda. Kırılması için Tanju'nun bir gole daha gereksinimi var. G.Saray bastırıyor. Topu alan, çoğu pozisyonda kafasını kaldırıp Tanju'yu arıyor. Bu arada, ilk yarının bitimine doğru Prekazi skoru 2-0'a taşıyor. Ve 54. dakikaya geliniyor. Yusuf, Arif'in verdiği pasla ceza alanına giriyor. Vuruyor, şutu kaleci Fatih çeliyor. Yusuf topla tekrar ve boş durumda buluşuyor. Kale çizgisinin üzerinde bekliyor. Dokunsa golü o yapacak. Dönüyor, Tanju'yu arıyor. "Gel" diye çağırıyor. "Vur" diye önünü açıyor. Ve Tanju rekora ulaşıyor. G.Saray'ın 5-0 kazandığı, puanını 90'a, en yakın takipçisi Beşiktaş'la arasındaki farkı 12 puana çıkardığı o maç, bu sahnesiyle lig tarihinin unutulmazları arasına giriyor.

Ve bitim anından birkaç dakika sonra, bir başka unutulmaz olay yaşanıyor. Tribünden maçı izleyen "Taçsız Kral" merhum Metin Oktay sahaya iniyor. Tanju'yu yanaklarından öperek kutluyor.

O dönemi yaşayanlar iyi anımsar. Medya dâhil, neredeyse hiç kimse bu olayı sorgulamamıştı. O golün, o rekorun ne denli etik olduğunu kimse tartışmamış, aksine büyük çoğunluk Yusuf'u özverisinden dolayı alkışlamıştı.

Formula 1'in Hockenheim ayağını izledikten sonra, birden bu olayı anımsadım.

Kimilerinin "şike" yaftasını yapıştırdığı, Ferrari ekibinin ihraç edilmesini istediği, şu Felipe Massa'nın takım arkadaşı Fernando Alonso'ya telsizden gelen talimatla yol verdiği ve onu birinci yaptığı yarıştan sonra.

Adana'daki golde Yusuf'un gönüllü bir eylemi vardı. Hockenheim'da ise Massa'nın zorunlu eylemi!

Hiç kuşku yok, Massa'yı o mecburiyete iten Ferrari Mühendisi Rob Snedley'nin "Alonso'dan yavaş" talimatı, son derece çirkindi.

İlginçtir, yine Almanya Grand Prix'sinde ve yine Ferrari pilotları, 2002'de benzer bir uygulamayı yapmıştı. Barrichello, yarışın sonlarında sağa çekilip takım arkadaşına yol vermiş, Michael Schumacher birinciliği bu sayede almıştı. O günden itibaren de Formula 1'de takım emirleri yasaklanmıştı.

Ferrari ekibi bu yasağa da uymadı.

Peki, bu bir şike miydi?

Bence pek değildi.

Neden değildi? Çünkü takım sıralamasının sonucuna katkısı yoktu. Ha birinci Alonso, ikinci Massa olmuş... Ha birinci Massa, ikinci Alonso. İki pilot da aynı takımın elemanıydı ve Ferrari takımının alacağı puan zaten değişmeyecekti.

Ancak bu, asla sportif bir davranış değildi. Evet, etik değerler de çiğnenmişti. Ama daha önemlisi Ferrari, kendi pilotunun emeğine, performansına, başarısına saygı duymamış ve ahlâksızlık yapmıştı.

Bunun mutlaka ağır bir bedeli olmalı. Yarış sonrası hakemlerin verdiği 100 bin dolarlık ceza, anı kurtarmaktan öte bir şey değil.

Etik değerlere sahip ıkılacaksa... Sporcunun kişiliği, emeiği, performansına saygı duyulacaksa... Ekonomik çıkarların cenderesine sıkıştırılıp her geçen gün biraz daha yozlaştırılan spor, biraz olsun üzerine bulaşan kirlilikten uzak tutulacaksa... Ferrari'nin, uzun yıllar akıllardan çıkmayacak ve tüm spor dallarına da ders olacak ağırlıkta bir ceza alması şart.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Oyun kötü ama skor mkemmел

Zeki ol 2010.07.29

Hemen belirteyim, bu oyuna bu skor tek kelimeyle mkemmел! Fenerbahçe öylesine kötü savunma yaptı, öylesine pozisyonlar verdi ki...

Young Boys biraz becerikli, biraz şanslı olsa ve Volkan hele ikinci yarıdaki o kurtarışları yapmasa Fenerbahçe için tur şansı bu maçta biterdi. Young Boys,  topunun direktten döndüğü oyunda, Fenerbahçe savunmasını adeta kevgire çevirdi. Ve Fenerbahçe, uzun zamandır bir rakibe ilk kez bu kadar çok sayıda pozisyon verdi.

Futbolda hücum-savunma dengelerini kurabildiğinizde ve tabii ki saha içerisindeki doğru yere yerleştiğinizde iyi oynama şansını yakalayabilirsiniz. F.Bahçe bunu yapamadı. Üstelik maçın daha ilk dakikasından itibaren aldığı uyarılara karşın yapamadı. Çünkü öncelikle orta alanda oyunu tutamadı. Top ayaklarına geldiğinde ya da hücuma çıkıldığında oyuna katılan Alex ve Stoch, bu bölgede takım savunmasına katkı sağlayamadı. Kazım, oyunda kaldığı sürede vasatı aşamadı. Cristian'ın varlığıyla yokluğu belli olmadı ve oyunun en stratejik bölgesini Fenerbahçe rakibe kaptırdı. İlk 2 dakikada Degen ve Dubai'nin savunmanın arkasına sarkıp kaçırdıkları fırsatlar, aslında çok önemli uyarılardı. Lakin Fenerbahçe bu uyarıları da dikkate almadı. 4. dakikanın bitim anında Stoch'la başlayan, Kazım'la devam eden, Gökhan nal'la olgunlaşan ve Emre'nin şık vuruşuyla yakalanan skor avantajı, mkemmел bir kombinasyonun ürünüydü. Ancak Fenerbahçe, sorunlu takım savunmasına karşın o golün de rahatetini yaşadı. Oyunu kendi bölgesinde kabullenip en azından 10-15 dakika soğutması gerekirken, yine istifini bozmadı.

Dubai, Suter, Degen, Luli'in başlattığı ataklarda kalesi önünde önemli boşluklar oluşturdu. 18. dakikada Dudar bomboş durumda kafayı vurdu, rakip beraberliği yakaladı. Sonrasında oyunun şekli daha da değişti. Zaten yüksek toplarda etkisiz, cepheden yapılan ataklarda ağır ve yetersiz kalan savunma neredeyse delik deşik oldu. Young Boys, akıl almaz goller kaçırdı. Darmadağın bir görüntü veren, takım savunmasını bir türlü beceremeyen ve yediği baskıyı kırmakta zorlanan Fenerbahçe, 41. dakikada Stoch'un nefis golüyle yine ne geçti. Ama gelin görün ki iki dakika sonra Kazım alışılagelmiş sorumsuzluklarından birini daha yaptı, ikinci sarı kartını gördü ve Fenerbahçe 10 kişi kaldı.

İkinci yarıda eksik oyunun getirdiği handikabı, Fenerbahçe biraz olsun takım savunması yapması gerektiğini anımsayarak aşmaya çalıştı. Oyunu kendi alanında kabullendi, çok adamla kalesini savundu, hücumu hiç düşünmedi. Young Boys, hele son 20 dakikada küçümsenmeyecek pozisyonlar buldu. Volkan yerinde müdahalelerle gole izin vermedi. Bu bölümde şans da Fenerbahçe'den yanaydı. Young Boys'un iki şutu direktten döndü. 89. dakikada kazanılan penaltıyı Costanza gole çevirdi ve ma berabere bitti.

Bu skor, ilk bakışta kuşkusuz avantaj. Ancak rvanşın kolay geçeceğini de kimse zannetmesin. Deplasmanda alınan iki goll beraberliğe karşın Fenerbahçe için tur kapısı aralanmış değil. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fener erken söndü

Zeki Çol 2010.08.05

Kötü de değil, sapır sapır dökülen bir Fenerbahçe izledik dün. Tıpkı, ilk maçtaki gibi... Oradaki fark, Fenerbahçe'nin ilk yarıda iki kez kaleye gitmesi ve iki gol atmasıydı. Bu defa Fenerbahçe kaleye gitmekte dahi zorlandı. Ve ne acıdır ki sadece ilk devrenin uzatma bölümünde, Dia'nın olgunlaştırmayı beceremediği atakta rakip kale önünde biraz olsun yürek hoplatan bir pozisyon yakaladı.

Kalesinde yaşadığı tehlikenin sayısı ise küçümsenmeyecek ölçüde fazlaydı. Volkan, hele ilk devrenin ortalarına doğru kalesine atılan şutlara başarılı müdahaleler yapmasa, gol çok daha erken olacaktı.

Young Boys, daha başlangıçtan itibaren kontrolü ele aldı. Oyun stratejisi iyiydi. Saha içi yerleşmesi iyiydi. Takım savunması, hücum organizasyonu iyiydi. Orta alanda, yine zorlamadan üstünlük sağladı. Topa sahip olduğunda, gerideki üçlünün ortasındaki Affolter'i de bu bölgeye kaydırды. Sahada Sutter-Degen, ortada Doubai, Costanzo, soldan Lulic ile Fenerbahçe savunmasını hırpaladı.

Fenerbahçe'nin takım bütünlüğünün olmaması tabii ki en büyük handikabıydı. Oyunun boyu kısaltılamayınca zaten yetersiz kalan takım savunmasında çok önemli zaafılar yaşandı. Stoch, savunmaya destek veremedi. Dia, Alex, Gökhan Ünal'dan da destek gelmedi. Hal böyle olunca Fenerbahçe, özellikle kanatlardan önemli ataklar yedi. 40. dakikada savunmanın arkasına atılan topa Bienvena hamle yaptı. İlhan, müdahale edemedi ve gol geldi.

Aykut Kocaman, ikinci yarıya direnci artırmak, takım savunmasını güçlendirmek ve sahadaki mücadeleyi yoğunlaştırmak için Alex-Seçluk, Bekir-Gökhan Gönül değişiklikleri yaparak girdi. Fenerbahçe, biraz olsun toparlandı. Lakin 53. dakikada Stoch hakemi adatmaya yönelik hareketten ikinci sarı kartı görünce yine ilk maçtaki gibi takım on kişi kaldı. Dolayısıyla saha içindeki yerleşme de bozuldu. Devre başında Alex'in pozisyonuna çekilen Emre, bu defa sola kaydırıldı. Dakikalar ilerledikçe Fenerbahçe'nin bir başka sorunu daha belirdi. Oyun disiplini neredeyse tamamen bitti. Rakibe baskı uygulaması, oyunu karşı saha yıkması, kanat bindirmeleri yapması, dış şut atması gereken Fenerbahçe, bırakın bunları gerçekleştirmeyi, bir de atak yedikçe geriye dönemez hale geldi. Geri dörtlüyle öndeki oyuncular arasında çok geniş mesafeler bıraktı. Bu da Young Boys'un oyunu tutmasını kolaylaştırdı. Enteresandır; Fenerbahçe, maçı çevirmek için hiçbir şey yapamadı. Belki duran bir top, bir rastlantı gölü, bir büyük rakip hatasının sunacağı hediye dışında açıkçası bu Fenerbahçe'de beklenti de kalmadı. Derken, 81. dakikada umumi istek üzerine Semih oyuna girdi, Dia kenara geldi. Fenerbahçe, çift santrfora döndü. Ancak beklenen hücumla katılmadı, Stoch'un atıldığı, Dia'nın kenara alındığı oyunda, bu defa o santrforlara topu gönderecek oyuncu da kalmadı ve maçı Fenerbahçe yenilgiyle tamamladı. Şampiyonlar Ligi iddiasına, katıldığı ilk turda havlu attı. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bursaspor'un öncelikli rakibi unvanı

Zeki Çol 2010.08.11

Başarı, sorumlulukların artması, beklentilerin yükselmesini beraberinde getirir. Ve başarırken duyduğunuz haz, verdiğiniz keyif, belki pek farkına varamazsınız ama yeni bir başlangıçta en önemli handikaplarınızdan biri haline de geliverir.

Bursaspor'un bu sezon yaşayacağı en büyük sıkıntı, bence bu noktada başlayacak. Şampiyonluk, tatlı belası olacak. Yalnızca şampiyonluğa oynayacak takımlar değil, Süper Lig'deki tüm rakipler artık Bursaspor'u daha fazla önemseyecek. Şampiyona çelme takmak, şampiyondan puan almak için tüm ekipler, kaliteleri, kapasitelerine göre bu defa daha farklı stratejiler geliştirecek.

Mesela büyükler dışında kalanlar, daha sert, daha katı savunma yapıp, kontratakla gole gitmeyi deneyecek. Bu da kapalı savunmalar karşısında pozisyon üretmekte, gol bulmakta geçen sezonla kıyaslanmayacak ölçüde zorluk getirecek.

Hedefler ve sorumlulukların içerisine Şampiyonlar Ligi gibi tamamen yabancı olunan, çok farklı bir kulvarın eklenmesi, Bursaspor'un mental anlamda daha yoğun bir sürece girmesini de sağlayacak. Vederson, Stepanov, Insua, Steinert ve Nunez gibi ilk on birde oynamaya aday oyuncuların alınması, kuşkusuz Bursaspor'un kadro kalitesini ve derinliğini arttırdı. Ancak hazırlık dönemindeki maçlarda ve Süper Kupa'da Vederson dışındaki oyuncuların kullanılmaması, olası bir uyum sorununu da oluşturabilecek.

Oturmuş sistemi ve geçen sezon ortaya koyduğu takım oyunuyla önce sessiz, derinden giden, potaya girdiğinde biraz sarsılsa da sezonu, bir ilke imza atıp şampiyon bitiren Bursaspor'un, bu dönemdeki işi daha zor.

Şampiyonluk bu defa hiç de kolay değil. İlk üçün içerisinde olmak başarı. Şampiyonlar Ligi'nde gruptan çıkabilmek zor. Ama gerçekleşirse mükemmel.

Ligin nabzını tutan takımlardan birinin Bursaspor olacağını düşünüyorum. 'Yeni transferlerin uyumu erken gerçekleşirse Bursaspor zirve mücadelesine yine renk, zevk, keyif katar' diyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

PAOK'u elerse, Fener'de işler yoluna girer

Zeki Çol 2010.08.11

Fenerbahçe, sorunlu bir sürecin içerisinde. Young Boys maçlarında yaşanan acz ve Şampiyonlar Ligi'ne henüz katılan ilk turda havlu atmak, aslında takımın içerisindeki sıkıntıların erkenden dışa vurumu.

Keyifsiz, isteksiz, ahenksiz, dirençsiz, disiplinsiz ve performans açısından çok yetersiz olan bazı oyuncular, yeni düzene karşı adeta pasif bir direniş içerisinde. Young Boys ayarında bir takımın, iki maçta da Fenerbahçe'yi madara etmesinin başka izahı olamaz.

Her ne kadar başkan her şeye hakim gözüke de Fenerbahçe'de uzunca bir süredir futbolcuya dayalı bir düzen var. Daum o düzeni bozmadığı, hatta düzenin kuklası olduğu için Fenerbahçe'yi taşıyamamıştı. Şimdi Aykut Kocaman, bir sezonluk gözlemlerinin de katkısıyla değişim peşinde. Fenerbahçe'nin yalnızca oyun

felsefesini değil, takım olma sürecinde oyuncuların profesyonel yetersizliklerinden kaynaklanan tutum, davranış ve duruşlarını da daha farklı bir çizgiye taşımayı hedefliyor.

Şu aşamada bu, bir anlamda arı kovanına çomak sokmak gibi bir şey. Nitekim, bugünlerde Kocaman da eli yüzü şiş dolaşıyor! Bu durumun fazla süreceğini sanmıyorum. Fenerbahçe'nin sorunlu bir hamilelik dönemi yaşadığını düşünüyorum. Düşük olursa Fenerbahçe geleceğini kaybeder. Ağrıya, sancıya katlanıp doğumu gerçekleştirebilirse çok önemli kazanımları elde eder. Yönetim ile camianın samimi ve sabırlı destekleri bu aşamada çok önemli.

Aykut Kocaman, yalnızca saygın duruşuyla değil, bilgisi, birikimi, futbol felsefesiyle Fenerbahçe'yi uzun vadede hedeflediği kalıcı başarılarla taşıyacak yeterlilikte bir teknik adam. Bugünlerde takımla arasında senkron kayması var. Gerekirse radikal kararları da alıp, bu sancılı süreci en az hasarla aşabilmesi önemli.

Fenerbahçe, evet çok kötü bir başlangıç yaptı. Ancak bundan daha kötü de olamaz. Transferlerin zamanında yapılamaması, bu sürecin bir başka olumsuz yanı.

Önümüzde çok kritik bir eşik var. PAOK'a elenirse Fenerbahçe'de deprem olur. Ben, tüm olumsuz görüntüsüne karşın Fenerbahçe'nin PAOK'u eleyeceğini sanıyorum. Lig ayrı bir kulvar. Ve o kulvarda Fenerbahçe her zaman ipi göğüslemeye potansiyel aday. Peki bu defa ne yapabilir? Sorunun cevabını vermek için, ekim sonunu görmekte yarar var. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Savunmayı bilmezsen kazanamazsın

Zeki Çol 2010.08.15

Futbolun yadsınmaz bir gerçeği var. Rakip kim olursa olsun, eğer savunma yapmayı bilmiyorsanız, bu oyunda kazanmanız hiç de kolay değil.

Şöyle bir G.Saray'ın başlangıç kadrosuna bakıyorum. Ali Turan, Neill, Servet ve Hakan Balta zaten savunma oyuncusu. Önlerindeki Mustafa, Cana ile Ayhan da savunma karakterli oyuncular. Yani kaleci dışındaki 10 oyuncunun 7'si tek tek baktığınızda savunmacı özelliği taşıyor. Buna karşın G.Saray savunma yapmayı bilmiyor!

Peki o zaman sorun nerede? Oyuncularda mı, yoksa tıpkı geçen sezon da olduğu gibi, bu sezonun en azından başlangıç aşamasında bir türlü oturtmayı beceremeyen Rijkaard'da mı?

Ben, evet oyuncuların takım savunmasında, özellikle pozisyon almakta sorunlu olduklarını düşünüyorum. Ancak asıl sorunun Rijkaard'dan kaynaklandığını belirtmekte de yarar görüyorum.

Bir G.Saray düşünün, henüz 7. dakikada öne geçmesine karşın, sırf savunmasında oluşan zaaflardan dolayı golleri yiyor ve maçı kaybediyor. Hele 2-1'in ardından orta alanda ve arka alanda komik hatalar yapıyor. Sivasspor, skor avantajını yakaladıktan sonra hücumda biraz çoğalabilse ya da Mehmet-Ceyhun ikilisi daha iyi anlaşp final paslarında doğru tercihler yapabilse G.Saray lige yalnızca kötü başlamakla kalmayacak, Sivas'tan bir de fark yiyip dönecekti.

Şurası kesin... Bu savunma anlayışıyla G.Saray'ın yalnızca ligde değil, UEFA Avrupa Ligi'nde de işi zor.

Sezon başı olmasına karşın beklenenden daha tempolu ve mücadeleci bir oyun izledik.

G.Saray başlangıç bölümünde iyiydi. Sivasspor, dengeyi yenik duruma düşmesine karşın kısa sürede sağladı. Orta alanda iyi mücadele etti. Diriydi, istekliydi ve takım olarak kazanmaya inanmıştı. Yeni transferlerinden Bruno Zita, özellikle ilk yarıda etkili oynadı. Ceyhun iki golün pasını verdi. Yorulana dek takımını iyi yönetti.

G.Saray, beraberlik golünden sonra takım birlikteliğini yitirdi. Savunma-hücum dengesi bozuldu. Yenik duruma düşünce, bu defa oyun disiplini kaybettiler. Rijkaard'ın yaptığı değişiklikler fayda vermedi. 61. dakikada Mehmet Batdal'ı oyuna aldı. Ama G.Saray kanatlardan gelmeyi beceremedi. 79. dakikada Baros oyuna girince çift santrfora döndü. Yine kanatlar işletilemedi. Son 15 dakikada, ceza alanı içerisine oyun organizasyonu değil, doldur boşaltla girmek istenildi. O da sonucu değiştirmede. Savunma güvenliğinin iyice dışlandığı bu bölümde Galatasaray, rakibine neredeyse her dönen topta gol girişiminde bulunmak fırsatını verdi. Sonuçta lige başlangıç maçını, hiç beklemediği şekilde kaybetti.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe ezdi, geçti

Zeki Çol 2010.08.16

Alex, her defasında ve yıllardır teknik adamlara mesaj gönderiyor, 'Semih büyük golcü' diyor.... Ve saha içerisinde onunla çok iyi anlaştığını söylüyor.

Çünkü Alex, Semih'le futbolda aynı dili konuşuyor. Topla buluştuğunda, Semih'in nasıl da savunmanın kör noktasına hareketlendiğini, tek vuruşları nedenli ustalıkla yaptığını iyi biliyor. Bu takımdaki ruh ikizinin Semih olduğunu, birbirlerini çok iyi tamamladıklarını da biliyor.

Dün... Alex'in araya bıraktığı topa Semih'in yaptığı koşuyu ve gol vuruşunu gözünüzün önüne getirin... Tabii Semih'in Alex'e attırdığı golü de.

Önceki sezonki Aragones, geçen sezonki Daum inatları ve Güiza ısrarları yaşanmasa Semih, bugünlerde tartışılan santrfor mu olurdu? Ve bir dönemler gol krallıklarına imza atmış üç santrforu dururken, Fenerbahçe günler boyu Niang'ın peşinden mi koştururdu?

Alex ve Semih ikilisi ile başlayan, Gökhan Gönül'ün etkili kanat bindirmeleriyle devam eden Fenerbahçe fırtınası daha 28. dakikaya girilirken skor tabelasında 4 farklı bir üstünlüğü getirdi. Fenerbahçe, daha başlangıçta kontrolü eline aldı. Kanatları çok verimli kullandı. Antalyaspor'u kendi alanından çıkarmadı. Rakibini gol sağanağına tutup, henüz yarım saat dolmadan maçı kopardı.

Tabii ki F.Bahçe'nin atak, etkili, bol pozisyonlu ve çok gollü futboluna Antalyaspor'un büyük katkısı da vardı.

Geçen sezonun, dinamik ve pozitif futbol oynayan takımlarından biri olan Antalyaspor, bu sezon kadrosunda radikal değişiklikler yapmıştı. Kaleci Ömer sakattı ve yerine maç deneyimi olmayan Polat oynamaktaydı. Geri dörtlü tümüyle değişmişti. Erkan, Radaljic, Tuna, İlkem yeni oyuncular. Öndeki üçlünün ikisi, Proment ile Deniz de Antalyaspor'a yeni katılmışlardı. En kritik bölgelerde tamamen yeni oyuncuları kullanmanın bedeli ağır oldu. Oyunsuz savunma. Yetersiz orta saha Fenerbahçe atakları karşısında önce bocaladı, ardından kısa sürede dağıldı.

Sağdan Gökhan Gönül, soldan Dos Santos ile gelen bindirmelere ortadan Alex'in istekli ve etkili oyunu da eklenince, Fenerbahçe hele bu sıkıntılı süreçte rüyasında görse inanmakta zorlanacağı bir verimliliği yakaladı. Takım olarak iyi oynadı. Maç bir ara ağır siklet-sinek siklet boks maçı görüntüsünü andırmaya başladı. Çünkü sahada çok belirgin orantısız güç kullanımı vardı. Antalyaspor darmadağınktı. Fenerbahçe ise attıkça coşmakta, coştukça koşturmakta, koşturmakta, futbol keyfi sunmaktaydı. Bu güzellikler ilk yarının tümüne yansdı.

İkinci yarıda Fenerbahçe oyunu rölantiye aldı. Biraz PAOK maçını düşündü. Biraz da skoru yeterli gördü. Kontrol yine ondaydı. Sonuçta farklı bir başlangıçla ligdeki ilk maçını çok rahat kazandı. Ama en az onun kadar önemlisi, Alex'in keyfi yerine geldi. Ve Fenerbahçe yeniden Semih'i kazandı.

Son noktayı koymadan önce bir hatırlatma yapmakta fayda görüyorum, bu maç hiçbir şeyin ölçüsü değil. Çünkü F.Bahçe, karşısında Antalyaspor kolaylığında bir rakibi ne ligde ne de UEFA Avrupa Ligi'nde bulabilir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şampiyon vasat oynadı 3 puanla başladı

Zeki Çol 2010.08.17

Konyaspor'un direnci 41 dakika sürdü. Maçın başlamasıyla birlikte oyunu kendi alanında kabullenen Konyaspor, çok adamlı ve dinamik bir savunmayla Bursaspor ataklarını zorlanmadan durdurdu. Sürekli alan daralttı, rakibin oyununu bozmaya çalıştı ve uzun süre bunda başarılı da oldu.

Oyuna hakim olmasına karşın Bursaspor, özellikle ilk yarım saatte ne tempoyu artıracı, ne de etkili atak yapabili. En verimli olduğu kanatlarda, Konyaspor'un kademeli savunmasıyla karşılaşınca kenar ortaları atamadı. Dış şut denemedi. Kısır, verimsiz, pozisyonuz kaldı.

İlk yarım saatin ardından stoperlerini de öne çıkararak oynamaya yönelen Bursaspor, gerekli tempoyu ve baskıyı ancak o bölümün ardından sağlayabildi. 35. dakikada Nunez ile ilk önemli tehlikeyi oluşturdu. Ozan İpek'in soldan yaptığı ortaya Nunez iyi vuramadı. İki dakika sonra Vederson ceza alanı dışından kaleyi yokladı. Gökhan, üzerine gelen sert şutu iyi yer tutarak çıkardı.

Hücumu neredeyse hiç düşünmeyen, sadece duran toplarda rakip kalede çoğalabilen Konyaspor, bu denemelerinden birinde geride az adamla yakalandı. Nunez'in verdiği pasla sol çizgiye paralel buluşan Sercan, süratini de kullanarak ceza alanına daldı. Beceri dolu bir gol attı ve takımını rahatlatı.

Baştan beri kalabalık savunma yapan Konyaspor, ilginçtir üstelik deplasmanda bu kontratak golüyle yenik duruma düştü.

Ziya Doğan, hücum gücünü artırmak için takımını ikinci yarıya iki değişiklik yaparak başlattı. Hakan'ın yerine Erdal'ı, Veli'nin yerine Lieteva'yı oyuna aldı. Bu değişiklikler Konyaspor'u biraz olsun kıpırdattı. İlk yarıda kaleye gidemeyen konuk ekip, bu defa pozisyon üreterek beraberlik aradı. Ancak yakaladığı az sayıda pozisyonundan faydalanamadı.

Bursaspor ise tıpkı ilk yarım saatte olduğu gibi yine temposuz oynadı. Pozisyon üretmekte zorlandı. Pas trafiği kurmakta, pozisyon üretmekte zorlandı. Bu yarının en olumlu hareketi, Nunez'in 70. dakikada direktten dönen rövaşatıydı.

Keyifsiz bir oyun oldu. İki takım da futbol adına sahaya fazlaca bir şey koyamadı. Sonuçta şampiyon, lige vasat bir oyunla 3 puan alarak başladı. Nunez isabetli bir transfer olduğunu saha içerisinde sergilediği performansla kanıtladı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'İddialıyız' diyoruz habire yeniliyoruz!

Zeki Çol 2010.08.18

"İddialıyız" diyoruz. Ülkemizde yapılacak bir şampiyonada iddialı olmayı istiyoruz. Ama habire yeniliyoruz! Şu hazırlık maçlarının sonuçlarını gördükçe, açıkçası endişeleniyoruz.

Dünya Basketbol Şampiyonası 28 Ağustos'ta başlayacak, Milli Takım, Yunanistan, Rusya, Çin, Fildişi Sahilleri ve Porto Riko'nun da bulunduğu C Grubu'nda oynayacak.

Haftalardır süren bir hazırlık dönemindeyiz. İki turnuva oynadık... Bir turnuvada daha mücadele edeceğiz. Şu ana dek 7 maç yaptık, 5'ini kaybettik. İstanbul'daki Adidas Cup'ta İran ve Yeni Zelanda'yı farklı yendik, Sırbistan'a farklı yenildik. Aynı Sırbistan'la bir özel maç daha yaptık. Onu da kaybettik. Ardından Beko Süper Cup için Almanya'ya gittik. Litvanya, Hırvatistan ve Almanya'ya hepsinde de 10 sayının üzerinde farklarla maçları verdik.

Evet, adı üzerinde bu bir hazırlık dönemi. Eksiklerimizi göreceğiz, gidereceğiz. Oyun kalitemizi geliştireceğiz de... Son 5 maçını kaybeden bu takımı ne zaman toparlayacak ve şampiyonaya 10 gün kala nasıl düzeleceğiz?

Milli Takım'da bir şeylerin yanlış gittiği kesin. Dilerim bu Tanjeviç sevdasının, vefasının kurbanı olmayız! Ve dilerim Ankara'da çok farklı bir takımla karşılaşırız. Yoksa... O iddia lâfta, Tanjeviç tutkunları bir kez daha sınıfta kalır. Ve yazık olur bu takıma!

Transferin doğru zamanda yapılması makbuldür

Yöneticisiniz... Transfer sizin sorumluluğunuzda. Önce ne yaparsınız? Teknik adamı belirlersiniz. Sonra?

Birlikte, takımın eksiklerini saptarsınız. Oyun yapınıza, bütçenize, kulübünüzün koşullarına uygun adaylarla görüşmelere başlarsınız.

Eğer aynı teknik adamla devam edecekseniz, şanslı sayılırsınız. Çünkü yeni gelenin yapacağı belirlemelere kadar geçecek zamanı da kazanırsınız.

Transferde, hele de büyük kulüpseniz doğru olan nedir?

Hazırlık dönemi başlamadan önce transferi bitirmek... En azından büyük ölçüde gerçekleştirmek.

Bu niye önemlidir?

Hazırlık dönemi, eski ve yeni oyuncuların birbirini tanıması, anlaması, arkadaşlık bağı kurması, takımdaşlığın yaratılması, antrenmanlarda uygulanacak testlerden geçerek fizik kalitenin geliştirilmesi, taktik çalışmalarına katılınması, teknik adamın oyun felsefesinin kavranması, özel maçlarda birlikte oynama alışkanlığının yakalanması için önemlidir.

Bir de ne için önemlidir?

Ligden önce başlayan Avrupa kupaları elemelerini, gerektiğinde ideal kadroyla oynayıp hasarsız geçmek için önemlidir.

Peki, bunlar bizde niye doğru zamanlamalarla yapılmaz?

Yöneticiler transferi çok iyi bildiklerini zannettikleri, aslında popülizm peşinde koşmaktan öte pek de bir şey beceremedikleri için yapılmaz.

Şimdi şöyle bir dönüp, büyüklere göz atın.

Lig başladı. Bizimkiler hâlâ oyuncu peşinde!

Bu birkaç gün öncesinde gelenler ve yeni gelecekler, teknik adamı, takım arkadaşlarını, yaşayacakları kenti ne zaman tanıyacak, uyum sorununu nasıl aşacak ve gelir gelmez ne yarar sağlayacak? Sonucu üç aşağı beş yukarı kestirsem de merak ediyorum!

Colman bir başka oynuyor

Guti büyük usta. Saha içerisindeki duruşu, oyun görüşü, adam eksiltmede, top kullanmadaki becerisi, final paslarının yerini ve şiddetini belirlemedeki şaşmaz ölçüsüyle bu ligin tartışılmaz en özellikli, en deneyimli, en yeterliler sınıfının klas oyuncusu.

Alex de öyle... Her ne kadar zaman zaman koşturuyor, mücadele etmiyor, takım savunmasına katkıda bulunmuyor eleştirilerinin odağında tutulsa da Alex ligin bir başka büyük ustası. Oyuna kendisini verdiğinde Fenerbahçe'nin hücum organizasyonuna ve tabii ki skora ne denli katkılar yaptığını defalarca kanıtlamış bir futbol virtüözü. Yıllardır Alex, şimdilerde Guti'yle kalite özlemini gidermeye çalışan futbol taraftarlarına, bu sezon en az onlar kadar keyif verecek bir oyuncuyu dikkatle izlemelerini öneririm.

Üstelik oyunu iki yönüyle de oynamayı bilen bir usta da o. Colman'ın Bursaspor ile oynanan Süper Kupa maçında savunmanın arasına, arkasına attığı pasları bir hatırlayın. Ve Ankaragücü maçını da gözünüzün önüne taşıyın.

Bu sezonun en iyi çıkış yapacak oyuncularından biri Colman olursa da hiç şaşırmanın. Büyük bir zevkle Colman'ı izliyorum.

Futbol taraftarıysanız ve oyunun rengini, şeklini değiştiren bir başka ustayı izlemek istiyorsanız, Colman'a farklı bir gözle bakmanızı öneriyorum.

Sempatiden antipatiye

Galatasaray'da yaşanan transfer açmazları, belli ki Rijkaard'ın davranış biçimini bozmuş!

Sivasspor maçında gol öncesi hakemin faul kararına tepki verirken, Mesut Bakkal'ın yardımcısı Hayati Soydaş'la geçen sezondan kalma bir hesabı görmeye kalkması, ardından kendisini sakinleştirmek için yanına yaklaşan Ceyhun'u itmesi her şeyden önce sakinliği, beyefendiliği ve sempatik tavırlarıyla bilinen Rijkaard duruşuna yakışmadı.

Ya maç bitiminde söyledikleri? Servet'in, Hakan Balta'nın, Arda'nın 90 dakika oynatılması nedeniyle Hiddink'e gönderdiği sitemleri? Öyle ipe sapa gelmez, öyle boş, öyle anlamsız sözlerdi ki... Milli maç çarşamba günü oynandı. Aradan 72 saat geçti ve Servet, Hakan Balta, Arda Sivasspor karşısında forma giydi.

Rijkaard'ın, maçtan 48 saat geçtikten sonra, rejenerasyonunu yapmış, dinlenmiş ve doğru beslenmiş bir oyuncunun ikinci bir maça hazır olduğunu bilmesi gerekirdi. Böyle komik bir bahanenin arkasına sığınmak Rijkaard'a ne kazandırdı? Sadece antipati! Üstelik gülünç duruma düşerek oluşan bir antipati.

En kral kadro!

Gelin biraz fantezi yapalım. Niang geldi, Fenerbahçe'de kral sayısı 5'e yükseldi. Alex, Semih, Gökhan Ünal bizim ligin, Güiza İspanya Ligi'nin eski krallarıydı. Bu dörtlüye geçen sezonun Fransa kralı Niang katıldı. Ve Fenerbahçe ligin en kral kadrosunu oluşturdu!

En kral kadronun, eski kral teknik direktörü Aykut Kocaman'ın tatlı sorunu da işte bu katılımı eşzamanlı başladı. Semih, Antalyaspor maçında müthiş bir dönüş yaptı. İki gol attı, bir gol attırdı, mükemmel oynadı ve "Ben o formayı kimseye kaptırmam" mesajını yolladı.

Şimdi Fenerbahçe'de bir pozisyona dört aday, pardon bir taht için dört kralın kıyasıya mücadele vermesi gerekiyor. Her ne kadar, "Horozun çok olduğu yerde sabah geç olur" denilse de kral bir rekabet bizi bekleyecek sanırım!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

F.Bahçe, turu İstanbul'a bıraktı

Zeki Çol 2010.08.20

Selanik - İlk yarı bittiğinde, Fenerbahçe'nin kalesinde yediği bir gol ve rakibe verdiği üç önemli pozisyon vardı. Vierinho'nun 19. dakikada attığı gol, liginizde de sıkça gördüğümüz savunmadan dönen topu izlememek hatasıydı.

Bousaidi sağdan ortasını yapmış, savunma topu kafayla uzaklaştırmış, penaltı sahasının ters tarafında boş unutulmuş Vierinho sert vurmuş ve fileler havalanmıştı. Mehmet Topuz'un bulunması gereken bölgeydi burası. Ama Topuz, orada yoktu.

PAOK'un topla birlikte en hareketli oyuncusu Vierinho, birkaç dakika sonra savunmanın arkasına sarkmış, Volkan'ın üzerinden aşırılmış, vuruşu kötü olduğu için F.Bahçe bir gol daha yemekten kurtulmuştu. PAOK, aman aman bir futbol oynamıyordu. Ama F.Bahçe savunmasına orta alandan gerekli destek gelmediği için kanatları iyi kullanıyordu. O tehlikenin ardından, Salpingidis hamlede geç kalınca hepimize derin bir 'oh' çektiren bir golü daha da kaçırmıştı PAOK.

Başlangıçta tempoyu düşürmeye ve oyunu soğutmaya çalışan F.Bahçe, bu yarıda uyumsuzdu. Orta alan kontrolü tutamıyor, hücum organizasyonu zaten yapılamıyordu. Alex durgundu. Gökhan Gönül'ün sağdan yaptığı bindirmelerde ceza alanına atılan orta etkisizdi. Zira F.Bahçe önde çoğalamıyor, Semih yalnız kaldığı için PAOK savunması bu atakları zorlanmadan önlüyordu. Yalnızca Santos'un bir dış şutuyla kale yoklanabilmişti. Oyunun kalitesi düşüktü. Ancak PAOK, golün de verdiği moralle daha etkili gözüküyordu. Devre biterken F.Bahçe, bir büyük tehlikeyi daha yaşadı. Muslimoviç, Volkan'ı geçti, pozisyonu kaybeder gibi oldu, döndü, vurdu. Gökhan Gönül, belki de turu kurtaracak golü çizgiden çıkardı. Kötü savunma yapan ve kötü oynayan F.Bahçe için önemli tehlikelerin yaşandığı kötü bir ilk yarıydı bu.

İkinci yarıya Aykut Kocaman, Semih-Niang değişikliği yaparak, F.Bahçe de önde basarak başladı. Niang, hücumla belirgin bir hareketlilik getirdi. Mehmet Topuz'un frikiği, Selçuk'un şutunu kaleci çıkardı. 57. dakikada Niang'a yaptığı faul sonrası Vitolo, ikinci sarı kartını aldı, PAOK 10 kişi kaldı. Artık oyun iyice F.Bahçe'ye dönmüş gibiydi. F.Bahçe şimdi ilk yarıyla kıyaslanmayacak ölçüde toparlanmış ve oyunu neredeyse karşı alana yıkmıştı. Alex'in frikiği, bu bölümde öne daha çok çıkarak oynayan Selçuk'un vuruşunu da PAOK kalecisi önledi. Aykut Kocaman, hücumu güçlendirmek için 70. ve 80. dakikalarda iki hamle daha yaptı. Önce Caner-Özer, sonra Selçuk-Gökhan Ünal değişikliklerine gitti. F.Bahçe bastırıyor, PAOK kapanıyor, beklenen gol bir türlü gelmiyordu. Çünkü rakip alanda oynamasına karşın F.Bahçe, pozisyona girmekte zorlanıyordu. 90. dakikada PAOK çok önemli bir fırsatı kaçırdı. Uzatmada F.Bahçe maçtaki en net fırsatı yakaladı. Mehmet Topuz, karşı karşıya kaldığı pozisyonda topu kaleciye nişanladı. Ve F.Bahçe skoru değiştiremeyince turu İstanbul'a bıraktı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor hak etti, kazandı

Zeki Çol 2010.08.24

Ligin şu an dengeleri oturmuş iki takımı var. Bursaspor ile Trabzonspor. Haftanın iki önemli maçından ilkinde Bursaspor, G.Saray'ı İstanbul'da yendi.

Dün de Trabzonspor, Fenerbahçe karşısında çok da zorlanmadan ikinci yarıda farka gideceği bir maçtan sonra galip geldi.

Hemen belirteyim bu ilginçlikte bir Trabzonspor-Fenerbahçe maçına daha önce hiç tanık olmadım. Trabzonspor, ilk yarım saat dolmadan ve rakip kalede hissedilir bir baskıyı bile kurmadan üç gol attı. Her vurduğu gol oldu. Yetmedi, her ortalandığı da gol oldu. 14'te Selçuk İnan soldan bir duran top kullandı. Mehmet Topuz, ters vuruşla kendi filelerini havalandırdı. İki dakika sonra Yattara bir uzun topta Mert'le karşı karşıya kaldı. Üzerinden aşırttı, skoru 2-0'a taşıdı. 29'da bu defa Yattara sağdan bir duran top kullandı. İkinci direğe ortalamadı. Savunma Glowacki'yi unuttu. O da kafayla topu filelere bıraktı. Gariban Mert... Öyle talihsiz bir gün yaşadı ki... Top eline değmeden kalesinde üç gol vardı.

Peki Trabzonspor bu bölümde çok mu üstündü? Ezici bir baskıyla çok etkileyici bir futbol mu oynamaktaydı? Hayır. Enteresandır Trabzonspor vasattı. Orta alanda biraz üstün gibiydi. Ama kaleye organize ataklarla gitmekte zorlanmaktaydı.

Fenerbahçe de benzer durumdaydı. O da aman aman bir etki sağlamadan iki gol attı. Ama onun belirgin sıkıntısı, savunmasındaydı. Volkan Demirel'in olmayışı, belli ki savunmayı iyice tedirgin etmişti. O savunma zaten PAOK maçının ilk yarısında tehlike sinyallerini yollamıştı. Aslında Aykut Kocaman, takım savunmasını güçlendirmek için oyuna radikal bir değişiklikle Alex'siz başlamıştı. Stoch'u da kulübeye çekmiş, yabancı kontenjanını dahi doldurma gereği duymamıştı.

Trabzonspor diri, oturmuş, güçlü bir takımdı. Kocaman dinamik bir orta saha, daha etkili bir takım savunması hedefliyordu. Bir yandan yarışırken, diğer yandan da takımda bir değişim süreci oluşturmak istiyordu. Ama oyun öyle bir gelişti ki, tüm hesaplar bir anda altüst oldu. Lugano'nun farkı bire indiren kafa golünün ortasını atan Semih, sakatlanıp 39'da yerini Stoch'a bırakınca o altüst olan hesaplara bir yenisi daha eklendi. Stoch da takım savunmasına etkili katkı yapan oyuncu değildi. Ancak Stoch, hücumla hemen bir hareketlilik getirdi. Mehmet Topuz'a gol pasını verdi.

İkinci yarıya Trabzonspor Alanzinho-Umut değişikliğiyle girdi. Fenerbahçe orta alanda oyunu tutamayıp, arka alanda da önemli boşluklar oluşturunca 9 dakikada üç net pozisyon yakaladı. Teofilo'nun bir plasesi direktten dışarı gitti, diğerini de Mert çıkardı. Yattara ise Mert'le karşı karşıya kaldığı pozisyonda topu havaya dikip auta attı. İlk yarının aksine şimdi Trabzonspor hücumda daha etkili oynuyor, lakin çok net fırsatları kullanamıyordu. O kaçırılanlara bir de penaltı eklendi. Mert, Colman'ın vuruşunu köşeden çıkardı, takımının dördüncü golü yemesini engelledi.

Fenerbahçe bu bölümde Santos'la yakaladığı çok önemli bir fırsatı değerlendiremedi. Kocaman, 75. dakikada Cristian-Alex değişikliğini yaptı. Oyun son bölümde neredeyse tamamen Trabzonspor alanında oynandı. Ama gol gelmedi. Trabzonspor hak ettiği bir galibiyeti alıp liderliğe yükseldi. Avni Aker'in yenilenen zeminini hiç beğenmedim. Top kontrolünü zorlaştıran ve henüz oturmamış bu zemin çok oyuncunun başını yarmaya aday.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türk futbolunun kara perşembesi

Zeki Çol 2010.08.27

Önce Trabzonspor elendi... Sonra Galatasaray... Ve ardından da Fenerbahçe... Türk futbolu için kara perşembe yaşandı.

Hüzün gecesinin Kadıköy durağında, Fenerbahçe ayağına dek gelen kısmeti tepti. Kötü bir ilk yarı oynadı. Başlangıçta temposu, baskısı, iştahı iyiydi. Soldan Stoch'un etkili bindirmeleriyle pozisyon da buldu. Ama kısa sürede duruldu. PAOK'un etkili savunması karşısında hiçbir şey yapamaz oldu. Alex'in durgunluğuna Mehmet Topuz ile Emre'nin verimsizliği ve öndeki Niang'ın yetersizlikleri eklenince, eldeki umut adamları yalnızca Gökhan Gönül ile Stoch'tu. Gökhan sağdan sürekli gidiyor, ama neredeyse tüm ortaları yanlış adrese yolluyordu. Stoch'un köşeyi bulan bir şutu dışında, F.Bahçe bu bölümde üretimde bulunamadı. Dış şut atamadı. Duran toplardan yararlanamadı. Takım bütünlüğünü sağlayamadı. Koca bir ilk yarı heba olup gitti.

İkinci yarıda yine tempolu başlangıç yapan bir F.Bahçe vardı. Önde baskı kurarak oynuyor ve bu defa PAOK kalesini etkili biçimde zorluyordu. Takımda belirgin bir kıpırdanma oluşmuştu. 50. dakikaya girildiğinde F.Bahçe golü de buldu. Emre ceza alanı dışından çok iyi vurdu ve umut kapısını araladı. Şimdi F.Bahçe daha organize geliyor, ikinci gol için rakip kaleyi sıkıştırıyordu. Mehmet ve Alex'in iki şutunda golü bulamadı. 62. dakikaya gelindiğinde ise yüreklerimiz hopladı. Fleno'nun Volkan'ı geçen vuruşunu Gökhan Gönül, tıpkı Selanik'te ilk maçta olduğu gibi çizgiden çıkardı. İkinci direkte Salfingidis bomboş durumdaydı. Bereket kötü dokundu, boş kale yerine topu auta yolladı.

F.Bahçe, evet atağa kalktığı anda rakip savunma arasında boşluk buluyor, özellikle de Alex'le pozisyona giriyordu. Ama arka alanda önemli boşluklar oluşturuyor ve kontralarda PAOK'a gol fırsatı veriyordu. Onlardan birinde yine Salfingidis vuramadı. Daha doğrusu Bilica araya girdi, tehlikeyi uzaklaştırdı.

Artık F.Bahçe'de yorgunluk emareleri de görülmeye başlamıştı. Niang, uzunca zamandır zaten eli belinde dolaşıyordu. Takım fizik olarak zorlanıyor, ama maçı uzatmaya götürmeyi de arzuluyordu.

Uzatma F.Bahçe'nin sonu oldu. Oyun disiplini daha iyi olan PAOK, bu bölümde de etkili kontrataklar yapmaya koyuldu. 101. dakikada Muslimoviç, yine savunmanın arkasına atılan topa Lugano'yla birlikte hamle yaptı. Lugano geç kaldı, Muslimoviç golü attı. Artık yolun sonu gözüküyordu. F.Bahçe'ye şimdi iki gol lazımdı. Lakin o

iki golü atabilecek yeterlilikte bir F.Bahçe ne yazık ki sahada yoktu. Çünkü F.Bahçe bitikti... F.Bahçe yitikti. F.Bahçe ununu elemiş, eleğini asmış bir edadaydı. Önce Young Boys, Şampiyonlar Ligi dışına bıraktı F.Bahçe'yi... Şimdi de PAOK, UEFA Avrupa Ligi'nin dışına... İkisi de kapasite olarak F.Bahçe'den gerideydi. Ama ikisi de oyun disiplini, takım bütünlüğü, oyun kalitesi olarak F.Bahçe'nin önündeydi. Bir Avrupa hevesi daha böylece kursakta kaldı. Yazık, Türk futbolu, adı büyük oyunları küçük takımları yüzünden Avrupa sınavında sınıfta kaldı.

z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bursaspor tam yol

Zeki Çol 2010.08.29

Bursaspor tam yol gidiyor. Son şampiyon, G.Saray'ın ardından deplasmanda Sivasspor'u da aynı skorla yendi.

İlk üç maçında 9 puan elde etti. Üstelik bu süreçte tek bir gol bile yemedi. Bu, Bursaspor'da özgüvenin iyice geliştiğini, takım oyununun pekiştiğini, oyun disiplininin yerleştiğini ve birlikte oynama alışkanlığının üst düzeye eriştiğinin göstergesi. Ve tabii ki, Bursaspor'un bu sezon da şampiyonluk mücadelesinin en oturmuş, en dinamik, en iddialı ekiplerinin başında geldiğinin işareti. Sivasspor, bu sezon geçen sezonla kıyaslanmayacak ölçüde farklı. Mesut Bakkal yönetiminde 9. maçında ilk yenilgisini almasına karşın, Sivasspor'u tıpkı G.Saray karşılaşmasında olduğu gibi yine beğendim. Bir kere iyice mücadele ediyor. Savunmada o eski dağınıklığı yok. Takım olarak daha uyumlu. Dirençli ve sürekli rakibin oyununu bozan bir orta sahaya sahip. Hücumda üretken olabilirse önümüzdeki haftalarda çok rakibin canını yakabilecek bir Sivasspor izleyebiliriz.

Uzun süre iyi mücadele eden Sivasspor, Bursaspor'a dün özellikle ilk yarıda adeta kök söktürdü. Bursaspor, karşısında umduğundan daha diri bir Sivasspor buldu. Başlangıçta rakibinin temposunu kırmaya çalıştı. Daha çok kendi alanında kaldı ve savunma ağırlıklı oynadı. Buna karşın, 5. dakikada üst üste çok önemli iki pozisyon verdi. Rita, penaltı sahasının içerisinden vurdu İvankov çeldi. Seken top boş durumdaki Ceyhun'a geldi. Onun vuruşunu Stepanov kaleye girerken önledi.

Dakikalar ilerledikçe Bursaspor oyunda dengeyi sağladı. Topu daha iyi kullanmaya başladı. Ama kanatları çalıştıramadı. Ceza alanı içerisine etkili orta atamadı. Tabii Sivasspor'un takım savunmasını iyi yapması ve arka alanda ilk toplara başarıyla müdahale etmesinin de Bursaspor'un hücumda etki sağlayamamasında önemli rolü vardı. Pozisyon kısırlığı yaşanan ilk yarıda oyun vasatı aşamadı.

Bursaspor skordaki dengeyi bozmak için ikinci yarıda daha fazla öne çıkmaya yöneldi. 50. ve 55. dakikalarda Hüseyin'in biri auta giden iki vuruşunda gol şansı denedi. Ertuğrul Sağlam, oyuna tempo, hücum hareketlilik getirmek için 62. dakikada iki değişikliğe birden gitti. O ana kadar etkisiz kalan Batalla'nın pozisyonuna Insua, Nunez'in pozisyonuna da Sercan'ı aldı. Bu değişikliklerin ardından Bursaspor hareketlendi. Rakip kaleye daha fazla gitmeye yöneldi. Mesut Bakkal, Sağlam'ın hamlelerine 66'da Zita-Uğur, 73'te Cihan-Erman değişiklikleriyle cevap verdi, orta alanı güçlendirmek, rakibin artık belirginleşmeye başlayan üstünlüğünü kırmak istedi. Ancak Bursaspor baskısını iyice arttırdı. 81. dakikada da golü attı. Vederson'un soldan yaptığı ortaya Volkan ayak koydu. Topu Ramović'in uzanamayacağı noktaya bıraktı. Sivasspor golün hemen ardından beraberliğe yaklaştı. Bir duran toptan Ceyhun'un yaptığı ortaya Sedat kafayı vurdu, gole üst direk engel oldu. Sivasspor'un beraberliği sağlamak için daha fazla öne çıktığı ve oyun disiplininin iyice uzaklaştığı son bölümde Bursaspor etkili kontrataklarla iki önemli pozisyon yakaladı. Sercan bomboş durumda bu iki

pozisyonundan da yararlanamadı. Oyunun bitim anına doğru Sivasspor uzun zaman hatırlanacak komiklikte bir gol yedi. Korner atışı için kaleci Ramoviç'in de öne çıktığı pozisyonda İvankov topu yakaladı. Hemen yanındaki Sivasspor stoperi İvanovs bir taktik faul yapsa maç bitecekti. Ama bunu düşünemeyince İvankov eliyle öne çıkan Ali Tandoğan'a asist yaptı. Ali Tandoğan da orta sahayı biraz geçtikten sonra boş kaleye vurdu ve maçı noktaladı. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Skora aldanmayın

Zeki Çol 2010.08.30

Skora aldanmayın. F.Bahçe dün ecel terleri döktü. İlk yarıda pozisyon üretemedi. İkinci yarının 15 dakikalık bölümünde bir gol yedi, üç pozisyon verdi. Manisaspor'un ikinci golü yemesinin ardından oyun disiplini kaybetmesi ve arka alanda önemli hatalar yapması sonrasında pozisyon zenginliği yakaladı. Çabuk ve süratli oyuncuları sayesinde rakip kalede etki sağladı. Niang'ın iki golüyle rahatladı.

Şöyle bir üç maçlık lig periyoduna bakalım. F.Bahçe 10 gol atmış, 5 gol yemiş. Bu neyin göstergesi? F.Bahçe'nin hücumda aman aman bir sorunu yok. Ama savunmada çok büyük sorunların sahibi. Lugano-Bilica ikilisi inanılmaz aksıyor. Defansın gerisine atılan toplarda ciddi sıkıntı yaşıyor. İlk toplara müdahalede hissedilir bir yetersizlik var. Bir pozisyon örneği vermek istiyorum. Manisaspor'un ikinci golü bulduğu pozisyon... Isaac vuruyor, Mert çıkarıyor. Dönen top Manisaspor'da. Bir şut daha, bu kez Okan çizgiden çıkarıyor. Dönen top yine Manisaspor'da. Nizamettin çizgiye iniyor, dışarıya kesiyor, Simpson golü yapıyor. Düşünebiliyor musunuz? Yaklaşık 30 saniyelik bir zaman dilimi. F.Bahçe kalesinde üst üste üç pozisyon oluşuyor ve bir tek müdahale yok! Böyle savunma olmaz. Büyük takım, bu denli sıradan bir savunmayla ayakta duramaz. Hücumda özellikle geniş alan bulunduğu F.Bahçe etkili oynuyor. Ama rakip kapandığında, orta sahada baskı uygulayıp alan daralttığında, aynı etkinin sağlanması söz konusu değil. Gerekçesi basit. F.Bahçe, rakip penaltı sahasında çoğalmakta zorlanıyor. Niang, markaj altında oynamayı sevmiyor. Sürekli dolaşıyor. Geriye geliyor, kenarlara çıkıyor. Onun boşalttığı alana Alex dışında kimse hamle yapmıyor. Dolayısıyla da rakip savunmanın işi kolaylaşıyor. Dünün ilk yarısında F.Bahçe hücumda neredeyse hiçbir üretkenlik gösteremedi. Çünkü Manisaspor, o bölümde mükemmel savunma yaptı. Aslında ikinci golü yiyene dek, sahada ne yaptığını bilen takım Manisaspor'du. Ama yenik duruma düştükten sonra takım savunması, oyun disiplini kayboldu.

Okan, ilk maçını iyi oynadı. İki gole katkı yaptı. Çizgiden bir top çıkardı, ilk yarıda mükemmel bir ters kademeye girdi. İyi not aldı. Bana göre maçın bir başka iyisi de kaleci Mert'ti. İkinci yarı öyle kritik anlarda öyle toplar çıkardı ki... F.Bahçe'nin maçı döndürmesi Mert'in müdahaleleri sayesinde gerçekleşti.

Sözün özü şu; Fenerbahçe hâlâ sıkıntılı. Hâlâ takım bütünlüğünü yakalamış değil. Hâlâ keyif vermiyor. Ve sabırlı bir bekleyiş süreci istiyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu oyun, bu skor, bu takım alkışlanır

Bu Yunanistan bize az çektirmemişti. Güçlüydü, dişliydi, iyi takımdı ve ne zaman karşımıza çıksa bizi alaşağı etmişti.

Ama bu kez roller değişmişti. Komşu bizi yenemezdi... Yenemeyecekti. Çünkü bu defa karşısında her zamankinden daha inançlı, daha kararlı, daha hırslı, daha güçlü bir devler ordusu vardı. O ordu dün Yunanistan'ı adeta eze eze yendi ve grup liderliği için çok önemli bir avantajı elde etti.

Ankara'da heyecan dorukta, coşku müthişti. Başlangıçtaki Milli Takım da öyle. İlk periyotta Milli Takım yalnızca iyi savunma yapmıyor, hücumda hele de Ersan'la sürekli sayı üretiyordu. Kerem Tunçeri ve Ersan'ın üçlüklerinin devreye girmesi, Ömer Aşık'ın basketiyle birlikte kazanılan faulü çembere sokmasıyla 4 dakika 17 saniyeyi 13-9 önde bitirmiştik.

Ersan periyodun yıldızıydı. Maçın da yıldızı olacağının müjdecisi gibi oynuyordu. İçeriden, dışarıdan ne zaman pozisyon bulsa sayı yapıyordu. Yunanistan savunmada bocalıyor, hücumda top kaybediyordu. 7. dakika dolarken 4 faul hakkını doldurmuş, biz ise o ana dek hiç faul yapmamıştık. Kuşkusuz bu, kalan dakikalarda lehimize gelişecek bir avantajdı. Nitekim öyle de oldu. Nefes nefese giden maçta, nefes kesici bir oyunla ilk yarıyı 22-15 önde kapadık.

İkinci periyoda Tanjeviç fantezisiyle başladık. Ömer Onan, Ender Arslan, Sinan Güler aynı anda sahadaydı. Bir tane 1, iki tane 2 numarayla ve takımın boyunu kısaltıp, 3 numarasız oynuyorduk. Savunma anlayışını değiştirmiştik ve kısırlarla çabuk oynama isteğindeydik. Yunanistan, Schortsanitis içeriden, Bourousis ve Fotsis'in üçlükleriyle dışarıdan sayı üretmeye yönelmiş, biz ise bu defa hücumda da etkisiz kalmıştık. Ersan'ın yeniden oyuna girmesiyle biraz olsun rahatladık. Son dakikaya girilirken 41-33 lehimizeydi. İki dış şutla Yunanistan farkı azalttı ve devre 41-39 bitti. Oyun dengelenmiş, dahası Yunanistan maça ortak olmuştu. İkinci periyotta onlar 24 sayı atarken, biz 19 sayıda kalmıştık.

İkinci yarıya iki takım da sert savunma yaparak girdi. Henüz 2 dakika geçmişti ki, 4 faul hakkımız doldu. Ama Yunanistan'da durum daha beterd. 2. dakikanın sonlarında takımın beyni Zisis, 3. dakikanın başlarında ise skoreri Schortsanitis dördüncü faullerini alıp benchin yolunu tuttular. Şimdi dengeler yeniden bizden yana değişmişti. 24. dakikaya 50-41 önde girdik. Rotasyondaki Ersan'ın yeniden sahaya dönmesi ve hemen ardından Yunanistan potasına bir üçlük göndermesi, Semih'in üst üste iki nefis smaçıyla periyot sonlarında skoru 62-50'ye, farkı 13 sayıya taşıdık. Ve Ersan... Bilekleri dert görmiyesi Ersan... Maçı koparıp alan adam Ersan... 5'te 5 yaparak bir üçlülle daha topu çemberden geçirince periyodu 65-51 önde bitirdik. Artık keyfimiz yerine gelmiş, ibre tamamen bize dönmüştü. Takım müthiş bir hırs, inanılmaz bir kazanma arzusu, doyumsuz bir keyifle oynuyor, taraftar desteğini de arkasına alıp, Yunanistan'a adeta salonu dar ediyordu. "Şov zamanı" dedikleri buydu. Ve şovun baş aktörü Ersan, bu kez Ömer Aşık'ın da devreye girmesiyle yine sahnede idi. Altıncı üçlüğü de çemberden geçti. Son 7 dakikaya girilirken fark 16 sayı, skor 72-56'ydı. Schortsanitis beş faul alıp çıkmış, maç tamamen bize dönmüştü. Bir ara bocaladık, ardından toparlandık ve bu kritik maçı bileğimizin hakkıyla aldık. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nefes nefese

Bir son dakika oynadık... Heyecandan yerimizde duramadık. Maçı tam kazandık diyorduk... Ersan erken atış kullandı ve potayı iskaladı.

Ardından Porto Riko üst üste sayı üretmeye başladı ve bitime 7.4 saniye kala farkı iyice kapayıp skoru 78-77'ye taşıdı. Hücum sırası bizdeydi... O sırada Porto Riko'nun faulü geldi. Kerem Tunçeri atışın birinde sayıyı buldu ve son 6 saniyeye girildiğinde hücum hakkı Porto Riko'nun oldu. Son periyodun yıldızı Semih son saniyede devreye girdi, yaptığı blokla maçı lehimize bitirdi. Ölüp ölüp dirildiğimiz, adeta ecel terleri döktüğümüz ilk yarıyı çok kötü oynadığımız, ikinci yarıda toparlanıp gerçek kimliğimizi bulduğumuz bu oyunu da kazanmış ve 4'te 4 yaparak grup liderliğini garantiye almıştık.

Hırsın, mücadelenin, keyfin, heyecanın, adrenalinin doruğa çıktığı, zafer şarkılarıyla başarının kutlandığı maçların ardından konsantrasyon kaybı yaşamak, bizde ne yazık ki hep alışlagelmiş sonuçlardan biri. Çünkü biz normalle yetinmeyi beceremeyiz, her şeyin fazlasını isteriz!

35 yıllık aradan sonra kazandığımız Yunanistan maçının, en azından kafalardaki kutlama süresi gereğinden fazla uzayınca, Porto Riko karşısına çıktığımızda gördük ki bu maç bizim için tahmin edildiğinden de zor. Bir tutukluk, bir keyifsizlik, bir dengesizlik hakimdi başlangıç aşamasında Milli Takım'da. Ersan, Ömer Aşık, Hidayet, Kerem Tunçeri bir gün öncesiyle kıyaslandığında, adeta tanınmayacak gibiydiler. Ersan'ın eli Yunanistan maçında ne kadar iyiye bu defa o denli kötüydü. İlk periyotta 4 atış kullandı, sadece birinde sayı buldu. Takım olarak 13 atış yaptık, 6'sında sayı ürettik. Oysa Porto Riko bu periyotta 18'de 8 yapmıştı. Bereket biz üçlüklerde iyidik. Ömer Onan, yüzde yüzle oynuyordu ve 8 sayı üretmişti. Periyot 19-19 bitti.

İkinci periyotta belirgin bir Porto Riko üstünlüğü vardı. İlk periyotta pota dibinde büyük üstünlük sağlayan ve 6 sayı üreten 2.21'lik Ramos'u bu kez 2 sayıda tutmuştuk. Ama Barea, Vassallo, Lee hücumda sürekli sayı üretmeye başlamıştı. Bizim için kötü bir periyot oldu. Devre bittiğinde tablo hiç de iç açıcı değildi. Biz 16 üçlük denemiş, 10'unu kaçırmıştık. 2 sayılık 12 atışın sadece 4'ünde isabet sağlamıştık. Faul atışında ise durum 10'da 4'tü. Oysa Porto Riko, üçlüklerde 11'de 5, iki sayılık atışlarda 20'de 11 yapmıştı. Devreyi 37-30 yenik kapadık. Üçüncü periyodun hemen başında fark 10 sayıya çıktı. Ardından önce Hidayet'in üçlüğü ve Ersan'ın iki sayılık atışı geldi. Sanchez hatalı yürüyüp top bize geçtiğinde bu defa Ömer Aşık'la sayı bulduk. Ve bir anda farkı düşürdük. Ancak Porto Riko hemen cevap verdi. Periyodun 7. dakikası geride kalırken, skor yeniden 53-44 oldu. Kısa sürede tekrar toparlandık. Hidayet'in 8, Kerem Gönlüm'ün 6, Ersan'ın 5 sayılık katkılarıyla bu periyotta tam 26 sayı attık. Bitime saniyeler kala Kerem Gönlüm ile Semih'in faul atışlarında bulunduğu üç sayıyla farkı bire indirdik ve 3. periyodu 57-56 geride bıraktık. Son periyodun başında Kerem Gönlüm'ün 2 sayılık atışıyla öne geçtik. Sonra Ersan'ın 3 sayılık atışı geldi ve 4. periyodun ilk dakikası dolmadan 62-57'lik bir skora ulaştık. Milli Takım nihayet kendine gelmiş ve ritmini yakalamıştı. Artık iyi oynuyorduk. Hem etkili savunma yapıyor, hem de hücumda sayı üretiyorduk. 33. dakikada skoru 66-57'ye taşıdık. Ersan açılmıştı. Hidayet kritik dönem üçlükleriyle takımı rahatlatmıştı. Ama periyodun yıldızı Semih'ti. Savunmada aldığı ribaundların yanında, ürettiği 7 sayıyla zafere giden yolda takımı sırtlayanların başındaydı Semih. Her şey lehimize giderken, işte o son an şaşkınlığı geldi. Bereket Semih o bloğu yaptı da. Maç lehimize bitti.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zaferden zafere

Fransa'yı nasıl olsa yenecektik de... Acaba dirençlerini hangi periyotta kıracak ve oyunu rahat bir tempoda götürebilcek miydik?

Genel yargı, Fransa'nın iyi savunma yapacağı ve skoru aşağıda tutmak için yoğun çaba harcayacağıydı. Ama devre bittiğinde 15 sayılık bir fark ve 43-28'lik skora ulaşmıştık bile.

Oyunun rengi, aslında ilk periyotta belli olmuştu. Ömer Aşık ve Hidayet'in baskısıyla başlangıçta 5-0'lık bir avantajı elde etmiş, ama Ömer Onan'ın iki hatalı yürümesiyle iki hücum hakkını kaybetmiştik. Ve rakibin dirençli bir oyun ortaya koymasına o sıralar biraz da biz izin vermiştik. Fransa iyi savunma yapıyor, özellikle de skorlerimiz Ersan'a kolay atış yapma olanağı vermemeye çalışıyordu. Ersan da tutuk başlamıştı ve periyot bittiğinde 3 atışın üçünde de isabet sağlayamamıştı. 2 sayılık atışlarda yüzde 44 (9/4), 3 sayılık atışlarda yüzde 50 (4/2), faul atışlarında yüzde 6 (9/5) ile bu periyodu geride bırakmış ve savunmadaki etkili oyunumuzun da katkısıyla 19-14'lük üstünlüğü yakalamıştık.

İkinci periyotta savunmada yine iyi işler yaptık. Fransa'yı yine 14 sayıda tuttuk. Buna karşın hücumda iyice açıldık. Sinan Güler'in 8, Oğuz Savaş'ın 6 sayılık katkılarıyla farkı iyice açtık. Takım ortalamamız Fransa'dan 4 cm daha fazlaydı. Bu avantajı iyi kullandık, uzunlarımızın hele de savunmadaki performanslarıyla Fransa'yı yavaş yavaş oyundan koparmaya koyulduk. Devre bittiğinde skor 43-28'di. Şut yüzdemiz artmış, mesela 2 sayılık atışlarda yüzde 71'e (17/12) ulaşmıştı.

Takım artık ritmini iyice bulmuştu. 3. periyodun ilk 3 dakikasında 10 sayı ürettik ve farkı 25 sayıya yükselttik. Fransa oyuna havluyu atmıştı. Günün yıldızlarından Hidayet, bu periyotta iyice coşmuş, Fransa potasına 12 sayı birden bırakmıştı. Fransa, Ömer Aşık'tan gelen 8 sayıyla da iyice dağılmıştı. Artık maç, antrenman havasına bürünmüştü. Sahada rekabetten eser yoktu! Oyun çoktan kazanılmış, son periyot formaliteye kalmıştı. Canavara dönüşen dev, her geçen dakika artan iştahıyla bu defa da Fransa'yı parçalıyordu. Keyif alarak, keyif vererek oynayan, disiplini hiç bozmayan, coşkusunu hep koruyan bu takım, Fildişi Sahili, Rusya, Yunanistan, Porto Riko ve Çin'den sonra işte şimdi de Fransa'yı eze eze yeniyor, 6'da 6 yaparak çeyrek finale koşuyordu.

Bu takım, gerçekten bir başkaydı. Hidayet'i, Ersan'ı, Cenk'i, Ömer'leri, Sinan'ı, Barış'ı, Semih'e, Kerem'leri, Oğuz'u, Ender'iyile aslında yalnızca çeyrek finale değil, daha ötesine geçecek bir zafer yürüyüşünde başarı duraklarını mutluluk şarkılarıyla birer birer geride bırakıyordu. O şarkılar, öylesi büyüü bestelerle oluşuyordu ki... Bize sadece alkışlamak düşüyordu... Takdirle, hayranlıkla ve ayağa kalkarak doyasya alkışlamak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Artık bu yolun dönüşü yok

Zeki Çol 2010.09.09

Akıl, beceriyle birleşmiş, yürek de devreye girince çok zor görünen bir oyunu bile, coşkulu bir zafer yürüyüşüne henüz ilk periyotta çevirmeye koyulmuştuk.

Başlangıçta doğal bir Slovenya direnci vardı. 2 dakika 30 saniye geride kaldığında Nachbar, 7 sayı, Slovenya ise 10-6'lık bir üstünlüğe ulaşmıştı. O sıralar savunmayı oturtamamıştık. Hido'nun hücumdaki üretkenliğiyle skoru dengede tutmaya çalışıyorduk. 5 dakika geride kaldığında Ersan, henüz atış kullanma fırsatı bulamamıştı. O ve Ömer Onan'ın üçlükleri devreye girince, tabii ki savunma da kusursuz oynamaya yönelince periyodun sonlarına doğru yavaş yavaş farkı açmaya koyulduk. Lakoviç, rakibin en deneyimli, en tehlikeli oyuncularındandı. Bunu

yalnızca bir üçlükte tuttuk. Nachbar'ı durdurduk. Üçlüklerde 4'te 4 yaptık. Hido'nun 9, Ersan'ın 7, Ömer Onan'ın 6, Kerem Tunçeri'nin 4 sayısı ile periyodu 13 farkla 27-14 önde kapadık.

Yine ritmi tutturmuş, savunmadaki etkili oyunumuzu hücumdaki doğru atış tercihleriyle birleştirerek ikinci periyotta bu defa tamamen coşmuştuk. 2 dakika geride kalırken skor 32-16'ydı. Kısa sürede Slovenya'yı ikiye katlamıştık. 5 dakika geride kalırken fark 20 sayı, skor 41-21'di. Sonra biraz durulduk, ama devreyi 19 sayı farkla 50-31 önde kapadık. Artık Slovenya'nın bu oyun, bu takım, bu hırs, bu tempo karşısında farkı kapatması ve oyuna ortak olması olanaksızdı. Zaten Slovenya da 3. periyoda farkı azaltmak için erken atış tercihleriyle başlamış, bu da iyice işimize yaramıştı. Slovenya, 3. periyotta hepi topu 12 sayıda kaldı. Biz 21 sayı daha ürettik, farkı 28 sayıya yükselttik. Son periyoda, kalan süreyi formaliteye dönüştürerek girdik. Farkın getirdiği rahatlıkla oynadık. Güle oynaya maçı kazandık. Kolay değil, 7'de 7 yapmıştık. Ve şampiyonanın en iyi takımlarından birini daha evine yollamıştık.

Tarih 8 Eylül 2010'du. Ve Türk basketbolu ilk kez böylesi büyük bir başarıyı kutlamaktaydı. İlk kez bir dünya şampiyonasında yarı finale kalmıştık. Zafer yolunda bir durağı daha onurla, gururla, keyifle, başarıyla geride bırakmıştık. Ama hedefe henüz ulaşmamıştık. Şimdi önümüzde Sırbistan engeli vardı. Bu hırs, bu inanç, bu azim, bu coşku, bu oyun, bu takımla hiç kuşku yok o engeli de aşacaktık. Çünkü bu takım finali hak ediyordu. Ve biz bu aşamadan sonra dönüşü olmayan final yolunda zafere koşacaktık.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rüya gibi, masal gibi, destansı bir galibiyet

Zeki Çol 2010.09.12

Maç biteli birkaç dakika oldu. Hâlâ şaşkıyım. Dilim, damağım kurumuş, heyecandan kaskatı kesilmiş durumdayım. Yüreğimin kütürtüsünü dışarıdan gelen zafer şarkıları bastırıyor. Böyle bir günü, böyle bir anı, böyle bir heyecanı ilk kez yaşıyorum.

Bunca yıllık meslek yaşamımda ilk kez dünya şampiyonluğu finaliyle karşılaşıyorum. Kolay değil, büyük bir özlemin bitişine, tarihî bir güne, destansı bir galibiyete tanıklık yapıyorum. Gururluyum... Mutluyum... Keyiften uçuyorum. Ve bunca yıldır ilk kez, ne yazacağımı, nasıl yazacağımı inanın bilmiyorum. Sırbistan beklediğimizden de dişli çıktı. İlk periyot başladığında sahada hemen ağırlığını hissettirdi. Ömer Onan, Teodosic'i savunuyor, Sırbistan'ın guardına ne oyun kurma, ne şut atma olanağı tanıyordu. Lakin Sırbistan dışarıdan üçlüklerle sürekli sayı üretiyordu. İlk 5 dakika geride kaldığında 3 üçlük atmış, üçünde de sayı bulamamıştık. Skor 12-6 aleyhimizeydi. Ardından bir toparlanma sürecine girdik. Ömer Onan ve Hido'nun üst üste gelen sayılarıyla 15-15'lik eşitliği yakaladık. Ancak rakibin dış şutlardaki etkisini kıramadık. Periyodu 20-17 geride kapattık. 2 sayılık atışlarda 10'da 7, 3 sayılık atışlarda 5'te 1 isabet sağladık. Hiç faul atışı kullanmadık.

İkinci periyotta düzeleceğimizi umuyorduk. Aslında Sırbistan'ın dış şutlardaki etkisi de azalmıştı. İlk periyotta 7'de 4 atmışlardı. Bu periyotta 6'da 1 attılar. Ama bu defa içeriden sayı üretmeye koyuldular. 9'da 6'ya ulaştılar. Biz ise top kayıpları nedeniyle hücum şanslarını teptik. Devre bitiminde onlar üçlüklerde 18 sayı bulmuşlardı. Biz ise sadece 6 sayı. Onlar dış şutlarda yüzde 46'yla oynamışlardı. Biz yüzde 22. İçeriden yapılan atışlarda, evet bizim yüzde 65'e ulaşan yüzdemiz ve 22 sayıyla belirgin bir üstünlüğümüz vardı. Lakin dış şutlarda Sırbistan iflahımızı kesmişti. Devre 47-35 kapandı. Şampiyona boyunca ilk kez bu kadar sayı yemiştik. Biraz telaşlı, biraz da gergindik. Üçüncü periyotta ibre lehimize döndü. Bu defa 25 sayıya ulaştık. Sırbistan ise 16 sayıda kaldı.

Artık iyi savunma yapıyorduk. Ama Sırbistan'ın guardı Teodosic'i durdurmakta zorlanıyorduk. O sıralar Teodosic, 11 sayı, 9 asistle oynuyordu. Ama biz de boş durmuyorduk. Son periyot nasıl geçti... İnanın izleyenlerin çoğu o gerginlikten, o atmosferden, o heyecandan hatırlamakta zorluk çekecek. Bitime 3 dakika 13 saniye kala Kerem Tunçeri'nin üçlüğüyle eşitliği yakaladık. Ardından karşılıklı sayılar geldi. Oyunu son ana kadar biz önde götürüyorduk. Ama maçın bitimine 5 saniye kala Sırbistan öne geçti. Artık zamanla birlikte umutlar da tükenmiş gibiydi. Kalan sürede maçı çevirmemiz için bir mucize gerekiyordu. Atışı kenardan kullandık, Kerem Tunçeri içe kat etti. Turnikeyi bıraktı ve maçı kopardı. Bu, bugüne kadar yapılmış en anlamlı, en görkemli, en bitirici sayıydı. Artık finaldeydik. Ve rakip Amerika'ydı.

Bugün bir rüyayı gerçekleştirmek için sahadayız. Amerika karşısındayız. Rüya takımı yenip bir rüyayı gerçekleştirmek istiyoruz. İncamız var... Güvenimiz var... İsteğimiz var... Ve bu çocuklara tüm ülke olarak yürekten desteğimiz var. Hadi Türkiye... Hep birlikte coşalım... 12 Dev Adam'la bir büyük zafere koşalım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şampiyonlar Ligi bir boy büyük geldi

Zeki Çol 2010.09.15

Şampiyonlar Ligi, Bursaspor'a bir boy büyük geldi. Valencia, baştan sona üstün oynadı, kendisini aman aman yormadı, zorlanmadığı maçta Bursaspor'u umduğundan da kolay yendi.

Futbolda bazen istersiniz ama olmaz. Çünkü gücünüz yetersizdir. Mücadeleniz yetersizdir. Kaliteniz, kapasitesiniz sınırlıdır, üretiminiz yetersizdir. Bursaspor, dün tabii ki Valencia ile kıyaslandığında bu türden yetersizliklerin bedelini ödedi. Ancak Şampiyonlar Ligi'ni gözünde öyle büyütmüş, Valencia'yı öyle yüceltmmişti ki... Bence ve önce o ezikliğin bedelini ödedi.

Sahaya çıktığında ürkek, tedirgin ve ne yaptığını bilmez haldeydi. O ürkeklik, rakibin oyunu kolaylıkla kontrolü altına almasını sağladı. Evet, iki takım arasında tabii ki kalite farkı vardı. Ama bu, Bursaspor'un dirençsiz durmasını, kopuk kopuk oynamasını, şaşkın şaşkın dolaşmasını mı sağlamalıydı? Dün izlediğim Bursaspor'u hiçbir yerden hatırlamıyorum! Hücum organizasyonu, savunma organizasyonu, oyun organizasyonu... Hepsinden vazgeçtim. Bu Bursaspor, sahada en ufak bir yeterliliği gösteremiyordu. Tino Costa, 16. dakikada 30 küsur metreden vurdu, Ivankov golü seyretti. Ama bu gole gelene dek, Valencia'nın zaten çok belirgin bir baskısı vardı. Orta alandan Tino Costa ve Dominquez'in yönlendirdiği ataklar, ufak ufak tehlike sinyalleri gönderiyor, lakin Bursaspor'dan direnç emareleri gelmiyordu. 40. dakikada skor 2-0 oldu ve maç Bursaspor için bu golle, geride 50 dakika kalmasına karşın bitti. Çünkü Bursaspor, bu oyunu çevirecek konsantrasyona da, performansa da sahip değildi. Nitekim 67. dakikada savunmadaki komik bir hatadan Pablo Hernandez skoru 3-0'a taşıdı. Ardından Solgado son golü attı ve Bursaspor iyice dağıldı.

Şampiyonlar Ligi'nden bir üst tura çıkmak Bursaspor için hayaldi. Manchester United ve Valencia'dan sıyrılmak ve grubu ilk ikide bitirmek bir mucizeydi. Daha ilk baştan gördük ki ne o hayal gerçekleşebilir ne de o mucize. Bana göre Bursaspor, bu lige daha ilk maçta veda etti! Bu, asla kalan 5 maçına asılmayacağı anlamına gelmemeli. Aksine o 5 maçtan alabileceği puanlar şimdi daha önemli. Çünkü bu takımın bu grupta gerçek rakibi Glasgow Rangers. Üçüncü sırayı alır ve Glasgow'u geride bırakırsa yani UEFA Avrupa Ligi'ne kalırsa Bursaspor için önemli bir başarı olur.

Dünün skor dışında can sıkıcı bir tarafı da şu. Bursaspor geçen sezonun lig şampiyonu. Bu sezonun namağlup lideri. Ve sahasında Valencia'dan fark yiyor. Gerçekten çok düşündürücü!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe kismet tepti

Zeki Çol 2010.09.20

Bir büyük hata, oyunun gidişini değiştirdi. Beşiktaş, iyi başlamıştı. Rahat, güvenli, sakın, akıllı oynuyordu. Orta alanda üstünlüğü hemen ele geçirmiş, savunmanın arasına top sokmaya çalışarak pozisyon zorluyordu.

F.Bahçe, sahasında olmasına karşın rakibinin tam aksine tedirgindi. Gergindi. Kendi alanına çekilmiş, Beşiktaş'ın temposunu kırmanın, oyununu bozmanın peşindeydi. Düşünün, Beşiktaş ceza sahasına ilk kez 10. dakikada, o da bir korner atışında gidebilmişti. Bir diğer korner atışında, 26. dakikada Alex topu Santos'a çıkardı. O ortaladı, Hakan çıktı, rahatlıkla kontrol edeceği topu tutamadı. Ve büyük hata Niang'ın golüyle sonuçlandı.

Sahada artık roller değişmişti. Golün getirdiği moral, güven, ekstra hız ve agresif oyunla bu defa F.Bahçe kontrolü ele geçirmişti. Beşiktaş taktik disiplinini yitirdi. Özellikle savunmada çok ciddi hatalar yapmaya ve üst üste pozisyonlar vermeye yöneldi. Özellikle sağdan Gökhan Gönül'ün bindirmeleri, Quaresma'nın savunmaya destek vermemesi sonucu ciddi tehlikeleri getirdi. Gökhan'ın bir şutu, Niang'a 'al-at' dercesine verdiği pas, Dia'nın vuruşları hepsi auta gitti. Alex'in karşı karşıya vuruşunu Cenk önledi. Başlangıçtaki o pısırk F.Bahçe gitmiş, özellikle Beşiktaş'ın arka alandaki dağınıklığından yararlanıp sıklıkla pozisyon üreten bir F.Bahçe sahaya gelmişti. Favori gösterilen, oyuna favori gibi giren Beşiktaş'ın ise golden sonra sahada hiçbir etkinliği kalmamıştı. İlk yarı biterken F.Bahçe'de yüzler gülüyordu. Beşiktaş'ta skordan öte asıl dert Ekrem ile kaleci Hakan'ın sakatlanmaları sonucu yapılan değişikliklerdi. Schuster, böylesine kritik bir maçta değişiklik haklarını ikisini zorunlu kullanmış ve oyuna müdahale opsiyonlarını azaltmıştı.

F.Bahçe ikinci yarıya Emre-Özer değişikliğiyle gitti. Mehmet Topuz'un Emre'nin pozisyonuna çekti ve önce Guti, ardından da Beşiktaş rahatladı. Çünkü Guti, daha az baskı hissedip, topu daha verimli kullanmaya ve oyunun liderliğini üstlenmeye başladı. Etkili paslarla arkadaşlarını pozisyona hazırladı. Beşiktaş, bu yarıda tamamen rakip sahaya yerleşti. Bu yarıda oyunu tek yönlü oynayan Beşiktaş, tamamen rakip sahaya yerleşti. Beraberlik şansını yakaladı, uzun süre değerlendiremedi. F.Bahçe, iyi savunma yaptı. Ender de olsa kontrataklarla golü aradı. 80. dakikada maçı koparacağı pozisyonu buldu, Dia çok net bir fırsatı daha kaçırdı. Ardından Beşiktaş baskısını iyice yoğunlaştırdı. Üst üste pozisyonlar üretti, Volkan gole izin vermedi. Ama aynı Volkan, Bobo'yu düşürünce Guti'nin penaltısı geldi ve maç 1-1 sona erdi.

Özellikle ikinci yarı keyifli geçen maçın genelinde daha üstün oynayan taraf Beşiktaş, ama çok net fırsatları harcayan taraf ise F.Bahçe idi. Dün dikkatimi en çok Guti ile Alex'in saha içerisindeki performansları çekti. Guti, verdiği mücadeleyle, oynadığı oyunla, attığı paslarla hele de ikinci yarıda takımını ateşleyen isimdi. Peki ya Alex? Kaptan dün takıma ne katkı ne yaptı, ne verdi? z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bursaspor için final gibi bir maç

Zeki Çol 2010.09.29

Bursaspor, final özelliği taşıyacak bir maça çıkacak bugün. Puan alırsa Şampiyonlar Ligi'ne biraz daha güvenli tutunacak. Grupta üçüncülüğü kovalamak için önemli bir avantajın sahibi olacak.

Maçı kaybederse çok büyük olasılıkla grubu son sırada tamamlayacak. Çünkü, Glasgow Rangers, 2 maça puanını 4'e çıkaracak. Bu grubun ilk iki sırası, bana göre Manchester United ile Valencia'dan oluşacak. Ama Bursaspor'u yenmesi halinde Rangers da bir üst tur için koşulları zorlayacak. Bursaspor'un deplasmanda Valencia ile içeride ve dışarıdaki Manchester United maçlarından gerçekçi bakarsanız puan çıkarması çok zor.

Zaten o nedenle Bursaspor, kendisi için final özelliği taşıyan bir maça çıkacak. 51 bin seyirci kapasiteli Ibrox Stadi'nda iştahlı bir Glasgow Rangers ile onu baştan sona destekleyecek ateşli bir taraftar grubu bekleyecek Bursaspor'u bu akşam.

Glasgow Rangers, 12 takımlı İskoç liginde şu anda 6 maça topladığı 18 puanla lider. İskoçya Ligi, Avrupa'nın zayıf sayılabilecek liglerinden birisi. Uluslararası arenada önde gelen iki takımı var; birisi Glasgow Rangers, diğeri Celtic. İki takım arasındaki sert rekabet, alışlagelmiş rekabetlerin çok ötesinde ve dine dayalı. Celtic Katoliklerin kulübü... Rangers ise Protestanların. O rekabetin bu sezonunda, iki takımı lig sıralamasında yalnızca averaj ayırıyor. Celtic de tıpkı Rangers gibi 6'da 6 yaptı. Üstelik averajı da aynı, yani +11. Lâkin Rangers'ın attığı (16), Celtic'in attığından (13) fazla.

Bursaspor, uluslararası arenada deneyimi son derece az bir takım. O deneyimsizliğin, tabii ki Şampiyonlar Ligi'ndeki ilk maç heyecanıyla birleşip nasıl da büyük bir handikaba dönüştüğünü Valencia maçında görmüştük.

Bu defa daha dirençli bir Bursaspor izleyeceğimizi düşünüyorum. Çünkü Bursaspor, oyunu bu kez ağırlıklı olarak tek yönlü oynayacak. Yani savunmada kalacak. Ani ataklarla çıkıp, rakip savunmanın arkasına sarkmaya ve gol aramaya çalışacak. Ve bir de en iyi olduğu konuda, duran toplardan medet umacak. Bursaspor, ligimizin sahaya en iyi yerleşen takımlarının başında geliyor. Zaten en önemli artısı da buradan, yani oyun alanına doğru yerleşmekten kaynaklanıyor. Birbirleriyle oynama alışkanlığı gelişmiş uyumlu bir savunma ile o savunmaya iyi destek veren orta alana sahip.

Ertuğrul Sağlam, Valencia maçından sonra yoğunlaştırdığı rotasyonda, dikkat edin iki bloka pek dokunmadı. Ağırlıklı olarak arka alanı Ali Tandoğan, Stepanov, Ömer Erdoğan, Vederson, orta alanı Volkan, Hüseyin, Ivan Ergic, Ozan'dan kurdu. Sadece önde değişiklikler yaptı. 6 lig maçında sadece iki isimden hiç vazgeçmedi: Ali Tandoğan'dan ve Ozan'dan. Diğer oyuncuların bazılarını rotasyona soktu. İlk on birinde toplam 20 oyuncu oynattı.

Bu maça da Bursaspor'un sahaya bilinen savunma ve orta alan kurgusuyla çıkacağını düşünüyorum. Önde kim oynayacak, onun arkasında kim yer alacak? Sağlam'ın yalnızca bu konuda alternatif arayışlar peşinde olacağını sanıyorum. Ama sürati, çabukluğu, rakip savunmanın arkasına sarkmadaki yeterliliğinin getirdiği fiziksel özelliklerle Sercan'ın bir adım önde durduğunu tahmin ediyorum.

Aslında konu, kimin oynayacağından önce Bursaspor'un takım olarak nasıl oynayacağı.

Bu sezon alınan yabancı oyuncuların şu ana dek ne yazık ki takıma katkıları yeterli olmadı. Steinert, Svenson, Insua 1'er, Nunez 3 kez ligde ilk 11'de oynadı. Sakatlanana dek yalnızca Stepanov devamlılık sağladı. Takımın oyun kalitesini daha yukarıya taşıması için alınan bu oyuncuların, gerekli verimi en azından şu ana dek sağlamakta zorlanmaları, Bursaspor'un yine geçen sezonki kadrosunu ön plana çıkardı.

Bugün o kadrodan dirençli bir futbol bekliyoruz. Kora kor bir mücadele bekliyoruz. Ve puan alarak, rövanş için de işe yarayacak bir sonuç istiyoruz.

Ben Bursaspor'un gerçekçi hedefinin UEFA Avrupa Ligi olduğunu savunanlardanım. O lige kalabilmenin olmazsa olmaz koşullarından biri, Glasgow'dan puanla dönmek. Beraberlik başarı, galibiyet muhteşem olur. Glasgow'da, Ibrox'ta bir timsah yürüyüşü... Çok yakışır ve çok şık durur.

Ekibini söyle, ne olduğunu söyleyeyim!

Şota Arveladze, bana göre bu ülkeye gelen en verimli, en yararlı 5 yabancı oyuncudan biriydi. Trabzonspor formasıyla Şota'nın onlarca maçını izledim. Çabuktu, teknikti, becerikliydi. Oyun zekâsı, gol vuruşları müthişti. Onu izlemek başlı başına bir keyifti.

Oyunculuğundaki üst düzey özelliklerinin ötesinde, Şota, ilişki yönetiminde de farklı bir duruşun sahibiydi. Ölçülüydü, saygılıydı, nazikti. Trabzonspor taraftarının tartışmasız en sevdiği isimlerdendi. Nitekim pazar günü Kayseri'de oynanan maç öncesi, taraftar o sevgisini Şota'yı Trabzonspor tribünlerine çağırarak gösterdi.

Şota Arveladze, biliyorsunuz bu sezon Kayserispor'un başında. Teknik adamlık kariyerinin ilk önemli durağında. 6 maçta 3 galibiyet, 2 beraberlik, 1 yenilgiyle takımı 11 puanda. Yani başlangıç aşamasında oldukça iyi durumda.

Peki bu performans nereden kaynaklanmakta?

Yaptığı akıllı seçimden... Yani ekibini güçlü kurmaktan.

Gerardus Van Der Lem'i sanırım çoğunuz tanımazsınız. Belki büyük çoğunluğunuz adını bile yeni duymaktasınız.

Van Der Lem, 57 yaşında, kariyeri küçümsenmeyecek başarılarla dolu bir Hollandalı. Bir dönemler AZ Alkmaar (1985-86/1999-2002) ile Suudi Arabistan Millî Takımı'nın (2002-2005) teknik direktörü. Van Gaal'in Ajax ile Barcelona'daki görkemli şampiyonluklarda yardımcısı. Ajax'la 1991-92'de UEFA Kupası, 1994-95'te Şampiyonlar Ligi şampiyonluğu, 1995'te UEFA Süper Kupası ile FIFA Konfederasyon Kupası'nı, Barcelona ile 1997'de UEFA Kupası'nı kaldırmış bir futbol adamı. Son derece deneyimli. Gerardus Van Der Lem, sezon başından beri Şota Arveladze'nin ekipteki 1 numaralı yardımcısı, en önemli danışmanı.

Peki, Laszlo Jambor'u duymuşluğunuz var mı? Kimdir, ne iş yapar, neye yarar bileneğiniz bulunmakta mı?

Laszlo Jambor, 63 yaşında bir Macar. Basketbol kökenli. Tam 14 yıl Ajax'ta kondisyoner olarak görev yapmış. Ajax'ın Van Gaal döneminde yaşadığı her başarıda o da var. Leo Beenhakker, Morten Olsen, Ronald Koeman dönemlerinde de takımın kondisyoneri. Hollanda'da kondisyon konusunda en önde gelen uzmanlardan birisi. Ayrıca Van Der Lem'in Suudi Arabistan Teknik Direktörlüğü döneminde ekip üyesi.

Bu sezon o da Kayserispor'un kondisyoneri.

Şimdi anladınız mı, Kayserispor neden başarılı, niye iyi?

Bu Şota, oyunculuğunda da cin gibiydi. Hem akıllı hem zekiydi. Teknik adamlığında da sanırım aynı çizgide yürüyecek. Çünkü görünen o ki, yeni kariyerinin her etabında akılla hareket edecek. Eski hocalarını ekibine alarak bilgi, birikim, deneyim takviyesiyle çıktığı yolda, galiba Şota Arveladze ismi, teknik adam olarak da büyüyecek.

Kanarya yükseliyor

Zeki Çol 2010.10.03

Fenerbahçe'de bir şeyler değişiyor. Söz gelimi Brezilya lobisinin etkinliği kırılıyor! Kapris yapan, kendisini takımın dışında buluyor. Mücadeleden kaçan, kadroya alınmıyor. Yani oyuncuya dayalı düzen yavaş yavaş yıkılıyor. Aykut Kocaman'a karşı oluşan gizli ittifak da çözülüyor! Çünkü patronun Kocaman olduğunu, onun da oyunu kendi kurallarına göre oynayacağını artık ittifak üyeleri de görüyor.

Dün Bilica ile Cristian'ı ilk 18'e almamıştı Kocaman. Dos Santos'u kulübeye çekmiş, herhalde aklının başına geldiğine inanmış olacak Kazım'a yeni bir şans vermişti. Tebdili kadrodaki ferahlık, oyun başladığında kendisini hemen hissettirdi. Fenerbahçe iştahıyla, temposuyla, hücum etkinliğiyle dirençli Gençlerbirliği savunması karşısında skoru 25 dakikada 2-0'a taşıdı. İlk yarıda sürekli öne oynayan, atağa hızla çıkan, keyif veren bu Fenerbahçe, tartışmasız bu sezon izlediklerimin en iyisiydi.

Bir kere savunmada geçen hafta yaşanan o dağınıklık bitmişti. Solda Caner, rakip ataklarda yerini kaybediyor, zaman zaman aksıyor; ama arkadaşları onun açıklarını kapatıyordu. Aynı Caner, hücumda ise bilinen performansını sergilemeye devam ediyordu. Emre yine oyunun lideriydi. Takımı başarıyla yönetiyor, hem savunmanın yerleşmesine hem de hücumun organize edilmesine katkı sağlıyordu. Dia kanatlardan hızı ve çabukluğunu kullanarak adeta slalom yaparcasına geliyor, rakip savunmayı sürekli tehdit ediyordu. Niang, ilk golü atmış, oynadığı altı maçta gol sayısını 7'ye çıkartmış, soldan taşıdığı topu, Aykut ters vuruşla kendi kalesine gönderince takımını iyice rahatlatmıştı. İlk yarıda işler yolunda gidiyor, Fenerbahçe'de sistem tıkır tıkır işliyordu.

Gençlerbirliği, ikinci yarıda direnci daha da artırdı. Bu defa oyunu öne taşıyıp, Fenerbahçe kalesinde gol aramaya başladı. Pozisyon zorladı, gol bulamadı. Fenerbahçe'nin ilk yarıdaki iştahı ve temposu bu defa rakibin diri ve dirençli oyununun da etkisiyle azalmıştı. Jedinak 68. dakikada ikinci sarı kartını görüp oyun dışı kalınca, Fenerbahçe avantajını biraz daha artırdı. 10 kişi kalan Gençlerbirliği karşısında yeniden hücumda inisiyatif almaya yöneldi. 88. dakikada Gökhan Gönül'ün boş kaleye atması için verdiği pasla Dos Santos skoru ilan etti. Ve zaten ligin en skorer takımı olan Fenerbahçe, gol sayısını 20'ye yükseltip bu hafta da yükselişine devam etti.

Kocaman, geleceğe doğru yolda yürüyor

Zeki Çol 2010.10.06

Fenerbahçe üst üste iki maç kazandı ya... Kara bulutların dolaştığı Kadıköy'de, iklim hemen ılımanlaştı! Çok değil, daha 10 gün öncesinde Aykut Kocaman'ı salvo atışlarına tutanlar, ne ilginçtir bir anda tek taraflı ateşkes imzaladı. Dahası, 6 puanın coşkusuna kapılıp, cephe değiştirenlere de rastlandı.

Futboldaki kötü alışkanlıklarımızdan birisi, günlük yaşamak. Yeter ki o anı kurtaralım. Geleceğe sorun taşımak adına da olsa öncelik bunda.

Bir maçı, gerekirse ikincisini, üçüncüsünü, hatta bir dönemi, bazen bir sezonu kaybedip geleceği kurtarmak, kalıcı başarılarla buluşulabilecek bir süreci başlatmak, bu coğrafyada yaşayan büyük çoğunluğun işine gelmiyor.

Tıpkı yaşamın kendisinde de olduğu gibi... Bizim insanımız sorunların azalacağı, doğruların artacağı, planlı, programlı, uzun soluklu, ancak başlangıç dönemi sancılı değişim süreçlerini sevmiyor. İstiyor ki, her şey daha ilk günden iyi olsun.

Keşke birileri öyle bir güce, yeteneğe, yeterliliğe sahip olsa da daha yolun başında güllük gülistanlık bir mutluluk tablosu sunsa. Ama yok... Mümkün değil. Ne günlük yaşamın herhangi bir alanında... Ne de futbolda.

Aykut Kocaman, hem geçmişteki hem de geçen sezonki gözlemleri eşliğinde, göreve geldiğinden bu yana farklı bir Fenerbahçe oluşturmak istediğinde.

Oyun çabuk oynansın... Tempolu oynansın... Öne doğru, yani hücum ağırlıklı oynansın... Alanlar doğru paylaşılarak oynansın... Sorumluluk üstlenen oyuncularla oynansın... Taktik disipline uyularak oynansın. Ve bu kulüpte oyuncuya dayalı düzen sonlansın. Üç aşağı-beş yukarı yapmak istedikleri bunlar.

Hemen olur mu? Olmaz.

Nitekim, olmadı da... Olmayacak da.

Fenerbahçe'nin çağdaş futbol anlayışıyla buluşması, disiplinli, özverili, Batı standartlarındaki profesyonelliği yakalaması için zaman, sabır, yoğun bir çalışma ile daha önceleri de belirttiğim gibi yönetim ve camia desteği gerekecek.

Fenerbahçe, belki bu sezon şampiyonluğu da ıskalayacak. Belki Şampiyonlar Ligi'ne katılamayacak. Belki UEFA Avrupa Ligi'nin de dışında kalacak. Lakin, vazgeçmezse önümüzdeki sezondan itibaren çok şey kazanacak.

Aslında o sancılı değişim sürecinin ilk yansımaları da emare vermeye başlamadı değil. Mesela Brezilya lobisindeki dayanışma yavaş yavaş kırılıyor! Çalışmayanın formayı giyemeyeceği, hak etmeyen kadroya giremeyeceği, kapis yapanın devre dışı kalacağı artık biliniyor. Ve artık Fenerbahçe, en azından oyunun bir yönünü de fena oynamıyor. Sözelimi, gol atmakta hiç zorlanmıyor. 7 maçta atılan 20 gol, gelecekte Fenerbahçe'nin hücumda daha etkili olabileceğine de işaret ediyor.

Düşünün, bu kadar çok eleştirilen Fenerbahçe, skorerlikte en yakınında duran Trabzonspor'un 7 gol ilerisinde. Daha oyun anlayışı oturmamışken, takım ile teknik adam arasında yalnızca taktik uygulamada değil, futbola, Fenerbahçe'ye, geleceğe bakış açısından uyum yakalanmamışken, şimdilerde Samandıra sınırlarının dışında da duyulan gizli - açık çatışmalar yaşanırken böylesi rahat gol atan takım, yarın işler yoluna girdiğinde ne yapar?

Tabii ki Fenerbahçe'nin şu sıralar oyun olarak eksikleri var. Örneğin takım savunması yetersiz... Oyun içi devamlılığı yetersiz... Kolektif uyumu yetersiz... Bazı oyuncuların fizik kalitesi yetersiz. Ama bunlara rağmen Fenerbahçe, mesela sezonun en flaş takımı Beşiktaş'ın averajla, her zaman, her yerde ve öncelikle ne yaptığını kolladığı Galatasaray'ın puan farkıyla önünde.

Hani, az önce de belirttim ve günlük yaşıyoruz dedim ya... Futbolu, futboldaki doğruları da aslında pek bilmiyoruz. Üstelik çok sabırsız davranarak, sürekli yanılgılar içerisine düşüyoruz. Biraz lig değerlendirmesi de yaparak, bu söylediklerimi açayım.

Bu ülkede şu an iki takım var. Biri Bursaspor, diğeri Trabzonspor. Bu iki takım, kalan 16 takımdan farklı. Çünkü, oyuncularının benimsediği, alıştığı, uygulamakta zorluk yaşamadığı bir oyun felsefeleri var. Bursaspor, çoğuna

göre kötü futbol oynuyor, hiç zevk vermiyor. Ama ne gariptir, bu ligde maç kaybetmiyor ve ligin zirvesinde duruyor. Nedeni basit. Bursaspor, bu ülkenin alanları en iyi, en verimli, en doğru kullanan takımı. Onun hemen ardından gelen Trabzonspor da benzer bir yapıya sahip.

Yarın Fenerbahçe, Beşiktaş, Galatasaray, Kayserispor, Gaziantepspor da bu çizgiye yaklaşabilir. Hatta iyi kadrolara sahip Beşiktaş, F.Bahçe, G.Saray ne kadar erken takım olabilirlerse o kadar çabuk aşama yaşayabilir. Şu gerçeği de görmek gerek; bu ligde çok ağırlıklı olarak geçen sezonki kadrolarıyla oynayan iki ekip var. Biri Bursaspor, diğeri Trabzonspor. Şu an için diğerlerinden daha iyi takım olmaları, bu nedenle de rastlantı değil.

Lig, 86'sı yabancı, 113 yerli, toplam 209 yeni transfer yaşadı. Geçen sezondan toplam 10 teknik adam, eski takımlarının başında kaldı. Bazı kadroların neredeyse tamamı, bazı kadroların yarısı değişti. Yani bu takımlara zaman lazım. Şu an gösterilen performanslar yanıltıcı. Kendi adıma ben, ligi doğru okumak için yıllardır ekim sonu, kasım başını beklerim. O dönemlerde en az 10 lig haftası geride kalmış olur. Takımlar yavaş yavaş oturur. Kim zirveye oynar, kim aşağılarda kalır, aşağı yukarı kafanızdaki sorular yanıt bulur.

O nedenle, fal açmak için vakit hâlâ çok erken.

Beş şampiyon dışında, bu ligde şu ana dek gördüğüm potansiyeli yüksek 3 takım var. Birini herkes görüyor, Kayserispor. Diğer ikisi Ankaragücü ile Gaziantepspor. En az 8 dişli takımın oluşturacağı rekabet, özellikle de ilk yarının sonlarından itibaren, lige çok farklı bir lezzet katacak. Ve o lezzetin en büyük parçalarından biri, sezon başından beri sürekli eleştirilerin hedefinde tutulan Fenerbahçe, diğeri de Rijkaard kaprislerinden arınırsa Galatasaray olacak.

Atan da yabancı, tutan da yabancı!

Geride kalan 7 haftayı, farklı bir boyutuyla raporlayalım. Ligde artık atan da yabancı, tutan da yabancı! 157 golün 87'si, yani yüzde 55,4'ünde 42 yabancıнын imzası var. 70'i, yani yüzde 44,58'inde ise 52 yerlinin. Ya yenilen goller? 54'ünde, toplamda 54 maç görev yapan yabancı kaleciler var. 103'ünde toplam 72 maçta kalede duran yerli kaleciler. Oran yüzde 42,7'ye yüzde 57,25, yani yabancı kalecilerin lehine.

Peki bu 157 gol nasıl atılmış?

Sorunun cevabı şu: 109'u ayakla, 33'ü kafayla. 11'i penaltıdan. 4'ü kendi kalesine. Ayakla en fazla gol atan takım (13) Fenerbahçe. Kafayla en çok gol atan takım (5) yine Fenerbahçe. Golde kafasını kullanmayan takım ise Kardemir Karabükspor! Espri bir yana, ligin en fazla gol atan 4 takımının arasında duran Karabükspor'un (12) henüz kafa golüyle buluşmuş olmaması gerçekten ilginç.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Lider, Karabük'e de takıldı

Zeki Çol 2010.10.16

Bursaspor kolay kazanacağı maçı zora soktu. İlk yarı çok etkili oynadı, ikinci yarı oyundan koptu. İBB'nin ardından bu defa da Karabükspor'la berabere kaldı. Namağlup liderliğini puan kaybına karşın bu hafta da sürdürdü.

Rotasyon, Bursaspor'un başlangıç onbirinde bu defa İnsua ile Batalla'yı buluşturmuştu. İki çabuk, iki teknik, iki aklını oyuna katan top kullanma ustasının arkalı önlü oynadığı orta alan, sağdan İsmail, soldan Ozan'ın iştahlı hamleleriyle destek görünce, ilk yarıda ortaya uzun zamandır izlemediğimiz hareketlilikte, verimlilikte ve etkinlikte bir Bursaspor çıkardı. Bu bölümde Bursaspor tam 11 gol girişiminde bulundu. Neredeyse sezon başından bu yana ürettiği kadarını, bir 45 dakikaya sığdırdı! İki gol attı, inanılmaz denilebilecek fırsatları kaçırdı. Temposu, üretkenliği, hücumdaki rengiyle oyuna büyük keyif kattı. Geride kalan haftalarda oyun kalitesi sorgulanan Bursaspor'da ne değişti de hücum böylesine zenginleşti? İnsua-Batalla uyumu öncelikle atakları çabuklaştırdı. Öne Turgay'a, yanlara İsmail ile Ozan'a ya da arkadan bindirme yapan Ali Tandoğan ve Vederson'a bu ikili etkili paslar attı. Karabükspor'un arka alanındaki yerleşme sorunundan ve ilk toplara müdahale eksikliğinden iyi yararlandı. Karabükspor savunmasının sağında Kerim'in kulvarında Yasin'in destek vermemesi sonucu yaşanan sorundan faydalandı. Vederson geriden boş gelerek yaptığı bindirmelerle savunmayı yıprattı. Turgay bu bölümde çok etkili oynadı. Bursaspor, fark yapıp maçı koparması gerekirken, biri penaltıdan diğeri çok açık savunma hatasından iki gol yedi. Karabükspor oyuna değilse de Cernat'ın golleriyle skora ortak olmayı becerdi.

İkinci yarıda oyunun görüntüsü tamamen değişti. İlk yarıda attığı gollerle Karabükspor'u skor tabelasında ayakta tutan Cernat, 35. dakikada sakatlanmış, 40. dakikada yerini Şenol'a bırakmıştı. Cernat'ın oynadığı bölümde Bursaspor'un çok önemli bir avantajı vardı. Çünkü attığı gollere karşın Cernat, savunmaya dönük oyuna hiçbir katkı yapmıyor. Dolayısıyla da İnsua-Batalla ikilisinin yönettiği Bursaspor orta alanı hem rahat hem etkili top çeviriyordu. Şenol'un oyuna katılımıyla Bursaspor'un orta alandaki bu etkinliği azaldı. Karabükspor bu defa hem arka alanda toparlandı hem de orta sahada kora kor bir mücadeleyi başlattı. Fizik kapasitesi sınırlı olan İnsua-Batalla ikilisi ilk yarı performanslarının gerisinde kaldı. Bursaspor'un temposu yavaşladı, telaşı arttı, oyun etkinliği yok denecek kadar azaldı. Ve bu defa Karabükspor yalnızca iyi savunma yapmakla kalmadı, hücumda da Bursaspor'dan daha etkili oynamaya başladı. Bursaspor ilk yarının tam aksine bu bölümde tek pozisyon üretemezken, Karabükspor iki kez gole yaklaştı. Ama bunları değerlendiremedi ve lidere ilk çelmeyi Bursa'da o taktı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir düzine olurdu

Zeki Çol 2010.10.18

Hani, "Ahı gitmiş, vahı kalmış" benzetmesi vardır ya... Tam da bu Kasımpaşa'yı tanımlıyor o benzetme. Hiç uzun uzadıya anlatmaya gerek yok. Ligdeki genel performansı, şu maçtaki görüntüsüyle bu Kasımpaşa'nın gözü Bank Asya 1. Lig'e bakıyor.

Eğer fevkalade bir değişiklik olmazsa Kasımpaşa paşa paşa gidecek gibi duruyor.

Bu takımın bu maça dek 17, bu maçla birlikte 24 gol yemesi asla rastlantı değil. Çünkü Kasımpaşa başta takım savunması olmak üzere, saha içerisinde direnç göstereceği hiçbir şeyi yapmayı bilmiyor. Özellikle arka alanda ne paylaşmayı, ne pozisyon almayı, ne de ilk müdahale yapmayı becerebiliyor. Savunmasının arkasına atılan her topta kalesinde tehlike yaşıyor.

Trabzonspor, bakmayın bu tarihi fark içeren skora... Kendisini hiç sıkmadan, çok da yormadan, adeta antrenman havasında götürdüğü, hele 7. golden sonra rakibe saygı adına topu tamamen kendi bölgesinde pas

yaparak dolaştırdığı bir oyunda bu farka ulaştı. Yani biraz sıkısa, biraz daha temposunu artırırsa bırakın 10 gole ulaşmayı, bir düzine atardı. Dahası lig tarihinin gol rekorunu kırardı.

İlk yarıda Trabzonspor vasat oynadı. Savunmasına hiç iş düşmedi. Gökhan Güleç, solbek Ergün Teber'e destek vermeyince, sahanın en iyilerinden Serkan kulvarı koridor yapıp kullandı. Alanzinho'ya ilk, Burak'a ikinci golü attırdı, takımının rahatlamasına çok önemli katkı yaptı. Oyuna kötü başlayan Burak, golle buluştuktan sonra toparlandı. Ardından hücumda etkili işler yapmaya başladı. Bu arada biraz gecikmeli de olsa Trabzonspor, Kasımpaşa savunmasının zaafını yakaladı ve arkasına atılan toplara süratli oyuncularıyla hamle yapıp, bu zaaftan yararlandı. Umut'un ilk, Burak'ın ikinci golü de o zaafın skor tabelasına yansımalarıydı.

Keller'in 60. dakikada kırmızı kart görmesiyle Kasımpaşa, on kişi kalınca, Trabzonspor'un işi iyiden iyiye kolaylaştı. Rakibin direnci tamamen tükendi, Trabzonspor'un temposu yükseldi, coşkusunu arttı. Selçuk'un orta alandan attığı uzun top lar ya da özellikle sağ kanattan Colman'ın arkasına gönderilen paslarla üst üste, üstelik kaleciyle karşı karşıya pozisyonlar yakalandı. Jaja siftah yapmakla kalmadı, ikinci golünü de bu maçta attı. Uzatma da hesaba katılırsa son 10 dakikalık bölümde Trabzonspor rakibinin üzerine gitmeyi bıraktı. Şayet gitse, zaten grogi durumdaki Kasımpaşa'yı daha da büyük bir skorla, bu sezon sahasındaki ilk maçında iyice perişan edebilirdi.

Bu maçı ve bu skoru Trabzonspor'un ölçü almaması gerektiğini düşünüyorum. 7 golün keyfi tabii ki çıkarılmalı. Ama bu galibiyet asla abartılmamalı. 7-0'a karşın, Trabzonspor'un da önemli eksikleri olduğunu belirtmekte yarar görüyorum. Ve başta Serkan, ardından da Selçuk'u oyun içi performanslarından dolayı kutlamak istiyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gol oburu Fenerbahçe

Zeki Çol 2010.10.19

"Değişim sürecindeki F.Bahçe", Alex'siz ve Brezilyalısız çıktığı Konyaspor maçında, hem oynadığı futbol hem de aldığı sonuçla göz doldurdu. Umut, keyif ve geleceğe dönük olumlu sinyaller verdi. Lider Bursaspor ile Beşiktaş ve G.Saray'ın puan kaybettikleri haftayı Trabzonspor ile birlikte kârli geçti.

Oyunun başlangıcındaki Konyaspor, atak, istekli ve baskılı oynayan taraftı. İlk 10 dakikada F.Bahçe kalesine 4 şut attı. Ardından F.Bahçe orta alanda kontrolü ele almaya başladı. Özer, erken sakatlandı, 14. dakikada Semih sahaya girdi. İşte bu değişiklikten sonra F.Bahçe'nin hücumdaki etkisi, açıkça hissedilir biçimde değişti. Alex'in pozisyonunda, yani santrfor arkasında oynayan Semih, top kullanmada, duvar olmada, asist yapmada, gol vuruşunda zevkle izlenen ve F.Bahçe'nin hücumuna hareket, bereket getiren hünelerine sergilemeye yöneldi. F.Bahçe, ilk tehlikeyi 19. dakikada bir duran toptan, Emre'nin direğe çarpan şutunda oluşturdu. 20. dakikada Semih'le ilk pozisyonuna girmişti. Semih hemen bu pozisyonun ardından nefis bir duvar pasıyla Stoch'u, kısa bir süre sonra da sağdan ortaladığı topta Niang'ı gol pozisyonuna soktu. Sahaya adım atar atmaz Konyaspor savunmasının dengesini bozmaya başlayan Semih'in hareketlendirdiği F.Bahçe, 26. dakikada Emre'nin golüyle öne geçti. Konyaspor kısa bir sürenin ardından skoru eşitledi. Ancak Semih yeniden inisiyatif aldı. Bir gol attı, bir de Stoch'a attırdı ve devre 3-1 kapandı.

Yazıya "Değişim sürecindeki F.Bahçe" diyerek başlamıştım. O F.Bahçe, bu süreçteki farklılıklarından birini, Konyaspor karşısında sıklıkla sergiledi. Duvar paslarıyla oluşan pozisyonlara ve gollere hasret kaldığımız

futbolumuzda, Konyaspor savunmasının göbeğini özellikle de ilk yarıda duvar paslarıyla delik deşik etti.

F.Bahçe'nin üstünlüğü ikinci yarıda da sürdü. Ama Stoch ile Dia'nın savunmaya dönmeleri, Semih'in de takım savunmasına sınırlı katkı vermesi, F.Bahçe'nin arka alanda zaman zaman sıkıntı yaşamasını da beraberinde getirdi. Volkan oluŖan pozisyonlarda gole izin vermedi. Yani F.Bahçe, hücumda etkili oynadı, ancak skor olarak rahatladıktan sonra rakibe de küçümsenmeyecek sayıda pozisyon verdi.

Mehmet Topuz, ön liberodaki çalışkanlığı ve oyuna iki yönüyle de katkı yapmasıyla dikkati çekti. Emre bilinen performansını yine sergiledi. Stoch özellikle ilk yarıda etkili oynadı. Niang ile Dia ise vasatı aşamadı.

Hafta cuma akşamı Bursa'da 4 golle açılmıştı. Konya'da 5, toplamda 40 golle kapandı. Bu sezon ligin gol oburu takımı F.Bahçe, henüz 8. dakikada 24 gole ulaştı. Üst üste üçüncü maçını kazandı ve bu 3 maçı 10'u deplasmanda 13 gol atarak geride bıraktı. İlk 5 haftada 8 puan kaybeden ve tartışmaların boy hedefi haline gelen F.Bahçe uzun lafın kısası artık toparlandı. Değişim sürecinin henüz başlarında olunmasına karşın, iyi takım olma yolunda hızlı adımlar atmakta olduğunu Konya'da kanıtladı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rijkaard mı yoksa yönetim mi hatalı?

Zeki Çol 2010.10.20

Tarih 2 Eylül... Yani çok değil, bundan yaklaşık 1,5 ay öncesi... Galatasaray Kulübü Başkanı NTV Spor'da Rijkaard'a yeni sözleşme önermekten söz ediyor. "Bizim gündemimizde teknik direktör sorunu yok.

Medya yazıyor, fakat öyle bir şey yok" diyor. Ve "Eğer kabul ederse nisan ya da mayısta ona ben yeni sözleşme teklif edeceğim" diye konuşuyor.

Benzer konuşmalar farklı dönemlerde, farklı platformlarda da hep var. Hepsinde de mesaj aynı:

"Rijkaard'ın arkasındayız!"

Aslında oldum olası, bu lâfı duyduğumda bir vedanın yaklaştığı hissine kapılmışımdır nedense. Çünkü hangi yönetim, hangi teknik adamın arkasında olduğunu söylemişse, üç vakte kadar teknik adamın ipi çekilmiştir!

Bu defa da aynısı oluyor. Galatasaray, içinde bulunduğu açmazın çözümünü, biraz da kamuoyu baskısıyla yeni bir arayışta görüyor.

Sezonun başlamasından sonra ya da ortalarında yeni arayışlar içerisinde olmak, her ne kadar bir çözüm gibi görülse de gerçekte bir aczin, bir yetersizliğin, hatta biraz da beceriksizliğin yansımasıdır.

Çünkü yönetimlerin önde gelen sorumluluğu, en doğru, en verimli, en yararlı tercihleri sezon başlamadan yapmaktır.

Şimdi, kısa bir tur için o döneme gidelim.

Galatasaray-Rijkaard birlikteliği geçen sezon bekleneni vermedi. Rijkaard, aldırıldığı oyuncular da dâhil, kimseleri beğenmedi. Kadrosunu küçümsedi, futbolcularını sıklıkla eleştirdi. Araya bir soğukluk girdi. Saha sonuçları keyifsiz gitti. Şampiyonluk iddiası bitti. Galatasaray 34 maçtan 64 puanla ayrıldı ve Rijkaard, beşincilikle bitirilen önceki sezonla kıyaslayarak bunu başarı ilân etti!

Bu ligi, bu ülkeyi, Galatasaray'ı yaşadığı bir sezona karşın hiç tanımadığı, hiç anlamadığı o zamanlarda belliydi. Gönül bağlarının koptuğu oyuncularıyla yeni sezonu taşıyamayacağı da.

Nitekim sezon başladı... Rijkaard'ın yakınmaları da başladı! Lâkin yakındığı konuların çoğu, teknik adam olarak Galatasaray'a becerip de katamadıklarıydı. Mesela takım savunması bunun başındaydı. Galatasaray, Rijkaard döneminde arka alanda verilen açıklara bir türlü çözüm bulamamıştı!

Lâfi uzatmayalım.

Rijkaard'la bu sezonun gitmeyeceğini büyük çoğunluk biliyordu. Nedense yönetim bu gerçeği görememişti! Kim bilir belki de görmek işine gelmemiştir.

Sonuçta bir dolu yatırım boşa gitti. Galatasaray UEFA Avrupa Ligi'nde yok. Ligde büyük sancı içerisinde ve ciddi bir özgüven yitiminde.

Bu lige ve Galatasaray'a uymadığı geçen sezon belli olan Rijkaard'da ısrar edilmese bu sıkıntılı süreç yaşanır mıydı? Ya da Galatasaray yönetimi, bu denli yıpranır mıydı?

Benim görüşüm şu:

Bugüne yansıyan başarısızlığın öncelikli sorumlusu Rijkaard değil.

Rijkaard, Galatasaray'da başarılı olamayacağını zaten kanıtlamıştı! Onunla daha farklısını beklemek, yönetimin gerçekleşmesi zor rüyasıydı. O rüyaya dalamadan gelen karabasanla nihayet yönetim de uyandı. Terden sınılsıklam... Ve endişe dolu bakışlarla!

Hangi Fenerbahçe?

İki Fenerbahçe'den söz edeceğim size... Biri, geçen sezon 8'de 8 yapan, 17 gol atıp, 3 gol yiyen ve 24 puana ulaşan, ligin zirvesinde duran Daum'un Fenerbahçe'si.

Diğeri ise aynı dönemi 5 galibiyet, 1 beraberlik, 2 yenilgiyle geride bırakan, 8 puanlık önemli bir kaybı yaşayan, 24 gol atıp, 11 gol yiyen ve klasmanda 4. sırada olan Aykut Kocaman'ın Fenerbahçe'si.

Daum'un Fenerbahçe'si, ilk 8 maçta Kocaman'ın Fenerbahçe'sinden 8 puan fazlasını toplamış. 8 gol azını yemiştir. Bırakın yenilmeyi, bir kez bile berabere kalmamış. İçeride Sivasspor ile Gençlerbirliği'ni 3-0, Manisaspor'u 2-1, İBB'yi 1-0; dışarıda Denizlispor'u 2-0, Diyarbakırspor'u 3-1, Bursaspor'u 1-0, Antalyaspor'u 2-1 yenmiştir.

Kocaman'ın Fenerbahçe'si skora dönük verilerde gerisinde kaldığı Daum'un Fenerbahçe'sini, sadece attığı gol sayısında geçmiştir. Yani fazladan 7 kere sevinmiştir. İçeride Antalyaspor 4-0, Manisaspor 4-2, Gençlerbirliği 3-0'lık skorlarla geçilmiştir. Beşiktaş derbisi 1-1 bitmiştir. Dışarıda Trabzonspor'a 3-2, Kayserispor'a 2-0 yenilmiştir. Kasımpaşa 6-2, Konyaspor 4-1'lik skorlarla devrilmiştir.

Karşılaştıracağınız tablo işte bu.

Soru da şu: "Fenerbahçelinin yüreğini hangi Fenerbahçe daha fazla hoplattı? Futbol keyfini hangi Fenerbahçe daha fazla okşadı? Geleceğe dönük beklentilerini hangi F.Bahçe zıplattı? Ve günümüz futboluna hangi Fenerbahçe daha fazla yaklaştı?"

Daum'un savunmaya ağırlık veren, az adamla hücum eden, düşük tempolu, renksiz, sıkıcı, boğucu Fenerbahçe'si mi?

Yoksa önde oynamayı benimseyen, oyuna hissedilir bir tempo getiren, her geçen gün biraz daha toparlanan, pozisyon zenginliği yaşayan, 8 haftalık dönemlerde tarihinin en skorer ikinci kadrosu olan, kaybederken bile bir heyecan sunan ve çağdaş futbola çok daha yakın duran bu Fenerbahçe mi?

Fenerbahçelilerin tercihinin ne olduğunu bilmiyorum. Benim tercihim bu Fenerbahçe. Çünkü baskı kurmayan, tempo yapmayan, pozisyon zenginliği yaşamayan, oynarken keyif ve heyecan sunmayan bir Fenerbahçe'yi izlemekten kendi adıma ben zevk almamıştım. Her geçen gün üzerine biraz daha koyan bu Fenerbahçe'yi ise keyifle izliyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beklenen son

Zeki Çol 2010.10.21

Kimse farklı bir sonucu beklemiyordu. Bursaspor, Manchester deplasmanından, uluslararası arena için bu deneyimsiz ve yetersiz kadrosuyla zaten puan alamayacaktı. İyi oynayamadı. Oyuna hiçbir devresinde ortak olmadı.

Manchester United, vasat bir görüntü çizdi, ama 3 puanı aldı ve Bursaspor'u Old Trafford'tan 1-0'la uğurladı.

Benzer hatayı, Glasgow'da da yapmıştı Bursaspor. Rakibin başlangıç temposuna ayak uydurmaya kalkmış, erken gole karşılık verememiş ve maçı kaybetmişti.

Bu defa da Manchester United'ın başlangıç temposuna uydu. Oyunu soğutması, rakibin hızını azaltması gerekirken kora kor mücadele etmek istedi. Manchester United, ilk dakikalarda çok yoğun bir baskı oluşturdu. Oyunun yönünü sürekli değiştirdi. Bursaspor'un savunma dengelerini altüst etti. Ve o arada 7. dakikada Nani'nin penaltı sahası dışından attığı şutla öne geçti.

Bir taraftan Old Trafford'da oynamanın getirdiği baskı, diğer taraftan deneyimsizlik ve tabii ki erken gelen golün getirdiği tedirginlikle Bursaspor, o sıralar oyundan koptu. Sahada anlamsız, amaçsız bir koşuşturmanın içerisine girdi. Bereket o şaşkınlık hali çok uzun sürmedi ve Bursaspor, Manchester United'ın da hızını azaltmasıyla biraz olsun toparlandı. Ama kontrol yine ev sahibi takımdaydı. Çok sayıda ilk onbir oyuncusunu bu maçta oynatmayan Manchester United, skor avantajının verdiği rahatlıkla oyunun temposunu dilediği gibi ayarladı. Bursaspor'un hücumda hiçbir etkinlik gösteremediği, rakip kaleye şut dahi atamadığı ilk yarıyı kendisini fazla sıkmadan önde kapadı.

Bursaspor ikinci yarıya iki değişikliklerle başladı. Arka alanda Stepanov, yerini İbrahim'e bıraktı. İleride ise Sercan-Turgay değişikliği yapıldı. Oyuna biraz daha adapte olan Bursaspor, iyi değilse de bu bölümde direncini artırarak oynadı. Hücumda yine hiçbir etkiyi sağlayamadı. Topla ya da topsuz ceza alanı içine son dakikaya kadar adını atamadı.

Manchester United da hücumda etki sağlayamadığı ikinci yarıda Bursaspor kalesinde aman aman bir tehlikeyi oluşturamadı. Ve maç 1-0'lık skorla noktalandı.

Böylece Bursaspor, Şampiyonlar Ligi'ndeki üçüncü maçını da puansız kapadı. Manchester deplasmanından puanla ayrılması zaten beklenmiyordu. Böyle bir şey gerçekleşse gecenin sürprizi olacaktı. Uluslararası arenada artık deneyim kazanmanın ötesinde hiçbir hedefi kalmayan Bursaspor, o sürprizi yapacak bir yeterliliği ortaya koyamadı ve grup sonunculuğuna demir attı. z.col@zaman.com.tr

Takke düştü!

Zeki Çol 2010.10.22

Kötü bir döneme denk düştü bu maç. Beşiktaş'ın UEFA'ya gönderdiği kadrosunda, sakatları çıktığınızda elinde hepito 15 oyuncusu vardı. Schuster sahaya kalan sağlarla bir onbir sürmüştü sürmesine...

Ama oyuna müdahale etmesi gerektiğinde ne yapacaktı? Çünkü kenarda kaleci Rüştü dışında yalnızca 3 genç, 3 de deneyimsiz oyuncu oturmaktaydı. Hadi İsmail, Milli Takım'da ya da Beşiktaş'ta sürekli olmasa bile ara sıra zorluk derecesi yüksek maçlar oynamıştı. Ya Ersan? Ya A2 takımından çağrılan Ali Küçük? Onlar bu dünyanın tamamen yabancıydı.

Hal böyle olunca, Schuster'in sahaya sürdüğü onbir hem üst düzey performans sergileme hem de sakatlanmadan oyunu sürdürme sorumluluğuyla oynayacaktı. O sorumluluk 26. dakikaya kadar pek de sorun çıkmadan yaşandı. Ama 26. dakikada, soldan kullanılan kornere atışında Hakan, bu sezon çoğu kere yaptığı gibi boşa çıkınca, Falcao'ya golü atmak kaldı. Bu affedilmez bir hataydı. Ancak ne yaparsınız, ciddi bir özgüven yitiminde olan Hakan, bu tür hatalardan bir türlü ders alamamaktaydı!

Golün ardından Beşiktaş hissedilir bir tepkiyi verdi. Takım olarak küçümsenmeyecek bir direnci sergiledi. Pozisyon üretti, gol kaçırdı. Ancak kabul etmek lazım biraz da şanslıydı. 36. dakikada Falcao'nun attığı golü yardımcısının uyarısıyla hakemin iptal etmesi o şansın ilk yansımasıydı. 43. dakikada Nihat'ın verdiği pasla hareketlenen son adam durumundaki Bobo'nun faulle durdurulması da. Nitekim savunmanın en önemli adamı Maicon bu faulle kırmızı kart gördü ve Porto on kişi kaldı. Devre bittiğinde golcü Falcao çıkarıldı, savunmacı Otamendi alındı. Beşiktaş adına bir şans da Falcao'nun sahadan ayrılmasıydı.

Porto artık belli ki skoru korumaya oynayacak, arada bir fırsat bulursa ani atağa çıkıp, rakip kaleyi yoklayacaktı. Beşiktaş devrenin başında yoğun bir baskı kurdu. Porto çok iyi kapandı. Biz beraberliği beklerken, 59. dakikada yine büyük bir hatadan, golü Porto attı. Hatayı yapan Zapotocny, golü atan Hulk'tu. Şimdi umut iyice azalmış, Beşiktaş'ın işi iyice zorlaşmıştı. 70. dakikada Schuster, stoper Zapotocny'yi çıkardı. Ali Küçük'i hücumu güçlendirmek için oyuna aldı. Savunmada üstlenilen bu riskin faturasını da 77. dakikada üçüncü golü atan Hulk kesti. Beşiktaş için oyun orada bitti.

"Hani takke düştü, kel göründü" derler ya... Quaresma ve Guti'siz Beşiktaş'ın on kişi kalan rakibinden iki gol daha yemesi ve sahasında iki farkla yenilmesi, onu çağırtırdı biraz da. İşin acı tarafı onlar yoksa ne yazık ki Beşiktaş da yok! z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yıllardan sonra

Zeki Çol 2010.10.25

Bu, kurtulmanın tepkisi miydi? Yoksa buluşmanın tepkisi mi? G.Saray'da kuşkusuz Rijkaard'la yolların ayrılmasına sevinen oyuncular vardı. Hagi'nin gelmesine sevinenler de.

Kurtulma ve buluşma tepkilerinin buluşturduğu keyif, Hagi hırsının getirdiği motivasyonla da birleşince, ortaya apayrı bir G.Saray çıktı dün Kadıköy'de. İlk yarıda neredeyse F.Bahçe'yi sahadan sildi. Orta alanda daha ilk dakikada oyuna ağırlığını koydu. Hücumda belirgin bir üstünlüğü yakaladı. Pozisyon buldu, gol kaçırdı ve bazı çevrelerin favori gösterdiği F.Bahçe'ye adeta nefes aldırmadı.

F.Bahçe'nin hücum organizasyonunda bilinen en önemli artısı, beklerin de yaptığı bindirmelerle kanatları verimli kullanmasıydı. G.Saray kulvarları kapadı, rakibine o bölgelerde bir tek atak geliştirme şansı tanımadı. Duran toplar F.Bahçe'nin başka hücum silahıydı. O topları da G.Saray savunması zorlanmadan uzaklaştırdı. İkiye birlerle rakip savunmanın göbeğinin delinmesi, Semih olmadığı, Alex de o role soyunmadığı için yapılamadı. Dış şut denemesine G.Saray orta sahası fırsat tanımadı. Yani F.Bahçe, yarım pozisyon dahi bulamadan devreyi kapadı.

G.Saray ise tam aksi... Başlangıçtan itibaren etkili ataklarla kaleyi zorladı. Özellikle Pino, hareketli oyunuyla F.Bahçe'ye ciddi sıkıntılar yaşattı. 4 şut attı, 1'ini bu sezon çizgiden çıkardığı toplarla F.Bahçe'nin çok sayıda gol yemesine engel olan Gökhan, tam zamanında devreye girerek uzaklaştırdı. İkisi Volkan'da kaldı. Biri autla sonuçlandı. Volkan, Elano ile Neill'in birer şutlarında da topa müdahale eden, hele Neill'in vuruşunda golü kurtaran adamdı.

F.Bahçe, ikinci yarıda biraz olsun toparlandı. Temposunu artırdı. Önde oynamaya çalıştı ve ilk ciddi tehlikeyi de devre başında Niang'la oluşturdu. İbrenin F.Bahçe'ye dönmeye başladığı sırada Hagi üst üste iki hamle yaptı. Önce son derece verimsiz oynayan Misimoviç'in yerine Barış'ı, sonra da Cana'nın yerine Serkan'ı aldı. Ayhan'ı orta alanın soluna çekti, Sabri'yi öne çıkardı, sağ taraftaki Elano'yu ortaya kaydırıldı. Bunlar kaybetmeme değil, kazanma hamleleriydi.

Kuşkusuz Aykut Kocaman da kazanmak arzusundaydı. Tıpkı Misimoviç gibi oyuna hiçbir katkı yapmayan Alex'i de o dışarı aldı. Semih'i sahaya sürdü. Ardından da Dia-Kazım değişikliğini yaptı. Semih'in girmesi F.Bahçe'ye yine hareket getirdi. 4 dakika sonra ilk pozisyonunu buldu, top direktten auta gitti.

Oyunun son bölümünde iki takım da gol için çaba gösterdi. Galatasaray üst üste şutlarla Fenerbahçe kalesinde tehlike oluşturmaya çaba gösterdi, ama çünkü oyununu golle birleştiremedi. Kadıköy'de yıllar sonra puan almayı başardı ve Hagi dönemine çok önemli bir puanla başladı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kayseri oynadı, hak etti, kazandı

Zeki Çol 2010.10.26

Beşiktaş yine kaybettir. Yine savunmasında önemli hatalar yaptı, yine basit bir gol yedi. Trabzonspor, Manisaspor ve Porto'nun ardından bu defa Kayserispor'a yenildi.

Büyük bir iddiayla başladığı ligde 9. hafta sonunda liderin açık ara gerisinde, tam 10 puan fark yedi.

Ligde ve UEFA Avrupa Ligi'nde üst üste gelen yenilgiler, Schuster'i Kayserispor maçında dinamik bir orta alan kurgusuyla oynamaya itti. Fink-Necip-Ernst üçlüsüne Onur sürekli yardım etti. Zaman zaman Nihat, takım savunmasına katkı verdi. Böylece ilk 1 saatlik sürede arka alanda, daha önceki maçlara oranla daha az sorun yaşayan bir Beşiktaş izlendi. Hareketli ve etkili savunma yapmaya çalışan o Beşiktaş, Kayserispor'a ilk yarıda yalnızca bir organize atakta pozisyon verdi. 39. dakikada Mehmet Eren soldan indi, orta alanın kovalamadığı

Furkan geriden bomboş geldi, çok yakın mesafeden ayak içini koydu, top auta gitti. Bunun dışında bir de Rüştü'nün yerde uzanıp alamadığı yan orta vardı, onda da Zapotocny zamanında müdahale etti.

Bu bölümde savunma önlemlerini iyi alan, orta alanda yoğun bir mücadelenin içine dalan Beşiktaş, hücumda bir-iki cılız şut denemesi dışında hiçbir etkinliği gösteremedi. Çünkü Kayserispor, alanları iyi kapattı. Düz oyunculardan oluşan Beşiktaş, ekstra işler yapamayınca arka alanda en ufak bir sorun yaşamadı.

Oyunun genel görüntüsünde ikinci yarıda aman aman bir değişiklik olmadı. Sakin, disiplinli ve uyumlu oynayan Kayserispor, hücumda yine inisiyatif aldı. Beşiktaş, savunmasında özellikle duran toplarda büyük sıkıntılar yaşadı. 58. dakikada maç eksiği olan Rüştü, soldan kullanılan atışta boşa çıktı, Hamza ikinci direktte bomboş durumda topu auta attı. 75'te ise bu defa sağdan kullanılan atışta Ernst, Rüştü'nün dengesini bozdu, Amukashvili vurdu, top direktten döndü.

Beşiktaş, oyunun son anlarında maçı kazanmak için biraz daha öne çıktı. Ama arka alanda önemli boşluklar oluşturdu. Bunlardan birinde de Furkan'ın vuruşuyla da golü yedi ve maçı kaybetti.

Bu sezon yaptığı çıkışla dikkati çeken Kayserispor, F.Bahçe'nin ardından Beşiktaş'ı da eli boş yolladı. Ligde tüm zamanların en iyi performansını yakaladı ve puanını 20'ye çıkardı. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beşiktaş takım olamadı

Zeki Çol 2010.10.27

Bu aslında gecikmiş bir yazı... Hep erteledim. Taa 11 Eylül'de 4-0 kazanılan Ankaragücü maçından sonra yazmayı düşünmüştüm.

Ama 'Acaba' dedim, 'Yanılıyor muyum?' diye hep gözlemlerimi sorgulamak istedim. Kazanılan, kaybedilen, beraberlikle geçilen maçları dikkatle izledim. Ve sonuçta gecikmeli de olsa yazmaya karar verdim.

Evet Beşiktaş takım değil... En azından bu aşamada değil. Abartıldığı ölçüde hiç değil.

Neden değil?

Çünkü sezon başından bu yana oyunu bir bütün olarak yorumlamayı beceremiyor. Savunma-hücum dengelerini kurmayı bilmiyor. Takım savunmasını geliştiremiyor. Çok kolay pozisyon veriyor. Kaderini adeta iki oyuncuya bağlamış. Quaresma ve Guti oynamadığında, karşı alanda etkinlik gösteremiyor. Rakibi tehdit edemiyor.

O zaman, oyunu tek yönlü oynayan bir ekibe takım denilir mi? Ya da iki oyuncusu devre dışı kaldığında o tek yönü, yani hücum gücü de dumura uğrayan bir ekibin takım olma sürecinde büyük aşamalar kaydettiğinden söz edilir mi?

Beşiktaş'ta Schuster'li dönemde gerçekten önemli değişiklikler var. Tempolu oynamak bunlardan biri. Bekleri geçmişle kıyaslanmayacak ölçüde hücumla çıkarmak ve kanatları daha efektif kullanmak da öyle. Ya da oyunu önde oynamak... Rakip alanda sürekli arayışta olmak... Son Kayserispor maçı dışında, bol pozisyon üretmek... Daha fazla şut atmak... Göze hoş gelen coşkulu bir yapıyı oluşturmak... Seyir zevki açısından bunlar tabii ki önemli gelişmeler. Ancak tüm bu gelişmeler, savunma yapmayı beceremeyince, arka alanda sürekli açık verilince, yalnızca daha fazla heyecan sunan bir Beşiktaş tablosundan öte bir şey de getirmiyor.

Bu sezon daha renkli bir Beşiktaş izlediğimiz gerçek... Beşiktaş maçlarından daha fazla keyif aldığımız, Beşiktaş'ı daha fazla merak ettiğimiz de gerçek.

Ama bu renklilik, bu keyif, bu merakın karşımıza çıkardığı Beşiktaş'ın, günümüz futbolundaki geçerliliği ne?

Ligdeki tabloya baktığınızda durum hiç de iç açıcı değil. Sezonun en sansasyonel transferlerini yapan, en çok konuşulan, beklentileri en yukarılara taşıyan ekibi, ne yazık ki şimdilerde bir sıradanlığı yansıtıyor. Lafi hiç eveleyip gevelemeden sorayım: 9 maçta 4 yenilgi alan takım şampiyon olabilir mi?

Ya da sahasındaki 4 maçın 2'sini kaybeden, deplasmanda 5 maçta 8 puan yitiren, liderin 10 puan gerisinden gelen bir takım, şampiyonluğun güçlü adayları arasında durabilir mi?

Gelin biraz geriye gidelim. Geçen sezonun aynı dönemine yolculuk edelim. O günlerde de beğenmediğimiz Beşiktaş'ın 9 maçlık periyottaki puan performansını irdeleyelim. Sıralamada tıpkı bugünkü gibi yedinciymiş Beşiktaş. Yine 4 galibiyeti varmış. Ama sadece 2 yenilgi almış. 3 maçı da beraberlikle tamamlanmış.

Şimdi... Umut vaat eden, hatta yakın zamana dek beğenilen 13 puanlı Beşiktaş bu. Defansif oynadığı, gol kısırlığı yaşadığı için eleştirilen 15 puanlı Beşiktaş da o!

Evet o Beşiktaş, tabii ki bu Beşiktaş kadar heyecan verici değildi. Ama oynadığı oyun daha dengeliydi. Biraz daha takım gibiydi.

Beşiktaş'ın bu sezon önemli bir potansiyeli oluştu. Bu yadsınmaz bir gerçek. Yalnızca Quaresma ve Guti değil... Gelen diğer oyuncular da bir yana... Schuster gibi futbol felsefesi olan, oyuna seyir keyfi katan önemli bir teknik adam başa geldi.

Ama Schuster, ne yazık ki bu ligi hiç tanımıyor. Tanımak için aman aman bir çaba da göstermiyor. Burnunun dikine biraz fazla gidiyor. Daha doğrusu, hafife aldığı bu lige biraz tepeden bakıyor. Yalnızca hücum ettiğinde her maçı kazanacağını sanıyor. Takım içerisinde yaptığı yoğun rotasyona karşın alternatif üretmekte zorlanıyor. Savunma-hücum dengelerini kurabilecek bir oyun modelini geliştiremiyor. Bu eksiklikler nedeniyle de Beşiktaş her geçen gün biraz daha geriliyor.

Schuster bu ligi ciddiye almayı öğrendiğinde, eminim Beşiktaş daha iyi olacak. Futbolun yalnızca hücum etmek olmadığı gerçeğiyle yüzleştiğinde, Beşiktaş biraz daha takım gibi oynayacak.

10 puanlık farka karşın, Beşiktaş için hâlâ her şey bitmiş değil. Yeter ki Schuster doğru oyun modelini, doğru oyuncu tercihleri yaparak uygulamaya koysun. O zaman Beşiktaş gerçek bir takım olur. Ve kim bilir, belki de bu ligin zirvesine oturur.

Ya birlikte yürüyün ya da huzur bozmayın

- Trabzonspor'un bunca yıldır şampiyon olamamasının önde gelen nedenleri nedir bilir misiniz?

Hazımsızlık... Hoşnutsuzluk... Huzursuzluk!

İlk şampiyonluktan bu yana, süreci -yakın zamana dek- en yakından yaşayan, izleyen, gözleyenlerden birisiyim.

Şampiyonluklarla tatlanan, kupalarla taçlanan dönemde, başarıyı hazmetmekte zorlanmıştı camia. Bakışlar, tavırlar, eleştirel yaklaşımların değiştiği ve kitlesel bir ukalalığın pekiştiği bu dönemi, hiçbir şeyin beğenilmediği günler izledi. Öyle ki lig ikinciliği, kupa şampiyonluğu günlerine bile dudak büküldü. Tatminsizlik had safhaya çıktı, takıma sevgi adına baskı sunuldu! Eh, o parlak dünler, yerini sorunlu günlere bırakınca da birlikteliği geliştirmek yerine huzursuzluk durağında buluşuldu.

Sonuç, tanığısınığ hep hüsran oldu.

şimdi işler iyi gidiyor. Trabzonspor, lideri 3 puan geriden izliyor. Genelde iyi oynuyor. Hele de deplasmanda imrenilecek bir performansı sergiliyor ya... Camiada birileri herhalde bundan rahatsız!

şu son ma... Gençlerbirliği ne geçmiş... Hemen homur homur homurdanmalar. Ardından da Ceyhun'u ısıklamalar.

Ayıptır, ayıp!

Bunlar nasıl taraftar?

Bu takım kötü de oynayacak... Ma da kaybedecek.

Eğer arkasında durmazsanız... Destek olmazsanız... Kötü anında varlığınızla bir sinerjiyi sunmazsanız... Bu takım sizi hayallerinizle nasıl buluşturacak?

Geçmişe bir göz atın... Camiadaki bu i huzursuzluk nelere mal oldu, onu hatırlayın.

Bugüne bakın... Fenerbahçe, Beşiktaş, Galatasaray ne durumda, bunu ölçü alın.

Ve... Ya birlikte yürüyün... Ya da bırakın takım yrsn, huzur bozmayın!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nefes nefese

Zeki ol 2010.10.30

Hani bazen bitmesini istemediğiniz, tadına doyamadığınız, vaktin nasıl geçtiğini bir türlü anlayamadığınız maçlar vardır ya...

İşte onlardan biriydi bu nefes kesici oyun. Temposuyla... Mücadelesiyle... Pozisyonlarıyla... Kaleci kurtarışlarıyla... Kaan gollerle... Teknik adam müdahaleleriyle... Hele de ikinci yarısında... Gözlerimizin pasını silen... Futbol zlemimizi dindiren... Skorunu pek de önemsemeden, helal olsun dedirten bir futbol keyfi sunuldu dn.

Eksikleriyle Bursa'ya gelen F.Bahçe ilk yarıda ne geçti. Sakatlarını iyileştirip oyuna süren Bursaspor, ikinci yarıda skoru eşitledi. O heyecan dolu ikinci bölümde top bir o kalede, bir bu kalede pozisyonlardan pozisyona adeta mekik dokurcasına dolaştı. Sercan kaleciyle karşı karşıya  gol kaçırdı. Daha doğrusu Volkan, üçünde de açıyı iyi kapattı, zamanlamalarını mükemmel yaptı. Mehmet Topuz kılpayı auta giden sert şutlarında bir türlü kaleyi tutturamadı. Semih yakın mesafeden vuramadı. Emre'nin mükemmel plasesini İvankov son anda kurtardı. ylesine pozisyonla dolu, öylesine zengin bir matı ki inanın taraftarlar da bitim dakikasında bu futbolu gönülden alkışladı.

F.Bahçe daha başlangıçta bu maçın kendisi için ne kadar önemli olduğunu belli etti. Sezonun en disiplinli ilk yarısını oynadı. Konsantrasyonu st düzeydeydi. Taktik uygulaması mükemmeldi. Bursaspor'un hücumdaki etkisini yani kanat organizasyonlarını kulvarları iyi tıkayarak bitirdi. Dış şut atmasına izin vermedi. Yalnızca duran toplarda klasik mer üstünlüğünü engelleyemedi. Ancak mer'in vuruşları bu kez cılız ve isabetsizdi. Orta alanda büyük bir mücadele vardı. Takımının ve oyunun o bölümdeki lider ismi Emre mükemmele yakın oynadı. F.Bahçe'nin ilk golünü hazırlamakla kalmadı, hem hücum organizasyonunda hem de savunmaya yaptığı katkılarla sahanın o sıralar en verimli ismiydi. Sadece Sercan'ın bir pozisyonu dışında arka alanda

neredeyse hatasız oynayan F.Bahçe, hücumda da Bursaspor'a oranla daha etkiliydi. İkinci yarının başlangıcında roller değişti. Bu defa Bursaspor daha hırslı, daha atak, daha istekli bir başlangıçla F.Bahçe kalesine gitti. Tempoyu artırdı. Baskıyı yoğunlaştırdı. Ve kısa sürede beraberlik golünü attı. Ardından oyunda giderek artan bir hareketlilikle işte o başlangıçta sözünü ettiğim nefes kesen dakikalar geldi.

Dünkü skor açıkçası beni hiç ilgilendirmiyor. Bu oyunda o güzellikleri, o heyecanı ve o keyfi yaşattıkları için Bursaspor'u da F.Bahçe'yi de alkışlamak istiyorum. Dilerim ligde bu tür keyifler artar ve diğer maçlar da böylesine coşkulara sahne olur. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kayserispor, zirveye koşuyor

Zeki Çol 2010.11.01

Kayserispor, ligdeki yükselişini başarıyla sürdürüyor.

Lider Bursaspor ile arasındaki puan farkını bire indiren Sarı-Kırmızılı ekip, dün 3. deplasman galibiyetini Kasımpaşa karşısında aldı. Ligde tarihinin en iyi dönem performansına ulaştı, ikisi içeride, ikisi dışarıda üst üste 4. maçını kazandı. 10 haftalık süreçte, henüz karşılaşmadığı Galatasaray dışında oynadığı 4 İstanbul takımını da yenerek bir başka başarıya daha imza attı.

Oyuna Kasımpaşa diğer maçlarına oranla biraz daha derli toplu başladı. Hırslı ve saldırgandı. Orta alanda dirençli bir futbol sergiledi, ilk ciddi atağında da skor avantajını yakaladı. Sağdan yapılan ortada Yekta, savunmanın arasında boş kaldı, kafayı vurdu, Souleymanou topu çıkardı. Kayserispor savunması ikinci topa müdahale edemeyince Ersen golü attı. Ancak Kasımpaşa'nın sevinci kısa sürede kursağında kaldı. Soldan Selim Teber'in kullandığı korner atışına Amisulashvili hamle yaptı. Kafa vuruşu direktten döndü, savunma pozisyonu uzaklaştıramadı. Zalayeta, yapılan ortaya kafayı dokundu, eşitliği sağladı. İkinci topların savunmalar tarafından izlenmemesiyle atılan iki golün hareketlendirdiği oyunda Kayserispor kısa süre sonra kontrolü ele aldı. Ancak Kasımpaşa da karşı ataklarda gol aradı. Yekta ile çok net bir fırsat yakaladı. Vuruş kötü olunca golü bulamadı.

Savunmasındaki sorunları bir türlü çözemeyen Kasımpaşa, 41. dakikada yine soldan yine Selim'in kullandığı korner atışında, kale sahası içerisinde adam paylaşma yetersizliği ve ilk müdahalede bulunamama beceriksizliğinden ikinci golü yedi. Zaten sonrasında da bir türlü toparlanamadı.

İlk yarısı hareketli geçen oyunda, ikinci bölüm temposuz oynandı. Kayserispor, skoru da korumak için fazla risk almadı. Kasımpaşa etkili atak yapmakta zorlandı. Son bölümde baskı kurdu, lakin beraberliği sağlayabileceği pozisyonu bulamadı. Savunmada süregelen sorunlarının bedelini bir kez daha ağır ödedi, bu maç da yenik kapadı. Ligin dibine iyice demir attı.

Kayserispor vasat bir oyunla ve çok da zorlanmadan maçı kazandı. Karşı kalede duran topların etkili oyuncusu Amisulashvili'nin doğru zamanda doğru yerde yaptığı kritik dokunmalarla bu deplasmanı da 3 puanla kapadı. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir golümüz bile yok!

Zeki Çol 2010.11.03

İlk yarı bittiğinde, "Bu defa olacak galiba dedim." kendi kendime. Çünkü o sıralar sahada Şampiyonlar Ligi'nin yapısına, havasına biraz daha alışmış, kısa sürede olabildiği ölçüde olgunlaşmış bir Bursaspor vardı.

Valencia maçının korkusu, paniği, telaşı bu defa yerini sakın ve akılcı bir oyuna bırakmıştı. Glasgow maçının başlangıç stratejilerine yansıyan acemilik, şimdi kontrollü oynama doğrusuyla birleşmişti. İlk Manchester maçında çağın gerisine düşen oyun ise savunma ile hücum dengelerini iyi kuran, günümüz futboluna yakın duran ve Old Trafford'dakiyle kıyaslanmayan bir sevimliliğe.

Arka alanda iyi kapanıyordu Bursaspor. Orta alanda başa başa yakın bir mücadele veriyordu. Hücumda ani atağa uzun toplanlarla çıkmayı düşünüyor, lakin çoğu kere Sercan'ın ilk kontrolü kötü yapması sonucu atakları etkin hale dönüştürmekte zorlanıyordu. Rakip, Manchester United gibi bir dünya deviydi. Bursaspor'un böylesi güçlü bir rakip karşısında pozisyon üretmesi tabii ki kolay değildi. Ama duran toplan, savunmadan dönen ikinci toplan ya da bireysel hatalar pekala Bursaspor'a istediği şansı sunabilirdi.

Bir tek ilk yarıda o şans, birden de fazla geldi. Ancak değerlendiremedi. Hele de Turgay'ın yakaladığı pozisyonda. Yarının en net fırsatıydı bu. Turgay geç kalınca Van der Sar açığı daralttı. Turgay üzerinden aşırıtmaya kalktı. Top Van der Sar'a çarptı, dışarıya gitti, gol kaçtı.

Aslında istediğimiz aman aman bir şey de değildi. Bir golün atılması, bir ilkin gerçekleşmesi... Ya da bir puanın alınması, gruptaki sıralamada Bursaspor hanesinin boş kalmaması!

Onlar da olmadı. Çünkü ilk yarıda kendini fazla sıkmayan Manchester United, ikinci yarı başladığında temposunu biraz artırdı. Hemen ardından golü attı. Turgay'ın kaçırdığının benzeri pozisyonda, Fletcher uzak direğe vurdu. Fileler havalandı. Sonrasında kontrol tümüyle Manchester United'ın eline geçti. Tabii goller de birbirini takip etti. 73'te Obertan, 77'de Bebe'nin vuruşlarıyla skor 3-0'a geldi. Maç zaten gitmişti. En azından bir gol olabilir ve oyun bize bir teselli verebilir miydi? Ona da Van der Sar müsaade etmedi.

Makus talihimizi özetleyen, "Bükemediğin bileği öpeceksin." dizesine böylece bir mutsuz son daha eklendi. Çünkü şampiyonumuz, bu defa da sahayı puansız terk etti. 4 maçta 0 çekilen bu serüvenin en can sıkıcı yanı ne biliyor musunuz?

Bir golümüz bile yok!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fener zirveye taşınıyor

Zeki Çol 2010.11.07

İlk 15 dakika geride kaldığında maç, farka gebe olduğunun sinyallerini vermeye başlamıştı. Üstelik o sırada skor da 1-1'di.

Fenerbahçe, henüz 2. dakika dolarken Pele'nin acemice yaptığı penaltı sonrasında skor avantajını yakalamıştı. Eskişehirspor ise 13. dakikada beraberlik golünü atmış ve durumu 1-1 yapmıştı. Yani tabelaya baktığınızda sorunsuz gibi görülüyordu. Peki ya oyuna baktığınızda? İşte orada sorun gerçekten büyüktü. Çünkü Eskişehirspor, Fenerbahçe ile kora kor gibi anlamsız bir mücadelenin içerisine girmişti. Sürekli öne çıkıyor, evet Fenerbahçe savunmasını da yıpratıyor, hatta oyuna keyif katıyordu. Ancak geri dönmeyi, alan daraltmayı, orta

sahada rakibe baskı uygulamayı bir türlü aklının ucundan geçirmiyordu. Bir de tam Fenerbahçe'nin istediği gibi, oyunun boyunu uzun tutuyor, etkili silahları olan rakibine geniş alanda oynama fırsatı tanıyordu.

Alex, Eskişehirspor orta sahası sayesinde köpeksiz köyde çomaksız dolaşırcasına bir rahatlıktaydı! Topu çabuk, etkili kullanıyor, kah kısa, kah uzun paslarla döktürüyordu. Gökhan, sağ kulvarı delik deşik etmişti. Atağa katılıp yalnızca orta dağıtmıyor, etkili şutlarla kaleyi yokluyordu. Stoch-Caner kanadı pek sağ taraf gibi canlı durmasa da oradan da önemli ataklar geliyordu. Eskişehirspor, bir türlü takım savunması yapmayı beceremiyordu. Dahası arka alanda hele yüksek toplarda ciddi bir sorunu daha yaşıyordu. O toplardan ilkinde Semih, 6. dakikada ilk uyarıyı göndermişti. Önlem alınmayınca 18'de golü attı. Gökhan ve Kazım, iki yüksek topta net golleri kaçırdı. 41'de Mehmet Topuz dışarıdan vurdu, İvesa'nın müdahalesiyle top direğe çarptı. Devrenin uzatma bölümünde ise Gökhan nefis bir gol attı. Skor 3-1'di ve Eskişehirspor, bu bölümü gerçekten ucuz atlatmıştı.

Lugano ile Sezer'in devre arası kavgasıyla soyunma odası yolunda atılmaları, ikinci yarıda iki takımı da zorunlu değişikliklere itti. 10'ar kişi kalınca tabii ki stratejiler de değişti. Eskişehirspor, Pele'yi çıkardı, Doğa'yı aldı ve orta alanın mücadele gücünü artırmayı istedi. Stoch-Bilica değişikliği de F.Bahçe'nin tercihiydi. Bilica, klasik adam kaçırma yetersizliğini hemen başlangıçta gösterdi. Sonra yine klasik ıskalarından biri geldi. Eskişehirspor, Serdar'la farkı bire indirdi. Ama direncini artırmasına, savunması bir türlü izin vermedi. Semih skoru belirledi. Kayserispor ile Bursaspor'un puan kaybı yaşadıkları ilk iki gün maçlarının ardından F.Bahçe, farkı bugün itibarıyla 4'e indirdi. Ve zirve yarışında nihayet üst kattakilere nefesini yakından hissettirdi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ağır darbe

Zeki Çol 2010.11.10

Fenerbahçe kupaya kötü başladı. Ankaragücü karşısında öne geçti, ancak ikinci yarıda yediği gollerle oyundan koptu ve Ankara deplasmanından puansız ayrıldı.

Zorunluluk getirdiği kadro eksilmesinin ardından Aykut Kocaman, sistem değişikliğine de giderek 4-1-4-1'e döndü. Kalan sağılardan oluşan bir 11'i sahaya sürdü. O 11, ilk yarıda başarılı oldu. Skor avantajını yakaladı. Orta alanda iyi mücadele eden Fenerbahçe, soldan Stoch'un yaptığı etkili ataklarla Ankaragücü savunmasını yıprattı. Bunlardan birinde Semih golü attı. Bir diğerinde Stoch'un şutu direğe çarptı, auta çıktı. Ankaragücü oyunu tutmakta zorlandığı bu bölümde uzun süre etkisiz kaldı. İlk ciddi tehlikeyi 38. dakikada bir kontratlıkla yarattı. Devrenin uzatma bölümünde Güven'in vuruşunun Serkan'ın müdahalesiyle direğe çarpıp dışarıya çıktığı pozisyonda şanssızlık yaşadı.

İkinci yarıya çıkarken Ümit Özat, oyunun akışını değiştirecek önemli hamleleri yaptı. Mehmet Çakır ile Doğan'ı oyuna sokup hücum organizasyonunu güçlendirdi. Theo Weeks'i sağ kanada çekti, Stoch'un karşısına koydu ve Fenerbahçe'nin bu kanattaki etkisini bitirdi. Erken gelen beraberlik golüyle moral bulan Ankaragücü, temposunu yükseltti. Baskısını yoğunlaştırdı. Fenerbahçe savunmasını hissedilir şekilde bunalttı. Aykut Kocaman'ın gecikmeli hamlesi 68. dakikada geldi. Oyundan düşen orta alanda Kazım ile Caner'i kenara aldı. Dia ile Gökhan Ünal'ı taze güç olarak sahaya sürdü. Bu değişiklik hemen etkisini gösterdi. Fenerbahçe oyunu dengeledi. Ancak, Stoch'un geriye gelmemesi, Dos Santos'un yetersiz kalmasıyla savunmasının solunda oluşan sıkıntıyı bir türlü çözemedi. Nitekim Mehmet Çakır, o bölgeden etkili bindirmelerle geldi. Oyunun skorunu onun yaptığı ataklar biçimlendirdi. O ataklardan birinde Sestak skoru 2-1'e getirdi. Bir diğerinde ise bu sezon kendi kalesinden çok sayıda topu gol çizisi üzerinden çıkaran Gökhan Gönül'ün ters vuruşu. İkinci yarısında gol

sağanağına sahne olan oyun, sonlara doğru iyice hareketlendi. Uzatma bölümündeki karşılıklı goller, skoru belirledi.

Ligde iyi bir çıkış yakalayan Fenerbahçe, kupadaki ilk maçında 4 gol yiyerek ağır bir yenilgiye uğradı. Sorunlu günler yaşayan, özellikle yönetiminde daha da sorunlu günler yaşamaya aday olan Ankaragücü, ikinci yarıdaki istekli, iştahlı ve doğru tercihlerle yönlendirilen oyunu hak ederek kazandı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon, lige tepeden bakıyor!

Zeki Çol 2010.11.14

Trabzonspor, bu lige biraz fazla tepeden bakıyor! Son 6 maçtan 18 puanla çıkması, 11'i deplasmanda 17 gol atması, bu dönemde sadece 2 gol yemesi ve son 2 haftayı zirvede geçirmesi değil kast ettiğim...

Bu ligin, her başlangıçtaki potansiyel şampiyon adayları üç büyükler, geçen sezonun şampiyonu Bursaspor, bu sezonun flaş takımı Kayserispor karşısında alınan sonuçlara bakıyorum... 1 beraberlik, 4 galibiyet. Bu, başka bir durumun ifadesi. Sessiz, derinden gitmenin ötesinde, desibel yüksekliğiyle kulak zarlarını zorlayan şampiyonluk yürüyüşünün ayak sesleri. Trabzonspor'un en güçlülerden daha güçlü olduğunun da göstergesi.

Bursa'ya lider gelen Trabzonspor, rakibinin sahasında bir yılı biraz aşkın, ligde 18 maçıdır süregelen yenilmezliğine de son verdi. Üstelik de tamamen Bursaspor'un zaaflarından yararlanarak!

Bursaspor, yakın zamana dek bu ligin en iyi savunma yapan takımlarından biriydi. Ligdeki 11 maçta hepitopu 7 gol yemişti. Ama dün, o iyi dediğimiz savunma iki büyük bireysel hata yaptı. Jaja da iki şık gol attı. Henüz 16. dakikaya girildiğinde, Trabzonspor maçın skorunu yakaladı. İlk golde Vederson, ikinci golde Ömer'in hataları affedilmeyecek türdendi. Ama birincisinde Burak'ın tek top oynayarak yaptığı asist, ikincisinde Umut'un Ömer'i zorlaması, pozisyonu ısrarla kovalaması ve araya bıraktığı gol pası da en az Jaja'nın golleri kadar enfesti.

Trabzonspor, 2-0'ı yakaladığı andan itibaren oyun stratejisini skoru korumaya yöneltti. Bu da Trabzonspor'un sunması gereken futbol keyfini köreltti. Hele ikinci yarı tamamen savunmada kaldı, rakip atakları hep kendi alanında karşıladı. Oysa Bursaspor'un o yoğun baskıyı uyguladığı bölümde ani atağa çıkmayı becerebilse, skor daha da değişik olacaktı. Ancak Trabzonspor'da kenar yönetimin oyuna bakış açısı da bu defa çok farklıydı. Şenol Güneş, üç oyuncu değişikliği yaptı, üçünde de oyuna savunmacı aldı. Orta alanda top tutabilecek, oyunu öne taşıyabilecek oyuncuları tercih edebilse kuşkusuz savunmada da bu kadar zorlanmayacaktı. Tehdit edemeyince doğal olarak tehdit aldı. Ve koca maç boyunca ilginçtir yalnızca 4 şut attı. Yani kazanmasına rağmen sevimsiz oynadı.

Bursaspor, son 5 maçıdır sallanıyordu. 1 galibiyet, 4 beraberlikle geçirilen bu sürecin performansı, aslında Bursaspor için çok anlamlı bir mesajdı. Lakin o mesaj bir türlü alınamadı. Bu düşüşün önümüzdeki günlerde de devam edeceğini ve kalan 5 maçta Bursaspor'un yine puan kaybedeceğini düşünüyorum.

Ve yazıyı noktalarken, geçen sezonun son haftalarında da sıklıkla eleştirdiğim bir konuyu yeniden gündeme getirmek istiyorum. Sercan, özellikleri itibarıyla iç sahada, hele de iyi savunma yapan takımlar karşısında asla başlangıç oyuncusu değil. Orada Turgay gibi santrfor karakteri taşıyan bir oyuncu dururken, Sercan'ı bu pozisyonda kullanmanın mantığını açıkçası anlamakta güçlük çekiyorum. Sercan, dar alanda değil, geniş alan bulduğunda var olan çabukluğu ve süratiyle etki sağlayabilecek bir oyuncu. Yüksek topta yok. Şut özelliği yok. Dar alanda adam eksiltme becerisi yok. Fizikî yapısıyla rakip stoperleri zorlayabilecek bir yeterliliği de yok. Ama

Sercan, içeride böyle bir maçta santrfor olarak tercih ediliyor! Anlamakta hakikaten zorlanıyorum. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bursaspor, deplasmanı seviyor

Zeki ol 2010.11.21

Önce dikkatinizi farklı bir tarafa çekmeliyim. Bursaspor dün deplasmanda 7. maçını oynadı, 5. galibiyetini aldı.

Anımsayacaksınız, diğ er 2 maçını da beraberlikle kapamıştı. Bu deplasman maçlarında Bursaspor, 16 gol attı, 3 gol yedi, 17 puan topladı.

Peki ya iç saha maçları? 6 maçın 3'ünü kazandı, 2'sini beraberlikle tamamladı, 1'inden de mağlup ayrıldı. 7 gol attı, 6 gol yedi, hep topu 11 puana ulaştı.

Anlatmak istediklerimi başka bir boyutuyla da iletmeliyim. Bursaspor'un iç saha puan ortalaması 1,83, dış saha puan ortalaması ise 2,42. İ sahadaki gol ortalaması 1,16, dış sahadaki gol ortalaması 2,28. İ sahadaki yediğ i gol ortalaması 1, dış sahada 0,42.

Tüm bunlar neyi mi gösteriyor? Bursaspor'un bu ligdeki en iyi deplasman ekiplerinden biri olduğ unu tabii ki. Ama yalnızca bu değ il, vurgulamak istediğ im. Bursaspor, evet deplasmanda daha rahat pozisyon üretiyor, daha rahat gol atıyor, daha rahat ma kazanıyor, kazanmaya da devam edecek gibi duruyor. Ancak önemli bir sorunu da yaşıyor... İçeride kazanamıyor. Bunun ipuçlarını sezon başlarken yazdığım bir yazıda vermiştim. "Bursaspor'un i sahada kapalı savunmalar karşısında pozisyon üretme, gol bulma, ma kazanma şansı bu defa geçen sezondan da düşük olacak. Çünkü rakipleri artık şampiyona karşı oynayacak." mealinde bir düşünceyi dile getirmiştim. Tablo ortada. Bursaspor'un iç saha kayıpları daha da olacak ve bu takım evinde ıkına sıkına ma kazanacak. İçeride ve dışarıda kazanılan maçların skorlarına baktığımızda ne demek istediğ imi daha iyi anlayacaksınız. İçeride kazanılan 3 ma da tek farklı skorlarla alınmış. Dışarıdaki 5 galibiyetin en az farklı olanları ise 2-0.

Bu nereden kaynaklanıyor? Çok basit. Bursaspor, takım savunmasını iyi yapıyor. Kendi evinde oynayan rakip, doğ al olarak hücumu da düşünüp öne çıktığında, Bursaspor etkili hücumcularıyla pozisyon üretiyor, gol atıyor ve kolaylıkla kazanıyor.

Dün de öyle oldu. Manisaspor, ilk 20 dakikayı başa baş oynamaya çalıştı. Ardından Bursaspor, orta alanda kontrolü ele aldı. Turgay'ın öndeki hareketli ve etkili oyunundan da yararlandı. Ozan'ın soldan ie kat etmesi, Batalla'nın sürekli ceza alanı içine girmesi, Ergi'in hücumu sürpriz çıkışlarla desteklemesi derken iyice bunalttığı Manisaspor karşısında devrenin sonlarına doğ ru üst üste iki gol buldu. Çok iyi savunma yaptı. Rakibe oynayacağı alanları bırakmadı.

Deplasmanda Trabzonspor, Beşiktaş ve G.Saray gibi kendi sıkletinde olmayan takımları deviren Manisaspor, bu defa oyuna hiç ortak olmadı. Hücumda inanılmaz ölçüde yetersiz kaldı. Çünkü Bursaspor, Manisaspor'u deplasmanda yendiğ i o üç rakibinin aksine arka alanda çok iyi kapandı. Daha doğ rusu orta alanda işi bitirdi, dolayısıyla geride sıkıntı yaşamadı. Haftayı iyi oyun, hak edilmiş galibiyet ve 3 puanla kapadı. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Oynayan değil, izleyen kazandı!

Zeki Çol 2010.11.22

Zevkli, çekişmeli, tempolu, bol pozisyonlu, izleyenlere futbol keyfi sunan aksiyon dolu bir maç oldu.

G.Saray, Hagi döneminin en verimli futbolunu oynadı. Cesurdu, istekliydi, hırslı ve ataktı. Kayserispor'un başlangıç temposunu hemen kırdı. Önce oyuna ortak oldu, ardından inisiyatifi ele aldı. Maç boyunca küçümsenmeyecek sayıda pozisyon yakaladı. Kayserispor gibi bu ligin en az gol yiyen ve en az pozisyon veren takımı karşısında böylesi pozisyon zenginliğini yakalamak gerçekten takdir edilmesi gereken bir başarıydı. O pozisyonların önemli bir bölümünde Souleymanou gole izin vermedi. İkisinde top direktten geri geldi. Ama son vuruşların çok iyi olmadığı da altı çizilmesi gereken bir gerçektir. Elano'yla, Pino'yla, Kewell'la, Barış'la, Mehmet Batdal'la yakalanan fırsatlardan bir türlü G.Saray'ın beklediği gol gelmedi.

Evet, oyunun kontrolü ağırlıklı olarak G.Saray'ın elindeydi. Ancak Kayserispor'un yakaladığı fırsatların sayısı da küçümsenmeyecek ölçüdeydi. Hele sağdan Ömer'le gelişen ataklarda... Zalayeta'nın vuramadığı... Santana'nın her iki yarıda da karşı karşıya atamadığı... Ömer'in bir türlü kaleyi tutturamadığı pozisyonlar da biraz becerikli bir takıma farklı galibiyet getirecek yoğunlukta idi.

Maç, özellikle ikinci yarısında tadından yenmeyecek bir kıvamı yakaladı. Top bir o kalede, bir bu kalede pozisyonlardan pozisyona dolaştı. İki takımın da orta alanda baskı uygulamaması, bu bölgelerin kolaylıkla aşılması, takım savunmalarının güçlü tutulmaması iki kale önünde sıklıkla tehlike oluşmasını sağladı.

Trabzonspor'un evinde puan kaybetmesi hem Kayserispor hem de G.Saray'ın kazanma iştahlarını artırmıştı. Kayserispor, kazandığında lideri yakalayacaktı. G.Saray ise çok gerisinde kaldığı zirveye en azından 2 puan daha yaklaşıacaktı. Ama ikisinin de hevesleri kursaklarında kaldı. Bu öylesine enteresan bir maçı ki... Kaçan fırsatlara baktığınızda kim kazansa hak etmiş sayılacaktı. Kaybedene ise yazık olacaktı. Beraberlik iki takımın da işine yaramadı. Golsüz bir oyunun bu denli keyifli geçmesi, her zaman rastlanmayacak bir olaydı. Dolayısıyla da dünün kazananı sahada mücadele edenler değil, izleyici safında yer tutanlardı. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alex'e yakıştı

Zeki Çol 2010.11.23

O gol Alex'e yakıştırdı... Tabii bir de oyunda olsa Semih'e. Çünkü o gol, farklı bir anlamı içeriyordu.

F.Bahçe'nin lig tarihinde 3000. kez rakip fileleri havalandırışının onuruyla birleşiyordu. Bu takımın, bu formayla gol kralı olan iki oyuncusundan biri Alex, diğeri de Semih'ti. Nitekim Semih kulübede daha koltuğuna yerleşirken Alex'in golü geldi. Dakika 1 bile değildi. 30. saniye biraz geçilmişti. 100'ler Kulübü'nün çiçeği burnundaki üyesi Alex, Baroni'nin önüne bıraktığı topa sert vurdu. Bu, Alex'i unutulmaz kılan, F.Bahçe var oldukça anımsatacak olan, günün anısına tarihe düşülmüş en değerli nottu.

Erken gelen golün verdiği moral, coşku, keyifle Fenerbahçe, Bucaspor kalesine yüklendi. 13. dakikada ikinci Alex golü geldi. 23. dakikada ise kaptan golleri üçledi.

Fenerbahçe, daha devrenin yarısına yeni varıldığında Bucaspor savunmasını adeta kevgire çevirmişti. Peki çok mu iyi oynuyordu? Temposu, baskısı, pozisyon zenginliği, pas yüzdesi, şut yüzdesiyle rakip kalede amansız bir ablukayı mı uyguluyordu?

Hayır... F.Bahçe'nin oynadığı futbola üst düzey demek olanaksızdı. Bu skorun karşılığında durması gereken ezici oyundan söz etmek imkansızdı. Saha içerisindeki organizasyon vasatın biraz yukarısındaydı. Gökay çok iyi oynuyordu. Alex de girdiği pozisyonlarda atıyordu. Gerisi çok da bir şey yapmadan sahada dolaşıyordu. Mesela Baroni ilk golün asistini yapmasına karşın, klasik pas yanlışlarını sürdürüyor, Stoch yine savunmasına yardım etmiyor, arkasındaki Dos Santos'u sürekli yalnız bırakıyor, Mehmet Topuz etkisiz oynuyor, Gökhan Gönül üçüncü golün asistini yapmasına karşın bilindik temposunun gerisinde duruyordu.

Ama F.Bahçe'nin o hali bile Bucaspor'u dağıtmaya yetti. Çünkü Bucaspor, hele savunmasında inanılmaz ölçüde yetersizdi. Alan paylaşmayı da adam paylaşmayı da becerememekteydi. Yedikleri goller hep savunmadaki hataların eseri idi. Hele de Alex'e attırdıkları kafa golü! Stoper ile bek pozisyonunda apışıp kalmaları ve aralarındaki Alex'e o kafayı vurdurmaları, bir savunma trajedisidi.

Evet, F.Bahçe'nin üst düzey oynamadığından dem vurmuştuk ya... 3-0'dan sonra oyun disiplini de konsantrasyonunda da gel-git'ler oluştu F.Bahçe'nin. Nitekim ilk yarının bitim dakikasında ve ikinci yarının başlarında Bucaspor'a öyle pozisyonlar verildi ki... İki gollük vuruşu Volkan, birini de direkt önledi. F.Bahçe rakibinin savunmasında oluşturduğu tehlikelerden ders almayı bir türlü beceremedi. 65. dakikada da golü yedi.

F.Bahçe golü yedikten sonra oyunu ciddiye aldı. Pozisyon üretti, iki gol daha attı ve farkı 4'e ıkarttı. Ancak rakibin bir gol daha atmasına fırsat tanıdı ve gol sağanağına dönüşen maçı zorlanmadan kazandı. Ve haftayı tıpkı Bursa gibi kârlı kapattı. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Schuster, hepten mi haksız?

Zeki Çol 2010.11.24

"Hangi ülkede çalıştıysam, o ülkenin değerleri çerçevesinde ortaya bir şeyler çıkarmaya çalıştım." diyor Jose Mourinho.

Ve ekliyor: "Eğer kültürel farklılıkları dikkate almadan, sistemim ve oyun felsefem bu, burada da onu uygulayacağım dersiniz başarılı olamazsınız. Örneğin İtalya'da teknik direktörlük yapıyorsanız, takımınıza Barcelona tarzı bir futbol oynatamazsınız."

Jose Mourinho, dünya futbolunun yalnızca en popüler, en fazla kazanan, en çok tartışılan teknik adamı değil... Aynı zamanda en iyilerin de iyisi. Futbola farklı bir bakış açısı var. Elindeki malzemeyi iyi değerlendiren, rakibi çok iyi analiz eden ve oynattığı futbolla gittiği her yerde başarıyı yakalayan üst düzey yetkinliği de var.

"Akıllı bir teknik adam, her şeyi değiştirmek yerine, kendisine bırakılanlardan yararlanır ve onun üzerine bir şeyler katmaya çalışır." değerlendirmesi de onun altı çizilecek sözlerinden biri.

Jose Mourinho, biliyorsunuz bir dönemler Schuster'in de çalıştırdığı Real Madrid'in başında bu sezon. Takımı lider. Schuster'in aksine, kariyerinde sürekli bir çıkış yaşıyor. Ve yaşamaya da devam edecek gibi görünüyor. Çünkü onun felsefesinin temeli futbolun gerçekleriyle yüzleşmeyi öngörüyor. Analizlerini gerçekçi yapıyor. Sentezlerini futbolun doğrularına dayandırıyor.

Ya Schuster? Türkiye'de oynanan futbolu 1960 model olmakla eleştirirken de Beşiktaş'ı her geçen gün biraz daha sıradanlaştırırken de gerçekleri çarpıtıyor.

Hemen belirteyim, Schuster'in eleştirilerini abartılı bulanlardanım. Dahası o tepeden bakma halini, o kibirli tavrını da yadırgayanlardanım. Ama eleştirisinin bir yanıyla da doğru olduğuna inananlardanım.

Ligimizde tabii ki 1960'lı yılların futbolu oynanmıyor. Ancak bugünün futbolu da oynanmıyor.

Yıllardır hep eleştirmiyor muyuz ve "Bu ligde evet çekişme var. Mücadele var. Heyecan var. Lâkin kalite yok" demiyor muyuz?

Schuster'in söylediği, bunun küçümsenen bir tarzla abartılmış hali. Yoksa... Ne olduğumuzu, biz de biliyoruz. Ya da nerede durduğumuzu icraatlarımızdan da görüyoruz.

Avrupa kupalarında son yıllardaki halimizi gözünüzün önüne getirin. Ligimizin kalitesi yüksek olsa böylesi bir sıradanlığı yaşar mıydık?

Kendi gerçeklerimizle yüzleşmek, bazen gereksiz alınganlıklar, kulüpçülük içeren taraftarlıklarla ne yazık ki canımızı acıtıyor. Ama gerçek de tüm çıplaklığıyla yanı başımızda duruyor.

Hiç dikkat ettiniz mi? Bursaspor 32 takımın yer aldığı Şampiyonlar Ligi'nin Zilina ve Partizan'la birlikte puanı olmayan 3 takımından biri. Daha acısı, gol atamayan tek ekibi. Daha da vahimini söyleyeyim mi? UEFA Avrupa Ligi gruplarındaki 48 takımı da dâhil edersek, şu an Avrupa kupalarında golü olmayan tek takım bizimkisi.

Bunun futbolumuzun kalitesiyle ilişkisi yok mu? Ekonomisiyle Avrupa'nın en güçlü 6 liginden biri olan bu ligin, uluslararası arenada bu kadar da yetersiz kalması sizin de canınızı sıkıyor mu?

Açıkçası, Schuster'in eleştirilerine büsbütün karşı çıkmak yerine, içindeki doğruları bulmanın daha yararlı olabileceğini düşünüyorum.

Ancak Schuster'i de birçok yönüyle eleştiriyorum. Onlardan biri rakiplerine karşı saygısız oluşu. Hadi o kişiliğiyle ilgili ve yadırgasak da büyük ölçüde kendi sorunu. Ama savunmanın bugünün futbolundaki yerini, önemini, değerini unutuşu!

Birkaç hafta öncesinde Beşiktaş'ın takım olamadığını yazmış, bazı duygusalların da galiba canını sıkıyıştım! Beşiktaş niye takım olamıyor biliyor musunuz? Guti ile Quaresma'nın yokluğunda tehdit olmaktan çıkıyor. Takım savunması yapmayı beceremediği için oyunu bir bütün olarak oynayamıyor. Yalnızca hücum odaklandığından, hele de içerideki maçlarında kolaylıkla puan kaybediyor. Düşünebiliyor musunuz, bu takım kendi sahasındaki 7 maçtan sadece birinde, o da Ankaragücü'nün beceriksizliği yüzünden gol yememiş. 2 beraberlik, 2 yenilgi almış. Ve tam 10 gol yemiş.

Schuster'in biraz buna kafa yorması gerekmez mi? Yine bu takım 13 maçının 10'unda kalesinde gol görmüş. Schuster, bu gerçekle yüzleşmeyi önemsemez mi?

Bir önemli sorun da Beşiktaş'ın oyun stratejilerinde.

Bir takımın, oyuna başlangıç stratejisi farklı olur. Gol attıktan, gol yedikten sonraki stratejileri de.

Konyaspor maçını anımsayın. Beşiktaş 2-1 önde. Biraz rakibi kendi alanında karşılamayı düşünse, rakip sahada oluşacak geniş alanlara ani ataklarla hücum etmeyi akıl etse o maç kaybedilir mi? Yoksa Konyaspor farklı bir skorla yenilip evine gönderilir mi?

Schuster gibi yıllardır futbolun içerisinde olan biri, bunları bilmez mi?

Pekâlâ bilir. Hepimizden de iyi bilir. Lâkin kafası çok belli ayrı bir yerde... Sanki biraz hayallerinin peşinde! Farklı bir sistemi oluşturmaya çalışıyor. Sürekli baskı uygulayan, sürekli atak oynayan, sürekli gol kovalayan, heyecan sunan, keyif veren bir takım yaratmayı istiyor. Ama bunu, bu kadroyla yapamayacağını bilmiyor, görmüyor, fark etmiyor. Yani hayal dünyasında geziyor.

Zaten Mourinho ile Schuster'i de bu ayrıntılar farklı kılıyor. Mourinho, gerçekçi oyun felsefesiyle kariyerinin zirvelerinde dolaşırken, Schuster yeniden bir çıkış noktası bulmanın çarelerini çözümsüzlük üreterek arıyor! Kim bilir, belki de onun için şu sıralar Beşiktaş'ı kobay niyetine kullanıyor!

Yakışmıyor yapmayın

Biri çıkıp da gözünüzün içine baka baka "yalancısın" dese ne yaparsınız?

Ya da "Sahtekârsın" dese...

"Üçkâğıtçısın" dese...

"Emek hırsızısın" dese...

Veya hakaret içeren benzeri kelimeleri söylese.

Sahi ne yaparsınız?

Kafanızı çevirip, hakareti sineye çekip yola devam mı edersiniz?

Yoksa "Bi dakka kardeşim" diye başlayıp sert bir tepki mi gösterirsiniz?

Bu coğrafyanın insanıysanız, dürüst, ahlâklı, insaflı, vicdanlı, hakka, hukuka saygılıysanız, bu sözlerin herhangi birini duymak başta utanç vericidir de... Aynı zamanda ya kavga ya da dava nedenidir.

Sevgili futbolcu kardeşlerim. Bir kişi değil, binlerce, on binlerce, milyonlarca kişi, çoğunuzu farkında mısınız haklı olarak kâh yalancılık, kâh sahtekârlık, kâh üçkâğıtçılık, kâh emek hırsızlığıyla suçluyor. Küçülüyorsunuz... Değer kaybediyorsunuz... Saygınlığınızı yitiriyorsunuz... Damgalanıyorsunuz. Bir taç atışı için değmez... Bir faulü kazanmak, bir penaltıyı almak için değmez... Hatta bir gol, bir galibiyet için de değmez. Milyonlarca insanın gözü önünde yaptığınız o ucuz roller, size sıradanlıktan öte bir şey getirmez.

Artık kendinize saygı duymanız gerektiğinin farkına varın. En ufak bir dudak hareketinizin dahi okunduğu bu dönemde, kameraların en ufak bir jestinizi bile yakaladığı bu teknolojide, kendinizi ufaltmayın. Yakışmıyor, yapmayın!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yine hezimet yine hüsrân

Zeki Çol 2010.11.25

Hadi ilkine 'tecrübesizlik' dedik... İkincisine, üçüncüsüne, dördüncüsüne de aynı gerekçeyi gösterdik... Peki buna ne diyeceğiz?

Bunun tecrübesizlikle falan ilgisi yok. İşin o tarafı, kendinizi mazur göstermek için yaptığımız züğürt tesellisi. Bu, tecrübesizlik değil, düpedüz strateji hatası.

Tıpkı Glasgow'da, bu gruptaki gerçek rakibimiz Rangers karşısında da yaptığımız türden, üstelik daha beteri bir strateji hatası. Oynadığın rakip Valencia. Sana sahanda 4 gol atmış Valencia. İspanya futbolunun Barcelona ile Real Madrid'den sonra en iyi takımı sayılan, Şampiyonlar Ligi'nde topa en çok sahip olan ekiplerin başında duran Valencia. Topu iyi kullanan, etkili atak yapan, hücum fonksiyonları gelişmiş Valencia.

Sen, rakibin başlangıç temposunu düşüreceğine, oynama iştahını azaltacağına, oyununu bozacağına, kontrollü gidip takım savunmasını güçlü tutacağına ne yapıyorsun? Daha maç başlar başlamaz hücumla kalkıyorsun. Oyunun ilk gole kadar olan bölümünü gözünüzün önüne getirin. Daha atak oynayan, tabii pozisyon da bulan, ama savunmasını güçlü tutmayı unutan takım Bursaspor.

Bu ligde, hele de deplasmanda, hele de senden çok daha kaliteli, güçlü, yeterli bir takım karşısında hücumu ön plana alarak oynamaya kalkarsan, olacak budur. Santra yapmaktan yorulursun!

Bursaspor'dan tabii ki Valencia'yı yenmesini beklemiyorduk. Puan almasının ne denli zor olabileceğini de kestirebiliyorduk. Ama oyun stratejisinin bu kadar yanlış olacağını ve bu denli acemilikler yapacağını galiba hiçbirimiz beklemiyorduk. Kendi adıma da, en azından Glasgow maçından ders alınmıştır, diye düşünüyordum.

Bu oyunun ardından yenilen farka mı üzülürsünüz, düşülen duruma mı hayıflanırsınız. Şampiyonlar Ligi'nin en zayıf halkası haline gelmemize mi kahrılanırsınız?

Oyunla ilgili ne yazmalıyım? Bir hezimetin ardından ne yazılabilir ki? Kötü oynadık. Evet pozisyon da ürettik. Hatta Batalla ile 70. dakikada, 5-0'dan sonra bir gol de attık. Hani bizde sıklıkla dile getirilen, 'tarihe geçme' tesellisini, beşinci maçta gerçekleştirmeyi başardık! Avrupa kupalarında mücadele eden 80 takım içerisinde, nihayet golü olmayan tek takım durumundan kurtulduk!

Hepsi o.

z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kâbus bitti!

Zeki Çol 2010.11.28

Biri, muhtemelen teknik direktörü, Baroni'ye demek ki, "Artık arada bir ileri çık." demiş. Geçen hafta, aslında çok yabancı olduğu ceza sahası içerisine girmiş ve onun asistiyle Alex'in attığı Fenerbahçe'nin 3000. golü gelmişti.

Baroni, dün de ceza alanı içerisinde bir göründü, pir göründü! Mahmut'a baskı uyguladı, topu Mehmet Topuz'a aktardı, o kaleye paralel ortaladı, Alex geriden boş koşu yaptı ve fileleri havalandırdı. Asist Topuz'un, gol Alex'indi. Ancak hakkını yememek lazım, pozisyonu zorlayan ve gole çok önemli katkı yapıp alkışı hak eden Baroni'ydi. Demek ki Baroni'nin arada bir rakip kale önünde görülmesinin hem kendisine hem de takımına yararı var!

Alex, bu ligin tartışmasız en değerli oyuncusu. Gole dek ortalıkta pek görülmedi. Daha doğrusu etkili oynamadı. Hatta İbrahim'e tarzı olmayan çok sert de bir faul yaptı. Hakemin insafı tarafına geldi, sarı kart aldı.

Bu pozisyonda mesela Lugano olsa ya da Bilica olsa çok büyük olasılık Halis Özkahya'nın cebinden kırmızı çıkardı. Alex'in kişiliği ve kariyeri hatırına ceza iltarda kaldı. Neyse, orta alanda özellikle Zeki'nin kontrolünden kolay kolay kurtulamayan Alex, ilk fırsatını bulduğunda golü yaptı. Ardından da takımının en fazla şut atan, hücumdaki etkisine en çok katkı yapan oyuncusu oldu.

Fenerbahçe, kontrollü başladığı oyunda skor avantajını yakaladıktan sonra inisiyatifi ele aldı. Golden önce Niang'la iki önemli fırsat bulmuş, ikisini de harcamıştı. Büyükşehir Belediyespor, baskılı başladığı oyunda, Fenerbahçe'yi ilk 20 dakikalık bölümde kendi alanından pek çıkarmamış, bu arada İbrahim'in dış şutlarıyla da etkili olmaya çalışmıştı. Fenerbahçe, ceza alanı içerisinde pozisyon üretmekte zorlanmaktaydı. Çünkü kontrollü oynayan Fenerbahçe, çoğu maçının aksine bu defa takım savunmasına da dikkat etmekte ve arka alanda iyi kapanmaktaydı.

Karşılıklı teknik adam hamlelerinin yapılmasının ardından, oyun özellikle sonlarına doğru hissedilir bir tempoyu kazandı. Büyükşehir Belediyespor, Holmen ve İbrahim'in dışarı giden şutlarında beraberlik şansını kullanamadı. Stoch'un etkisiz oynadığı sol kanat, Dia oyuna girdikten sonra hareketlendi. Nitekim 79. dakikada Ekrem soldan gelen Dia'yı ceza alanı içerisinde düşürdü. Sonrasında üst üste iki sarı kart gördü, oyun dışı kaldı. Kazanılan penaltıyı, Alex çıktığı için Niang kullandı. Zaten kötü bir günündeydi ve kötü bir vuruş yaptı. Köşeyi bulan Hasağiç, penaltıyı kurtardı. Ardından karşılıklı ataklar geldi, fakat skor değişmedi ve Fenerbahçe, nihayet makûs talihini yendi! Geçmiş sezonlarda Olimpiyat Stadı'nda kâbusu olan İstanbul Büyükşehir Belediyespor'u ilk kez deplasmanda mağlup etmeyi başardı. Dördüncü sıradaki yerini korudu ve haftayı çok önemli bir 3 puanla kapadı. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

G.Saray lige havlu attı

Zeki Çol 2010.11.29

Hani, bu ligdeki takımları savunma ağırlıklı oynadığı için eleştiriyor ve Türkiye'de 1960'ların futbolunun oynandığından dem vuruyordu ya Schuster...

Dün, o eleştirdiği oyunu Beşiktaş'a o oynattı ve iki takım açısından da çok kritik olan derbiyi kazandı. Aslında doğrusunu da yaptı. Çünkü Quaresma sakattı. Bobo, Nihat da sakattı. Schuster'in, takımı öne taşıyacak, hücumda etki oluşturacak oyuncusu yoktu. Üstelik deplasmanda oynuyordu. Savunmaya ağırlık vermesi, topun kaybedildiği her bölgede arkasına geçilmesi, takım savunması yapılması şarttı. Nitekim Schuster de Beşiktaş'a bunları yaptırdı. Bu arada, oyunun bir saatlik bölümünde savunma yaptıkları için eleştirdiği rakipleriyle kıyaslanmayacak boyutta da savunmada kaldı.

8. dakika dolarken kazanılan penaltı, Beşiktaş için gerçekten büyük şanstı. Ali Turan, ceza alanı içerisine girerken Holosko'ya faul yaptı. Guti, golü attı.

G.Saray, son üç maçtan sadece 1 puanla çıkmak ve üst üste gelen kayıplarla ön gruptaki rakiplerin gerisinde kalmanın tedirginliğiyle oyuna başlamıştı. Bir de bu penaltı golü gelince yere serildi. 20 dakika süren dağınkılığın ardından, Elano'nun nefis pasıyla toparlandı. Pino, savunmanın arkasına atılan pasa kötü vurdu, top Cenk'ten döndü. Bu defa Kewell vurdu, tehlikeyi yine Cenk önledi. G.Saray'ın bu pozisyonla birlikte özgüveni geri gelmiş ve hücumda inisiyatif aldığı süreç başlamıştı. 4 dakika sonra Ersan'ın yaptığı bir hatadan doğan pozisyonu bir kez daha Pino şutladı. Cenk, bu şutu da çıkardı. İlk yarı G.Saray'ın belirgin üstünlüğüyle kapandı. Beşiktaş tıpkı golden sonra olduğu gibi, ikinci yarının ilk 15 dakikalık bölümünde de kendi alanından

pek çıkmadı. Bu arada G.Saray, Beşiktaş kalesi önünde hissedilir bir baskı kurdu. Cenk'in yerinde müdahaleleriyle Beşiktaş o baskılı süreci de gol yemeden atlattı. Ardından yavaş yavaş hücumla çıkmaya yöneldi. 68. dakikada Holosko rakip kaleyi yokladı, top direktten geri döndü. G.Saray artık yavaş yavaş yorulmaya yönelmiş ve direnci de giderek azalmaya başlamıştı. Bu arada Hagi, Servet-Barış değişikliğini yapmış, Cana'yı stopere çekmişti. 78. dakikada Nobre'nin golüyle Beşiktaş 2-0'ı yakaladı. G.Saray'ın giderek oyun disiplininin kopması ve temposundan yararlanarak yaptığı ataklar semeresini vermiş ve Beşiktaş, oyunda kendisini iyice rahatlatan golü de atmıştı. Beşiktaş'ın bu maçtaki en verimli oyuncusu olan Cenk, uzatma dakikalarına girildiğinde rahatlıkla tutacağı topu elinden kaçırdı. Kewell'in golüyle G.Saray durumu 2-1 yaptı. Ancak skora ortak olmasına ne onun gücü ne de oyundaki süre yeterli olacaktı. Beşiktaş, kendisi için çok önemli bir galibiyeti alarak şampiyonluk yarışını uzaktan da olsa takip etmeyi başardı. G.Saray, sahasında dördüncü yenilgiyi aldı. Liderin tam 16 puan gerisinde kaldı ve bu sezona henüz 14. maçlar oynandığında havlu attı. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu defa ev ödevi pekiyi

Zeki Çol 2010.11.30

Atak oynayan Bursaspor'du. Etkili olan, kazanmak için zorlayan, pozisyon bulan, oyunun kontrolünü sürekli elinde tutan da Bursaspor.

Hele ikinci yarıda, ligin en az gol yiyen, en az pozisyon veren ekibi konumundaki Kayserispor karşısında öylesine yoğun bir baskı kurdu ki... Doğrusu kazanmayı hak etti. Oyunun sonlarına doğru attığı gollerle de 3 puanı almasını bildi.

Kayserispor, maçın yalnızca başlangıç bölümünde biraz olsun ataktı. Orta alanda dirençli oynadı. Savunmada iki pozisyon dışında fazla bir sıkıntı yaşamadı. Ve ilk yarıyı sorunsuz atlattı. Ancak ikinci yarıda önce orta alanda inisiyatifi rakibe kaptırdı. İnsua ile Batalla'nın geriden boş gelip ceza alanı içerisine yaptıkları hamlelere karşı koymakta zorlandı. Ardından da üst üste pozisyonlar verip kalesinde sıkıntı yaşadı. Ağırlıklı olarak ortadan ve sağdan yüklenen Bursaspor, özellikle 50. dakikadan sonra hissedilir bir pozisyon zenginliğini yaşadı. 51. ve 59. dakikalar arasında 4 önemli atak yaptı. Yabana atılmayacak fırsatları harcadı. Kayserispor'un oyunu tek yönlü oynamak zorunda kaldığı, baskıyı kırmayı beceremediği bu bölümü gol yemeden atlatması, başta İnsua, Turgay ve Batalla'nın son vuruş etkisizliğinden kaynaklandı. Ancak iki pozisyonda da Souleymanou yerinde müdahaleler yaptı.

Zalayeta'nın da sakat oluşu nedeniyle hücum etkisi iyice azalan Kayserispor, maç boyunca tek tehlikeyi 80. dakikaya girildiğinde oluşturdu. Moritz, ikinci direkte topa doğru zamanlama yapıp ayak koyamadığı için net bir fırsatı harcadı. Arayışlarını sürdüren Bursaspor, beklediği geciken golü 83. dakikada buldu. İkinci yarıda arka alanda sıklıkla yerleşme hatası yapan Kayserispor, günün başarılı isimlerinden İnsua'nın golüyle yenik duruma düştü. İnsua, bu pozisyonda da orta alandan markajsız geldi ve boş durumda golü attı. Kayserispor'un zaten azalan direnci 1-0'ın sonrasında iyice yok oldu. Oyun disiplini kayboldu. İki dakika sonra Bursaspor, Serkan'la ikinci golünü de buldu. Baskısını maç bitene kadar sürdürdü. Uzatma bölümünde Volkan'la bir topu da direktten döndü. Bu önemli maçı net bir skorla kapadı. Trabzonspor ve Fenerbahçe gibi, bu üst grubun kârlıları arasında yer aldı.

Şampiyonlar Ligi'nde büyük bir hayal kırıklığı yaşatan, son Valencia maçından hezimetle ayrılan, sahasındaki üç lig maçında 7 puan bırakan Bursaspor, kritik bir dönemde, güçlü bir rakibi yalnızca net bir skorla değil, özellikle

de ikinci yarısında alkışlanacak bir futbolla devirdi. Ev ödevi bu defa pek iyiydi. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Operasyonu kim yönetecek?

Zeki Çol 2010.12.01

Böyle zamanlarda öfke, en büyük düşman olur. Akıl ise her zamanki gibi, yol göstericiniz tek dost. Ona mantık eşlik eder. Sükûnet ve sağduyu, yol gösterir. Doğru tanı, çözüm yoluna ışık verir.

Galatasaray, şu sıralarda radikal kararların eşiğinde. Çok büyük olasılık, kadroda revizyona gidecek. Geçici transfer döneminde, yabancılar da dâhil çoğu oyuncusunu gönderecek.

Beklenen bu... Aslında olması gereken de bu.

Ama bu yapılırken, neye dikkat edilecek?

Teknik adam raporuna mı? Yönetim saptamalarına mı?

Tabii ki teknik adam raporu da çok önemli. Ancak ne ölçüde geçerli?

Hagi, gelecekte de bu takımın başında olacaksa elbette onun fikirlerine öncelik verilecek. Ancak Hagi, kaldığı takdirde Galatasaray'a ne verecek?

Asıl kritik karar bu.

Gönderilecek oyunculardan önce, Hagi'nin durumu.

Beğenmediğimiz Rijkaard döneminde Galatasaray 8 maçın 4'ünü kazanmış, 4'ünü kaybetmiş, 12 gol atmış, 12 gol yemiş ve 12 puan toplamıştı.

Hagi dönemi başladı, 6 maçta 1 galibiyet, 2 beraberlik, 3 yenilgi ile Galatasaray iyice geriledi. O 6 maçın 4'ünde gol atamadı. Evet, bu süreçte Fenerbahçe, Trabzonspor, Kayserispor ve Beşiktaş gibi güçlü rakiplerle de oynandı. Lâkin Kayserispor maçı dışında ortaya futbol adına da umut veren, keyif veren, heyecan veren hiçbir şey koyamadı. Toplam 3 gol attı, 7 gol yedi ve Galatasaray'ın averajı -4'e geldi.

Yani, bırakın yara sarmayı, Hagi Galatasaray'ı daha beter etti.

Aslında Hagi seçimi, hele de Rijkaard döneminden sonra yapılan Hagi seçimi yanlıştı.

Hagi, evet bu camia için çok değerliydi. Bir fenomendi. Taraftarların sevgilisiydi. Ama teknik adamlık yaşamı, oyunculuktaki kariyerinin fersah fersah gerisindeydi. Hangi takımı almışsa ya sorun yaşamış bırakmış ya da başarısız olmuş gönderilmişti. Yönetim sanırım Hagi'nin kariyerinden öte, Galatasaray camiasındaki sevgiyle bütünleşen saygınlığını seçti. Ve bu özelliklerini kullanıp, bir opsiyon da elde etmeyi hedefledi!

Rijkaard'dan sonra Hagi seçimi yanlıştı. Çünkü Rijkaard döneminde yaşanan performans kayıplarını ve ilişki bozukluklarını, daha sevecen, daha babacan, daha hoşgörülü ama oyuncunun da bilgisine, becerisine, teknik adamlık deneyimine, kariyerine saygı duyacağı birisiyle aşmak gerekirdi. Oysa Hagi, gerek kişilik yapısı, gerekse teknik adamlık donanımıyla bu tanıma uymamaktaydı. Ülkesinde yetiştigi koşulların, tabii ki oyuncululuğundaki lider yapısının getirdiği bir otoriter duruşla özgüveni kaybolmuş, ilişkileri sarsılmış, inancı zayıflamış bir grubun

karşısına çıktı. Mesela Misimoviç'i devre dışı bırakması ve artık yok sayması, bu süreç için çok da gereği olmayan bir uygulamaydı. Sezona girilmeden takımın başında olsa ve kendi kurallarını o dönemden itibaren dayatsa bu anlaşılır ve kabul edilebilir bir yaklaşım sayılırdı. Ama bu geçiş döneminde, zaten sorunlu olan yapıyı Hagi tarzı büsbütün sarstı.

Oyuna müdahalelerde Hagi, sıradan bir futbol seyircisinin dahi eleştirdiği yanlış hamleleri yaptı. Kayseri'de bu hamleler yüzünden, kazanılacak bir maçı beraberlikle kapattı. Beşiktaş maçında, hele Servet-Barış değişikliğine gidip Cana'yı stopere çekmesi ve Beşiktaş'ın ekmeğine yağ sürmesinin gerisinde yatan sır, hâlâ anlaşılamadı!

Asla Hagi'yi günah keçisi yapmak ve dönemin başarısızlığının faturasını ona çıkartmak niyetinde değilim.

Galatasaray yönetiminin, başta transfer tutarsızlıkları olmak üzere, bugüne geliştiki rolünü sırası geldiğinde zaten söyleyenlerdenim. Ya da Rijkaard'ı, özellikle de bu sezona yansıyan yetersizliklerini, dönem içerisinde eleştirenlerdenim.

Amacım şu 14. hafta sonunda havlu atılan lig, artık formalite gereği oynanacak. Galatasaray'da yeni bir dönem başlayacak. Bu yeni dönemin temelleri atılırken, Galatasaray'da proje sorumlusu kim olacak?

Ben, oyunculuğuna hayranlık duyduğum, lâkin teknik adamlığını bu düzey için yetersiz bulduğum Hagi'nin Galatasaray'ın geleceğine, bu pozisyonda katkı yapacağını düşünmeyenlerdenim.

Hagi'den büyük olasılıkla çok iyi bir sportif direktör olabilir. Duruşu, saygınlığı, futbol dünyasındaki yeri, hiç tartışılmayacak Galatasaray sevgisiyle bu görevi çok iyi yapabilir. Ancak teknik direktörlüğü çok zor. Bu kadro, doğru seçilmemiş iyi oyunculardan kurulu. Eksikleri var. Ama 6 maçtan 5 puanla çıkacak kadar da kötü değil.

Hani yazının başlangıcında akıldan, mantıktan, doğru tanıdan söz etmişim ya... Galatasaray yönetiminin, geleceğe dönük operasyonları başlatmadan önce, doğru karar verebilmek için, gerçekten epeyce zamandır ihmal ettiği bu değerlere itibar etmesinde yarar var.

Hagi'yi bu ülkede futbola saygı duyan herkes seviyor. Ama başarılı bir Galatasaray'a bu ülke futbolu gereksinim duyuyor.

Umudumuz Beşiktaş

Avrupa kupalarında canımızı sıkın, futbolumuzu sıradanlaştıran, çok kötü bir sezon yaşıyoruz.

Bilanço, biliyorsunuz iç karartıcı.

25 maç, 8 galibiyet, 7 beraberlik, 10 yenilgi. Attığımız gol sayısı 37, yediğimiz ise 35.

Şampiyonumuz, kupaların gruplarda mücadele eden 80 takımı içerisinde en başarısızlarının başında. 5 maçının 5'ini de kaybetti. 15 gol yedi. Tek golünü 6-1 kaybettiği Valencia maçında, skor 5-0 olduktan sonra kaydetti.

Önce Şampiyonlar Ligi, sonra da UEFA Avrupa Ligi elemelerinde oynayan Fenerbahçe, 1'er yenilgi, 1'er beraberlikle elenerek gruplara kalamadı ve hayal kırıklıklarıyla batı cephesine veda etti.

Trabzonspor, şanssız bir kura çekti, Liverpool'la eşleşti. UEFA Avrupa Ligi elemelerindeki iki maçını da kaybetti.

Bu ligdeki diğer temsilcimiz Galatasaray, bir maç kazandı. 3 maçı beraberlikle bitirdi ve yenilgisi olmayan tek takımımız olmasına karşın, deplasmanda son anda yediği golle 2-2'nin rövanşında 1-1'lik skorla Karpaty Lviv'e elendi.

Yani Beşiktaş dışındaki 4 takımımızın oynadığı 15 maçtan yalnızca 1 galibiyet elde edildi. 5 maç beraberlikle bitti. 9'unda takımlarımız attıkları 15 gol karşılığında 29 gol yiyip tarihe geçecek bir sıradanlığı gerçekleştirdi.

Yalnızca Beşiktaş, bu sezon başımızı dik tuttu. 10 maçta 7 galibiyet, 2 beraberlik alıp yoluna devam etti. Attığımız 37 golün 22'si ondan geldi. 3 rakibini deplasmanda yendi. Yalnızca Porto'ya İstanbul'da oynadığı maçta yenildi. Toplamda da yalnızca 6 gol yedi. Şimdi o Beşiktaş, Porto, Rapid Wien, CSKA Sofya'nın da bulundukları grubunda, yarın 5. maçına çıkacak. Sofya'da CSKA karşısında, başarı zincirine bir halka daha eklemeye çalışacak. 4 maçta 7 puan toplayan Beşiktaş'ın son maçı ise yine bu ay içerisinde İstanbul'da Rapid Wien'le. Ama o maça kalmadan, grup ikinciliğini perçinlemek ve UEFA Avrupa Ligi'nde daha da ilerlemek için Beşiktaş yarın akşam da işi sıkı tutacak. Dilerim kazanacak ve bu çok kötü sezondaki tek tesellimiz olarak başarı öyküsünde yeni bir sayfayı aralayacak.

Bu kadarı ayıp!

Yok artık, bu kadarı fazla!

Bu kadarı saygısızlık!

Bu kadarı, yanlış anlamayın da ahlâksızlık!

Adamlar yalnızca sahadaki rakipleriyle dalga geçmiyor. Dünya futboluyla alay ediyor.

Başka bir şey oynuyor.

Başka bir uyumu sergiliyor.

Duygu ve ruhun da katıldığı teknoloji harikası bir robot gibi... Mükemmel ötesi işler yapıyor.

En iyi dönemlerinde Ajax'ı izledim. Dinamo Kiev'i seyrettim. ManU, Milan, falan filan, böyle bir takımı hiçbir yerde, hiçbir oyunda görmedim.

Bunlar kendilerini de aştı.

Real Madrid'i paspas edip geçerken, o bildiğimiz Barcelona oyunlarını bile çöpe yolladı!

Dünya futbol tarihinde, bir benzerinin ancak kendileri tarafından oynanacağı bir resitale imza attı. Futbolu 'Nirvana'sına çıkardı.

Biz garibanların da umutlarını kırdı, hayal dünyasını kararttı!

Hadi gelin de izleyin şimdi bu ligi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor'a zirve yakışıyor

Zeki Çol 2010.12.04

İki takım arasında ciddi bir güç farkı var. Tabii kalite, uyum ve heves farkı da. Trabzonspor, ne denli organize ise Bucaspor o denli dağınık. Toplama takım olmanın getirdiği yetersizliği hâlâ aşabilmiş değil.

Üstelik oyuncular arasında da iletişim sorunu yaşıyor gibi. Mesela; Koray'ın ya da Ediz'in çoğu pozisyonda ellerini açıp orta alana söylenmesi bunun göstergelerinden biri. Manucho'nun aşırı bireyselliği... Takım oyununun verimsizliği... Takım savunmasının yetersizliği... Bu arada ligdeki konumun getirdiği baskıdan kaynaklanan tedirginlik... Trabzonspor gibi bu lige tepeden bakan bir rakiple, hele de deplasmanda oynarken bu handikapları yaşamak, oyuna neredeyse yenik başlamakla eşdeğer gibi.

Eğer Trabzonspor, Manisaspor yenilgisi ve son Eskişehirspor beraberliğinin getirdiği iç saha travmasını atlattıysa, bir dolu sorun yaşayan bu Bucaspor karşısında güle oynaya çok açık farklı bir galibiyet alır ve haftayı biraz daha keyifli kapatabilirdi.

Aslında maçın başlangıcında o iklim de oluşmadı değil. Yüksek tempoda girilen oyunun, hareketli geçen 6 dakikalık bölümünde Trabzonspor, üç önemli tehlike yarattı. Üçünde de Umut zorlanmadan kafa vurma olanağı yakaladı. İlk vuruşunda top direktten döndü. İkincisinde dışarı çıktı. Üçüncüsünde bu forma altında atılan 61. Umut golü olarak filelerle buluştu.

Bir futbol fırtınası edasıyla Bucaspor savunmasını yerle bir eden o kısa süreli baskı, skor avantajından sonra giderek azaldı. Trabzonspor oyuna yine hakimdi. Sürekli pas yapıyor, oyunu zorlanmadan rakip alana taşıyordu. Ancak hem pozisyon üretmekte zorlanıyor hem de orta alanda top kaptırdığında ani ataklar yiyor ve Bucaspor'a pozisyon veriyordu. Manucho, o tür ataklar içerisinde 30. dakikada net bir pozisyon buldu, fakat kötü vurdu.

İkinci yarıya Alanzinho-Engin değişikliğiyle başlayan Trabzonspor, önce ilk bölümde etkisinin az olduğu sol kanata hareketlilik kazandı. Ardından pozisyon üretmeye, gol kaçırmaya koyuldu. Kendisini rahatlatan gol, Engin'e yapılan penaltı sonucu oldu. Colman, topla kaleciyi ayrı köşelere göndererek bu sezon nihayet golle buluştu. Bu gol, maçın da skoruydu.

Şu bir gerçek... Trabzonspor bu sezon, genele baktığınızda bu ligde tüm rakiplerinden daha farklı oynuyor. Hemen her oyunda kontrolü elinde tutuyor. Yüksek pas yüzdesi ve orta alandaki verimliliğiyle çok da zorlanmadan istediği skorları buluyor. Görülen o ki ligin ilk yarısını da zorlanmadan ve puan farkıyla lider bitirecek. Tabii ki dünkü maçtan çıkarması gereken dersler var. Bunların başında orta alandaki top kayıplarından sonra arka alana dönüşte yaşanan zorluk geliyor. Bu maçta gol yememesi Trabzonspor'un iyi savunma yapmasından değil, Bucaspor'un son vuruşlardaki beceriksizliğinden kaynaklandı. Ancak tartışmasız maç Trabzonspor'un hakkıydı ve lider hak ettiği oyunu kazandı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe kolay maçı zora soktu

Zeki Çol 2010.12.06

Bu eğitim henüz altyapılardayken verilir.

Özellikle de savunmacılara, "top ortalandığında önce rakibe, sonra topa, ardından tekrar rakibe bakın" denir. Bunun açılımı şudur: Top asla kendi kendine yön değiştirmez. Ona bir oyuncu teması gerekir. Yani gözünüzün topta olması size bir şey kazandırmaz. Rakibin hareketlerine bakarsınız ve ona göre pozisyon alırsınız.

Dün Karabükspor'un yediği gollerdeki savunma hatalarını gördüğümde aklıma daha futbola başlangıçta verilen o eğitim geldi. Hadi birinci golde, Alex faul atışını kullandığında Lugano daha atak davranmış, Bülent Bal'ın müdahalesine fırsat bırakmadan kafayı vurmuş ve golü atmıştı. Peki ya ikincisinde? Sağdan Mehmet'in

yaptığı ortada Tchami, topun önüne düşmesini beklerken Alex arkadan hamlesini yapıp fileleri havalandırmıştı. Karabükspor'un iki stoperi ya savunmacılara verilen, "önce adama bakın" dersini almamış, ya da o pozisyonlarda bu önemli nüansları hatırlayamamıştı!

Henüz 17. dakikaya girildiğinde basit savunma hatalarından iki gol yiyen Karabükspor, o sıralar aslında Kadıköy'de tam da F.Bahçe'nin ekmeğine yağ süren bir oyun tarzını benimsemişti. Top yapmak, önde oynamak, pozisyon bulmak, gol atmak istiyordu. Ama bu tercihi yapan bir takımın F.Bahçe gibi bir rakip karşısında orta alanda ciddi bir baskıyı uygulaması, alan daraltması, rakibin etkili olduğu kanatlara önlem alması ve oyunun boyunu kısa tutması gerekirdi. Oysa Karabükspor, bunları yapmak yerine, kafasına göre oynamaktaydı. Emenike'nin dripling ve şut özelliklerinden yararlanıp gol atmaya hedefliyordu. Emenike, ilk yarı boyunca Yobo'yla sık sık karşı karşıya gelmiş ve özellikle sağa deplası olup yaptığı ataklarda F.Bahçe savunmasını hissedilir biçimde tehdit etmişti. Savunmanın solu, F.Bahçe'nin zaten direncinin en az olduğu bölgeydi. Stoch her zaman olduğu gibi yine geriye gelmiyor, savunması zaten çok iyi olmayan Caner, o tarafta yalnız kalıyordu. Israrla sol tarafı kullanmaya çalışan Emenike, Yobo'yu da o bölgeye çekip bir yandan Yasin'e diğer yandan Birol'a atak yapabilmeleri için boş kulvar oluşturuyor, fırsat buldukça da kaleyi yokluyordu. O yoklamalardan birinde ikinci yarıda golü de buldu. Skor avantajına rağmen, o bölüme dek çok da iyi oynamayan F.Bahçe, golün ardından oyundan iyice düştü. Hücum etkinliği belirgin şekilde azaldı. Top daha çok F.Bahçe alanında oynanmaya başlandı. Karabükspor'un pas trafiğinin düzeldiği ve arttığı, beraberlik golünün arandığı bu bölümde F.Bahçe uzunca bir süre bocaladı. Yalnızca 77. dakikada, Alex'in nefis ara pasıyla Niang'ın kaçırdığı bir pozisyonu yakaladı. Ancak, oyunun sonlarına doğru Niang-Dia değişikliği yapılırken yeniden öne taşınmaya ve üst üste pozisyonlar üretmeye koyuldu. Karabükspor'un savunma güvenliğini de ihmal etmesinden yararlanıp soldan hele de Dia'nın taşıdığı toplarda birkaç kez üçüncü gole yaklaştı. Lakin atamadı. Uzatmanın son dakikasında Semih'le bir önemli fırsatı daha kaçırdı. Ve rakibin hatalı yediği gollerle başlangıç aşamasında çok kolaylaşan oyunu zora sokarak kazandı. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir teselli

Zeki Çol 2010.12.08

Başarısızlığa gerekçe üretmeye kalkarsanız, bir dolu yetersizlikten söz edebilirsiniz, "deneyimsizlik" dersiniz. Kalite farkını gündeme getirirsiniz. Kulüp ekonomilerini kıyaslamaya girersiniz. Ya da bütçenizin komikliğini öne sürersiniz.

Önemli olan bahaneler değil. Mevcut kadronuzla neler yapabildiğiniz. Kimse Bursaspor'dan Manchester United'ın, Valencia'nın önünde yer alıp bu gruptan çıkmasını beklemedi. Ama gücü, bütçesi, kalitesi, kapasitesi kendisine yakın olan Glasgow'u geçmesini ve grubu üçüncülükle bitirmesini istedi.

Glasgow'un kadrosu ile ManU'yu ya da Valencia'nın kadrolarını kıyaslama olanağınız var mı? Veya bütçelerini, transfer harcamalarını? Ama o Glasgow, ikisinden de beraberlik aldı. Bunları yaparken de hep haddini bilerek oynadı. Tıpkı Bursaspor maçlarında olduğu gibi... Arkada beşli bir savunma bloğu. Onun önünde dörtlü bir orta saha. Hep savunmaya önem verdi. Oyunu kendi alanında kabul etti. Top kazandığında hızlı oyuncularıyla ani atağa çıktı, az sayıda pozisyon üretti. Hepitopu 3 gol attı. Hedefine ulaştı.

Dünkü maçta da tablo aynıydı. İlk yarının ortalarında topla oynama oranı yüzde 64'e 36 Bursaspor'un lehineydi. Baktığınızda Bursaspor oyuna hakim görünen taraftı. Ancak ceza alanı içerisine girmekte zorlanıyor, topu genellikle Glasgow savunmasının önündeki boş alanda dolaştırıyordu. Pozisyon bulması, gol atması için

rakibe baskı uygulaması, oyunun boyunu kısa tutması, yüksek tempoda oynaması gerekiyordu. Fakat bunları neredeyse hiç yapamadı. Üstelik kapasitesi sınırlı, oyun yapısı belli rakibi karşısında bir ani atakta bile lades türünden golü de yedi.

Serdar-Ömer, Hüseyin-Batalla değişiklikleriyle başlanılan ikinci yarıda, kısmen de olsa kadroyu yakaladı. Bekir, Insua ve Batalla gibi pas yüzdeleri yüksek oyuncuların yönlendirdiği oyunda tempo bu defa hissedilir biçimde arttı. Daha sonra Turgay'ın da katılımıyla Glasgow savunması baskıdan bunalıldı ve nihayet Sercan'ın golüyle eşitlik yakalandı. 85. dakikada Sercan, kaleciyle karşı karşıya kaldığı pozisyonda topu ezmese, ikinci yarıda doğru hamlelerle hücum gücünü artıran Bursaspor galibiyetle de tanışacaktı.

Üzüntüm şu: Bu Glasgow, grubu üçüncülükle bitirdi ve UEFA Avrupa Ligi'ne kaldı. Bursaspor tıpkı dünkü maçın ikinci yarısında olduğu gibi doğru stratejiler üretse, bu Glasgow'un pekala yerinde olacaktı. Tek puan, gruptaki son maçta alındı ve hüsrarla dolu geçen Şampiyonlar Ligi bu teselli puanıyla kapandı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe oynadı, Trabzon kazandı!

Zeki Çol 2010.12.13

Niang'ın uzatmada attığı gole karşın Fenerbahçe, kupadan sonra bu defa da ligde Ankaragücü karşısında yenilginin acısını tattı. Şampiyonluk yarışında ağır bir yara aldı. İstanbul'dan sonra Ankara'daki bu kritik oyunda da Trabzonspor kazanan taraftı!

İlk darbeyi Beşiktaş yemişti... İkincisini G.Saray... Ve sonuncusunu da Fenerbahçe yedi. Üç büyüğün, üç önemli yenilgiyle sarsıldıkları bir hafta oldu bu.

Hadi Galatasaray zaten haftalar önce yarışa veda etmişti. Onun durumu zirveyi hiç ilgilendirmiyordu. Ama Trabzonspor kazanınca, bu yenilgilerden sonra Beşiktaş 12 puan geriye düştü. Fenerbahçe ise 9. Yani, gecikmeli gelen soğuklarla birlikte, onlar için de umutların donduğu bir hafta oldu bu. A.Gücü, tarihinin en kötü dönemlerinden birini yaşıyor. Çünkü kötü yönetiliyor. Aylardır süren kriz, şimdi farklı bir aşamada. Hafta içerisinde bu yönetim belki de yasal yaptırımla misyonunu tamamlayacak. Mahkemeden çıkacak karar, sürecin ne olacağını belirleyecek. Yönetim, teknik adamıyla çatışıyor. Oyuncusuyla sorunlu. Taraftarla kapışıyor. İlişkiler içler acısı. O ilişki bozukluklarının mesela bu maça yansıyan boyutu, taraftara verilen ceza! Biletler 120, 130, 140 lira! Yıllardır bu takımın en ateşli destekleyicilerinin yer aldığı Gecekondu (Gençlik Parkı tarafındaki kale arkası) bu fiyat politikası nedeniyle bomboş. Fakat ne enteresandır, o fahiş biletler, maç öncesi birilerinin ellerinde ve stat önünde 50 liradan satılabiliyor!

Adeta çivisi çıkmış bir kulübün, bir dolu sorunla yüz yüze kalmış takımı, dün yalnızca puan mücadelesi değil, bir de onur mücadelesi verdi F.Bahçe karşısında. Oyun stratejisi iyiydi. Oyun disiplini iyiydi. Ortaya koyduğu mücadele iyiydi. Kenar yönetimi, oyuna yaptığı müdahaleler de iyiydi. İlk yarıda Fenerbahçe kalesini hiç rahatsız etmeyen A.Gücü, ikinci yarıda ani ama etkili ataklarla Fenerbahçe savunmasının sorunlarından çok iyi yararlandı. Sestak'ın attığı gollerle de maçı kopardı.

Fenerbahçe, oyunun geneline baktığınızda kontrolü elde tutan taraftı. İlk yarıda Dia'nın etkili driplingleri, Gökhan'ın çizgiye inip Alex'e verdiği pas, Niang'ın savunmanın arkasına yaptığı hamleyle skor avantajını yakalayacak pozisyonları da yakaladı. Niang'ın bir şutu direktten döndü, şanssızlık yaşadı.

A.Gücü, beşli orta saha blokunu savunmasına yakın tutarak bu bölümü oynadı. Elinden geldiği ölçüde dinamik savunma yaptı. Rakibinin en etkili bölgesinin kanatlar olduğunu biliyordu ve oraları mümkün olduğunca tıkadı.

İkinci yarıda Fenerbahçe, yine üstünlüğü elde tutar gibi görünüyordu. 62. dakikada A.Gücü ilk etkili atağı yaptı. Soldan Glowacki ikinci direğe ortaladı. Caner hamle yapmakta geç kaldı. Sestak golü attı. Oyunu kendi alanında kabul edip kontrataklarla pozisyon üretmeye çalışan A.Gücü, az adamla yakaladığı Fenerbahçe savunmasını bir başka pozisyonda yine Sestak'ın golüyle avladı. Sonrasında Güven'in bir şutu da direkte patladı. Aykut Kocaman'ın geciken hamleleri Fenerbahçe'nin skora ortak olmasını sağlayamadı. Niang'ın uzatmada attığı gole karşın Fenerbahçe, kupadan sonra bu defa da ligde Ankaragücü karşısında yenilginin acısını tattı. Şampiyonluk yarışında ağır bir yara aldı. İstanbul'dan sonra Ankara'daki bu kritik oyunda da Trabzonspor kazanan taraftı!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şanslı galibiyet

Zeki Çol 2010.12.14

Hani derler ya, "Kasap et, koyun can derdinde" öylesi bir oyundu bu. Bursaspor, kazanmak ve lider Trabzonspor'la arasındaki puan farkını daha fazla artırmamak istiyordu.

Ligin son sırasına demir atan Kasımpaşa ise en azından 1 puan almak ve biraz olsun umutlanmak.

Bursaspor, elbette kağıt üzerinde favori idi. Lakin o karla kaplı, her türlü sürprize açık kaygan zemin üzerinde! İki takım adına da büyük handikap olan o zeminin azizliğine ilk Bursaspor uğradı. Dakika 14'tü. Sağdan Keller topu Hüseyin'e uzattı. Hüseyin, ceza alanına yolladı. Yekta ofsayt konumundaydı. Ömer normal zeminde rahatlıkla kontrol edeceği topu, bu zeminde kayınca iskaladı. Yekta, plaseyi yaptı ve fileler havalandı.

Gol Bursaspor'dan beklenirken, yardımcı hakemin dalgınlığı, zeminin asistiyle Kasımpaşa skor avantajını yakalamıştı!

Ancak o avantaj ve tabii ki golün getirdiği mutluluk uzun sürmedi. Bursaspor, Kasımpaşa ceza alanına yüksek toplarla yüklendi. Önde baskı kurdu. Zaten ligin en sorunlu savunmasına sahip olan Kasımpaşa'yı hataya zorladı. Ömer'in iki kafa şutu auta gitti. Batalla'nın bir şutunu Tolga çıkardı. Derken 22. dakikaya gelindiğinde, Bursaspor beraberliği yakaladı. Turgay, Batalla'nın vuruşunda önce Tolga, sonra da direktten dönen topu iyi izledi ve golü attı. Şimdi beklenen, Bursaspor'un baskısını yoğunlaştırması, rakip savunmayı biraz daha hataya zorlaması ve ikinci golü bulmasıydı. Nitekim 29. dakikada Vederson'un direğe çarpıp dışarı çıkan şutuyla Bursaspor, bir kez daha gole yaklaştı. Ancak daha sonra temposu düştü. Baskısı azaldı. Kasımpaşa direncini artırdı. Daha iyi savunmaya başladı ve oyunda dengeyi sağladı.

67. dakikada Ertuğrul Sağlam, ilginç bir hamle yaptı. Sağ kanatta etkisiz oynayan Serkan ile Batalla'yı çıkardı. Stepanov ile Bekir Ozan'ı oyuna aldı. Ömer Erdoğan'ı santrfora, Turgay'ı sağ kanada çekti. Amacı, Ömer'in yüksek top üstünlüğünden yararlanmaktı. Ama bu hamle de işe yaramadı. Bu arada Kasımpaşa iki etkili kontratakla galibiyet golü aradı, sonuç alamadı. Oyunun son bölümünde şans Bursaspor'dan yanaydı. Mustafa Keçeli'nin sağdan yaptığı ortaya Ömer Erdoğan yükseldi, vuramadı. Top direktten döndü. Köşeye hamle yapan Tolga'ya çarptı, ağırla gitti ve Bursaspor, zorlandığı oyunu bu golle kazandı. Kasımpaşa 8 puanda kaderiyle baş başa kalırken, Bursaspor puanını 34'e çıkardı. Takipçileri F.Bahçe, Kayserispor ve Beşiktaş'ın yenildikleri 16. haftayı Trabzonspor ile birlikte kârlı kapattı.

Geç gelen mutluluk

Zeki Çol 2010.12.18

Oyun sıkışmış, gerilimin dozu artmış, sabırlar tükenme noktasına gelmişti. Trabzonspor bastırıyor, ama golü bir türlü bulamıyordu. Aslında iyi de oynamıyordu.

Alışlagelmiş Trabzonspor temposunun, baskısının, verimliliğinin gerisinde kalmış, çok adamla direnen Karabükspor savunması karşısında bulduğu az sayıda pozisyonda Tomiç'i de aşamamıştı. İnatla, ısrarla umudu kovalıyordu. 81. dakikaya girilirken sağdan Mustafa topu ceza alanına ortaladı. Bülent yükseldi, top kafasından sekti. İkinci direğin yakınlarında bulunan Karabüksporlu Engin'in kafasına çarptı ve ağlara gitti. Trabzonspor'un bir türlü atamadığı gol, lider için bu şans anı da Karabükspor'dan gelmişti. Sahadaki sevinç, tribünlerdeki coşku görülmeye değirdi.

Trabzonspor kazanmak için çıktığı sahada özellikle ilk yarıda sezonun en verimsiz, en sevimsiz futbolunu oynadı. Başlangıçta Burak'ın sağ çaprazdan attığı şutla kaleyi yokladı. Sonra Mustafa'nın gönderdiği topun yan direktten döndüğü bir pozisyonu da hesaba katarsanız, Karabükspor kalesini rahatsız edecek hiçbir üretkenliği sağlayamadı. Çünkü kanatları kullanamadı. Rakip savunmayı ortadan aşabilecek organizasyonları yapamadı. Dışarıdan şut atamadı. Serkan ile Colman'ın olmayışlarının oyuna yansıttığı olumsuzlukları aşamadı.

Karabükspor, Trabzon'a eksik kadroyla gelmişti. 6 oyuncudan yoksun kalınca, kuşkusuz oyun kurgusunda sıkıntı yaşayacaktı. Ama Karabükspor cephesindeki olumsuzluklar bu kadarla da kalmadı. Emenike 29. dakikada sakatlandı. Hücumdaki en etkili silahından mahrum kaldı. Ardından Murat Selvi de sakatlanıp çıktı. Yücel İldiz'in zaten yetersiz olan kulübeden oyuna müdahale olanağı iyiden iyiye azaldı.

Trabzonspor ilk yarıda oluşturamadığı baskıyı, ikinci yarıda biraz olsun sağladı. Tempoyu artırdı. Yattara'nın oyuna girişiyle sağ kanada az da olsa hareketlilik kazandırdı. Ancak dirençli Karabükspor karşısında istediği pozisyonları bulmakta ciddi zorlukları yaşadı. Yakaladığı az sayıda pozisyonda ise kaleci Tomiç'i aşamadı.

81. dakika, oyunun kırılma anıydı. Karabükspor, kendi kalesine attığı golün ardından direncini yitirdi. Oyun disiplinini kaybetti. Skor avantajıyla iştahı artan Trabzonspor üst üste ataklarla rakip kaleye yüklendi. Engin'in nefis golüyle skor 2-0'a geldi. Uzatmanın son anında bu defa Burak sahne aldı ve perdeyi kapadı.

Futbolda, hele de şampiyonluk mücadelesinin verildiği aşamalarda kötü oynarken kazanmak da önemli. Trabzonspor oyunun son bölümleri dışında dün futbol olarak tatmin etmedi. Ama inadı, ısrarı, kazanma arzusuyla bu zor maçı da kazanmayı bildi. Genelini iyi oynadığı ligin ilk yarısını hak ederek 42 puanla zirvede bitirdi ve takdiri hak etti.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alex attı, Fenerbahçe dünü kurtardı

Zeki Çol 2010.12.19

Kafam takıldı, devre arasında Digitürk'ün yayınladığı istatistiklere göz attım. Takım koşularında Fenerbahçe 48, Sivasspor 54 bin küsur metre koşmuştu.

Aradaki fark 6 kilometrenin üzerindeydi. Hemen kaba taslak bir hesap yaptım. Fenerbahçe'de oyuncu başına düşen mesafeyi merak ettim. 4 bin 365 metrelik ortalamayı, Sivasspor'un rakamlarıyla karşılaştırdım. Ortaya enteresan bir tablo çıktı. Sivasspor, rakamlar karşılaştırıldığında Fenerbahçe onbirine karşı 12.5 oyuncuyla mücadele etmişti!

Tabii ki kadro kalitelerini değerlendirdiğinizde iki takımı kıyaslamanın olanağı yoktu. Sivasspor'un kendisinden çok daha yeterli olan Fenerbahçe'yi durdurmasının, oyunu dengelemesinin yolu, daha fazla koşmasından, daha yoğun bir mücadeleyi sergilemesinden geçecekti. Ve Sivasspor da Fenerbahçe'nin oyun olarak tatmin etmediği, pozisyon üretmekte zorlandığı, golü bulamadığı bu yarıda, bunu yapmıştı. Oyun stratejisi iyiydi. Beşli bir orta sahayla mümkün olduğu kadar rakibine önde basmış, alan daraltmış, kanat oyuncularının koşu yollarını tıkamış, Fenerbahçe'nin temposunu kırarak, etkisini azaltmıştı. Buna karşın Fenerbahçe'nin bu bölümde üçü duran toptan, biri dış şuttan, yalnızca biri organize ataktan, beş kez gol girişimi de vardı. Hatta onlardan birinde Bekir vurmuş, top kaleciyi geçmiş, tehlikeyi çizgi üzerinden Ziya çıkarmıştı. Devrenin sonundaki bir önemli pozisyonda ise Dia'nın vuruşunda top Ramoviç'te kalmıştı. Niang yine etkisizdi. Fenerbahçe yüksek toplarda rakip ceza içerisinde daha üstün gibi gözüküyordu. Ancak bir türlü gol vuruşunu yapmayı beceremiyordu. Oyunun genelinde ise iyi oynayamıyordu. Çünkü yeterince mücadele etmiyor, rakibin direncini kırabilecek bir etkiyi sağlayamıyordu.

İkinci yarıda Fenerbahçe'nin baskısı yoğunlaştı. Bu defa Sivasspor oyunu daha geride kabullenmek zorunda kaldı. Ama konuk ekip yine iyi savunma yapıyor, yine Fenerbahçe'ye pozisyon vermiyordu. 62. dakikada Aykut Kocaman iki değişikliği birden yaptı. Dia'nın yerine Stoch'u, Gökay'ın yerine ise Semih'i oyuna aldı. Bu hamleyle çift santrfora döndü ve hücum gücünü biraz daha arttırmayı amaçladı. Ancak Fenerbahçe'nin oluşturduğu baskıya rağmen gol organize bir ataktan değil, duran toptan geldi. 77. dakikada Alex ceza alanı dışından yaptığı vuruşla topu Ramoviç'in solundan filelere gönderdi. Ve Fenerbahçe bu golle dünü kurtardı. Oyun olarak tatmin etmeden... İzleyenlere pek de keyif vermeden... Kaptanı, golcüsü, cankurtaran simidi, büyük ustası Alex'in golüyle maçı kazandı. Lider ile arasındaki puan farkını korudu. Ve ilk yarıyı Trabzonspor'un 9 puan gerisinde kapadı. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbol dersi!

Zeki Çol 2010.12.22

Temel idam mahkûmu. İnfaz için darağacına götürülecek. Görevli soruyor:

"Son arzun ne?" Cevap enteresan: "Hapu paa pi ders olsun"

Konumunuz, durumunuz, pozisyonunuz ne olursa olsun... Yaşam, yaptığınız hatalar karşılığında ödeyeceğiniz bedelleri birer ders olarak sunar size. Tabii almayı becerebilerseniz!

Trabzonspor, ders alması bir bedeli ödedi dün. Jaja'nın firarının ardından devrenin kapanış maçından sonra tüm yabancılarına christmas nedeniyle izin verdi. Bu, yerli oyunculara haksızlığın yapıldığı bir pozitif ayrımcılıktı. Bu nedenle kupadaki ilk maçına yabancılarından yoksun, eksik bir kadroyla çıktı. Doğal olarak oyun kalitesi düştü. Etkinliği azaldı. Oyun organizasyonu yetersiz kaldı. Bu izin olayı dilerim geleceğe yansımaz ama çünkü maçın akışını olumsuz etkileyen bir hataydı.

İkinci hata, rakibi küçük görmekten kaynaklandı. Gaziantep Büyükşehir Belediyespor her ne kadar gruptaki ilk maçında sahasında Beşiktaş'ı yense de Trabzonsporlu oyuncuların gözünde, üst tarafı Bank Asya Ligi'nde

oynayan ve orta sıralarda duran bir takımdı. Süper Lig'in lideri, nasıl olsa çıkar ve maçı kazanırdı!

Futbol, kendisini ciddiye almayanlara ciddi dersler de veren bir oyun. Tabii ki kafalardaki düşük konsantrasyonlu o hesap, sahaya hiç uymadı. Trabzonspor, hele 13. dakikada Serkan'ın golüyle öne geçince iyice rahatladı! 19. dakikada Osman'ın attığı beraberlik golü de rehaveti ortadan kaldırmadı. Arada bir pozisyona giren, gol kaçıran, devre bitmeden 2-1'i bulan Trabzon, ikinci yarıda temposunu da düşürdü, oyunu rölantiye aldı. Hakan Macit'in 50. dakikadaki kafa vuruşunun direktten dönmesiyle Gaziantep B. Belediye, rakibine bir uyarı daha yolladı. O da işe yaramadı. 87. dakikada Serdar'ın golüyle eşitlik geldi ve konuk ekip son kupa şampiyonu, bu sezonun Süper Lig liderinden deplasmanda çok önemli bir puanı aldı. Alkışı hak ederek... "Helal olsun" dedirterek.

Gaziantep B. Belediyespor ile ilgili özel bir paragraf açmak gerek. Genç, dinamik, yürekli, ayağa topu iyi oynayan ve mücadeleden hiç kopmayan bir yapıya sahip bu takım. Trabzonspor'u bu sezon Avni Aker'de en fazla zorlayan takımların başında o geldi. Eren ile Kenan'ın başarıyla yönlendirdiği ataklarda, gerçekten bulunduğu ligin üzerinde bir performans sergiledi. Takım olarak yürekli, özverili, disiplinli bir mücadele verdi.

Bu takımı izlemeye devam edelim. Ben kupadaki iki maçını seyrettim, ikisinde de beğendim. Bank Asya 1. Lig'de izlediğim takımlar içerisinde en iyi futbol oynayan ekip olduğunu gözledim. Yalnızca kupada değil, kendi liginde de önemli işler yapmaya aday Gaziantep B. Belediyespor. Yolu açık olsun derim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

En iyiden daha fazlası

Zeki Çol 2010.12.29

Trabzonspor'u yalnızca ilk yarının en başarılı takımı diye yorumlamak, en fazla kazanan, en az kaybeden, Fenerbahçe ile birlikte en çok golü atan, en iyi savunma yapan, en iyi averajı yakalayan takım olarak ayrı bir yere oturtmak, ona yapılacak en büyük haksızlıklardan biri olur.

Çünkü Trabzonspor, hak ettiği bu sıfatların çok daha ötesinde bir ekip. Sezonun en iyi çıkış yapan kadrosu. Lâkin çok daha önemlisi, oyun yorumuyla ilk yarıda futbola apayrı değer katan bir yapılanmanın sahibi.

Hatırlayacaksınız, 2004 Avrupa Şampiyonası sonrasında futbol savunma anlayışının ön plana çıktığı bir sürece girdi. Zira çok adamla katı savunma yapan ve genelde duran toplardan gol bulan Yunanistan şampiyon oldu. Çoğu kulüp takımı ve çoğu millî takım daha sonraki evrelerde Yunanistan örneğinden esinlendi. Takım savunmalarının büyük önem kazandığı süreç, 2006 Dünya Kupası'nda savunma ağırlıklı oyunları gündeme getirdi. 2008 Avrupa Şampiyonası, hatta son 2010 Dünya Kupası'nda birçok takım savunmaya dönük performansıyla futbolu keyifsizleştirdi.

Bu dönüşümün ortaya çıktığı dönemden itibaren, neredeyse her takımda kilit oyuncu olarak ön liberolar dikkati çekti. Gerek 4-4-2, gerek 4-1-4-1, gerek 4-3-3, gerekse 4-2-3-1'lerde ön libero vazgeçilmez oyuncu haline geldi. Çoğu takım bir defansif oyuncuyu savunma dörtlüsünün önüne yerleştirdi. Çoğu da bir defansif, bir ofansif orta sahayla bu bölgeyi dizayn etti.

Dikkat edin, bizde de uzun süredir ön liberosuz oynamayan takım yok. Tabii Şenol Güneş dönemindeki Trabzonspor dışında!

Alışlagelmiş ön liberolu sistemi, ligde ilk Şenol Güneş terk etti. Savunma karakterli orta saha oyuncusu yerine, top kazanan, top kullanan, adam eksilten, dışarıdan etkili şut atan oyuncularla bu bölgeyi oluşturdu. Oyunu iki yönüyle de oynayabilen oyuncularıyla hem ligin en dinamik savunma yapan ekibini kurdu. Hem de en fazla gol atan. Dahası ve önemlisi, stratejik önemi yüksek bu bölgeden ligin en verimli ve en golcü orta sahasını çıkarttı.

Kuşkusuz bu bölgenin değişmez, vazgeçilmez, bu sezon yaptığı aşamayla büyük takdir toplayan oyuncusu Selçuk oldu. İlk yarı boyunca tıpkı Onur ve Egemen gibi 1530 dakika süre alıp tüm maçlarda oynayan Selçuk, bir yandan diğer takımlardaki klasik ön liberoların, Trabzonspor'daki oyun tarzına yansıyan rolünü üstlendi, diğer yandan oyunu organize etti. Colman, bu bölgedeki bir diğer kilit isimdi. Ağırıklı olarak sağda oynatılan ve çapraz koşularla santrfor arkasına sokulan Burak, 9 golle hem takımının hem de orta alanın en skorer oyuncusu oldu. Jaja, Engin, Alanzinho, Yattara, Ceyhun'un da katkılarıyla Trabzonspor neredeyse tüm maçlarında rakiplerini, orta sahasının üst düzey performansı ile vurdu.

Ön liberolu sistemi terk edemeyen ve asgari bir defansif orta sahayla oynayan rakiplerinden en az bir fazla oyuncuyu hücumla katarak ofansı güçlendiren ve zenginleştiren Trabzonspor, Şenol Güneş'in oyun felsefesindeki farklılık sayesinde, böylesine etkileyici bir performans ile buluştu.

Bu performans ikinci yarıya nasıl yansır? Ve Trabzonspor çeyrek asrı aşan şampiyonluk özlemini nasıl sonlandırır?

Eğer ligdeki sorumluluk anlayışını, oyun disiplini, iş ciddiyetini ikinci yarı da sürdürebilirse Trabzonspor, yarışın en önde gelen favorisi olur. İlk 7 maçlık periyodun büyük önem taşıdığını hatırlatmakta yarar var. İçeride Ankaragücü, Antalyaspor, Kayserispor, dışarıda Fenerbahçe, Sivasspor, Manisaspor, Beşiktaş maçlarından 16 ve üzeri puanla çıkarsa yarış erken biter. Sezona Trabzonspor damgasını vurur.

En keyifli hedef sapması!

-Bu lâfı, seçim arifelerinden anımsarsınız: "Dünya kulübü olacağız."

Beşiktaş'ta da Fenerbahçe'de de Galatasaray'da da hele son dönemlerde başkan adaylarının adeta diline pelesenk olmuş vaatlerin başında gelir, "dünya kulübü olacağız." Hedefin yüksek tutulması, iddianın büyük olması, kulübün uluslararası arenada saygın bir yere ulaştırılması açısından hem kulağa hoş gelen, hem camiayı keyiflendiren, bu arada umudu yoğunlaştıran, vizyonu apayrı bir konuma oturtan da bir slogandır "dünya kulübü olacağız."

Beşiktaş'ın askıda duran, G.Saray'ın 2000 yılındaki UEFA ve Süper Kupa şampiyonluklarının sonrasında uzağında kalan bu iddialara ulaşan tek kulüp, şimdilerde F.Bahçe. Bayan Voleybol Takımı Şampiyon Kulüpler finalinin ardından, bu yıl içerisinde anımsayacaksınız ikinci görkemli başarısını yakaladı. Türk sporunda bir ilke imza attı, Dünya Kulüplerarası Voleybol Şampiyonluğu'nu kazandı. Sporumuzu onurlandırdı. Bizleri gururlandırdı. Cuma günü vedalaşacağımız 2010'daki göz kamaştırıcı performansını taçlandırdı.

Böylece Aziz Yıldırım'ın dünya kulübü olma iddiası gerçekleşti. Ancak ufak bir sapma ile; o futbolu öngörmüştü. Fenerbahçe hedefe voleybolcularla ulaştı!

Trabzonspor takdir aldı üç büyükler sınıfta kaldı

Hadi gelin ligi farklı bir bakış açısından değerlendirelim. Pek aralanmayan bir pencerenin perdelerini iki yana çekelim. Bir kıyaslamamızın sonuçlarına gözümüzü dikelim.

Son iki sezonun ilk yarı puanlarını karşılaştırdığımızda, ligden ayrılanlar ile yeni katılanların dışında duran 15 takımın performansları ne olmuş? İlginç bulacağınızı düşündüğüm sonuçları hep birlikte gözden geçirelim.

Ama önce kendimize soracağımız bir-iki sorunun, yanıtlarını düşünelim.

Mesela o sorulardan biri "puan performansı artan ilk üç takım hangileridir?" olsun... Bir diğeri de "en başarısız üç takımın isimlerini sıralayın."

Trabzonspor'u üç aşağı beş yukarı çoğunuz başarılılar hanesinin başına koyacaksınız. Peki ya Ankaragücü'nü? Ya da Manisaspor'u?

Sanırım aklınızın ucundan bile geçirmezsiniz değil mi? Lâkin geçen sezonun ilk yarısına oranla bu sezonun aynı döneminde 15 puanlık bir farklılığı yakalayan ve yüzde 55,5'lik performans artışıyla büyük bir başarıya imza atan Trabzonspor'u, hemen bir basamak gerisinden lig 13.'sü Ankaragücü izliyor. Onu da lig 12.'si Manisaspor. Çünkü Ankaragücü iki sezonun aynı dönemleri kıyaslandığında puan performansını yüzde 23,52 artırmış. Hikmet Karaman'ın sezonun 5. maçında başına geçtiği Manisaspor da yüzde 22,2.

Bursaspor bu sezon artı değer üreten 4 takımdan birisi. Puan performansı yüzde 5,7 gelişmiş durumda.

Tolunay Kafkas'ın başına geçişiyle yeni bir oluşuma yelken açan Gaziantepspor, bu kıyaslamada yeri değişmeyen tek takım.

Peki, ilk yarı karnesi zayıflarla dolu olanlar?

Antalyaspor ile Kayserispor'daki performans kayıpları aman aman değil. Fenerbahçe'de yüzde 10,9, İBB, Sivasspor ve Eskişehirspor geçen sezonun gerisinde kalan takımlar. Sezonun flaş transferlerine imza atan, ancak liderin 14 puan gerisinde kalan Schuster'in Beşiktaş'ı ne durumda? 15 takımlı değerlendirme listesinde yüzde 12,5'lik performans kaybıyla sondan dördüncü. Gençlerbirliği yüzde 34,6'lık kayıpla hayal kırıklığı yaratan bir takım. Ya Galatasaray? Onun durumu daha beter. Performans sıralamasında yüzde 36,11'lik gerilemeyle sondan ikinci.

Ve Kasımpaşa... Trabzonspor gibi bir rekortmen de o. Ancak liderin tam tersine en kötü performansın rekortmeni. Yüzde 60'lık gerilemeyle, listenin son sırasında durmakta Kasımpaşa.

Bu listeye baktığınızda, en çok dikkat çeken taraf maalesef başarılı takımların azlığı. Eğitim diliyle; iftihara geçen Trabzonspor, teşekkür getirenler Ankaragücü, Manisaspor, Bursaspor. Sınıfı geçen Gaziantepspor. Gerisinin durumu zayıf. Üstelik onca yatırıma karşın zayıf! Sizce de düşündürücü değil mi?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üç büyüğün takım ruhunu yabancılar aldı, götürdü

Zeki Çol 2011.01.05

Yabancı oyuncular ile ilgili tartışmalar, yıllardır süregeliyor.

Kuşkusuz futbolumuzun, özellikle de genç oyuncularımızın gelişimine örnek profesyonellikleri, saha içerisindeki duruşları, pozisyon alma, adam eksiltme, şut atma, pas verme, taktik disipline uyum gibi bir dolu konuda davranış ve performanslarıyla katkı sağlayan, küçümsenmeyecek sayıda yabancı oyuncu geçmişten günümüze ligimizi renklendiriyor. Böylesi önderlik görevi üstlenen oyuncuların katkıları yalnızca bu kadarla da sınırlı değil. Popüleriteleri, oyunculuk kalite ve kariyerleriyle önemli bir bölüm, tribüne taraftar çekerek kulüp ekonomilerine de hissedilir bir katkıyı yapıyor. Rekabeti canlandırıyor, heyecanı yoğunlaştırıyor, oyunun cazibesini artırıyor. Hele son yıllarda sayıları giderek fazlalaşmaya başlayan, her ne kadar kariyerlerinin son

durağına gelmişse de dünya futbolunda edindiğı yer ile dünya yıldızları arasında anılan oyuncuların transferleriyle ligimiz, uluslararası arenada da ilgi odağı haline geliyor.

Ancak... Genele baktığımızda yabancı oyuncuların çok önemli bir bölümü hayal kırıklığı, kaynak israfı, takım içi rekabetin yozlaşması, disiplinin azalması ve çoğu kulübün aslında var olması gereken değerlerini, ayrımcılık yaratan politikalarıyla çöpe atmasından başka işe yaramıyor.

Dikkat ederseniz, bugün en çok tartışılan konuların başında Fenerbahçe, Beşiktaş ve Galatasaray'ın sezon performanslarının düşüklüğü geliyor.

Çok büyük bir bölümü kendi ülkelerinin milli takımlarında oynayan, ciddi maliyetlerle sözleşme imzalayan, neredeyse hepsi uluslararası alanda isim sahibi yabancı oyuncularına karşın, üç büyükler bir türlü beklenen performansı gösteremiyor.

Kimileri bunu kulüplerin kötü yönetilmesine bağlıyor... Kimileri teknik adam yetersizliklerine... Kimilerine göre de bu oyuncular Türkiye'ye geldiklerinde renkli bir yaşamın içerisine giriyor ve işi seriyor. Tabii ki bu yaklaşımdaki haklılıklara katılmamak olası değil. Lâkin çoğu lig ekibinin hayallerinde bile kurmakta zorlanacakları o yabancı oyuncu kadrolarına karşın, bu üç takım ilerleyeceğine geriliyor.

Geçen haftaki yazımda puana bağlı takım performanslarını değerlendirmiş, 2009-2010 sezonunun aynı dönemine oranla Fenerbahçe'nin yüzde 10,9, Beşiktaş'ın yüzde 12,5, Galatasaray'ın ise yüzde 36,1 oranında düşüş yaşadığını belirtmiştim.

Bunun gerisinde yatan en önemli gerçek ne biliyor musunuz? Yabancı sayısındaki artış sonucunda üçünde de takım kimyasının bozulması.

Futbolda vazgeçilmez değerlerden biri de oyunculara kulüp kültürünün aşılmasıdır. Futbol hepinizin bildiğı gibi bir takım oyunu. Takım da her görevlisinin sorumluluk üstlenmesi gereken, özveri isteyen, birlikte hissetmeyi, düşünmeyi, hareket etmeyi öngören homojen bir yapı.

Ne Fenerbahçe, ne Beşiktaş ne de Galatasaray'da bu özellikler var. Aksine üçünde de olması gereken takım içi rekabet yerine takım içi çekişme var.

Yabancı oyuncuların sayısal fazlalığı, bilmem farkında mısınız bu takımların ruhlarını aldı, götürdü.

Çünkü onlar, biraz da işler sarpa sarınca bireyselleşmeye yöneldi. Fenerbahçelilik, Beşiktaşlılık, Galatasaraylılık ruhları, çoğunun zaten hiç olmadı. Çoğu bu duyguyla hiç tanışmadı. O camiaların ne denli büyük, o formaların ne ölçüde saygın olduğunun farkına dahi varamadılar.

Yabancı sayısındaki artış, yıllardır bu tezi savunan büyüklerin bir anlamda bedel ödemelerini de sağladı. Zira sayı arttıkça sorun, sorun oluştuğça da iç huzursuzluklar fazlaştı. Bunun sonucunda bu sezon büyüklerin üçü de dengeleri oturmuş birer takım olamadı.

Lâfin kısıası, yabancı oyuncu sayısındaki artış, sanıldığıının aksine büyüklerin işine yaramadı.

Bizdeki yabancılar dolgu malzemesi!

Farklı bir pencereden bakarak, yabancı oyuncuların performanslarını, takımlarına yaptığı ya da yapamadığı katkıyı değerlendirmeye devam edelim.

Bu sezonun ilk yarısında, Süper Lig'de 147 yabancı oyuncu forma giydi. Beşiktaş 11, Ankaragücü ile Konyaspor 10'ar, Bursaspor, Fenerbahçe, Gaziantepspor, Eskişehirspor, Manisaspor 9'ar, Karabükspor 7, Antalyaspor 6, İBB 4, diğerleri 8'er futbolcuya görev verdi.

6+2+2 hakkını 3 takım kullandı. 5 takım bu haktan kısmen yararlandı. 10 takım +2 kontenjanından faydalanmaya gerek duymadı. Yani 6+2+2 uygulamasına sanıldığı gibi rağbet olmadı.

Yabancı oyuncularını 165 bin 240 dakika sahada bulundurma hakkına karşın, takımlar bu sürenin 114 bin 62 dakikasını kullandı. Süreden yararlanma oranı yüzde 69,02'de kaldı. Bu da yerli oyuncuların, sanıldığından çok daha fazla süre almasını sağladı. Aynı anda 6 yabancıнын oynayabildiği ligimizde, reel kullanılan oyuncu sayısı 4,14'le sınırlandı. Yani bir başka ifadeyle kadrolarında 10, maç kadrolarında 8 yabancı oyuncu bulundurma hakkına sahip kulüpler, ilk yarı genelinde 6 yabancı haklarını dahi yeterince kullanmadı!

Sadece üç oyuncu, Amisulashvili, Souleymanou (Kayserispor) ve Deumi (Karabükspor) 1.530 dakikalık ilk yarının tamamında oynadı. Karabüksporlu Emenike (1.423), Gaziantepsporlu Ivan de Souza (1.452) İstanbul Büyükşehir Belediyesporlu Holmen (1.408) ile Herve Tum (1.128), Ankaragücü'ü Rajnoch (1.414) ve Konyasporlu Mohamoudy Kere (1.529) takımlarının 17 maçında da sahadaydı.

Bekim Balaj'ı, her ne kadar ismini dahi duymadıysanız da özel bir yere koymak lâzım! Gençlerbirliği'nde yalnızca 1 dakika forma giyerek ligimize renk kattı! Agim İbrahimi (Eskişehirspor) 15 dakika sahada kalarak ligin havasını tattı!

8 oyuncu 1 ile 100, 15 oyuncu 100 ile 300, 20 oyuncu 300 ile 500, 54 oyuncu 500 ile 1.000 dakika arasında değişen süreleri aldı. 1.000 dakikanın üzerinde ise hepi topu 50 oyuncu görev yaptı. Kaba bir hesaplama, 147 oyuncunun yarıdan fazlası dolgu malzemesi olmaktan öte bir işe yaramadı.

Bu da yabancı oyuncu seçiminin ne denli isabetsiz yapıldığını, takımlarımızın bu transferlerde ne ölçüde bilinçsiz hareket ettiklerini maalesef bir kez daha kanıtladı.

Yabancı oyuncularına en fazla süre veren takım Fenerbahçe oldu. Sarı-Lacivertli ekip yabancı oyuncu oynatma hakkından yüzde 90,01 oranında yararlandı. Ligin en renkli transferlerine imza atan ve tam 11 yabancı oyuncudan faydalanan Beşiktaş'ta bu oran yüzde 83,56 oldu. Galatasaray yüzde 71,28 ile ligin genel ortalamasının biraz üzerinde yer aldı.

Ligin ilk iki sırasında yer alan Trabzonspor ile Bursaspor, başarıyı yerli oyuncularıyla yakaladı. Trabzonspor, toplamda 9 bin 180 dakikayı bulan yabancı oyuncudan faydalanma süresinin 5 bin 402, Bursaspor ise 5 bin 735 dakikasını kullandı. Oran Trabzonspor'da yüzde 58,24, Bursaspor'da ise yüzde 62,47 ile genel ortalamanın gerisinde kaldı. Bu verilerin ortaya koyduğu gerçek şu: Takımlarımız yabancı oyuncu seçimlerinde yine büyük paraları sokağa saçtı ve yine karavana attı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Basketbolda orta oyunu

Zeki Çol 2011.01.12

Basketbolda tüm ülkenin gözü önünde şaşırtıcı, düşündürücü, trajikomik bir oyun oynanıyor.

Oyunun başrol oyuncularından biri Fenerbahçe. Adeta gövde gösterisi yaparak bir dayatmada bulunuyor, otoriteye ayar veriyor! Diğeri ise Basketbol Federasyonu. Kendi koyduğu kuralları hiçe sayıyor. Fenerbahçe'nin baskısı karşısında en ufak bir direnci gösteremiyor. Etik olmayan, doğru olmayan, talimatlarıyla çelişen, tehlikeli ve tartışmalı bir karara imzasını atıyor.

Olayı çoğunuz biliyorsunuz. Beşiktaş ile oynanan maçtan sonra, Dopingle Mücadele Komisyonu'nun görevlileri, Fenerbahçe Bayan Basketbol Takımı oyuncularından Penny Taylor ile Hana Horakova'dan numune almak istiyor. Ortalık karışıyor. Sporcular numune vermeye yanaşmıyor. Buna, Hacettepe Doping Merkezi'ne güvenmediklerini gerekçe gösteriyorlar. Araya bir dolu kişi giriyor. Sporcu avukatı, kulüp yöneticileri, görevli görevsiz bir dolu kişi. Tartışma büyüyor. Sonuçta Fenerbahçe'nin dayatması üzerine Basketbol Federasyonu, numunelerin Hacettepe yerine Köln'e gönderilmesinin garantisini veriyor. Krizin ilk aşaması aşıyor.

Aslında yanlışlar zincirinin ilk halkası bu aşamada oluşuyor. Çünkü kurallar gereği sporcunun numune verme aşamasında itiraz hakkı yok. Dopingle mücadele kuralı ihlallerinden biri, bu eylemi içeriyor. Madde 5.3'e göre örnek vermeyi reddetmek ya da örneği vermemek iki yıllık bir cezayı öngörüyor. Numuneyi alacak ekip, sporcuların tepkileri karşısında bir tutanakla durumu belgeleseler, numune almaya gerek kalamadan iki yıllık bir ceza gündeme gelecek. Bu yapılmıyor. Fenerbahçe adının gücü ilk orada devreye giriyor!

Hadi bu konuda tolerans gösterildi diyelim. Kurallar doping kontrolü sırasında bulunacakları belirlemiş. Kontrol görevlileri, kontrole çağrılan sporcular, sporculara eşlik eden bir kulüp görevlisi, Dopingle Mücadele Komisyonu üyeleri, karşılaşmanın teknik komiseri, gerekli durumlarda sporcularla iletişimi kurabilecek bir çevirmen. Ancak gelin görün, görevli görevsiz bir sürü kişi, o mekanda yer alıyor. Yani bir ihlal de o aşamada yaşanıyor.

Hadi onu da hoşgörüyle karşılayalım!

Anti-doping madde 6.1'e göre analizin hangi laboratuvarda yapılacağına karar verme yetkisi Türkiye Basketbol Federasyonu Dopingle Mücadele Komisyonu'na ait.

Oysa komisyonun Fenerbahçe ile yapılan pazarlıktan da kulübe verilen garantiden de haberi yok! Federasyon Başkanı Turgay Demirel, Fenerbahçe'nin talebine karşı çıkmak istemediğinden olacak, komisyonu hiçe sayarak inisiyatif kullanıyor.

Sonrasında ise Fenerbahçe'nin dayatması doğrultusunda numunelerin Köln'deki merkeze gönderilmesi Federasyon Kurulu kararıyla yeniden alınıyor.

Dopingle Mücadele Komisyonu, yine devre dışında. Daha doğrusu komisyon etik bulmadığı için bu uygulamaya zaten karşı çıkıyor. Komisyon Başkanı Prof. Dr. Turgay Atasü, istifasını gönderiyor. Demirel tarafından güçlkle ikna ediliyor.

Konunun bu noktaya gelmesinin gerisinde İstanbul Üniversitesi maçından sonra yapılan kontrolde Diana Taurasi'de yasaklı madde çıkması yatıyor. Önce A, sonra da B numunesi pozitif çıkan Taurasi'nin idrarında Modafinil'e rastlayan Hacettepe merkezine Fenerbahçe cephesinde niyeysel güveniliyor.

Modafinil, WADA tarafından 2004 yılında yasaklı madde kapsamına alınan bir uyarıcı. Kıtalararası seyahatlerde oluşan jet-lagı önlemesiyle bilinen, pilotların ve astronotların ara sıra kullandıkları, bisikletçi David Clinger, sprinter Kelli White'nin de ceza almalarını sağlayan ve şimdilerde ülkemizde revaçta olan bir madde.

İlginç olan nokta, bu maddenin NBA'de de, NBA Women'da da yasak kapsamında bulunmayışı. Geçmişte NBA Women'da Phoenix Mercury formasını giyen Diana Taurasi, kim bilir belki de WADA tarafından yasaklı listesine

alındığını bilmediği için modafinil'i kullanıyor. Söz NBA'den açılmışken önemli bir hatırlatmayı yapmakta yarar görüyorum. Hem NBA'de hem de NBA Women dopinge mücadele konusunda WADA ile kıyaslanmayacak ölçüde toleranslı hareket ediyor. Mesela 1983 yılından itibaren yasaklı listesinde yer alan ve kuruluşundan sonra WADA'nın üzerinde büyük bir hassasiyetle durduğu Stereoid grubundaki ilaçlar, NBA'de bundan sadece 11 yıl önce dopinge mücadele kapsamına alınmıştı. O da yasaklamanın ilk seferinde 5, tekrarında 10, devamında 20 maçlık cezayı öngörerek. Yani NBA doping kurulunda adeta dostların alışverişte göreceği türden yasaksavarlığı tercih ediyor!

Bu durumdan dolayı NBA kökenli oyuncuların, en azından belli bir bölümü WADA kurallarının benimsendiği ülkelerde, bir anlamda potansiyel bir tehlike olarak dolaşıyor.

Yeniden asıl konumuza dönelim, Fenerbahçe'nin karşı çıktığı Hacettepe merkeziyle devam edelim. Bu merkez yıllardır faaliyet göstermiyor. Kısa bir dönem, WADA tarafından akreditasyonu askıya alındı. Yılda 3 binin üzerinde kontrol yapıyor. Gerek teknolojisi gerekse deneyimli kadrosuyla şu an dünya ölçeğinde faaliyet gösteren 35 merkez içerisinde en iyilerden biri olarak biliniyor. WADA'nın periyodik kontrollerinden büyük bir başarıyla çıkıyor. WADA her yıl, tıpkı diğer merkezlere de gönderdiği gibi Hacettepe'ye 20 ayrı örnek iletiyor. Bu örneklerin yalnızca hangi yasaklı maddeyi içerdiğini değil, o maddelerin hangi miktarda olduğunu da test etmesini istiyor. Hacettepe, bu testlerden yüzde yüzlük bir başarıyı tutturarak çıkmış bir merkez. Yetmiyor, WADA, Türkiye'de herhangi bir spor dalında, herhangi bir sporcunun örneğiymiş gibi, araya karıştırma yöntemiyle çok özel numuneleri de bu merkeze dolaylı olarak iletiyor. Hacettepe'nin son dönemlerdeki performansı bu anlamda da üst düzey.

Yani Hacettepe'de sorun değil, bir yüz akı tablosu var.

Ama Basketbol Federasyonu, bunu da görmezlikten geliyor. Çünkü Fenerbahçe öyle istiyor!

Peki aynı Fenerbahçe'nin futbol dahil, diğer branşlardaki sporcu numuneleri nereye gidiyor? Tabii ki Hacettepe'ye.

Şu çelişkiye ibretle bakın. Basketbol Federasyonu son 3,5 yıldır, kısa bir ara hariç numuneleri Hacettepe'ye gönderiyor. Sonuçlarda herhangi bir sorun yok! Ancak emir büyük yerden gelince, bu politikasından, istisnai olarak vazgeçiyor! İstisnai olarak diyorum, çünkü aynı maçta Beşiktaşlı oyuncuların alınan numunelerin gönderildiği adres de Hacettepe!

Böyle bir şey olur mu demeyin!

Turgay Demirel isteyince, daha doğrusu Fenerbahçe'den talimat gelince bal gibi oluyor işte!

Bu uygulama etik mi?

Bu boyun eğme doğru mu?

Bu standart dışı hareket, aynı maçtan sonra alınan numunelerin birinin başka, diğerinin başka merkezlere gönderilmesi yöneticilik duruşu mu?

Kendi kurallarını yok saymak, Dopinge Mücadele Komisyonu'na rağmen, Fenerbahçe'nin talebini onaylamak, zevahiri kurtarmanın ötesinde yoksa bizlerin algılayamadığı bir durum mu?

Fenerbahçe'den değil de sözgelimi İstanbul Üniversitesi'nden benzer bir dayatma gelse, Basketbol Federasyonu aynı hoşgörü içerisinde olur mu?

Bu soruların cevabını sizlerin takdirlerinize sunuyorum.

Bizde çok anlamlı bir laf vardır: "Bükemediğin bileği öpeceksin."

Ne diyelim... Helal olsun Fenerbahçe'ye!

Dayatıyor, yaptırıyor... Uzatıyor, öptürüyor!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnan, güven, sabret, kazan

Zeki Çol 2011.01.19

Fenerbahçe, bu sezon 24 resmi maç oynadı.

Hepi topu 10'unu kazandı, 9'unu kaybetti, 5'inde berabere kaldı. Başka bir deyişle galibiyet oranı yüzde 41,66, mağlubiyet oranı yüzde 37,5, beraberlik oranı ise yüzde 20,8 oldu. Yani neredeyse her 5 maçın 3'ünde kayıp yaşadı. Tablo hiç de iç açıcı değil. Aksine tedirgin edici. Ama ben, Aykut Kocaman'ın arkasında durulmasından yanayım.

İlk hayal kırıklığı, hatırlayın Şampiyonlar Ligi ön elemesinde gelmişti. Fenerbahçe, Young Boys gibi kalitesi, kapasitesi, deneyimi sınırlı bir rakibe elenmişti. Ardından UEFA Avrupa Kupası'nda PAOK hüsrancı başarısızlık zincirine eklendi. Ben, o dönemde de Aykut Kocaman'a verilen desteğin sürmesinden yanaydım.

28 yaşına basan özlem, Fenerbahçe tarihinin en uzun süreli beklentisi. Türkiye Kupası, bu sezon da müzeyle küslüğünü sürdürüyor. Takım gruptaki ilk üç maçını kaybetti. En acı yenilgi, Yeni Malatyaspor karşısında geldi. Tarihe iz düşürecek o yenilgiye, vahameti nedeniyle ikinci Pendik faciası dahi dendi. Karizma yerlerde... İtibar iyice zedelendi. Avrupa'nın ardından ıskalanan hedeflere şimdi bir de Türkiye Kupası eklendi. Ama ben hâlâ Aykut Kocaman'la yola devam edilmesinden yanayım.

Oyun yapısındaki sıkıntıları bir türlü giderememiş takım Fenerbahçe. Pozisyon üretmekte, hatta gol atmakta aman aman bir sorunu yok. Ligde sahasındaki Galatasaray (0-0) ve deplasmandaki Kayserispor (2-0), Avrupa kupalarında Şükrü Saracoğlu'ndaki Young Boys (0-1) ile Selanik'teki PAOK (1-0) maçları dışında her maçta gol atışı, diğer 20 karşılaşmada ağırları 45 kez havalandırışı bunun kanıtı. Lâkin takım savunmasında sorunu çok. İç sahadaki Antalyaspor (4-0), Gençlerbirliği (3-0), Galatasaray (0-0), Sivasspor (1-0) ve deplasmandaki İBB (0-1) maçları dışında da gol yemediği maç yok. 19 maçta yediklerinin toplamı tamı tamına 35. Bu, feci bir yetersizlik. Savunma-hücum dengesinin hâlâ kurulamamasının göstergesi. Ürkütücü bir tablo. Ama ben Aykut Kocaman'la olan birlikteliğin sürdürülmesinden yanayım.

Fenerbahçe, kritik bir evrede. Hele ikinci yarının ilk 5 haftası, adeta sırat köprüsü niteliğinde. Olası her puan kaybında artık "istifa" sesleri biraz daha güçlenerek yükselecek. Medyadan, taraftardan dozu artacak bir baskı gelecek. Ama ben, böylesi bir ortamın oluşması halinde de Aykut Kocaman'ın yolundan ayrılmamasından yanayım.

Fenerbahçe, lig şampiyonluğuna büyük olasılıkla bu sezon da ulaşamayacak. Lider Trabzonspor ile arasındaki 9 puanlık fark, takımın şu anki görüntüsüne bakılınca pek de kapanacak gibi değil. Kaldı ki Bursaspor gibi güçlü, istikrarlı, sorunlarını asgariye indirmiş, inancı ve özgüveni yüksek bir başka rakip de yarışın güçlü adaylarından. Oldu da Fenerbahçe şampiyonluğa ulaşamadı... Ben gelecek sezon da Aykut Kocaman'la yola devam edilmesinden yanayım.

Neden yanayım?

Çünkü Aykut Kocaman'ın bilgisi, birikimi, duruşu, ciddiyeti, iş ahlâkı, futbol felsefesiyle biraz sabırlı davranılırsa Fenerbahçe'de kalıcı başarıları yakalayacağına inananlardanım.

Biliyorsunuz, futbolun vazgeçilmez değerlerinden biri istikrar. Biz istikrar denilince başımızı her defasında Batı'ya çevirir, gıptayla, özenle, takdirle Premier Lig'den örnekler veririz. O örneklerin başına da Alex Ferguson'u yerleştiririz. Hadi gelin, Alex Ferguson-Manchester United birlikteliğini anmışken, çeyrek asır öncesine kısa bir yolculuk yapalım. Tarih 6 Kasım 1986. Ferguson-ManU nikâhının kıyıldığı gün. Aslında arada bir benzerlik var. ManU da tıpkı Fenerbahçe gibi sorunlu. Ve Aykut Kocaman gibi üst düzey bir golcü olan Ferguson da o sıralar takımla sorunlu! Ferguson farklı bir oyun tarzını benimsiyor, disipline önem veriyor. Ama bazı oyuncular, değişime karşı bir direnç sergiliyor, Ferguson'un isteklerini gereğince yerine getirmiyor. Bu zıtlık biraz uzunca sürüyor. Kulüp hep Ferguson'un yanında. Kadro değişiyor, oyun yapısı oturuyor, Ferguson'un istedikleri yapılıyor ve ilk başarı tam 5 sezon sonra geliyor. ManU, lig kupasını kazanıyor. Bir sezon sonra 1992-93'te de Ferguson dönemindeki ilk Premier Lig şampiyonluğunu. Sonrasını çoğunuz biliyorsunuz. ManU şampiyonluklara adeta ambargo koyuyor. Ferguson döneminin bilançosunda 10 Premier Lig, 5 FA Cup, 1 Kupa Galipleri Kupası, 2 Şampiyonlar Ligi, 1 de Süper Kupa şampiyonluğu yer alıyor.

Ferguson efsanesini tabii ki sistemli bir çalışma, kulüp içi dayanışma ve disiplini elden bırakmama gibi öncelikli etkenler yaratıyor. Lâkin bu efsanenin oluşmasındaki asıl sihirli sözcük, sabır. M.United'in verdiği destek ve gösterdiği sabır.

Aykut Kocaman'ın Ferguson kariyerine ulaşması bana göre bir hayal. Çünkü bir tarafta ekonomisi, performansı, uluslararası alandaki yeri, marka değeri, konumu, saygınlığıyla dünya futbolunun en üst sıralarında duran bir ManU gerçeği var. Fenerbahçe, bir kere o karatta değil. Aykut Kocaman da Ferguson yeterliliğinde.

Ancak Fenerbahçe'nin kendi Ferguson'unu yetiştirmesi ve geleceğe onunla birlikte yürümesi pekâlâ mümkün. Geçmişte bu fırsatlar kullanılmadı. Günü kurtarma refleksiyle tıpkı diğer kulüplerde de olduğu gibi, F.Bahçe bir dolu teknik adamı harcadı. Lâkin şimdi, devir değişmeye başladı. Mesela Ertuğrul Sağlam'ın Bursaspor'da, Şenol Güneş'in Trabzonspor'da başardıkları, uygun iklim oluşturulduğunda kulüple özdeşleşebilecek teknik adamların pekâlâ çıkabileceğini ve dahası ellerindeki kadroları çok daha verimli konuma taşıyabileceklerini kanıtladı. Toplumun bakış açısı farklılaştı. Sezon içi teknik adam değişikliklerinin ya da sezonluk anlaşmaların aslında erozyonu artırmaktan öte işe yaramayacağına inananların sayısı arttı. Kaldı ki çoğu kulüp yöneticisi de zırt pırt teknik adam değiştirmenin fayda yerine zarar getirdiğini anladı. Aykut Kocaman, var olan kişilik özellikleri ve sürekli kendisini geliştirmeye çalışan teknik adam kimliğiyle bu işe başladığı günden itibaren futbol camiası tarafından ayrı bir yerde tutulan ve saygı duyulan bir duruşun sahibi. Henüz kariyerinin orta basamaklarında. Hızla tırmanabilecek bir potansiyeli var.

Ama Fenerbahçe teknik direktörlüğünü üstlendiği günden itibaren huzursuz. O potansiyeli, biraz da bu yüzden harekete geçiremiyor. F.Bahçe, beklentilerin büyük olduğu bir kulüp. İkinciliğin bile başarı sayılmadığı ölçüde iddialı bir camia. Bunun getirdiği tedirginlik, çoğu zaman icraata yansıyor. Aykut Kocaman, hata da yapıyor. Ama bu, yönetimin bile lades dediği, bence de doğru tercih yaptığı bir geçiş süreci.

Fenerbahçe, bu süreçte daha da yalpalayacak. Aykut Kocaman'ın hedeflediği Fenerbahçe'yi sahaya sürmesi belki önümüzdeki sezonun bu dönemlerini de bulacak. Kim bilir, belki de körün taşı denk gelecek, Fenerbahçe şampiyonlukla bu sezon buluşacak. Öyle de olsa, böyle de olsa Aykut Kocaman'la devam edilmesinden yanayım ben.

Eğer Fenerbahçe, yönetimi ve camiasıyla ManU sabrının yarısına yakınıni gösterir, şekil değil gönül desteğini verirse belki Ferguson örneğindeki gibi çeyrek asra varan bir birlikteliği yaşatamaz. Ancak en azından bir 10 yılı kurtarır. Kalıcı stratejiler üreterek büyük hedeflere devamlılığı olan kadrolarla yol alır. Tersini yaparsa kaybeden yalnızca Aykut Kocaman olmaz. Artık çoğu teknik adamda ne yazık ki göremediğimiz duruş, ciddiyet, iş ahlâkı, özeleştirici yapabilme olgunluğu da hissedilir bir darbeyi yer. Türk antrenörüne bir büyüğün daha uzun süreliğine kapısı kapanır. Gelecek planlarında camiaların bünyelerinden yetişmiş değerleri değil, çoğu günü kurtarmak peşinde koşan yabancılar olur. Ve aslında kendi devrimini başlatmak için yola çıkan F.Bahçe'nin de inandırıcılığı kaybolur.

Onun için ben, her şeyden önce saygın duruşları için Aykut'lara kocaman desteklerin verilmesinden yanayım.

GÜNÜN DÖRTLÜĞÜ

Suskunluğum asaletimdendir,

Her lâfa verecek bir cevabım var elbet

Lâkin bir lâfa bakarım, lâf mı diye,

Bir de söyleyene bakarım, adam mı diye

(Ömer Hayyam)

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

5 puanlık gol

Zeki Çol 2011.01.23

Mükemmel bir goldü. Akıl, beceri ve ustalık dolu. Estetik yüklü enfes bir vuruşla F.Bahçe, 5 puanı birden kazandı.

Lider Trabzonspor'un sahasında berabere kalışı sonrası gelen bu galibiyetle zirveye 2 puan birden yaklaştı.

Gökhan Gönül'ün, takımı hücumda etki sağlayamazken ve ortada pozisyon yokken attığı, uzun süre hafızalara kazılı kalacak o müthiş gol, kuşkusuz maçın en güzel hareketiydi. Bir başka güzel hareket, daha doğrusu son derece anlamlı bir takım duruşu, golün hemen ardından yaşandı. Önce Gökhan, sonra da arkadaşları kenara koştu, Teknik Direktör Aykut Kocaman'a sarılandı. O sevgi yumağı, oyuncuların son dönemlerde tartışılan teknik direktörlerine bağlılıklarının, saygılarının, sahip çıkışlarının da fotoğrafıydı.

Oyunda, evet zaman zaman iyi diyebileceğimiz mücadele vardı. Ama futbol keyfini yansıtacak kalite, ne yazık ki beklentilerden çok daha uzaktı.

Antalyaspor, sağda Necati, solda Tita'yı çizgiye yakın oynatarak başladı. Çabuk, süratli bu oyuncuların hücum etkisini kırmak için F.Bahçe, beklerini yeterince öne çıkaramadı. Bunun sonucunda da hücumda yetersiz kaldı. Aykut Kocaman, Niang'ı solda, Semih'i merkezde oynatarak alışlagelmişin dışında bir yerleşim uyguladı. Amacı, özellikle sağdan yapılacak ortalarda Niang'ı ikinci forvet olarak devreye sokmaktı. Ancak Gökhan öne az çıkınca ve Mehmet Topuz'dan da yeterli orta gelemeyince bu düşünce kâğıt üzerinde kaldı. Artı, solbek Santos ile Emre de sol kulvarı verimli kullanarak, Niang'ın içe kat edip savunmayı yıpratmasına katkı sağlayamadı. Bunların sonucunda Niang, takımını adeta eksik oynattı. Bol bol pas hatası yaptı. Hele ikinci yarının başlarında

geriye gelip Santos'a da destek vermeyince Antalyaspor, o kanattan etkili bindirmeler yapma olanağı yakaladı. Özellikle Erkan'dan gelen o bindirmeleri çoğu kere olgun atağa dönüştürmeyi ise başaramadı.

Fenerbahçe, oyunun

genelini kontrollü oynadı. Gökhan'ın golünden sonra ise skoru korumaya uğraştı. Sadece iyi savunma yaptı. Son bölümlerde biraz öne çıktı. Biraz olsun ikinci gol için pozisyon zorladı.

Deplasman karnesi vasat olan F.Bahçe, ligin ikinci yarısına vasat bir futbolla ama çok değerli bir deplasman galibiyetiyle başladı. Trabzonspor'un puan kaybetmesiyle doğan avantajı iyi kullandı. Yarıya kendi açısından küçümsenmeyecek ölçüde umut kattı.

z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir sarsıntı da Konya'da

Zeki Çol 2011.01.24

Lig, üst üste gelen zirve sarsıntılarıyla ve ilginç, çekişmeli, kıran kırana geçmeye aday ikinci yarı mesajını da beraberinde getirerek başladı.

Önceki gün lider Trabzonspor, ardından da dün takipçisi Bursaspor, favori gösterildikleri maçlarda ikişer puanı bıraktı.

İlk yarının başarısız takımlarından biri olan Konyaspor, güçlü, deneyimli ve oturmuş kadrosuyla kendisinden çok daha üstün olan Bursaspor karşısında dirençli bir futbol oynadı. Bu sezon ilk kez sahasındaki bir maçı gol yemeden kapadı. Beş yeni oyuncuya ilk onbirde yer vererek oynaması, böyle bir rakip karşısında kuşkusuz handikapı. Ama özellikle orta alandaki mücadeleci oyunuyla Konyaspor bu handikapı ortadan kaldırdı. Hele de ikinci yarıda Bursaspor'a hücumda etkili olma şansını neredeyse hiç tanımadı.

Bursaspor, oyuna yalnızca ilk yarıda ağırlığını yansıttı. Özellikle duran toplarda rakip kalede belirgin bir üstünlüğü yakaladı. Yüksek toplarda adam ve alan paylaşımında sıklıkla hata yapan Konyaspor savunması, Ömer, Ozan ve Serdar'a korneplerden gelen toplarda kolaylıkla kafa şutu atma olanağı tanıdı. Bunlara henüz 4. dakikada Batalla'nın boş durumda dışarı vurduğu kafayı da eklerseniz, bir devrede yalnızca yüksek toplarda verilen pozisyon sayısı tam dörde ulaştı.

Konyaspor, sezon başından bu yana hücumda sorunları olan bir takım. Yetersizlik çünkü maça da yansdı. Grajciar'ın soldan içe kat ederek yaptığı koşular dışında ne Tazemeta ne de yeni transfer Robak, Bursaspor savunmasını zorladı.

İkinci yarıda önde basarak Bursaspor'u kendi alanından çıkarmamaya çalışan evsahibi ekip, hücumda etki sağlayamasa da bu stratejiyi önemli ölçüde uyguladı. Ertuğrul Sağlam'ın 65. dakikadan itibaren oyun organizasyonunu ve hücum etkinliğini güçlendirmek için yaptığı Batalla-Miller, Ergiç-Bekir Ozan, Sercan-Volkan değişiklikleri, biraz olsun Bursaspor'un son bölümde inisiyatifi ele almasını sağladı. Ancak temponun artırılmaması, Konyaspor'un dirençli oynaması, dışarıdan şut atılamaması ve yüksek toplarda kaleci Pawelek'in ilk müdahaleleri başarıyla yapması sonucu doğru dürüst pozisyon bile üretilmeden bu bölüm de kapandı.

Kenny Miller, ilk maçında takımına pek ısınmadı. Aslında arkadaşlarından, golcülüğünü ön plana çıkarabilecek pasları da alamadı. Konyaspor açısından sahasında da olsa bu maçı, üstelik gol yemeden berabere bitirmek kuşkusuz başarıydı.

Bursaspor için aynı şeyi söylemek, hele de liderin bir gün önce iki puan kaybettiği, üçüncü sıradaki Fenerbahçe'nin deplasmandan üç puanla döndüğü bir haftada bu beraberliği başarılı olarak nitelendirmek tabii ki olası değil. Bursaspor önemli bir fırsatı kullanamadı. Ve tıpkı geçmiş maçlarında da olduğu gibi Konya'da bu defa da kazanamadı. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir ihmal, bir ayıp

Zeki Çol 2011.01.26

Şampiyonluğa oynamak ile şampiyonluğa ulaşmak arasında yaşanan süreç, hiç de yabana atılmayacak ayrıntıları ve yeterlilikleri içerir.

Her sezonun başlangıcında birkaç takım şampiyonluğa soyunur. Ama sona gelindiğinde, yalnızca en az hatayı yapan şampiyon olur.

Bazen büyük yatırımlar yaparsınız. Pahalı, popüler oyuncular kadronuza katarsınız. Camianıza farklı bir heyecanı sunar, futbol gündeminin ilk sıralarını kaparsınız. Ama yetmez. Eğer kurduğunuz kadrodan iyi bir takım çıkmamışsa, yarıya havluyu atarsınız.

Oturmuş bir kadronuz vardır da... Bazen birkaç takviye ile onu çok daha yukarılara taşıyacağınızı sanırsınız. Ama oyuncu seçimleri gereksiniminiz olan pozisyonlarda değilse, teknik adamınızı da değiştirseniz nafile! Paranızı sokağa saçar, umudu bir başka bahara bırakırsınız. Rakiplerinizi alır başını gider, siz arkalarından bakakalırsınız.

Bazen isabetli bir seçimi yapar, doğru teknik adamı yakalarsınız. Kadronuz, rakiplerinizden daha mütevazıdır. Bütçe olanaklarınız da kısıtlıdır ve daha az para harcarsınız. Başlangıç hedefiniz, yarışın içerisinde olmaktır. Ama takım olma sürecinde hızla yol alırsınız. Devamlılığı yakalar, beklenenin ötesinde aşama yapar, iyi oynar, rakiplerinizi arayı açarsınız. Koşullar öyle bir oluşur ki, şampiyonluğun en güçlü adayı ilân edilirsiniz. İşte asıl zorluk da ondan sonra başlar.

Zirvede durmak, hedef haline gelmek demektir. Her rakip, haklı olarak sizi çelmelemek ister. Her oyun, geçmiştekilerle kıyaslanmayacak ölçüde zorlaşır.

Ligin boyu kısaldıkça, tansiyonunuz yükselir. Bir yandan baskı artar, diğer yandan gerilim. Telaş, panik, endişe birkaç adım ötenizde durur. En ufak bir sendelemede, benliğinizin parçası olur.

Keyifle huzursuzluk at başı gider. Kazandığınızda birine, kaybettiğinizde ötekine geçersiniz. Böyle durumlarda sakın olabilmek önemlidir. İnancı pekiştirmek, güveni yükseltmek, birlikteliği daha yukarı taşımak, bireyselliği değil takımdaşlığı ön planda tutmak, daha profesyonel yaşamak, daha çok çalışmak, daha fazla mücadele etmek de önemlidir.

Lâkin bir dost eliyle sırtın sıvazlandığını hissetmek, sevgiyi, takdiri, şefkati samimi bir destek olarak tıpkı bir başucu kitabı gibi kafanın her çevrildiğinde yanı başında görmek, hem de çok çok önemlidir.

Bunu yapacak olan ise ne teknik adam ne de yönetimdir.

O dost eli, taraftardır. Zaten taraftar da onun için vardır. Yalnızca kazanırken değil, kaybederken de gönül desteğini sunabiliyor ve yalnızca iyi günde değil kötü günde de takımının yanında durabiliyorsa o kalabalığın adı taraftardır.

Trabzonspor-Ankaragücü maçının iki olumsuz sahnesi gözümün önünde. Biri Avni Aker'deki boşluklar. Ötekisi ve daha önemlisi, Burak oyundan çıkarken bir gruptan yükselen protestolar.

İlki ihmal, ikincisi ayıp!

Bu sahneler tekrarlanırsa, hiç kuşkunuz olmasın Trabzonspor, bu sezon da geçmişte kalan birçok sezonda olduğu gibi sadece şampiyonluğa oynar. Taraftar taraftarlığını bilir, koşullar ne olursa olsun gönül desteğini samimi bir şekilde sunarsa... O zaman işin şekli değişir, yarışı yine önde giden favori olarak sonuna kadar zorlar.

Büyüklerin tartı haftası

Sezonun en ilginç haftası bu.

Lig tarihinin 5 şampiyonu, 5 gün içerisinde 3 ayrı maçta tartıya çıkacak.

Mesela Beşiktaş'ın bugünkü Trabzon-spor kupa maçında gerçek performansı sınanacak. "F.Bahçe, şampiyonluk yarışında tamam mı yoksa devam mı diyecek?" sorusunun yanıtı da yine bir başka Trabzonspor karşılaşmasında alınacak. Yeni transferleri ve yeni oyun sistemiyle Galatasaray'ın performansını nereye taşıdığı, Bursaspor deplasmanında ortaya çıkacak.

Yani hafta, öncelikle ve özellikle üç büyükler açısından bir tartı haftası olacak.

Beşiktaş, hiç kuşku yok ligin şu sıralar en heyecan verici takımı. Guti ve Quaresma'dan sonra, geçici transfer döneminde aldığı Simao, Almeida ve Fernandes ile son yılların en dikkat çekici kadrosunu oluşturdu. O kadro, Bucaspor karşısında oynadığı futbol ve aldığı sonuçla daha ilk maçında zirveye vurdu. Beşiktaş, çabuk, etkili, keyifli hücum futbolunu, ligin tartışmasız en iyi takımı olan Trabzonspor karşısında sahaya ne ölçüde yansıtabilir? Oyunu iki yönüyle de iyi oynayan Trabzonspor orta alanının yönlendireceği ataklar karşısında, takım savunması iyi olmayan Beşiktaş, arka alanda pozisyon vermeden ne kadar süre dayanabilir? Açıkçası kendi adıma ben, merak ediyorum. Ligde 17'de 17 sloganıyla yola çıkan Beşiktaş'ın, ilk kez üst düzey bir rakiple oynayacağını ve gerçek kimliğinin büyük ölçüde bu akşam ortaya çıkacağını hatırlatarak, haftanın futbol keyfi en yüksek oyununun da bu olacağını düşünüyorum.

Zirve yarışı bu hafta yeniden başlayabilir. Ya da şu an hafif fluluğu içeren zirve fotoğrafı, tamamen netleşebilir. Fenerbahçe-Trabzonspor maçı, Fenerbahçe açısından tam bir "olmak ya da olmamak" maçı. F.Bahçe kazanırsa fark 4 puana inecek. Kaybederse 10 puana çıkacak. Maç berabere biterse Trabzonspor avantajını önemli ölçüde koruyacak. Bu hesaplar, özellikle de F.Bahçe açısından hem kafa karıştırıcı hem de tedirgin edici.

Oysa Fenerbahçe'nin tek şansı var: kazanmak. Peki, kazanabilecek bir takım yeterliliğinde mi? Antalyaspor performansına bakarsanız kuşku. Oyun yapısındaki tek olumlu değişiklik, takım savunmasını biraz daha iyi yapması. Kafa yapısındaki olumlu değişiklik ise artık kaybetmeye tahammülünün olmadığı ve takımdaşlığı güçlendirdiğinde başarıyı yakalayabileceğini anlaması.

Fenerbahçe için sırat köprüsü olan maç, Trabzonspor için biraz daha farklı. Çünkü onun kaybetme lüksü var. Yani kaybettiği zaman Trabzonspor için oyun bitmiyor. Yarışa yine zirvede ama bu defa opsiyonlarını azaltarak

devam edebiliyor.

Böylesine kritik bir oyunda 7 puanlık farkın getirdiği rahatlıkla sahaya çıkmak, en azından baskıyı biraz daha az hissetmek açısından büyük avantaj.

Ancak bu tür maçların ilginç bir özelliği var. Çoğu kere baskıyı daha yoğun hisseden, daha yoğun konsantre olabiliyor. Geriden gelen takım, çoğu kere puan farkıyla önünde duranı yenmeyi pekâlâ beceriyor.

Büyük bir taraftar desteğini arkasına alarak oynamak, kuşkusuz Fenerbahçe'nin hem coşkusu, hem güveni hem de iştahını artıracak. Ama Fenerbahçe yine de savunmaya ağırlık vererek kontrollü oynayacak. Heyecanın, çekişmenin, mücadelenin üst düzeye ulaşması beklenen maçın, bana göre oyun kalitesi vasatı zor bulacak.

Galatasaray, yeni transferleri ve yeni oyun anlayışı ile ne yapacağı merak edilen bir başka takım.

Hagi, savunmasında riskleri minimize etmeye çalışarak takımını oynatmak istiyor. Ancak bunu henüz başaramıyor. Pozisyon üretmekteki sancılar da sürüyor. Bursaspor gibi takım savunmasını iyi yapan bir rakip karşısında Galatasaray'ın aman aman bir üretkenliği ortaya koyabileceği uzak ihtimal.

Ligin en dengeli takımlarından biri olan Bursaspor karşısında, Galatasaray'ın neler yapabileceğini de merak ediyorum.

Büyüklerin tartı haftası, futbolla dolu geçsin, bir de bunu diliyorum.

Kalk, benim yerim!

Yer, Londra.

Stat, Stamford Bridge.

Maç, Chelsea ile Arsenal arasında.

Tribünlerdeki seyirci sayısı 7 bin civarında.

Bu sayıyı sakın ola küçümsemeye kalkmayın!

Bir kere bu, genç takımların karşılaşması. Yani ilgi, bizde bir gün sonra oynanan Antalyaspor-Fenerbahçe maçındakinden çok daha büyük. Ama asıl anlatmak istediğim, bu önemli ayrıntı değil.

Chelsea'nin Teknik Direktörü Carlo Ancelotti, maçı izleyenler arasında. Tribünlerde nasıl olsa boşluklar var ya... Beğendiği bir koltuğa kuruluyor. Fakat o da ne? Biraz sonra yaşı ilerlemiş bir bayan geliyor ve "Kalk" diyor, "Burası benim yerim." Bayanın Ancelotti'yi tanımaması uzak olasılık. Ancak karşısındaki Chelsea'nin teknik direktörü de olsa onun için fark etmiyor. O koltuğun kendisine ait olduğunu biliyor ve boşaltılmasını istiyor.

Ancelotti'den en ufak bir itiraz yok. Kalkıyor ve başka bir yere geçiyor.

Geride bıraktığımız haftanın, internet sitelerine de düşen en ilginç görüntüsü bu.

Şimdi, bazılarınız diyeceksiniz ki "Bunda ne var?"

Ders almamız gerek çok şey var.

Bizde, hadi sıkıysa gidin de çoğu tribünde, hele fanatik grupların arasında "Burası benim yerim" demeye kalkın.

Yerinize oturmanızdan vazgeçtim, bir de azar ıştırırsınız. Üstelemeye yeltendiğinizde tribün şiddetinin hedeflerinden biri haline gelirsiniz. Hani futbol kültürü diye zaman zaman gündeme taşıdığımız, o bir türlü yanımıza yöremize uğramak bilmeyen, fakat aslında bu oyuna anlam, değer yükleyen kavram var ya.

Onun bizi çok ilgilendirmesi gereken yansımalarından biri bu anlattığım. Yani saygı!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Korkunun bedeli, inancın zaferi

Zeki Çol 2011.01.31

F.Bahçe inandı, istedi, oynadı, hak etti, kazandı.

Kaybetse şampiyonluk yarışının dışında kalacaktı. Berabere kalsa zirve ile arasındaki uzaklık yine 7 puanda duracaktı. Oyun zordu. Rakip Trabzonspor'du. Ama F.Bahçe, hele de ilk yarıda sezonun en verimli oyunlarından birini sergiledi. Güçlü rakibini adeta sürklase etti, 23. dakikaya girilirken golleri ikiledi, galibiyeti de perçinledi.

İnanmak böylesi maçlarda kuşkusuz önemli. Ama en az inanmak kadar takım olarak kenetlenmek, mücadele etmek ve yüreğini oyuna koymak da önemli. Trabzonspor bunları yapamadı. Fenerbahçe ise tam aksine... Rolünü büyük bir özgüvenle oynadı. Karşılığını da maçı kazanarak aldı.

7 puanlık farkın getirdiği rahatlığa karşın, oyuna ürkek, korkak, tedirgin başlayan Trabzonspor karşısında tüm hatlarıyla iyi oynadı. Rakibinin başlangıçtaki pısrıklığını görünce iştahı, güveni, baskısı daha da arttı. 19. dakikada ilk golü attı. 4 dakika sonra skoru 2-0 yaptı. İkisi de sağ taraftan ve biri duran top, diğeri kanat bindirmesinden gelen gollerde, Giray'ın hamle yetersizlikleri vardı. Giray ilk golde Lugano, ikincisinde de Niang'ı kontrol edemedi, kaçırdı. Ancak yalnızca o gollerde değil, Trabzonspor savunması oyunun genelinde yetersiz kaldı. Orta alan ve hücumda da Trabzonspor alışlagelmiş tempolu ve mücadelecilik kimliğinin çok uzağındaydı. F.Bahçe'nin aksine, Trabzonspor ilk yarıda sezonun en silik, en kötü, en kişiliksiz oyununu oynadı. Orta alandaki alışlagelmiş üstünlüğünü bu oyuna hiç yansıtamadı. Burak, Colman, Engin maça en ufak bir ağırlığı koyamadı. Jaja'nın zaman zaman kullandığı topların dışında, Trabzonspor'un en güçlü olduğu bölgesi oyuna adeta hiç karışmadı! Bunun sonucunda da lider, hücumda sezonun en etkisiz oyununu oynadı.

Fenerbahçe iyi mücadele etmesinin ötesinde, hücumda çok belirgin bir üstünlüğü sağladı. Niang son vuruşlarda biraz daha dikkatli olabilse fark daha da yukarı taşınacaktı.

İkinci yarıda biraz olsun toparlanan Trabzonspor'un 65. dakikada şans cömertçe kapısını çaldı. Selçuk Şahin çift sarı karttan atılınca Fenerbahçe, on kişi kaldı. Ama Trabzonspor bu önemli avantajı da kullanamadı. Glowacki kısa bir süre sonra üst üste gördüğü sarı kartlarla takımını eksik bıraktı. Uzatma bölümünde Tayfun da kırmızı kart gördü. Sakatlanan Egemen'i de eklediğinizde Trabzonspor dün 3 puanın yanı sıra 3 stoperini birden kaybetti.

Fenerbahçe bu sezon ilk kez bir büyük karşısında kazandı. Zirvedeki sıralama yine aynı kaldı. Ama farkı Bursaspor'un 2, F.Bahçe'nin 4 puana indirdiği yarış, asıl Kadıköy'deki bu maçtan sonra başladı. h.beser@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gösteri müthiş, inşaat mükemmel, peki ya spor?

Zeki Çol 2011.02.02

Açılışı gerçekten çok beğendim. Müthişti. Büyük bir keyifle izledim. Mustafa Erdoğan önderliğinde oluşturulan koreografi tek kelimeyle enfesti. Etkileyici, heyecan verici, doyumsuz bir görsel şölendi. Dünya standartlarındaki o gurur verici şovu yürekten alkışladım ve "Aklınıza, emeğinize, becerinize sağlık" dedim.

Yerinde görmesem de yazılanları okuyarak, gidenleri dinleyerek, TV'den izleyerek tesislerin de mükemmel olduğunu öğrendim. Küçümsenmeyecek bir bütçe, aylar boyu süren titiz bir çalışma, büyük bir emek sonucunda nihayet biz de dünya standartlarında bir komplekse sahip olmuştuk. Benzerleri arasında üst sıralarda duran bu prestij eserinin, iyi bir planlama ve çağdaş bir işletmecilik anlayışıyla kış sporlarına yapabileceği katkıları hayal etmek istedim. Ama o noktada durdum, kaldım. Kendi gerçeğimizle yüzleştirdim. Kış sporları, ne yazık ki uluslararası arenada en yetersiz kaldığımız dallardan biriydi. Üniversite oyunlarındaki çoğu disiplin, bizim yabancısı olduğumuz aktivitelerdi.

Nitekim oyunlar başladığında da gördük. Maalesef tüm dallarda döküldük. Asla küçümsemek anlamında söylemiyorum, ama ne acıdır ki Sabahattin Oğlaoğlu'nun 5.ligi ile dahi övündük!

Sonra şöyle bir düşündüm. Evet açılış muhteşemdi... Tesisler mükemmeldi... İyi güzel de performans neredeydi?

Tabii ki katkıları, etkileri, yararları, kazandırdıkları asla inkar edilemezdi ancak... Bu, ne bir sanatsal yarışmaydı ne de bir proje yarışması. Biz, ülke olarak olanaklarımızı, potansiyelimizi, değerlerimizi harekete geçirmiş, en görkemli açılış yapmıştık. En iyi kompleksi de inşa etmiştik. Lakin, asıl yapmamız gerekeni, yılların da birikimiyle es geçmiştik. Bu bir kış oyunlarıydı, uluslararası bir spor organizasyonuydu ve biz asıl ödevimizi becerememiştik.

Üniversite oyunları, bizde yüklenilen abartılı anlama karşın, dünyanın çok da ciddiye aldığı bir organizasyon değil. Üniversite gençliğinin bir yandan kaynaşması, diğer yandan spor yapıp yarışması için düzenlenen bir tür şenlik. Dünyanın üst düzey sporcuları bu organizasyonlarda yok. Dünya çapında dereceler de yok. Veya dünya medyasının ilgisi, mesela bir olimpiyatların yüzde biri kadar bile yok.

Ama bir gösterge.

Çünkü katılanlar üniversite gençliği.

O gençlik, ülkelerin geleceğinin resmi. Tıpkı bilimde, sanatta, ekonomide olduğu gibi sporda da yarınlara yansıyacak gelişmelerin göstergesi.

Biz o geleceğin kış sporlarında neresindeyiz?

Tablo üzücü... İç karartıcı.

En gerilerdeyiz.

Teselli arıyorsak, "Daha yolun başındayız... Bak işte tesellimizi de yaptık... Artık geleceğe umutla bakıyoruz", diye geçiştirebiliriz.

Gerçekle yüzleşirsek, çok yetersiziz.

Bakın size somut örnekler vereyim. Kayak Federasyonu, bu ülkenin en eski federasyonlarından. 1939'da kuruldu. 72 yaşında. Halen aktif olan lisanslı sporcu sayısı kaç biliyor musunuz? 498 bayan, 1.387 erkek, 1.885 kişi!

Yani, şu an Erzurum'da yarışan sporcuların toplamından bile daha az.

Nüfusu 75 milyona dayanan bir ülkede, üstelik de karlı dağlarıyla nam salmış bir ülkede bu sayı devede kulak sayılır mı?

Kaldı ki kış sporları, günümüzde ille de karlı dağlarla kaplı coğrafyaların insanların tekeline de gitmiyor. Dağı olmayan ülkelerden dâhi ne sporcular yetişiyor.

Bugünü eleştirmek anlamında da değil serzenişlerim. Geçmişten günümüze yansıyan öyle ihmaller, öyle yönetim, öyle organizasyon eksiklikleri var ki. Değil Erzurum'da yapılan kompleks, benzerlerini farklı bölgelerde de inşa etsek, aradaki açığı uzun yıllar kapatmamız kolay gözüküyor.

Zaten onun için de bazı gerçeklerle yüzleşmemiz gerekiyor. Mesela onlardan biri de üniversitelerimizin spora bakış açısı. Bırakın performans gelişimini, bizde üniversiteye başlayan sporcuların çoğu ya geriliyor... Ya da spora veda ediyor. Sistem öyle bir açmazda ki... Milli takım düzeyindekilere bile destek vereceğine, köstek oluyor.

Evet, kış sporlarının çoğu disiplinde, daha çok yeniyor. Söz gelimi kayakla yüksek atlamada, curling'de, biatlon, hatta buz hokeyinde emekleme evresindeyiz.

O tesisleri yapmak, üniversite oyunlarını düzenlemekle sadece bir adım attık. Çok çalışmalıyız. Daha fazla sayıda genci yönlendirmeliyiz. Her branşta üst düzeyde antrenörleri getirmeli, hem antrenörlerimiz, hem sporcularımızı eğitmeliyiz. Organizasyon kabiliyetimizi geliştirmeli, süreci doğru yönetmeliyiz. Yetmez, başka tesisleri de yatırım hanemize eklemeliyiz ve sabırlı olmayı bilmeliyiz. Bir organizasyon düzenlemek, bir tesis yapmakla iş bitmiyor, başarı gelmiyor. Daha fazlasını gerçekleştirmeliyiz ki... Yarışabilelim.

Unutmayalım, şu an sadece katılımcıyız.

Üstelik de sporcu forması giydirilmiş seyirci edasında katılımcı!

Yok böyle lig!

Bank Asya 1. Lig'deki kışımayı izliyor musunuz?

Rekabet inanılmaz!

17 takımlı ligde, hadi 23 puanlı Karşıyaka'yı bir tarafa bırakalım. Tam 9 takım, Süper Lig'e çıkma iddiasını taşıyor.

33 puanlı lider Orduspor ile 9. sıradaki Mersin İdman Yurdu arasındaki puan farkı sadece 8.

Bitime 14 hafta var. Daha "Şu çıkar" diyebilme şansınız yok. Çünkü hemen her hafta yeni sürprizlere gebe. Neredeyse her takım, her takımı yenebiliyor. İçerisi, dışarısı bu ligde fark etmiyor.

Heyecan dorukta... Çekişme muazzam.

Bank Asya 1. Lig, bu sezon alışlagelmışin çok ötesinde ve apayrı bir yarışa sahne oluyor.

Haftanın fotoğrafı

Hayatın içinde var kırmak ve kırılmak. Önemli olan, kin gütmemek, darılmamak. Yanlış anlaşılma varsa ilk fırsatta sarılmak. Kemiği olmayan dilin esaretinde yaşamamak. Şenol Güneş ile Aykut Kocaman, benim farklı gördüğüm, farklı bulduğum iki teknik adam. Geçmişte uzaktan uzağa tatsız bir atışmayı yaşadılar. Kırıldılar, kırıldılar. Duruşlarıyla bağdaşmayan bir tartışmanın tarafı oldular. Pazar günü Kadıköy'de maç gereği buluştular. Güneş, yakışanı yaptı. Bekledi, elini uzattı. Kocaman karşı adımı attı. Sarıldı, kucaklaştı. Doğrusu buydu. Aksi zaten ikisine de yakışmazdı. Küskünlük bekleyenlerin hevesi kursağında kaldı. İçerdiği anlamlı mesajla bu, bana göre haftanın fotoğrafıydı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

F.Bahçe sadece maçı değil, kimliğini de kazandı

Zeki Çol 2011.02.06

Fenerbahçe, hissedilir bir değişim içerisinde. Daha hırslı, daha istekli, daha iyi mücadele ediyor ve hepsinden önemlisi artık takım oyunu oynuyor.

Yardımlaşma geçmişle kıyaslanmayacak boyutta. Takım savunması her geçen gün biraz daha güçleniyor. Eksikleri hâlâ var. Asla mükemmel değil. Ama bu geçiş sürecinde, gelişen sorumluluk duyguları ve özverili mücadeleleriyle oyuncular, o eksiklikleri en azından skora yansıtmadan tolere edebiliyor.

Dün çok kritik bir deplasmandan, çok önemli bir galibiyetle ayrıldı Fenerbahçe. İlk yarıda vasat bir oyun sergiledi. Gökhan Gönül'ün yokluğunda sağ kanadı neredeyse hiç kullanamadı. Dolayısıyla hücumda üretken de olamadı. Dış şutlarla gol aradı. Baroni'nin direktten dönen bir vuruşu dışında, kaleyi tutturamadı. Niang, sol kanatta yine etkisiz kaldı. Ortadan geliştirilen ataklarda Manisaspor savunması neredeyse hiç zorlanamadı. Bu bölümde Fenerbahçe'nin hissedilir farklılığı ceza alanı içerisinde her zamankinden daha fazla adamla çoğalmak ve bol bol dış şut atmaktı.

Manisaspor, düşük tempoda giden oyunda üç kez gole yaklaştı. Yiğit Gökoğlan'ın Yobo'dan kaptığı topa girdiği pozisyon çok netti ve vuruşunun auta gitmesi Fenerbahçe için büyük şanstı. Sol çaprazdan Simpson'un attığı iki şut ise etkisizdi ve ikisi de Volkan'da kaldı.

İlk yarıda kenarlarda yaşanan sorun, ikinci yarı başladığında da Fenerbahçe'nin başını ağrıttı. 54. dakikada Simpson kanat değiştirerek Santos'un kanadından ortaladı. Kahe golü attı.

Geçmişteki maçlarında golü yedikten sonra büyük bir moral çöküntüsü içine giren ve oyundan düşen Fenerbahçe, bu defa maça yoğun biçimde asıldı. Değişimin getirdiği bir önemli farklılaşma da zaten o gol yendikten sonra ortaya çıktı. 60. dakikada Kalabane gereksiz bir penaltı yaptırdı. Semih'i düşürdü, Alex eşitliği sağladı. Ardından Fenerbahçe tempoyu yükseltti, baskıyı artırdı. Bekir ve Semih'in iki topu direktten döndü. 73. dakikada Niang skoru 2-1'e taşıdı.

Aykut Kocaman'ın doğru zamanlamalarla yaptığı müdahalelerle Fenerbahçe maça tamamen ağırlığını koydu. Orta alanda üstünlüğü iyice ele aldı. Dia'nın golü ile de perdeyi kapattı. Net bir skorla tırmanışını sürdürdü, yarıştaki umudunu, iddiasını artırdı.

Önce Antalyaspor, ardından da lider Trabzonspor karşısında alınan galibiyetlerle tırmanışa geçen Fenerbahçe için, bu maçın farklı bir anlamı vardı. Yaşanacak puan kaybı, kuşkusuz takımı sarsacaktı. Fenerbahçe böyle bir olasılıkta özgüven kaybı yaşayacak, bu da değişim sürecine olumsuz etki yapacaktı. Dün yalnızca üç puan almakla yetinmedi Fenerbahçe. Kimliğini de kazandı. Özellikle de yenik duruma düştükten sonra üst düzey bir geri dönüş yaşadı. Şampiyonluk yarışının artık gerçek aktörlerinden biri olduğunu kanıtladı. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu ne sorumsuzluk?

Zeki Çol 2011.02.14

Eskişehirspor müthiş bir baskı oluşturmuş. Bursaspor'u sahasından çıkarmıyor.

Temposu yüksek. Hırısı, isteği, mücadelesi tam kıvamında. Sağdan yükleniyor, soldan yükleniyor, ortadan yükleniyor ve rakip savunmayı sürekli bunaltıyor. İkinci yarıda adeta kimlik değiştirmiş. Büyük bir coşkuyla beraberlik golünü arıyor. Ama o da ne? Takım tam istim üzerindeyken Batuhan, Stepanov'a dirsek atıyor. Bir kırmızı kart ve Eskişehirspor 10 kişi.

Bu dayanılmaz bir sorumsuzluk... Düşüncesizlik, densizlik. Kendi taraftarı bile öfkeleniyor, Batuhan'a tepki gösteriyor.

Ve bir anda Eskişehirspor'un hızı da kesiliyor. Bursaspor oyunu dengeliyor. 75. dakikada Miller, Serdar'ı düşürmese ve penaltıdan beraberlik gelmese Eskişehirspor'un golü bulması neredeyse olanaksız. Ama eğrisi doğrusuna denk geliyor ve eşitlik sağlanıyor.

Avantaj yine Bursaspor'da. Çünkü rakip eksik. Nitekim golü yemesine karşın, Bursaspor kontrolü ele geçiriyor. 79. dakikada Serdar ile Miller, bu defa karşı ceza alanında bir ikili mücadeleye gidiyor. Miller, kendisine faul yapıldığı görüşünde. Ozan da pozisyonun yakınında. Daha önceden gördüğü bir sarı kartı var. Ama buna rağmen el kol işaretleriyle hakemi protesto etmeye kalkıyor. İkinci sarı kart ve ihraç. Bu kez Bursaspor 10 kişi. Bir başka sorumsuzluk da bu.

Sarı kartı olan oyuncu defalarca bu uyarılar yapılmasına karşın, böylesine kritik bir oyunda itirazdan ikinci kartı alıyor. Bursaspor da sayısal üstünlüğün getirdiği çok önemli bir avantajı kullanma şansını ıskalıyor. Üstüne üstlük, bir de kenardan gelen tepkinin sonunda, hakem Ertuğrul Sağlam'a tribünün yolunu gösteriyor. O da hakemin kararını protesto ediyor, soyunma odasına dönüyor. Yani son derece kritik bir evreye giren maçın kalan bölümünü seyretmiyor.

Sorumsuzlukların diz boyu olduğu karşılaşmanın ilk yarısından kayda değer fazla bir şey yok. Sezer'in direktten dönen frikiği, ikinci topa Ivankov'un yerinde müdahalesi. Ergiç'in, Sezgin'den gelen asisti nefis bir vuruşla filelere gönderişi bu bölümün özeti.

Ancak ikinci yarı nefes kesici. Başlangıçtaki Eskişehirspor baskısı. Karşılıklı iki topun direktten dönmesi. İki kırmızı kart. Son 15 dakikada iki kalede yaşanan tehlikeler ve iki kalecinin iki önemli kurtarışı. Tabii orta alanın

devreden çıkışı sonucunda oyun disiplinlerinin yok olması. Bunun karşılığında da pozisyon zenginliğinin bir anda artması.

Bu yanıyla baktığınızda, hele de son bölümleri heyecan dolu geçti maçın. İzleyenler sanırım büyük keyif aldı. Bursaspor, her dönemde kritik olan Eskişehir deplasmanında takıldı. Haftayı küçümsenmeyecek bir hasarla kapattı. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe doludizgin

Zeki Çol 2011.02.15

Tecrübe, böylesi maçlarda büyük önem taşıyor. Telaşa kapılmamak, özgüveni korumak, dolayısıyla hatadan uzak durmak da yeteneğiniz ne olursa olsun, atmosferi yüksek maçlarda tecrübeyi hem gerektiriyor hem de ön plana çıkıyor.

Volkan Babacan, oyunun henüz başında çok kritik bir hata yaptı. Yakın geçmişte kadrosunda olduğu F.Bahçe'nin karşısında forma giymenin heyecanı ve gerginliğini de yenememenin etkisiyle ayağındaki topu, uzun vurması gerekirken ceza alanının dışındaki Özer'e attı. Özer-Mehmet Topuz paslaşması ve ardından Niang'ın topla buluşmasıyla F.Bahçe, ilk golü kazandı. Dakika 3'tü ve Kayserispor, daha başlangıçta yediği golle oyuna adeta yenik başladı.

Aynı Volkan, 60. dakikada bu defa Lugano'nun üzerine gelen kafa şutunu da çıkaramadı. F.Bahçe, zor görünen maçı, net bir skorla 2-0 kazandı. Volkan, tabii ki skoru etkileyen gollerde hatalıydı. Ama yenilginin tek sorumlusu o muydu? Ya Kayserispor ne oynadı? Beklenenin aksine vasata ulaşamadı. Ne savunurken bir takım birlikteliğini yaşadı ne de hücumda en ufak bir etkiyi sağladı. F.Bahçe savunması, Kayserispor'un dağınkıllığı sayesinde sezonun en rahat maçlarından birini çıkardı. Aşırı telaş içerisinde oynayan, fazla sayıda top kaybı yaşayan, oyuna ortak olmayı bir türlü başaramayan Kayserispor'un bu tarzıyla Kadıköy'den puanla dönmesi zaten olanaksızdı.

Maç öncesi atmosfer, ibrenin F.Bahçe'den yana olacağını gösteriydi. Şükrü Saracoğlu'nun tribünlerinde müthiş bir destek ve büyük bir coşku vardı. F.Bahçe, yüksek tempoyla oyuna girerek o coşkuya eşlik etti. Hele de skor avantajını yakalayınca iyice oyunun hakimi oldu. Orta alanda etkili pres yaptı. Mehmet Topuz-Selçuk ikilisinin bu bölgede ortaya koydukları performans, Özer'in katılımı, Dia'nın driplingleriyle yoğun bir baskı beraberinde getirdi. Alex'in iştahlı oyunu da buna eklenince, F.Bahçe oyunun genelinde göze hoş gelen futboluyla izleyenleri keyiflendirdi. Çok üretken değildi. Ama kontrol hep elindeydi. Takım olarak iyi futbol sergiledi. Üst üste beşinci maçını da kazanarak, bu sezon ilk kez böyle bir seriyi elde etti. Hak ederek aldığı 3 puanla, ikinciliğe yükseldi. Ligin ikinci yarısına farklı bir kimliğe bürünerek başlayan F.Bahçe, artık takım oyununu da iyice oturttu. Bünyesindeki sorunları kısa sürede aştı, şimdi yarışın en çok isteyen, en çok zorlayan, en az sorunlu ve kayıpsız yola devam etmeyi beceren aktörü oldu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Takdir edin, sahip çıkın, kıymet bilin

Zeki Çol 2011.02.16

Pazar gününden başlayarak, geçtiğimiz haftanın 3 gününü Trabzon'da geçirdim. Önce Antalyaspor maçını izledim. Diğer günlerde değişik çevrelerden tanıdık-tanımamak bir dolu Trabzonsporlu ile sohbet ettim.Trabzon'a gittiğinizde futbol dışında bir konuyu konuşma olanağınız neredeyse hiç yok. Lâf dönüp dolaşır bir yerde futbola ve tabii ki doğal olarak Trabzonspor'a geliyor.

Benim bulunduğum günler, tam da Trabzonspor'un sarsıntılı dönem yaşadığı sürece denk gelmişti. İçerideki Ankaragücü beraberliği... Ardından Beşiktaş'a yeniliş ve kupaya veda ediş... Sonrasında Fenerbahçe karşısında kaybedilen maç... Ve o yaralı dönemin üzerine tuz-biber etkisi yapan Antalyaspor beraberliği.

Yakın geçmişte şampiyonluk şarkılarının söylendiği kent, 3 maçta kaybedilen 7 puanın etkisiyle bir anda derin bir umutsuzluğun içerisine girmişti. Neredeyse her sohbe karamsarlığın keyifsizliği düşüyordu. Bu ruh hali anlaşılır gibiydi. Hangi camiada böylesi keskin düşüşler yaşansa, benzer keyifsizlik sergilenirdi.

Anlayamadığım, anlamakta zorlandığım taraf, eleştirilerin kişiselleştirilmesi idi. Mesela Burak'a karşı hoşgörüsüz bir tepki vardı. Çoğu kişi Burak'ın bu takımda neden oynatıldığını sorgulamaktaydı. Engin'e, Colman'a, Umut'a da benzer tepkiler yollanmaktaydı.

Ama beni asıl şaşırtan, Şenol Güneş'e yönelik suçlamalardı! Hocanın yanlış takım kurduğundan tutun da oyuncu kayırdığına, söz gelimi Burak'a gereğinden fazla şans tanıdığına, Yattara'yı sevmediği için oynatmadığına varana kadar bir dolu eleştirel suçlama. Üstelik sadece taraftar arasında değil, yerel basına da yansıyan yargılama.

Şöyle bir düşündüm... İlk şampiyonluk sezonundan başlayarak, onlarca kez gittiğim kentin, hele 1980'li yılların ikinci yarısından sonra gelişen tavrında, ne yazık ki bir değişiklik olmamıştı.

Çeyrek yüzyıldır üç büyüklerle Trabzonspor arasındaki makasın açılmasının öncelikli nedeni, ekonomik koşullardan öte galiba biraz da bu keskin sirkelikte yatmaktaydı! Çünkü o camialardaki yapıcı ve hoşgörülü hal, Trabzon'da nedense pek yaşanmamaktaydı. Oysa takım hâlâ liderdi. Ve desteğe en fazla gereksinim duyduğu bir evrede bulunmaktaydı.

Bazı sohbetlerde bunu da dile getirmeye çalıştım. Hatta, kentin baskısının yoğunlaştığı bu dönemde, üst üste iki deplasman oynamanın, Sivasspor ve Manisaspor'la dışarıda karşılaşmanın büyük şans olduğundan söz ettim. Dahası, Trabzonspor'un bu iki deplasmandan 6 puanla dönüp, yeniden şampiyonluğun en güçlü adayı olabileceğini belirttim. Bunu da lâf olsun diye değil, rakiplerin pozisyonları ve oyun yapılarını dikkate alarak söyledim. Nitekim Sivasspor maçı kazanıldı. Manisaspor maçının da kazanılacağını düşünmekteyim. Ama asıl vurgulamak istediğim bu da değil. Az önce anlatmaya çalıştığım ve açıkçası çok da anlamlandıramadığım o tepkiler.

Burak için söylenenler mesela. Bu sezonun en iyi çıkış yapan yerli oyuncularının başında duruyor Burak. İki gol attı, Sivasspor maçını kazandırdı. Gol sayısını 11'e çıkarttı. Ligin en fazla gol atan yerli oyuncusu. Beşiktaş'ta bu performansta bir yerli oyuncu yok. Fenerbahçe'de, Galatasaray'da, Bursaspor'da da yok. Ama gelin görün, Trabzonspor camiasında da bazılarının Burak'a tahammülü yok!

Demek ki futbol Trabzon'dan farklı, dışarıdan farklı görülüyor!

Sözgelimi Şenol Güneş, Burak gibi, Engin gibi, Serkan gibi yeniden futbola kazandırdığı, tıpkı Onur ve Umut gibi Millî Takım'a gitmesini sağladığı oyuncuları nedeniyle futbol camiasında saygıyla anılırken, Trabzon'da oyuncu tercihleri nedeniyle eleştirilebiliyor. Üstelik bu takımı da apayrı bir kimliğe taşımasına karşın.

Bir şeyleri doğru değerlendirmek lâzım.

Trabzonspor'un daha düne kadar Millî Takım'a verdiği oyuncu sayısı birdi. Şimdi en az beş. Trabzonspor daha düne kadar Şampiyonluk yarışının figranıydı. Şimdi baş aktörü. Ve de bu kadrosuyla!

KĞsemek iÇin söylemiyorum. Aksine takdir ediyorum. Lâkin beğenmeyen ve eleştiren Trabzonsporlulara da Şunu hatırlatmak istiyorum. Bu kadro ligin en iyi kadrosu mu? En pahalı kadrosu mu? En popüler kadrosu mu? Bu Ė sorunun hangisine evet diyebilirsiniz?

Ama bu kadro, en azından Şu ana kadar ligin en başarılı kadrosu. Hem de yerli okların hedefinde duran Burak'ıyla, Colman'ıyla, Engin'ıyla, Umut'uyla ve Şenol Güneş'ıyla.

DostĖa bir öneri; takdir edin, sahip Ėıkın, kıymetini bilin. Size her yer Trabzon da... Başka Trabzonspor'unuz yok!

Sorun hâlâ kadroda mı?

nce Hagi döneminin karnesine bir göz atalım...

13 maÇ; 5 galibiyet, 2 beraberlik, 6 yenilgi. Atılan gol toplamı 12, yenilen 14.

Beğenmediğimiz, eleőtirdiĖimiz, yakışmıyor dediğimiz Rijkaard döneminden bile kötü. Oynanan futbol demode. Alınan sonuÇlar iÇ karartıcı. Geleceğe dönük en ufak bir umut yok. Kupayı alamazsa, Galatasaray'ın gelecek sezon Avrupa'ya gitmesi de olanaksız.

Ėnk lig performansı berbat. İlk dörde girmesini artık hayal etmek bile zor.

Peki bu bir rastlantı mı?

21 maÇta 10 yenilgi almak, lig tarihindeki en vahim tabloya imza atmak ve maalesef bu anlamda bir rekora koşmak, Şanssızlık, kısmetsizlik ya da sadece oyuncu kadrosuna dayanan bir yetersizlik mi?

Yoksa Ėok yönlü bir basiretsizlik, beceriksizlik, dahası teknik adamdan da kaynaklanan bir etkisizlik mi?

Dne kadar Gala-tasaray'ın kadro kalitesi tartışılıyor ve sorun dndrlp dolaőtırılıp oyunculara bağlanıyordu.

Hagi kendi istediği oyun-cuları aldı. Romanya'dan Zapata, Stancu, Culio transfer edildi. Kazım ve Yekta'yla kadro gĞlendirildi.

Peki, ne deĖiőt?

Biraz daha iyi mücadele eden ama yine bir ileri bir geri giden Galatasaray var ortada.

Takım hücum etmeyi beceremiyor. Gol yollarında etkisiz. Pozisyon üretmekte yetersiz. Rijkaard dönemindeki G.Saray, iÇerideki Bursaspor maÇı dışında, her maÇta gol atmıőt. MaÇ başına 15.'luk bir ortalamaya ulaőtıőt.

Hagi dönemindeki Galatasaray, 12 maÇın tam 7'sinde gol atmayı başaramadı. MaÇ başına 0,92'lik bir ortalamada kaldı. Rijkaard'ın G.Saray'ı beğenilmeyen oyuncularla 8 maÇta bu ortalamayı yakalamıőt. Hagi'nin 5 futbolcuyla takviye ettiği G.Saray, bırakın diğer parametreleri, henüz o Ėizgiye dahi varamadı.

Bahane retmeye Ėalıőarak, habire süre isteyerek, sorunu kadroda arayarak görüyorsunuz bir yere varılmıyor. Hem Galatasaray'ın kadrosu kiminle kıyasladığınızda yetersiz?

Mesela Kayserispor'a göre mi? Gaziantepspor'a, Manisaspor'a, Büyükşehir Belediyespor'a, Eskişehirspor'a göre mi?

Bu takımların hepsi şu anda sıralamada Galatasaray'ın önünde. Üstelik daha dar, daha ucuz, daha kalitesiz kadrolara karşı.

Ama onların başında, yakınan değil iş yapan, takımlarına futbol oynatan, bahanelerin arkasına sığınmayan ve takır takır sonuç alan teknik adamlar var. Galatasaray'ın asıl sorunu da zaten orada.

Hagi aşısı, çok belliydi zaten tutmayacaktı. Kısa zamanda gerçek ortaya çıktı ve tutmadı. Düzelteceğine, takımı daha kötü yaptı.

Hep tartışılan teknik adamlık yaşamının bu denemesinde de ne yazık ki sınıfta kaldı. Yarayı Galatasaray aldı.

İnsafsız infaz

Bu insafsızlık. Bu vefasızlık. Bu acımasızlık. Ve bu 11 yıllık emeğe saygısızlık. İbrahim şirketinizin çaycısı değil. Evinizin kapıcısı da değil.

Beşiktaş'ın kaptanı... Sembol adamı... Emektarı... Fedakârı... O formanın en çalışkanı... Her sahaya çıkışında hakkını vermek için en çok koşanı... Terini son damlasına kadar akıtanı...Tamam, hatalı.

Yaptığı asla cezasız kalmamalı.Ama tepki, kovulmak da olmamalı.

Kadro dışına evet... Para cezasına kabul... Peki ya sözleşme feshi!

Bu sadece Üzülmeyi' üzmez.

Ve bu, Beşiktaş'ın iç meselesi sınıfına da girmez! Çünkü deli, yalnızca Beşiktaş'ın delisi değil. Bakmayın zaman zaman sigortasının attığına... O hırsı, çalışkanlığı, bu yaşına rağmen ortaya koyduğu performansıyla bu ülkenin de sevgilisi. İnfaz bence durmalı.

İbo, Beşiktaş'ın yüreği... Bir spazm yaşasa da o yürek, tedaviye alınmalı! Beşiktaş'ın yarınları için de atmalı.

Karar şık değil... Beşiktaş yüreğini söküp atmamalı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dört dörtlük hamle

Zeki Çol 2011.02.21

Hangi tarafından bakarsanız, farklı bir hikayesini yazacağınız ölçüde değişkenlikleri içeren, hareketli, bereketli, keyifli bir maç oldu.

F.Bahçe, başlangıçta Beşiktaş'ın artık kabak tadı veren alışlagelmiş duran top yetersizliğinden golü buldu. İlk 25 dakikada Dia'nın etkili driplingleriyle çok sayıda pozisyon üretti. Takıma değil, kendine oynayan ve savunmasına hiç yardımcı olmayan Quaresma'nın destek vermediği sol kanadı adeta kevgire çevirdi. Bir topu direktten döndü. Rüştü, bu bölümde kritik müdahalelerle 2. gole izin vermedi. Erken yenen golün getirdiği keyifsizliği yaşayan Beşiktaş'ın kimyası bozulmuş, oyun disiplini kaybolmuştu. F.Bahçe, biraz daha yüklense ya da son vuruşlarda biraz beceri gösterse ikinci gol de gelecek ve Beşiktaş oyunu iyice terk edecekti.

İlk yarım saat tamamen F.Bahçe'nin kontrolünde geçti. Beşiktaş, Guti'nin çabası ve etkili pasları, tribünün itmesiyle biraz olsun kendine geldi. Ardından oyunu dengeledi. İlk yarının son 10 dakikasında oluşturduğu

yoğun baskıyla F.Bahçe'yi sahasına hapsetti. Devrenin sonlarında da Ekrem'in golüyle skoru eşitledi.

Artık Beşiktaş normale dönmüş gibiydi. İkinci yarının başlarında tempo, baskı yine devam etti. İbrahim'in golüyle 49. dakikada skor avantajı da geldi. Şimdi düşünme sırası F.Bahçe'deydi. Tribünler coşmuş, Beşiktaş ritmini bulmuş, her an üçüncü golün gelmesi beklenmekteydi. 60. dakikada o fırsat da ele geçti. Almeida orta alandan gelen derin pasla Lugano'nun yanından sıyrıldı, vurdu, golü Volkan önledi. Bu öylesine kritik bir andı ki... Almeida golü yapsa Beşiktaş farka koşacak, F.Bahçe kritik bir süreçte çok önemli bir derbiden mağlup ayrılacaktı. Almeida o net fırsatta topu filelere bırakmayı beceremedi. Ama asıl kader anı bu da değildi. 63. dakikada Ferrari, inanılmaz bir sorumsuzluğu sergiledi. Ceza alanı içerisinde Lugano'yu dirsek darbesiyle indirdi. Maç dönmüş, Beşiktaş skor avantajını yakalamış, F.Bahçe özellikle de arka alanda hata yapmaya başlamışken bu, asla affedilmeyecek türden bir dengesizlikti. Bir kırmızı kart, bir penaltı... Beşiktaş on kişi kaldı. Alex de eşitliği sağladı. Sonrasında F.Bahçe aklını, becerisini, yeterliliklerini konuşturmaya başladı. Skordaki sözcü Alex'ti. Üst üste iki kez daha ağları havalandırdı. Skoru 4-2'ye taşıdı. Kaptan bu önemli günde hat-trick yapmış ve İnönü'de unutulmayacak bir performansı yakalamıştı. F.Bahçe o gollerle üç puanı aldı ve günün liderliğiyle tanıştı. Son haftalardaki tırmanışının gerçek adının şampiyonluk yürüyüşü olduğunu bu önemli karşılaşmada bir kez daha kanıtladı.

Beşiktaş için söylenecek fazla bir şey yok. Kötü başladığı oyunu çevirmesi ve öne geçmesi kuşkusuz başarıydı. Ama Ferrari'nin o inanılmaz, o affedilmez, o sabote eder gibi davranışı sadece maçı kaybetmesini de sağlamadı. Beşiktaş'ı çok tartışılacak, çok konuşulacak olası ayrılıklara gebe bir süreçle de baş başa bıraktı. Çünkü Beşiktaş, sahasında dört günde iki kez dörder gol yiyip dağıldı. Ligde 8. yenilgisini aldı. İki önemli hedefinden kısa sürede uzaklaştı ve taraftarlarını tam bir fiyasko ile baş başa bıraktı. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tarihin en popüler kadrosu son yılların en büyük fiyaskosu

Zeki Çol 2011.02.23

Ne düşme hattında bulunan Kasımpaşa, Sivasspor, Konyaspor... Ne onların hemen önünde duran Bucaspor...

Hatta ne de uzun süre önce şampiyonluk yarışından kopan Galatasaray. Bu ligin en başarısız bana göre Beşiktaş.

Gerçek bir hayal kırıklığı. Evet, yıldızlar topluluğu. Ligin en popüler, en pahalı kadrosu. Ama, son yılların da en büyük fiyaskosu.

Hâlâ takım değil. Hâlâ oyun düzenini oturtabilmiş değil. Hâlâ bu kadrodan beklenen verimi alabilmiş değil. Hâlâ ne oynadığı da belli değil.

Bu yazdıklarımın, son Fenerbahçe ve ondan önceki Dinamo Kiev hezimetleriyle ilgisi yok. Aslında geçen hafta bu yazıyı kaleme alacaktım. Hadi, dedim... Dinamo Kiev maçı öncesi keyif kaçırıcı saptamalarda bulunmayayım. Erteledim, bekledim. Bir bakıma iyi de oldu. İki önemli hedef maçında Beşiktaş'ı bir kez daha gözledim.

Düşüncelerim değişmedi. Aksine daha da pekişti.

Bir kere iyi kadro kurmak, hele hele çok sayıda popüler oyuncuyu transfer edip popüler bir grubu oluşturmak, iyi takım olmak anlamına gelmiyor.

Beşiktaş, futbolun bu yadsınmaz gerçeğiyle hepimizi bir kez daha yüzleştirdi.

Bu anlamda Schuster'e sanırım bir teşekkür borçluyuz!

Keşke Beşiktaş futbolun doğrularıyla buluşabilse, bu kadro olması gereken performansa ulaşabilseydi de Schuster'e takdir duygularımızı sunabilseydik.

Ama o, elindeki güzelim kadroyu kullanamadı. Günümüz futbolunun gerçeklerinin hep uzağında kaldı. Sadece hücum ederek başarıyı yakalayacağını sandı. Aykırı kişiliğinin uyumsuzluk içeren sorumsuzluklarıyla Beşiktaş'ı oyaladı. Savunma yapan rakiplerini çağırdı olmakla suçladı. Bu ligi ve bu ligin aktörlerini hiç ciddiye almadı. Sonuçta Beşiktaş tarihinde hiçbir teknik adama nasip olmayan bu kadrodan her geçen gün sıradanlaşan, hedefsiz, iddiasız, tutarsız, istikrarsız ve arada bir sahne alan gösteri takımını çıkardı!

Savunma, futbolun vazgeçilmez gerçeklerinden biri. Schuster dönemindeki Beşiktaş, neredeyse hiçbir maçında takım savunması yapmadı. Hep hücum ağırlıklı oynadı. Onda da aman aman bir verimliliği yakalayamadı. 22 maçta 34 gol attı. Beğenmediği Fenerbahçe'nin 18, futbolunu ilkel bulduğu Trabzonspor'un 12, dudak büktüğü Bursaspor'un 4, kaale bile almadığı Manisaspor ile Karabükspor'un 1'er gol gerisinde kaldı. Yani Beşiktaş, Schuster'in hayallerine hücum ederken de ulaşamadı!

Sanırım zaman zaman sizin de dikkatinizi çeken önemli bir ayrıntı var. Şimdi biraz ondan bahsedeceğim.

Oyunculuğu ya da teknik adamlığı döneminde kariyer yapmış, doyuma ulaşmış çoğu Avrupalı, bu coğrafyaya adımını attığında garip bir ruh haline bürünüyor. Beğenmiyor, küçümsüyor, hor görüyor. Buraya iş yapmaya, para kazanmaya, karşılığında da değer katmaya geldiğini hatırlamak istemiyor. Bir üstten bakma saygısızlığı içerisinde sürekli kusur arıyor, bahane üretiyor. Ya da fantezilerini tatmin etmeyi deniyor.

Tıpkı Schuster örneğinde de olduğu gibi. Şöyle dönüp bir Schuster döneminin değerlendirmesini yapın. Kural tanımayan o. Rakibe dil uzatan o. Oynanan futbolu aşağılayan o. Ligi hafife alan o. Taraftarına "Beğenmeyen çeksin, gitsin" türünden lâf çarpan yine o.

Peki, o beğenmediği ligde, o aşağıladığı rakiplerle mücadelesinde, elindeki o güçlü kadroya rağmen ne yapmış Schuster?

22 maçın 8'inde yenilmiş. 5'inde de berabere kalmış. 34 puan kaybetmiş. Şampiyonluk iddiasından uzaklaşmış. Ligden Avrupa kupalarına gitme şansını da çok büyük ölçüde ıskalamış.

Hani ortada bir başarısı olsa da Mourinho örneğindeki gibi sağa sola sataşsa diyeceksiniz ki, "Ukala ama icraatı da var."

Bu, hem kel hem fodul türünden. Ne Beşiktaş'a değer katıyor, ne de Türk futboluna katkı yapıyor. Ama hâlâ her şeye rağmen tepeden bakıyor.

Adamın çok ciddi bir iletişim sorunu var. Bu sadece davranışlarına değil, açıkça belli, takıma da yansıyor. Schuster'in davranış yanlışları Beşiktaş'ı eritiyor, tüketiyor, bitiriyor.

Zaten Beşiktaş'ın temel sorunu da Schuster'in uyumsuzluklarının gerisinde yatıyor.

Bu kadro, orta ölçekte bir teknik adamın elinde olsa Beşiktaş yarışın ortağı olurdu. Yetkin, tutarlı ve kendisiyle barışık bir teknik adamın elinde açık ara zirvede otururdu.

Schuster beceremedi.

Ligi kaale almadı, "Avrupa" dedi. İki ciddi rakiple oynadı, içeride önce Porto'ya yenildi. Ardından da Dinamo Kiev'den 4 yedi. Yani bir futbol mucizesi olmazsa, o cepheden de elendi.

Bu birliktelik, bu hayal, bu gönül kırıklıkları ve bu başarısızlıklarla belli ki uzun süre gitmeyecek.

Yazık, olan Beşiktaş'a oldu.

Rüya kadro denildi... 17'de 17 şarkıları söylendi. Ligde şampiyonluk, Avrupa'da final sözleri verildi. Ve dramatik bir düşüşle daha şimdiden yolun sonuna gelindi.

Hayallerin bittiği, umutların tükendiği nokta, artık burası.

Bir kupa tesellisi, belki bu keyifsizliğin ilacı olur.

Lâkin o da hiç kolay değil.

Schuster, bu tarzı sürdürürse... Korkarım rüya kadro, gelecek sezon kendisini sadece Türkiye sınırlarının dışında bulur!

10 takım çıkışta, 8 takım düşüşte

-Ligin dengesi ikinci yarıda değişti. Kimi takım toparlandı, atağa geçti. Kimi keyifsizlik içeren bir düşüş sürecine girdi. Dilerseniz, ligi farklı pencereden bakarak mercek altına alalım. Takımların ilk yarı ve ikinci yarı puan performanslarını kıyaslayalım. Kim inişte, kim çıkışta ona göz atalım.

İkinci yarının en başarılısı tabii ki Fenerbahçe. 5 maçını da kazandı, zirveye koşar adımlarla yaklaştı. Ama asıl büyük çıkışı, 4 galibiyet, 1 beraberlikle Gaziantepspor yaptı. İki devrenin puan ortalamaları kıyaslandığında Gaziantepspor'un 1.09 puanlık bir artı değer ürettiğini görüyoruz ki, bu 1.06'lık artışı yakalayan F.Bahçe'den bile fazla. Bu arada bir hatırlatma; Gaziantepspor, F.Bahçe ile birlikte 5 maçlık dönemin hiç kaybetmeyi ve en az gol (2) yiyeni.

Çıkış yapan takım sayısı tam 10. Gaziantepspor ile Fenerbahçe'nin ardından 0.73 puanlık artı farkla Kasımpaşa geliyor. Onu 0.71 puanlık artışla Eskişehirspor ve 0.51 puanlık artışla da devrenin en fazla gol (13) atan takımı Manisaspor izliyor. Artı puan üreterek çıkış yapan diğer takımlar Bucaspor (0.50), Galatasaray (0.40), Kayserispor (0.12) ve B. Belediyemspor (0.05).

Peki ya düşüş yaşayanlar?

Onların başını Antalyaspor çekiyor. 5 karşılaşmadan sadece 2 puanla ayrılan Antalyaspor'un maç başına ortalama puan kaybı 0.95. Trabzonspor 0.87 puanlık kayıpla başarısızlar listesinin ikinci sırasında duruyor. 17'de 17 sloganıyla yola çıkan, ama 5 maçta tepetaklak olup 4 puanda kalan Beşiktaş'ın maç başına kaybı 0.84 puan. Sivasspor 0.68, Bursaspor 0.57, Ankaragücü 0.43, Konyaspor 0.42, Karabükspor 0.41 puanlık kayıplarla ilk yarı performanslarını mumla arıyor.

Tablo, bitişikte. Kim ne durumda bakın, görün ve sadece günle değil, yakın gelecekle de ilgili değerlendirmeleri, detaylara bakarak buyurun siz yapın.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bursaspor skorda var

Zeki Çol 2011.02.26

Gaziantepspor hezimetiyile sarsılan Bursaspor, İzmir'de yara sardı, şampiyonluk yarışında kritik bir evreyi vasat bir oyunla da olsa galip gelerek aştı.

Oyunun ilk yarısı zevksiz, kalitesiz ve tempodan uzaktı. Bursaspor başlangıçta rakip kalede kısa süreli bir baskıyı uyguladı. İlk iki dakikada üç korner atışı kazandı. Üçünden de sonuç alamadı. Bucaspor kısa sürede oyunu dengeledi. Rakibinin oyununu bozmaya çalıştı ve duran topla gol aradı. 13. dakikada gole çok yaklaştı. Yüksek toplarda maç boyunca rakip kaleyi zorlayan Koray'ın kafa şutu direktten döndü. Bu bölümde ev sahibi ekibin kayda değer başka atağı olmadı. Kapalı savunmalar karşısında pozisyon üretmekte zorlanan Bursaspor, bu yetersizliğini dün de sahaya yansıttı. Batalla'nın auta giden kafa şutu dışında o da ilk yarıda net pozisyon yakalayamadı.

İkinci yarıda oyunda tempo ile birlikte çekişme, mücadele biraz olsun arttı. Çünkü daha ilk dakikada Bursaspor skor avantajını yakaladı. Batalla 46. dakikada faul atışı kullandı. Topu kale sahasına ortaladı. İki takım oyuncularını da gelen ortayı seyrederince, top yerden sekip ağlarla kucaklaştı. Bu şans golü, Bursaspor'u rahatlatı. Bucaspor'un oyun anlayışının değişmesini sağladı. Eşitliği yakalamak için Bucaspor bu defa hücumla ağırlık vererek oynamaya başladı. Ama savunma güvenliğini de riske attı. Oyunun genelinde arka alanda iyi kapanan Bursaspor, Bucaspor'un etkisiz baskısını pozisyon vermeden atlattı. Bir anı atakta da Miller'le 76. dakikada ikinci golü yakaladı. O ana dek istediği pasları alamayan Miller, savunmanın arkasında bulunduğu topu tam da golcülüğüne yakışır bir vuruşla filelere bıraktı. 2-0'dan sonra Bucaspor'un gardı iyice düştü. Bursaspor oyunda kontrolü tamamen ele aldı ve maçı kazandı.

Sahasında dördüncü yenilgiyi alan ve 11. maçında 18 puan yitiren Bucaspor, kümede kalma mücadelesinde önemli bir kaybı daha yaşadı.

Bursaspor ise deplasman başarılarına bir yenisini daha ekledi. 12. maçında 25. puanını aldı. Şampiyonluk yarışına 'yıkılmadım, ayakta'yım' mesajını gönderdi.

Bursaspor'a dostça bir uyarı... Mücadele iyi. Ancak hele de hücum organizasyonu 2-0'a rağmen son derece yetersiz. Şampiyonluk yarışında var olmak için bu oyun yetmez. Bursaspor'un bir an önce futbolla barışması ve buluşması şart. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alkışlanacak seri

Zeki Çol 2011.02.27

F.Bahçe yine kazandı. Galibiyet serisini 7 maça çıkardı. Liderliği, tıpkı geçen haftada olduğu gibi Trabzonspor'dan maç fazlasıyla devraldı.

Bu haftayı da umudunu artırarak ve keyifle kapadı. Ancak evdeki hesabın çarşısı pek tutmadığı Kasımpaşa karşısında zaman zaman hissedilir biçimde zorlandı. Volkan'ın üç kritik müdahalesiyle ayakta kaldı.

Oyunun genelinde kontrolü elinde tutan, üstün oynayan, özellikle başlangıçta golü kovalayan Fenerbahçe'ydi. İlk dakikalarda yoğun bir baskı geldi. Kasımpaşa'nın kendi alanından çıkmakta zorlandığı bölümde, Fenerbahçe'nin üst üste yaptığı ataklar sonuç vermedi. Kasımpaşa'nın Volkan'ın müdahale ettiği bir ani atağının dışında tek yönlü giden oyun, o sıralar belli ki F.Bahçe'ye golü getirecekti. Nitekim 32. dakikada bir duran topta skor avantajı elde edildi. Alex, ceza alanı dışından vurdu, kaleci saliselik bir zamanlama hatası yaptı. Aslında çıkarılması gereken top, parmak uçlarına çarpıp filelere gitti.

Golün ardından Fenerbahçe'nin temposu düştü. Bu defa Kasımpaşa, ani çıkışlarla beraberlik peşinde koştu. 43. dakikada Yobo'nun yaptığı penaltıda çok büyük bir fırsatı da yakaladı. Varela, Volkan'ın soluna yüksek vurdu. Bu, bir kaleci için köşeyi bulduktan sonra çıkarılması hiç de zor olmayan bir toptu. Nitekim Volkan uzandı ve penaltıyı çıkardı. Volkan, pozisyonda elbette başarılıydı. Lakin penaltıyı gerçekte kötü vuruş yapan Varela kaçırmıştı.

Fenerbahçe, oyunun ikinci yarısında da aman aman bir futbolu oynamadı. Daha doğrusu vasatı aşamadı. Ama 55. dakikaya girilirken golü yine de o attı. Niang'ın verdiği pasla Dia, savunmanın arkasına sarktı. Şık bir vuruşla skoru 2-0 yaptı. Bu gol, bir anlamda maçı Fenerbahçe'nin kazandığının da göstergesiydi. Çünkü Kasımpaşa'nın 2-0'dan oyunu çevirmesi, skoru eşitlemesi neredeyse olanaksızdı. Ama hemen belirtmeli, bu skora karşın da Kasımpaşa oyunu hiç bırakmadı. Sürekli golü aradı. İki net pozisyon yakaladı, birinde Azer'in vuruşunu Volkan çıkardı. Diğerinde Keller vurdu, Kasımpaşa bu önemli fırsattan da sonuç alamadı.

Oyunun genel akışına baktığımızda evet, Fenerbahçe aşırı zorlanmadan ve net bir skorla 3 puanı aldı. Ancak arka alanda çok ciddi adam paylaşma ve pozisyon hataları yaptı. Mesela Volkan, penaltı dahil üç gollük vuruşu çıkardı. Takımının kazanmasında en önemli rolü oynadı.

Bu tabloya bakıp, Fenerbahçe'nin bir ders çıkarmasında fayda var. Volkan, her maçta böylesine kritik hamleleri yapamayabilir. Rakipler de Kasımpaşa gibi son vuruşlarda beceriksiz olmayabilir.

Sonuç tabii ki Fenerbahçe açısından çok iyi. Bu oyun pek değilse de son 7 maçlık seri, yakalanan bu yükselme devri bence alkışlanıır. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Harç bitti, yapı paydos

Zeki Çol 2011.03.03

Bu, tam da bir 'harç bitti, yapı paydos' durumu. Lige çok uzun süre önce havlu atan Galatasaray, son umudu kupada da yok artık.

Üstelik bir final aşamasında falan da değil. Çeyrek finalden itibaren yok. Bundan böyle ne bir hedef var Galatasaray için. Ne yeni bir umut. Ne de yeni bir heyecan. Var olan sadece ve sadece hüsrân.

Dün elinden geldiğince turu kovaladı Galatasaray. Kabul etmek lazım, kötü de oynamadı. Özellikle Gaziantepspor gibi son haftaların formda ekibi karşısında, mesela maçı neredeyse pozisyon vermeden tamamlaması onun açısından bir artıydı. Ama takım savunmasındaki başarıyı Galatasaray, hücum organizasyonuna pek de yansıtmadı. Çünkü karşısında gerçekten de çok organize bir rakip vardı.

Özgüveni doruklarda dolaşan Gaziantepspor, ilk yarıda Galatasaray üzerinde her şeyden önce psikolojik bir baskı oluşturdu. Adeta kendi sahasında oynarcasına rahat ve güvenliydi. Topu genelde rakip alanda dolaştırdı. Galatasaray, bu bölümü savunma ağırlıklı oynamak zorunda kaldı. Ama ikisi ani atak, biri duran topta üç kez de gole yaklaştı.

İkinci yarıda oyundaki roller değişti. 54. dakikada stoper Yalçın sakatlandı, yerini Emre Güngör'e bıraktı. Bu değişiklik Galatasaray'a yüksek toplarda avantaj getirdi. 62. dakikada Hagi, Ayhan-Yekta değişikliğine gitti. Bu defa Galatasaray hücum organizasyonunu daha yoğun yapmaya yöneldi. Gaziantepspor yediği baskıyı kırmakta zorlandı. Hücumu neredeyse tamamen bıraktı. Daha çok kendi alanında kaldı. Galatasaray baskılı oynuyor, lakin pozisyon üretemiyordu.

90+1. dakikada Servet'in kafa şutunda top direktten dışarı gitti. Bu Galatasaray adına şanssızlıktı. Nitekim bu vuruşun ardından umutlar da bitti. Gaziantepspor golsüz eşitlikle turu atladi. Yoluna devam etti. Galatasaray için ise sezonun perdesi bu maçta indi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bursaspor'da duraklama dönemi

Zeki Çol 2011.03.07

Bursaspor, artık belli, bir duraklama dönemine girdi.

Bir kazanıyor, bir kaybediyor. Tam düzelmesini bekliyorsunuz, sendeliyor. Son haftalarda aşırı cömert! Sürekli puan yitiriyor. Son dört maçındaki kaybı, tam 7 puan. Bu, şampiyonluk yarışında Bursaspor'un yalnızca iddiasını eritmiyor. İnancını, güvenini, mücadele gücünü de her geçen hafta biraz daha geriye çekiyor. Aslında, biraz dikkatle izleyen gözler için, bu duraklama süreci maalesef pek de sürpriz değil. Çünkü Bursaspor, uzunca bir süredir bir şey oynamıyor.

Geçen hafta, 2-0 kazanılan deplasmandaki Bucaspor maçıyla ilgili görüşlerimi, "Bursaspor'a dostça bir uyarı. Mücadele iyi. Ancak hele de hücum organizasyonu 2-0'a rağmen son derece yetersiz. Şampiyonluk yarışında var olmak için bu oyun yetmez. Bursaspor'un bir an önce futbolla barışması ve buluşması şart." diyerek noktalamıştım.

O maçta da, ondan önceki maçlarda da iyi oynamadığı ve kötüye gittiği açık seçik kendisini gösteriyordu.

Dün... Büyükşehir Belediyespor iyi de değil, vasat bir oyunla Bursaspor'u kilitledi. Üstelik, Can Arat'ın anlamsız yere kale içerisinde kalması ve ofsayı bozması sonucu adeta kendi ikram ettiği golle yenik duruma düşmesine karşın kilitledi.

Şöyle bir maçı gözümün önüne getiriyorum da... Attığı gol dahil, Bursaspor'un organize atakla girdiği pozisyon sayısı neredeyse yok denecek kadar az. Kapalı savunmalar karşısında Bursaspor üretemiyor. Alan daraltan,

baskı uygulayan, biraz da oyun bozan rakipler, zorlanmadan Bursaspor'un etkisini bitiriyor. O zaman biraz daha üretici, biraz daha tempolu, biraz daha agresif bir hücum organizasyonunu geliştirmesi gerekiyor Bursaspor'un. Bu oyun tarzı, artık deşifre olmuş durumda. Üstelik de fazlaca statik. Bakın dün gecikmeli de olsa Svensson-Bekir Ozan değişikliğini yaptı Ertuğrul Sağlam. Bekir'in oyuna katılımıyla orta alandaki pas alışverişi, oyundaki tempo değişti. Aynı anda Altidore'la değişen Turgay'ın katkılarıyla hem baskı hem tempo hem de kale önü karambollerinin sayısı arttı. Demem o ki, Ertuğrul Sağlam'ın topu iyi kullanan oyuncuların sayısını artırarak alternatif sistemler geliştirmesi şart. Aksi halde Bursaspor'un bu düşüşü hiç kaçınılmaz devam eder.

Büyükşehir Belediyespor ligin, ayağa topu iyi oynayan takımlarından biri. Dün, oyunu bir bölümüyle oynamaya çalıştı Belediyespor. Savunma yaptı. Eğer hücumu becerebilse, daha doğrusu gerçek performansına biraz yakın durabilse, maçı kazanırdı. Çünkü oyun, özellikle son bölümlerde tam da onun istediği gibi oynandı. Ama Belediyespor, Beşiktaş ve G.Saray'dan sonra ayağına kadar gelen Bursaspor'u yenme şansını, hücum gereken özeni göstermeyince kullanamadı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Keyifli düello

Zeki Çol 2011.03.08

Nefis bir maç oldu. Topun iki kale arasında mekik dokuduğu, yüksek temposu, pozisyon zenginliği ve golleriyle iki takım da izleyenlere uzun süre azımsanacak bir futbol keyfini sundu.

F.Bahçe oyuna baskılı başladı. Sürekli rakip kalede golü kovaladı. 14. dakikada Lugano skor avantajını yakaladı. F.Bahçe'nin sürpriz golcüsü Lugano, bu sezon 6. golünü G.Birliği'ne attı. Niang'ın ofsayt pozisyonunda oluşunun getirdiği tartışmalara karşın, hakem Özgür Yankaya, yardımcısı Nihat Mızrak'ın işaretiyle golü verdi. G.Birliği yenik duruma düşmesine karşın oyundan kopmadı. Hızlı ataklarla ve özellikle F.Bahçe savunmasının sol tarafından yüklenerek beraberliği aradı. Etkili dış şutlarla kaleyi zorlamaya başladı. Ancak gol, yine F.Bahçe'den geldi. Niang'ın ceza alanına girerken kaleci Serdar tarafından düşürüldüğü gerekçesiyle F.Bahçe 21. dakikada penaltı kazandı. Alex köşeye sert vurdu, skoru 2-0 yaptı.

Artık beklenen, kalan sürede F.Bahçe'nin daha rahat oynaması ve farkı çoğaltmasıydı. Lâkin G.Birliği oyunu bırakmadı ve müthiş bir geniş dönüşü yaşadı. Orta alandaki baskısını artırdı. Kapılan topları öne çabuk servis yaptı. Dış şutlarla yeniden gol arayışına başladı. 24. dakikada Orhan sağ çaprazdan mükemmel vurdu, Volkan'ı köşeyi bulan topta çaresiz bıraktı. 36. dakikada Cem'in şutu direkte kaldı. Karşılıklı ataklarla temposu, heyecanı, keyfi artan maç, devrenin son dakikasında bir güzel gole daha sahne oldu. Hurşut, savunmadan dönen topu ceza alanı dışından şutladı, devre 2-2 eşitlikle kapandı.

Gol sağanağı ve heyecan fırtınası artan kar yağışıyla birlikte ikinci yarıya da yansıdı. F.Bahçe, bu bölümde oyunda biraz daha inisiyatif aldı. Orta alanı daha iyi kontrol etti ve G.Birliği kalesindeki baskısını artırdı. 62. dakikada kaptan Alex adına yakışır klastaki pasıyla yeniden sahne aldı. Savunmanın arkasına bıraktığı topa Niang hamle yaptı ve takımının üçüncü golünü attı. G.Birliği tekrar eşitlik için yüklendi. Bu arada, savunma güvenliğini azalttı. 68. dakikada Santos'un enfes golüyle fark yeniden ikiye çıktı. Oyundaki hareketlilik bu golden sonra da sürdü. G.Birliği farkı azaltmak için sıklıkla F.Bahçe kalesine gitti. Bir şutu direktten döndü. Üçüncü golü atmak için yeni fırsatları yakaladı. Ancak skoru değiştirmeyi başaramadı. F.Bahçe, bu sonuçla

ikinci yarıdaki dördüncü deplasmanını da galibiyetle noktaladı. Galibiyet serisini 8 maça çıkardı. Önceki gün maç fazlasıyla Trabzonspor'a kaptırdığı liderliği yeniden geri aldı. Şampiyonluk yarışında bir engeli daha saf dışı bıraktı.

Dünkü maç, seyir zevki açısından ligin üst düzey oyunları arasındaydı. F.Bahçe özellikle hücum organizasyonundaki etkinliğini ve becerisini bu oyunda da sahaya başarıyla yansıttı. Ancak savunmasında tıpkı geçen hafta olduğu gibi bu defa da önemli hatalar yaptı. İki gol yemesine karşın, bu hataları aslında ucuz atlattı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir özürden çok daha ötesi

Zeki Çol 2011.03.09

Bu, kuru kuruya bir özür olsa, açıkçası çok da üzerinde durmaz, "Topluma sürekli mesaj vermeye çalışan birinin, yapması gereken de zaten buydu" der, geçerdim.

Ama bu, bir özürden daha ötesi. Bir iç hesaplaşmayı yansıtan özeleştiri. Bir duruş. Erdemli bir tavır takınış. Ve bedel ödemeye hazırlanış.

Şenol Güneş, futbolda ezber bozan eylem ve söylemleriyle taraflı tarafsız herkesin saygı duyduğu bir teknik adam. Aslında bu "teknik" sözcüğü, onun mesleki sıfatının yüzlerce kişide de var olan tanımlayıcı parçalarından biri. Şenol Güneş daha fazlası... Adam. Okuyan, araştıran, sorgulayan, fikir üreten ve oyunun saha içerisinde, futbolun saha dışında gelişmesi, olgunlaşması, çirkinliklerden arınıp, doğrularla, güzelliklerle buluşması için kafa yoran bir adam.

Şimdi o adam, "Ben yapmamam gereken bir hatayı yaptım." diyor. "Yanlış yapan ben de dahil olmak üzere gerekli cezayı çekmeli ve hesabını vermelidir." diyor. Ve bir daha sahaya çıkmayı düşünmeyebileceğini söylüyor.

Yani, teknik adamlığı bırakmayı göze aldığını, adam kalmanın kendisi için ilke olarak daha önem taşıdığını vurguluyor.

Peki Güneş'i bu noktaya getiren tepki ne? Burak'ın Rüştü tarafından düşürülmesi sonrasında hakeme ettiği hakaret! O hakaret, futbol sahalarında sıkça duymaya alıştığımız, "Ananı, avradını"yla başlayan klasik küfürlerden biri değil. "Allah belanızı versin" lafı.

Tabii ki yakışksız.

Ama hangimiz canımız yandığında o kadarını da söylemiyoruz ki.

Göreviniz, misyonunuz, kimliğiniz ne kadar sorumlu davranmamızı gerektirirse gerektirsin, insansanız, bazen çıktığı ağza yakışmayan tepkileri de maalesef verebiliyorsunuz.

Sonradan pişman olsanız da bir anlık refleksle bazen kendinizi kontrol edemeyebiliyorsunuz. Hele de aşırı baskı altındaysanız... Kader anı yaşamaktaysanız... Kendiniz dışındaki insanların da sorumluluğunu

taşımaktaysanız... Bazen öfke, aklınızı, mantığınızı, sağduyunuzu kısıp alıyor ve anlık da olsa fıskırıp gidiyor.

Üzülüyorsunuz, kahroluyorsunuz, lakin, o insani tepkiye engel de olamıyorsunuz. Karşılığını eğer futbol sahasındaysanız, ceza yiyerek ödüyorsunuz.

Şenol Güneş, kendi iç hesaplaşmasında talimat gereği gelecek cezayla yetinmemesi gerektiğinin kararını vermiş.

O tepkiyi, kendi kişiliğiyle bağdaştıramıyor. İnsani bir zaafı dahi kendisine yakıştıramıyor. Ve kendi ipini çekmeye hazırlanıyor.

Çünkü, Şenol Güneş farklı düşünüyor ve ayrı bir iklimde yaşıyor.

O iklim, Türk futbolunun yıllardır özlemini duyduğu bir ılımanlıkta. Ama Türk futbolu yazık ki, o iklime yolculuk yapmayı ne düşünüyor, ne de istiyor!

Ben kendi adıma, Güneş'in verdiği ve vereceği kararlara saygı duyuyorum.

Ama kendisini cezalandırırken, Şenol Güneş'in Türk futboluna ceza vermesini asla istemiyorum. Normal cezanın dışında bir-iki maçı kulübenin uzağında kalarak yönetmeye evet de... Fazlasını gereksiz görüyorum.

Şenol Güneş'in kendi kişisel değerlerine sahip çıkması, ilkelerini koruması, doğrularını savunması kadar doğal bir hakkı olamaz. Ancak abartmaya kalkmak, gereksiz, anlamsız, yersiz olur ve kimseye fayda sağlamaz.

Güneş'in sınırlarını kendisinin çiziceği özsaygıyı korumaya tabii ki gereksinimi var. Lakin Türk futbolunun da Güneş'e gereksinimi var. Egoizmin gereği, Don Kişot'luğun alemi yok bu aşamada.

Cenk'i bekleyen tehlike

Bir boşlukta yız epeyce zamandır.

Üretemiyoruz.

Arda'dan sonrası yok mesela.

Beşiktaş'ı, Fenerbahçe'si, Galatasaray'ı, Trabzonspor'u, Bursaspor'u, Kayserispor'u... Tüm kadroları açın, bakın, izleyin, vitrine koyacağımız, allayıp pullayıp kamuoyuna sunacağımız yeni bir yıldızımız uzunca bir süredir maalesef yok.

Burak iyi bir sezon yaşıyor. Selçuk büyük aşama içerisinde. Mehmet Topuz çok başarılı. Sercan bir görölüyor, bir kayboluyor... Ancak bunların hiçbirisi Arda'dan sonraki yıldız hanesinde boşluk dolduramıyor.

Medyanın âdetidir, böyle zamanlarda yeni keşifler peşinde koşar. Bir-iki yıldız adayına kafayı takar. Yazar, çizer, övgü sözcükleriyle gündeme atar. Baktı tutmadı, boşluğa bırakır, hedef tahtası yapar.

Şimdilerde bu süreç sanki Cenk Tosun için işlemeye başladı gibi. Daha iki ay öncesinde kimsenin tanımadığı Cenk, şu an futbol gündeminin ilk sıralarında. 5'i lig, 2'si kupada 7 gol attı ve Milli Takım'a da alındı ya... Tüm gözler üzerinde.

İki ay öncesinde gazeteyi bayide, televizyonu evinde gören bir genç için, şimdi sürekli gazete ve televizyonlarda kendisini görmesi, çok da kolay baş edilecek bir durum değil.

Cenk yetenekli. İki ayağını da iyi kullanan, sert ve isabetli şut atan, gol vuruşları olan, yüksek toplarda etkili, ancak gelişmesi henüz tamamlanmamış bir oyuncu.

Şu an asla bir yıldız değil, sadece bir yıldız adayı.

Eğer bu ilgi yoğunluğu sürerse, Allah ona kolaylık versin! Baş etmesi, dengelerini koruyup eksiklerini gidermek için çalışmalarını sürdürmesi hele de bu ilginin etkisinde kalırsa hiç kolay olmaz. Öyle dağılır, öyle çabuk kaybolur ki, ne olduğunun farkına bile varamaz.

Gaziantepspor Kulübü'nün yerinde olsam,Cenk'i hemen koruma programına alırım. Ne zaman konuşacak, nerede konuşacak, ne konuşacak, hangi sıklıkla konuşacak, bunu profesyonellere danışırım. Yoksa, yazık olur Cenk'e.

O şimdi kral!

Galatasaray'da oynadığı 44 maçta 8 gol atan Elano, devre arası gittiği Santos'ta 8 maçta 8 golün sahibi oldu.

Hagi'nin beğenmediği, G.Saray'ın dirsek çevirdiği, Brezilya Milli Takımı'nın ilk on birinde oynamasına karşın kıymetinin bilinmediğinden ülkesinin yolunu tutan Elano, Sao Paulo Eyalet Ligi'nde gol krallığında ilk sırada. Peki bu nasıl oluyor? Öyle ya, 1,5 sezonda oynadığı 44 maçta topu topu 8 gol atan bir oyuncu, tebdil-i hava yapınca, hangi sihirli formülle 8 maçta 8 golle liginin golcülüğüne soyunuyor?

Cevap şu: Birincisi; bizim lig ile Elano'nun oynadığı lig arasında gerçekten küçümsenmeyecek bir kalite farkı var. İkincisi; Elano, Santos'ta Galatasaray'da oynatıldığı pozisyonundan değil, Brezilya Milli Takımı'ndaki pozisyonunda oynatılıyor. Üçüncüsü ve en önemlisi; Elano mutlu. Hem de Galatasaray'da hiç olmadığı kadar mutlu. Kafası rahat. Baskı altında değil. İşini yapması için ideal bir ortamın içerisinde.

İki performans arasındaki farkın belirleyici temel nedeni, Galatasaray'ın uzunca bir süredir sadece sözlüğe bakınca gördüğü bir sözcük, yani "huzur" anlayacağınız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Derbi sürprizi sever

Zeki Çol 2011.03.16

Bir anket yapsanız, ezici çoğunluk "Fenerbahçe kazanır" diyecektir. Çünkü Fenerbahçe formda. Takım içi dengeleri kurdu. Oyun sistemini oturttu. Savunmada iyi. Hücumda çok etkili. Sürekli kazanıyor. İnancılı, kararlı, güvenli.

Oysa Galatasaray... Tam tersi. Tarihinin en kötü sezonunu yaşıyor. Uyumsuz. Huzursuz. Moralsiz. Keyifsiz. Ve güçsüz.

Sorun, Galatasaray'ın şu sıralar en yakınında duran sözcük. Yönetimde sorun. Teknik adamda sorun. Oyuncuda sorun. Taraftarla sorun. Camiayla sorun.

İlişkiler kopmuş. Ahenk bozulmuş. Hırs kaybolmuş. Takım kazanmayı unutmuş.

Yani öyle bir durumda ki Galatasaray, ahı gitmiş, vahı kalmış. "Böylesi düşman başına" dedirtecek bir vaziyeti almış.

Ama bu Galatasaray, tüm göstergeler aleyhinde de dursa Fenerbahçe'nin dönemsel olarak ligde karşılaşacağı en zor rakip.

Hadi bir adım daha ileri giderek söyleyeyim, bana göre maçın Fenerbahçe'den önde duran favorisi.

Düz mantıkla futbol mantığı birbiriyle çoğu kez çelişir. Hele de derbilerde. Daha güçlü, daha organize, daha önde durandan öte, çoğu zaman kaybetme olasılığı yüksek görülen, maçı kazançlı bitirir. Fenerbahçe, eğer mutlak favori gösterilmesinin rehabetiyle bu derbiye çıkarsa, çok uzakta duran ihtimal gerçekleşir. Ve Galatasaray'ın uzun süre konuşulacak çelmesi gelir.

Bu maç, içinde bulunduğu koşullar gereği artık Galatasaray için bir derbiden çok daha fazlasını ifade ediyor. Bir onur mücadelesini... Bir direnişin sergilenmesini... Tüm hedeflerin yerle bir olduğu bir sezonda "en azından bunu başardı" denmesini... Ve taraftara, camiaya bir af davetiyesi göndermesini.

Tekniğin, taktiğin, fiziğin değil, psikolojik değerlerin ön plana çıkacağı bir maç olacak sanki bu.

Üstelik öyle bir döneme denk düşüyor ki... Galatasaray'ın kaybedecek hiçbir şeyi yok! Bir eksik, bir fazla yenilgi... Onun için değişmiyor. Ama Fenerbahçe yenilirse ya da berabere kalıp iki puan yitirirse... Bir taraftan yarıştaki konumu riske giriyor... Diğer taraftan bu Galatasaray'a kaybetmenin yaşatacağı travma kapıda hazır bekliyor.

Yani, rahat olan da Galatasaray.

Onun için Fenerbahçe'nin bu maçı gerçek bir final gibi görmesi gerekiyor. Derbiyi çok ciddiye alması ve karşısında en iyi dönemini yaşayan bir Galatasaray olduğunu varsayması gerekiyor.

Bana göre, ne Kadıköy'de kazandığı Trabzonspor ne de İnönü'de 4 golle geride bıraktığı Beşiktaş maçları... İkinci yarıda Fenerbahçe'nin karşısında bulacağı en tehlikeli rakip G.Saray.

Yaralı aslan, yaşama tutunmak için ne denli saldırgan ve tehlikeliyse... Büyük çoğunluğunun kaale bile almadığı Galatasaray da o denli tehlikeli aslında Fenerbahçe için.

Zaten bu maçı kazanırsa, bilin ki bu sezonun şampiyonu çok büyük olasılıkla F.Bahçe olur.

Cuma akşamı yılanmış rekabette normal bir derbi maçına çıkmayacak Fenerbahçe... Sezonun finaline çıkacak. Bir önemli avantajı var... Galatasaray'ın kulübesi. Eğer Hagi alışlagelmiş hatalarını tekrarlamazsa... Fenerbahçe seri sonunu yaşayabilir Türk Telekom Arena'da.

Değişen dünya, gelişemeyen Hagi!

Doğu bloku yıllar boyu kendi kültürüyle yaşadı. Disiplini ön plandaydı. Özgürlük kısıtlı, hayat katı kuralların prangasıındaydı.

Hagi, o kültürde yetişti. Tanrı'nın lütfettiği yeteneklerini disiplinli bir çalışmayla zirveye taşıdı. Büyük futbolcuydu. Gerçi biraz huysuzdu. Ama tekniği, becerisi, hırısı, inadı, lider yapısıyla sahaya daha adımını attığında farklılığını fark ettiren adamdı.

Komünizm çöktü. Duvar yıkıldı. Devir değişti. Hagi galiba gelişmelere pek ayak uyduramadı.

Dikkat ediyorum da... Hâlâ eski alışkanlıklarının esiri. Katı, anlamsız, artık yılların gerisinde kalan ve Doğu blokuyla tarihe gömülen, derinlerde bir yerde duran o garip disiplin anlayışından ve davranış yanlışlarından kurtulabilmiş değil.

Sürekli huzursuz... Sürekli endişeli... Ve sürekli çatışma halinde. Başta da oyuncularıyla. Maalesef tüm kredisini yitirdi. Farkında değil, yönetimin dışında takım da onu terk etti. Ama Hagi, ne alışkanlıklarını, ne başarısızlıklarını ne de yanlışlarını terk etmeyi becerebiliyor. İstenmediği yerde durmayı, ikide bir sözleşmesini bahane edip sürdürüyor. O sözleşme, bir büyük sevgiyi, oyunculuk kariyerinin oluşturduğu saygıyı tüketiyor. Ama o, galiba tamamen duygusal nedenlerle olan bitenin farkına varmak bile istemiyor! Yazık, Hagi duygusallığı, bu ülkedeki Hagi efsanesini bitiriyor!

Ve bir son söz: Schuster'in istifası ve gerekçelerini sıraladığı açıklaması, acaba Hagi için neyi ifade ediyor?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe çarkı, Alex farkı ile dönüyor

Zeki Çol 2011.03.19

Durdu, durdu, yine skoru o belirledi. Bir golün pasını verdi, ikinci golü kafayla filelere gönderdi. Ve Alex, bu derbinin de kaderini etkiledi.

Büyük futbolcu olmak, böyle bir şey işte. Dünün ilk yarısında ortalıkta pek görülmeyen, son 20 dakikaya dek varlığını fazlaca hissettirmeyen Alex, çok kritik bir engelin aşılmasında yine başroldeydi.

Derbi G.Saray'ın üstünlüğüyle başladı. Sarı-Kırmızılı ekip, ilk dakikalarda kontrolü elinde tutan, daha organize, daha etkili, daha skora yakın oynayan taraftı. Hırslıydı, inançlıydı, kararlıydı. Kendisi için bir onur mücadelesi olan bu derbiyi kazanmak arzusundaydı. 14. dakikada öne de geçti. Santos'un büyük hatasıyla topu kapan Kazım, pasını Baros'a verdi. O vurdu, Volkan çeldi. Dönen topa Kazım'ın bazukası geldi. Bu gol, Kazım için çok anlamlıydı. G.Saray için ise umut kapısını aralamak manasını taşımaktaydı. Nitekim morali, güveni, inancı iyice pekişen G.Saray, etkisini daha da artırarak rakibinin üzerine gitmeye yöneldi. Biri Kazım, diğeri Culio'yla iki önemli pozisyonu değerlendiremedi. Ardından da F.Bahçe, oyunu dengeledi. Özellikle Gökhan'ın sağdan geliştirdiği ataklarla G.Saray savunmasını yıpratmaya başladı. Bu bölümün ilk tehlikesini 27. dakikada oluşturdu. Özer'in sert şutunu Zapata çıkardı.

F.Bahçe artık kontrolü ele almıştı. İkinci yarının başlarında da onun üstünlüğü vardı. Ama G.Saray, iyi savunma yapmakta, F.Bahçe pozisyon üretmekte zorlanmaktaydı. Arda'nın 61. dakikada oyuna girmesiyle inisiyatif yeniden G.Saray'ın eline geçti. Bu arada 66. dakikada kaçırılması, atılmasından daha zor bir Stancu pozisyonu geldi. 75. dakikada ise Alex sahne aldı. Ceza alanı dışında kazanılan faul atışında topu penaltı noktasına doğru ortaladı. Servet, Semih'i kontrol edemedi, kaçırdı. Ama Semih pozisyonu kaçırmadı. Takipçiliğini, golcülüğünü, ustalığını bir kez daha gösterdi, eşitliği sağladı. Artık G.Saray'da telaş ile birlikte endişeli bir bekleyişin zamanıydı. Çünkü F.Bahçe yüklenmekte ve etkili gelerek galibiyet golünü aramaktaydı. 3 dakika sonra bu defa Özer, inanılmaz bir golü kaçırdı. Santos'un ikinci direğe ortaladığı topu, boş kale yerine auta attı. Ve oyunun sonları yaklaştığında, F.Bahçe'nin en iyilerinden Gökhan'ın ortasına iyi yükselen Alex, skoru noktaladı. Bu gol, F.Bahçe'ye dönemsel olarak en zor maçında çok önemli bir 3 puanı kazandırdı. Seri 10 maça çıktı ve daha önemlisi F.Bahçe, şimdi şampiyonluğa çok daha yaklaştı.

Oyunun genelinde daha üretken olan, daha pozisyon bulan, rakip kalede daha yoğun etki sağlayan taraf G.Saray'dı. Ama kazanan F.Bahçe oldu. Çünkü F.Bahçe'nin Alex'i vardı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Deplasmanın kralı

Zeki Çol 2011.03.21

Trabzonspor'un en önemli artısı, deplasman başarısı. Dış sahadaki 13 maçından, şu ana kadar tam 32 puan çıkardı Trabzonspor

. Bir anlamda iç sahadaki kayıplarını, deplasmanda topladıklarıyla karşıladı. Dün de G.Birliği karşısında kazandı ve dışarıdaki galibiyet sayısını 10'a çıkardı.

Dünkü maçın merak edilen yanlarından bir tanesi Tolga'nın performansıydı. Bir kaleci için uzun süre oynamamak ve maç eksikliği yaşamak, kuşkusuz önemli bir handikaptı. Nitekim maç başladığında, o handikap hemen kendini gösterdi. Tolga, kalede durması gereken noktanın solunda kalınca, Cem Can'ın yaklaşık 25 metreden sağına attığı şutta golü yedi. Tabii ki Tolga golde hatalıydı. Ancak hatanın başlangıcında Trabzonspor orta sahası vardı. Cem Can'ın santra yuvarlağından aldığı topla kat ettiği uzun mesafede hiçbir engellemeye karşılaşmaması ve rahatlıkla şut atması, Trabzonspor orta alanının zaafiydi.

Golü yedikten 2 dakika sonra Tolga, kendi çizgisine yakışır bir topu çıkardı. Mustafa'nın kafa şutunda gole engel olmasa, dağınık görüntüde oyuna başlayan Trabzonspor'un 2-0'ın altından kalkması neredeyse olanaksızdı. Aynı Tolga, skor 1-1 iken yine kritik bir kurtarış yaptı ve goldeki hatasını bir ölçüde de olsa affettirmeyi başardı.

Gençlerbirliği'nin ilk dakikalardaki baskılı, etkili ve iştahlı oyunu karşısında sinip kalan Trabzonspor, 15. dakikadan sonra biraz olsun toparlandı. Ardından oyunda inisiyatif almaya ve pozisyon üretmeye başladı. Savunmanın arkasına atılan toplara etkili koşular yapan Burak ve Umut'la eşitliği getirecek fırsatları da yakaladı. Ancak son vuruş becerilerinin yetersizliği sonucu, aradığı golü bir duran topta 57. dakikada Giray'ın kafa vuruşuyla buldu.

Baskının yoğunlaştığı ve oyunun adeta tek kaleye dönüştüğü ikinci yarıda Trabzonspor küçümsenmeyecek sayıda pozisyon üretti. Ama bunları cömertçe harcadı. Galibiyet golünü atmak için 90+1'e dek mücadele vermek zorunda kaldı. Alanzinho'nun sağ çaprazdan attığı golle deplasmanda üst üste dördüncü galibiyetini aldı.

İlk yarıdaki Trabzonspor, bilindik performansının çok gerisindeydi. Ancak ikinci yarıda gerçekten iyi mücadele etti. İnatla, ısrarla galibiyeti kovaladı. Rakibi kendi alanına hapsetti, sürekli hataya zorladı. Bir Trabzonspor klasiğini bu maçta da ortaya koydu, tıpkı içerideki Gençlerbirliği ve deplasmandaki Konyaspor, Gaziantepspor, Manisaspor, Beşiktaş maçlarında da olduğu gibi geriden gelip bu zor karşılaşmayı kazandı.

Başlangıç kadrosu ve saha içi yerleşimi, Trabzonspor açısından risk içeren bir yapıdaydı. Nitekim ilk yarıda takım biraz da bu nedenle bocaladı. İkinci yarıda Serkan'ın sağ beke çekilmesi ve Alanzinho'nun oyuna girmesiyle Trabzonspor normale döndü, oyunda inisiyatifi tamamen eline aldı. Alanzinho, attığı kritik golün

dışında, oyuna hareket getiren ve Trabzonspor'un bu bölümdeki performansına yaptığı katkıyla alkışı hak eden adamdı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu düşüş sürpriz değil!

Zeki Çol 2011.03.23

Bursaspor artık duraklama da değil gerileme döneminde.

Üst üste yaşadığı kayıplarla şampiyonluk yarışından tamamen koptu. Son 6 maçında 11 puan kaybetti. Ligin ikinci yarısındaki kayıp puan toplamı 13'e yükseldi. İlk yarıda 17 maçta hepi topu 14 puan yitiren bir takımın, 9 maçta bu rakama yaklaşması, durumun hiç de iç açıcı olmadığının göstergesi.

Bu sezon şampiyon olacak takım, neresinden bakarsanız bakın 75 puanın üzerine çıkacak. Şu an 51 puanı olan Bursaspor, kalan maçlarının tümünü kazansa bile o noktaya ulaşamayacak. Oynayacağı rakiplerin, oynadığı rakiplerden çok daha güçlü olduğu düşünülürse, Bursaspor'un şimdi bulunduğu yeri koruması en gerçekçi hedefi olacak.

Ama görülen o ki, bu da kolay değil. Deplasmandaki Fenerbahçe, Trabzonspor, Kayserispor, iç sahada Manisaspor ve Beşiktaş maçları olası puan kayıplarının yaşanacağı bıçak sırtı karşılaşmalar. Bu görüntü devam ederse, korkarım Bursaspor, ligde sanırım şu anki konumunu korumakta da zorlanacak.

Peki Bursaspor'un bir anda böylesine bir düşüş yaşaması sürpriz mi?

Süreci iyi izleyenler için değil.

Çünkü Bursaspor'da sezon başından beri iyi gitmeyen çok şey var. Onların başında şampiyonluğun getirdiği sorumluluğu taşıyamamak geliyor.

Biliyorsunuz Bursaspor, mütevazı ama uyumlu, mücadeleci, inançlı, dirençli, özverili, takım olma becerisini gösteren bir kadronun, gerçekten takdir edilecek performansıya şampiyonluğa ulaşmıştı. Şampiyonluk gelince başta oyuncular, emeği geçen tüm sorumlular sınıf atlamıştı. Bu sınıf atlama, Bursaspor'da ayakların yerden kesilmesini de beraberinde getirdi. Özellikle genç oyuncular, hele bir de milli takıma çağrılınca artık kariyerlerinin zirvesine ulaştıklarını zannetti. Oysa kat etmeleri gereken daha çok uzun bir yol vardı ve yeterlilik duygusu yetersizliklerine yol açtı.

Sezon başında yapılan transferler isabetsizdi ve takıma değer katmaktan çok uzaktı. Özellikle de yabancı transferinde Bursaspor, gerçek bir hayal kırıklığı yaşadı. Buna bir de geçici transferde yapılan hata eklendi. Miller, Bursasporlu oyuncuların Glasgow Rangers maçlarında yakından tanıma fırsatını buldukları bir oyuncuydu. Yetenekli bir golcüydü. Nitekim takım, Miller ile uyum sağladı. Ancak Altidore transferi gereksizdi ve stratejik bir hataydı. Altidore gelince, Bursaspor'un geçen sezon yükünü taşıyan, şampiyonluğa büyük katkı yapan Volkan ve Turgay ile Sercan devre dışı kaldı. Yani bir oyuncu alınırken, üç önemli oyuncunun morallerinin bozulması, motivasyonlarının azalması, performansının düşmesi sağlandı. Kaldı ki Altidore da geldiğinden bu yana Bursaspor'a beklenen katkıyı yapamadı.

Şampiyonluğa ulaşan ekip, yalnızca mütevazı sayılmazdı. Bursaspor'un o süreçte kadro derinliği hissedilir biçimde azdı. Bu sezon kadro genişledi. Kulübe göreceli de olsa güçlendi. Ama bu sefer duygusal kırılmaların da etkisiyle takım içi rekabet yaratılamadı. İlk yarının belli dönemlerinde özellikle de Şampiyonlar Ligi sürecinde sıklıkla başvurulanan rotasyon, yavaş yavaş takımın kimyasının bozulmasına yol açtı. Şampiyonlar Ligi'nde yaşanan hayal kırıklıkları ise özgüvenin törpülenmesini sağladı.

Şampiyon olmak tabii ki çok büyük, çok anlamlı, çok değerli bir hedefle buluşmaktı. Ancak şampiyon unvanının getirdiği doğal handikaplar da olacaktı. Mesela artık tüm rakipler, şampiyonu çelmelemek isteği ile sahaya çıkacaktı. Bu, çoğu takımın çok adamla ve etkili savunma yapması anlamını taşıyacaktı. Bursaspor, oyun sistemini revize edemedi ve bu sürece kendisini hazırlayamadı. Sezon başında bu yana pozisyon üretmekte, gol atmakta zorlandı. İç sahada hiçbir maçında 2 golün üzerine çıkamadı. İlk yarıda 1,88 olan gol ortalaması, ikinci yarıda 1,11'e geriledi ve önemli ölçüde azaldı. Yine ilk yarıda maç başına 0,7 gol yerken bu defa oran 0,88'e ulaştı. Yani, yaptığı iki forvet takviyesine karşın hücum gücü azaldı, savunmasında ise daha fazla sorun yaşadı.

Ve tabii ki bu sezon, yarıştaki geçen sezonla kıyaslanamayacak bir rekabet başladı. Daha güçlü bir Fenerbahçe ve son dönemlerdeki en iyi çıkışı yaşayan Trabzonspor, şimdilerde zirve mücadelesine apayrı bir boyutu kazandırdı.

Şu an ortaya çıkan tablo, son şampiyon açısından elbette çok iç açıcı değil. Ancak her şeye rağmen Bursaspor da lige havlu atmış değil.

Sadece hedefi farklılaştı. Çünkü gerçek hedefini, üst üste yaşadığı kayıplarla ıskaladı. Şimdi Bursaspor için yeni ve daha gerçekçi bir hedefi belirleme zamanı. O hedef bana göre bulunduğu konumu korumak ve UEFA Avrupa Ligi'ne kalmak.

Bursaspor silkelenip toparlanabilirse... Volkan'ı, Turgay'ı, hatta Sercan'ı yeniden kazanabilirse... Orta sahasını da adam eksilten hamleli oyuncuların sayısını artırıp, hücum çeşitliliği kazandırabilirse... O hedefi kovalayabilir. Bunları yapamaz ve düşüşe engel olamazsa bırakın lig üçüncülüğünü, UEFA Avrupa Ligi'ne katılabilmesi bile zorlaşabilir.

Yılın değil, yılların olayı

Bu, yılın değil, yılların en anlamlı spor olayı. Daha düne kadar hayal dahi edemeyeceğimiz büyüklükte bir başarı.

Türk sporunun kulüpler düzeyinde en görkemli performansı.

Düşünün, Şampiyonlar Ligi 4'lü finalinde iki Türk takımı oynuyor. Ve biri şampiyon, diğer üçüncü oluyor.

Üstelik de şampiyon, zirveye 12 maçın 12'sini de kazanarak çıkıyor. Bu takıma saygı duymaz da ne yaparsınız? Bu ülkeye, kadınlarda ilk Şampiyonlar Ligi şampiyonluğunu kazandıran bu ekibi yürekten, şükran ve takdir duygularınızı da sunarak alkışlamaz mısınız?

Bravo Vakıfbank Güneş Sigorta Türk Telekom'a.

Ya Fenerbahçe Acıbadem? Aynı kupada geçen sezonun finalistinin şimdi üçüncülük kürsüsünde yer almasına da bir büyük alkış yollamaz mısınız?

Ah, keşke fikstür azizliği olmasa da bu iki takımımız finalde buluşsalardı. O zaman, tadından yenmez bir final ortaya çıkardı.

Ama bekleyin, o da olabilir. Çünkü kadınlar voleybolunda Türk takımları inanılmaz bir tırmanış içerisinde. Geçen sezon finalistimiz vardı. Şimdi şampiyonumuz ve üçüncümüz var.

Tabii bu arada, dördü final öncesinde 6'lı play-off turunda, Vakıfbank Güneş Sigorta Türk Telekom'la eşleşme talihsizliği yaşayan Eczacıbaşı'mız da var.

"Avrupa, Avrupa duy sesimizi" diye başlayan sloganı hatırlar mısınız? İşte bu Türk takımlarının yalnızca bugüne değil, yarınlara da damgasını vuracağının kanıtı olan ayak sesleri.

Gururluyuz... Mutluyuz... Coşkuluyuz. Avrupa'nın en iyi 7 kadın takımından 3'ünün sahibiyiz ve haklı olarak mağruruz.

Darısı futbolumuzun da başına.

Yarış müthiş, fikstür enteresan

Şampiyonluğun kaderini belirleyecek yarış müthiş, fikstür de enteresan. Kalan 8 maçın 6'sında içeride ve dışarıda ortak rakiplerle oynayacak Fenerbahçe ve Trabzonspor.

İçeride Bursaspor, Gaziantepspor, İstanbul Büyükşehir Belediyespor, dışarıda ise Eskişehirspor, Bucaspor ve Karabükspor ile. Fenerbahçe'nin son iki maçı, sahasındaki Ankaragücü ile deplasmandaki Sivasspor, Trabzonspor'un ilk maçı ise Trabzon'da Konyaspor ve İstanbul'da Galatasaray ile.

Aslında fikstürün belirleyici ve en önemli etabı, Fenerbahçe'nin Galatasaray ile başlayan ve Bursaspor, Eskişehirspor, Gaziantepspor ile devam edecek olan dönemiydi. Puan kaybetme olasılığının en yüksek olduğu bu sürecin ilk maçını Fenerbahçe, Galatasaray galibiyetiyle geride bıraktı. Şimdi, üst üste oynayacağı üç zor maçı kaldı. Trabzonspor, bu sürece Konyaspor maçından sonra girecek. Şampiyonun kim olacağı da büyük olasılık bu maçlardaki sonuçlara göre şekillenecek. Fenerbahçe, bu kritik etapta Trabzonspor'a göre son Galatasaray galibiyetiyle şu an bir adım önde. Bu dört rakip karşısında kim fazla puan toplarsa, sanırım şampiyonluk ipini de o göğüsleyecek. Etaptan eşit puanla çıkılması halinde ise galiba düğümü çok büyük olasılık ikili averaj çözecek.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Umut hem rahatladı hem rahatlattı

Zeki Çol 2011.04.03

Yüzler kulübünün kapısı önünde tam 440 dakikadır doğum sancısı çekercesine stres turları atan Umut'u, nihayet Burak adeta itercesine kulüp üyesi yaptı.

Ve hem Umut'u hem takımını hem de taraftarlarını derin 'ohh' çektirerek rahatlattı. Dakika 43'tü. Colman'ın savunmanın arkasına bıraktığı topta kaleciyle karşı karşıya kalan Burak, tam da bir takım oyunculuğunun örneğini verdi. Soldan boş gelen Umut'a 'at ve rahatlayalım' dercesine boş kaleye vurma olanağı tanıdı.

Aynı Burak, üç dakika sonra Konyaspor'un sıklıkla yaptığı savunma hatalarından yararlanarak girdiği pozisyonda topu kaleye vurmak yerine, geriye çıkarsa bu defa Trabzonspor çok uzun bir aradan sonra

sahasında devreyi iki farklı önde kapayıp maçı koparmanın rahatlığını yaşayacaktı. Ama Burak, o pozisyonda golcü egoizminden kurtulamayınca Trabzonspor da diken üzerinde bir ikinci yarı yaşadı. Çünkü Konyaspor, beraberlik golünü yakalamak için bu bölümde önde oynamaya ve kurduğu baskıyla Trabzonspor savunmasını yıpratmaya başladı. Günün liderine gerçekten de zor anlar yaşattı.

İç saha maçları, bu sezon Trabzonspor açısından hep sancılı geçiyor. Dünün ikinci yarısında da öyle oldu. Oysa skor avantajı yakalanmış, rakip öne çıkıp arka alanda geniş boşluklar bırakarak, Trabzonspor istediği tarzı benimsemişti. Biraz sakın, biraz kontrollü oynanabilse ve Konyaspor savunmasının arasında oluşan boşluklara etkili paslar atılabilse oyun rahatlıkla farka gidebilecekti. Ama Trabzonspor, öylesine tutuk, öylesine etkisiz bir ikinci yarı oynadı ki... Bırakın farka gitmeyi, skoru korumanın telaşıyla ne yaptığını bilmez hale geldi. Orta alanda oyunu tutamadı, inisiyatifi rakibine verdi.

Konyaspor, ilk yarıda da katı bir savunma anlayışı içerisinde değildi. Ama o bölümde, Trabzonspor orta alanı diri ve etkiliydi. Başta Colman olmak üzere bu bölgeden ağır Konyaspor savunmasının arkasına atılan topları Burak etkili deparlarla hamle yapıyor, Umut'un da hareketli oyunuyla zorlanmadan pozisyon üretilabiliyordu. İlk 11 dakikada Umut ve Burak üç önemli pozisyonu değerlendirememiş, golden birkaç dakika önce de Alanzinho'nun vuruşu direkt dönüştü. Bu pozisyonların hepsinde de küçümsenmeyecek savunma hataları vardı.

Trabzonspor ikinci yarıda o pozisyonlara da ilk yarıdaki etkili oyuna da hasret kaldı. Yine de risk üstlenen rakip savunma karşısında iki kez gole yaklaştı. Hele 83. dakikada Umut ile Egemen kale sahası içerisindeki hava topunda birbirlerini bozunca, stres son ana dek devam etti.

Konyaspor, elinden geleni yapmaya çalıştı. Fazla üretken olamadı. İlk yarıda Robak'la iki önemli tehlike oluşturdu. İlkinde Tolga golü çıkardı. İkincisinde pozisyon autla sonuçlandı. Baskılı oynadığı ikinci yarıda Trabzonspor iyi savunma yaptığı için net pozisyon bulamadı.

Sonuçta kolay maçı zora sokmasına karşın Trabzonspor üç puanı Umut'un golüyle kazandı. Günün lideri oldu, bugün oynanacak F.Bahçe-Bursaspor maçından çıkacak sonucu beklemeye başladı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zirveyi Bursa değiştirdi

Zeki Çol 2011.04.04

Fenerbahçe'nin dünkü oyun anlayışıyla kazanması, hele de başlangıçtaki saha içi dağılımıyla Bursaspor'a üstünlük sağlaması zaten hiç kolay değildi. Bursaspor, iki kanadı da iyi kapattığı için, geçmiş maçlarda efektif kullanılan bu alanlardan Fenerbahçe hiçbir bindirmeyi gerçekleştirilemedi.

Bu Bursaspor, son dönemlerde F.Bahçe'nin adeta baş belası kesildi. Dün de pişmiş aşı su kattı Bursaspor ve geçen sezon şampiyonluğu elinden kaptığı F.Bahçe'yi bu defa da Kadıköy'de liderlik koltuğundan indirdi! On maçlık seriyi bitirdi. Rakibine 2. yarıda ilk kez puan kaybettirdi.

F.Bahçe'nin dünkü oyun anlayışıyla kazanması, hele de başlangıçtaki saha içi dağılımıyla Bursaspor'a üstünlük sağlaması zaten hiç kolay değildi. Çünkü F.Bahçe başlangıç kadrosunda hem Niang hem de Semih'e bir arada

yer vermişti. Bu, Alex'li kadroda çok önemli bir riskin üstlenilmesi demekti. Emre gibi bir savaşıdan yoksun olarak çıkılan sahada, çift santrforla oyuna girmek, belki hedefsiz, dirençsiz bir rakip karşısında değerlendirilebilecek bir seçenektir. Lakin Bursaspor gibi bir rakiple oynarken bu seçim bir yandan takım savunmasının yetersiz kalması, ilerleyen dakikalarda da hücum etkinliğinin azalma tehlikesini beraberinde getirecekti. Nitekim öyle de oldu. Orta alanda Baroni ile iki yanında yer alan Mehmet ve Özer'in üzerine çok ağır bir yük bindi. Semih, Niang, Alex üçlüsünün top rakibe geçtiğinde geri dönmeleri, oyunu tam da Bursaspor'un istediği biçime çevirdi. İki bekini öne çıkarıp oynamaya çalışarak orta alanda denge, kanatlarda etkinlik sağlamayı hedefleyen F.Bahçe, bırakın o hedeflere ulaşmayı, yediği kontralarla bu bölümde rakibe iki kez de gol fırsatı verdi. Bursaspor iki kanadı da iyi kapattığı için, geçmiş maçlarda efektif kullanılan bu alanlardan F.Bahçe hiçbir bindirmeyi gerçekleştirmedi. Bu saha içi dağılımında gol bulması, duran toplar dışında tamamen tesadüflere bağlıydı. Zaten ilk yarıda bir tek pozisyon bile üretilmedi. Aykut Kocaman, ilk yarım saat dolarken Niang'ı sola kaydırarak, orta alanın yükünü hafifletmeyi, Niang'ı da çapraz koşularla ceza alanı içerisine göndermeyi denedi. O da sonuç vermedi. Bursaspor kenar oyuncularını bu bölümde daha etkili kullanabilse, arka alanda dengesiz yakalanmaya aday F.Bahçe karşısında öne geçebileceği pozisyonları da üretebilecekti. İkinci yarıda taraftarın da itmesiyle F.Bahçe rakip üzerinde yoğun ama etkisiz bir baskıyı kurdu. İlk pozisyonunu da Yobo'nun dripling yaparak ileri çıktığı ve Niang'a attığı bir ortanın devamında 60. dakikada Alex'le buldu. Etkisizlik sonra da devam etti. Aykut Kocaman, gecikmeli olarak ilk hamleyi 70. dakikada yaptı. Semih ile Santos'u çıkarıp Dia ile Caner'i oyuna aldı. Bu değişimin ardından F.Bahçe saha içi yayılımını biraz olsun düzeltti. Biri duran toptan iki önemli pozisyon da üretti. Ancak İvankov, bu pozisyonlarda gole izin vermedi. Bursaspor, savunmaya dönük oyunda son derece iyiydi. Özellikle de iki stoperi İbrahim ile Serdar, takımın en başarılı isimleriydi. İkinci yarıda ani ataklarda final paslarını doğru kullanabilse Bursaspor, öne geçebileceği pozisyonları da elde edebilecekti. Ancak telaşlı oyun buna izin vermedi. Sonuçta son şampiyon, F.Bahçe'yi bir kez daha çelmeledi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzon bir adım önde, ama avantaj hala Fenerbahçe'de

Zeki Çol 2011.04.06

Heyecan dorukta artık. İlgi, merak, stres de öyle. Tansiyon her geçen gün biraz daha artıyor. Adaylar üzerindeki baskı biraz daha yoğunlaşıyor.

Trabzonspor mu, Fenerbahçe mi?

Kim şampiyon olacak?

Şimdilerde herkes bu sorunun yanıtını merak ediyor.

Trabzonspor, ligin ilk yarısını limitlerini zorlayarak tamamlamıştı. Fenerbahçe'ye 9 puan fark yaparak 42 puana ulaşmıştı. Ama o dönemde Fenerbahçe sorun yüklüydü ve gerçek performansının çok gerisinde kalmıştı.

İkinci yarının başlangıç haftalarında tersi oldu. Bu defa Fenerbahçe limitlerine ulaştı. Trabzonspor kendi performansının gerisinde kaldı. Nitekim ilk 6 maçında tam 9 puan bıraktı ve Fenerbahçe'ye yakalandı. Gerçek

kimliğine son 4 maçtır yaklaşılmaya başladı.

Şimdi iki takım da olması gereken formda.

Puan farkıyla liderliğe yükselmek, kuşkusuz şu an Trabzonspor'un bir adım önde olması anlamına geliyor. Ancak avantaj hâlâ Fenerbahçe'de! Çünkü Fenerbahçe, yarışın kaderini belirleyecek en zor etaptaki 4 maçın 2'sini 2 puan kaybetse de geride bıraktı.

Önceki hafta, "Yarış müthiş, fikstür enteresan" başlıklı bir yazı yazmıştım. Ve o yazıda "Kalan 8 maçın 6'sında içeride ve dışarıda ortak rakiplerle oynayacak Fenerbahçe ile Trabzonspor." demiştim. Dışarıda Galatasaray, Eskişehirspor, içeride Bursaspor, Gaziantepspor maçlarının yarışın kaderini belirleyeceğini belirtmiştim.

Fenerbahçe ilk iki maçını 4 puanla geçtiği etapta, bu hafta Eskişehirspor, bir sonraki hafta Gaziantepspor ile oynayacak.

Trabzonspor ise etaba Galatasaray deplasmanı ile pazar günü giriş yapacak. Eğer bu etapta Fenerbahçe'den fazla puan toplarsa, bilin ki çok büyük olasılıkla şampiyon Trabzonspor olacak. Daha az ya da eşit puan çıkarırsa ibre, ikili averajda da önde olan Fenerbahçe'ye dönecek.

Ortak rakipler Bucaspor ve Karabükspor ile deplasmanda, İBB ile içeride, Fenerbahçe'nin Kadıköy'deki Ankaragücü, Sivas'taki son maçı da kuşkusuz önemli. Ama şampiyonluğu bana göre olası puan kayıplarının yaşanacağı bu dörtlü etap belirleyecek.

O etabın, en kritik dönemi de bu hafta. Trabzonspor'un G.Saray, F.Bahçe'nin Eskişehirspor deplasmanları.

Eğer Trabzonspor kazanır, Fenerbahçe puan kaybederse fark iyice açılacak. Bu, iki takımın psikolojileriyle birlikte, stratejilerini de etkileyecek. Aksi olduğunda ise Fenerbahçe bitime 6 maç kala çok büyük bir hamleyi gerçekleştirecek.

Zaten o nedenle olası kırılmaların yaşanabileceği bu hafta çok kritik.

İki camia da haklı olarak bir an önce rahat nefes almak ve son düzlüğe rakibinden koparak girmek istesinde. Benim gibi bu heyecanı sonuna dek yaşamak arzusunda olanların isteği de son maçın son dakikasına kadar yarışın sürmesi. Koyunun can, kasabın et derdinde olması gibi tıpkı!

Galatasaray düşme hattında!

Evet, acı ama gerçek... Galatasaray düşme hattında! Son 10 maçından toplam 10 puanla çıkabilen Galatasaray, ligin ikinci yarısındaki takım performanslarına baktığımızda, önceki gün farklı yenildiği Antalyaspor'un averajla gerisinde ve 16. sırada. Bir çarpıcı saptama daha... "17'de 17" sloganıyla ikinci yarıya giren Beşiktaş da bir puan farkla, 13. durumda ve tehlike bölgesinin içerisinde.

Takımların performanslarındaki inişleri-çıkışları daha net gözlemeniz için, bir tablo hazırladım. O tabloda gerçekten de çarpıcı noktalar var. Mesela Gaziantepspor'un ikinci yarıda yaptığı müthiş atak ve bu atak sonrasında ilk yarıdaki puan ortalamasını 1,41'den 2,2'ye yükselterek dönemin en başarılı ikinci ekibi oluşu. İlk yarıda en az gol yiyen (12) ikinci takım olan Kayserispor'un bu süreçte en fazla gol yiyen (18) ikinci takım durumuna düşüşü. Sondan ikinci durumdaki Kasımpaşa'nın oransal olarak ilk yarıya göre puan performansını en fazla yükselten 3 takım arasında bulunuşu. Eskişehirspor ile Sivasspor'un da benzer değerlendirmede ilk beşin içerisine taşınışı.

İlk yarının en az gol yiyen (10), maç başına 0,58 gibi yüksek bir ortalama tutturan ekibi Trabzon'un bitime 7 hafta kala 11 golle o sayının üzerine çıkışı ve maç başına 1,1 ortalama ile o güçlü takım savunmasına hasret kalışı. Maç başına 1 golle ilk yarıyı kapatan Konyaspor'un, bu yarıda 0,3 gibi son derece düşük bir ortalama gerileyişi ve asıl sorununun bu oluşu.

Bu dönemin en başarılı takımı, maç başına 2,8'lik puan ortalaması yakalayarak, 0,86'lık bir performans artışı sağlayan Fenerbahçe. Lider Trabzonspor, maç başına 2,1'lik ortalama ve ilk yarı performansının 0,37 puan gerisinde. En büyük düşüşü yaşayan takım Bursaspor. İlk yarı 2,17 olan puan ortalaması, şimdilerde 1,5'e gerilemiş durumda. Bursaspor'un performans kaybı maç başına 0,67 puan. Bu kayıp Beşiktaş'ta 0,54 düzeyinde. Dönemin oransal olarak en yüksek artışını yaşayan 5 takım Fenerbahçe, Gaziantepspor, Kasımpaşa, Eskişehirspor, Sivasspor. En fazla düşüş yaşayan 5 takımı ise Kayserispor, Bursaspor, Beşiktaş, Konyaspor, Trabzonspor. Yanda o tablonun detaylarını bulabilirsiniz.

Yorum farkı

Önce Semih faul yapıyor ceza alanı içerisinde... Ardından da Serdar Aziz. Haftanın en fazla tartışılan pozisyonu bu. Fenerbahçeli oyunculara ve Fenerbahçe taraftarlarına göre pozisyon penaltı. Yerli hakem yorumcularımıza göre de penaltı. Oysa Lig TV yorumcusu Markus Merk, bunun çok net biçimde penaltı olmadığını söylüyor. Serdar Aziz'in Semih'e faul yaptığını kabul ediyor. Ama öncesinde Semih'in hareketinin faul olduğunu belirtiyor. Ve asıl önemli nüansa dikkat çekiyor: "Bunu tek bir pozisyon olarak değerlendirmek gerekir."

Bu nüans, aslında bizim hakemlik algımızla bir Batılının hakemlik algısının ayırdına varmak açısından son derece anlamlı.

Markus Merk, o pozisyon içerisindeki karşılıklı faulün oyuncuların yeri, konumu ve eylemin oluş süresini dikkate alarak birleşik hareket olduğu görünüşünü savunuyor. Bizim hakem yorumcularımız ise tersini düşünüyor. Yorumlarını beğenirsiniz, beğenmezsiniz... Söylediklerine katılırsınız, katılmazsınız. Ama o Merk, bir dönem dünya hakemliğinde zirvede yer almış ve uzun süre en iyiler arasında konumlanmış bir isim. Yani kariyeri de deneyimi de onun bu pozisyondaki görüşünün tersini iddia edenlerin rüyalarında görseler inanmayacakları ölçüde yukarıda.

Bu tabii ki Merk'in her yorumuna katılmamız anlamına gelmiyor.

Ancak kuralları iyi bilseler de bizim hakem yorumcularımızın ve tabii ki hakemlerimizin kural ile pozisyon yorumları, üst düzey Batılı meslektaşlarının galiba biraz gerisinde duruyor. Zaten biraz da o yorum farkları, Türk hakemliğinin yıllardır uluslararası arenadaki performansının güdük kalmasına yol açıyor.

Kuddusi Müftüoğlu'nun o pozisyondaki yorumuna gelince... Biraz matematikteki eksi ile eksinin çarpımının artı edişine benziyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bursaspor tepetaklak

Bursaspor puan kaybetmeye devam ediyor. Son dört maçından dört beraberlikle çıkan Yeşil-Beyazlı ekip, bu defa sahasında Antalyaspor'a yenildi ve üçüncülük iddiasını da bir ölçüde riske etti.

Maç özellikle ikinci yarıda hareketli, tempolu, çekişmeli ve heyecan yüklü geçti. Oyunun ilk yarısında üstünlük tamamen Bursaspor'un elindeydi. Antalyaspor hücumu hiç düşünmedi. Bu bölümde bir kez olsun doğru dürüst kaleye bile gidemedi. Bursaspor'un temposunu kırmaya, oyununu bozmaya, etkisini azaltmaya çalıştı. Ancak bunu başaramadı. Savunmasındaki bilindik zaafı nedeniyle küçümsenmeyecek sayıda pozisyon verdi. Bursaspor belli ki o zaaftan yararlanmak istiyor ve stoperlerin arkasına uzun toplar atarak Miller'ı pozisyona sokmayı hedefliyordu. Bunu tam üç kez başarıyla da yaptı. Ancak üçünde de Ömer çok iyi müdahalelerle Miller'a gol olanağı tanımadı. Kanatları kullanmak, Bursaspor'un devre biterken aklına geldi. Nitekim 45. dakikada Mustafa sağdan ilk etkili ortayı yaptı, Miller kale önünde topa dokunamadı. Uzatma bölümünde bu defa Volkan soldan ortaladı, Altidore mükemmel yükseldi, geldikten sonra kendisinin ve Bursaspor'un ilk golünü attı.

İkinci yarıda oyunda roller değişti. Bu defa Antalyaspor önde baskı uyguluyor, Bursaspor skor avantajını korumaya çalışıyordu. 58. dakikada Antalyaspor bir duran toptan, kaleyi bulan ilk ciddi şutunda beraberliği yakaladı. Tita'nın ortası da Uğur'un kafa vuruşu da güzeldi. Ama geçen hafta F.Bahçe karşısında mükemmel işler yapan Bursaspor savunması, Uğur'u kontrol etmeyi becerememişti. O savunmanın hataları, oyunun sonraki bölümünde artarak sürdü. Üstelik Bursaspor'un yeniden öne geçip skor avantajını yakalamasına karşın. İlk yarıdaki denemelerinde golü bulamayan Bursaspor, 64. dakikada Batalla'nın savunmanın arkasına attığı topla yine Miller'ı kaçırdı. Antalyaspor savunması yine hamlede gecikti. Miller bu defa affetmedi. Sonrasında ise üst üste Antalyaspor golleri geldi. Maçın adamı Uğur, önce Necati'ye beraberlik golünün pasını verdi, ardından takımını öne geçirdi ve skoru belirledi. Ligin ikinci yarısındaki ilk 9 maçta hep topu 9 gol atan ve ciddi bir gol kısırlığı yaşayan Antalyaspor, şimdi iki maçta 6 gole ulaşmıştı.

Kalan bölümde panik içerisindeki bir Bursaspor ile galibiyeti korumak için çok adamla kapanan Antalyaspor'un kör dövüşü vardı. Antalyaspor iyi kapandı, Bursaspor atamadı ve son şampiyon, bu sezon sahasında üçüncü yenilgisini alıp 17. puanı bıraktı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zor oyun kolay galibiyet

Zeki Çol 2011.04.10

F.Bahçe üst üste altıncı deplasman maçını da kazandı.

Ve şampiyonluk yarışındaki en zor engellerden birini beklenenden kolay aştı. Takım gibi oynadı. Aklını, inancını, yüreğini, hırsını ortaya koydu. İyi mücadele etti ve haftayı haklı bir galibiyetle kapadı.

Oyun yüksek tempoda ve Eskişehirspor'un kontrolünde başladı. İlk dakikalarda diri, istekli ve organize oynayan ev sahibi, mükemmel bir organizasyonla golü de yakaladı. F.Bahçe'nin önde yaptığı top kaybıyla Alper'in başlattığı atak Burhan'ın nefis ortası, Batuhan'ın kafayla topu filelere göndermesiyle sonlandı. Arka alanda az adamla yakalanmanın bedelini ödeyen F.Bahçe çabuk toparlandı. Ardından da çok etkili bir 20 dakika oynadı. Bu bölümde iki gol attı, iki pozisyonda da Alex'in kafa vuruşlarını lvesa çıkardı. Eskişehirspor'un stoperleri Veysel ile Oliveira'nın ilk müdahaleleri yapamamaları, o sıralar F.Bahçe'nin çok işine yaradı. Savunmanın

merkezine yapılan ataklarla birbiri benzeri iki gol ve Alex'in atamadıkları, tamamen stoper hatalarından kaynaklandı. Nitekim 23. dakikaya gelindiğinde Bülent Uygun, oyuna müdahale etmek ve Oliveira'yı çıkarıp, Nadareviç'i sahaya sürmek zorunda kaldı. Ama olan olmuş, Eskişehirspor beş dakikada yediği iki golle oyundan düşmüş ve taraftar da oyundan kopmuştu.

Takım olarak iyi oynayan Fenerbahçe, üst üste gelen gollerle Eskişehirspor direncinin kırılmasından da yararlanıp rahat bir ilk yarı çıkardı. Erkan'ın çok top kaybettiği, Sezer'in son derece pasif kaldığı bu bölümde kontrol yediği golden hemen sonra tamamen Fenerbahçe'deydi.

Bülent Uygun, ikinci yarıya Sezer-Pele değişikliğiyle başladı. Tercih doğruydı ve Eskişehirspor orta alanda hissedilir biçimde toparlandı. Ardından Erkan-Ümit değişikliği geldi. Fenerbahçe'nin skoru korumak istemesinin de katkısıyla oyunu kendi alanında kabullenmesi, Eskişehirspor'un şeklen de olsa baskı kurmasını beraberinde getirdi. Ancak Fenerbahçe kontrollü oynamakta, iyi savunma yapmakta ve rakibine pozisyon vermemekteydi. Batuhan'ın direktten dönen bir kafa şutu dışında, Eskişehirspor hücumda hiçbir üretkenliği gösteremedi.

Aykut Kocaman, 83. dakikada ilk hamleyi yaptı. Emre ile Niang'ı çıkardı. Gökay ile Semih'i oyuna aldı. Bu değişikliklerin hemen sonrasında önce Caner'in sert şutunu Ivesa çıkardı. Ardından da Semih, ustalığını, golcülüğünü, vuruş becerisini bir kez daha kanıtladı ve skoru noktaladı. Böylece F.Bahçe, kalan maçlarındaki en kritik, en zor, en riskli deplasmanını net bir skorla galip tamamladı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kazım atılınca...

Zeki Çol 2011.04.11

Oyuna ve Trabzonspor'a Kazım hareket getirdi!

74. dakikada gereksiz bir kırmızı kart gördü, sahanın uyurgezeri Trabzonspor'u canlandırdı. Rakibin on kişi kalmasıyla sayısal üstünlüğü yakalayan Bordo-Mavili ekip, maçla birlikte liderliğin de gitmek üzere olduğunu hatırladı. Biraz yüklendi ve golü attı.

Burak, Trabzonspor'un bu sezon çok şeyi. Yalnızca attığı gollerle değil, rakip savunmaların arasına yaptığı taciz koşullarıyla da takımının en tehdit edici silahı. Golün dışında, Trabzonspor'un Galatasaray kalesinde oluşturduğu neredeyse tüm pozisyonların içerisinde Burak vardı. Top kontrolünü ve son vuruşlarını biraz iyi yapabilse Burak çünkü maçı birden fazla golle çıkardı.

Tabii Jaja'yı da unutmamak gerek. Yürüse de, dursa da Trabzonspor'un final paslarındaki tartışmasız en önde gelen oyuncusu Jaja. Burak'a attırdığı gol, tam bir usta işiydi.

Evet, Trabzonspor'u galibiyete taşıyan golün hazırlayıcısı ve sahibinden söz ettik. Ama maçın adamı, Trabzonspor'u ayakta tutan asıl oyuncu bence Tolga'ydı. Öyle kritik toplar çıkardı... Öyle yerinde müdahaleler yaptı ki. Gerçekten de büyük bir alkış hak etti. Oyundan çok fazla söz etmeyeceğim. Tatsız, tuzsuz, keyifsiz ve verimsizdi. Galatasaray belli bölümlerde Trabzonspor'dan biraz daha iyi oynadı. Ve tartışmasız daha net fırsatlar yakaladı. İlk talihsizliği Tolga'yı aşamamaktı. İkincisi ise Kazım'ın kırmızı kart görmesiyle eksik kalmak.

Yoksa, yani oyun 11'e 11 oynansa Trabzonspor'un o pasif görüntüsüyle maçı kazanması neredeyse olanaksızdı. Çünkü lider, hem etkisiz, hem dağınık, hem de kötü oynamaktaydı.

Şampiyonluk yarışının son düzlüğünde, adayların ilk maçı oynayıp kazanmaları, sonra oynayan üzerinde hissedilir bir baskıyı oluşturuyor. Trabzonspor, dün biraz da Fenerbahçe'nin Eskişehirspor deplasmanında kazanmasının oluşturduğu stresi yaşadı. Ancak zor da olsa kazandı. F.Bahçe deplasmanındaki yenilginin ardından, dış sahada 5'te 5 yapmayı başardı. Daha önemlisi G.Saray, Bursaspor, Eskişehirspor ve G.Antepspor maçlarından oluşan dördü etaba 3 puanla başlangıç yaptı. Bu sezon üç büyüklerle oynadığı altı maçtan beş galibiyetle ayrılıp 15 puana ulaştı. Galatasaray ise dün de 15. yenilgisini aldı. Ve adını tarihe yazdırdı!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Güneşin oğlu

Zeki Çol 2011.04.13

Unutulmayacak bir sahneydi o.

Futbolun sanıldığı gibi kazanmak-kaybetmek hattında gidip gelmediğini, rekabetin, mücadelenin, heyecanın, emeğin, stresin, hüznün, coşkunun, umudun, umutsuzluğun ve bir dolu saha içi duygusunun yanı sıra yaşama dair çok anlamlı mesajları da içerdiğinin resmedilmesi.

Damarları patlarcasına şişmiş hırslı bir suratın ağzından, hançereyi yırtarcasına çıkan "Anneee" sesi ve kameranın tam önünde iki elin birleşimiyle yapılan kalp işareti, evlâttan anneye giden en güzel hediye. O seste ve o işarette sınırsız bir sevgi, tarifsiz bir saygı, doyumsuz bir şükran vardı. Bir hafta öncesinde kafasına yediği iki darbeye sakatlanan, buna karşın o maçı bırakmayan, kırık burnu, yarık kafası, ufak çaptaki kafa travmasına aldırmadan bu kritik karşılaşmaya çıkan ve skoru belirleyen altın vuruşu yapan gencin, golünü armağan ettiği annesine, "Üzülme bak sapasağlamım" göndermesi de tabii ki.

Aynı anda hem takımını galibiyete ve zirveye taşıyan kahraman, hem de evlât sahibi çoğu kadının gözlerini nemlendiren ana kuzusuydu o sahnede Burak. Gol vuruşu kuşkusuz çok güzeldi ama formasını çıkarmak amatörlüğüne rağmen, gol sevincini, annesiyle paylaşım tarzı harikaydı.

Burak'ı bu sezon sanırım sizler de ilgiyle, takdirle izliyorsunuzdur. Tıpkı benim yaptığım gibi, bazı anlarda, yani şu gereksiz kendini yere atmalarda ve bir sporcuya yakışmayan hakem aldatmalarına kalkmalarda, eminim kızıyorsunuzdur da. "Bu kadarı kadı kızında da olur", deyip geçemeyeceğim. Yeri gelmişken o kusurun artık Burak'ın üzerinde hiç de şık durmadığını belirteceğim. Ve sonra da çok daha farklı bir konuya değineceğim. Aslında çoğunuzun iyi bildiği bir konuya.

Burak, 5 sezon önce lige geldi. Antalyaspor'dan Beşiktaş'a transfer olarak. O sırada Beşiktaş'ın başında Jean Tigana vardı. 23'ü ilk on birde, Tigana, Burak'ı tam 30 lig maçında oynattı. Burak henüz 20 yaşında ve akıllı bir karış havada dolaşmaktaydı. 5 gol atmıştı, iyi kumaştı. Kendini geliştirmesi gerekirken, yaşamın renklerine daldı. Ertesi sezon Beşiktaş'ta ancak 5'i ilk on bir, 9 maç oynadı. 1 golde kaldı. Verimsizdi, devre arası Manisaspor'a yollandı. Hırs yaptı, çalıştı, ikinci yarıdaki 16 maçta 9 gol attı.

Bu çıkışın ardından Fenerbahçe, Burak'ı kadrosuna kattı. Aragones dönemi. Bir röportajında o dönemi kendisi anlattı:

"Fenerbahçe'de kesinlikle oynayacağımı düşünmüştüm. Bazı şeylerden ders çıkarmış ve belki de birilerine kendisini kanıtlamaya çalışan bir Burak'a dönüşmüştüm. En büyük şanssızlığım Aragones'le çalışmak oldu. Aragones hem beni, hem Fenerbahçe'yi, hem de kendisini bitirdi. Ağzımla kuş tutsam oynatmıyordu. Kendisiyle konuşmak istedim, bunu bile kabul etmiyordu."

Aragones döneminde Burak, 1'i ilk on birde 6 kez Fenerbahçe formasını giydi. Hepsini 177 dakika. Ertesi sezon Eskişehirspor'a kiralık gönderildi. Yeniden ilk on birde oynamaya başladı, biraz olsun toparlandı. Devre arasında şansı yeniden açıldı! F.Bahçe, Trabzonspor'dan Gökhan Ünal'ı alacaktı. Para dışında, Burak'ı da istedi Trabzonspor. Tam da Şenol Güneş'in Seul'den döndüğü dönemdi. 8'i ilk on bir, 11 maça çıktı, 3 gol attı ve ertesi sezon da takımda kaldı.

4 sezonda, 3'ü büyükler olmak üzere 5 takım... Adı gezgine çıkmış, futbolun olmadan ölenler mezarlığındaki yeri çoktan hazırlanmıştı!

Ancak öbür tarafta, Şenol Güneş de onu yeniden futbola döndürmenin hazırlıklarını yapmaktaydı. Kâh nasihat ederek, kâh tepki vererek, ama hep öğreterek. Bazen bir teknik adam edasında, bazen bir baba havasında. Sonuçta ikisi de başardı. Burak bir patladı, pir patladı. Futbol, geç parlayan kuzey yıldızını kazandı!

Güneş'in oğlu, pırıltılar saçarak şimdilerde kariyerinin zirvelerine koşuyor.

Doğru zamanda, doğru yerde, ama hepsinden önemlisi doğru teknik adamın yönetmesi, yönlendirmesinin katkılarını yaşayarak. Ve bu ülkede, nice Burak'ların, yanlış seçimlerle gittikleri yanlış adreslerde, yanlış teknik adamların ellerinde nasıl da kayboldukları gerçeğini hatırlatarak!

Şampiyonlar Ligi'nde de lider Trabzonspor!

Ligde lider Trabzonspor... Peki ya Şampiyonlar Ligi'nde? Açık ara Trabzon. Biliyorsunuz, geçen sezon bitiminde Bursaspor'un da katılımıyla Süper Lig'in şampiyon sayısı 5'e çıkmıştı. O 5 şampiyon arasında şu ana dek 17 maç oynandı, 37 gol atıldı. G.Saray henüz galibiyetle tanışamadı. 7 maçta 1 puanda kaldı. Trabzonspor 7 maçın 6'sını kazandı. Tek yenilgiyi F.Bahçe'den aldı. Beşiktaş ile G.Saray'ı 2'şer kez yenmeyi başardı. F.Bahçe, G.Saray ile Beşiktaş'ı deplasmanda, Trabzonspor'u Kadıköy'de yendi. Bursaspor karşısında iki maçtan da beraberlikle ayrıldı. Bir tek Trabzonspor'a yenildi. Bu kategorideki 8 maçını, 13 puanla tamamladı. Son şampiyon, iki galibiyetine de G.Saray maçlarında ulaştı. Trabzon'a sahasında, Beşiktaş'a da deplasmanda kaybetti. Trabzon'la bu hafta oynayacak, geriye bir de iç sahadaki Beşiktaş maçı kaldı. Beşiktaş 6 maçtan 7 puanla ayrıldı. Bursaspor ile birlikte sahasında G.Saray'a karşı kazandı. Bu 2 rakibiyle oynanacak deplasman maçları dışında etabı tamamladı. Tıpkı ligde olduğu gibi, bu kategoride de başarıyı yakalayamadı. Yani takımların lige yansıtıkları performans, üç aşağı-beş yukarı Şampiyonlar Ligi'nde de aynıydı!

Bursaspor'da teknik ekip formsuz

Bursaspor'un gerileme devrini yaşadığını haftalar önce yazdım, söyledim. Görünen köy kılavuz istemiyordu ve Bursaspor futbol oynamıyor, geçen sezonki coşkusunun, inancının, hırsının, takım ruhunun çeyreğini bile oyuna yansıtıyor, sadece vaziyeti idare ediyordu.

Şimdi uzun uzadıya o çöküşünün nedenini, niçinini yazıp, vaktinizi almayacağım. Bu satırların okurları o konudaki saptamalarımı zaten anımsayacaktır. Yazmak istediğim, çok önemseydiğim için sizlerle paylaşmak

gereğini hissettiğim konu, çok daha başka. Antalyaspor maçı oynanıyor. Durum 1-0. Bursaspor, oyunu o sıralar ağırlıklı olarak kendi alanında kabulleniyor. Çünkü ilk yarıda kaleyi uzaktan seyreden Antalyaspor, bu defa beraberlik için yükleniyor. Bursaspor'un orta alanında sıkıntı var. Bu bölgede top da tutulamıyor, rakibin baskısı da kırılmıyor. Kulübe, doğru bir tercihte bulunup Svensson'un yerine Bekir Ozan'ı oyuna almaya karar veriyor. Ama gelin görün ki o sırada Antalyaspor'un beraberlik golü geliyor. Bekir Ozan kenarda hazırlanıyor ve tabii ki değişiklik bekleniyor. Ancak hâlâ oyuna müdahale yok. Derken Miller golü atıyor, Bursaspor yeniden öne geçiyor. Bekir Ozan hazır. Kulübeden son kararı bekliyor. Ceza sahasının sol çaprazına bir pas, bir iska ve Necati skoru 2-2'ye getiriyor.

Iskayı yapan kim? Svensson. Yani dakikalar öncesinde Bekir ile değiştirilmesi düşünülen oyuncu! Nihayet bu golden de tam 3 dakika sonra, 70. dakikada Bekir oyuna giriyor. Kararın verilmesi ile uygulanması arasında geçen süre 10 dakikanın üzerinde!

Bu neyin göstergesi? Kararsızlığın... Kafa karışıklığının. Bursaspor bu sorunu uzun zamandır yaşıyor. Kadro geçen sezondan daha geniş... Daha güçlü... Lâkin Bursaspor geçen sezon performansının yanına, yöresine yaklaşıyor.

Çünkü teknik kadro formsuz. Geçen sezonun tam aksine... Bu sezon, üstelik de tartışmasız çok daha iyi bir kadroyu yönetme avantajını yakalamasına karşın formsuz. O kararsızlık, o kafa karışıklığı da zaten bu formsuzluğun yansıması. At sahibine göre kişniyor Bursaspor'da, uzun lâfın kısası.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dos Santos'tan altın vuruş

Zeki Çol 2011.04.17

F.Bahçe, dün kelimenin tam anlamıyla öldü öldü dirildi. Puan kaybetmeye, şampiyonluk iddiasını riske atmaya çok yaklaştığı maçı, son anda çevirdi.

Uzatma bölümünde Santos'un altın vuruşuyla 'ohh' çekti ve zirvedeki nefes kesen yarışta bir adım öne geçti.

Maç tabii ki çekişmeye sahne olacaktı. Çünkü ikinci yarının performansı en yüksek takımı karşı karşıya gelmekteydi. Artı, Fenerbahçe için şampiyonluk, Gaziantepspor için lig üçüncülüğü vazgeçilmez hedefti. Ama oyun öyle bir başladı ki... Çekişmeye önce gerginlik, sonra da aşırı sertlik eklendi. Kasti fauller tansiyonu yükseltti. Hakem ilk yarıda 6'sı Gaziantepspor'a 8 sarı kart gösterdi. İki stoperiyle, iki ön libero ile ilk 45 dakikada ihtar alan Gaziantep, kritik mevkielede çok önemli bir handikapı üstlendi. Nitekim 83. dakikada Murat bir sarı kart daha gördü ve Gaziantep kalan bölümü eksik oynadı. Onca sertliğe, faul sayısının fazlalığı nedeniyle oyunun sıklıkla durmasına, kötü niyetli oyuncuların ve tartışmalı pozisyonların çokluğuna karşın zaman zaman zevkli, hareketli, baştan sona da heyecan yüklü bir mücadele izlendi. Orta alandaki dirençli futboluyla Fenerbahçe'yi durdurmaya çalışan Gaziantep, benzer görüntüyü arka alanda da sergiledi. Dany sakatlanıp çıkana dek takımının en iyisiydi.

Fenerbahçe ilk yarıda oyunu karşı alana yıkmak istedi. Gaziantepspor, bu bölümü savunma ağırlıklı oynadı. Rakibin temposunu, baskısını kırmak için mücadele etti. Sürekli alan daralttı. Buna karşın F.Bahçe üç önemli gol girişiminde bulundu. İlkinde Niang'ın vuruşunu kaleci önledi. İkincisinde Gökhan'ın şutu direktten geri geldi.

Diğerinde Semih, son derece elverişli pozisyonda olmasına rağmen topu avuta gönderdi. Oyun, Gaziantepspor'un hücumu düşünmeye başlamasıyla ikinci yarıda iyice hareketlendi. Bu defa Gaziantepspor, etkili kontrataklarla Fenerbahçe kalesinde tehlike oluşturmaya yöneldi. Bir an önce gol atmak için takım savunmasını riske atan F.Bahçe, rakibe önemli sayıda pozisyon verdi. Olcan'ın direktten dönen şutu dışında, G.Antepsporlu hücum oyuncularını bu pozisyonları değerlendiremedi. Ancak savunmadaki riskli oyununa karşın F.Bahçe de karşı kalede etkili olmaya devam etti. İlk yarıdakinden daha fazla pozisyon buldu. Ama gol için uzatma bölümüne dek bekledi. Dany'nin sakatlanıp çıkmasıyla savunmasında sorun yaşamaya başlayan, Murat'ın kırmızı kart görmesiyle de eksik kalan Gaziantepspor, 90+4'te golü yedi. Stoch'un direktten dönen vuruşunu boş durumdaki Santos, rahat bir plaseyle filelere gönderdi. Böylece Fenerbahçe, sahasında en fazla zorlandığı, bu çok önemli ve çok kritik karşılaşmayı üç puanla bitirdi. Maç fazlasıyla liderliğe yükseldi. Ligin ilk yarısında tam 7 puan kaybettiği Galatasaray, Bursaspor, Eskişehirspor ve Gaziantepspor maçlarından oluşan dörtlü seriyi bu seferinde 10 puanla aşarak, şampiyonluk yarışında çok büyük bir hamleyi gerçekleştirdi. Ve şimdi yarışta daha kolay rakiplerle oynayacağı son düzlüğe geldi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galatasaray'ı Arda sırtladı

Zeki Çol 2011.04.19

Bir fanteziyle başlayalım... Mesela oyunu bir an için unutalım. Sadece gollerin klibini yapalım. Ve bunu, bu ligi hiç tanımayan bir futbol adamına izletelim. Güler, "Bu takımların savunması nerede der?"

5 golün 4'ü duran toptan. Bunların 3'ü adam paylaşımını gereğince yapamamaktan. Diğer, amatörce ofsayt bozmaktan. Öteki de bir yol kazasından! Yani atılan şuta uzatılan kafayla topun yön değiştirip filelerle buluşmasından.

Yalnızca bu goller de değil... Hele ikinci yarıda iki takımın da bolca girdikleri gol pozisyonlarında... Karşılıklı savunma hataları, küçümsenmeyecek boyutta.

Futbolumuzun geleneksel derdi, duran top gollerini bu sezon en fazla yaşandığı maçlardan biri oldu. Hataların yoğunluğu, özellikle kale önlerinde sıklıkla pozisyonların yaşandığı hareketli bir oyunu beraberinde getirdi.

Galatasaray, ilk yarıyı iyi oynadı. Arda'nın iki golüyle 17. dakikaya girildiğinde iki gollü üstünlüğü yakaladı. Özellikle ikinci gol, tam da Arda'nın klasına, kalitesine, becerisine yakışan bir zerafetteydi. Golleri attıktan sonra keyfi yerine gelen Arda, bu bölümde izleyicilere de keyifli anlar yaşattı. Uzun bir aradan sonra ligde ilk kez böylesine etkili ve verimli oynadı. Arda özlemini, kısmen de olsa gidermemizi sağladı. Galatasaray ise bu yarıda yalnızca hücumda değil, savunmasında da doğru işler yaptı.

Hikmet Karaman, 25. dakikada ilk değişikliğe gitti. Sol kanatta aksayan Eren'i çıkarttı, Yiğit Gökoğlan'ı oyuna aldı. 34'te Maciej Iwanski sakatlanınca Bekir'le ikinci değişiklik hakkını kullandı. Taktik hamlelerle takımı biraz olsun toparladı.

İkinci yarıda sahada hücumda daha etkili gözüken bir Manisaspor vardı. 51'de Isaac'in direktten dışarı giden şutunda ev sahibi ekip, ilk büyük tehlike sinyalini yolladı. 59'da da duran toptan Dixon'la skoru 2-1 yaptı. Ancak bir dakika sonra Galatasaray bir şans golüyle farklı yeniden 2'ye çıkardı. Sonrasında, 66. dakikada

Karaman'ın son hamlesi geldi. Stoper Kalabane çıktı, Kahe oyuna girdi. Aslında önde iki uzun santraforu kullanmak için yapılan bu değişiklik, bir stoperin oyundan alınmasıyla risk de içermekteydi. Ama Kahe daha ilk buluştuğu topta golü attı, hamle tuttu. Sonrasında iki takımın da karşılıklı pozisyonları geldi. Ancak skor değişmedi. Savunma hatalarının seyir keyfi kattığı oyundan Galatasaray haftalar sonra galibiyetle buluşarak ayrıldı ve rahat bir nefes aldı!.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İkisi de şampiyonluğu hak ediyor

Zeki Çol 2011.04.20

Nefes kesici bir finiş bu.

Trabzonspor önde, Fenerbahçe ensesinde, var güçleriyle ipi göğüslemek için koşuyorlar. İkisi de inançlı... İkisi de kararlı... İkisi de hak ederek, şampiyonluğa adını yazdırmak istiyor.

Kim nerede hata yapacak? Kim hangi maçta takılacak? Tansiyonun giderek yükseldiği, gerilimin her geçen hafta biraz daha arttığı, heyecanın zirve yaptığı son 5 maç öncesinde artık bu merak ediliyor.

Trabzonspor 2 puan önde ve bir adım ileride. Ama Fenerbahçe zorluk derecesi yüksek maçlarını tamamlamış olmanın rahatlığı içerisinde.

Ligin ilk yarısında iki önemli kırılma dönemi yaşamıştı Fenerbahçe. 2. ve 6. haftalar arasındaki 5 maçında 2 yenilgi, 1 beraberlik almış ve tam 8 puan bırakmıştı. 9. ve 12. haftalar arasındaki 4 maçtan ise 1 yenilgi, 2 beraberlikle ayrılmış, 7 puanlık bir kayıpla da o dönemde karşılaşmıştı.

Trabzonspor'da ilk kırılma dönemi 3 ile 6. haftalar arasına rastlamıştı. 2 beraberlik, 1 yenilgi ve 7 puanlık kayba karşın Bordo-Mavili ekip, hemen hemen birbiriyle örtüşen ilk kırılma dönemlerini Fenerbahçe'nin 1 puan önünde tamamlamıştı. Sarı-Lacivertli ekibin Galatasaray, Bursaspor, Eskişehirspor ve Gaziantepspor maçlarına rastlayan ikinci kırılma döneminde ise aynı rakipler karşısında 10 puan toplayarak, farkı açmıştı.

İkinci yarı başladığında Trabzonspor'un ikinci kırılma dönemi geldi. İlk 3 maçta kaybedilen 7 puanla lider sendeledi. Zaten Fenerbahçe de o dönemde 9 puanlık farkı 2'ye indirdi ve Trabzonspor ile Bursaspor arasında geçmesi beklenen yarışa apayrı bir boyut getirdi.

Son dönemlerde ısrarla şampiyonluk yarışının kaderinin büyük olasılıkla Galatasaray, Bursaspor, Eskişehirspor ve Gaziantepspor'dan oluşan dörtlü seride belirleneceğini yazıyorum. Fenerbahçe, ilk yarıda 5 puanla geçtiği ve Trabzonspor'dan fark yediği o dönemi, bu defa 10 puanla aştı. Galatasaray ile Bursaspor maçlarını kazanan Trabzonspor'un ise bu seriyi tamamlaması için geride Eskişehirspor ve Gaziantepspor maçları kaldı. Bu iki maçtan da galip ayrılması halinde, Trabzonspor çok ama çok büyük bir avantajı elde edecek ve bir sürpriz olmazsa şampiyonluk ipini göğüsleyecek. Bir beraberlik alması halinde ise, şans ikili averajda iyi olan Fenerbahçe'nin yüzüne gülecek.

Bu süreç, yani önümüzdeki iki haftalık dönem işte bu nedenle çok önemli.

Trabzonspor, son maçlarında hiç de iyi oynamıyor. Daha doğrusu ligin ikinci yarısında, ilk yarı performansını mumla aratıyor. Hücum zenginlik katan o üretken orta saha, bu dönemde vasatı pek aşamıyor. İlk yarıda Fenerbahçe ile birlikte Trabzonspor ligin en fazla gol atan (40) ve en az gol yiyen (10) takımıydı. Oysa bu dönem hem gol atmakta ciddi zorluk çekiyor hem de takım savunmasının aksaması nedeniyle daha fazla sayıda gol yiyor. 12 maçta 17 gol atıp 11 gol yemek, bunun somut kanıtı. Bir kıyaslamayla bu görüşü destekleyeyim. İlk yarıda 2,35 olan maç başına gol ortalaması, ikinci yarıda 1,41'e gerilemiş durumda. 0,58 olan yenilen gol ortalaması ise bu defa 0,91.

Bir başka örneği de skordardan vereyim. İlk yarıda 1-0, 2-1, 3-2'lik skordardan oluşan üç tek farklı galibiyeti var Trabzonspor'un. Diğer galibiyetlerinin biri 3-0, üçü 3-1, biri 6-1, biri de 7-0. Oysa ikinci yarıdaki sekiz galibiyet de tek farklı ve bıçak sırtı skorlarla. Dördü 1-0, üçü 2-1, biri de 3-2. Son örnek golcü sayılarından. İlk yarıda ikisi rakip takımların kendi kalesine gol attıkları 14 farklı golcü adı var Trabzonspor'un sonuçlarında. Bu yarıda ise yarısı kadar!

F.Bahçe'nin ise bu anlamda sıkıntısı yok. Aksine takım savunmasını inanılmaz ölçüde güçlendirmesinin de avantajını yaşıyor. İlk yarıda 40 gol atmıştı. Şimdi 12 maçta 26 golün sahibi. Gol ortalamasında 2,35'ten 2,16'ya ufak bir gerileme var. Ancak yediği gol sayısı, ilk yarı ortalamasının çok çok gerisinde. İlk yarıda 1,23'tü, şimdi 0,58'de. Üstelik oyun kalitesine baktığımızda da F.Bahçe, Trabzon'un daha önünde. Ama asıl farklılık, Gaziantep yenilgisiyle sonlanan ikinci kırılma dönemi sonrasına yansıyan yükselişte. 17 maç, 15 galibiyet, 1 beraberlik, 1 yenilgi ve tam 46 puan. F.Bahçe tarihinin de en iyi çıkış süreçlerinden biri bu.

Trabzonspor'un ikinci kırılma döneminin sonlandığı iç sahadaki Antalyaspor beraberliğinden sonra yakaladığı seriyi de küçümsememek gerek. 9 maçta 8 galibiyet, 1 beraberlik ve 25 puan.

Bundan sonraki süreçte iki takımın da kırılma dönemi yaşama olasılığı yok denecek kadar az. Çünkü artık ikisi de hedefe kilitlenmiş durumda ve ikisi de formda. Ama Fenerbahçe, kabul etmek lâzım, daha formda. Baskı, ikisinin üzerinde de var. Ama açıkça görülüyor, Trabzonspor'un üzerinde daha fazla var. Kolay değil, 26 sezon sonra gelmesi olası bir şampiyonluk rüyalarını süslüyor Trabzonspor'un.

Kalan 5 maçta ne mi olur?

Kim daha sakin, kim daha kontrollü, kim daha sabırlı davranmayı becerebilirse o şampiyon olur. İki takım da kalan maçlarını kazanabilecek güçte. Önemli olan, o gücü doğru stratejilerle ve en verimli biçimde sahaya yansıtabilmek.

Aslına bakarsanız, ikisi de şampiyonluğu hak ediyor. Ama ne yazık ki bu yarış, bir şampiyona vize veriyor. Sezon bittiğinde birini ligin, diğerini gönüllerin şampiyonu olarak alkışlayacağımız bu rekabet, doğrusunu isterseniz tadından yenmiyor.

Kadere bak

Ligin altı şekillendi. Matematiksel olarak umutları devam etse de Bucaspor, Konyaspor ve Kasımpaşa'nın futbol mantığı doğrultusunda kurtulma şansları yok.

15. sıradaki Sivasspor, ikili averajda da daha iyi olduğu Bucaspor'un 6, Konyaspor ile Kasımpaşa'nın 11 puan önünde. Bitime 5 hafta kala bu üç takımın da Sivasspor'u yakalayıp geçmeleri, çok ama çok uzak bir olasılık.

Bu sezonun ilginç yanı, düşen iki takımın ortak noktası! Kasımpaşa'nın ilk yarı boyunca, Konyaspor'un da son 8 maçıdır başında Yılmaz Vural'ın bulunması.

Vural, bu ligin en kıdemli, en fazla takım çalıştıran teknik adamı. Geçen sezon oynattığı futbol ve aldığı sonuçlarla Kasımpaşa'yı ilgi odağı yapmış, hak ettiği biçimde futbol kamuoyunda büyük takdir toplamıştı.

Oysa bu sezon, iki takımın da ortak kader yaşamasında rol oynadı. Kasımpaşa'nın başında 17 maçta 1 galibiyet, 5 beraberlik, 11 yenilgi alarak ilk yarıyı 8 puanla tamamladı. İkinci yarının 5. maçında Konyaspor'da göreve başladı. O sıralar 15 puanı olan Konyaspor'da, savunmayı hissedilir biçimde toparlamasına karşın, 8 maçtan 1 galibiyet, 3 beraberlik, 4 yenilgiyle ayrıldı.

Kötü bir sezonu yaşadı. Takımları, onunla birlikte çıktıkları 25 maçın yalnızca 2'sini kazandı. Diğerlerini 8 beraberlik, 15 yenilgiyle tamamladı. 14 puanda kalındı. Atılan 18 gole karşılık, yenilen gol sayısı 42'ye ulaştı.

Vural, geçmişte de küme düşme acısını defalarca yaşamış, hatta 1990-91 sezonunda belli dönemlerde görev yaptığı iki takım, Karşıyaka ile Adanaspor ligde kalamamıştı.

Ama en çarpıcı tabloyla bu sezon karşılaştı. İlk kez bu denli düşük bir performans yaşadı.

Kader işte! Ne kadar deneyimli olursanız olun, işler ters gitmeye başladı mı, düşüşün isteseniz de önüne geçilmiyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zirvenin kontrolü artık F.Bahçe'de

Zeki Çol 2011.04.25

Unutulmaz bir geceydi. Maç gitti gitti geldi. Ecel terlerinin sırlıslıkla ettiği F.Bahçe, öldü öldü dirildi. Önce vurgunu yedi.

Kaptanının hayat öpücükleriyle yaşam emareleri verdi. Aylardır ortalıkta gözükmeyen Güiza'nın vuruşuyla zirveye yükseldi. Müthiş bir geri dönüşle skoru 1-3'ten 5-3'e getirdi. Ve şampiyonluk yarışında şimdi kontrolü ele geçirdi.

Beklentilerin tersine F.Bahçe'nin neredeyse pozisyon üretemediği bir ilk yarı oynandı. Baskılı olan taraf F.Bahçe'ydi. Ama etkili olan taraf Bucaspor. Taktik anlamda doğru, akıllı ve yararlı bir yerleşim planını sahaya yansıtan Bucaspor, oyunu sürekli kendi alanında kabul etti. Savunmasını kalabalık tuttu. Ani ataklarla çıkıp, rakip savunmanın arkasına atılan toplarla tehlike oluşturdu. F.Bahçe nasıl olsa kazanırım havasına girip, hele de savunmasında konsantrasyon kaybı yaşamaya başlayınca, ilk golü yedi. İkinci direktte boş durumda unutulmuş Musa adeta fotoğraf çektirir rahatlıkta vurdu ve skoru 1-0 yaptı. İki dakika sonra Emre'nin sağ çaprazdan attığı mükemmel golle F.Bahçe skora denge getirdi. Ama oyun tarzını yine değiştirmede. Yine karşı alanda oynuyor, yine etki sağlamıyor ve Bucaspor'un ani çıkışlarına da engel olamıyordu. 31. dakikada Musa net bir fırsattan yararlanamadı. 36. dakikada az ama etkili çıkışlarından birinde Abdülkadir golü attı.

Bu tarz ikinci yarının başlarına da yansıdı. F.Bahçe yine bastırırken, Bucaspor bir ani atakta yine Abdülkadir'le üçüncü golü yakaladı. Bu sezon çıktığı 11 maçta hep topu bir gol bulan Abdülkadir, şimdi F.Bahçe savunmasını adeta hallaç pamuğu gibi atmış ve bu önemli maçta ikinci golüne ulaşmıştı. Skor ise öyle bir hale gelmişti ki, sadece F.Bahçe değil, Bucaspor da bu skor karşısında şaşkınlı!

56. dakikada oluşan bir penaltıyla o şaşkınlık, F.Bahçe'de umut kapısının aralanmasına dönüştü. Alex'in penaltı golünü atmasının ardından da Bucaspor cephesinde telaşa. Nitekim birkaç dakika sonra kaptan, F.Bahçe'nin bulduğu ilk net gol pozisyonunda nefis bir kafa şutuyla takımını beraberliğe taşıdı. Bu, Alex'in F.Bahçe'yi kaçınıcı ipten alışıydı? Artık skoru dengeleyen F.Bahçe en azından yenilgi baskısından kurtulmuş, hissedilir biçimde rahatlamıştı. Aykut Kocaman, 70. dakikada Cristian'ı çıkardı Güiza'yı oyuna aldı. Futbolun garip cilves mi, Güiza'nın kısmeti mi, yoksa F.Bahçe'nin şansı mı dersiniz? Adına ne dersiniz deyin, aylar boyu tedavi olan, bırakın golü sahada olmayı unutan o Güiza, ilk buluştuğu topta kalecinin de büyük hatasından yararlanıp golü attı. O gol, skoru 4-3 yapmanın ötesinde, F.Bahçe'yi liderliğe, belki de sezon bitiminde şampiyonluğa taşıyacak gol oldu. Tüm sezon boyu yatan ve eleştiriler oklarının hedefinde tutulan Güiza'nın takıma katkısı da bu gol oldu!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu yarış nefes kesiyor

Zeki Çol 2011.05.02

Fenerbahçe, dün takım olarak iyi bir performans sergiledi. Saha içi yardımlaşması üst düzeydeydi. Şimdi yarışın son üç haftasına girildi. Fenerbahçe, son düzlükte depara kalkmış şampiyonluğa koşuyor. Trabzonspor peşini bırakmıyor. Ve nefes kesen bu mücadele, çok şeyin şekillendiği lige gerçekten de büyük keyif katıyor.

Bazen maçın bitimini beklemenize gerek kalmaz, sonucu görmeniz için. 10-15 dakikalık kısa bir süre bile yeter. Çünkü orada niyeti görürsünüz. İsteği, gayreti, coşkuyu görürsünüz. Hele rakip de yediği baskıyı kırmakta zorlanıyorsa... "Tamam" dersiniz, bu takım bu maçı kazanacak. Kestiremediğiniz, sadece skor olur.

F.Bahçe öylesi maçlardan birini oynadı dün. Sahadaki duruşundan, oyuna asılışından, başlangıç temposundan, henüz 2. dakikada skor avantajını yakalamasına karşın daha fazlası için ortaya koyduğu hırsından rahat bir galibiyet alacağını hemen belli etti.

Belediyespor başlangıçta hiç direnemedi. Stoch'un soldan içe kat ederek yakın direğe yaptığı vuruşta golü yedi. Ardından savunmasında önemli açıklar verdi. Kanatlardan etkili gelen F.Bahçe'nin rahatlıkla girdiği pozisyonlar karşısında çözüm üretmedi. Orta alanı kontrol edemedi. Alex'in üç, Semih'in bir gol girişi sonrasında devre biterken ikinci golü de yedi. Şayet kaleci Oğuzhan yerinde müdahaleler yapmasa ilk yarı çok daha açık bir farkla bitecekti.

Oyunun ikinci bölümünde F.Bahçe, temposunu düşürdü. Daha kontrollü oynamaya yöneldi. Ancak rakip kale önünde yine önemli pozisyonlar üretti. Semih, Alex ve Gökhan'la girilen bu pozisyonlarda üçüncü golü atmaya beceremedi.

Belediyespor bu bölümde kısmen de olsa oyunu dengeledi. Dış şutlarda etkili olmak istedi. Ama o da skoru değiştiremedi. Ligin ikinci yarısında müthiş bir çıkış yakalayan F.Bahçe, 14. maçında 40. puanını Belediye spor karşısında elde etti.

F.Bahçe dün takım olarak iyi bir performans sergiledi. Saha içi yardımlaşması üst düzeydeydi. Sağda Gökhan, solda Santos, çoğu kere olduğu gibi hücum organizasyonunun bu defa da önde gelen isimleriydi. Alex yine etkiliydi. Rakip savunmanın zaafalarını iyi değerlendirdi. Çok sayıda pozisyona girdi. Emre her zamanki çalışkanlığını bu oyunda da sergiledi. Belli bölümlerde Stoch, takımın öne taşınmasına yaptığı katkılarla maçın

belirleyici oyuncularını arasına girdi. Savunmaya dönük oyunda zaman zaman aksaklıklar yaşandı. Belediyespor'a dışarıdan çok sayıda şut atmasına karşı önlem üretilmedi. Ama oyunun genelinde iyi oynayan, hak eden F.Bahçe idi.

Şimdi yarışın son üç haftasına girildi. Fenerbahçe son düzlükte depara kalkmış, şampiyonluğa koşuyor. Trabzonspor peşini bırakmıyor. Ve nefes kesen bu mücadele, çok şeyin şekillendiği lige gerçekten de büyük keyif katıyor.

Barça, Gökhan ve Santos'u takibe aldı

Fenerbahçe'de son haftalarda takım olarak yaşanan çıkış, oyunculara da yansdı. Andre Santos ve Gökhan Gönül'ün yükselen form durumu Avrupa devlerinin de dikkatini çekmiş durumda. Dünkü maçta ise Barcelona'nın futbol izleme komitesinden Luis Gonzales tribüneydi. Katalan ismin, bir süredir takip ettikleri ve transfer listesine aldığı Gökhan Gönül ve Andre Santos'u yerinde izlemek için İstanbul'a geldiği öğrenildi. Gonzales'in, iki oyuncu için bol bol not tuttuğu görüldü.

Kanarya, Belediye sendromunu yendi

Fenerbahçe, lig tarihi boyunca 67 farklı takımla maç yaparken dün geceye kadar galibiyet üstünlüğü kuramadığı tek rakibi İstanbul Büyükşehir Belediyespor şanssızlığını da kırdı. Daha önce Belediyespor'a karşı 7 maçta 3 kez kazanan ve 3 kez kaybeden, 1 maçı berabere bitiren Sarı-Lacivertliler, dünkü galibiyetle rakibine 4-3 üstünlük sağladı. Sarı Kanarya, en çok farkı Ankaragücü karşısında yakaladı. F.Bahçe, 95 maçta A.Gücü karşısında galibiyet sayılarında 51 fark yaptı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kemikleri sızlayan baba!

Zeki Çol 2011.05.04

Bir on bir yazacağım size... Kalede Rüştü olacak. Savunmanın sağında Ekrem, solunda İbrahim Üzülmüş... Ortasında da Ernst ile İbrahim Toraman. Orta saha üçlü oynayacak... Göbekte Delgado ile İsmail... Önlerinde Guti. İleri üçlünün sağında Nihat, solunda Quaresma ve santrforumuz da Nobre.

İlk bakışta bazı tereddütleri yaşasanız da kabul edin, hücum gücü yüksek ve ligde en az bu Beşiktaş kadar performansı sergileyebilecek kapasitede yazdığım on bir.

Peki hiç dikkat ettiniz mi? Neden farklı isimler değil de bu on bir? Bu sezon Beşiktaş formasını giyen oyunculardan oluşan bu on birin, bilmem farkında mısınız, ortak bir özellikleri var: Pazubant kardeşliği!

Son 1 yılda, bu on birin tüm oyuncuları Beşiktaş'ın kaptanlığını yaptı ne yazık ki! Sanırım bu enteresan özelliğiyle de Beşiktaş, kolay kolay hiçbir takımın yanına yaklaşamayacağı bir rekoru kırdı!

Günümüzde kaptanlık, hele de Beşiktaş'ta dayanılmaz ölçüde hafifletildi. Düşünebiliyor musunuz, bu takımın başında bir zamanlar sahaya Baba Hakkı çıkardı. Bırakın takım arkadaşlarını, rakip oyuncuların saygıda kusur etmedikleri, duruşu, bakışı, davranışı ve otorite yapısıyla Baba Hakkı, adı efsaneleşmiş bir kaptandı. Onun gibi futbol tarihimizin en saygın kaptanını yetiştirmiş, sonrasında görev yapanları da Baba Hakkı'nın izinden

göndermiş bir geleneğin, bu döneme yansıyan versiyonundaki sıradanlık çağrıştıran enflasyon, ne acı bir duyarsızlık değil mi? Sadece bu boyuttan baktığınızda bile Beşiktaş'ın niye hep sorunla anıldığını, neden istikrarı yakalayamadığını, niçin başarılı olamadığını anlamakta sanırım hiç zorlanmayacaksınız. Bir yılda 11 ayrı kaptanla sahada duran bir grubun, her şey bir yana zaten önce takım olduğuna inanmayacaksınız!

Kaptan deyip geçmeyin. Eğer seçim doğru yapılmışsa o, farklı davranmak, farkını yansıtmak zorunda. İnanılır, güvenilir, sözü dinlenir olmak, lider kişiliğiyle arkadaşlarını saha içerisinde yönetme becerisini gösterecek bir saygınlığı yakalamak durumunda. Kulübü, camiayı tanımak, yalnızca günü değil, dünü de bilmek kaptanın sorumluluğunda. Takım-teknik adam, takım-yönetim ilişkilerinde köprü olmak, arkadaşlarının haklarını savunmak, bireyselliği unutmak da kaptanın görevleri arasında.

Peki üst tarafı 25 kişilik bir kadrodan, 11 kaptan çıkarırsanız, bu özelliklerin ne kadarını, kaçında bulabilirsiniz? Üstelik bir de popülist davranır, bırakın kulübünüzün geçmişini, adını bile transfer olurken öğrenen birine o pazubandı teslim ederseniz? Ülkeyi, kenti, takımı yeni yeni tanımaya başlayan o oyuncudan, gerçek bir kaptan sorumluluklarının hangisiyle, ne kadar ilgilenmesini beklersiniz?

Guti derbide oyundan çıkınca, önce antrenörünün kendisine uzattığı eli itmiş... Sonra maç oynanırken takımı bırakıp gitmiş! Gece fazla içmiş ve "Bir ay sonra yokum" demiş.

Kabahat kimin, Guti'nin mi? Yoksa Guti'yi geldiğinin ikinci ayında kaptan yapmaya kalkan zihniyetin mi?

Siz, hani hep gıptayla baktığımız İngiltere, İspanya, Almanya, İtalya, Fransa liglerinden birinde, geldiği ülkenin en basitinden dilini, geleneğini, lig özelliklerini bilmeyen bir oyuncuyu, ayağının tozuyla kaptan yapan bir kulüp gördünüz mü? Beşiktaş'ta sadece Guti değil, bu durumda olan bir de Quaresma var!

Şimdi bu sezon içerisinde yaşanan olaylardan üçünü hatırlatacağım size. Soyunma odasında İbrahim Üzülmüş'in İbrahim Toraman'ı yumruklaması... Önceki hafta saha içerisinde Nihat-Quaresma kavgası... Ve Galatasaray derbisinde Guti'nin oyundan alınmasına kızıp, stadyumdan ayrılması. Üç olaydaki beş isme dikkat ettiniz mi peki? Hepsi de kaptan!

Nitekim, Beşiktaş da bu yüzden düştü çaptan! Yani her önüne gelene maçta boncuk dağıtır gibi pazubant verme popülizminden... Horozun çok olduğu yerde sabahın geç geleceği gerçeğini göz ardı ettiğinden! Yıldızlar takımı sloganını yaymaya çalışırken aslında kaptanlar takımına dönüştürüldüğünden! Tüm bunların sonucunda da "uyum" denilen o değerli sözcüğe, takım sözlüğünde yer veremediğinden.

Düşünüyorum da Baba Hakkı iyi ki bu günleri görmedi! Nur içinde yatsın, kederi eceli olur, füceten giderdi.

Hoş şimdi de kemikleri sızlıyordur ya!

Bir lig, iki krallık bir ilk!

Soru şu: Bir ligden iki kral çıkar mı? Ve futbol tarihinde böyle bir gelişme var mı?

"Çıkar" diyenleri, "Aynı sayıda gol atmışlarsa neden olmasın?" gerekçeleriyle duyar gibi oluyorum.

Ama hayır, o değil sorduğum. Geçmişte tam 3 kez paylaşılmış krallık var ligimizde. 1975-76 sezonunda 17'şer gol atan Cemil Turan (Fenerbahçe) ile Ali Osman Renklibay (Ankaragücü), 1979-80 sezonunda 12'şer golü bulunan Mustafa Denizli (Altay) ile Bahtiyar Yorulmaz (Bursaspor) ve 2001-02 sezonunda 21'er gole ulaşan Arif Erdem (Galatasaray) ile İlhan Mansız'ın (Beşiktaş) krallıkları bunun örneği.

"Bir ligden iki kral çıkar mı?" derken, biraz da üstünü kapatarak sorduğum sorunun açılımı daha farklı.

Süper Lig'de Alex 22 golle zirvede. Bitime 3 maç kala 17 gollü Burak'ın 5 gol önünde. Büyük olasılık, ligde ikinci kez kral olacak Alex.

Ve o krallığını ilân ederken, yine büyük olasılık, Bursaspor'un santrforu Kenneth Miller da krallık tacını giyecek! Hem de nerede? Artık oyuncusu olmadığı İskoçya Ligi'nde!

Miller, Glasgow Rangers formasıyla oynadığı dönemde 16 maçta tam 21 gol atmış ve İskoçya Ligi'nin golcülerine büyük fark yapmıştı. Şimdi o ligin de son üç haftası. Takipçisi Celtic'li Garry Hooper 17 golde. Ama Celtic'in bir maç eksiği var. Hooper aradaki farkı kapatır mı? Miller'dan yanayım, dilerim kapatamaz. Detaylı araştırmadım ancak, sanırım dünya futbolunda yaşanacak bir ilke de engel olamaz.

Bir noktaya ayrıca ve özellikle dikkatinizi çekmeyi de istiyorum. Birkaç satır öncesinde ne yazmıştım? İskoçya Ligi'nde 16 maçta 21 gol. Süper Lig'deki Miller karnesi? 14 maçta 5 gol.

Bu Miller'ın Bursaspor'a alışamadığının ya da form düşüklüğü yaşadığının mı göstergesi?

Hayır, iki lig arasındaki kalite ve zorluk farkının.

Bazen eleştiresek ve beğenmesek de bizim lig, Avrupa'nın gerçekten de en zor liglerinden biri.

Bu turun önemini hâlâ kavrayamadık

Cumhurbaşkanlığı Bisiklet Turu, Türkiye'nin yaptığı en önemli uluslararası organizasyonlardan biri. Tarihi değerler, doğal güzellikler açısından ülke tanıtımına katkısıyla en önde geleni.

Sadece Eurosport 20 ayrı dilde, 59 ülkeye canlı yayın yaptı bu turdan. 123 milyon evde o yayınlar izlendi. Ne kadar süreyle? Yaklaşık 15 saat.

Düşünebiliyor musunuz, bir haftaya yayılan bu 15 saatlik yayının küçümsenemeyecek bir diliminde, turizm potansiyelinizi bedavaya 59 ülkeye yansıtırma fırsatını yakalıyorsunuz. Bunun bedeli yok!

Peki biz bu fırsatı kullanabiliyor muyuz? Maalesef... Ayağımıza gelmiş bu büyük şans ne yazık ki tepiyoruz.

Turun birkaç etabını TV karşısından izledim. Daha çok sportif yanı beni ilgilendiriyordu. Bu yıl, turun bu anlamda vites yükselttiğini gözledim. Ama bu ülkenin kurumlarının bu turun anlamını kavrayamadıklarını da gözledim! İki temel sorun açıkçası beni çok rahatsız etti. Birincisi asfalt kalitesinin düşüklüğü. İkincisi de zaman zaman mezbeleliği andıran yol kenarlarındaki görüntü kirliliği.

Asfalt kalitesizliği, yamaların özensizliğiyle birleşince ekran başındakilere son derece çirkin resimleri sunmakla da kalmadı. Sanırım bisikletçileri de çok rahatsız etti.

Bu sporda en fazla özen gösterilmesi gereken yer, yol. Asfaltın düzgün olmaması, bisikletin sürekli sarsıntı yaşamasına yol açıyor. O sarsıntı da bisikletçinin apışarası ile omuz başlarının normalin çok üzerinde ağrmasına. Bu, turun kategori yükselmesini de engelleyebilecek kadar önemli bir sorun. Sportif yanının dışında, ayrıca hiç de hoş olmayan görüntülerle imaj zedelenmesi açısından, ülke tanıtımına da zarar veren bir durum. Dilerim önümüzdeki yıla yansıtılmaz. Türkiye de bu kadar önemli bir fırsatı, silahı ayağına sıkarak bu denli hoyratça harcamaz.

Tebrikler Şampiyon, bravo Trabzon

Zeki Çol 2011.05.23

Favoriydi, hedefe kilitlenmişti, tek düşüncesi galibiyetti. Lakin kabul etmek lazım, maç öncesi biraz tedirgindi F.Bahçe. Ne kadar unutmak istese bile, yakın geçmişte yaşadığı iki travmayı bilinçaltında da olsa anımsamaması mümkün değildi. Şampiyonluk, tıpkı Denizlispor ile Trabzonspor'a puan verilen dönemlerde de olduğu gibi bu defa da sadece 90 dakika ötedeydi. Ve F.Bahçe cephesindeki o tedirginlik, Trabzonspor cephesinde yitmeye yüz tutmuş umudu bir parça da olsa tetiklemekteydi.

Maç başladığında F.Bahçe'nin inadı, ısrarı, hırsı, isteği o tedirginliği çabucak yok etti. Ancak beraberlik golünü yiyince, tedirginlik yine nüksetti. Ardından üst üste gelen gollerle Sivas'taki Kadıköy şenlendi. Maç bittiğinde ise başarmanın keyfi, kazanmanın gururu, şampiyonluğun onuru eşliğinde bir F.Bahçe bayramının daha coşku dolu kutlamaları geldi.

Evet şampiyon Fenerbahçe. Ligin ikinci yarısında ortaya koyduğu imrenilecek performansı, 17 maçta yalnızca 2 puan kaybeden ve tarihe geçecek bir başarı öyküsünü takım birlikteliğiyle resmeden Fenerbahçe. Ben bu başarı öyküsünde Aykut Kocaman'a ayrı bir sayfa açılmasından yanayım. Lig başladığında kendi oyuncusunun bile dudak büküp itişmeye girdiği, ilk yarı bitiminde çoğu F.Bahçeli'nin 'olmuyor, yapamıyor' dediği, ama duruşuyla, tutarlılığıyla, bilgisi, becerisi ve hepsinden önemlisi adamlığıyla F.Bahçe'yi sabırlı bir uğraşın ardından takım yapan ve zafere taşıyan Aykut Kocaman'a o sayfada yalnızca takdir değil, hak ettiği saygının sunulmasına taraftarım.

Tabii Alex'e de. Bu şampiyonlukta başrol oyuncusu o. Attığı, attırdığı goller dışında oyuna kattığı güzelliklerle hepimize bir futbol keyfi sundu Alex bu sezon. İkinci kez gol krallığına ulaştı. Ve bu ülkenin gençlerine yalnızca saha içindeki değil, dışındaki duruşu, tavrı, mesajlarıyla hep örnek oldu.

Gökhan Gönül, bu öykünün gönüllere giren bir diğer kahramanı. Öylesine yürekten, öylesine verimli, öylesine yararlı oynadı ki. Takımı şampiyonluğa koşarken, o da kariyerinin zirvesinde yer aldı.

Hırsın adresi olan Emre, oyun içi liderliğiyle bu başarıya çok şey kattı. Kritik eşiklerde oyunu döndüren Lugano, her geçen gün biraz daha olgunlaşan ve kalesinde büyüyen Volkan, ikinci yarıdaki çıkışıyla Santos, sezon boyu sergilediği mücadeleyle Mehmet, attığı 15 golle Niang, Yobo, Selçuk, Stoch, Cristian, Semih, Bekir, Caner, Mert, Gökay, Dia, hatta Güiza bu öyküye katkılarıyla adlarını yazdırdı. Şimdi hepsi haklı bir alkışı hak ediyor.

Ve tabii ki Trabzonspor da. Her ne kadar bu yarışın kaybedeni olsa da öylesine büyük, öylesine iyi, öylesine başarılı bir yarış çıkardı ki... Ligi şampiyonla aynı puanda bitirdi, kazanan kadar o da saygıyı, takdiri, kutlamayı hak etti. Öyleyse tebrikler şampiyon, bravo Trabzon.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çağ değil ama sınıf atladık

Zeki Çol 2011.06.22

Biraz geriye götüreceğim sizi. Bundan 5 sene öncesine. Türk hakemliğinin, hele de uluslararası arenada adeta yok sayıldığı döneme.

O zamanlar bırakın Elit Kategori'yi, 1. Kategori'de de hakemimiz yok. İkinci Kategori'deki tek Türk hakemi Selçuk Dereli. 3. Kategori'de Bülent Demirlek ile Cem Papila. 4. Kategori'de ise İsmet Arzuman, Fırat Aydınus ve Cüneyt Çakır. 51 ülkenin yer aldığı UEFA bünyesinde, Millî Takımımız 7. sırada. Hakemliğimiz ise 30.

Kimler bizim önümüzde?

Yunanistan, Polonya, İsrail, Bulgaristan'dan tutun da Kıbrıs Rum Kesimi'ne dek uzanan çok geniş bir yelpazede, şimdilerde açık ara geride bıraktığımız bir dolu ülke.

O günlerin listesinden bugünlere yansıyan sadece iki isim var, hakemliği devam eden. Biri Cüneyt Çakır, diğeri Fırat Aydınus. Biri Elit listeye, son değerlendirmede alınan tek isim. Diğeri ise yıl sonunda 1. Kategori'ye yükselmesini beklediğimiz hakemimiz.

Her ne kadar lig performansları beğenilmese ve bu ülkede acımasızca eleştirilerin hedefine korsa da Türk hakemliği, son üç sezonda büyük bir aşama içerisinde. Bugün varılan noktada, Avrupa'da Elit hakeme sahip 16 ülkeden biriyiz. UEFA bünyesinde ise 11. sıranın sahibiyiz. Bir önceki sezondan tam 8 basamak daha öndeyiz.

Bu, gerçekten de takdir edilmesi gereken bir başarı. Ve bu, yalnızca hakemlerimizin performansı ile değil, yıllar sonra nihayet doğru projeler, doğru stratejilerin ortaya konulması ve bir takım oyunu oynanmasıyla ulaşılmış bir başarı.

Hakemliğin içinde olanlar ve yakınında duranlar, özellikle de uluslararası arenada performansın elbette çok şey ifade ettiğini ama bir yerlere ulaşmak için yetmediğini iyi bilir. İyi ilişkiler kurmak, güçlü bir lobinin sahibi olmak, ekip çalışması yapmak, gelecek vaat eden adayı bulmak, hazırlamak ve ona destek sunmak da kariyerin geliştirilmesi, pekiştirilmesi, hakemin yükselmesi açısından büyük önem taşır.

Türk hakemliği, son dönemlerde bu anlamda doğru adımlar attığı, doğru yatırımlar yaptığı için uluslararası alanda gerçekten büyük bir sıçramayı gerçekleştirdi.

5 yıl içerisinde 30.luktan 11.liğe yükselmek, asla tesadüfen yakalanmış bir aşama değil. Beğenseniz de beğenmeseniz de hakemlik adına bu ülkede iyi şeyler oluyor. Somut kanıt, ortada. 5 yılda 19 basamak birden atlayarak, birçok ülkeyi imrendirecek, kıskandıracak olan alkışlanası performansta.

Yeter mi? Asla.

Daha almamız gereken çok yol var.

Mesela 2012 Avrupa Şampiyonası ve ardından 2014 Dünya Şampiyonası'nda bir hakemimizin görev yapması.

Yakın geçmişte hayal hanemizde duran bu hedefe, artık çok yakınız. Çok büyük olasılıkla 2012 Avrupa Şampiyonası'nda Cüneyt Çakır düdüğü çalacak. Veriler ve UEFA tarafından verilen görevler, o yolun açık olduğunu gösteriyor.

Ama bu da yeterli değil. Elit Kategori'deki hakem sayımızı artırmak, 1. ve 2. Kategori'lerde daha çok sayıda hakemimizin olmasını sağlamak önemli.

Tıpkı Almanya, İngiltere, İspanya, Fransa, İtalya, Hollanda, Portekiz, İsveç gibi kalıcı performanslar sergileyen, hakemlikte üst düzey ülkelerin arasına katılmamız da gerekli.

Bunun için tabii ki uygulanan projelerin, geliştirilen stratejilerin daha da özen gösterilerek sürdürülmesi lâzım.

Ancak futbolumuzdaki bakış açısının da değişmesi gerekiyor. Hakemi baskı altında tutan, yıpratıcı, hataya zorlayan ve potansiyel futbol suçlusu gören anlayışın, yaklaşımın, değerlendirmenin de terk edilmesi lâzım. Kısacası, hem hakemliğimizin hem de futbolumuzun daha ilerilere gitmesi için, bu çağdışı algının artık bir son bulması şart.

Şimdi kaliteyi de artırma zamanı

-Galatasaray, Gençlerbirliği ve Samsunspor dışındaki 15 takım, yeni sezonda da yola, ligi bitirdikleri teknik adamlarla devam edecek.

Bu, 2008-2009 sezonu başlangıcında 8, 2009-2010 sezonunda ise 11 olan sayının artması dışında, kulüplerin devamlılıktan yana tavır koyması adına hem dikkat çekici hem de umut verici bir gelişme.

Devamlılık, tıpkı diğer sektörlerde olduğu gibi, futbolda da yarar getiren bir yaklaşım tarzı. Teknik adam ile oyuncu kadrosunun birbirlerini daha iyi tanıma, anlama ve tamamlamalarına olanak sağlaması açısından önemli. Ama oyun sisteminin, felsefesinin oturması, gelişmesi ve takımın ezberine iyice yerleşmesi için daha bir önemli.

Sıklıkla yaşanan teknik adam değişiklikleri, takımların yalnızca ekonomik anlamda yıpranmalarına yol açmıyor. Her teknik adam farklı bakış açısı, farklı oyun tarzı, farklı ilişki yönetimi nedeniyle oyuncuda kafa karışıklığı yaratıyor. Dahası, takım sıklıkla teknik adam değişikliğini alışkanlık haline getirmişse, yavaş yavaş oyuncunun ipleri elinde tuttuğu bir kaotik sürece doğru gidiliyor. Tabii ki teknik adam, güvensiz bir ortamda yaşadığını ve çalışma süresinin uzun soluklu olamayacağını hissettiğinde, yalnızca sonuç odaklı bir performansı hedefliyor. Bu da bir yandan futbolun vazgeçilmez değerlerini törpülerken, diğer yandan da başta oyun kalitesi olmak üzere, görsel keyfinin bir tarafa itilmesini beraberinde getiriyor.

Türk futbolu, sıklıkla yaşanan teknik adam değişikliklerinin oluşturduğu handikapların bedelini, geriye dönüp baktığımızda fazlasıyla yaşadı. Süper Lig'de 18 takımdan 15'inin sezona sözleşmeleri devam eden teknik adamlarla başlaması, bu handikapların azalması açısından da önemli.

Ancak bu aşamada teknik adamların da farklı bir sorumluluğu yerine getirmesi gerekiyor. O da uzunca bir süre ihmal edilen kalitenin yükseltilmesi.

Süper Lig, hele de son dönemlerde rekabet açısından hissedilir bir aşamanın içerisinde. Rekabetin yoğunlaşması, mücadelenin dolayısıyla da heyecanın artması ve daha doyurucu maçların oynanmasını sağlıyor. Ama farkındaysanız, oyunun en önemli ayağı olan kalite, Süper Lig'de hep geri planda duruyor. Çünkü bizdeki futbol algısı, sonuç odaklı.

Oysa futbol, oynayana da izleyene de keyif vermesi gereken bir oyun. Ve bu oyunda kalite ne kadar yükselirse sportif hedef de ticari hedef de o denli büyüyor. Yerel olmanın ötesinde, uluslararası platformda yarışabilecek, daha güçlü tatminleri, daha büyük gelirleri kucaklayabilecek bir konuma yükseliyor.

Yerel rekabetin heyecanı ve keyfi tabii ki inkâr edilemez. Lâkin yerel rekabetin sınırlı keyfinin esiri olmak da artık yetmiyor. Hele de üst düzey liglerin evinize kadar taşındığı ve kıyaslama şansınızın olduğu bu ortamda. Futbol da futbolsever de bu ülkede daha fazlasını hak ediyor.

O zaman, yeni sezonda teknik adamların yeni bir misyon üstlenmeleri gerekiyor. Sadece iki yabancının çalışacağı ligde, özellikle de yerli teknik adamların... Oyunu daha keyifli kılmak, izleyiciye hak ettiği futbol

zevkini sunmak... Ve Türk futbolunun, yalnızca rekabet ve mücadeleyle uluslararası arenada bir yere varamayacağını unutmamak. Yani kaliteyi artırmak. Bunu gerçekleştirmek için de Süper Lig'de görev yapacak teknik adamların, artık ellerini taşın altına farklı bir bakış açısıyla sokmaları gerekiyor. Pas sayılarının arttığı, topun oyunda daha fazla kaldığı, oyun sistemlerinin görsel tatmini de içerecek şekilde revize edildiği, takımın başarısının yanı sıra futbolun daha keyifli hale getirilmesi çalışmalarının başlatıldığı, farklı ve çağdaş bir yaklaşım tarzını.

Futbol, geçen hafta da yazdım, artık sadece bir oyun değil, bir ürün. İlgiyi artırmak, değeri yükseltmek ve daha kaliteli ürün üretmek, yeni sezonda teknik adamların göz ardı etmemesi gereken bir hedef olmak zorunda. Çok şey mi istiyoruz? Hayır, hak ettiğimizi bekliyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Oyunu bırak tribüne bak

Zeki Çol 2011.09.21

"Acaba" dedim, kendi kendime... "Guinness'e başvurulacak bir zaman olsaydı... Bu maç, rekorlar listesine girer miydi?" Tribünlerdeki o manzarayı görünce, cevap da kendiliğinden geldi... Tabii ki girerdi.

Büyük çoğunluğu kadın, 41 bin 663 ücretsiz biletli seyirciyle bir ilk gerçekleşti dün dünya futbol tarihinde. İlk kez yapılan uygulamada aslında F.Bahçe büyüklüğünün de bir kez daha yaşandığı bir ilk.

İnanılmaz bir coşku, müthiş bir ambians, keyifli bir birliktelikle tarihe tanıklık eden binlerce kadın ve çocuğun anlam kattığı gerçekten tarihî bir gündü. Ağılık tabii ki F.Bahçelilerdeydi. Ama arada tek tük Beşiktaş, Galatasaray formasıyla gelenler de vardı. Yıllar öncesinde olduğu gibi, yan yana oturup günün tadını çıkardı onlar.

Hani bir ara, "keşke bu tür cezalar artsa" diyeceğim bile geldi! Çünkü dün küfür yoktu. Şiddet yoktu. Kavga yoktu. Kötü tezahürat, sahaya atılan yabancı cisim de yoktu. Tribünler neşeli, mutlu ve çok da alışık olmadığımız türden güzeldi.

"Pilav ocakta, ben maçta" yazılıydı kadının birinin elindeki pankartta. Muzipçe o gönderme, bir bakıma çok şeyin de özetiydi. İşi gücü bırakan Fenerbahçeli kadınlar, Fenerbahçe sevgisini daha büyüten bu özel güne değer katmaya, Fenerbahçe farkı oluşturmaya koşmuştu. Kimi kucağındaki bebeğiyle... Kimi 70'lik ninesiyle.

Fenerbahçe tutuk başladı. Oyunu karşı alana yıkmakta, pozisyon üretmekte uzun süre zorlandı. Mansaspor hem daha sakin, hem daha dengeli, hem de topa daha fazla sahip olarak oynamaktaydı. Gaziantepspor maçının yıldızı Caner, devrenin sonlarına doğru soldan kaptığı topla sağa doğru hamle yaptı. Nefis bir pas attı. Dia boş durumda çok iyi vurdu ve Fenerbahçe skor avantajını yakaladı.

Nizamettin'in 48. dakikada kırmızı kart görmesi Fenerbahçe'nin skor avantajına bir de bir kişi fazla oynamak eklendi. Bu bölümde oyuna tempo da geldi. Ancak skor arayışındaki Fenerbahçe, 65. dakikaya girildiğinde hiç de hesapta olmayan bir gol yedi. Bilica, ters bir vuruşla topu kendi kalesine gönderdi. 10 maç sonra Kadıköy'de Fenerbahçe, kalesindeki ilk golü kendi oyuncusu sayesinde gördü. Tıpkı Trabzonspor karşısında olduğu gibi, 10

kişi kalmasına karşın beraberliği yakalayan Manisaspor, diri, hareketli bir savunma rneği verdi. Fenerbahçe ne geeeği pozisyonları da üretti. Bu arada Semih'in bir şutu direktten dışarı gitti. Ve ma 1-1 bitti.

Gaziantepspor maçındaki galibiyeti Alex farkı getirmişti. Dn Yiğit İncedemir'in kontrolündeki Alex, oyuna ağırlık koyabilecek performansı gösteremedi. Hal böyle olunca da Manisaspor karşısında Fenerbahçe, farklı bir duruş sergileyemedi, sahasında 1 puan verdi. Bunu niye vurguladım... Alex oynamayınca Fenerbahçe maalesef aman aman bir fark oluşturmayı beceremiyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Trabzonspor tat vermiyor

Zeki ol 2011.09.22

Trabzonspor, ligdeki nc maçında da aradığını bulamadı. Yara sarmak için geldiği Samsun'da öne geçmesine karşın galibiyeti koruyamadı. Yedinci puanını bıraktı ve kötü başladığı ligde bu defa da umduğunu bulamadı.

şu bir gerçek... Trabzonspor, iyi değil. Bu, ligde izlediğim nc maçı. nde de ortada keyif veren, tatmin eden, sahaya takım birlikteliği yansıtan bir oyun yok. Uyumsuzluk, bu aşamadaki temel sorun. Savunma uyumsuz. Orta alan uyumsuz. Doğal olarak hücum organizasyonu da yetersiz ve etkisiz. Burak'ı bir kenara alın... Trabzonspor'un rakip kale önünde varlığından söz etmeniz neredeyse olanaksız. Yaptığı koşularla savunmanın dengesini bozan Burak. Pozisyona giren Burak. şut atan Burak. Tabii golü atan da Burak. Yalnızca bu kadarla da değil... Sıkça faulle durdurulduğu için, rakibe hatırı sayılır kart aldırın da Burak.

Kanat bindirmeleri yok Trabzonspor'da. Ortadan atak girişimleri etkisiz. Adrian, evet belli kalitede bir oyuncu. Fakat verimsiz. Zaten takımda hücum organizasyonuna pas desteği verecek iki oyuncu var. Colman ile Adrian. Onlar vasatı aşamayınca, Trabzonspor'un rakip kaledeki baskısından söz etmek adeta olanaksız.

İşin komik yanı... Dn de az kalsın tatan gol yiyordu Trabzonspor. İBB maındakinin farklı bir versiyonunda. 18. dakikada Alvaro soldan ta atışı kullandı. Zenke sol çaprazdan kaleciyle karşı karşıya kaldı. Topu direğe nişanladı. Böylesine basit pozisyonları vermek, şampiyonlar Ligi'nde oynayan bir takıma inanın yakışmıyor. Ama Trabzonspor ısrarla benzer hatalar yapıyor.

Burak'ın golüyle 32. dakikada skor avantajını yakaladı Trabzonspor. Buna rağmen oyunun kontrolünü ele almakta zorlandı. Hele ikinci yarıda... Neredeyse tamamen mahkûm oynadı. Samsunspor, savunma güvenliğini de riske ederek çok adamla beraberlik aradı. Yoğun bir baskı kurdu ve kontrolü tümüyle ele aldı. Sonlara doğru şans yine de Trabzonspor'un kapısını çaldı. Lakin Colman, son derece elverişli durumda golü atamadı. Direktten gelen bu vuruş golle sonuçlansa Samsunspor'un o dakikadan sonra umudu kalmayacaktı. Colman kolayı değil de, zoru gerekleştirince bu defa Samsunspor bulduğu pozisyonda Ergnn güzel vuruşuyla eşitliği sağladı ve hak ettiği 1 puanı kurtardı.

Yeni oluşmuş kadrosuna karşın Samsunspor mücadeleci oyun yapısıyla ligin kolay lokmalarından olmayacağını kanıtladı. Trabzonspor ise kötü oynadığı bu oyundan da hayal kırıklığıyla ayrıldı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Büyük ikramiye

Zeki Çol 2011.09.24

Hani, "oynamadan kazandı" tabirinin kullanıldığı vardır ya... Fenerbahçe, Kayseri'de tam da bunu yaptı. Bir savunma hatasından pozisyon buldu, golü attı. Sonra da hücumda hiçbir etkinlik göstermeden, en ufak bir keyif vermeden son zamanların en kısır futbolunu oynayarak bu golün üstüne yattı. Karşısında dağınık, beceriksiz, etkisiz bir rakibi bulunca da 3 puanı kaptı. Haftayı büyük ikramiyeyi kazanarak kapattı!

Zevksiz, kalitesiz, temposuz, beceri eksiklikleriyle dolu bir ilk yarı oynandı. Fenerbahçe ilk atağında, savunmanın yerleşme hatasından yararlanıp kolay bir gol buldu. Alex'in ceza alanı önünden sola gönderdiği topa Baroni dokundu. Sefa'nın kovalamadığı Caner, bomboş durumda buluştu. Uzak direğin dibine vurdu ve Fenerbahçe öne geçti.

Sonrasında ne Fenerbahçe'nin ne de Kayserispor'un organize diyebileceğimiz bir atağı gelişti. Fenerbahçe devre sonlarına doğru Alex'in korner atışından gönderdiği topa yükselen Yobo'yla bir denemede bulundu. Kayserispor ise Amrabat'ın soldan yaptığı ama hiçbirinde final pasını kullanamadığı bindirmeler ve yine Amrabat'ın etkisiz dış şutlarıyla dostlar alışverişte gözüksün tadında suni bir baskı uyguladı. Hepsi o kadar.

Fenerbahçe'nin bu orta saha kurgusu, ya da sahada sürmek zorunda kaldığı bu onbirle aslında üst düzey bir futbol oynaması zaten olanaksızdı. Zira bu orta alanın oyunu tutma, kurma, yönlendirme yeterliliği son derece sınırlıydı. Ama F.Bahçe oynadığı oyunla vasatı bile tutturamadı.

Kayserispor ise yeni takım kurmanın bu maçta da sancılarını yaşadı. Yediği basit gol bunun göstergelerinden biriydi. Uyumsuzluk, sahanın her yerinde kol geziyordu. Böylesine temposuz ve etkisiz Fenerbahçe karşısında, mesela biraz dinamik ve birbirini iyi tanıyan, tamamlayan oyunculardan oluşan bir orta sahaya sahip olsa, hiç kuşkusuz yok çok daha etkili bir futbol oynar, pozisyon üretir, gol bulurdu. Ama bu Kayserispor, Volkan'ı neredeyse hiç rahatsız etmeden devreyi tamamladı.

İkinci yarıda oyun biraz olsun hareketlenir gibi oldu. Kayserispor yine iyi oynamıyor, ama önde basarak uyguladığı baskıyla bu defa Fenerbahçe kalesini sıkıştırıyordu. Bu bölümde Volkan iki kritik top çıkardı. F.Bahçe topu tutmak ve oyunu öne taşımakta zorlandığı için, Kayserispor inisiyatifi ele aldı. Ama öylesine uyumsuz oynuyordu ki, uzun süredir ilk kez bu denli yetersiz kalan F.Bahçe karşısında beraberlik golünü bulamadı. Dolayısıyla sahasında ikinci maçından da yenilgiyle ayrıldı.

Fenerbahçe ise üst üste 11. deplasman galibiyetini aldı. Oyun olarak hiç tatmin etmese de girdiği tek pozisyonda bulduğu golle 3 puan onun hanesine yazıldı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Burak attı, Tolga tuttu, Trabzon siftah yaptı

Zeki Çol 2011.09.25

Bir goller kaçtı... İnanamazsınız. Bir pozisyonlar oldu... Şaşar kalırsınız. Kaçıranların beceriksizliğine mi yanarsınız... Yoksa kevgire dönen savunmaların hele de arkalarına adam kaçırırken yaptıkları hatalara mı? Dün izleyenler için son derece keyifli, ama futbol açısından düşündürücü bir maç oynandı Trabzon'da.

Hem Trabzonspor hem de Karabükspor savunmaları öylesine acemice işler yaptılar ki... İnanın bu lige, bu düzeye böylesine sıradanlık hiç yakışmadı.

Eğer kaçırılması, atılmasından zor pozisyonlarda hücum oyuncuları biraz özenli davranabilselerdi, sadece ilk yarıda ortaya çıkacak skor bile, ligin şu ana dek oynanan bölümünün en gollü maçını yansıtacaktır.

Karabükspor, etkili bir başlangıç yaptı. Trabzonspor'un orta alan ve savunmasının sol tarafında oluşan boşluklardan yararlandı. İlk 4 dakikada bir Tolga'nın müdahalesiyle direktten dönen iki önemli gol girişimine imza attı.

Trabzonspor'un dağınık oynadığı başlangıç bölümünde, oyunda varlığını hissettirmesi Alanzinho'nun Erdem'den kaptığı topu ceza alanına çabuk servis yapması ve Burak'ın tek vuruşla golü atmasına dek devam etti.

Sonrasında evsahibi ekip, dengeyi sağladı. Üst üste iki önemli atak yaptı. Karabükspor savunmasının iyice çözüldüğü bu pozisyonlarda önce Brozek, santrfor değil de stoper vuruşu yaparak net bir fırsatı harcadı. Ardından Volkan'ın şutu direkte patladı.

Sapara'nın oyuna neredeyse hiç katılmamasıyla göbekte bütün yükün Zokora'ya bindiği ilk yarının genelinde Karabükspor orta alanda belirgin bir üstünlüğü sağladı. 35. dakikada da Cernat'ın golüyle beraberliği yakaladı.

Adeta Rus ruletini andıran bu yarıda, savunma hataları da gol kaçırma yarışı da bitmek bilmedi. Burak ile Shelton'un karşı karşıya atamadıkları gollerle devre noktalandı.

Trabzonspor, Sapara-Adrian değişikliğiyle ikinci yarının başında orta alanı toparladı. Karabükspor ise savunmasının arkasına rahatlıkla adam kaçırılmasına bir türlü çözüm bulamadı. Oynadığı son 6 lig maçında da gol atan Burak, 51. dakikada savunmanın arkasına sarkan Volkan'ın pasıyla bir kez daha fileleri havalandırdı. Verdiği onca pozisyon ve yediği iki gole karşın, Karabükspor savunmasındaki dengesizliği gidermek için hâlâ çözüm üretemiyordu. 74. dakikada bu kez Serkan'ın defansın arkasına attığı topa Burak hareketlendi. Oyundaki performansını hat-trick'e taşıdı.

Evet, günün yıldızı Burak'tı. Trabzonspor'un ligdeki ilk galibiyetine üç tipik Burak golüyle katkı yaptı. Ama bu galibiyette bir büyük rolü de Tolga oynadı. Dört kritik top çıkardı. Hem savunmasının hatalarını kapattı. Hem de Karabükspor'un skora ortak olamamasını sağladı.

Kısacası bir atan, bir tutanla Trabzonspor dünü üç puanla kapattı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alkışlar Sivasspor'a

Zeki Çol 2011.09.26

Üst üste gelen maç trafiğinin takımları olumsuz etkilediği bir süreci yaşamaya başladık.

Özellikle mental yorgunluğun çok erken ortaya çıktığı bu süreçte, ligde istikrarı yakalayan takım yok denecek kadar az.

Bursaspor da istikrar sorunu yaşayan takımlardan biri. İyi başladığı ligde, güçlü kadro yapısına karşın üst üste ikinci yenilgisini aldı. Hadi Beşiktaş maçını uzun süre eksik oynadı ve son bölümdeki konsantrasyon azalmasının skora yansımaları yaşadı diyelim.

Peki ya dün?

Biraz rakibi hafife almanın, çokça oyuna konsantre olamamanın, açıkça mental yönden bu maça hazırlanamamanın faturasını ödedi Bursaspor.

Sivasspor'dan kolay kolay unutulmayacak bir fark yedi. Maç öncesi biri çıkıp da Bursaspor'un böyle bir skorla kaybedeceğini söylese zaten kimse inanmazdı. Ama Bursaspor, öylesine dağınık, etkisiz, kötü oynadı ki... Değil 3-0'a, daha fazlasına bile müstahaktı.

Oyun, ilk yarıda nereye gideceğini belli etti. Karşı kaleye yaklaşamayan, orta alanda hiçbir yeterliliği gösteremeyen, rakibine az ama önemli gol pozisyonları veren Bursaspor, oyuna hiç ortak olamadı.

Buna karşılık Sivasspor, istekli, mücadeleci, rakibiyle kıyaslanmayacak ölçüde uyumlu oyunuyla golü zorladı. İkinci yarının başlangıcında da skor avantajını yakaladı. Sahanın en etkili isimlerinden Grosicki, soldan ortaladı. İbrahim hamle yapmakta gecikince, Eneramo ikinci direğin dibinden filelere yolladı.

Bursaspor maçtaki en etkili reaksiyonu, golü yedikten sonra verdi. İki dakika içinde pek önemli olmasa da iki gol girişimi geldi. Sivasspor, öne geçtikten sonra rakibi üzerine çekip ani ataklarla pozisyon üretmeyi denedi. 59. dakikada yine Grosicki'nin başlattığı, Erman'ın ceza alanı dışından attığı şutla sürdürdüğü, Carson'un uzanıp çeldiği atak, savunma ikinci topu takip etmeyince Rasmussen'in golüyle sonuçlandı.

Bursaspor artık oyun disiplini de kaybetmişti. 74. dakikada da komik bir golü yedi. Kaleci Atilla'nın kendi sahasının ortalarından kullandığı faul atışında, Ömer önüne düşen topa müdahale etmedi. Sekip üzerinden aşan topu Rasmussen kovaladı. Çok akıllı bir kafa vuruşu yaptı, Carson'un üzerinden aşırıttı ve skoru noktaladı.

Sivasspor, hak ettiği sonucu akıllı ve etkili futboluyla alıp haftayı 3 puanla kapadı. Bursaspor için bu, bir hayal kırıklığı maçıydı. Kendine, kalitesine hiç yakışmayan bir futbol oynadı. Savunmasındaki önemli hataların da etkisiyle Sivas'tan bu sezon kolay kolay unutamayacağı bir skorla ayrıldı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Oyun kötü, sonuç iyi

Zeki Çol 2011.09.28

Bazı oyunlar vardır, daha sahaya çıkmadan kaybedersiniz. Rakibi gözünüzde gereğinden fazla büyütürsünüz.

Nasıl oynayacağınızı değil, nasıl oynatmayacağınızı düşünürsünüz. Kazanmanın değil, kaybetmemenin hesaplarını yapmaya koyulursunuz. Coşkulu değil, kuşkulu olursunuz. İşte o zaman sahaya adım attığınızda var olan yeterliliklerinizi de unutursunuz.

Trabzonspor, böylesi karmaşık ruh haliyle bir ilk yarı oynadı. Alanları kapatmak ve rakibi oynatmamaya çalışmanın ötesinde koca bir ilk yarı hiçbir şey yapamadı. Psikolojik üstünlük daha başlangıçta konuk takımdaydı. Lille sahaya kolaylıkla yayılıp, pas trafiğini kurarken, topu zorlanmadan dolaştırıp oyunu kanatlara yayarken ve çok etkili olmasa da kaleyi zorlarken, Trabzonspor yalnızca oyun bozmaya çalıştı. Bir tek hücum organizasyonu yapamadı. Kendi alanında, rakibin baskı uygulamadığı anlarda boş topları çevirdi. O topları ileriye taşıyamadı.

Şampiyonlar Ligi'nde oynayan bir takımın, üstelik de sahasındaki maçta, rakip kaleye tek atak yapmadan bir devreyi boşa harcaması, gerçekten de düşündürücüydü.

Lille bu bölümde çok üretken olmasa da, kontrolü sürekli elinde tutarak oynadı. 31. dakikada Sow, zor pozisyonda çaprazdan Tolga ile yakın direk arasına vurduğu topla golü attı.

Trabzonspor, Lille'yi gözünde gereğinden fazla büyüttüğü gerçeğiyle sanırım devre arasında biraz olsun yüzleşti. Nitekim ikinci yarı strateji değiştirerek, önde basarak, mücadeleyi artırarak, oyuna tempo katarak oynamaya yöneldi. İlk yarıyla kıyaslanmayacak ölçüde iyiydi. Lakin yine de etkisizdi. Rakip ceza alanına oyunu taşıırken zorlanmakta ve yine pozisyon üretememekteydi. Üstelik kontrataklarda pozisyon da vermekteydi. Lille'den ilk 15 dakika içerisinde biri avuta giden, biri Tolga'nın çıkardığı, biri de direktten dönen üç gol girişimi geldi. Açıkçası o sıralar şans Trabzonspor'un yanındaydı. Ama asıl 74. dakikada şans Trabzonspor'la birlikteydi. Adrian'ın ortaladığı topa bu dakikada Beluci ceza alanı içerisinde elle müdahale etti. Colman penaltıyı filelere gönderdi ve Trabzonspor'un beraberlik golü geldi. Artık Trabzonspor daha istekli, daha dirençli, daha güvenliydi. Kalan bölümde mücadele yoğunlaştı. Trabzonspor iyi savunma yaptı ve sahasındaki ilk Şampiyonlar Ligi maçında pozisyona gireme bile penaltı golüyle puanı kaptı.

Grubun iddialı takımlarından Lille karşısında kaybetmemek çok önemliydi. Nitekim bu sonuçla temsilcimiz, Lille'nin 2, deplasmanda CSKA Moskova'yı yenen İnter'in 1 puan önünde liderliğini sürdürdü. Umudunu, iddiasını önümüzdeki maçlara taşıdı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bursaspor farklı döndü

Zeki Çol 2011.10.01

Gençlerbirliği, oyun kalitesini her geçen gün biraz daha geliştirme çabasında olan bir takım.

Orta alanda yetenekli, hücumda rakip defansın dengesini bozan etkili oyuncular var. Ama savunması sezon başından beri kötü. Hem alan, hem adam paylaşımında basit hatalar yapıyor Gençlerbirliği savunması. İlk müdahalelerde yetersiz kalıyor. Dolayısıyla da takım iyi oynar gibi gözükürken, kolay pozisyonlar veriyor ve golü yiyor.

Dün de aynısı oldu. İyi oynadığı, özellikle de duran toplarla gole yaklaştığı, hatta Bursaspor'dan daha net pozisyonlar ürettiği ilk yarının sonlarında Ozan'ı ikinci direkte boş durumda unutunca golü yedi. İkinci yarıda yine iyi oynadığı, gole yakın olduğu bölümde, yine Ozan'ı ceza alanı sağ çaprazında boş bırakmanın faturasını ödedi. Sonrasında oyun disiplini tamamen kaybetti ve arka alanda üst üste hatalar yapıp fark yedi.

Bursaspor, Sivasspor yenilgisinin acısını çıkarmak istercesine hırslı, istekli ve önde baskı uygulayarak oyuna başladı. Gençlerbirliği'nin bu baskı sonucu birinci bölgede kaybettiği topları da kazanarak hücumla zenginlik katmaya çalıştı. Ancak hücum-savunma dengesini kurmakta zorlandı. Duran toplarda ilk müdahaleleri yapamadı. Özellikle Tum'un savunmanın dengesini bozan koşullarına engel olamadı. Ama bu bölümün genelinde oyunun kontrolünü elinde tutarak oynadı.

Gençlerbirliği ikinci yarının ilk dakikalarında atak, etkili ve oyunu tutan taraftı.

64. dakikaya girilirken iki teknik adam da hücumla hareketlilik getirmek amacıyla oyundaki dengeyi bozan hamleler yaptı. Fuat Çapa, Mununga-Zec ile Yasin-Hurşut, Ertuğrul Sağlam ise İnsua-Batalla değişikliklerine gitti. Bu hamleler sonucunda Ertuğrul Sağlam'ın tercihi oyuna olumlu yansıdı. Batalla tam üç golün hazırlayıcısı oldu ve sonradan girdiği oyuna damgasını vurdu.

Ozan kritik anlarda attığı gollerle maçın ön plana çıkan ismiydi. Sezona iyi başlayan Ozan, Kayserispor maçından sonra dün de attığı iki golle bu sezon adından sıklıkla bahsettireceğinin sinyalini verdi. Üst üste aldığı iki yenilgiyle sarsılan Bursaspor dün elde ettiği farklı skorla taraftarlarına kendisini affettirdi ve gerçek çizgisine geri geldi. z.col@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Keyif akşamı

Zeki Çol 2011.10.02

Bu manzarayı geçmişte Avrupa kupası maçlarında görürdük. Rakip gelir, daha maç başlar başlamaz kontrolü ele alır, topu sahada dilediği gibi dolaştırır, ezici diyebileceğimiz bir üstünlüğü kurar, tabii bunları yaparken de gözlerimizin pasını silercesine futbol oynardı ya...

Ve biz de biraz hayıflanarak ama gıpta edip hakkını da vererek o rakipleri izlerdik ya... İBB, dünün ilk yarısında işte öylesine bir gösteri sundu Kadıköy'de. Bu ligin standartlarının üzerinde bir takım birlikteliğini sergiledi. Sahanın her bölgesini, Fenerbahçe ile kıyaslanmayacak ölçüde iyi kullandı. Alan paylaşımı, oyun organizasyonu, takım savunması, kolektif hücum anlayışıyla adeta bir La Liga takımını çağrıştırmaktaydı. Çünkü bu saydıklarımın dışında tıpkı İspanyollar gibi yoğun bir pas trafiğini sahaya yansıtarak oynamaktaydı. Bu bölümdeki tek eksiği goldü. Aslında öne geçecek pozisyonları da bulmuştu. Ama Volkan, çoğu zaman yaptığı gibi takımının kendisine gereksinim duyduğu anlarda devreye girmiş, skorun dengede duruşunu sağlamıştı.

Fenerbahçe oyunun bu bölümünde sahada yoktu. Mahmut, Alex'i kilitlemiş, Marsin Kus-Viska ikilisi sağa, Doka-Ekrem ikilisi sol kulvarları kapatmıştı. Fenerbahçe ne kanatlardan gelebiliyor, ne ortadan gidebiliyor, ne de dışarıdan şut atabiliyor. Üstelik Orhan-Gökhan ikilisinin birlikte atağa kalkışlarında, arkaları boş kaldığı için sağ taraftan bir de atak yiyordu. Devrenin golsüz bitmesi, Fenerbahçe'nin oynadığı oyundan değil, şanslı gününde oluşundan kaynaklandı.

Aykut Kocaman, ikinci yarıya iki değişiklikle girdi. Orhan-Sezer ve Semih-Bienvenu değişiklikleriyle. Gökhan'ı sağbeke çekti. Sezer'in Baroni'nin soluna yerleştirdi. Golü erken bulunca da Fenerbahçe kendisine geldi. Dakika 47'ydi. Stoch soldan aldığı topla içe kat etti. Ceza alanı dışından vurdu ve Fenerbahçe öne geçti. 58. dakikada bu defa yine ceza alanı dışından Alex'in köşeyi bulan nefis şutunda gol gelince, oyunun rengi bir anda değişti. Fenerbahçe o ana dek ceza alanı içinde hiçbir etki sağlayamamasına karşın, iki dış şutla şimdi 2-0'lık avantajın sahibiydi. Büyük takım olmak, bireysel yeterliliği yüksek, klas oyuncularla oynamak işte böyle bir şeydi. Fenerbahçe, vasat oynarken bile, özellikli oyuncuları sayesinde her zaman potansiyel tehlikeydi. Ardından oyun kalitesi de yükseldi. Fenerbahçe artık daha istekli, daha coşkulu, daha organize oynamakta ve rakip kaleye daha etkili gelmekteydi. 70. dakikada bu defa ceza alanı içerisinde Gökhan Gönül'ün golü geldi.

Enteresandır, üst üste gelen gollerle sarsılmasına karşın İBB hâlâ pes etmemişti. Hâlâ iyi oynamak ve gol atmak istediğiydi. 79'da Webo klas bir kafa golüyle skoru 3-1'e getirdi. 86'da yine Webo, bu kez Volkan'ın hatasından yararlanıp topu filelere gönderdi. Şimdi Fenerbahçe'yi sıkıntı basmıştı. İBB yükleniyor, bu defa beraberliği kovalıyordu. Ama uzatmada Baroni'nin frikik golüne engel olamayınca skor belirlendi. Ve bu keyifli maç sonrası Fenerbahçe puan farkıyla liderliğe yükseldi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Burak var, sorun yok!

Zeki Çol 2011.10.03

Trabzonspor, şu sıralar yatıp kalkıp Burak'a dua etmeli. Başı ne zaman sıkışsa cankurtaran simidi Burak. Otomatiğe bağlamış gibi, her maçta atıyor.

Savunmanın arkasına sarkıyor, içeriden vuruyor, dışarıdan vuruyor, kaleyi her gördüğünde adeta çerçeveyi buluyor ve attığı gollerle takımını taşıyor.

Tıpkı diğerlerinde olduğu gibi, dün de oyuna damgasını vuran Burak'tı. İlk yarıda istediği topları alamadı. Eskişehirspor savunmasının iyi kapanması sonucu, oyuna yeterince katkı yapamadı. Ama ikinci yarı... Üç dakikaya sığdırdığı iki golle maçı kopardı. Trabzon'un ilk deplasman galibiyetiyle Eskişehir'de buluşmasını sağladı.

Trabzonspor, oyunun genelinde dengeli oynadı. Arka alanda iyi kapandı. Orta alana da verdiği destekle kalesinde fazlaca bir sıkıntı yaşamadı. Ama hücumda, kazanmasına karşın, hele de skor avantajı elde edene dek hissedilir bir yetersizliği yaşadı.

Şurası bir gerçek; Trabzonspor'un hücum organizasyonunda hâlâ gideremediği sorunları var. Daha önce de belirtmiştim. Takım, adeta Burak'a endeksli. Savunmanın arkasına top atılacak. Burak'ın çabukluğu ve süratinden yararlanılacak. Burak vuracak, golü atacak. Hücumda ağırlıklı uygulanmak istenen bu. Kanatları bir türlü verimli kullanamıyor Trabzonspor. Yeterli dış şut atamıyor. Oyun sete dönüştüğünde karşı savunmanın arasına etkili top sokamıyor ve bu bölgeye alternatif hücumcu taşımakta zorlanıyor. Hele de savunmada kontrollü oynayan, dengeli rakipler karşısında... Pozisyon üretmekte ciddi ciddi zorlanıyor.

Mesela dün, Burak'ın attığı goller organize ataklar sonrasında oluşan pozisyon golleri değil. İlki, Dede'nin hatalı pasıyla Burak'ın buluşması sonucu. İkincisi ise ceza alanı dışında Halil'in verdiği pası, Burak'ın inisiyatif kullanıp

mükemmel vurmasının yansıması. Sonrasında Colman'ın direktten dönen bir frikiği ve ikinci topa Serkan'ın vuruşunu İvesa tarafından kornere gönderilmesi. Yani kazanılmasına karşı hücümde belirgin sıkıntılar devam ediyor. Uzun lafın kısı şü: Trabzonspor'un mutlaka ve mutlaka hücüm organizasyonuna çeşitlilik kazandırması gerekiyor. Burak her maçta gol atamaz. Bir sezon boyu takımı sonuca taşıyamaz. Rakip savunmacıların da artık iyice kısıkaca almaya yöneldikleri Burak'a bu denli ağır bir yük de taşıttırılamaz. Trabzonspor'un şimdikiilerdeki keyif aldığı bu durum, hiç kuşkusuz yakın gelecekte sorun olarak karşısına çıkacaktır.

Öyleyse hücüm organizasyonunu çeşitlendirmek, alternatif golcülerini bulmak, hem Burak'ı hem de takımı rahatlatmak, Trabzonspor'un lige verilen arada öncelikli ödevi olacaktır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beşiktaş kötünün de ötesinde...

Zeki Çol 2011.10.04

Sezonun en iyi topunu oynamasına rağmen Stoke City maçından mağlubiyetle ayrılan Beşiktaş, Süper Lig'de hafta içinde teknik direktör değişikliğine giden Gaziantepspor karşısına mutlak galibiyet parolasıyla çıktı.

Hedef buydu fakat hâlâ kurumsallaşmak adına hiçbir adım atılmadığını yabancı oyuncuların milli takımlarına çağrıldıklarında uygulanacak prosedürü bilmeme ayıbı yaşandı. Arka arkaya oynanacak maçlardan 4 gün önce ülkelerine gitmeleri konusundaki UEFA'nın ilgili kurallarını bilmemenin sıkıntısını, Quaresma'nın apar topar Gaziantep'ten geri gönderilmesi ile yaşayan Beşiktaş'ta bana göre değil ama meraklıları için Portekizli bir kayıptı.

Bir halka açık sermaye şirketinin yüzlerce çalışanı arasında lisan bilen personel sayısının bir elin parmak sayısı kadar az olduğunu söylersem sizler durumun vaziyetini anlarsınız diye düşünüyorum.

Carlos Carvalhal, biraz da zaruretten olacak Avrupa kupası maçına göre 4 değişiklikle ilk onbiri sahaya dizmişti. Son maçta verilen görevi başarıyla yerine getirip bir de gol atan Hilbert'i kesmesi dikkat çekiciydi. Bu bölgede görev yapan Ekrem'in ilk yarıda rakip alana bindirme yapmaması Kartal'ı kanat organizasyonu fakiri haline getirdi.

Kanatların çalışması geriden isabetli servisle de ilgili olduğundan bu noktada dün gece başarılı bir organizasyon olmayışı haliyle takım oyunu olarak başarı çizgisini aşağılara çekti. Anlaşılan 3 gün içerisinde her şey unutulmuş tekrar başa dönmüştü. Kötü oynayıp kazanma alışkanlığı da giderek zihinlere yerleşiyor.

İlk yarının top ve saha hakimiyetinin ev sahibinde oluşunun ana nedenleri yukarıda sıraladığım misafir takımın eksikliklerinin sonucuydu. Tek pozisyonu olmamasına rağmen Antep ataklarının çokluğu ve tehlikeli pozisyonları sayıca fazlaydı. Hele 40'ta Cenk'in Sosa'nın koşu yoluna bıraktığı topa yüklenen bu oyuncunun gollük şutunu Rüştü çelerken takımını kurtaran isim oluyordu. Necip'teki durgunluk ve aşırı top kaybı ile oynaması, Simao'nun hâlâ arzulanan verimliliği sahaya aktaramaması orta saha organizasyonlarının etkili olamamasının takım üzerindeki olumsuz etkileri, kötü futbolun diğer nedenleriydi.

İkinci yarıda sahada ayakta olan gene ev sahibiydi. Emre Güngör'den başlayan atak hazırlığı karşı alana organize bir şekilde taşınmasına rağmen final vuruşlarında etkisiz kalışları sayı bulmalarının önündeki engeldi.

Buna rağmen 50 de altı pas içerisindeki karambolda kaleye gol olarak gitmekte olan topa İsmail'in son andaki müdahalesi ile gene tabelayı değiştirme şansı yakalayamadılar. Hakem'in 84'te İsmail'e gösterdiği kırmızı kart tartışılacak bir karardı. Dün gece eğer bir puan kazanıldıysa bunun sahibi sadece Rüştü'dür. 82'de Cenk'in ayaklarından aldığı top inanılmazdı. Beşiktaş önceki maçlarda kötü oynadı, kazandı. Hep böyle olacak zannedenler ligin sonuncusu karşısında yaşanan bu rezaletin hesabını vicdanlarında vermelidir. a.kececi@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galatasaray zirveye koşuyor

Zeki Çol 2011.10.17

G.Saray emin adımlarla zirveye yürüyor.

Takım olma yolunda önemli aşamalar içerisinde. Diri, istekli, hırslı ve mücadeleci. Geçen sezonla kıyaslanmayacak artılara sahip. Yardımlaşmasıyla, alan paylaşmasıyla, oyun organizasyonu ile her geçen gün biraz daha üzerine koyuyor. Dün güçlü bir rakibi, son derece çekişmeli ve zorlu bir oyundan sonra yendi. Üst üste üçüncü galibiyete imzasını attı. Tam da beklendiği gibi, çekişmeli, mücadele yüklü ve güzel bir maç oldu. İlk yarıda G.Saray belirgin bir üstünlüğü kurdu. Önde baskı uyguladı. Oyunu sürekli rakip alana taşıdı. Savunmayı zorladı, bir pozisyon buldu, golü attı ve skor avantajını yakaladı.

Bursaspor bu bölümde ağırlıklı olarak savunmada kaldı. Gerek kanatlardan gerekse ortadan gelişen atakları, alan ve adam kontrollerini bir pozisyon dışında çok iyi yaparak etkisiz hale getirdi. 21. dakikada Engin ortadan sağa kat ederek ceza alanına sokuldu. Stepanov, Serdar, Ozan üçlüsünün arasına girdi, çıktı. Pasını verdi ve Elmander öne hamle yapıp golü attı. Golde Engin'in hareket serisi kuşkusuz birinci sınıftı. Lakin, üç oyuncunun da müdahale etmeden pozisyonda takipçilikle yetinmeye kalkmaları büyük hataydı. Nitekim bu hatanın faturası da gol oldu.

G.Saray bu bölümde savunmada bir kez sorun yaşadı. İlk dakikada Ozan soldan gitti, ortaladı. Sestak'ın vuruşu etkisiz olunca Muslera topu rahatlıkla kontrol etti. Batalla'yı Melo ile kontrol ederek Bursaspor'un hücum girişimlerini etkisiz kılan G.Saray, ilk yarıdaki temposunu ve etkinliğini ikinci yarının geneline yansıtamadı. Bu defa inisiyatifi Bursaspor yakaladı. Hele de 64. dakikada yapılan Batalla-Tago ile N'Diaye-Insua değişikliklerinin ardından. Bursaspor artık golü daha fazla isteyen, arayan, zorlayan taraftı. Üst üste ataklarla sıkışan G.Saray savunması, baskıyı yiyince hata yapmaya ve rakibe pozisyon vermeye başlamıştı. Beklenen gol bir duran toptan geldi. Vederson sağdan korner atışını kullandı. Serdar, Melo'dan önce kafayı vurdu ve beraberliği sağladı. Ardından G.Saray bir değişikliğe gitti. Fatih Terim, etkisiz kalan Riera'nın yerine Baros'u oyuna aldı. 88. dakikadaki bu değişiklik, mükemmel bir organizasyon sonucunda skora yansıdı. Sabri, Sercan, Elmander paslaşmasında topla son olarak Baros buluştu. Kulübeden gelen golcü, skoru noktaladı. Bu golle G.Saray, çok iyi ve çok dirençli bir mücadele sergileyen rakibi karşısında üç puanı aldı.

Bursaspor, asla kötü oynamadı. Kora kor mücadele etti. Ama verdiği iki pozisyonda iki gol yiyince, sahadan yenik ayrılmak zorunda kaldı. Ve asıl önemlisi altıncı haftada üçüncü yenilgiyle karşılaştı.

Yine Burak

Zeki Çol 2011.10.23

Oyun futbolla 50. dakikadan sonra buluştu.

O ana dek Bursaspor oynar gibi yapıyor, Trabzonspor ise vaziyeti idare etmeye çalışıyordu. Temposuz, kalitesiz, mücadelenin zaman zaman yoğunlaştığı sıradan bir maç oluyordu.

Trabzonspor, dengeli bir başlangıç yapmıştı. İlk dakikalarda kendi alanında top çeviriyor ama hücumda hiçbir üretkenliği gösteremiyordu. Çünkü kanatları işlemiyordu. Sağda Halil, solda Adrian son derece etkisiz kalmışlardı. Takım önde çoğalamıyor, Burak yalnız kalıyor, istediği toparla buluşamıyor, İbrahim ile Serdar'ın markajından kurtulamıyordu. Savunma, görünürde rakibe net pozisyon vermiyordu. Ama Bursaspor, kanatlardan, özellikle de Ozan'ın tarafından iyi geliyordu. Ceza alanına yapılan ortalara Trabzonspor savunması ilk müdahaleleri yeterince yapamayınca top boşta kalıyor, lakin Bursaspor'dan da doğru zamanlamayla o toplara hamle yapan oyuncu çıkmıyordu.

Kısırlık ve zevksizlik içeren bu görüntü, üç aşağı beş yukarı 50. dakikaya dek böyle gitti. O dakikada Ozan soldan hareketlendi. İki savunmacının arasına girdi. Düştü, kalktı, savunma müdahale edemeyince ikinci direğe ortasını yaptı. Sestak vurdu, top direğin içinden döndü, Tolga'ya çarptı ve filelerle buluştu. Tolga şanssız, Sestak şanslıydı. Bursaspor ise avantajlı.

Trabzonspor'un oyuna aktif katılımı o golün ardından başladı. Tempo arttı, arayış arttı, Bursaspor da cevap verirken, maç zevkli ve heyecanlı bir görüntü aldı.

Trabzonspor'un oyundan sonra skorda da dengeyi sağlaması için gol atması lazımdı. Ama bu oyun yapısıyla gol neredeyse olanaksızdı. 62. dakikada Şenol Güneş'ten doğru, gerekli, ancak gecikmiş bir hamle geldi. Halil ile Adrian kenara alındı, Mustafa ile Brozek oyuna girdi. Ve takım 4-3-3'ten 4-4-2'ye döndü. Mustafa sağ beke çekilmiş, Serkan orta alanın sağına, Alanzinho da soluna geçmişti. Kısa bir süre sonra skor da değişti. Savunma, Burak'ı geniş alanda ilk kez kontrol edemedi. 69. dakikadaki Carson-Burak mücadelesinde hakem penaltıyı verdi. Topun başına bay gol geldi ve geleneği bozmadı, bu maçta da fileleri yokladı. Bu, Burak'ın 9. golüydü ve bu maçı da boş geçmeden kapatmayı, takımını skorda sırtlamayı başarmıştı.

Sonuç iki takımın da aman aman işine yaramadı. Trabzonspor, çok zor bir deplasmandan puanla ayrıldı, Moskova dönüşü biraz olsun yara sardı. Bursaspor ise büyüklerle oynadığı üçüncü maçında ilk kez puan aldı. Ama zirvenin şimdilik de olsa epeyce uzağında kaldı.

Demir leblebi

Zeki Çol 2011.10.24

Beklenenin aksine, son derece dirençli bir Samsunspor buldu Fenerbahçe dün karşısında.

Ligin ilk altı haftalık bölümünde kolay gol yeme alışkanlığıyla dikkat çeken Karadeniz ekibi, bu defa alan ve adam paylaşımındaki disiplinli savunma anlayışıyla Kadıköy'de lidere kelimenin tam anlamıyla kök söktürdü.

Oyunun ilk bölümünde Fenerbahçe kontrolü elinde tutmasına karşın hücumda son derece etkisiz kaldı. Genelde yüksek toplanla Samsunspor savunmasını zorladı. Ancak her defasında adeta duvara tosladı. Bir türlü hücumu çeşitlendiremediği, örneğin dış şut atmaya hiç denemediği ilk yarıda, ceza alanı içerisinde de topa sahip olmayı yeterine beceremediği için dişe dokunur pozisyon da bulamadı. Samsunspor ise bu bölümde yalnızca etkili savunma yapmakla kalmadı. Hücumda da çoğalarak Fenerbahçe'yi kapasitesinin yettiği ölçüde hırpaladı.

İkinci yarıya Fenerbahçe, tempoyu yükselterek ve önde baskı uygulayarak başladı. Bu defa dış şutlarla ve sıklıkla kaleyi yokladı. İlk yarıdaki ihmalinin acısını çıkarmak istercesine, ilk 11 dakikada ceza alanı dışından tam beş şut attı. Hele birinde, Baroni'nin Ertuğrul'dan dönen vuruşunda gole çok yaklaştı. Ancak Kemal, çok iyi bir zamanlamayla Semih'ten önce davrandı ve tehlikeyi kornerle uzaklaştırdı.

Kanatları, Samsunspor'un iyi kapatması sonucu etkili kullanamayan Fenerbahçe, 64. dakikada orta alandaki iki dış oyuncusu Özer ile Stoch'u dışarı, Bienvenu ile Dia'yı oyuna aldı. Bu dakikalarda baskı iyice yoğunlaştı. Pozisyon üretimi ilk yarıyla kıyaslanmayacak biçimde arttı. Oyunu tümüyle Fenerbahçe kontrolü altına aldı. Samsunspor kendi alanına kapandı. Hücum edebilecek fırsatı bulamadı. İlk bölümde sıklıkla girdiği ceza alanına, bu kez uzaktan bakmak mecburiyetinde kaldı. Lakin Fenerbahçe, tek kale oynamasına ve yoğun baskı kurmasına karşın, son vuruş becerilerini gösteremeyince bir türlü golü bulamadı. Sahasındaki dördüncü maçında dördüncü puanı bıraktı. Favorisi olduğu oyunu sürpriz bir beraberlikle kapattı. Young Boys'un başındayken geçen sezon Fenerbahçe'ye galibiyet şansı vermeyen Petkoviç, bu kere de Samsunspor'la Kadıköy'den mutlu ayrıldı.

Bu maçta, bu ligin enteresan sonuçlara gebe olduğu bir kez daha kanıtlandı. Ligin kolay lokmaları arasında gösterilen Samsunspor'un kendisinden kalite ve deneyim olarak çok önde olan, üstelik de sahasında oynayan Fenerbahçe'yi golsüzlüğe mahkûm etmesi, gerçekten de dikkat çeken bir olaydı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Normal sonuç

Zeki Çol 2011.10.27

Orduspor ligin en iyi çıkış yapan takımı. Dahası, yeni oluşan kadrosuna, kapasitesine bakarsanız en başarılı takım.

Zaten 15 puana ulaşması ve ligin zirvesinin hemen eteğinde yer bulması da bunu gösteriyor. Lakin, hiç de yabana atılmayacak ve yakın gelecekte başını ağrıtabilecek bir sorunu var. Hücum organizasyonu yetersiz. Hele de kapalı savunmalar karşısında. Ya da takım savunması oturmuş rakiplerle oynarken. Pozisyon üretmekte hissedilir bir zorluğu yaşıyor. Dün de aynı sorun depreşti. İlk yarı sahada inanılmaz etkisiz bir Orduspor vardı. Bir tek olumlu hücum girişiminde bulunamadı. İkinci yarıda ise oyunu karşı alana yıkmasına karşın, yalnızca duran toplarda. O da Bursaspor savunmasının adam paylaşmadaki sıkıntısından yararlanıp kısıtlı sayıda pozisyon yakaladı. Uzatma bölümünde de beraberliği ikinci direktte unutulmuş Yalçın'ın kafa vuruşuyla sağladı, son anda 1 puanı kurtardı.

Bursaspor, iyi başladığı oyunu, ikinci yarıda tek yönlü oynadığı için 1 puanla kapadı. İlk bölümde kontrol ondaydı, topa daha fazla sahip olan, kanatları daha etkili kullanan, orta alanda uyguladığı baskının sonuçlarını alan ve skor avantajını yakalayan da Bursaspor'du.

Belli ki Ertuğrul Sağlam, dersini iyi çalışmıştı. Öncelikle Gosso, Culio, Dalmat, Stancu, Fatih gibi oyuna ağırlıklı katkı yapan oyuncuların topla buluşmamasını sağladı. Orduspor'un etkili silahlarını pasifize eden Bursaspor, doğal olarak kalesinde de hiçbir tehlikeyi yaşamadı. Hücumda ise çok üretken olamamakla birlikte öne geçebileceği pozisyonları yakaladı. Gosso-Fatih anlaşmazlığından Adem ile kazanılan, sonrasında Sestak ile rakip sahanın sol kanadına servis yapılan bir topta, Orduspor savunmasının az adamla yakalanmasından faydalanıp, Tagoe ile şık bir kontratak golü attı.

İkinci yarıda roller değişti. Bursaspor skorun üzerine yatmaya kalktı. Yediği baskıyı bir türlü kıramadı. Sürekli geriye yaslandı. 65. dakikada yapılan Tagoe-Batalla değişikliği de Bursaspor'un topu tutup karşı alana taşımasını sağlamadı. Uzatma bölümünde yenilen golle de ayağa dek gelen kısmet tepildi ve Yeşil-Beyazlı ekip tek puanla yetinmek zorunda kaldı. Böylece bu maçta da umduğunu bulamadı.

Orduspor ise hanesine 1 puan daha yazdırarak, güçlü bir rakip karşısında sahasında da olsa zor bir mücadeleyi kârlı kapadı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Keyifli derbi

Zeki Çol 2011.10.28

Tam da 25 maçlık namağlup unvanı yitip giderken, Baroni'nin golüyle skora ortak oldu Fenerbahçe. İki kez geriye düşmesine karşın, dirençli, istekli, mücadeleci ve çoğu genelinde üstün oynadığı futbolla İnönü'den puanla ayrıldı.

Daha etkili, daha üretken, daha olumlu bir görüntü sergiledi ve aslında galibiyeti kaçırdı.

Zevkli, çekişmeli, heyecan yüklü ve bol gollü bir mücadele oldu. Beşiktaş her iki devrenin başlarında kısa süreli bir üstünlük sağladı. Sonrasında kontrolü hep Fenerbahçe ele aldı. Oyunun kayda değer ilk olayı Simao'nun attığı goldü. Ceza alanının dışından, yaklaşık 25 metreden mükemmel bir şut attı ve topu Volkan'ın uzanamayacağı noktadan filelere yolladı. Fenerbahçe yenik duruma düştükten sonra yavaş yavaş oyunda dengeyi sağladı. Ardından inisiyatifi ele aldı. Özellikle Caner'in yaptığı hamlelerle Beşiktaş savunmasını yıpratmaya başladı. Alex'in de devreye girmesiyle bu defa yalnızca oyunu tutmakla kalmadı. Böylesi maçlarda önemli sayılabilecek hücum girişimleriyle gole de yaklaştı. O ataklardan birinde Gökhan'ın vuruşunu Egemen kaleye girerken çıkardı. Bir diğerinde Cenk, Bienvenu ile karşı karşıya kaldığı pozisyonda golü kurtardı. Devre biterken de Alex'in şutuna Hilbert vücudunu siper yaptı. Bu bölümde evet, önde olan Beşiktaş'tı. Ama Fenerbahçe tartışmasız daha iyi ve daha etkili oynayan taraftı.

İkinci yarının başlarında yine etkili bir Beşiktaş vardı. Quaresma'nın sağdan çizgiye inerek yaptığı ortada Mustafa'nın yakın mesafeden vurduğu topun direktten dönmesi Siyah-Beyazlı ekip adına şanssızlıktı. Sonrasında yine kontrolü ele alan ve düzenlediği etkili ataklarla beraberliği zorlayan Fenerbahçe'ydi. Özellikle Caner'in tarafından geliştirilen ataklarda Fenerbahçe, Beşiktaş savunmasını sürekli yıprattı. Nitekim 59.

dakikada Caner'in vuruşunda top direktten döndü. Alex boş durumda golcülüğünü ve fırsatçılığını gösterip eşitliği sağladı. Beraberliğin getirdiği moral ve coşkuyla Fenerbahçe temposunu biraz daha arttırdı. 64. dakikada Aykut Kocaman, anlamakta zorlandığım bir tercihle Caner-Stoch değişikliğini yaptı. Aynı anda yapılan Mehmet-Özer değişikliği doğrudu. Çünkü Mehmet sağ tarafta etkisiz kalmıştı. Lakin takımın hücumdaki en dinamik oyuncularının başında gelen Caner'i oyundan almak, açıkçası tuhaftı. Bu değişikliğe rağmen oyunun kontrolü yine Fenerbahçe'de kaldı.

Ancak golü tam da oyundan düşmeye başladığı anda Beşiktaş buldu. O ana dek sahanın en verimsizlerinden olan Quaresma, maç boyunca gerçekleştirdiği iki etkili ataktan birini başlattı. Soldan ortaladı, Almeida'yı ikinci direkte topla buluşturdu. Ve Almeida, Ziegler'in Volkan'ın önünü kapattığı pozisyonda golü attı. Şimdi Beşiktaş skor avantajının getirdiği moralle yeniden canlanmıştı. Fenerbahçe kısa süren şoku çabuk atlattı. Baroni'nin frikik golüyle tekrar beraberliği sağladı. Ve sahadan yenilmezlik unvanını koruyarak ayrıldı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kör kandil

Zeki Çol 2011.11.26

Fenerbahçe artık keyif vermiyor.

Çünkü futbol adına doyurucu bir şey yapmıyor. Sahaya kalitesini yansıtamıyor. Oyuna kapasitesini aktaramıyor. Tribünleri heyecanlandıracak, coşturacak aksiyon zenginliklerini katamıyor. İzleyene şimdilerde tadına hasret kaldığımız Fenerbahçe maçlarının lezzetini sunamıyor. Kör total giderek yalnızca vaziyeti idare ediyor. Ve yoluna o bildiğimiz Fener aydınlığının yerine şu sıralar, maalesef kör kandilin puslu ışığıyla yürüyor.

Dün de Ankara'da benzer görüntüleri yaşadık. Keyifsiz bir ilk yarı oynandı. Fenerbahçe, topu ceza alanına taşımakta, pozisyon üretmekte yine zorlandı. Oyun organizasyonu yine yetersiz kaldı. Caner'in çoğu kere içe kat ederek yaptığı, ama sonuç vermeyen hamleleri dışında, Gençlerbirliği savunmasını tehdit eden doğru dürüst hücum girişiminde bulunamadı. Önde kaybettiği topları, Gençlerbirliği kanatlara çabuk servis yaptığında da savunmasında az adamla yakalandı. Özellikle oyunun başlangıç bölümünde Caner'in önde kalıp savunmaya destek veremediği sıralarda sol tarafında sürekli sıkıntı yaşadı. Mesela Hurşut, ilk 13 dakikada bu bölgeden iki şut attı, üç orta yaptı. Ortaları yetersiz, şutların isabetsiz oluşu, o sıralar Fenerbahçe'nin şansıydı. Bienvenu'nun top alamadığı, Alex'in yetersiz kaldığı, Özer'in oyuna katılamadığı, Emre'nin vasatı aşamadığı bu bölümde, gerideki doğru zamanlamalı kritik müdahaleleriyle Bilica ön plana çıktı. Fenerbahçe, biri Emre'nin direktten dönen üç şut denemesiyle koca 45 dakikayı geride bıraktı. İki kalecinin de dişe dokunur müdahalede bulunmadan ve hiç yorulmadan bu bölümü tamamlamaları, bir bakıma oyundaki kısırlığın da hangi boyutlara ulaştığının kanıtıydı.

O kısırlık, ikinci yarı başladığında da sahaya yansıdı. Ntekim kenar yönetimler de durumdan rahatsız olacak ki, Gençlerbirliği 63'te Erdal-Oktay değişikliğini yaptı. İki dakika sonra da Fenerbahçe orta alandaki iki dış oyuncusu Özer ile Caner'i kenara, Semih ile Uğur'u oyuna aldı. Fenerbahçe'nin temposunda bu değişikliklere karşın hiçbir yükselme olmadı. Ama Oktay'ın girmesiyle Gençlerbirliği önde daha hareketli ve etkili oynamaya başladı. Önce Tum'la bir pozisyon zorladı. Ardından bir dakika içinde iki kez gole yaklaştı. Azofeifa'nın şutu direkte kaldı. Oktay'ın sağ çaprazdan vuruşunu ise Volkan çıkardı. Gençlerbirliği'nin bir anda üst üste pozisyon

bulması, Fenerbahçe'nin orta alanda oyundan düşmesinden de kaynaklandı. Semih ile Bienvenu'nun ileride birbirine yakın durmaları, Alex'in de onların yanında kalmasıyla direnci azalan orta saha, Gençlerbirliği'nin baskısını yiyince bir anda dağıldı. Aykut Kocaman, bu bölgede oluşan zaafa gecikmeli de olsa 84. dakikaya girilirken müdahale etti. Bienvenu-Stoch değişikliğiyle takım daha dengeli bir yerleşime döndü. Hemen ardından da bunun semeresini gördü. Stoch, Fenerbahçe'nin oyundaki ilk ciddi pozisyonuyla buluştu. Ama golü yapamadı. Bu ilk ve son fırsat da değerlendirilemeyince sıkıcı oyunda perde golsüz kapandı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir de kafasını çalıştırса!

Zeki Çol 2012.01.16

Önce Olcan'la başlayayım.

Volkan'ın tam aksine, çabuk ısındı. Hemen uyum sağladı. Henüz kendi çizgisini yakalayamadı. Mesela dün, kapasitesiyle kıyaslandığında vasat oynadı. Ancak o haliyle bile oyuna, skora hissedilir bir katkıyı yaptı. Takımının bir vites yukarıya çıkmasını sağladı. Hiç kuşku yok, Olcan, Trabzonspor'un bu sezon gerçekleştirdiği en isabetli transfer. Zaten bir oyuncunun katılımıyla bir takımın hücum karakterinin bir anda nasıl değiştiğini örnekleriyle görüyorsunuz. İleride daha da fazlasını göreceksiniz. Çünkü artık ve nihayet Şenol Güneş'in opsiyonları kalktı. Bir Olcan'ın gelişiyle birkaç pozisyonda alternatif fırsatı yakalandı. Ve tabii ki Burak da daha bir rahatladı. Hem daha fazla gol pozisyonuyla buluşması hem de rakip savunmaların üzerindeki baskısının Olcan'ın da devreye girmesiyle paylaşılması açısından.

Farkındaysanız dün Burak, her zamankinden daha fazla pozisyona girdi. Dahası, özellikle de sağa deplase olarak oynadığı sıralarda çok sayıda pozisyon hazırladı. Tüm golleri ya atarken, ya atılırken bir yerinde o vardı. Tıpkı neredeyse tüm gol pozisyonlarının da bir yerinde olduğu gibi.

Burak'a ayrı bir paragraf açmadan, bu sezonki Trabzonspor'dan söz etmek neredeyse olanaksız. Bilmem dikkatinizi çekti mi? Altı maçlık Burak golsüzlüğü döneminde, Trabzonspor bir maç bile kazanamamıştı. İki beraberlik, dört yenilgiyle derin bir düşüşü yaşamıştı. Son dört maçta Burak 8 gol attı. Trabzonspor da bu sezon ilk kez dörtte dört yaptı. Demem o ki, bir oyuncunun bir takıma skor anlamında Burak'ın yaptığı katkıyı, bırakın bu sezonu, Trabzonspor tarihinde hiçbir oyuncu yapamadı.

Ama yine de Burak'ı eleştirmeden geçemeyeceğim! Bu ligde en iyisi sıçrayan oyuncularından biri Burak. Gelin görün ki, 21 golün içerisinde bir tek kafa golü bile yok! Eh, Burak'ın olmayınca, Trabzonspor'un olur mu? Ne gariptir, Trabzonspor'un da bu sezon tek kafa golü yok! Geçen sezon 14 kafa golü atan bir takımın, böylesine bir yetersizliği yaşaması sizce de anormal değil mi?

Burak'ın ve tabii ki Trabzonspor'un muaf olduklarını sandıkları bu dersi yeniden almalarında ligin kalan bölümü için büyük yarar var.

Maçla ilgili kısa bir yorum yapacağım. Samsunspor, şanslı günündeydi! Dua etsinler maç 4-0 bitti. En az 8 olur muydu? Bu ilkel, bu sıradan, bu zavallı oyunu karşısında pek ala olurdu.

Düşünün, Samsunspor kaleciye pas gibi giden ilk şutunu attığında dakika 56'yı bulmuştu! Her Trabzonspor atağında sapır sapır dökülen ve pozisyon üzerine pozisyon veren o savunmayla ve bu oyun anlayışıyla bir takımın ayakta kalması, dahası kümede kalması çok ama çok zor. Adı asansör çıkmış Samsunspor'un, böyle devam ederse kapısı şimdiden aralanmış asansöre doğru gittiğini üzülererek de olsa söylemeliyim. Trabzonspor mu? Keyif verdi, zevk verdi, heyecan verdi ve takım olarak iyi oynayıp galip geldi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe, Olimpiyat'ta dağıldı

Zeki Çol 2012.01.26

Alex'i santrfor oynatmak, bir futbol fantezisiydi! Bu fantezi, Kayserispor maçı farklı kazanılınca Fenerbahçe cephesinde bir futbol doğrusu olarak algılandı.

Oysa o maçta, 11. dakikada Alex'in attığı gol tamamen kaleci hediyesiydi. Çok tartışılan bir penaltı sonrası 67'de ikinci Alex golü gelip, Kayserispor da oyuna havluyu atınca başta Aykut Kocaman, neredeyse tüm Fenerbahçe, derin bir yanılmanın eşğine taşındı.

Nitekim dün, İBB daha maç başladığında ve ilk 10 dakika içerisinde Fenerbahçe'nin o yanılıyla yüzleşmesini sağladı. Kayserispor'u farklı yenen kadroyu aynı oyun anlayışıyla sahaya süren Aykut Kocaman, sahada tel tel dökülen takımını oyun içi rotasyonlarla ayakta tutmaya çalıştı. Lakin İBB, henüz başlangıçta attığı golün dışında öylesine pozisyonlar üretti, öylesine fırsatlar harcadı ki... Maç daha ilk yarıda açık farklı bir skora gidebilirdi. Çünkü Fenerbahçe, rakibi tehdit edecek hiçbir hücum girişiminde bulunamıyordu. İBB de rahat rahat ve etkili ataklarla Fenerbahçe kalesine geliyordu. Orta alan oyunu tutamayınca, savunma inanılmaz açıklar verdi. Sakin, akıllı ve dengeli bir oyunla Fenerbahçe'yi sürklase eden İBB, bu bölümde oyunu istediği gibi yönlendirdi.

Oyun öncesindeki hiçbir hesabı tutmayan Aykut Kocaman, ikinci yarıya Gökhan-Orhan, Bilica-Bienvenu değişikliklerini yaparak başladı. Ziegler'i sol, Yobo'yu sağ stopere, Caner'i sol beke kaydırđı. Böylece başlangıçtaki savunma kurgusunu tümüyle değıştirdi. Bienvenu'yu santrfora, Alex'i ise klasik pozisyonuna çekti.

Bu yaklaşım hemen semeresini verdi. Fenerbahçe rakip alana yerleşti. Çok etkili olmasa da oyunda ilk kez süreklilik gösteren bir baskıyı oluşturdu. 54. dakikada bir duran top değerdendirmesinde beraberliğı de yakaladı. Alex'in ceza alanına orta yapmasını bekleyen İBB savunması gerideki Emre'yi boş bıraktı. Alex'in akıl dolu pası, Emre'nin köşeyi vuran tek vuruşuyla Fenerbahçe skora ortak oldu. Ancak savunmadaki dağınlıklığını yine sürdürdü. İBB şık bir organizasyon ve Webo'nun bomboş durumda attığı golle yeniden öne geçti. Kısa sürede etkinliğın ardından golü yiyen Fenerbahçe, bu defa oyun disiplinini iyice yitirdi. Savunma güvenliğini dışlayarak bilinçsiz ataklarla rakip kaleye gitmeye yöneldi. Bu riskli oyunla arka alanda büyük açıklar verdi. İBB'ye adeta altın tepsi içerisinde fark için davetiye gönderdi. Volkan'ın önlediğı çok kritik bir atağın ardından, Holmen'in üçüncü golü geldi. Sonrasında ani ataklarla savunmanın arkasına sarkıp sürekli pozisyon bulan İBB adeta gol kaçırma yarışına girdi. Maçın sonlarına doğru Alex'in attığı gol de Fenerbahçe'yi diriltmeye yetmedi. Sonuçta oyuna hırsını, isteğini, kalitesini ve hepsinden önemlisi takım bütünlüğünü yansıtamayan Fenerbahçe, tarihi bir farkın eşğıinden döndüğü maçı futbol adına tam bir hayal kırıklığı sergileyip bitirdi. Böylece son 9 deplasmanında 17. puanını kaybetti.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Korku tüneli

Zeki Çol 2012.01.30

Fenerbahçe'yle bu statta oynuyorsanız, oyun stratejilerinizi doğru belirlemek, takım savunmanızı güçlü tutmak, oyun disiplini sonuna dek korumak zorundasınız.

Hele de kadro kaliteniz, kapasiteniz sınırlıysa.

Daha baştan arkaya yaslanmak, oyunu kendi kalenizin yakınında oynamak, ani ataklarla çıkıp Fenerbahçe'yi geride az adamla yakalayıp pozisyon bulmaya niyetliyseniz, zaten maçı baştan kaybedeceksiniz demektir. Çünkü böyle bir oyun anlayışı, bireysel yeterliliği güçlü Fenerbahçe'nin ekmeğine yağ sürmek olacaktır.

Mersin İdman Yurdu, dünün ilk bölümünde bu hatayı yapanlar kervanına katılan takımlardan biri oldu. Rakibini tehdit edebilecek hiçbir girişimde bulunamadığı için, sürekli tehdit gördü. Üstelik arka alanda da iyi yerleşemediği ve sık sık hata yaptığı için, hem çabuk hem de kolay çözüldü.

Alex önderliğindeki Fenerbahçe'nin coşkulu, iştahlı, tempolu ve üretken oyunu da eklenince, saha içindeki görüntü adeta tek kale maça döndü. Özer'in sağdan, Caner ile Stoch'un soldan destek verdiği atakların yanı sıra Zurita ile Bueno'nun kontrol ettikleri göbekten de Fenerbahçe küçümsenmeyecek ölçüde pozisyon üretme, şut atma olanağı buldu. 2-0'lık skor, bu bölümdeki Fenerbahçe üstünlüğünü yansıtan bir skor değildi. Fark, böylesine yetersiz oynayan bir rakip karşısında daha da fazla olmalıydı.

Başlangıçtaki stratejisini son derece yanlış oluşturan Mersin İdman Yurdu, Fenerbahçe karşısında nasıl oynanması gerektiğini bu ezik, silik ve sıradan oyunun ardından sanırım soyunma odasına gittiğinde fark etti.

Bu defa ikinci yarıda önde basan, oyunu rakip alana taşıyan bir Mersin İdman Yurdu vardı. Değişen strateji, Fenerbahçe'nin ezberini hemen bozdu. Baskının oluşturduğu tehdit, Sarı-Lacivertli ekibin savunmada üst üste hatalar yapmasını beraberinde getirdi. Oyunda hem kontrolü hem de psikolojik üstünlüğü ele geçiren konuk ekip, 57'de golü buldu. Erdal iyi vuruş yapsa, 69'da beraberliği de sağlayacaktı.

İlk yarıdaki oyunu ve attığı gollerle ezici bir üstünlükle iki farklı öne geçen Fenerbahçe, ikinci yarıda tanınmayacak kadar kötü oynadı. Yediği baskıyı bir türlü kıramadı. Çünkü öncelikle orta alanda topu tutamadı. Doğal olarak kalesinde küçümsenmeyecek tehlikeler yaşadı. Hücuma ise neredeyse hiç çıkamadı. Korku tünelinden geçerek üç puanı ilk yarıdaki oyun ve attığı gollerle güçlkle kurtardı.

Dün Fenerbahçe açısından özel bir gündü. Ligde bininci galibiyete ulaşıldı. Gerçi bu özel günü anlamlı kılacak oyun içi devamlılık sağlanamadı. Lâkin yine de kazanıp, Fenerbahçe çok önemli ve tarihi bir eşiği aşmayı başardı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Efaristo* komşu

Zeki Çol 2012.02.03

Önce deplasman karnesine bir göz atalım Fenerbahçe'nin... Başlangıçta Gaziantep, Kayseri ve Mersin'de alınan üçer puan. Ardından gelen on maçta 4 yenilgi, 4 beraberlik, 2 galibiyet. Yani 10 karşılaşmada hepitopu 10 puan.

Bu neyin göstergesi? Fenerbahçe'nin, kendi çöplüğü dışına çıktığındaki ürkekliğinin... Aczinin... Yetersizliğinin... Kırılganlığının... Ve hepsinden önemlisi sıradanlığının göstergesi.

Tıpkı düne de yansıdığı gibi.

Galatasaray puan kaybetmiş. Kazansan zirvede puan puanasın. Üstelik bir şans yakalamışsın. Kemal, çıkış anında ayağındaki topu Bienvenu'ye kaptırmış. Savunmanın dengesi bozulmuş. Özer'den nefis bir ara pası. Zor pozisyonda gelen Stoch golü. Daha oyunun başında öne geçmişsin. Ama o skoru koruyacak, artıracak, sahasındaki 11 maçta 20 puan kaybetmiş, neredeyse her takımın güle oynaya puan çıkardığı Samsun'da ayakta duracak halin yok. Çünkü hırsın yok. İsteğin yok. Oyun organizasyonun yok. Disiplinin yok.

Bir Gekas, teslim aldı dün Fenerbahçe'yi. Dört pozisyona girdi, dördünde de stoper hatası. Bir penaltı yaptırdı. O da stoper hatası. Penaltı dahil ilk golde Serdar. Üçüncü golde Yobo.

Oyun içerisindeki eşleşme Gekas-Serdar. Güya Serdar genç. Diri. Agresif. Gekas, neredeyse her pozisyonda devre dışı bıraktı o Serdar'ı. Aklını kullandı. Deneyimini kullandı. Vücudunu kullandı. Vuruş becerisini kullandı ve Fenerbahçe'yi üç golle uğurladı.

Gekas'tan söz etmişken, bir gerçeğin altını çizmekte yarar var. Biraz da yaşı gereği, ağır. Ama gerçek bir santrfor. Zaten CV'sine baktığınızda bu gerçekle yüzleşiyorsunuz. Bu lige gelmiş, ki gelmesi Samsunspor adına büyük şans. Futbolseverler adına da büyük talih... Bir santrforun nasıl oynaması gerektiğinin canlı anlatımı Gekas. O zaman, "Efaristo Poli" komşu deyip, Gekas'ın performansına hak ettiği teşekkürü yollamalıyız.

Tabii bu arada Fenerbahçe'ye de bir göndermede bulunmayı ihmal etmemeliyiz. Ligde şu ana kadar bir Gekas'ı bile olmadığını hatırlatarak.

Samsunspor elinden geldiği ölçüde mücadele etti. Yüreğini ortaya koydu. Hırsını sahaya yansıttı. Gekas o mücadeleyi şekillendirdi.

Ya Fenerbahçe? Tanınmayacak kadar kötü oynadı. Arka alanda yapılan bireysel hataların ötesinde, orta alanda oyunu tutamadı. İleride üretken olamadı. Rakibi ciddiye almadığı için de oyunda tutunamadı. Yeni bir teknik adamla başlamanın Samsunspor'a getireceği ekstra motivasyonu da hesaplayamadı. Kazansa zirveye ortak olacak, Samsunspor'u kaderiyle baş başa bırakacaktı. Kaybetti, kendisi hüsranı yaşadı, rakibine umut kapısını araladı.

* Teşekkürler

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Favori kazandı

Zeki Çol 2012.02.06

Favori Fenerbahçe'ydi.

Çünkü derbi, Kadıköy'de oynanmaktaydı. Rüştü, Hilbert, Almeida sakat. Fernandes ile Quaresma da cezaları nedeniyle sahaya çıkamayınca, Fenerbahçe'nin bırakın kaybetmeyi, böyle bir ortamda berabere kalması bile sürpriz olacaktı.

Ancak az kalsın o sürpriz de yaşanıyordu. Beşiktaş, özellikle ikinci yarıdaki dirençli oyunu ve gol arayışlarıyla bir ara Fenerbahçe'ye gerçekten de korku dolu anlar yaşattı. Hele de skor 1-0 iken Ernst'in sert vuruşunun üst direği yalayıp dışarı çıktığı sırada.

Merak edenler için hemen belirtiyim... Sow vasat oynadı. Kendince haklıydı, mazereti vardı. Yeni bir takım, yeni bir ortam, yeni bir lig ve üstelik geldikten kısa bir süre sonra çıkılan derbi, Sow kalitesinin yeterince sahaya yansıtamamasını sağladı. Ama Sow, yine de son anda attığı golle Fenerbahçe günlerine keyifli bir başlangıç yaptı.

Açıkkası Beşiktaş'ın başlangıç kadrosunu yadırgadım. Mesela Ersan, çok uzun süren bir sakatlık döneminden sonra sahada yerini aldı ve solbek olarak oyuna başladı. Ve tabii Tanju... Carvalhal, ona da başlangıç kadrosunda ve sağbekte şans verdi. İlk bölümde doğal olarak iki bek de aksadı. Gökhan sakatlanıp çıkana dek Fenerbahçe sağdan, oyun genelinde de soldan atak yapmaktaydı. Ersan'ın önündeki Simao ile Tanju'nun önündeki Holosko'dan yeterli destek de gelmeyince Fenerbahçe özellikle ilk yarıda kanatlarda hissedir bir etkinliği yakaladı. Ama İbrahim, Ernst ve Veli'den oluşan orta alan öylesine bir mücadele verdi ki, hem Fenerbahçe'nin hele ikinci yarıda iyice inisiyatif yitirmesini hem de kanat etkisinin bitirilmesini bu üçlünün özverili oyunu sağladı. Carvalhal, iki bekini değiştirip daha gerçekçi bir takımı bulduğunda 75. dakika geride kalmıştı.

Fenerbahçe önde basarak iyi ve etkili başladığı oyunda bir duran toptan skor avantajını bulunca rahatladı. Oyunun kontrolünü iyice ele aldı. Lakin ilerleyen dakikalarda Beşiktaş'ın orta alandaki direncini kırmakta hissedilir bir şekilde zorlandı. İkinci yarıda ise Ernst liderliğindeki Beşiktaş, kontrolü neredeyse bütünüyle ele alan taraftı.

Samsun'da yaşanan ağır hasardan sonra bu maçı kazanmak, Fenerbahçe adına üç puanın ötesinde moral, güven ve gelecek adına umut tazelemek anlamını taşıdı.

Beşiktaş üst üste aldığı üç yenilgiden sonra, iyice sorunlu bir konumu yaşamaya başladı. Sivas ve Galatasaray ile deplasman, Gençlerbirliği ve Trabzonspor'la iç sahada oynanacak dört maçtan çıkacak sonuçlar Beşiktaş'ın zirve iddiası açısından son derece belirleyici olacak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yüreğini evde unutan takım

Bir kimlik bunalımında Fenerbahçe.

Uzunca bir zamandır ağız tadıyla izleyeceğimiz oyun bütünlüğünü zaten sunamıyor. Ama daha vahimi... Deplasmana çıktığında artık resmen korkuyor. Anlaşılmaz bir tutukluk, şaşılasi bir dağınıklık içinde. Adeta eli ayağı birbirine karışıyor. Üst üste yaşanan kayıpların tabii ki baskısı altında. Ancak o baskıdan arınacak bir takım duruşunu da asla gösteremiyor.

İşte dün... Ve özellikle de ilk yarı. Daha baştan rakip alana yerleşen Karabükspor. Mehmet'le iki stoperi sürekli yıpratın, Cernat'la sürekli arayışta olan Karabükspor. İlk 15 dakikada 5 korner atışı kazanan Karabükspor. Oyuna yüreğini, mücadelesini, hırsını yansıtan Karabükspor devrenin bitim anlarında üst üste iki gol bulan yine Karabükspor.

Peki Fenerbahçe ne yapıyor bu bölümde? Sözüm ona topa daha fazla sahip olan taraf. Daha fazla pas yapan taraf. Lakin rakip kalede tek etkili atağı yok bu Fenerbahçe'nin. Cristian-Mehmet Topuz ikilisi orta alanı tutamıyor. Alex, Raguéd'in kısılcısından çıkamıyor. Caner ile Stoch kanatlarda hiçbir etkinliği sağlayamıyor. İleride Sow sürekli yalnız. Jahiç-Mabiala ikilisi arasında kımıldayamıyor. Kanatların hiç işlemediği, dış şutların gelmediği bu bölümde, önce Stoch'un asistiyle Cernat takımını öne geçiriyor. Bir dakika sonra Alex'in önde kaybettiği topu, dengesi bozulan savunmanın arasında alan Cernat, Mehmet Yıldız'a, o da Birol'a veriyor ve santrası yapılmayan golle Karabükspor umduğundan çok daha kolay bir skoru buluyor.

İkinci yarıda Karabükspor, skoru koruma derdinde. Fenerbahçe ise gol arayışında. Bu defa oyunda roller değişiyor. Fenerbahçe bastırıyor, zorluyor, Alex'in golüyle umutlanıyor. Bir dakika sonra penaltı kazanıp beraberlik şansını yakalıyor. Ancak Alex, penaltıyı direğe nişanlayınca o şans da elden gidiyor.

Aykut Kocaman, üst üste değişikliklerle oyuna müdahale etmeye çalışıyor. Savunmayı değiştiriyor, orta alanı değiştiriyor. Volkan, Serdar, Yobo, Cristian, Alex ve Sow dışındaki oyuncuların pozisyonunu değiştiriyor. Fakat Karabükspor'un direncini kıramıyor. Ve bu maçı da kaybediyor. Son 11 deplasmanda 23. puan kaybı bu Fenerbahçe'nin. Son üç deplasmandaki üçüncü maç kaybı. Görülen köy kılavuz istemiyor. Fenerbahçe, evinin kapısından dışarı adım attığında ürkek, pısrık, sıradan bir takım olup çıkıyor. Ve zirve yarışında büyük bir yarayı daha alıyor.

Karabükspor'un hakkını teslim etmek gerek. Müthiş bir direniş içerisinde. Son altı günde üçüncü maçını oynuyor, yedinci puanını alıyor. Evinde üst üste beşinci maçını kazanıyor. Üstelik birinde Trabzonspor, birinde de Fenerbahçe'yi yenerek. Tehlikeli suların hemen ötesinde şimdilik kendisine daha güvenli bir yer buluyor.

Bir hatırlatma... Dün Karabükspor'da Deumi yoktu. Muhammet, Güven, Mehmet Çakır, Mustafa Sarp, Kaan, Shelton da yoktu. Ama Karabükspor'un kocaman bir yüreği, saygı duyulası bir inancı ve takdir edilesi bir mücadelesi vardı. Zaten o yürek, o inanç, o mücadele Fenerbahçe'ye nazire yaparcasına bu galibiyeti getirdi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şapkadan tavşan çıkarmak

Hani futbolun unutulmaz maçları vardır ya...

Tam da onlardan biriydi bu. Fenerbahçe, Sivasspor'un bir saati aşkın süren ezici bir üstünlükle oynadığı, artık taraftarının bile neredeyse kaybetmesini kabullenmeye başladığı maçı, 8 dakikaya sığdırdığı üç golle, üstelik de iki fark yaparak kazandı.

Futbol gerçekten de garip bir oyun. Daha doğrusu, aslında kendisini ciddiye almayanları, bazen unutulmayacak dersleri de sunarak cezalandıran da bir oyun.

Bu işveli oyun, Sivasspor'a iki kez kazanma da değil, fark yapma şansını sundu. Biri ilk yarının uzatma anlarında... Erman'ın savunmanın arkasına bıraktığı topa, Pedriel kontrol edip vursa, hiç kuşkunuz olmasın Fenerbahçe ikinci yarıda oyuna iyice havluyu atacaktı. Ya da 65. dakikada Erman ile başlayan, Grosicki ile devam eden, kale sahası içerisinde yine Pedriel'e gelen topu, zoru başarıp Pedriel auta vurmasa... Fenerbahçe hiç kaçınılmaz, sahasında ilk yenilgiyle tanışacaktı.

Çünkü Fenerbahçe, o ana dek hiçbir şey oynamıyordu. Hele ilk yarıda... Kötü demek bile o Fenerbahçe'yi tanımlamaya yetmiyordu. Fenerbahçe darma dağınıktı. Ne oyunu tutabiliyor, ne rakibini durdurabiliyordu. Daha başlangıçta öne geçmesine karşın, önde basan, etkili pres yapan, sahanın her bölgesini açık ara rakibinden iyi kullanan ve sürekli pozisyon zorlayan Sivasspor karşısında sinmiş, pusmuş, iyiden iyiye sıradanlaşmıştı.

İşte ne olduysa o 65. dakikada oldu. Pedriel'in golü kaçırmısından çok kısa bir süre sonra Alex'in golü geldi. Kaptan, dalgalı denizde bir oraya bir buraya savrulan gemisine, bu golle biraz olsun doğru rota tutturmuştu. İki dakika geçti, bu defa Sivasspor savunmasının buram buram ciddiyetsizlik kokan hatası gerçekleşti. Rajnoch, ayağındaki topu Sow'a verdi. Onun pası, savunmanın bozulan dengesi, boşa çıkan Alex'in golü derken, skor bir anda 3-2 oldu. İnanılır gibi değildi ama daha birkaç dakika öncesinde sahada kıvrım kıvrım kıvranan Fenerbahçe, beraberlik de bir yana öne bile geçmişti. Sonrasında bir de Emre'nin golü gelince, pastaya kreması da eklendi. Ve Fenerbahçe, oyun içi gelişmelere bakıldığında sürpriz sayılacak bir geri dönüşle Sivasspor'u yendi.

Bu galibiyet, tabii ki Fenerbahçe'nin iyi oynadığının, takım bütünlüğü gösterdiğinin ya da son döneme rastlayan sıradanlığının sona erdiğinin resmi değildi. Bu galibiyetin gerisinde önce Sivasspor'un son yarım saate yansıyan ciddiyetsizliğinin etkisi vardı. Ve bir de Fenerbahçe'nin üst düzey oyuncularından ikisinin bireysel performansları. Yoksa oyunun geneline bakıldığında Fenerbahçe öyle zaaflar gösterdi, öyle hatalar yaptı, öyle dağınık oynadı ki... Şampiyonluk yarışında yeniden tutunduğu bu maçla ilgili bir yüzleşmeyi yapmaz ve bu oyundan çok can alıcı dersleri almazsa... Şapkadın tavşanın çıktığı bu galibiyetin ne kadar da yanıltıcı olduğunu çok yakında ağır bedel ödeyerek anlar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Artık sürpriz değil

Zeki ol 2012.02.26

Önce bir gerçeğin altını kalınca çizgiyle çizelim.

Fenerbahçe kötü savunma yapıyor. Çok pozisyon veriyor. Kolay gol yiyor. Rakipleri için bulunmaz bir iştah açıcı! Neredeyse tümünün hücum, gol isteğini kabartıyor. Yani savunması, ayıptır söylemesi yerlerde sürünüyor.

Hücumdaki tablo da pek parlak değil. Geçen sezon en etkili olduğu bölgeyi, kanatları artık hiç kullanamıyor. Stoch dışında delici bir hücum silahı yok. O verimsiz kaldığında rakip savunmanın arkasına sarkamıyor. Ceza alanı içerisinde çoğalamıyor. Sow'u kale önünde topla hiç buluşturamıyor. Takım, bütünlüğünü kaybetmiş, organize atak yapamıyor. Tek umudu Alex! Alex kıpırdarsa biraz olsun Fenerbahçe de hareketleniyor. Genel görüntü bu ve ne yazık ki içler acısı.

Eskişehirspor, keyifsiz, temposuz, mücadele gücü yetersiz ve deplasmana çıktığı için zaten 'korkunun esiri' rolünü oynayan Fenerbahçe karşısında çok kısır bir skorla maçı tamamladı dün. Biraz dikkatli olsa farka koşardı. Biraz son vuruş becerisini gösterebilse attıkça coşardı. Son haftalardaki kayıpları unutturur, taraftarıyla adeta bir bayram sevincini yaşardı. Çünkü girdiği pozisyonlar hayal edemeyeceği kadar çoktu. Kaçtırdıklarının haddi hesabı yoktu. Ve antrenmanda yaptığı çift kaleler de dahil, bu kadar fırsat bulması olanaksızdı.

Maçın ilk yarım saati bir kör dövüşünü çağrıştırır türden geçti. Oyun kötü, kalite son derece düşüktü. 31. dakikada gelen golle birlikte Eskişehirspor hücumda üstünlüğü ele aldı. Biri Erkan, ikisi Kamara'yla üç önemli gol girişimi daha yaptı. Fenerbahçe savunması o sıralar dağılma sinyallerini göndermeye başlamıştı. Devrenin uzatma anında direkte patlayan bir Alex frikiğiyle Fenerbahçe rakip kalede ilk tehlikeyi oluşturdu. Sonra ikinci yarının başlarında biraz Alex'in hareketlenmesiyle oyunu öne taşımaya çalıştı. Ancak savunma zaafı sonucu 55. dakikaya girilirken ikinci golü yedi. Artık işin rengi belli olmuş gibiydi. Eskişehirspor ani çıkışlarla sürekli pozisyon üretiyor, Fenerbahçe savunması tel tel dökülüyordu. Aykut Kocaman, 66. dakikaya girildiğinde iki değişiklik birden yaptı. Emre'nin yerine Selçuk'u, Mehmet Topuz'un yerine Caner'i oyuna aldı. Gelin görün ki Caner, 7 dakika sonra kırmızı kart gördü, Fenerbahçe sahada on kişi ve iyice çaresiz kaldı. Artık her şey kötü gidiyordu. Ama Sow, bu kötü görüntü sürerken ceza alanı dışından yaptığı vuruşla topu köşeden filelere gönderdi ve adeta umut ateşinin altına odun attı. Lakin o ateş o denli fersiz, o denli yetersizdi ki... Fenerbahçe'nin oyuna ortak olacak, skora tutunacak ne gücü, ne hırsı, ne isteği, ne de morali vardı. Bırakın pozisyon zorlamayı, savunma güvenliğini iyice yitirince kalesinde yine çok sayıda tehlike yaşadı. Şanslıydı, bu maçı hezimet olmadan bu skorla geride bıraktı. Üst üste dördüncü deplasman yenilgisini aldı. Ve dünü de başı önde kapattı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Geciken mutluluk

Zeki Çol 2012.03.04

Büyük takım olmak, farklı bir çizgi. Sorunlu bir süreci de yaşasa, keyifsiz, moralsiz, güvensiz de olsa hatta bazen hani isteseniz yıkılacak gibi bile dursa, büyük takım farklı bir boyut.

Gençlerbirliği, dün bir yanılmanın bedelini ödedi. Fenerbahçe'nin son haftalardaki formsuzluğunun üzerine, bir de Eskişehir'deki o perişan halini ekledi. Sezonun flaş ekiplerinden biriydi. İyi oynamakta, iyi mücadele etmekte, iyi sonuçlar almakta ve gerçekten de iyi gitmekteydi. Önüne gelenin salladığı Fenerbahçe'yi nasıl olsa 'ben de hırpalarım' dedi. Yanıldı. Çok ağır bir faturayı ödedi. Fenerbahçe bu sezon ilk kez bir takımın kalesine

sadece ilk yarıda üç gol gönderdi. O takım, oyunu ve rakibi ciddiye almayan, adeta halı saha maçına çıkmışçasına oynayan ve nasıl bir yanılgıyı yaşadığını ancak maç bittiğinde anlayan Gençlerbirliği'ydi.

Büyük takımların sert düşüşler sonrası sert tepkiler vereceğini sanırım dün o da öğrendi. Aslında deplasman başarısızlıklarından sonra Fenerbahçe'nin ilk saha skorlarına baksa, Gençlerbirliği bu gerçekle zaten yüzleşirdi. Ama belli ki Kadıköy'e başta psikoloji ve istatistik olmak üzere bir dolu dersi çalışmadan gelmişti!

Henüz 2. dakikda gelen ilk golle Fenerbahçe keyifli bir başlangıcı yaptı. Hazırlanış, atılış, topun gittiği yer, golde hepsi güzeldi. Ama Sow'un golü, ondan çok daha güzeldi. Mehmet Topuz'un uzun bir süre sonra yaptığı orta ve Sow'un birinci sınıf vuruşu, bir bakıma "Yeter ki orta yapın, ben golü atarım" siteminin de iletildiği idi. 20. dakikada 2-0'la buluşan Fenerbahçe, sadece rahatlamakla kalmadı. İyi oynamaya da başladı. Epeyce bir süre sonra nihayet orta saha maça ağırlığını koydu. Bu hem takım savunmasına güç kattı. Hem de hücumla renk, hareketlilik ve keyif. Artık Fenerbahçe, Fenerbahçe gibi oynuyor, pozisyonlar, goller birbirini kovalıyordu. Gençlerbirliği iyice dağılmıştı. Ne hücumda varlık gösterebiliyor ne de gol olup yağın Fenerbahçe karşısında direnebiliyordu. Sezonun gol rekoruna giden Fenerbahçe, şimdi geçmişteki o sevimsiz görüntülerin acısını Gençlerbirliği'nden çıkarıyor ve taraftarını hop oturtup, hop kaldırıyordu.

Taraftarının özlediği Fenerbahçe buydu. Beklediği Fenerbahçe buydu. Sezon başından beri yolu gözlenen Fenerbahçe de buydu. O Fenerbahçe, nihayet kendi gerçekleriyle yüzleşmenin ve asıl kapasitesini sahaya yansıtmanın keyfini yaşıyor, yaşattı dün. Gençlerbirliği ise büyük takımla oynadığını çok geç fark etmenin şaşkınlığıyla baş başa kaldı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fenerbahçe günü kurtardı

Zeki Çol 2012.03.10

Bu takımı anlamak zor. 16 deplasman maçı geride kaldı.

Kazandıkları dahil, birinde bile biraz olsun doyurucu futbol oynadığını, bir nebze olsun oyuna lezzet kattığını, kalitesini sahaya yansıttığını söylemek olası değil.

Niye oynanmaz, niçin oynanmaz, böylesine güçlü, deneyimli bir kadro neden kapasitesini oyuna katmaz, gerçekten anlamak zor.

Bunun, sezona yansıyan o bildik travmayla da sanıldığı boyutta ilişkisi yok. Sorun daha farklı bir yerde. Fenerbahçe'nin artık oynama iştahını büyük ölçüde yitirmesinde. Dikkat edin, bir elin parmaklarını bile bulmayacak kadar düşük sayıdaki maç dışında, Kadıköy'de de Fenerbahçe'nin mesela geçen sezona yansıyan duruşundan, coşkusundan, takım oyunundan eser yok. Oyun kalitesi bu denli düşük bir ekibin puan performansı nasıl olur da bu noktada diyebilirsiniz? Nedeni basit. Galatasaray dışında, yarıştığı takımların hali ortada. Yani ligin kalitesi çok düşük. Ve bir de Fenerbahçe'de bireysel yeterliliği gelişmiş oyuncuların sayısı fazla. Örneğin dün, o oyuncularından biri olan Sow, nefis bir vuruşla açılışı yaptı. O golü izledikten hemen sonra düşündüm de, bu Sow, bu takıma sezon başında alınsa ne olurdu? Sanırım şu kötü haliyle bile bu Fenerbahçe, Galatasaray'ın puan itibarıyla hemen dibinde dururdu. Basit bir hesap... Sow'dan önce Fenerbahçe'nin iki santrforu 24 maçta heptopu 7 gol atmıştı. Sow geleli altı maç oldu, gol sayısı dördü buldu.

Ankaragücü gerçekten yürek sızlatan bir sezonu yaşıyor. Aydın dışında tüm oyuncuları lig deneyiminden çok uzak. Elllerinden geldiğince ve iyi niyetle bir onur mücadelesini vermeye çalışıyorlar. Ama vazgeçtim Bank Asya'yı, orta ölçekte bir ikinci lig takımı kıvamında bile durmuyorlar. Fenerbahçe, böyle bir rakip karşısında dahi dün inanın pozisyon üretmekte zorlandı. İlk yarıda attığı gol dışında karşı kalede kayda değer bir etkinliği sağlayamadı. İkinci yarıda bir Dia şutu, bir Mehmet Topuz golü haricinde yine hücumda bir hareketliliği yakalayamadı. Kolay kazanacağı bir maçta bile belli bölümlerde zorlandı. Yani aslında sadece günü kurtardı.

Galatasaray maçını düşündü deseniz, ilk yarıda bir tempo yapması, bir baskı kurması ve skor rahatlığını yakalaması, ondan sonra ikinci yarıda hiç sıkmadan oynaması gerekirdi. Onu da yapmadı. Vasatı bulmayan bir oyunla üç puanı aldı, o kadar. Farklı olan tek şey, üst üste gelen dört deplasman yenilgisinden sonra Fenerbahçe'nin küme düşmüş rakibi karşısında bu defa maç kazanmasıydı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Galatasaray kazandı

Zeki Çol 2012.03.18

Önce Sow'un röveşatası... Sonra Alex'in bazukası. İki birbirinden güzel, iki ayakta alkışlanacak, iki jeneriklik golle 15. dakikada skor 2-0 olunca ne yalan söylemeli, Fenerbahçe maçı kopardı, farkı kovalayacak izlenimi oluştu çoğumuzda.

Çünkü Galatasaray, o sıralar oyunda hiç yoktu. Tedirgin bir başlangıç yapmış, üst üste gelen top kayıplarıyla dağınık bir görüntü oluşturmuş, hele de goller birbirini izleyince, dip yapan moraliyle mücadeleden iyice kopmuştu.

Fenerbahçe cephesinde ise beklenmedik gollerle gelen coşku, tribündeki sinerjinin de yansımasıyla özgüveni bir vites daha öne taşımış, takım oyuna tümüyle hakim olmuştu. Stoch, çok elverişli durumda topu auta atmasa, 21. dakikaya girildiğinde Fenerbahçe, maç öncesi hayal etmekte bile zorlanacağı bir skorla bile buluşuyordu. Galatasaray cephesinde o sıralar değişen bir şey yoktu. Hâlâ dağınık, hâlâ etkisiz, hâlâ Fenerbahçe'nin baskısına boyun eğen bir tarzda oynamayı sürdürüyordu. İlk yarım saatin sonlarına doğru biraz toparlanır gibi oldu Galatasaray. Engin'le ilk kez kaleyi yokladı. Ardından sanki sihirli bir değnek değmişçesine bir anda toparlandı. Şimdi tedirgin olan Fenerbahçe'ydi. Orta alanda Selçuk-Melo ikilisi oyunu tutmaya yönelmiş, Engin topu daha verimli kullanmaya başlamış, Elmander-Necati ikilisi nihayet oyuna katılmış ve Galatasaray gol arayışına yönelmişti. Fenerbahçe'nin orta alanından başlayıp savunmasına da yansıyan dağınıklığından da yararlanıp 36. dakikada golü de bulunca oyun tamamen Galatasaray'a dönmüştü. Fenerbahçe'yi devre bitene dek adeta silkeledi Galatasaray. İki önemli pozisyon daha buldu. Necati ve Engin'le değerlendiremedi.

İkinci yarıda da benzer görüntü devam etti. Kapanan, skoru korumaya çalışan, arada bir atağa kalkan ama etki sağlayamayan Fenerbahçe, golü, beraberliği kovalayan daha olumlu, daha verimli oynayan ve pozisyon üreten Galatasaray'dı. Takım birlikteliğini sahaya yansıtan ve sürekli karşı kaleyi hedefleyen o Galatasaray, 82. dakikaya girildiğinde beklediği golü de buldu. Hakan, yakın mesafeden sert vurdu ve Fenerbahçe'nin umudu son buldu.

Uzatmanın son saniyelerinde Baros'un vuruşunda top direktten dönmese Galatasaray maçı da alacak ve Kadıköy'de yıllar süren Fenerbahçe yenilmezliğini de tarihe gömecekti.

Tansiyonu yüksek, zevkli, çekişmeli bir derbiydi. Başlangıçta Fenerbahçe, sonrasında Galatasaray üstün oynadı. Mücadele, izleyenlere tabii ki keyif verdi. Galatasaray, iki farklı yenik duruma düşmesine karşın müthiş bir direnci gösterdi. Uzun süre sonra ilk kez Kadıköy'de galibiyetin eşiğine bu denli yakın geldi.

Maç berabere bitse de dünün kârlısı Galatasaray'dı. Yalnızca aradaki 9 puanlık farkı korumakla kalmadı. İleride lazım olduğu takdirde ikili averajda da avantaj elde etti. Ve Galatasaray dün bir önemli mesajı daha verdi: "Bu ligin en iyisi benim. Artık Kadıköy'de bile dilediğim gibi gezerim."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

F.Bahçe direklere takıldı

Zeki Çol 2012.04.02

Futbolda akıl tutulması yaşıyoruz bu sezon.

Nereye baksan sorun. Nereden baksan sorun. Öyle bir hale geldik ki... İnsanlar maalesef bir adım ötesinde ne olduğunu görmek, düşünmek gereğini bile duymuyor. Bu sorumsuzluk içeren duyarsızlığın son örneğiyle dün Trabzon'da yüzleştik. Dakika 34... Taraftar önce sahaya fanila atarak Fenerbahçe'yi protestoya kalktı. Bu kadarla kalınsa 'hadi aşırıya kaçmayan bir taraftar tepkisidir' der geçersiniz. Ama sonrasında sahaya atılan çatapatlar, meşaleler, oyunun 5 dakika duraksatılması ne anlama geldi? Niye yapıldı? Kendi adıma ben mantıklı bir izahını bulamadım.

Bir taraftar düşünün... İki hafta sonra Süper Final maçları oynanacak. Takımı bu maçı kazansa Şampiyonlar Ligi şansını kovalayacak. Ama o taraftar, saha kapatmayı gerektirebilecek bir çirkinliğin başrol oyuncusu!

Peki bunun kime ne yararı var?

Özellikle son anları zevkli, itişmeli ve pozisyon yüklü geçen bir maç izledik. Aykut Kocaman, bu kadro ve oyun seçimiyle takımını maça başlattı. Son dönemlerin verimsiz oyuncusu Stoch'un yerine Caner'i tercih etmesi, dinamik bir orta alan kurgusunu beraberinde getirdi. Takım savunması güçlendi. Oyun disiplini de bozmayan Fenerbahçe, hücum ağırlıklı bir orta alanla oynayan Trabzonspor karşısında, 10. dakikadan itibaren kontrolü fazlaca zorlanmadan ele geçirdi. Rakibin pas bağlantılarını kesti. İlk toplara başarıyla müdahale etti. Savunmayı az adamla ve dengesiz yakaladığında da etkili gol girişimlerinde bulundu. Alex'in vuruşunun direktten dönmesi, Mehmet Topuz'un karşı karşıya kaldığı pozisyondaki şutunu Tolga'nın çıkarması adeta golün 'geliyorum' diyen habercisiydi. Nitekim kısa süre sonra da Baroni'nin golü geldi. Trabzonspor bu bölümde son andaki Giray'ın kafa şutu dışında kayda değer bir gol girişimi gerçekleştiremedi.

İkinci yarı maç uzun süre dengede gitti. Oyunun soğumaya başladığı, Trabzonspor'un coşkusunu büyük ölçüde yitirdiği sıralarda o ana dek iyi oynayan Bekir'in hatalı pasıyla başlayan hücumda Burak'ın beraberlik golü geldi. Ondan sonra oyunda hem roller, hem mücadele, hem de tempo değişti. Bu defa Fenerbahçe'de fazla uzun sürmese de telaş devreye girdi. Trabzonspor üst üste ataklarla ikinci gol için yüklendi. Volkan iyi yer tutarak Halil ve Burak'ın şutlarında gole izin vermedi. Ancak bu bölümün en etkili ataklarını yine Fenerbahçe gerçekleştirdi. 86. dakikada Özer, 90+2. dakikada da Bienvenu'nun direğe takılan şutları ile Fenerbahçe'nin galibiyet umudu tükendi. Bu sezon deplasmanda ilk kez takım halinde bu denli iyi oynayan Fenerbahçe,

kendisini pek de mutlu etmeyen bir skorla oyunu noktaladı. Trabzonspor açısından beraberlik, oynadığı oyun karşısında hiç de yabana atılmayacak bir neticeydi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şans kapıyı çalınca

Zeki Çol 2012.04.12

Hani 'öldü öldü dirildi' derler ya... Tam da öylesi bir maç yaşadı Fenerbahçe. 2-0 geriye düştükten sonra şans, tam üç kez kapısını çaldı.

İlkinde Baroni'nin şutunda Gökhan, kucağına gelen topu elinden kaçırıp golü yedi. İkincisinde 'Maç bitti' derken, Sow takımını adeta ipten aldı. Üçüncüsünde Kujović, seri penaltı atışları sırasında topu auta attı. Ve kısmetli bir gün yaşayan Fenerbahçe, turu yakaladı. Oysa Kayserispor oyunun genelini iyi oynayan taraftı. Pozisyon zenginliği yaşayan, hele ilk yarı bastıran, arayan, üreten ve açıkçası turu da daha fazla hak eden taraftı.

F.Bahçe, ilk bölümde artık kabak tadı veren sıradanlıklarından birini daha yaşadı. Oyunu bir türlü tutamadı. Neredeyse sahasından çıkamadı. Alex'in yokluğu, yine ağır biçimde hissedildi. Onun pozisyonunda oynatılan Caner, hiçbir yeterlilik gösteremedi. Sağdaki Dia ile soldaki Stoch da öyle. Fenerbahçe'yi orta alandan öne taşıması gereken üç oyuncunun bu denli hareketsiz ve yetersiz olması doğal olarak hücum etkinliğini de olumsuz etkiledi. Amrabat'ın tehdidiyle oynayan Gökhan da öne fazla çıkamayınca, Fenerbahçe'nin hücum fonksiyonları ilk yarıda adeta dumura uğradı. Kayserispor, önde basarak girdiği oyunda orta alan kontrolünü hemen ele aldı. Solda Amrabat bireysellikten uzaklaşsa, Kujović son vuruşları biraz daha dikkatli yapabilse, Kayserispor skor avantajını ilk 15 dakika içerisinde yakalayacaktı. Çünkü Fenerbahçe, arka alanda da uyumsuzdu. Serdar ile Yobo adam paylaşımında ve ilk müdahalelerde sorun yaşıyorlardı. İlk yarım saat, tartışmasız Kayserispor'un üstünlüğüyle geçti. F.Bahçe bu bölümün tek etkili atağını 37. dakikada yaptı. Gökhan ender çıkışlarından birinde Sow'u pozisyona soktu. Ancak vuruş kötüydü. Devrenin sonlarına doğru Kayserispor aradığı, istediği, beklediği golü buldu. Bir duran top dönüşünde, Fenerbahçe savunmada az adamla yakalandı. Amrabat uzak köşeye giden vuruşuyla fileleri havalandırdı. İkinci yarının hemen başında bir büyük hata ve Kayserispor'un golü geldi. Ziegler'in ters kanatta kaptırdığı topu Troisi, Kujović'e aktardı. Savunmanın dengesinin bozulmasından da yararlanan Kujović, adeta fotoğraf çektirircesine bir rahatlıkla topu ağlara gönderdi.

Fenerbahçe şoktaydı. Çok kötü oynamasının yanı sıra bir de büyük savunma hataları yapmasının bedelini, şimdi ağır bir faturayla ödemekteydi. Lakin şans bir dakika sonra Fenerbahçe'yi oyuna döndürdü. Baroni, Gökhan'ın büyük hatasından yararlanıp skoru 2-1'e getirdi. Gol, biraz olsun Fenerbahçe'yi canlandırdı. 62. dakikadaki Dia-Özer, Stoch-Bienvenu değişiklikleriyle oyundaki hakimiyeti bir parça da olsa arttı. Çünkü Caner, sola daha verimli oynadığı pozisyona çekilmiş, Dia ile Stoch gibi hiçbir katkı yapmayan kanat oyuncularının yerine iki taze kuvvet girmişti. Kayserispor'da skoru koruma isteği de ağır basınca, inisiyatif Fenerbahçe'nin eline geçti. Ancak Fenerbahçe yine üretken değildi. Bastırıyor, zorluyor, ama pozisyon bulamıyordu. Uzatma bölümünde Sow'un golü ile şans kapısı aralandı. 30 dakikalık uzatmada iki takım da skoru değiştiremedi. Penaltı atışlarında Fenerbahçe 5-4'lük üstünlüğü yakaladı ve turu aldı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Arena Volkan'ı

Zeki Çol 2012.04.23

Volkan o topları çıkarmasa, şimdi Galatasaray'ın şampiyonluk için gün saymaya başladığından söz ediyor olacaktık.

Bir kalecinin, bir maçın, tabii bir takımın, kim bilir belki de bir ligin kaderini nasıl da etkilediğinin belgeseli oldu dün Volkan. Hadi ilk yarıdaki bir yana bırakın... Ama ikinci yarıda, üstelik de Galatasaray'ın tam ritmini bulduğu sırada öyle iyi yer tutup, öyle kritik toplar çıkardı ki... Sadece Fenerbahçe'nin skora tutunmasını sağlamakla kalmadı. Maçı kaybetmemesinin de başrol oyuncusu oldu.

Bir gün önce El-Clasico'dakini andıran bir tablo yaşandı Arena'da. Birebir örtüşmese de Nou Camp'ta oyunu tutan, daha fazla pas yapan, daha yoğun baskı oluşturan evsahibi Barcelona'ydı. Ancak kazanan Real Madrid. Az ama etkili hücumlarla dengesiz yakaladığı Barcelona savunmasını iki kez geçmişti Real Madrid. Ve son yıllardaki belalısının 54 maçlık Nou Camp yenilmezliğine de son verip şampiyonluğun tek adayı konumuna gelmişti.

Fenerbahçe de aynı skoru, benzer bir hücum anlayışıyla buldu. İlk yarıda iki etkili atak yaptı, birinde golü yakaladı. İkinci yarı, tam 35 dakika sahasından çıkamadı. Kaleye gittiği ilk atakta ikinci golünü attı. Bu öylesine önemli, öylesine kader belirleyici bir andı ki... Tam da Galatasaray, 'Tamam' demeye hazırlanırken, Fenerbahçe rest çekip devam kararını çıkarttı! Ve hem Süper Final, hem de şampiyonluk yarışı, bu sezon Galatasaray'ın ilk derbi yenilgisinin ardından şimdi apayrı boyut kazandı.

Oyunun ilk yarısında sahada taktik yoğunluk içeren kontrollü bir oyun vardı. Kalite, futbolun semtine pek uğramadı. Fenerbahçe ilk 40 dakikada çok iyi savunma yaptı. Melo ve Selçuk oyuna yeterince katılamayınca, Galatasaray orta alanda kontrolü uzun süre rakibine bıraktı. Alex'in iki etkili pasında Fenerbahçe iki kez gole yaklaştı. Ziegler'le golü buldu, Baroni'nin şutunu Muslera çıkardı. Galatasaray devrenin sonlarına doğru canlandı. Üç önemli girişimde bulundu, golü bulamadı.

İkinci yarı sahada apayrı bir Galatasaray vardı. Özellikle Elmander'in ateşlediği bu Galatasaray, temposu, baskısı, coşkusuyla ilk yarım saat içerisinde tam yedi etkili gol girişimi yaptı. Fenerbahçe öylesine sindi, öylesine baskı yedi ki. İlk yarıdaki o savunma adeta yerle bir oldu, dağıldı. İşte o bölümde Volkan takımını sırtladı. Selçuk'un mükemmel golüne zaten bir şey yapamazdı. Ama çıkardıklarıyla bırakın kaybetmeyi, takımını fark yemekten kurtardı.

Futbol işte böyle enteresan bir oyun. Asla boş vermeye gelmiyor! Kendi alanına hapsolan, santrayı geçmekte zorlanan o Fenerbahçe, herkesin Galatasaray'dan indirici darbeyi beklediği sırada, rakip savunmanın bir anlık gafletinden yararlanıp maçı kazandı. Bu sıradan bir üç puan değil. Galatasaray hâlâ önde. Hâlâ avantajlı. Ama bu üç puan, büyük olasılık Fenerbahçe'ye şampiyonluk yolunda en kritik adımı attıran üç puan. İpler şimdi liderin değil, sanki takipçisinin elinde.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Olmaz olsun böyle futbol...

Zeki Çol 2012.05.07

Kin, nefret... Ana tema maalesef bu Avni Aker'de. Futbol, tribündeki vandalın umurunda değil. Ortamı nasıl gererim... Emre'ye, Volkan'a, Fenerbahçe'ye nasıl hakaret ederim. Gözlerini nasıl korkuturum. Oyunlarını nasıl etkilerim. Asıl derdi o.

O vandal, çok değil 1 Nisan'daki maçın da provokatörü. Hani takımın motivasyonunu bozduğu, keyfini kaçırdığı, saha kapatma cezası aldırıldığı ligdeki Fenerbahçe maçı var ya... İşte onun da.

Hiç ders almamışçasına yine oyunun başrol oyuncusu! Sahaya eline ne geçirdiyse atıyor. Oyun duruyor. Oyuncusu soğuyor. Takımı maçtan kopuyor. Ve o bundan vahşi bir zevk alıyor.

Hele bir de attığı hedefe isabet etmişse. Birinin başına gelmişse, oyuncu yere serilmişse! Adeta ağzının kenarından salyaları akıyor.

Burak çırpınıyor, 'Yapmayın' diyor. Şenol Güneş, işi gücü bırakmış, kale arkasına geçmiş tribün sakinleştiriyor. Ancak o yoldan, oyun da oyun olmaktan çıkmış. Arada bir infaz görüntüleri de sahneye geliyor. Colman'ın basmaları hadi neyse. Zokora, Emre'ye tabanı bir koyuyor. Aman aman aman! Sanırsınız Karındeşen Jack! Garip ama hakemden çıka çıka sadece bir sarı kart çıkıyor. O var ya... Hani tribündeki. Nasıl da keyif içerisinde. Ne de olsa düşman darbe almış, acı çekiyor!

Ey dostlar!

Ne yapıyoruz biz? Nereye gidiyoruz? Bu sevgisizlik... Bu saygısızlık... Bu gerginlik... Bu öfke... Bu nefret... Bu hoyrat hallerle... Futbolu paramparça ettik. Bitiriyoruz!

Sözde hak, hukuk, adaletten yanayız. Kale arkasında bir ironik pankart! 'Üstünlerin hukukuna değil, hukukun üstünlüğüne inanıyoruz' diye yazıyor. Ama bir korner atışını 3,5 dakika o pankartın arkasına sığınıp yaptırmıyoruz!

Fenerbahçe sakin, akıllı, etkili oynadı. Tribünden sahaya yansıyan Trabzonspor gerginliğinden de yararlandı. Kolay goller buldu. Zor görünen bir oyunu anasının ak sütü gibi hak ettiği üç puanla noktaladı. Emre yüreğini, deneyimini oyuna kattı. Baroni, Selçuk, Volkan çok iyi oynadı. Takım halinde Fenerbahçe doğru işler yaptı ve iddiasını son maça taşıdı. Bütün bunlar tabii ki övgüye değerdi. Takdirle anılacak işlerdi. Lakin... Öyle tatsız, öyle sevimsiz, öyle iğrenç manzaralar vardı ki Trabzon'da... Bu ülkenin çoğu stadında bu güzelim oyundan rol çalan, dün de Avni Aker'in tribününe uğrayan o vandal sayesinde o manzaralar inanın her şeyin önüne geçti. Ve açıkçası 'olmaz olsun böyle futbol' dedirtti.

Nefes kesen final

Zeki Çol 2012.05.28

Unutulmaz bir final oldu. Kasımpaşa tam da şampiyonluğu kutlamaya hazırlanırken, Mbilla uzatmanın son saniyelerinde mükemmel bir gol attı. Bitti denilen umudu yeniden canlandırdı.

Adanaspor, henüz 22. dakikaya girilirken ilk büyük sorunu yaşadı. Final maçlarında sakin olmak, öfke kontrolü yapmak çok önemliydi. Oysa Adanaspor bunu beceremedi. Tuna gereksiz bir ihtar aldı. Barbaros, hakemin kararına sert tepki gösterdi, önce sarı, sonra da kırmızı kartla oyun dışı kaldı.

Böylesi önemli bir finalde, eksik kalmak oyun ritminin bozulması, oyun stratejisinin, oyun planının altüst olup değişmesi demektir. Fiziki yorgunluk demektir. Rakibin ekmeğine yağ sürmek, inisiyatifi devretmek demektir.

Nitekim Kasımpaşa, o dakikadan sonra iyice rahatladı. 15 dakika sonra skor avantajını da yakaladı. Artık kontrol iyiden iyiye Kasımpaşa'daydı. Akıllı oynuyor, dengeli oynuyor, pozisyon üretiyor ve oyunu dilediği gibi yönlendiriyordu. Adanaspor ise takım savunmasını güçlendirmek için daha ilk yarı bitmeden ilk değişikliği yapıyor, devre arası ikinci değişiklik hakkını kullanıyor, 62'de İzzet sakatlanınca zorunlu olarak son hamlede de bulunuyor ve iyiden iyiye çözümsüzlüğe doğru gidiyordu.

Futbol, tıpkı yaşam gibi... Umudun her daim olduğu bir oyun. 67'de Rahman'ın frikiğinde Tolga büyük bir hata yapınca, Adanaspor umutlandı. Lakin 5 dakika sonra sahanın en iyilerinden Adem mükemmel bir gol attı ve Kasımpaşa'yı rahatlattı. Kontrol yine Kasımpaşa'daydı. Adanaspor inadını ortaya koyuyor, direniyor ancak pozisyon üretmekte hissedilir bir zorluğu çekiyordu. 90+4. dakikada adeta bir futbol mucizesi gerçekleşti. Mbilla çok zor bir pozisyonda enfes bir gol attı. Adanaspor'u adeta hayat öpücüğüyle yeniden Süper Lig yoluna çıkarttı.

Uzatma bölümünde, bu defa Hüseyin oyun dışı kaldı. Tam 80 dakikalık bir aradan sonra Adanaspor, 10'a 10 oynama fırsatını yakaladı. Ama gol 117'de Azar'ın köşeyi bulan şutunda Kasımpaşa'dan geldi. Adanaspor dramatik bir şekilde kaybetti. Oyunun genelinde daha etkili, daha iyi oynayan Kasımpaşa bu golle şampiyonluğunu ilan etti. Son bileti o aldı ve bir sezon aradan sonra Süper Lig'e geri geldi.

Geçen sezon aynı sahada Orduspor'la play-off şampiyonluğuna ulaşan Metin Diyadin, bu defa da Kasımpaşa'yla aynı mutluluğu yaşadı. Alkışlar Kasımpaşa'ya, tebrikler Diyadin'e.

Şampiyonun dönüşü

Zeki Çol 2012.06.15

Denklem üç bilinmeyenli.

Gruptan kim çıkacak? 4'er puanlı İspanya ile Hırvatistan mı? Yoksa 2 puanlı İtalya ile İspanya ya da Hırvatistan mı? Matematikte 4, tartışmasız 2'den büyüktür. Ama ben İtalya'nın çıkma şansının Hırvatistan'ın biraz daha önünde olduğunu düşünüyorum. Tabii İspanya'nın gruptaki son maçta Hırvatistan karşısında kazanacağını da.

Futbol, hele de bu düzeydeki maçlarda her sonuca açık. Lakin yine de bu oyunun bir mantığı var. Nitekim Biliç de İspanya karşısında şansının az olduğunu düşünmüş olacak ki, 72'de yakalanan beraberlik sonrası takımının hep önde baskı uygulayarak oynamasını istedi. 83'te Eduardo'yu oyuna alıp, hücumla taze kan takviyesi yapması da bu yüzdendi.

İtalya'nın takım savunması çok güçlü. Dün bir kez adam paylaşımında hata yaptı, zaten golü de o pozisyonda yedi. İlk yarıda hücumda etkili görüldü. Marchisio'nun net bir fırsatı harcaması, Balotelli'nin dış şutlarla rakip savunmayı yıpratması derken, Pirlo'nun frikik golüyle öne de geçti. Hırvatistan oyuna ikinci yarıda ortak oldu. Önce dengeyi kurdu. Sonra da inisiyatifi ele geçirdi. İtalya'nın bu bölümde ani çıkışlarla pozisyon üretmesi gerekirdi. Bu becerilemedi. Balotelli-Di Natalie değişikliği, aslında biraz da bu yüzdendi. Ama Hırvatistan bir kez dışında İtalya'ya ani atak şansını da vermedi.

Hani, bu maçın hakkı beraberlikti dedirten türden oyunlar vardır ya. İşte bu maç, tam da öyleydi. Sonuçta İtalya, Hırvatistan karşısında yine siftah yapamadan oyunu bitirdi. İşine Hırvatistan'dan çok daha fazla yarayacağını düşündüğüm bu 1 puanla iddiasını da devam ettirdi.

İspanya şampiyonaya yavaş yavaş ısınıyor. İrlanda karşısında kelimenin tam anlamıyla, 'kedi-fare' oyunu oynadı. Torres, henüz 4. dakikada 'Kendin pişir kendin ye' tadında ve Del Bosque'ye 'Bu takım bensiz, yani santrforsuz olmaz' mesajını gönderircesine şık bir gol attı. Ondan sonra Iniesta-Xavi ikilisi tıpkı Barcelona'daki gibi sazi ellerine aldı. Barcelona-Real Madrid karışımı İspanya, yalnız oyun olarak değil, psikolojik olarak da İrlanda'yı öyle bir ezdi ki... Aslında bu psikolojik etki, bir tür mahalle baskısı gibi şampiyona boyunca hiç kuşku yok İspanya'nın tüm maçlarına yansiyacak. Ve İspanya karşısına çıkacak tüm takımlar son şampiyon önünde kazanmanın yanı sıra biraz da madara olmamak için oynayacak.

Dünkü maçın özellikle ikinci yarısında, son şampiyon bir tür dejavu yaptı. İtalya maçındaki keyifsizliği bir kenara bıraktı ve kendisi gibi oynadı. Tam da beklendiği gibi maçı çok rahat kazandı. İrlanda, büyük olasılık son maçını da kaybedecek ve şampiyonaya puan alamadan veda eden tek takım olacak. Tabii Hollanda'nın Portekiz'den puan alması halinde.

Tekrar başa döneyim. Yani üç bilinmeyenli denklemin yaşandığı grupla ilgili öngörümü söyleyeyim. Bu grubun favorisi beklendiği gibi İspanya. Plasesi İtalya. Sürprizi ise Hırvatistan. z.col@zaman.com.tr

---

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ufukta Almanya-İspanya finali gözüküyor

Zeki Çol 2012.06.19

Dramatik bir veda oldu. Hırvatistan, müthiş bir direnç gösterdi. Hele ikinci yarıda, İspanya'yı adeta kilitledi. Net bir pozisyon buldu, Casillas'ı geçemedi. 88. dakikada yediği golle yenildi ve veda etti.

Bu tür şampiyonalarda son düzlüğe çıkamasa da iz bırakan takımlar vardır. Bizi play-off'ta eleyen Hırvatistan, işte onlardan biriydi. Yüreğiyle oynadı. Kapasitesinin sınırlarını zorladı. Ama olmadı.

İspanya, yalnızca maçın değil, grubun da favorisiydi. Başlangıçta agresif bir presle karşı karşıya kaldı. 10 dakikadan sonra alışlagelmiş pas trafiğiyle oyununu oturttu ve kontrolü ele aldı. Ancak iyi kapanan Hırvatistan savunmasının arasında aradığı boşlukları bulamadı. Torres'in etkisizliği, David Silva'nın son hareketlerdeki yetersizliği, ceza alanı içerisinde zaten çok az sayıda olan girişimlerde beklenen etkiyi getirmede. Dış şutların Pletikosa tarafından rahatlıkla önlenmesiyle ilk yarı golsüz geçildi.

İtalya'nın İrlanda karşısında galip duruma geçmesi, Hırvatistan'ın ikinci yarıda oyun stratejisinin değişmesini de beraberinde getirdi. Bu defa hücumu fazla düşünen ve ilk yarının aksine İspanya kalesinin önüne daha fazla giren bir Hırvatistan vardı. Modric'in yönlendirdiği atakta, Casillas'ın başarılı müdahaleleri olmasa Hırvatistan aradığı golü de bulabilecekti. Hele de Rakitic'in girdiği pozisyonda... Rakitic kafayı köşeye vurabilse skor hiç kuşku yok daha değişik olacak, Hırvatistan belki de bir üst tura çıkacaktı.

İspanya gibi bir rakip karşısında oyunu iki yönlü oynamaya çalışmak tabii ki arka alanda risk üstlenmek anlamına gelecektir. Hırvatistan doğal olarak o riski üstlendi. Son bölümde yediği golde de bunun faturasını ödedi.

İspanya, yalnızca üst düzey oyunculardan oluşan bir takım değil. Oyun stratejisi oturmuş, özgüveni yüksek, takım birlikteliği ileri seviyede ve sabırla arayışlarını sürdürmeyi bilen çok deneyimli bir ekip. Her ne kadar zorlansa ve ikinci yarıda sıkıntılı bir süreci yaşasa da var olan özelliklerinin semeresini görmeyi bir kez daha başardı. Gruptan çıkmak, tabii ki lider olarak çıkmak İspanya'nın şampiyonadaki öncelikli hedefiydi. Bundan sonrası artık tek maçlık elemeler olduğu için İspanya'nın işi sanırım daha kolay. Ufukta Almanya-İspanya finali gözüküyor. Tıpkı 2008'de olduğu gibi. Ama bu defa Almanya daha farklı. Bu benim öngörüm. Şampiyonadaki heyecanla birlikte keyfin ve kalitenin yükseleceğini düşündüğüm önümüzdeki günler, bakalım benim gibi düşünenleri ne ölçüde haklı çıkaracak?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alkışlar Volkan ve Gökhan'a, tebrikler Kuyt'a

Zeki Çol 2012.08.09

Bir teşekkür Volkan'a borçlu Fenerbahçe... Bir teşekkür de Gökhan'a.Skor 1-1'ken Volkan o penaltıyı çıkarmasa bu tur bu skorla ve bu kadar kolay gelir miydi?

Ya da Gökhan o asistleri yapmasa, Fenerbahçe bir üst tura yükselebilir miydi? Tabii ki Kuyt'u unutmamak lazım. Öyle kritik anlarda, öylesine klas gollerle takımını rahatlatıp tura taşıdı ki... Zaten Kuyt klasına da o yakışırdı.

İstanbul'daki silik, etkisiz ve sıradan oyun, ne yalan söylemeli rövanş için hepimizi tedirgin etmişti. Fenerbahçe, dün aman aman da değil, belli dönemlerde biraz kıpırdanarak oynadı. Kalitesini, farkını ortaya koydu ve Vasliu'ya sahasında Avrupa kupalarındaki ilk yenilgisini unutulmayacak bir skorla tattırarak tur atladi.

Başlangıç stratejisi son derece olumluydu Fenerbahçe'nin. Etkili ve yüksek yüzdeli pas trafiğiyle rakip kendi alanına hapsedilmiş, kanat organizasyonlarının da devreye girmesiyle kontrol tümüyle ele geçirilmişti. Umut veren, gol vaat eden, Fenerbahçe'nin kalitesini, gücünü oyuna yansıttığı keyifli bir başlangıçtı bu.

Nitekim daha 12. dakikaya girilirken gol de geldi. Gökhan, sağdan ortaladı. Baroni öne koşup stoperi birinci direğe taşıdı. Caner yükseldi ve sağbek Milanov'un üzerinden kafayı vurup skor avantajını getirdi.

Bu tür maçlarda, golün sonrasında konsantrasyonu daha da yoğunlaştırıp, savunma güvenliğini yukarılara çekmek ve dirençli oynayarak rakibin gol bulmasına izin vermemek çok önemli.

Fenerbahçe, ne yazık ki bunu gerçekleştiremedi. Çok da değil, 2 dakika sonra golü yedi. Sağdan gelen ortada Bekir, topu ıskaladı. Arkasındaki Gökhan da müdahalede bulunamayınca Niculae boş durumda topu filelere yolladı. Sonrasında Fenerbahçe, bir türlü toparlanamadı. Konsantrasyonu dağıldı. Temposu düştü ve oyundaki etkinliği her geçen dakika biraz daha azaldı. Önce orta alanda kontrolü ele alan, ardından da hissedilir bir baskıyı oluşturan Vasliu, özellikle de sağdan gelişen ataklarda Fenerbahçe kalesini sık sık yokladı. Savunmadaki uyumsuzluğun hissedilir biçimde ortaya çıktığı bu bölümde bereket gol olmadı.

Beraberlik golünü yedikten sonra oyunun kontrolünü kaybeden, inisiyatifi rakibe devreden Fenerbahçe, 53. dakikada Volkan'ın çıkardığı penaltıdan sonra silkindi ve yeniden oyuna ağırlığını koymaya başladı. Hele son 25 dakikada muhteşem bir dönüşü yaşadı. Gökhan'ın etkili bindirmeleri, Kuyt'ın gollerıyla iyice rahatladı. Sow'un perdeyi kapatan nefis vuruşuyla şapka çıkarılacak bir farkı yakaladı. Vasliu'yu sahadan silip turu atladi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fener'in ilacı zaman

Zeki Çol 2012.08.15

Fenerbahçe, lig sezonuna sancılı başlıyor. İlk Vaslui ve son Galatasaray maçlarında ortaya konan oyunun beklentilerin gerisinde olması, gereksiz bir tartışmayı da beraberinde getirdi.

Hedefteki isim, tartışılan kişi Aykut Kocaman. Ben bu tartışmayı, doğrusu biraz manalı buluyorum! Sanki bazı çevreler Kocaman'ın varlığından, duruşundan rahatsız olmuş gibi!

Şampiyonlar Ligi play-off eşleşmesi ve lig öncesinde, Fenerbahçe'nin oyun yapısındaki sıkıntılardan da önce, asıl sıkıntısı bu bence. Kuyt dışındaki yenilerin uyum sorunu yaşamaları, takımın henüz ritmini bulamaması, sezon içerisinde giderilebilecek eksikler.

Ama tartışmaları, teknik adam üzerinden yapmaya yönelmek farklı ve tehlikeli bir tırmanışın habercisi.

Evet Fenerbahçe iyi oynamıyor.

Çünkü oyunun stratejik bölgesi olan orta alana hakim değil. Mehmet Topal, özellikli bir oyuncu. Savunmaya dönük oyunda Fenerbahçe'ye önemli katkılar yapabilecek bir kapasitenin sahibi. Ama ondan Emre olması bekleniyor. Bu mümkün değil. Baroni sezona iyi başlamadı. Oyun organizasyonunda daha aktif rol alması

gerekiyor. Kenarlarda sorun var. Kocaman son 3 maçta sağda 3, solda 2 oyuncuya görev verdi. Biraz Caner dışında diğerlerinden yeterli verimi alamadı. Orta alanın iki büyük eksiği var. Savunmalarıyla yeterince bütünleşememek. Ve hücum organizasyonunu yapamamak. Topu 2. alandan 3. alana taşımakta zorlanıyor Fenerbahçe.

Savunmadaki uyumsuzluklar, Yobo'nun devreye girmesiyle hemen çözülebilecek gibi durmuyor. Hasan Ali yetenekli, ancak oyun kişiliği henüz oturmamış bir oyuncu. Hücumda isabetli ve etkili orta yapmayı, savunmada da pozisyon almayı biraz çalışması gerekiyor. Egemen-Bekir ikilisi, anlaşılmaz ölçüde pozisyon hatası yapıyor. O hataların getirdiği tedirginlik, bu defa bireysel hataların oluşmasına yol açıyor.

Alex bizim lig standartlarımız üzerinde bir oyuncu. Katkısı, yeterlilikleri tartışılmaz. Ancak, üst düzey oyunlarda ne onunla ne de onsuz oluyor.

Alex ile oynadığında takım birlikteliği oluşmuyor. Alex'siz oynadığında hücum etkinliği sınırlı kalıyor. F.Bahçe'nin yıllardır çözemediği çok temel bir sorun bu. Yenilerin uyum sürecini de atlatmalarıyla Fenerbahçe kuşkusuz daha iyi olacak. Ligde büyük olasılık, yine Galatasaray'la yarışacak. Fakat Şampiyonlar Ligi'ne kalmak, bu sıkıntılı sürece bakıldığında hiç de kolay olmayacak.

Kadro derinliği ve oyuncu kalitesi göz önüne alındığında geleceğin bugünden daha iyi olacağı kesin. O nedenle Fenerbahçe'nin şimdilik sabra, desteğe, gereksiz tartışmaları bir yana bırakmaya, daha çok çalışmaya ve en önemlisi zamana ihtiyacı var.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Küf kokulu oyun

Zeki Çol 2012.08.19

Sağolsun, uzun yıllar öncesine götürdü Fenerbahçe hepimizi! 60'ların sonu, 70'lerin başına. Futbol, bu ülkede o günlerde de üç aşağı beş yukarı böyle oynanıyordu. Durarak ve fizik anlamda kendini fazla zorlamayarak! Taktik disiplin, o dönemlerde pek bilinen bir futbol gerçeği değildi. Tempo, baskı, takım oyunu zaten hak getire. Ama bir farklı tarafı vardı o günlerin. Bir-iki yıldız ortaya çıkar, iki çalım atar, üç-beş pas verir, birkaç topa vurur tribünleri coşturur, oyuna heyecan katardı. Ne yazık ki dün, o kadarı bile yoktu. Fenerbahçe'nin bir saate yakın süren küf kokulu oyununda.

Ne zaman ki, Tum'un golü geldi ve ardından Aykut Kocaman, Mehmet Topuz-Orhan Şam, Baroni-Mehmet Topal değişikliklerine gitti. Eh işte, ondan sonra biraz hırs yaptı Fenerbahçe. Bülent Ertuğrul sakatlanıp sahada yatarken ve hakem devamdan yana tavır koyarken, Kuyt'un golüyle skoru eşitledi. Hakemin, sakatlığın tedavisi için oyunu durdurulmamasını sert bir üslupla sorgulayan Sedat, kırmızı kart görünce de sayısal üstünlüğü yakalayıp, biraz olsun oyuna döndü. Ancak o dönüş bile günümüz futboluyla buluşmasına yetmedi.

Aykut Kocaman, kendince haklı nedenlerle beklenen çok farklı bir onbiri sahaya çıkardı. Elazığspor lige yeni çıkmıştı ve nasıl olsa leblebi-çekirdek kıvamındaydı! Gelin görün ki, evdeki hesap sahaya hiç uymadı. Takım olarak topun arkasına geçmeyi iyi beceren, alan daraltan ve oyun bozarak direnen Elazığspor, Fenerbahçe'ye

uzun süre adeta adım attırmadı. Orta alan organizasyonu dün yine yapılamadı. Kanatlar işlemedi. Top, rakip kale önüne taşınamadı. Tempo yükseltip, pas trafiği de kurulamayınca, Fenerbahçe sahada apışıp kaldı.

Zaten başlangıç onbirinden üst düzey bir oyun beklemek söz konusu olamazdı. Mehmet Topal-Selçuk ikilisi mi oyun kuracaktı? Ya da yürüye yürüye oynayan, bu defa ayağında top da tutamayan Alex mi? Stoch yine etkisiz oynamaktaydı. Kuyt, ilk Vaslui maçının ilk yarısında orta alanın sağında verimsiz kalmıştı. Ya forvet başlaması ya da sürekli içe kat ederek oynaması onu daha verimli kılacaktı. Gelin görün ki, Orhan, sağ kanadı işletemeyince, Fenerbahçe en istekli oyuncusu Kuyt'tan da gereğince yararlanamadı. Gariptir, tıpkı Galatasaray maçında da olduğu gibi, rakibin uzatmalarla birlikte neredeyse yarım saati eksik oynamasından bile bu Fenerbahçe yararlanamadı. Çünkü, biraz hareketlendi dediğim bölümde dahi, futbolun gereklerini uygulayamadı.

'Sorun nerede'nin cevabı fazla uzun. Çünkü sorun çok. Ama en fazla göze çarpanı genel iştahsızlık. Bir takımın biraz coşkusu olur. Biraz oynama iştahı. Fenerbahçe'de bunlar bile yok.

Ne enteresandır, puandan öte para için İzmir'i tercih etmişti Elazığspor. Karşısında ağır aksak bir rakip bulunca parayla birlikte puanı da kazandı. Ve bayram onun için arefeden başladı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şanslar eşit tur ortada

Zeki Çol 2012.08.22

Savunma yapmayı becerememek, uluslararası platformda bizim en önemli sorunumuz. Arka alanı istediğimiz kadar kalabalık tutalım. Hâlâ alan paylaşmayı da, adam paylaşmayı da beceremiyoruz.

Fenerbahçe dün iki gol yedi. İkisinde de alan ve adam paylaşımında hatası vardı. İlkinde sağdan yapılan ortada Emenike ikinci direktte yalnız bırakıldı. İkincisi daha beterd. Tüm takımın ceza alanına taşındığı bir korner atışı sırasında, Kombarov dışarıda bomboş bırakıldı. Bereket bu tür hatalarda başka gol olmadı ve skor 2-1'de kaldı.

Yine de bu sonuç, rövanş için tur şansı tanıyan bir sonuç. Spartak Moskova, aman aman bir takım değil. Fenerbahçe, biraz daha dikkatli ve verimli oynarsa Kadıköy'de turu atlayabilir. Aykut Kocaman, dün radikal bir değişikliğe gitti. Alex'siz başlaması akıllıcaydı. Zira bu oyunda diri, mücadeleci, savaştan, oyun bozan ve iyi savunma yapan bir Fenerbahçe'ye gereksinim vardı. Savunma karakteri gelişmiş bir orta alan kurgusuyla takım sahaya sürüldü. Başlangıçta solda oynayan Sow'un geri dönüşlerinde geç kalmasıyla o kanattan iki etkili orta geldi. Artı kenarlardan gelen yüksek toplarda savunma ilk müdahalelerde zorlandı. 16. dakikaya girilirken, ikisi tehlike oluşturan dört kafa vuruşuyla Spartak Moskova, Fenerbahçe savunmasını yıprattı.

Arı gibi çalışan Ari'yi kontrol edememek o sıralar en önemli handikaptı. Bir başka handicap da pas oyunu oynamayı alışkanlık edinen Fenerbahçe'nin, bir türlü o trafiği kuramaması, dahası hatırı sayılır biçimde top kaybı yapmasıydı. İlk yarıyı yüz pasla geride bırakmak, yabana atılmayacak bir rahatsızlıktı. Nitekim o rahatsızlık Fenerbahçe'nin ilk yarıyı pozisyonuz geçmesini de beraberinde getirdi.

İkinci yarıda oyun daha bir hareketlendi. Baroni'nin 56'daki şutunu kaleci çıkarmasa Fenerbahçe öne geçecekti. Sonrasında on dakikaya sığan üç gol geldi. Katılımından bu yana Fenerbahçe'yi gol yollarında ayakta tutan Kuyt, dün de umutları yeşertti. Lakin beraberlik sevinci fazla sürmedi. Sow'u oyundan almak gecikmiş bir hamleydi. Çünkü Sow, oyuna beklenen katkıyı yapmayı beceremedi.

Mehmet Topal ilk yarıda takımın en iyisiydi. Yalnızca atak kesmekle kalmadı, iyi top kullandı ve geldiğinden bu yana en iyi oyununu çıkardı. Fenerbahçe'nin hücumdaki en önemli yetersizliğinin başında kanatları neredeyse hiç kullanamamak geldi. Alex'siz başlamak, evet doğrudu. Lakin onun kreatif dokunuşlarına hele son yarım saatte gerçekten ihtiyaç vardı. Son söz şu: Avantaj tabii ki kazanan Spartak'ta. Ama bana göre şanslar eşit. Ve tur ortada.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu lig F.Bahçe'ye bir boy büyük

Zeki Çol 2012.08.30

Koca bir ilk yarı heba edildi. Hem de hiçbir şey oynamadan. 6. dakikada gelen golle yaşanan şok, takımın motivasyonunu da, kimyasını da bozdu.

Öyle sıradan, öyle berbat, öyle can sıkıcı bir görüntüdeydi ki Fenerbahçe... Tabiri yerindeyse tam bir umutsuz vakaydı.

Bereket, golün ardından Spartak Moskova kaleye fazla gelmedi de. Skor 1-0'da kaldı.

Devre araları, böylesi kötü dönemlerde çoğu kez ilaç gibi gelir.

İkinci yarı bambaşka bir Fenerbahçe çıktı sahaya. Agresifti. Mücadeleciydi. Saldırgandı. Ve futbol deyimiyle ısırmaya başlamıştı. Sert ve tempolu oyunla rakibi kendi alanına hapsedti. Önce Hasan Ali'yle ilk yoklamayı yaptı. Hemen sonrasında Topal'ın direkte patlayan füzesi takımı ateşledi. Baskı arttı. Pozisyon arayışı çoğaldı. Takıma güven geldi. 62. ile 69. dakika arası tam dört gol girişimi yaşandı. İlk yarının kayıp ilanıyla arananlarından Mehmet Topuz, biri direğe takılan dört şut attı. Sonunda kafayla kaleye gönderdiği topu Sow tamamladı. O ana dek müthiş bir direnç gösteren Dykan, golde çaresiz kaldı.

Artık oyun iyiden iyiye dönmüştü. Ya da bizim gönlümüze öyle düşmüştü. Bir gol, maçı uzatmaya da taşıyacaktı. 80'de Zeeuw kırmızıyı görünce umut, beklenti, heyecan iyiden iyiye fazlaştı. Çünkü rakip on kişi kalmış, büyük bir avantaj yakalanmıştı. Gelin görün ki Fenerbahçe, bu önemli fırsatı kullanamadı. Tıpkı Galatasaray ve Elazığspor karşısında da kullanamadığı gibi. Şampiyonlar Ligi fırsatı göstere göstere kaçtı.

Şimdi eğri oturup, doğru konuşma zamanı. 180 dakikalık iki oyunda Fenerbahçe ne yaptı? Yalnızca dünün ikinci yarısında, vasatın biraz üzerinde oynadı. Aykut Kocaman rakiple ilgili analizleri, 'sert, çabuk, süratli oynuyorlar. Ani атаğa etkili çıkıyorlar' diyerek anlatmaktaydı. Teşhis son derece doğrudu. Peki tedavi? Mesela dün Mert'in hamle zamanlamasındaki gecikmesinden de kaynaklanan golün gelişiminin önlemi niye alınamadı? İlk maça yansıyan savunma hataları... Dünün ilk yarısındaki o ilkel görüntü... Takım bütünlüğünün

bir türlü sağlanamaması... Hücumdaki genel etkisizlik... Fenerbahçe'nin eşikten dönmesini biraz da bunlar sağlamadı mı?

Acı olan gerçek şu; O lig, Fenerbahçe'ye bir boy büyük geldi. Fenerbahçe, o ligi hak edecek bir yeterliliği gösteremedi. Vasat bir takım olan Spartak Moskova'ya bile elendi.

Bir başka acı gerçek; Dakika 59. Fenerbahçe oyuncu değişikliği yapacak. Tribün korosundan, 'I Love You Alex' nidaları. Demek ki, Aziz Yıldırım'ın Gaziantepspor maçında verdiği ayar pek işe yaramamış! Tribünlerin Alex sevgisi, Aykut Kocaman tepkisine dönüşüyor yavaş yavaş. Bu çok tehlikeli bir tırmanış. Ve Alex girerken, oyundan çıkan Selçuk'un yuhalanışı. Ki o Selçuk, bu maçta bir de takım kaptanı. Bir taraftan teknik adamına aba altından sopa, diğer taraftan kaptanına yuha da yuha. Fenerbahçe'de ateşle oynanan bir oyun var. Ha bu arada, Alex oynadı da ne oldu?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kilidi Baroni açtı

Zeki Çol 2012.09.17

Gitti denilen maçı, Baroni döndürdü. Umudun her geçen dakika biraz daha tükenmeye yüz tuttuğu son bölümde, dışarıdan nefis vurdu. Ve Baroni, Fenerbahçe'nin yüzünü güldürdü.

Gel-gitlerle dolu bir maç oynadı Fenerbahçe. Tempolu başladı. Üst üste kornerle Mersin kalesini yokladı. Başlangıçta pozisyon üretmekte zorlandı. Ben Yahya'nın 7. dakikadaki frikiğinin, Meireles'in kafasına çarpıp filelere gitmesiyle de hesapta olmayan bir şoku yaşadı. Sonrasında pozisyon buldu, gol atamadı. Baskı kurdu, sonuç alamadı.

Nurullah Sağlam, akılcı bir uygulamayla takımını oyuna başlattı. Ivan de Souza'yı Gökhan'ın karşısında oynattı. Gökhan, Ivan de Souza'nın kiskacına girince Fenerbahçe en etkili silahını kanat organizasyonunda kullanamadı. Aynı Nurullah Sağlam, Alex'in taktik kornerlerinde, sürekli birinci direğe hamle yapan Gökhan'ı kontrol ettirmeyi unuttunca, beraberlik golü dahil, biri kalecinin çıkardığı, diğeri direktten dönen üç önemli pozisyon Gökhan'ın imzasını taşıdı. Böylece Gökhan, kanat organizasyonlarında yapamadığını, duran toplarda fazlasıyla yaptı.

Fenerbahçe'nin bu sezon başından bu yana en önemli sıkıntılarının biri, takım bütünlüğünü bir türlü yakalayamamak. Top kaybı yapıldığında, geri dönüşler neredeyse hiç sağlanamıyor. Dün Mersin İdman Yurdu, hele skor avantajını yakaladıktan sonra, bu zaaftan, örneğin Yattara'yı ani atağa çıkararak yararlanabilse, Fenerbahçe inanın bu sancılı skoru bile zor bulurdu.

Dilerim bu sorun, Marsilya maçına taşınmaz ve UEFA Avrupa Ligi'ndeki bu kritik maça yansmaz!

Dün bir başka sorun, Kuyt'un sürekli kenarlara çıkarak top almaya çalıştığı bölümlerde, onun boşalttığı merkeze bir türlü alternatif oyuncu sokamamak oldu. Alex, bir-iki kez o boşluğa girdi. Stoch ve Mehmet Topuz'un pozisyonun gelişimine göre o bölgeye hareketlenmeleri gerekirdi. Bu hamleler olmayınca, Josef

Boum fazla da zorlanmadan doğru pozisyonlar alıp üzerine gelen topları uzaklaştırdı. Dolayısıyla Fenerbahçe, hücumda daha etkili olma fırsatını kullanamadı.

Mersin İdman Yurdu, tam da Fenerbahçe'nin iç sahada istediği türden bir takım. Çoğu kez kalabalık tutmasına karşın, savunmada fazlasıyla pozisyon hatası yapıyor. İlk müdahalelerde zorlanıyor. Zaten genelde takım savunması kötü. Ve aslında oynatmamaktan öte oynamayı seviyor. Fenerbahçe açısından ideal bir rakip portresi çiziyor. Buna karşın skor açısından zorlandı dün Fenerbahçe. Özellikle ilk yarıda beklediğinden fazlasını buldu. Son vuruş becerisini göstermekte zorlandığından beraberlik için devre, galibiyet golü için de maç sonunu beklemek zorunda kaldı. Zaman zaman iyi pozisyonlar da yakaladı. Örneğin ilk golün öncesinde Alex-Kuyt verkaçı, ardından Alex'in aşırtma vuruşu sonrasında Şehiç'in topu kornere tokatlaması, bu sahalarda ender gördüğümüz güzellikte bir kombinasyondur.

Meireles şanssız başladı. Takımın yediği golde top ona çarptı. Genelde riske girmeden oynadı. Pozisyon almadaki yeterliliği, top kullanmadaki becerisi, onun Fenerbahçe'ye önemli katkılar yapacağının göstergesiydi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Pes vallahi!

Zeki Çol 2012.09.21

Her şey değilse de, en azından maçın bir saatlik bölümünde çok şey güzeldi.

Fenerbahçe'nin isteği, yüreği... Oynadığı futbol... Verdiği mücadele... Elde ettiği skor... Alex'in uzun bir aradan sonra golle buluşması... Volkan'ın daha ilk dakikada, 'Bu da çıkartılır mı' dedirten türden kurtarışı ve arkadaşlarına rahat oynayın mesajını yollayışı. Tabii ki Meireles-Mehmet Topal ikilisinin orta alanı toparlayışı... Uzun zamandır hasret kaldığımız Fenerbahçe keyfini, doya doya yaşanmasını sağlayan yeterliliklerdi.

Ama sonrasında her şey ters yüz oldu. Alex-Baroni değişikliğinin ardından, biraz skoru koruma telaşı, çokça topu önde tutamamak yetersizliği yüzünden Fenerbahçe zorlanmaya başladı. Marsilya bir kâbus gibi kale önüne çöktü. Müthiş bir baskı kurdu. Oyun öne taşınamayınca orta alanda pas alışverişi yapılamayınca Marsilya'yı tehdit edecek bir girişim olmayınca pozisyonlar da birbirini kovaladı. 82'de Valbuena, 90+4'te de Andre Ayew'in golleriyle ayağa gelen kismet tepildi. Kazanılmış maçta iki puan kaybedildi.

Teknik adam tercihleri, tabii ki iyi niyetle ve oyun içerisinde bir stratejiyi oluşturmak için yapılır. Aykut Kocaman, Alex'i kenara alırken büyük olasılık orta alanı dinamik tutmayı ve skoru korumayı düşünmüştü. Baroni yetersiz kalınca, bu plan yerine oturmadı. Ama daha sorunlusu Sow-Bienvenu değişikliği oldu. Fenerbahçe'nin topu önde tutmasının hayati önem taşıdığı bir bölümde, tam da bu rolün biçilmiş kaftanı olan Semih kulübede otururken, dağınık bir ani atak oyuncusu Bienvenu'yu oyuna almak ne derece doğrudu? Dahası, Bienvenu oyundayken Caner-Stoch değişikliğini yapmak! Bari Caner-Semih değişikliği yapılırsa, Bienvenu kenara, Semih santrfora alınsaydı. Takım daha rahatlamaz mıydı?

Fenerbahçe, tam da yüreklere su serpmeye başladığı bir maç, biraz da oyuna müdahalelerdeki hatalardan bu hale getirdi ve kötü sonla noktalandı.

Tabii ki önemli bir avantaj kaybedildi. Ancak yine de yarış devam ediyor. Fenerbahçe'nin hep eleştirdiğim bu savunma anlayışını artık ciddi ciddi gözden geçirmesi şart. Başta Sow, Bekir, Bienvenu olmak üzere, bazı oyuncuların kendi performanslarını sorgulamaları da şart. Bir de Aykut Kocaman'ın sakın bir kafayla şu maçın son yarım saatini izlemesi, yaptığı müdahaleleri de dikkate alıp değerlendirmesi şart.

Yoksa, çok da zorlanmadan çıkılabilecek bu gruptan ileriye taşınmak hayal olur.

Bir başka sorgulamayı ise Fenerbahçe taraftarının yapması şart. Şu tribünlerde yakılan elliye aşkın meşale... Marsilya kalesi önüne çöktürülen duman bulutu... Maçın bir dakikayı aşkın durdurulması... Sadece yakışsız değil. İğrenç... Utanç verici... Ve bir futbol ayıbı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Asla sürpriz değil

Zeki Çol 2012.09.30

Cuma akşamı Ordu darbe yaptı. Dün de Paşa, Fenerbahçe'nin hayallerini tutukladı.

Bu şunun göstergesi; isim, mazi, kadro kalitesi, forma ağırlığı bir yere kadar. Ne yapıyorsun? Ne kadar istiyorsun? Ne oynuyorsun? Ve ne ölçüde hak ediyorsun. Futbolda asıl önemli olan bu. Yüreğini, emeğini, hırsını, isteğini, takım birlikteliğini ortaya koyanlar, işte görüyorsunuz çatır çatır kazanıyor. Hem de bazen had bildirerek. Fenerbahçe içler acısı bir durumda. Ne oynadığı belli değil. Daha doğrusu, oynadığı oyun futbol değil.

Bir ilk yarı seyrettim... İnanın hayret ettim. Bu kadar mı kötü oynanır? Geçen yüzyılın üçüncü çeyreğinden kalan bir futbolla hepimizi uyuttu Fenerbahçe. Alex, Elyasa'nın hatalı çıkışıyla bir boşluk buldu. Haftalardır gol atamamanın oluşturduğu baskı adalelerine öylesine yansımıştı ki... Çok kötü vurdu. Organize bir atak... Baskı... Tempo... Kalite... O hep sözü edilen pas oyunu... Pozisyon... Hepsi hak getire. İlk yarıda Fenerbahçe hanesi futbol adına bomboştu. Hücumda etkinlik göstermenin ötesinde, çok iyi mücadele eden Kasımpaşa'nın karşısında sahadan silindi Fenerbahçe. Öylesine berbat bir futboldu ki oynadığı... Aykut Kocaman dayanamadı. Devre arası üç oyuncuyu birden hazırlattı. Sonra risk oluşturur diye düşünmüş olacak ki, Kuyt'la Caner'i oyuna, Krasić'i beklemeye aldı.

Bir parça olsun değişmişti sahadaki görüntü. Fenerbahçe önde çoğalmaya, Kasımpaşa'yı zorlamaya yönelmişti. Lakin değişiklikler sonrası ilk tehlike Kasımpaşa'dan geldi. Yalçın indirdi, Uche bomboştu, önündeki topa vuramadı. Ama uyumsuz Fenerbahçe savunmasına ilk ciddi sinyali de yolladı. Ardından Fenerbahçe'nin iki diş dokunur atağı geldi. Onlardan yalnızca birinde top ilk kez kaleciye gitti. Dikkatinizi çekerim, o sırada dakika da 57 idi. Kasımpaşa kendi alanında iyi kapanıyor, etkili ani ataklarla Fenerbahçe savunmasını yıpratıyordu. Adem'in direktten dönen şutu da Fenerbahçe'nin üzerindeki ölü toprağının kalkmasına yetmedi. Adem-Uche ikilisinin sürekli dengesini bozduğu savunma, nihayet stoperlerin devre dışı kaldığı Uche golünde teslim bayrağını çekti. Aynı stoperler, Hüseyin'in golünde de devreye giremeyince skor belirlendi. Fenerbahçe çok kötüydü diyerek Kasımpaşa'ya haksızlık yapmayalım. Alanları daraltarak kullanan, rakibin pas bağlantılarını

kesen, etkili oyuncularını devre dışı bırakan, baştan sona oyun disiplininin kopmayan Kasımpaşa, galibiyeti anasının ak sütü gibi hak etti.

Son maçlarda Fenerbahçe taraftarının Aykut Kocaman'ı istifaya davet edişi nedense alışkanlık haline geldi. Evet, Fenerbahçe kötü oynuyor. Tatmin etmiyor. Aldığı sonuçlar beklentilerin gerisinde. Ama bunun tek sorumlusu Kocaman mı? Elinizi vicdanınıza koyun ve dünkü oyunu yeniden izleyin. Alex ne oynadı? Sow, Stoch, Mehmet Topuz, Egemen, Yobo ne yaptı? Hatta Gökhan Gönül, kapasitesinin ne kadarını oyuna yansıttı? Fenerbahçe'nin sorunu yalnızca Aykut Kocaman değil. Ortada ciddi bir oyuncu sorumsuzluğu var. Ve sorumsuzluk devam ettiği sürece Fenerbahçe yalnızca bu ligde değil, UEFA Avrupa Kupası'nda da sürekli zikzak çizerek bu keyifsiz görüntüleri daha çok tekrar eder.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)